

၂၀၁၅ခုနှစ်

နိုဝင်ဘာလ

အတွဲ (၁၀)

အမှတ် (၄)

မိမိ အိမ် မဂ္ဂဇင်း

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
အတွဲ(၁၀)၊ အမှတ်(၄)

ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါးအား ဂိုဏ်းပြတ်နိုး
လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာမိုး၍
ဂိုဏ်းပူဇော်ကန်တော့ပါ၏။

ဦးတာဝန်အရေးသုံးပါး	
ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	... ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	... ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	... ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား
ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဝင်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပအချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

BURMESE
CLASSIC

သက်တော်မြဲရိယာ

- အတ္တနမေတ္တံ ဘိက္ခုဝေ အနုဝကာသော၊
- ယံ ပဂ္ဂပက္ကမေန တထာဂတံ ဇိဝိတာ ဝေါရောပေယျ၊
- အနုပက္ကမေန ဘိက္ခုဝေ တထာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ။
- ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊ သောတ္တိ မေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။

နှိုင်းစာရေး ဦးတင်ဇွန် (၄) ရပ်
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
ဧည့်သည်များအား ခရီးတော်ပေးဆောင်ရာတွင် အထူးဂရုပြုစိုက်ရန်နှင့် နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးအတွက် အထူးအားထုတ်ဆောင်ရွက်ရန် တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

စီးပွားရေး ဦးတင်ဇွန် (၄) ရပ်
စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုလှုံ့ခြုံတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့် ဆေးကုသရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံလှုံ့ခြုံတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
အစားအသုံးစီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုတိုးတက်ရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို စီးပွားရေးလှုံ့ခြုံတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတင်ဇွန် (၄) ရပ်
အမျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင်မာရေး၊
အမျိုးသားလုံး၏ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများအပေါ် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
အမျိုးသားလုံး ပျိုးပျော်စိတ်ဓာတ်မြင့်မားစွာ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
အမျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရပ်မြင်မာရေး

Union Publishing House
09-5158462 မှ
ပြန်ဆိုသည်

ဘာသာရေးဘုရားသမိုင်း

- ကျပ်စား ငါးမျက်နှာဘုရားနှင့်	... ကိုအေးမြင့် (ရှေး/သူ)	၅
- ကြည်ညိုရည်မြော်ရွှေမုဋ္ဌာစေတီတော်	... မင်းတိုင်ပင်(မြရာပင်)	၁၇
- အင်္ဂုပ္ပိယ သမိုင်းဝင်ဓမ္မပါလ.....	... ဝေး(ရောဝတီ)	၂၇
- သတ္တသုခစံ ရွှေရင်နံ မြတ်စွာဘုရား	... ချစ်မင်းသူ	၄၆
- ကမ္ဘာမှာ ဉာဏ်တော်အမြင့်ဆုံး	... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်	၉၆
- မင်းပေါင်းစုံညီ ရွှေယင်မျှော်စေတီ	... ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး	၁၃၂
- ကုသိုလ်တော်ဘုရားသို့	... မောင်သာ (ရှေး/ဟောင်း)	၁၅၁

ဘာသာရေးသုတ/ရသဆောင်းပါး

- အမြတ်ဆုံးအလှူ	... နန္ဒာမိုးကြယ်	၂၃
- တစ်နပ်စား	... မိုးဟိန်းကျော်(လပုတ္တာ)	၃၂
- လွတ်မြောက်ရာရိပ်သာ (၃)	... ကောဏ္ဍည(ရင်းတွင်းသာသနာပြု)	၃၆
- ပညာမဂ္ဂင်ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်	... ယောဂီစောလွင်	၄၁
- ဘုရားလောင်းနှင့် မာန်စွယ်ချသောဘီလူး	... ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းဆေး)	၅၀
- မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အံ့ဖွယ်တော်တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး	... လှဝံ (ပညာရေး)	၇၅
- အပါယ်ဘုံသား မဟုတ်သော....	... တက္ကသိုလ်ရှင်သီရိ	၈၁
- မြေကြီးကိုရှိခိုးလိုသော	... ဂျူးနီ (ကြို့ပင်ကောက်)	၉၄
- မခံချင်စိတ်	... ခရာကေတ	၁၁၂
- ဒဂုံလိမာလ ရှင်မောဂ္ဂလန်နှင့်	... မင်းသစ္စာလှိုင်(ကဝံကနီ)	၁၂၂
- အတိတ်ဘဝက အလှူ	... ပေါ်လွင်ဦး(ရေး)	၁၄၁
- မေတ္တာဓာတ်စွမ်းအားတန်ဖိုး	... မင်းပေမြင့် (ပုဒ်)	၁၈၂
- မစ္ဆရိယကိုအနိုင်ရသူ	... သူရအောင်(ရွှေပြည်သာ)	၂၂၃

မန္တန်၊ ဂါထာ၊ ကျင့်စဉ်

- ဘိုးတော်ပေးသော ဂါထာတစ်ပုဒ်	... တက္ကသိုလ်အုပ်နယ်	၆၂
- မြတ်စွာဘုရား၏ခြေတော်ရာများသို့	... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်	၆၅
- မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ရွတ်ဆိုသော...	... ထွန်းမြတ်စေတီ (မြန်အောင်)	၇၈
- ကံပွင့်၊ ကံပွင့်၊ ကံမြင့် ...	... ရဲလုံထွန်း (ဟင်္သာတ)	၁၅၇
- လေးပါးထေရ်မြတ် ပန်းတော်ကပ်	... ငြိမ်းဆူဆူ	၁၆၇
- ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် ကောင်းကံမြင့်သည့် ...	... ကို ရွှေမြသန်း(သမိုင်း)	၁၈၉
- ပရိတ်မေတ္တာစွမ်းအား	... ရဲလုံ (ဟင်္သာတ)	၁၉၈
- ဆုတောင်းပြည့် သက်တော်မြဂါထာ	... ဆရာနေလင်းအောင် (တွံတေး)	၂၃၃
- များများမြန်မြန်အောင်မြင်ရန်	... နတ် မောက်မှတ်ကျောက်	၂၄၂

တိုင်းရင်းဆေး

- နံ့သာဖြူဆေးအသုံး	... ဆရာဦး ရွှေထွန်းဝံ(ရွှေလှော်ကား)	၁၁၀
- ပေါင်ကြောပြတ်ခြင်းကို ကုသနည်း	... ဝင်းဇော် (သုံးဆယ်)	၁၂၇
- သပ္ပတ်ခါးသီးနှင့်	... အောင်မိုး (ခန်းလင်း(ဘီအေ)	၁၅၁
- မိုးကြမ်းမိုး၊ နှင်းခါးရိုက်	... နတ်မောက်မှတ်ကျောက်	၂၃၅
- သွေးတိုးအတွက် ဥနံရွက်	... ရောမြေ ကျော်ဝေ	၂၆၄

အယ်ဒီတာချုပ်

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

နေလရာဝင်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပိုင်း

မိုးမိုး

ကွန်ပျူတာစာပို့

စန်းစန်းထွေး

ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချီရေး - ယုန်လေး

ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး - ယဉ်မင်းဆု

မျက်နှာဖုံးစာလုံးပိုင်း - ကျော်မင်းမောင်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - မောင်မြင့်ဌေး

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ

ဝင်းသိန်း၊ မောင်မြင့်ဌေး၊ ရန်နိုင်ဦး၊ သန့်စင်၊

ရဲရင့်နိုင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်ဦး၊ စက္ခု၊

ကျော်စိုးညို၊ ဆူးထက်အောင်၊ မညီထီ၊

တန်ဖိုး - (၂၃၀၀)ကျပ်

အုပ်ရေး - (၅၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညီဇော်ထွဋ် (၀၄၃၃၇)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ - ရုံးခန်းနှင့် ပြန်ချီရေး

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယလမ်း(၁) (၃၁)လမ်း(အထက်)

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၀၊

အတွင်းဖလှယ် - ကိုမျိုးညွန့် (A7 Group)

စာအုပ်ချုပ် - ဦးတင်လှ

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ကျင်လှ(ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၇၉/ခ)၊ ၄၀-လမ်း၊

အမှတ်(၉)ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတား။

မန္တလေး

ရှမ်းတောင်၊ ကယား

မော်လမြိုင်

ပြည်

နေပြည်တော်

နေပြည်တော်ပျဉ်းမနား

ပဲခူး

ဟင်္သာတ

ထွန်းဦးစာပေ

နဂါးစာပေ

မိလ္လာစာပေ

ကျော်ကျော်

သုခ၊ နေစေး

မြတ်ရွှေတောင်စာပေ

ပြီးဝေလွင်စာပေ

သရင်

တာလေးမောင်

အဆောင်၊ အစီအရင်၊ ယတြာ

- သက်ရောက်ယတြာ အလွယ်အသာချေနည်း ... လူစွမ်းမြင့်(နတ်မောက်) ၁၅၀
- အရပ်နှစ်ပါးသတိထားပါ ... ခေတ္တရာဆရာကျော် ၂၀၃
- တနင်္လာနံ ငွေကံပွင့်၍ ... အောင်ကောင်းမြ(သားကော) ၂၂၇
- ဥစ္စာလို ရန်ပြိုဟ်ရှာ ... ကိုသက်ရှည် ၂၃၆
- စနေသုညအနိမ့်နှင့် ... သစ္စာဝါဒိမြတ်စောလင်း ၂၅၀
- ရတနာချစ်သူများအတွက်သလင်းကျောက်အဆောင် ... မောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၂၅၀

အသုံးချပညာရပ်များ

- ခုနစ်ရက်သားသမီး ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း ... သက်နှင်းဆွေ(ပုပ္ပါး) ၁၀၇
- အကြံပြုစာမျက်နှာ ... ခေတ္တရာဆရာကျော် ၁၂၇
- နာမက္ခရာဆန်း ... ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး ၁၆၉
- ၂၀၁၅၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၂ ရာသီခွင်နှင့်သင့်ကံတရား ... တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၂၂၉
- ၂၀၁၅၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် လိုအပ်ဆန္ဒပြည့်ဝ အောင်မြင်စေမည့်
- (ကာ၊ ကု၊ ဖွင့်)နဝင်းယတြာအစီအရင်များ ... ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင် ၂၇၅

ဓမ္မဒါန

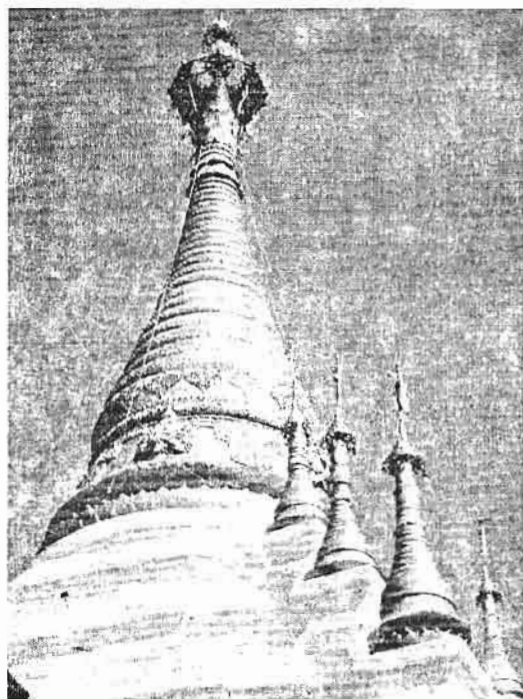
ငါးမျက်နှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ရုပ်ပွားတော်
ကျင်းရွာ၊ စလင်းမြို့။

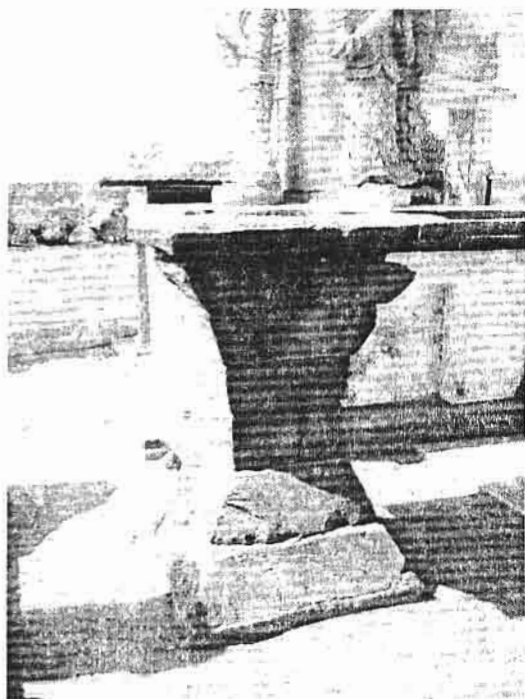
ကျပင်းမြို့က ငါးမျက်နှာဘုရားနဲ့

မောင်တင့်တယ်ရဲ့ မျိုးဆက်များ

ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရေး-သု)

▲ ငါးမျက်နှာဘုရား

▲ ငါးမျက်နှာဘုရားကျောက်သင်ပုတ်

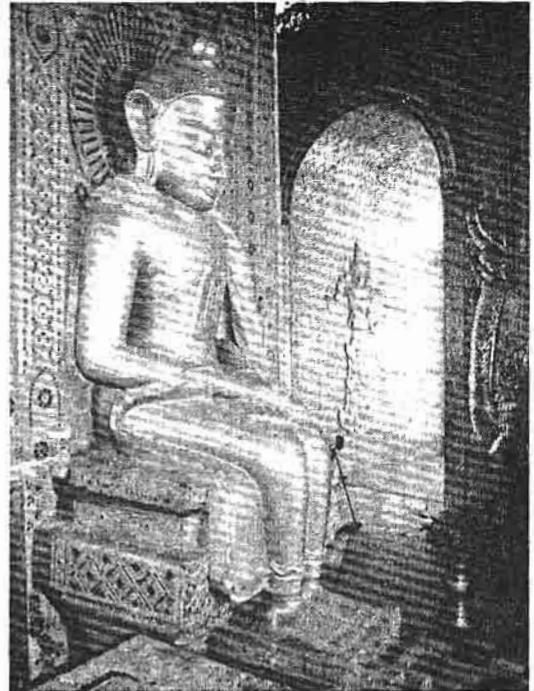
မင်းဘူးခရိုင်က သာသနိက အဆောက်အဦတွေကို လေ့လာဖို့ ခရီးနှင်ခဲ့ရာ စလင်းမြို့ကို ကဆုန်လပြည့်နေ့ (၂-၅-၁၅) စနေနေ့မှာ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ နရပတိစည်သူ လမ်းမကြီးပေါ်က ညီမငယ် မာလာအောင်ရဲ့ မိဘတွေအိမ် မှာ တည်းခိုခဲ့တယ်။ ကုလားကျမင်းရဲ့ သားတော် နရစည် သူမင်းဟာ စလင်းကို သက္ကရာဇ် ၅၅၆ ခုနှစ်မှာ တည်ခဲ့တာ မို့ ဒီလမ်းကို နရပတိစည်သူလမ်းလို့ ပေးခဲ့တာဖြစ်မယ်။

မနက်စာအတွက် သစ်ပင်ရိပ်၊ မြေပြင်မှာ ထိုင်ပြီး လုပ်နေတဲ့ မုန့်ပျားသလက်ဝယ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား ကြတယ်။ ပဲစေ့လေးတွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဆန်မုန့်ကို ကြာ

ဖက်ဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ထုပ်ပေးလိုက်တာလည်း သဘောကျမိရဲ့။ ရှေးဟောင်း တိုက်အုံကြီးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါ။ စမူဆာကောင်းတယ်ဆိုလို့ စမူဆာပါ စားကြည့်လိုက်သေးတယ်။ နေ့လယ်စာကိုတော့ ဒေသထွက် ဝက်သည်းကန်ထဲက ပိတ်စွယ်၊ ဝါစေ့ပင် ပေါက်နဲ့ ဗူးသီးဟင်းချိုကို စားခဲ့ရတယ်။

စလင်းမြို့နဲ့ သူကောင်းများ

တည်းခိုအိမ်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးလောက်မှာတော့ သူကောင်းမျိုး ဦးစိန်ရိုး (ကိုလိုနီခေတ် မြို့အုပ်တင်ဖို့၏

▲ ငါးမျက်နှာဘုရားလို့လည်းကောင်း ဆင်းတုတော်

မှတ်တမ်းများဆောင်းပါးရှည်ကြီးကို မဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ်ရေးနေတဲ့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိဟောင်း)ရဲ့ အိမ်ပိုင်းများစွာထဲက တစ်ပိုင်းရှိနေခဲ့ပါတယ်။ စလင်းကို မရောက်ခင်ကရော၊ ရောက်ရှိပြီးမှပါ မကြာခဏ ထပ်တလဲလဲကြားခဲ့ရတဲ့ ဝေါဟာရကတော့ “သူကောင်း၊ သူကောင်းမျိုး”ဆိုတာပါ။ စလင်းရဲ့ သမိုင်းကြောင်းမှာရော၊ စလင်းက သာသနိကအလှူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ရောပေါ့။

သူကောင်းဆိုတာ လူတန်းစားတစ်ရပ်အမည်ဖြစ်ပြီး ပုဂံခေတ်ကတည်းက ရှိခဲ့ပါသတဲ့။ အနော်ရထာမင်းကြီးက အမတ်မဟာပုံကို စလင်းမြို့ဝန်ရာထူးပေးပြီး “ပြည်စိုးအောင် သမင်္ဂလာဘွဲ့”၊ အလားတူပဲ လက်ဗွေဆိုင်သူကြီးကို “ပြည်စိုးစေတီဘွဲ့”နဲ့ ရေငန်သူကြီးကိုတော့ “ပြည်စိုးမဟာဘွဲ့” အပ်နှင်းပေးကာ သူကောင်းပြုခဲ့ပါတယ်။ ကြက်တက်မြောသူကြီးကို “ပြည်စိုးသမန္တရာဇ်ဘွဲ့”နဲ့ သူကောင်းပြုခဲ့တာပါ။

အဲဒီလို သူကောင်းပြုရာမှာ မုဒုစိတ္တသာကိဝင်လို့ဆိုအပ်တဲ့ အမျိုးအနွယ်စစ်မှန်ခြင်း၊ အမျိုးအနွယ်ကို အထူးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ မြို့စား ရွာစားစဉ်ဆက် စာရိုးရှိခြင်း၊ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နဲ့ ပြည့်စုံခြင်း၊ ဥစ္စာဓနအခြေအရံပြည့်စုံခြင်းနဲ့ မြို့ပြတည်ထောင်ရာမှာ စွမ်းစွမ်းတမ်းဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းဆိုတဲ့ အချက်တွေကိုလည်း ကြည့်ပါ

သတဲ့။

အမတ်မဟာပုံကို သူကောင်းပြုရာမှာ ပြည်စိုးအောင် သဘွဲ့နဲ့အတူ၊ သမိုင်းထီး ဦးပေါင်း၊ သင်းကျစ်၊ ကွမ်းခွက်ကွမ်းလိပ်၊ တကောင်းပိတ်၊ ထွေးခဲနဲ့ ဆင်ပေါက်မ လေးစီးတို့ကိုလည်း ဆုလာဘ်ပေးသနားတော်မူပြီး စလင်းမြို့ဝန်အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင် လယ်ယာမိုးမြေတို့ကို စီရင်ဆောင်ရွက်စေခဲ့ပါတယ်။ လက်ဗွေဆိုင်သူကြီးကိုလည်း ပြည်စိုးစေတီဘွဲ့နဲ့အတူ၊ ရွှေမြင်းက၊ ကွမ်းခွက်ကွမ်းလိပ်တို့ကို ဆုလာဘ်သနားကာ၊ ကျောက်စစ်မြို့နဲ့ စလင်းချောင်းတစ်လျှောက်ကို စီရင်တော်ပိုင်ခွင့်ပေးခဲ့တယ်။ ရေငန်သူကြီးကိုတော့ ပြည်စိုးမဟာဘွဲ့ပေးကာ၊ ဖအိုင်းမြို့ မုန်းချောင်းဝဲယာတစ်လျှောက်နဲ့ ချင်းလင်းရွာတို့ကို စီရင်တော်ပိုင်ခွင့်၊ ကြက်တက်မြောသူကြီးကို ပြည်စိုးသမန္တရာဇ်ဘွဲ့နဲ့အတူ ရွှေမြင်းက ကွမ်းခွက်ကွမ်းလိပ်တို့ကို ဆုလာဘ်သနားတော်မူကာ ဘိုးခေါင်တောင်စဉ်တစ်လျှောက်ရှိ ချင်းလင်းရွာတို့ကို စီရင်ဆောင်ပိုင်ခွင့် အပ်နှင်းခဲ့ရဲ့။

ထို့အတူ နရပတိစည်သူမင်းကြီးကလည်း သက်ဆိုင်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်နဲ့ ရာထူး ရာခံတွေ ပေးသနားပြီး လက်အောက်ခံ ကလန်သံဃုဒ္ဓါ တဆေးတမန်တို့ကိုပါ ခန့်ထားကာ သူတော်ခံစေပြီး သူကောင်းကြီးများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရဲ့။

▲ ငါးမျက်နှာဘုရားလှိုက်ထဲက ဆင်းတုတော်

တော်မူခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ထီးနန်းစဉ်ဆက် သစ္စာစောင့်သိ တာဝန်ကျေခံကြရင်း ဆင်းသက်ခဲ့ကြရာမှ သူကောင်းမျိုးလို တွင်လာခဲ့တာ ယနေ့ထိပါ။ အဲဒါကြောင့် သူကောင်းဆိုတာ ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်ကတိုင် သူကောင်းပြု မြှောက် စားခဲ့ရတဲ့ မင်းမှုထမ်း သူကောင်းသူကြွယ်မျိုးရိုးတွေ အကြမ်း ဖျင်းပြောနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူကောင်းမျိုးရိုးတွေ မြို့ရွာတို့ ကို အုပ်ချုပ်ရာမှာတော့ ခေတ်အလိုက် အခေါ်အဝေါ်တွေ တော့ ပြောင်းခဲ့ရသလိုပေါ့။ ပုဂံခေတ်၊ အင်းဝခေတ်တွေမှာ မြို့စား၊ မြို့ကွပ် မြို့ကိုင်၊ ပြည်စိုး၊ ကလန်သမိုင်းလို့ ခေါ်တွင်ခဲ့ ကြပေမယ့် ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာတော့ မြို့စား၊ မြို့ဝန်၊ မြို့ စာရေး၊ မြို့သူကြီး၊ ကျေးရွာသူကြီး စသဖြင့် ခေါ်ခဲ့ကြပါ တယ်။

သာသနာပွင့်လင်း မြို့စလင်း

စလင်းမြို့မှာ ဘုရားစေတီတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ လည်း ပေါများလှရဲ့။ စေတီပုထိုးတော်ပေါင်းတစ်ထောင် ကျော်နဲ့ အသားကျောင်း၊ အုတ်တိုက်ကျောင်း (၆၀)အပြင်၊ သစ်ထွင်း ပန်းပုရုပ်လုံး ရုပ်ကြွတွေ၊ ပန်းခက်ပန်းနွယ်တွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ကွမ်းငါးဆင့်ကျောင်းတော်ကြီး (၁၂) ကျောင်းရှိပါတယ်။ “စလင်း-ပန်းပု၊ စကု-ပန်းချီ”ဆိုသလို

ရုပ်စုံကျောင်းကြီးတွေလို လက်ရာကောင်းပြီး လှပအနုပညာ မြှောက်တဲ့ ရုပ်စုံကျောင်းကြီးတွေလည်း ဝင့်ကြွားထည်ဝါစွာ ရှိနေရဲ့။ သပိုင်းဝင် စေတီပုထိုးနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ များပေမယ့် ရက်ကွက်အလိုက် သူလ၊ သူရက်နဲ့သူ ခွဲဝေ တာဝန်ယူပြီး ဆွမ်းသပိတ်လောင်းလှူပွဲတွေကို တစ်နှစ်ပတ် လုံး ကျင်းပနေကြလို့ ရဟန်းသံဃာတွေအတွက် ဆွမ်းကွမ်း အဆင်ပြေခဲ့ပါတယ်။ အခြားသော နိုင်ငံခြား သာသနာပြုတွေ စလင်းကို ရောက်လာရင်လည်း အဲဒီလို အရုဏ်ဆွမ်း၊ နေ ဆွမ်းတွေ မပြတ်လပ်ရအောင် လှူဒါန်းသလို သံဃာတော် တွေကိုလည်း မြို့လူထုက ကျောင်းကြီး ကျောင်းခိုင့်တွေနဲ့ တရိုတသေ တလေးတစားထားတာ မြင်ရလို့ မကြာခင်မှာ ပဲ စလင်းမြေက အလိုအလျောက် ဆုတ်ခွာသွားတတ်ကြ ပါသတဲ့။

စလင်းကနေ ဆီတောသာသနာပိုင်၊ ဆုံတောသာသနာ ပိုင်၊ သာသနာပိုင် ဦးချက်လောက်၊ ထန်းတစ်ပင်သာ သနာပိုင် ဆရာတော်၊ မှန်ကင်ဆရာတော်၊ ကျပ်ဆရာတော်၊ မဏ္ဍလာ ဆရာတော်၊ ကန်ချောင်ဆရာတော်၊ ရဟန္တာလို့ ထင်ရှားတဲ့ ကန်လယ်ဆရာတော်နဲ့ ဦးလွဲ စတဲ့ ရဟန်းသံဃာတော် အရှင်မြတ်တွေလည်း ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါတယ်။ အမတ်ကြီး ရွှေတောင် နန္ဒသူ၊ ဦးမြတ်သာဒွန်၊ ကျပ်ဆရာဖီးတို့လို

ကျော်ကြားတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်ပညာရှိတွေလည်း မွေးဖွားခဲ့တယ်။

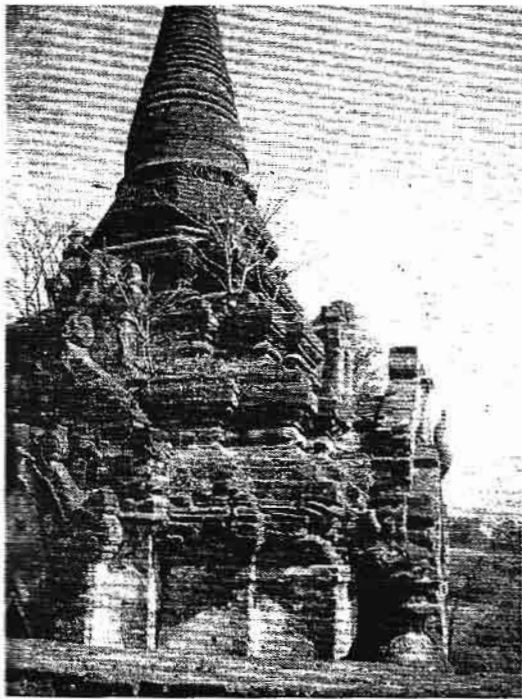
ပျူတို့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုဟောင်းနဲ့ ကျွမ်းကျင်ဆရာဖီး

နေ့လယ်စာ မစားခင်မှာဘဲ စလင်းမြို့ကနေ တည်းခို အိမ်က ကားနဲ့ပဲ နွယ်တမယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကျွမ်းကျင် ငါးမျှက်နှာဘုရားကို သွားရောက်ကြပါတယ်။ စလင်းရဲ့ မြောက်ဘက်၊ ၁၀မိုင်ခွဲလောက်အကွာမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွမ်းကျင် ရွာဟာ တစ်ခါတုန်းကတော့ အလွန်စည်ကားတဲ့ မြို့ပဲ။ စလင်းမြို့ရဲ့ အရှေ့မြို့ (၅)မြို့ဖြစ်တဲ့ ကျွမ်းကျင်၊ ဖောင်းလင်း၊ စေတီတော်ရာ၊ ကျောက်စစ်နဲ့ ဖအိုင်းမြို့တွေမှာ အပါအဝင် ပေါ့။ ကျွမ်းကျင်ကို ပျူမြို့ဟောင်းလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ “ချင်းစစ် တော့ စလင်း၊ မင်းစစ်တော့ ကျွမ်းကျင်”ဆိုတဲ့ အဆိုကြောင့် ပျူခေတ်ပျက်စီးသွားတော့ ပျူမင်းမျိုး မင်းနွယ်အဆက် တွေဟာ ကျွမ်းကျင်မှာ လာရောက်နေထိုင်ကြတယ်လို့လည်း ပြောကြရဲ့။ “ကြာအိုအင်း-ကျွမ်းကျင်”ဆိုတဲ့ ရှေးစကားအရ ကျွမ်းကျင်သည် သက္ကရာဇ်ဟာ ၂၁၁ ခုဖြစ်လို့ သီရိပစ္စယာ ပုဂံနဲ့ တစ်နှစ်တည်းပါ။ ကြာပင်တွေကလည်း ပေါ့၊ အင်းတွေ လည်း ရှိလို့ ကြာပင်အင်းလို့ အမည်တွင်ခဲ့ရာက ကာလ ရွေ့လျားလာတော့ ကျွမ်းကျင်ရယ်လို့ ဖြစ်သွားပါတယ်။

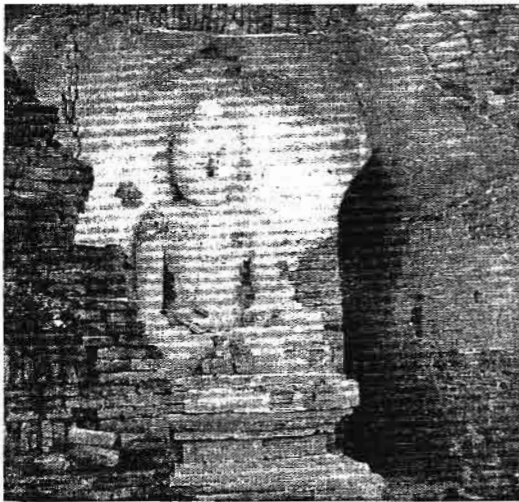
ကျွမ်းကျင်မှာ တောင်ရွာနဲ့ မြောက်ရွာလို့လည်း ဖြစ်တည်

နေပြီး ၂၀၀၁ ခုနှစ်စာရင်းအရ ကျွမ်းကျင်ရွာမှာ အိမ်ခြေ (၅၆၃)အိမ်နဲ့ လူဦးရေ (၂၉၈၄) ဦးရှိပြီး မြောက်ရွာမှာ တော့ အိမ်ခြေ (၉၃)အိမ်နဲ့ လူ (၄၆၆)ဦးရှိပါတယ်။ ကျွမ်းကျင် ရွာလုံးဟာ စလင်း-ဆိပ်ဖြူကားလမ်းမကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက် မှာ ရှိနေတာပါ။

ကျွမ်းကျင်ဆရာဖီးဆိုတာကတော့ ယနေ့ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယို မင်းသား ကျော်ကျော်စိန်အား အကယ်အမီများရှင် မင်းသား ကြီး ဦးညွန့်ဝင်း၊ ဇာတ်မင်းသား ဝင်းဗိုလ်တို့ရဲ့ ဖခင်ကြီး၊ ဇာတ်မင်းသားကြီး ရွှေမန်းတင်မောင် ကပြခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဝင်ဇာတ် ထုပ်တွေရဲ့ ဇာတ်စာသားတွေကို နဘောကာရန်နဲ့ ထိမိလှပ စွာ ရေးသားပေးခဲ့သူပါ။ ကျွမ်းကျင်ဆရာဖီးဟာ အခြားသော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ စာမျိုးစုံကိုလည်း ရေးသားခဲ့ပါ သေးတယ်။ ဒါ့အပြင် ကျွမ်းကျင်ဆရာဖီးဟာ ကိုယ်တိုင်လည်း အဆိုအကအပြောတွေနဲ့ ထူးခြားစွာ သရုပ်ဆောင်နိုင်လို့ ဇာတ်သဘင်လောကမှာ စွယ်စုံမင်းသားကြီးအဖြစ် နာမည် ရခဲ့တယ်။ ဆင်ဖြူကျွန်းသား ယောက်ျားမင်းသမီး အောင် ဗလနဲ့ တွဲဖက်ပြီး ဆရာဖီး ကပြခဲ့တဲ့ ကျော်သူတော် မောင်နမ ဇာတ်ဟာ အလွန်ပဲ အောင်မြင် ကျော်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ ဖီးကိုယ်တိုင်ကလည်း မင်းသမီးမရှိတဲ့အခါများမှာ မင်းသမီး နေရာကလည်း ဝင်ကိုင်အောင် သဘင်ပညာပြည့်ဝပါတယ်။

▲ ကျွမ်းကျင်ငါးမျှက်နှာဘုရားအနီးက ရှေးဟောင်း စေတီပျက်

▲ ငါးမျက်နှာဘုရားအနီးက
ရှေးဟောင်းစေတီပျက်တွင်းရှိ ဘုရားရုပ်ပွားတော်

ကျပင်းဆရာဖီးကို ကျပင်းမြောက်ရွာမှာ အဖ ဦးပြောင် အမိ ဒေါ်ကူးတို့ကနေ ၁၂၁၉ ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ကျပင်းသူ မယ်ရိပ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီး မအုန်းမေနဲ့ သား မောင်ဘသင်ကို ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာဖီးဟာ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာတော့ ကွက်စိပ်ဟောတန် ဟောရ၊ နွားကျောင်း၊ ကျွဲကျောင်းလုပ်တန် လုပ်ရနဲ့ ဆင်းရဲစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပါသတဲ့။

ကျပင်း ဆရာဖီးဟာ ဥပကဇာတ်၊ ဝေဿန္တရာဇာတ်၊ ဘူရိဒတ်ဇာတ်၊ ကာလိဒါသဇာတ်၊ ကျတ်သူတော် မောင်နုပဇာတ်၊ ကုလားမြင်သမိုင်း၊ ဒုဠဂါမဏီ၊ မဟောသဇာတ်၊ ဗိဇ္ဇိသာရ စားခွဲဇာတ်၊ ဥတိန္ဒဇာတ်တို့ကို ရေးသား ကပြခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဇာတ်စာ၊ လေပြေ တောလား၊ ယာလား၊ ဒီလား၊ နရီချ၊ ပတ်တိုက်၊ ဆိုင်းဆင့်၊ ဘိသိက်တဘောင် စတဲ့ စာအများအပြားကိုလည်း ရေးသားခဲ့သူပါ။ ဆရာဖီးဟာ နိုင်ငံရေးမှာလည်း ထက်မြတ် တက်ကြွတဲ့ ဖျိုးချစ်စာဆို ဖြစ်ပြီး ပါတော်မူစာတမ်း၊ ပါတော်မူ လေပြေ ဟုမ္မရူးစာနဲ့ ဦးဥတ္တပ လေပြေ စတဲ့ စာပေတွေကို အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ပြင်းပြစွာနဲ့ ရေးသားခဲ့ပါသေးတယ်။

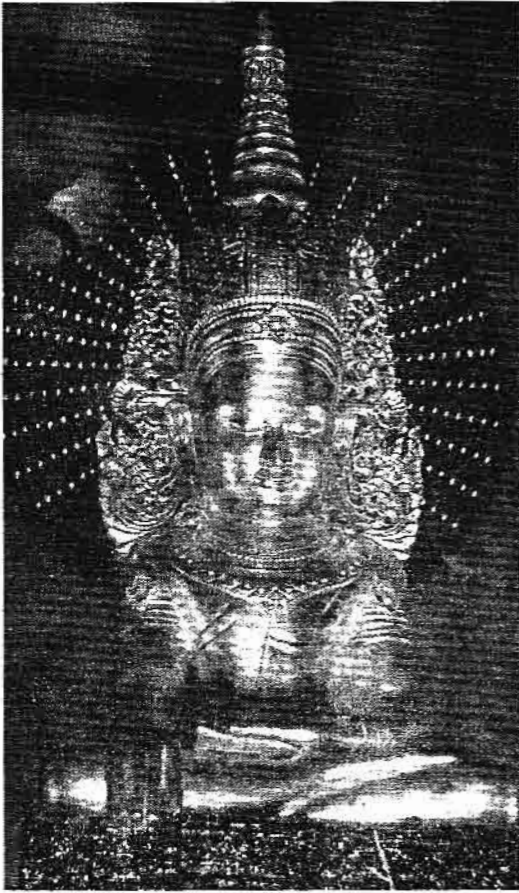
ကျပင်း ဆရာဖီးသာမက “ကျပင်းတရားစာ” ရေးတော်မူခဲ့တဲ့ ကျပင်းဆရာတော် ရှင်ဓမ္မရက္ခိတလည်း အတော်ထင်ရှား ကျော်ကြားလှတဲ့ ကျပင်းသား ရဟန်းတော်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျပင်းရွာ တောင်ဘက်၊ ကျောင်းကုန်းရွာရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ငါးမျက်နှာဘုရား တည်ရှိပါတယ်။ အောက်ခြေရွာလမ်းကနေ အမြင့်မှာ ရှိနေတဲ့ ဘုရားကုန်းကို တက်ခဲ့တယ်။ ဘုရားကုန်းကုန်းမြင့်ကို ကွေ့တက်သွားတဲ့ နေရာ၊ တောင်အောက်ခြေက ရွာမှာ ကျပင်း ဆရာဖီးရဲ့ အုတ်ဂူရှိသတဲ့။

ရတနာဂီရိတောင်လို့ခေါ်တဲ့ တောင်ကုန်းလေးအတက်မှာပဲ တရုတ်စကားပင်တွေကြားကနေ အုတ်စေတီပျက်ကြီးတန်ဆောင်းတွေနဲ့ “ငါးမျက်နှာစေတီကြီး” ကို ဖူးမြင်လိုက်ရတယ်။ အုတ်စေတီပျက်ကြီးကို ဘောပင် နှစ်ချောင်းခွဲစာလောက် ရှည်တဲ့ အုတ်ချပ်ကြီးတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားပါတယ်။ စေတီကြီးရဲ့ မှစ်ပေါက်ဟာ အတော်လေး ပြိုပျက်ကျနေပြီး အင်္ဂတေတွေ ကွာနေလို့ အုတ်စီး အုတ်နင်းတွေကို အတိုင်းသား မြင်နေရရဲ့။ စေတီအလယ်မဏ္ဍိုင်မှာ ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်ကြီးလည်း ရှိပြီး ဆင်းတုတော်နောက်က တံကဲပုံကို နံရံဆေးရေးနဲ့ ခြယ်ထားတာလည်း အနည်းငယ် တွေ့နေရသေးရဲ့။ မှစ်ပေါက်ရဲ့ အနောက်ဘက်က စေတီဆောင်တွေမှာတော့ လက်ရာမြောက်လှတဲ့ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ စေတီအတွင်း လှိုဏ်နံရံကိုတော့ ထုံးဖြူသုတ်ထားပြီး အဲဒီပေါ်မှာ ယနေ့ခေတ် မီးသွေးနဲ့ ရေးခြစ်လက်သရမ်းထားတဲ့ ချစ်သဝဏ်လွှာတွေ၊ ချိန်းဆိုစာတွေလည်း အပြည့်ပါ။ စေတီပျက်မှာ အင်္ဂတေပန်းအလှတွေလည်း တွေ့နေရဆဲဖြစ်ပါတယ်။

ကျပင်း၊ ငါးမျက်နှာစေတီကြီး

ငါးမျက်နှာစေတီဟာ လေးထောင့်အုတ်တိုက်ခံပြီး တည်ထားတဲ့ ပစ္စယာသုံးဆင့်နဲ့ စေတီပါ။ စေတီပစ္စယံထောင်တွေမှာ ထောင့်စေတီငယ်လေးတွေ ရှိပါတယ်။ ပင်မစေတီကြီးရဲ့ ခေါင်းလောင်းပုံအောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘီလူးရုပ်တွေအစား လက်အုပ်ချီနေတဲ့ သိကြားမင်းရုပ်တွေ ထားရှိပြီး အထက်ပိုင်းမှာတော့ ညောင်ရွက်ကြီးတွေနဲ့ပါ။ ခေါင်းလောင်းအထက်က ဖောင်းရစ်တွေဟာလည်း လုံးချောမဟုတ်ဘဲ ကြာလန် ကြာဖတ်တွေနဲ့ စိထားလို့ အသွင်ထူးလှလို့ ခေတ်ပေါ် ပြုပြင်မှုတွေလားလို့ တွေးမိရဲ့။ ငှက်ပျောဖူးဟာ ကြာမောက် ကြာလန်နှစ်ထပ်ရဲ့ အထက်မှာ ရှိပြီး၊ ထီးတော်ကတော့ ယနေ့ခေတ် ခေတ်စားနေတဲ့ ရှစ်မြှောင်ပုံ ခပ်ကားကား ရွှေရောင် စတီးလ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ထီးပါ။ နောက်မှထပ်မံ တင်လှူထားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ငါးမျက်နှာဘုရားရဲ့

▲ ငါးမျက်နှာဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆင်းတုတော်

အောက်ခံ ဂူလှိုဏ်အတွင်းမှာတော့ လက်ရာမြောက်လှတဲ့ ဆင်းတုတော်ငါးဆူ (ဂေါတမဗုဒ္ဓ၊ အရိမေတ္တယျဗုဒ္ဓ၊ ကောဏာဂမနဗုဒ္ဓ၊ ကကုသန္ဓဗုဒ္ဓ၊ ကဿပဗုဒ္ဓ စသဖြင့်) ဟာ အလယ်မဏ္ဍိုင်ကို ဗဟိုပြုပြီး ကျောမိုကာ ခံပယ်နေကြတယ်။ တချို့ (ကဿပဗုဒ္ဓ၊ ကကုသန္ဓဗုဒ္ဓ၊ ကောဏာဂမနဗုဒ္ဓ) က ညာဘက် လက်တော်ကို အောက်သို့ ဆန့်ချထားကာ လက်ဖဝါးတော်ကို ရှေ့သို့ လှန်ထားပြီး ဘယ်ဘက် လက်တော်ကို ရင်ဘက်တော်အလယ်တည့်တည့်အပေါ်သို့ အုပ်လျက် တင်ထားတဲ့ မတ်ရပ်တော်တွေဖြစ်ပြီး၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓတွေကတော့ ဘူမိဗဿမုဒြာနဲ့ တင်ပလ္လင်ခွေ ထိုင်တော်မူနေပုံနဲ့ ခြေချပြီး ထိုင်တော်မူနေပုံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ခြေချပြီး ထိုင်တော်မူတဲ့ (အရိမေတ္တယျဗုဒ္ဓ) ဆင်းတုတော်တွေဟာ လက်ဖဝါးတော်နှစ်ခုကို အပေါ်ဘက် လှန်ပြီး၊ ဘယ်လက်တော်ကို အောက်-ညာလက်တော်ကို အပေါ်က ကန်လန် ဖြတ် လက်ယှက်တင်ကာ ပေါင်ပေါ်မှာ ထားတော်မူကြ

တယ်။ ဆင်းတုတော်အားလုံးဟာ ရှေးကျတဲ့ လက်ရာတွေ ဖြစ်ကာ ဦးခေါင်းတော်တွေက ကိုယ်လုံးတော်ထက် အချိုးအစားအားဖြင့် အတော်လေး ပိုမိုကြီးပေမယ့်၊ သပ္ပာယ်ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီဆင်းတုတော် ငါးဆူကြောင့်ပဲ ငါးမျက်နှာဘုရားလို့ ဘွဲ့မည်တွင်ခဲ့တာပါ။

စစ်အတွင်းက ဗုံဆန်မှန်ခဲ့ပေမယ့် ဘုရားရဲ့ ဒီအတွင်း လှိုဏ်မှာ နည်းနည်းပဲ ထိခိုက်သွားခဲ့ပြီး ဘေးက နတ်ကွန်းဟာ ပြိုကျသွားပြီး အတော်များများ ပျက်စီးသွားပေမယ့် နတ်ရုပ်တွေကိုတော့ မထိခိုက်ခဲ့ဘူးလို့ အရပ်ပြောလည်း ကြားခဲ့ရပါတယ်။

ဘုရားပတ်လည်မှာ သစ်သားတိုင်လုံးကြီးတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဘုံပြာသာဒ်အဆင့်ဆင့်နဲ့ ဇရပ်အိုကြီးတွေ၊ တန်ဆောင်းတွေ ရှိနေတယ်။ ဘုရားရင်ပြင်တော်၊ ဇရပ်ပေါ်ကနေ အရှောက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင် ရောဝတီမြစ်ကြီးကို သံပျဉ်မြင်ရပြီး မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ဟာ စိမ်းစိုနေပါတယ်။ ဘုရားရဲ့ တောင်ဘက်မှာတော့ ကြာအိုင်ကြီး ရှိပါတယ်။ တန်ဆောင်းတစ်ဆောင်မှာတော့ “ဘာဘူဆောင် တန်ဆောင်း” ခါယကာ ဦးမူတူး+အေသိန်းခင်လို့ ရေးထိုးထားလို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်ရတယ်။ ဘာလို့ ဘာဘူဆောင်ခေါ်ပါလိမ့်။ အလှူရှင်အမည်ကလည်း ဆင်ဖြူကျွန်းမြို့၊ ရှားတောရပ်က ဦးမူတူးဆိုတော့ အဲဒီဆိုင်ဘုတ်လေးမှာ ကိုလိုနီခေတ်လက်ရာ ဟွန်းအရှည်ကို မှတ်နေတဲ့ သူငယ်တော် ရုပ်နဲ့မို့ အတော့်ကို ခေတ်တွေ ကြာခဲ့ပြီလို့ ခန့်မှန်းရပါတယ်။ ရွှေတိဂုံဘုရားစောင်းတန်းတွေ ပြုပြင်တုန်းက ရွှေတင်တော်စူးရောက်သူကြီးတစ်ဦးရဲ့ အမိန့်နဲ့ ကိုလိုနီခေတ်လက်ရာ မြားနတ်မောင် သူငယ်တော်(Cupid) ရုပ်လေးတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့တာ သတိရမိသေးရဲ့ အဲဒီ ချစ်စရာကောင်းပြီး အလွန်လှတဲ့ သူငယ်တော်ရုပ်အများအပြားဟာ ဘယ်ဆီရောက်သွားလည်း မသိတော့ပါဘူး။ ဇရပ်တစ်ဆောင်မှာတော့ “ကြာပင်းမြို့ဟောင်း၊ ကျောင်းကုန်းရွာ၊ မုတ္တမငါးမျက်နှာခေါ် ရှင်ပင်ငါးမျက်နှာဘုရား ဘက်စုံပြုပြင် မွမ်းမံရန် အလှူခံဌာန” ဆိုတဲ့ ဇီနိုင်း ဆိုင်ဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားလို့ ဘုရားဘွဲ့ တော်နဲ့ တည်နေရာကို သိလိုက်ရပါတယ်။ စလင်းမြို့ တစ်ဝိုက်မှာတော့ စေတီတွေကို “ရှင်ပင်” လို့ ရှေ့က တပ်ပြီး ဘွဲ့မည်ပေးတတ်တာ သတိပြုမိတယ်။ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ နေ့ခုနစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုးရဲ့ အစဖြစ်တဲ့ “သုံးလူ ရှင်ပင်၊ ကျွန်းထိပ်တင်၊ သောင်းခွင် စကြာဝဠာ” ဆိုတာကို အမှတ်ရစရာဖြစ်လာတယ်။ လူ-နတ်-ဗြဟ္မာတို့ရဲ့ အနှင်

မြတ်စွာဘုရားလို့ ဆိုလိုတာပါ။

စေတီယ ပကာသနီကျမ်းမှာ ဒီရှင်ပင်ငါးမျက်နှာစေတီ ဟာ အသောကမင်းကြီးရဲ့ ကုသိုလ်တော် ပုဏ္ဏေဝစေတီတော် တွေမှာ အပါအဝင်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။

ဇရပ်တစ်ဆောင်မှာတော့ လက်ဝဲ ခြေတော်ရာတစ်ဖက် ရှိပြီး ဇရပ်ရဲ့ မျက်နှာကြက်အမိုးကလည်း အတော့်ကို ရှေး ကျကာ၊ အလယ်က ကြာပွင့်ပုံ သစ်သားပန်းပုအဆင့်ဆင့် ကို မှန်စီရွှေချထားတဲ့ အဆင်တန်ဆာတွေနဲ့ လှပလှပါတယ်။

ခြေရာတော်မှာ စက်လက္ခဏာ အပြည့်အစုံပါပြီး ကနတ်ပန်းခက်တွေ ဝန်းရံထားတဲ့ လက်ရာကလည်း အလွန်ပြောင်မြောက်လှတယ်။ ခြေတော်ရာ ဇရပ်ဘေးမှာ ကျောက်သားအစစ်တွေနဲ့ ထုလုပ်ထားပြီး အသေးအကြီး အဆင့်ဆင့်တင်ထားတဲ့ ကျောက်ဆစ် သင်ပုန်းတစ်ခုရှိပြီး လူတစ်ရပ်လောက် မြင့်ပါတယ်။

ကျောက်သင်ပုန်းဘေးမှာတော့ ကမ္မည်းစာတွေ ရေး ထိုးထားတဲ့ ခေါင်းလောင်းတစ်လုံးရှိနေလို့ ခေါင်းလောင်းစာ တွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူတဲ့အခါ ကျေးရွာဘုရားဂေါပကဝင် ဘန်းဦးက အပြေးလေးလာပြီး ထွင်းထုထားတဲ့ စာလုံးတွေ ပေါ်အောင် ခြေဖြူနဲ့ ပွတ်သုတ်ပေးရင်း ကူညီရှာတယ်။ ခေါင်းလောင်းစင်ဘေးမှာတော့ ငါးမျက်နှာဘုရားသမိုင်းကို ရေးထိုးထားတဲ့ “ကျပင်းမြို့ ရှင်ပင် ငါးမျက်နှာဘုရားသမိုင်း” လို့ ရေးထိုးထားတဲ့ နှစ်ဖက်ထိုး စကျင်ကျောက်စာတစ်ချပ် ကို ထောင်ထားပါတယ်။ အဲဒီဘေးကနေ ကြည့်လိုက်ရင်

အောက်ကို နိမ့်ဆင်းသွားတဲ့ နတ်လမ်းနဲ့ စေတီငယ်လေး တစ်ဆူတွေ့ရတယ်။ ဘုရားရင်ပြင်ရဲ့ အနောက်တောင်ဘက်၊ နံရံတံတိုင်းနဲ့ ကပ်လျက်မှာတော့ အုတ်တိုက်ထူထူပိတ်ပိတ် နဲ့ နတ်ကွန်းတစ်ခုရှိတယ်။ နတ်ကွန်းရဲ့ ထိပ်ဟာ ပိရမစ်ပုံရှိ ပြီး ပိရမစ်ထိပ်ဖျားမှာ ကလသာအိုးပုံ တင်ထားပါတယ်။ နတ်ကွန်းပူပေါက်ကတော့ အတော်လေး နိမ့်ပါတယ်။ ကလ သာအိုးဆိုတာ ပဋိသန္ဓေအရင့်အမာရှိသော အဓိဝမ်း သဏ္ဌာန်ရှိတာမို့ လာဘ်ရွှင်ခြင်း၊ ပြည့်စုံခြင်းသဘောကို ဆောင်တယ်လို့ ယူဆကြရဲ့။

ဦးဖြူ ဦးညိုနတ်ကွန်း

အောက်ဘက်အနိမ့်ပိုင်းကနေ နတ်လမ်းအတိုင်း ကန်တော့စရာတွေကို တောင်းနဲ့ ထည့်ရွက်ရင်း တက်လာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က နတ်ကွန်းရှေ့မှာ သူ့ခေါင်းထက်က အုန်းပွဲ ငှက်ပျော့ပွဲကို ချလိုက်တယ်။ ဒေသရဲ့ ရိုးရာအတိုင်း ဦးဖြူ၊ ဦးညိုနတ်တွေကို လာပြီး ပူဇော်ပသ ကန်တော့တာ ပေါ့။

အဲဒီနတ်နန်းကတော့ သရေခေတ္တရာ၊ ဗုတ္တဘောင်မင်း ထံမှာ အမှုတော်ထမ်းတဲ့ သူရဲကောင်းနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မောင်ဖြူ နဲ့ မောင်ညိုတို့နှစ်ဦးရဲ့ နတ်ကွန်းပါ။ ဒီသူရဲကောင်းနှစ်ဦးဟာ ခွန်အားဗလကြီးမားလှတဲ့ ပန်းပဲ မောင်တင်တယ်နဲ့ နဂါးမ ရွှေနဘောတို့က မွေးဖွားတဲ့ သားနှစ်ပါးဖြစ်ပြီး ညီအစ်ကိုချင်း လက်ဝှေ့ထိုးသတ်ရင်း အမောဆို သေဆုံးသွားကြသူတွေ

▲ ငါးမျက်နှာဘုရားရင်ပြင်က ဦးဖြူ၊ ဦးညို နတ်ကွန်းနဲ့ရပ်တုတွေ။

ဖြစ်ပါတယ်။ “အမေ ရွှေနဘောက နဂါးအဆက်မပြတ် ရွှေစက်တော် တောထဲကို ဘုရားလာဖူးရင်း ဦးတင်တယ်အဖေကြီးနဲ့ ဖူးစာဆုံခဲ့ကြတာပါတဲ့။ နတ်ကွန်းထဲမှာ မူလက ညီအစ်ကို နှစ်ဦးအတွက် ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်နဲ့ တတိယအရွယ်၊ အရွယ်သုံးပါးအတွက် နတ်ရုပ်တု ခြောက်ခုရှိခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ သုံးရပ်က အနီးခံခဲ့ရပြီး ဒီကျောက်ရုပ်ကြီးတွေသာ ကျန်ရှိနေတော့တာပါ။ ပျောက်သွားတဲ့ နတ်ရုပ်တွေကို ပြန်လည်ရခဲ့ပေမယ့် တာဝန်ရှိသူတွေက ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ကြပါပြီတဲ့။ နံ့သာဖြူ၊ နံ့သာနီနဲ့ ထုလုပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ရုပ်တုတွေဟာ သိမ်းထားတဲ့ အရုပ်တွေမှာများ ရှိနေမလား။ အခုရှိနေတဲ့ ညီကိုနောင်ရင်းနှစ်ပါးမင်း ကျောက်သား နတ်ရုပ်ကြီးတွေဟာ ရှေးကျတဲ့ လက်ရာတွေဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်းကြီးကြီး၊ လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိတဲ့ မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးတွေနဲ့ သန်လျက်ကိုင်၊ လုံထမ်းထားကြပါတယ်။ ပန်းဆီရောင်ဝတ်လဲတော်တွေကို ပတ်ထားပြီး ခေါင်းနဲ့ ရင်ဘတ်မှာလည်း ပေါ်တွေနဲ့ပါ။

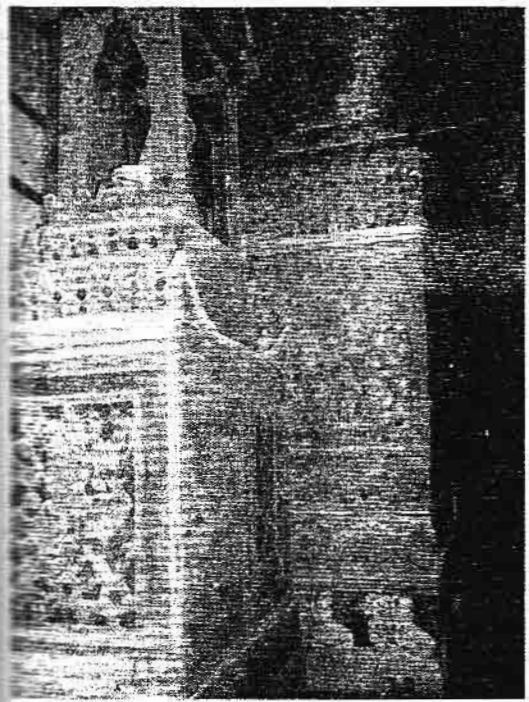
ယပ်တော်တွေလည်း လက်ကြားတွေမှာ ညှပ်ပြီး ပူဇော်ထားရဲ့။ လက် ခြောက်ဖက်တောင်ရှိတဲ့ ရုပ်တုတွေမို့ မေးကြည့်တော့

“ဘာဘာဖြူ၊ ဘာညှိတို့က လျင်မြန် ဖျတ်လတ်တဲ့

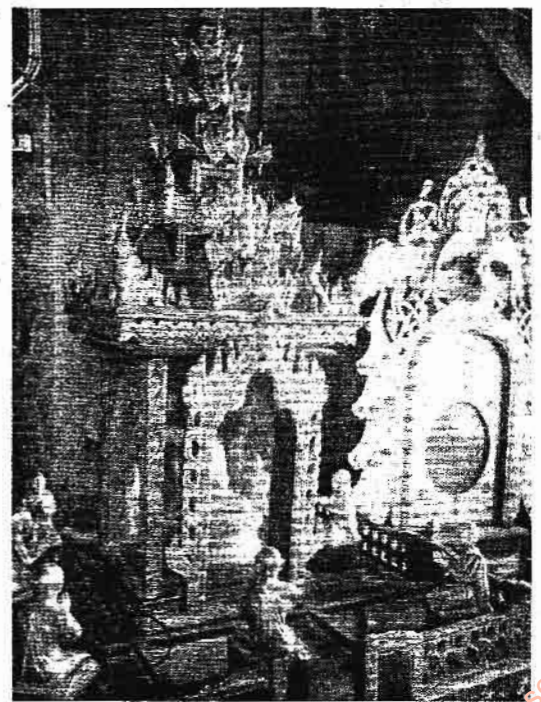
လူစွမ်းကောင်းတွေမို့ လက်ခြောက်ဖက်ပါသလို ထင်ရအောင် စွမ်းလို့ လက်ခြောက်ဖက်နဲ့ ထုလုပ်ထားပါတယ်။ လက်တစ်စုံက ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ လက်အုပ်ချီထားတယ်လေ။ ဘုရားကို ကန်တော့နေတာပေါ့။ ကျန်လက်တွေထဲမှာတော့ လူစွမ်းကောင်းတွေဖြစ်လို့ ဓား၊ လှံ လက်နက်တွေ ကိုင်ဆောင်ထားပါတယ်။”

လို့ နန်းထိန်းက ပြောပါတယ်။ ဒီရုပ်တုတွေဟာ အေဒီ ၁၁ ရာစုလောက်က ထုလုပ်ခဲ့တယ်လို့ ရှေးဟောင်းဌာနက လူတွေ ပြောဖူးတယ်လို့လည်း နန်းထိန်း အမျိုးသမီးက ပြောပြပါတယ်။ နန်းထဲမှာ အမျိုးသမီးရုပ်တုလည်း တွေ့ရပါသေးတယ်။

ဦးဖြူ-ဦးညိုနတ် ကိုးကွယ်သူတွေဟာ အစဉ်အလာ ရိုးရာဓလေ့အားဖြင့် သုံးနှစ် တစ်ကြိမ် နတ်ကွန်းကို လာရောက် ကန်တော့ကြရလေ့ရှိရဲ့။ ကန်တော့တဲ့အခါမှာလည်း ဘာလှူရမယ်လို့ သတ်မှတ်ချက် မရှိပေမယ့် ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲအပြင် သူတို့ စိတ်အာရုံမှာ သဒ္ဓါပေါက်သလို ပဝါ၊ ဝတ်လဲတော် စတာတွေကိုလည်း ဆက်သကြပါသတဲ့။ ဘတ်လဲတော်က ဆယ်တောင်ရှိမှ ဒီပုံစံကြီးတွေကို ပတ်လို့ရပြီး ရင်စည်းတော်က ငါးတောင်နဲ့ ဘောင်းတော်က လေးတောင်ရှိရသတဲ့။ ဘောင်းတော် ရှာပန်းထည်အနီနဲ့ အဖြူ

▲ ငါးမျက်နှာဘုန်းကြီးကျောင်းက မုန်စီရွှေချ စာတိုက်

▲ ငါးမျက်နှာဘုန်းကြီးကျောင်းရဲ့ ဘုရားဆောင်

သုံးတာကတော့ အဖြူက လ၊ အနီက နေကို ကိုယ်စားပြုပါတယ်။ မုန့်ဆီကြော်ကပ်ရာမှာလည်း အဖြူ-အနီ ရှိတယ်လေ။

“ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲ ကန်တော့ပွဲမှာလည်း အရပ်စလေ့နဲ့အညီ တင်ကြပါတယ်။ ကျမတို့ ဒီဘက်ရပ်ရွာထုံးစံကတော့ ငှက်ပျောနှစ်ဖီးဆိုင်၊ စဉ့်ကူးဘက်ကတော့ ငှက်ပျောသုံးဖီးဆိုင်နဲ့လာပြီး ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ ကိုယ်ပေါ့ရှင်။ အချို့ကလည်း ငှက်ပျောပလ္လင်နဲ့ လာကြတယ်။ သပြေက ကြာသပတေးနဲ့ သောကြာနံ့မို့ ၅ နဲ့ ၆ ပေါင်းတော့ ၁၁၊ ဆယ်တစ်မီးငြိမ်းတယ်ပေါ့ရှင်။ ကံကော်နဲ့လည်း ပူဇော်ကြတယ်။ ကံကော်တယ်၊ ကံနိမ့်တာကို ကယ်တယ်ပေါ့ရှင်”

ဆက်သထားတဲ့ ဒီငှက်ပျောတွေ၊ အုန်းတွေကို ပန်းရံသမား၊ လက်သမားတွေကိုလည်း ပေးကျွေး၊ ရောင်းချတန်တာလည်း ရောင်းချပြီး နတ်နန်းအတွက် ပန်းပြန်လှူကာ၊ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်တာတွေလည်း လုပ်ရပြီး လိုအပ်တာတွေကိုလည်း ပြန်လည် ဖြည့်ဆည်းပေးကြရပါတယ်။

ငါးမျက်နှာစေတီရဲ့ ဘုရားတွေရှေ့မှာထက် နတ်ကွန်းထဲက နတ်ရုပ်တွေရှေ့မှာတော့ လူတွေ ပိုစည်ကားနေပါတယ်။ အရွယ်လတ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ရွာခံ နတ်ကတော် (နန်းထိန်း)ဖြစ်ပြီး အောင်မြင်တဲ့အသံနဲ့ ရွတ်ဆို ဆုတောင်းပေးနေရဲ့။ လှူဒါန်းသူရဲ့ နေနံအလိုက် ရာထူးတိုးချင်သူ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းချင်သူတွေအတွက် ရွတ်ဖတ်ပေးနေတာပါ။ သူက ဒီငါးမျက်နှာရွာသူ အပျိုကြီး မမိုးမိုးကြည် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ရယ်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် သူငယ်ငယ်ထဲက အသားငါးရှောင်ကာ သက်သတ်လွတ်စားပြီး ငါးပါးသီလစောင့်ထိန်းပါသတဲ့။ အကယ်လို့ သူ အိမ်ထောင်ရက်သားကျသွားရင်လည်း နန်းထိန်းဆက်လက်လုပ်နိုင်ပါသတဲ့။ သူ့အဘွားတွေလည်း အိမ်ထောင်တွေ ကျကြတာပါတဲ့။ မမိုးမိုးကြည်ဟာ ဘုရားဒကာမျိုးရိုးက ဖြစ်ပြီး မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လုပ်ကိုင်လာရတဲ့ နတ်ကတော်မို့ မနစ်ကတန်ဆောင်မုန်းလမှာ သူ့အစ်မ နန်းထိန်း နတ်ကတော်အပျိုကြီး ဆုံးပါးသွားတော့ သူတို့အမျိုးထဲမှာ သူပဲ မိန်းကလေးရှိလို့ ဆက်လက်ပြီး ခုနစ်ဆက်မြောက် နန်းထိန်းအဖြစ် စေတနာ့ဝန်ထမ်း ၂၄နာရီ တာဝန်ယူနေပါတယ်။ သူလည်း သူ့ရုပ် သူ့ ရွာမှာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ထားတာရှိလို့ သူ့အလုပ်နဲ့သူ သူ့ဘဝကို ရပ်တည်နေပြီး၊ ဒီလို နတ်ထိန်းအဖြစ်တော့ အစဉ်အလာအရသာ လာလုပ်နေရခြင်းပါတဲ့။ သူ့ရွတ်ဖတ်သံနဲ့အတူ ကပ်လှူ

▲ ငါးမျက်နှာဘုရားက ခေါင်းလောင်း

ပူဇော်ထားတဲ့ အမွှေးတိုင်နဲ့၊ ဖယောင်းတိုင်နဲ့နဲ့ ပန်းနံ့တွေဟာ ဂူဝိတ်ပိတ်ထဲကနေ အပြင်ကို လျှံထွက်နေရဲ့။ နတ်တွေကို အဖွားတော် စီးကရက်တွေ ဆက်ကပ်ထားလို့ မွန်ထူနေပါတယ်။ ဦးဖြူ၊ ဦးညိုတို့ခေတ်က စီးကရက် ပေါ်နေပါပြီလား။

အဖေကြီး ဦးတင့်တယ်-နတ်ကွန်း

ဦးဖြူ-ဦးညို နတ်ကွန်း ဂူပေါက်ဝရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာလည်း သီးခြား မုခ်ပေါက်နိမ့်နိမ့်တစ်ခုနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ နတ်ရုပ်တုတစ်ခုရှိနေပါသေးတယ်။ မုခ်ပေါက်ရှေ့က သစ်သားတိုင်မှာတော့ အပေါ်ကနေ အောက်အထိ သပြေပန်းတွေနဲ့ ရှာပန်းထည် ပိတ်ဖြူ ပိတ်နီတွေကို အပြည့်ချည်နှောင်ပူဇော်ထားရဲ့။ အဲဒီနတ်ကတော့ မုခ်ပေါက်ထိပ်မှာ အင်္ဂတေသားကို ဖောင်းကြွ ထွင်းထုရေးသားထားတဲ့ စာတန်းကြီးအရ မြန်မာအိပ်တိုင်းနဲ့ တိုက်ခန်းတိုင်းမှာလိုလိုထားရှိ ကိုးကွယ်တဲ့ ထင်ရှားသော နတ်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ “အဖေကြီး ဦးတင့်တယ်”ပါ။ ဂူပေါက်ဝအောက်ဘက်မှာမှာလည်း မီးမပူဇော်ရလို့ အထူးသတိပေးထားပါတယ်။ ဦးတင့်တယ်က မီးပုံထဲမှာ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ နတ်ကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း ဘေးက ဂူထဲမှာ မီးတွေ ပူဇော်ထားလို့ အတူမရှိစေ

▲ ငါးမျက်နှာဘုရားကစေတီတစ်ဆူ

ဘဲ ဂူပေါက် သီးခြားနဲ့ ထားတာကိုး။

“သိုးကလေ...ပုပ္ဖိုးနတ်တောင် အခေါင်မြင့်မား၊ ခုံတောပြားက...” ကဗျာထဲက “သိုး”ဆိုတဲ့ ခမောက်ကို ဆောင်းထားတဲ့ “ဒိဋ္ဌိတွင်း မင်းမဟာဂီရိနတ်”လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မဟာကြီးမားတဲ့ ဂီရိတောင်ကြီးကို အပိုင်စားရတဲ့ တောင်ကြီးရှင်နတ်ပါတဲ့။ ဦးတင့်တယ်ဟာ ခမ်းပန်းနီစည်းပြီး ဘောင်းအနီ ဆောင်းထားတဲ့ အတွင်းဝန်ကြီးအမတ်ပါ။ နတ်ရုပ်တုမှာ ကြီးမားသော နားတောင်းကြီးနှစ်ခုကို နားနှစ်ဖက်မှာ ပန်ဆင်ထားပြီး၊ ညှာလက်ကို တံတောင်ဆစ်မှာ ကွေးကာ တောင်ရှေးကိုင်ထောက်ထားပြီး ဘယ်လက်က အပေါ်မြှောက်ကာ သန်လျက်ကိုင်လျက် ပန်းပေါ် တင်ထားပါတယ်။ ရုပ်တုတော်ဟာ ရှေးလက်ရာပီသစွာ အတော်ကြည့်ကောင်းပြီး မျက်နှာတော်ကလည်း ပြုံးချို ကြည်လင်နေရဲ့။

ကျောက်စေတီ

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်ကနေ ဆင်းပြီး ဘုရားအနောက်ဘက် ကုန်းအောက်က ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို တရုတ်

စံကားပင်တန်းဘေးကနေ သွားကြတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲ မဝင်ခင်မှာတော့ မူလတန်းကျောင်းလေး တွေ့ရတယ်။ ဒီတာဝန်အရေးသုံးပါး အစိမ်းရောင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးလည်း ထောင်ထားရဲ့။ ကျောင်းလေးကို လွန်တော့ အပင်ကျိုးကျိုး ကျဲကျဲနဲ့ ဝင်းလေးထဲမှာ ကျောက်စေတီငယ်လေးတစ်ဆူ တွေ့ရတယ်။ ရခိုင်ဘက်ကလို ကျောက်တုံးတွေကို ထုဆစ်ပြီး တစ်ခုပေါ် တစ်ခုထပ်ထားတာပေါ့။ လူတစ်ရပ်ကျော် ရံလေးဖြစ်ပြီး ဘာမှလည်း အထူးတလည် တန်ဆာဆင်ထား၊ ပူဇော်ပသထားတာ မရှိပါဘူး။ ဆင့်ဆင့်ထားတဲ့ ကျောက်ပြားတွေကို တစ်ခုချင်း ဖယ်ထုတ်လို့လည်း ရပါတယ်။ စေတီလေးဘေးမှာတော့ ဝါးကပ်ကြွားထားတဲ့ အဆောင်လေးတစ်ခု၊ အထဲမှာလည်း ဖိထိုးတဲ့ ဖားဖိ၊ ရက်ကန်းစင်၊ ဗိုင်းငင်ခုံနဲ့ သစ်သား ပရိဘောဂအချို့တွေ့ရတယ်။ အင်း... တစ်ချိန်တုန်းက “လုံ”တွေနဲ့ ဖိထိုးတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါ။ ဒါမှမဟုတ် ကပ္ပိယကြီးတစ်ဦးဦး၊ ဒီကျောင်းမှာ ရှိခဲ့မယ်လို့ တွေးမိသွားရဲ့။ ဓာတ်လုံးလား၊ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်တာ။ သစ်သားကျောင်းအိုကြီးပေါ်ကို တက်ခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းကြီးက အိုပေမယ်လို့ လက်ရန်းငယ် မပြုသေးတဲ့ ကျောင်းမို့ လက်ရန်းခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ကို ကိုင်ပြီး ကျောင်းပေါ် တက်နိုင်ပါသေးတယ်။

ကျောင်းအောက်ထပ်က သစ်သားတိုင်လုံးကြီးတွေနဲ့ စိုက်ထူထားလို့ ထည်ဝါနေတဲ့ ကြမ်းပြင်ထက်မှာတော့ ရှေးဟောင်းသစ်သား ပရိဘောဂအမျိုးမျိုး၊ ကျေးလက်ရိုးရာ လက်မှုအနုပညာပစ္စည်းများနဲ့ ဆွမ်းအုပ်၊ ယွန်းဗျတ် စတဲ့ ယွန်းထည်တွေကို အပုံလိုက် တွေ့ရပါတယ်။

ကျောင်းအပေါ်ထပ်မှာတော့ သစ်သား ပန်းပုတွေနဲ့ ထုံမွန်းထားတဲ့ ဘုရားဆောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဘုရားဆောင်ကြီးရဲ့ ဘုရားစင်ဟာ အကြီးကြီးဖြစ်ပြီး သစ်သားတိုင်လုံးကြီးတွေကို ပတ်ပြီး သစ်သားပြားကြီးတွေမှာ ထွင်းထုထားတဲ့ ဖောင်းကြွအရပ်တွေ၊ ပန်းတွေ၊ ပန်းပုထည်တွေနဲ့ ဆင်ခံပြီး စင်မြင့်လုပ်ထားတာပါ။ ဘုရားခန်း ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်တွေဟာလည်း နဂါးရုပ်တွေ ရံထားကာ၊ ဘီလူးရုပ်၊ ဂဠုန်ရုပ်နဲ့ ခွမီးထားတဲ့ သစ်သားပန်းပု တံကဲတွေ တပ်ဆင်ထားလို့ ခန့်ညားလှရဲ့။ နံရံတွေကိုလည်း ဖောင်းကြွ ဖောင်းကြွကွက်ဖော် သစ်သားပြားကြီးတွေနဲ့ လုပ်ထားပါတယ်။ ကျွန်းသစ်သားပြားကြီးတစ်ချပ်မှာ မနုဿိဟရုပ်ကို ရုပ်ကြွထုလုပ်ထားတာလည်း အလွန်လှပပြီး လက်ရာမြောက်ကြတယ်။ အမိုးမှာလည်း သစ်သားပန်းပုတွေနဲ့ပါ။ ဘုရားဆောင်အနောက်ဘက်မှာ ဂိုဗေါင်လို ပြွတ်သိပ်ထည့်ထားတဲ့ မုန့်စီးရွှေချ စာတိုက်တွေ၊ ရွှေဇေါယွန်းသေတ္တာကြီးတွေ၊ ဆင်းတုတော်နဲ့ သစ်သား ပန်းပုထည်တွေ၊ စာအုပ်စီရိုတွေ၊ ဘုံအဆင့်ဆင့်နဲ့ ဘုရားကျောင်းဆောင်လေးတွေ၊ ကိုးဆူခုံတွေနဲ့ တရားဟောပလ္လင် စတဲ့ ဘာသာရေးသုံး ပရိဘောဂတွေလည်း အများအပြားပါ။ မုန့်စီးရွှေချ စာတိုက်တွေရဲ့ အရပ်တွေ၊ အထူးသဖြင့် ဘီလူး၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးရုပ်၊ ငှက်ရုပ် စတဲ့ ဇာတ်တော်လာ ဇာတ်ကောင်တွေကို သရုပ်ဖော်ဖို့ ကပ်ထားတဲ့ မုန့်ချပ်အချို့ဟာ အခုံးတွေမို့ အရပ်တွေကို ပိုပြီးကြွတက်စေပါတယ်။ မုန့်ခုံးတွေဟာ အစိမ်းရောင်တွေမို့ ရွဲလုံးလို ခပ်လုံးလုံး ဖန်လုံးတစ်ခုကို ခွဲစိတ်ပြီး ထည့်သွင်းထားတာလားလို့ တွေးကြည့်မိတယ်။

ရှေးဟောင်း မုန့်စီရိုကြီးတွေထဲမှာလည်း ပေစာ၊ ပုရပိုက်စာတွေ အလိပ်လိုက်၊ အထပ်လိုက်ပါ။

အရင်က ဒီကျောင်းရဲ့ ဆရာတော်ကြီး ဘဒ္ဒန္တ စန္ဒိမာရဲ့ ဓာတ်ပုံကြီး “သီပေါမင်းတရားကြီးနှင့် ရတနာဓဇီ အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားခေါင်ကြီး ထိပ်စုဘုရားလတ်တို့ ရာဇအာဘိ

သိက်ခံယူနေကြစဉ်” “သီပေါမင်းတရားကြီးနှင့် အဂ္ဂမဟေသီ မိဘုရားခေါင်ကြီး ထိပ်စုဘုရားလတ်၊ ထိပ်စုဘုရားကြီးတို့ အတူခံနေကြစဉ်” မူလကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ မပြုပြင်ခင်က အဖြူအမည်းဓာတ်ပုံဟောင်းဆိုတဲ့ အဖြူအမည်းပုံတွေကို မှန်ဘောင်သွင်း ချိတ်ဆွဲထားတာလည်း တွေ့ရရဲ့။ ဒါဟာ သမိုင်းအထောက်အထားတွေပါပဲ။

အသားထည် ဘုန်းကြီးကျောင်းခေါင်းရင်း မလှမ်းမကမ်းမှာ အုတ်တိုက်ကြီးတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပြခန်းလေးလုပ်ဖို့ စီစဉ်ဖူးတယ်ဆိုလို့ ဒီဘုရားခန်းထဲမှာ ထားတာထက်တော့ မီးဘေး ပိုစိတ်ချရမယ်ထင်ရဲ့။ အခြားဘေးအန္တရာယ်တွေကိုတော့ မသိပါ။ ပိုပြီး လုံခြုံအောင်၊ တံခါးတွေ၊ သော့တွေနဲ့ အစောင့်ပါရှိရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်။

ကျောင်းရဲ့ ဆွမ်းစားဆောင်မှာတော့ တုံးမောင်းကြီးတွေလိုက်ရပေါ့။ ရွာမှာ နေစဉ်က မနက်အရုဏ်တက်ဆိုရင် ဒီလို တုံးမောင်းခေါက်သံနဲ့အတူ အမက ဆွမ်းထချက်ပြီ။ အဲဒီတုံးမောင်းဘေးမှာဘဲ ဘုန်းကြီးကျွေးလိုက်တဲ့ ဆွမ်းကျွန်ကို စားသုံးခဲ့ကြတယ်။ ရွာမှာ ဆွမ်းခံလို့ရတဲ့ ဟင်းတွေမို့ ပဲနပ်၊ ဝါစေ့ပင်ပေါက်၊ မကျည်းရွက် စတဲ့ အညာစာတွေပါ။

ကျောင်းဝင်းက အထွက်လမ်းမှာ သစ်သားထည် ကုဋီနှစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရတော့ ငယ်စဉ်ဘဝ ကိုရင်ဝတ်စဉ်က ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေခဲ့ရတာကို သတိရမိသွားရဲ့။ ဒီလို ကုဋီမျိုးမှာ ရေအိမ်တက်ရင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး သုံးခဲတဲ့ ကနုတ်တံ (အလေးသုတ်သင်တဲ့ ဝါးချောင်းချောချောပြားပြားရှည်ရှည်)ကို သန့်ရှင်းပေး၊ နေလှန်းပေးပြီး ကုဋီထဲ ပြန်ထားရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြရတယ်လေ။

သြော်... ကျေးလက်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ဘဝကို လွမ်းမိရဲ့။

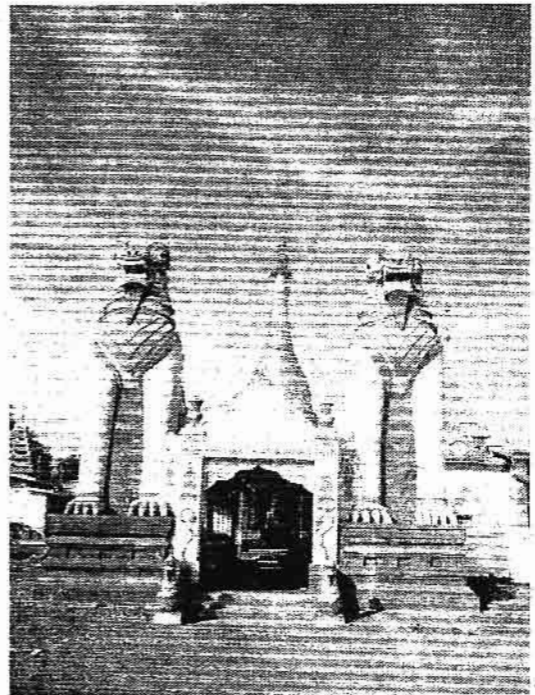
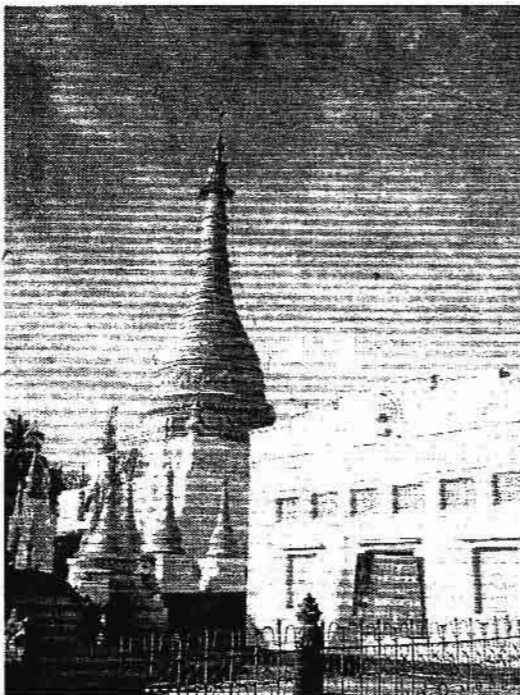
ကိုအေးမြင့်

ကြည်ညိုရည်ဖြေ ရွှေမုဋ္ဌောစေတီတော်

မင်းတိုင်ပင် (မြရောင်မြေ)

သရက်မြို့၊ အမေနေ့ ကျင်းပရေးကော်မတီမှ ကဗျာ ဆရာ၊ စာရေးဆရာများ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ (၂၇-၁၂-၂၀၁၄) ရက်နေ့နံနက်တွင် ရောက်ရှိခဲ့ရသည်။ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် စာရေးသူ ဝိသနာပါရာ သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်း စေတီပုထိုးများနှင့် ဂန္ထိရဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို အထူးလေ့လာခဲ့ ပါသည်။ သရက်မြို့ လေးတိုင်စင်ရွာရှိ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဆုတောင်းပြည့် ရွှေမုဋ္ဌောစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ထီးတော် နိပ်အောက် ရောက်ရှိ ကြည့်ညှိရင်း မိမိရင်၌ စေတနာသဒ္ဓါ ယုံကြည်စွာဖြင့် ဆုတောင်း ပဌာနာပြုခဲ့ပါသည်။

ယခု ဘုရားကြီး ပရိဝုဏ်အတွင်း လှည့်လည်ကြည့် ညှိ မှတ်တမ်းတင်နေရင်း စာရေးသူအား ရှင်းလင်းပြောကြား ပေးနေသူ ဆရာ မောင်ညိုထွေး(သရက်)နှင့် လင်းသစ္စာဦး (သရက်)တို့မှ ဆရာ မောင်တည်အေးနှင့်အတူ ရှိနေကြပါ သည်။

“ဆရာ ညိုထွေးရေး... ဒီဘုရားသမိုင်းပြုစုထားတာရော မရှိဘူးလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီသမိုင်းကို ပြုစုပြီး ပြန်ရေးသူက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်တဲ့ ကိုနွေးဟာ ခိုပါ

တယ်။ ဆရာ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်ယူပေးပါမယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ။ ဆရာညိုနဲ့ ဆရာ လင်းသစ္စာဦးခင်ဗျာ”

“ဟောဒါက အာရုံခံတန်ဆောင်းပါ။ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော် တို့ ပွဲကျင်းပပါတယ်။ ယခုလည်း အမေနေ့ ကျင်းပမှာပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာညို။ ဒီဘုရားက ဘွဲ့တော် ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ”

“ဒီရုပ်ပွားတော်က ဆုတောင်းပြည့် ရုပ်ပွားတော်ပဲ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဘုရားကြီးရဲ့ ဉာဏ်တော်အမြင့် ဘယ်လောက်ရှိမလဲ ခင်ဗျာ”

“ဉာဏ်တော်က ၄၃ တောင် ၁မိုင်ပါ။ ဖိနပ်တော် ပတ်လည်မှာ (၁၀၄)တောင် ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟိုဟာက ဘာလဲခင်ဗျာ၊ ရှင်းပါဦး ဆရာလင်းရေ”

“အဲဒါ မဟာအောင်မြေပါ။ အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်း အမှတ်နဲ့ အောင်မြေနင်းခြင်းပြီးတော့ ခေါင်းလောင်းထိုက်ကြ ပါတယ်။ လိုရာ ဆုတောင်းရင် အားလုံး အောင်မြင်တယ် လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဆို ဆုတောင်းကြည့်ရအောင်၊ လာ-ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆုတောင်းပါခင်ဗျာ၊ တောင်းပါ”

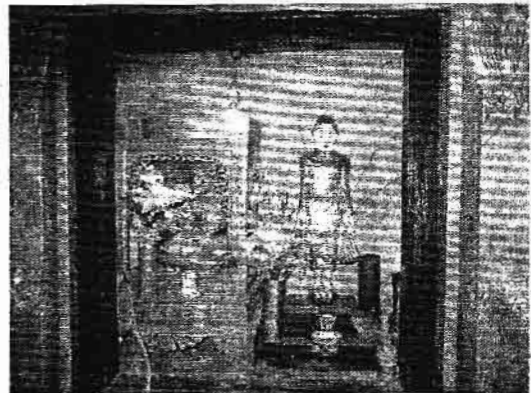
“ကဲ... ဆရာတို့၊ ဟို သမိုင်းရမှပဲ လိုအပ်တာ ရှင်းလင်းလို့ ရမှာပါ။ ဒီတော့ ကိုနွေးတို့အိမ် ပြန်ကြရ အောင် လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ပြန်ကြစို့”

စာရေးသူတို့အားလုံး ကိုနွေးတို့အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ သည်။ ကိုနွေးဆိုတာက စာရေးဆရာ နွေ(သရက်)ပါ။ ယခု မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတာဝန်နှင့် အမှု ထမ်းနေခဲ့ပါ။ သူ ပြုစုရေးသားပြီး မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် “သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးတည်ထားကိုးကွယ်တော်မူသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဆုတောင်းပြည့် ရွှေပုဏ္ဏားစေတီတော်” ဟူသော သမိုင်းအကြောင်း စာရေးသူ ဖတ်ကြည့်လေ့လာ မိပါတော့သည်။

◆◆◆

ရွှေပုဏ္ဏားစေတီအစ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး က
သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် စေတီခေါင်း ရှစ်

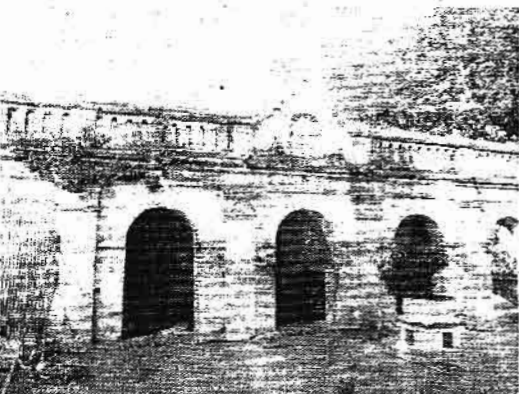

သောင်း လေးထောင် တည်ထားကိုးကွယ်နိုင်ရေးအတွက် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ မထေရ်နှင့် အရှင်ကိုးပါး အား ကိုးတိုင်းကိုးဌာနသို့ သာသနာပြုရန် လျှောက်ထား စေလွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ စေလွှတ်ရာတွင် (တိုက်စေတီ) ရွှေစေတီတစ်ဆူကျစီ ဌာပနာထည့်သွင်း ပူဇော်၍ စေတီတော် တည်ထားကိုးကွယ်စေပါသည်။ ထို ကိုးတိုင်းကိုးဌာနတို့မှာ သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာ)၊ မဟိသကတိုင်း၊ ဝန်ဝါသီတိုင်း၊ မဟာရဌတိုင်း၊ အပရန္တကတိုင်း၊ ဂန္ဓာရတိုင်း၊ ယောနုက တိုင်း၊ ဟိမဝန္တာအရပ်၊ သုဝဏ္ဏဘူမိ(ရာမညတိုင်း)တို့ဖြစ် ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် သုဝဏ္ဏဘူမိ၊ သုဓမ္မရ ဟူသော သထုံ ဦးစွာကြွရောက်တော်မူခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအခါ သံဃာ တော်များသည် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားသို့ ကြွရောက်၍ သာသနာတော်တည်တံ့ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်တော်မူ ခဲ့ကြပါသည်။ သုဝဏ္ဏဘူမိတွင် သာသနာပြု မထေရ်မြတ်များ အဖြစ် အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရတို့က ထင်ရှားသည်။ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလိပုတ္တ မထေရ်မြတ်၏ သုဝဏ္ဏဘူမိ သာသနာပြုတော်မူသော မထေရ်များမှာ -

- (၁) အရှင်သောတ
- (၂) အရှင်ဥတ္တရ
- (၃) အရှင်သုမနတိဿ
- (၄) အရှင်သောပါက
- (၅) အရှင်ဝေမတ္တ
- (၆) အရှင်မနောမဿီ
- (၇) အရှင်အာဓိသီလ
- (၈) အရှင်သီလမုဒ္ဓိ
- (၉) အရှင်မဟာလာက
- (၁၀) အရှင်ဗျာနဒဿီ
- (၁၁) အရှင်ဓမ္မဒဿီ (ရှင်အရဟံ)
- (၁၂) အရှင်သောဘီတ တို့ဖြစ်ပါသည်။

သုဝဏ္ဏဘူမိ သာသနာတော်ကို မထေရ်ကြီးများက စောင့်ရှောက်ကြရသည်။ အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရတို့ သည် မြန်မာနိုင်ငံအဝှမ်း အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ သာသနာ တော် တည်တံ့ပြန့်ပွားစေခဲ့ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း မကွေးတိုင်း(ယခင်) သံရက်မြို့၏ တောင်ဘက် မုဌော မောစရံ၌ သာသနာတော်အရ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘေးရန်မှ ကင်း

လွတ်ပြီး သာသနာတော်ကြီးအား နေရောင်၊ လရောင်ပမာ ထွန်းလင်းတောက်ပလာလိမ့်မည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရရှိသဖြင့် သာသနာတော်နှစ် ၂၃၅ ခုနှစ်၊ ဉာဏ်တော် (၉)တောင်ရှိ ရွှေမုဗ္ဗေဓဇတော်ကို တည်ထားလှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

သာသနာပြု ဘုရားဒါယကာကြီး သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးလှူဒါန်းခဲ့သော ကိုးတောင်ပြည့်ဓဇတော်သည် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာညောင်းခဲ့သည့်အခါ၌ ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီး ယိုယွင်းလာခဲ့ပါသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်၊ ရတနာ ပူရ အင်းဝခေတ် ၁၁၉၉ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်တော်မူသော ရွှေဘိုမင်းလက်ထက် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၀၁ ခုနှစ်တွင် ဘုရားဒါယကာ ဦးရွှေဖောင်၊ ဘုရားဒါယကာမ ဒေါ်ချင်းမ၊ သမီး မကြီးတို့က တိုက်စေတီပျက်ပေါ်၌ ငုံ့၍ ယခု ရွှေမုဗ္ဗေဓဇတော်ကြီးကို ပြန်လည်တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ပါ သည်။

ထို့နောက် ၁၂၁၄ ခုနှစ်၊ နန်းတက် စိုးစံခဲ့သော မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက်က ဘုရင့်အမူတော်ထမ်း တစ်ဦးဖြစ်သော ဦးမြတ်သူနှင့် သားသမီးတစ်စုတို့က ၁၂၂၉ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁၄ရက်နေ့ မြန်မာထီး နှင့် စာလိုင်းထီးအား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ၍ ကြေးခေါင်းလောင်း များ လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ကြပါသည်။ ရွှေမုဗ္ဗေဓဇတော်ကြီး မပျက်စီးစေရန်အတွက် လေးတိုင်စင်ရွာ ဦးသာထွန်းအောင်၊ ဦးဘိုးအောင်၊ ဦးဘိုးသောင်တို့က ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုလျက် အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း (၁၁၀)ဖြင့် စုပေါင်းမွမ်းမံခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ နောက်ခေတ် လူငယ်များက တာဝန်ဆက်လက်ယူကြ၍ သာသနာတော်ကြီး မကွယ်ပျောက်ရန် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း ကြပါတော့သည်။

“ဆရာ ကိုဇွေး၊ ဒီသမိုင်းအထောက်အထား ဘယ်က ရသလဲခင်ဗျာ”

“ဆရာရေ... ကျွန်တော် မှန်နန်းမဟာရာဇဝင်နဲ့ ရွှေမုဗ္ဗေဓဘုရားသမိုင်း၊ ဂေါဟက လူကြီးတွေဆိုက ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါဆို ဘုရားကြီးရဲ့ ဉာဏ်တော်နှင့် ထူးခြားအကြောင်း များလည်း ရှိမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဉာဏ်တော် ၄၃ တောင်နှင့် ၁မိုက် ရှိပါတယ်။ ၎င်းပျောဖူးထိပ်ဝ လုံးပတ် ၇ပေ၊ ၎င်းပျောဖူး အောက်ခြေလုံးပတ် ၁၁ပေနှင့် ၆လက်မ၊ ၎င်းပျောဖူးအမြင့် ၆ပေ၊ ကြာမှောက် ကြာလန်အမြင့် ၉ပေ ၆လက်မ၊ ဇောက် ခြေလုံးပတ် ၁၈ ပေ၊ ဖောင်းရစ် ၁၃ရစ်၊ အမြင့်ပေ ၁၄ပေ

Handwritten signature or mark.

လက်မ ရှိပါတယ်။ ထီးတော်က နှစ်ဆင့်၊ အောက်တလှိုင်း ထီးတော်ကြီးနဲ့ အပေါ်မှာ ဗမာထီး၊ စိန်ဖူးတော်က ငွေစင် နှင့် စိန်ဖူးထိပ်ဝ ရွှေပြားအုပ်ပြီး ထိပ်ဖျားမှာ ချယားပွင့် စိန် တစ်လုံးရှိပါတယ်။ ကိုယ်ထည်မှာ ချယားပွင့်(၂၄)ပွင့်ပါပါတယ်။ ကျောက်က (၂၄)လုံး၊ ငွေခေါင်းလောင်းငယ် (၈)လုံး ဆွာင်ရွက်ဆွဲထားတယ်လို့ ကျွန်တော် သမိုင်းမှာ ဖတ်မိပါတယ်ခင်ဗျာ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကိုနွေးက ဘုရားလူကြီးတောင် ဖြစ်နေပါလား။ တိကျလှတယ်ဗျာ။”

“ဆရာ ကိုညိုထွေးရေ၊ သမိုင်းဆိုတာ လက်ဆင့်ကမ်း အမွေအနှစ်။ လူပင် ငယ်ညားသော်လည်း သမိုင်းကို ထိန်းသိမ်းတာ ကျွန်တော်တော့ သိပ်ချီးမွမ်း ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။”

“သိပ်လည်း မချီးမွမ်းနဲ့ဦး။ ဟောဒီမှာ စာအုပ်လေး၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြောဦးမယ်။ ငှက်မြတ်နားမှာ တစ်ဖက် ဆွဲလေးကျပ်သား ရွှေပြားခက်ပြီးတော့ ကပ်ထားတယ်။ မျက်ခံ ကြေးပြားဖြစ်တယ်။ ၁၃၁၇ ခုနှစ်က ကာလတန်ဖိုး လေးကျပ်သားဆိုတော့ (၈၄၀)ကျပ်နဲ့ ရွှေဟင်္သာက အောက်မှာ ပါရှိတယ်တဲ့။ စေတီရန်က (၂၄)ချာ၊ ရွှေပင်းဒီး (၄)လုံး နှင့် (၄)မုခ်နဲ့ မှန်တစ်ခုမှာ နယား (၈)ကောင်၊ စုစုပေါင်း နယား (၃၂)ကောင် ရှိပါတယ်။ စေတီတော် ထောင့်လေး ထောင့်မှာ ခြင်္သေ့လေးကောင်ဖြင့် ဝန်းရံထားတယ်။ တံခွန်တိုင်ကျတော့ အဆက်မရှိပါဘူး။ ကျွန်းတိုင်ကို ပန်းပု နေရာများဖြင့် လှပစွာ ပြုလုပ်လှူဒါန်းထားတာကို ဖူးရပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်လေ့လာရာသမ္မု ရှင်ပြတာပါ။”

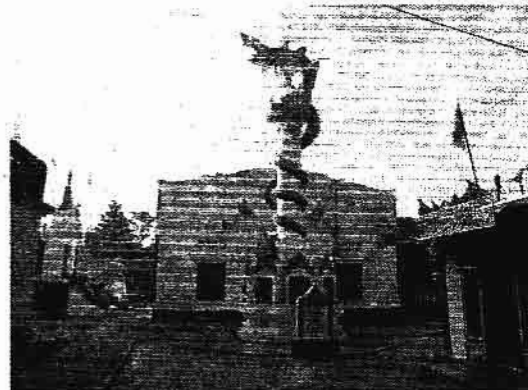
“လူငယ်ဖြစ်ပေမယ့် တော်တယ်ဗျာ။ ကိုညွန့်တို့အဖွဲ့ ထဲတော့ စံပြပဲ။”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ဦးတည်အေးရေး သူ့ပဲ အားကိုးရတာ။ တာဝန်က တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ သူ့ခမျာ အားတယ် ဆိုတာ မရှိပါဘူး။”

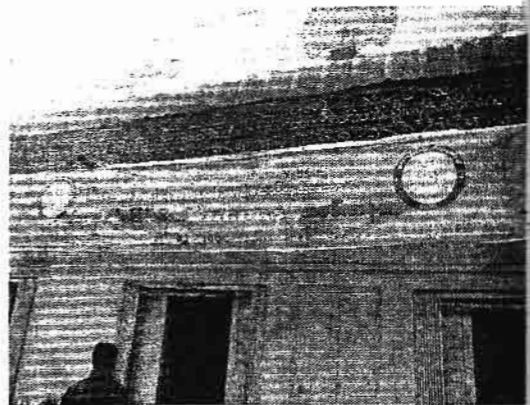
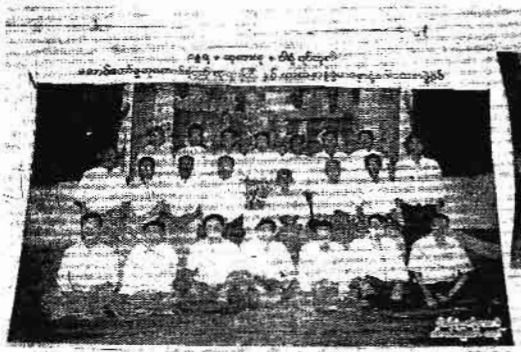
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ခုလို ရှင်းပြတဲ့အတွက် ဟောဒီက ဆရာဆရာတွေကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ပြောဖို့ ကျန်နေတာက ကျွန်တော်တို့ သရက်မြို့မှာ သမိုင်းဝင် ရွှေမုဗ္ဗေစေတီတော်ကြီးကို လာရောက် ဖူးမြော်ရမယ့် ခရီးစဉ်ပါ။ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး သရက်ခရိုင်၊ သရက်မြို့သို့ အောင်လံကနေ စက်လှေစီး၊ သံဗြဲနဲ့က ၄၂မိုင်ကွာဝေးပြီးတော့ ကားနဲ့ ရထားနဲ့ လာရောက်နိုင်ပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကောင်း

www.burmeseclassic.com

နေပါပြီ။ အချိန်မရွေးလာဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။”

စာရေးသူတို့ သိရှိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ထား ကိုးကွယ်တော်မူသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဆုတောင်းပြည့် ရွှေမုဌာစေတီတော်ကြီး၏ သမိုင်းကို သိရှိရပါသည်။ မကြာ မီ စေတီတော်ကြီး ပရိဝဏ်အတွင်းရှိ ဓမ္မာရုံတော်ကြီးတွင် အမေနေ့ ကျင်းပတော့မည်ဖြစ်၍၊ ထိုစေတီကြီး၏ ထီးတော် ရိပ်အောက် ခိုလှုံကာ၊ ကြည်ညိုရည်မြော် သမိုင်းဝင် ဆု တောင်းပြည့် ရွှေမုဌာစေတီတော်ကြီးနှင့်အတူ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသနာတော်ကြီး ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်တံ့ ပြန့်ပွားပြီး

နေရောင်၊ လရောင်ပမာ ထွန်းလင်းတောက်ပပါစေလို ဆုတောင်းရင်း... ■

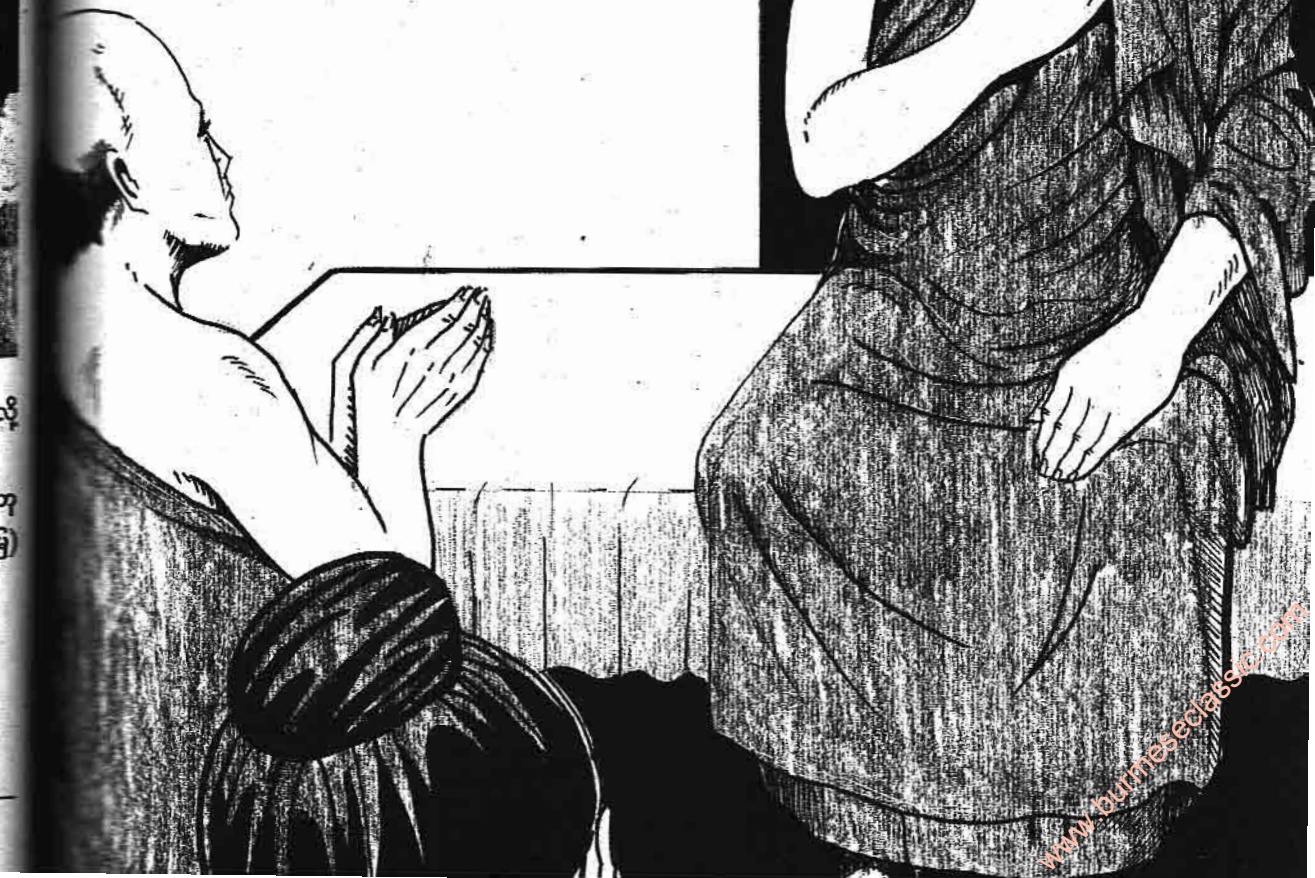
ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဌတု
မင်းတိုင်ပင် (မြရောင်မြေ)

သက္ကတိုင်း၊ ကပိလဝတ်ပြည်ရှိ နိဂြောဓရုံကျောင်း
တော်သို့ သီတင်းသုံး စံပယ်တော်မူရန်အတွက် ဘုရားရှင်
ကြွရောက်ခဲ့ချေပြီ။

သည်သတင်းကို မိတ္ထေတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ
ကြားရလေတော့ လှိုက်ခနဲဆိုသလို ဝမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။
သည့်အတွက် သင်္ကန်းအသစ် ခွံစုံကို ယူပြီး နိဂြောဓရုံ
ကျောင်းတော်သို့ အမြန်ပင် လှမ်းလင့်လာခဲ့ပါချေ၏။
ကျောင်းတော်ကို ရောက်တော့ စံပယ်သီတင်းသုံးတော်မူ
လျက်ရှိသည့် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးဦးချကာ သင့်တော်ရာ
နေရာ၌ ထိုင်လျက် လာရင်းကိစ္စကို ရှိသေ့စွာ လျှောက်
ထားတော်မူခဲ့သည်။

အမြတ်ဆုံးအလှူ

နန္ဒာမိုးကြယ်

“အရှင်ဘုရား... ဟောသည် ခြံစုံသင်္ကန်းဟာဖြင့် အရှင်ဘုရားကို ရည်မှန်းလို့ တပည့်တော်မကိုယ်တိုင် ငါ့ဖန် ချည်ငင်ပြီး ရက်လုပ်ခဲ့တာပါ ဘုရား။ သည့်အတွက် တပည့် တော်မကို သနားကာရုဏာထားပြီး ချီးမြှင့်တဲ့အနေနဲ့ အလှူ ခံယူတော်မူပါ ဘုရား။”

ဤတွင် ဘုရားရှင်က...

“ဂေါတမိ... အလှူဆိုတဲ့ နေရာမှာ ပုဂ္ဂလိကအလှူနဲ့ သံယံကအလှူဆိုပြီး ရှိပါတယ်။ အဲသည်မှာ သံယံတော် ကို ရည်မှန်းလှူအပ်တဲ့ သံယံကအလှူဟာ အမြတ်ဆုံးဖြစ် မှေ့တယ်။ ဒါကြောင့် သံယံတော်တွေကိုပဲ လှူဒါန်းပါ။ သံယံတော်တွေကို လှူဒါန်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ငါဘုရားရှင် ကို ပူဇော်ပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သံယံကိုလည်း ပူဇော်ပြီးဖြစ် ပါလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ မိန့်ဟတော်မူခဲ့သည်။ သို့တိုင် မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိအဖို့ ဘုရားရှင်မှ အလှူခံယူတော်မူ ဖို့ချည်းသာ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်လျှောက်ထားတော်မူခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း သုံးကြိမ် သုံးခါတိုင်အောင်ပင် သံယံ တော်အား လှူဖို့ချည်းသာ တိုက်တွန်း မိန့်ကြားတော်မူခဲ့ သည်ပင်။

သည်အခြေအနေ၌ ကြားဝင်လာခဲ့သူက ရှင်အာနန္ဒာ ပဲ ဖြစ်သည်။

“အရှင်ဘုရား... မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိ ဟာ နိချိုရည်တိုက်ကျွေးတော်မူခဲ့လို့ အရှင်ဘုရားအပေါ် အလွန်မတန်မှ ကျေးဇူးကြီးမားခဲ့သူဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။ သည့်အတွက်ကြောင့် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိရဲ့ သင်္ကန်း အသစ် ခြံစုံကို အလှူခံတော်မူသင့်တယ် ဘုရား။”

သည်သို့ လျှောက်ထားလာလေတော့ ဘုရားရှင်အဖို့ အလှူဒါနနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် တရားတော်ကို ဟောကြားရ တော့သည်။

“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ချစ်သားပြောဆိုတဲ့ စကားဟာ မှန်ပါပေတယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တစ်ယောက်ဟာ ဆရာ ဖြစ်သူကို ရှိခိုးခြင်း၊ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်း၊ သင့်တော်တဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုစုခြင်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေး စတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပေးလှူခြင်းဆိုတဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းအပေါ် ကောင်းစွာ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းရယ်လို့ ငါဘုရားရှင် မဟောကြားလိုဘူး အာနန္ဒာ”

“ဘာကြောင့်လဲ အရှင်ဘုရား”

“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

ပုဂ္ဂလိကအလှူဆိုတဲ့ နေရာမှာ (၁၄)မျိုးရှိပေတယ်။ အဲဒါ တွေက ဘာတွေလဲဆိုတော့...

- (၁) မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ပေးလှူခြင်း
 - (၂) ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါနာမ ပေးလှူခြင်း
 - (၃) ရဟန္တာအား ပေးလှူခြင်း
 - (၄) အရဟတ္တဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေသူများအား ပေးလှူခြင်း
 - (၅) အနာဂါမိအား ပေးလှူခြင်း
 - (၆) အနာဂါမိမဂ်ရအောင် ကျင့်နေတဲ့သူကို ပေး လှူခြင်း
 - (၇) သကဒါဂါမိအား ပေးလှူခြင်း
 - (၈) သကဒါမိဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေတဲ့သူကို ပေး လှူခြင်း
 - (၉) သောတာပန်အား ပေးလှူခြင်း
 - (၁၀) သောတာပတ္တိဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေတဲ့သူကို ပေးလှူခြင်း
 - (၁၁) သာသနာပကာလမှာ ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက် မှုကင်းတဲ့ ဈာန်အဘိညာဉ်ရတဲ့သူကို ပေးလှူ ခြင်း
 - (၁၂) သီလရှိတဲ့ ပုထုဇဉ်ကို ပေးလှူခြင်း
 - (၁၃) သီလကင်းမဲ့တဲ့ ပုထုဇဉ်ကို ပေးလှူခြင်း
 - (၁၄) တိရစ္ဆာန်ကို ပေးလှူကျွေးမွေးခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါ တယ်။
- ချစ်သား အာနန္ဒာ... အဲသည် ပုဂ္ဂလိကအလှူ (၁၄)မျိုးရှိတဲ့အနက်...
- (၁) တိရစ္ဆာန်ကို ပေးလှူခြင်းဟာဖြင့် ဘဝပေါင်း တစ်ရာ ကောင်းကျိုးရရှိနိုင်ပါတယ်။
 - (၂) သီလကင်းမဲ့တဲ့ ပုထုဇဉ်ကို ပေးလှူတဲ့အတွက် ကြောင့် ဘဝပေါင်းတစ်ထောင် ကောင်းကျိုး ရရှိနိုင်ပါတယ်။
 - (၃) သီလရှိတဲ့ ပုထုဇဉ်ကို ပေးလှူတဲ့အတွက် ကြောင့် ဘဝပေါင်းတစ်သိန်း ကောင်းကျိုးရရှိ နိုင်ပါတယ်။
 - (၄) သာသနာပကာလမှာ ကာမဂုဏ်ကို တပ်မက် မှု ကင်းတဲ့သူ၊ ဈာန်အဘိညာဉ်ရတဲ့သူ၊ အဲသည် သူတွေကို ပေးလှူတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘဝကုဋေ တစ်သိန်းတိုင် ကောင်းကျိုးရရှိနိုင်ပါတယ်။
 - (၅) သောတာပတ္တိဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေတဲ့သူကို

ပေးလှူတဲ့အတွက်ကြောင့် ဘဝပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ကောင်းကျိုးရရှိနိုင်ပါတယ် ချစ်သား။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... သောတာပန်ကို ပေးလှူရင်၊ သကဒါဂါမ်ဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေတဲ့သူကို ပေးလှူရင်၊ သကဒါဂါမ်ကို ပေးလှူရင်၊ အနာဂါမ်ရအောင် ကျင့်နေတဲ့သူကို ပေးလှူရင်၊ အနာဂါမ်ကို ပေးလှူရင်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ရအောင် ကျင့်နေတဲ့သူကို ပေးလှူရင်၊ ရဟန္တာကို ပေးလှူရင်၊ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါကို ပေးလှူရင်၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ပေးလှူရင်၊ အဲသည် အလှူရှင်ဟာ ဘဝပေါင်းများစွာ မရေတွက်နိုင်အောင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ရရှိနိုင်ပါတယ်။

ရှင်အာနန္ဒာနှင့်တကွ မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီနှင့် ရဟန်းပရိသတ်အပေါင်းအဖို့ အလှူဆိုင်ရာ တရားတော်များကို နာကြားခွင့်ရလိုက်သည့်အတွက် အတိုင်းမသိ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ကြရသည်ပင်။

“အရှင်ဘုရား... သံဃိကအလှူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဟောကြားပေးတော်မူပါ ဘုရား”

“ကောင်းပေပြီ အာနန္ဒာ။ သံဃိကအလှူမှာ (၇)မျိုး ရှိပေရဲ့။ အဲဒါတွေကတော့...”

(၁) ဘုရားရှင်အမှူးရှိတဲ့ ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမသံဃာဆိုတဲ့ နှစ်ဖက် သံဃာတွေကို ပေးလှူခြင်း။

(၂) ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးတဲ့နောက် ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်းမိန်းမ သံဃာဆိုတဲ့ နှစ်ဖက် သံဃာတွေကို ပေးလှူခြင်း။

(၃) ရဟန်းယောက်ျားသံဃာအား ပေးလှူခြင်း။

(၄) ရဟန်းမိန်းမ သံဃာအား ပေးလှူခြင်း။

(၅) နှစ်ဖက် သံဃာထဲက ရဟန်းယောက်ျား ဘယ်လောက်၊ ရဟန်းမိန်းမ ဘယ်လောက်ကို ညွှန်ပြတော်မူပါ ဘုရားလို့ လျှောက်ထား ပင့်ဖိတ်ပြီး ပေးလှူခြင်း။

(၆) ရဟန်းယောက်ျား သံဃာထဲက ဘယ်လောက်ကို ညွှန်ပြတော်မူပါ ဘုရားလို့ လျှောက်ထား ပင့်ဖိတ်ပြီး ပေးလှူခြင်း။

(၇) ရဟန်းမိန်းမသံဃာထဲက ဘယ်လောက်ကို ညွှန်ပြတော်မူပါ ဘုရားလို့ လျှောက်ထားပင့်ဖိတ်ပြီး ပေးလှူခြင်းဆိုပြီး လျှောက်ထားပင့်ဖိတ်ခြင်း

တို့ ဖြစ်ပေတယ်။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... ငါ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီးတဲ့နောက်ကျရင် ရဟန်းရယ်လို့ အမည်ခံရုံသာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာကြပါဦးမယ်။ သူတို့ရဲ့ လည်ပင်းမှာ သင်္ကန်းစတွေကို ဖွဲ့ချည်ထားကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ သီလကင်းမဲ့တဲ့သူတွေ၊ ယုတ်မာဆိုးသွမ်းပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားသူတွေ ဖြစ်ကြပါလိမ့်မယ်။

သံဃာတော်ကို ရည်မှန်းပြီး အဲသည် သီလကင်းမဲ့သူတွေကို လှူဒါန်းကြလိမ့်မယ်။ အဲသည်အခါမှာတောင်မှ သံဃိကအလှူဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင် အကျိုးများပေတယ်လို့ ငါဘုရားရှင် ဟောတော်မူပါတယ်။ သံဃိကအလှူထက် ပုဂ္ဂိုလ်ကအလှူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အကျိုးမများနိုင်မှ မရှိပေဘူး အာနန္ဒာ”

“အရှင်ဘုရား... အလှူရဲ့ စင်ကြယ်ခြင်းကိုလည်း သိလိုပါတယ် ဘုရား”

“ကောင်းပေပြီ ချစ်သား။ သေချာစွာ နာကြားပါလော့။ အလှူရဲ့ စင်ကြယ်ခြင်းဟာ လေးမျိုးရှိလေရဲ့။ အဲဒါတွေကတော့ -

(၁) အလှူရှင်ဘက်ကသာ စင်ကြယ်ပြီး အလှူခံဘက်က မစင်ကြယ်တဲ့ အလှူ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အလှူရှင်ကြောင့်သာ ကောင်းကျိုးများတဲ့ အလှူ။

(၂) အလှူခံဘက်ကသာ စင်ကြယ်ပြီး အလှူရှင်ဘက်က မစင်ကြယ်တဲ့အလှူ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အလှူခံကြောင့်သာ ကောင်းကျိုးများတဲ့ အလှူ။

(၃) အလှူရှင်ဘက်ကရော၊ အလှူခံဘက်ကပါ မစင်ကြယ်တဲ့ အလှူ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အလှူရှင်နဲ့ အလှူခံနှစ်ဦးကြောင့် အကျိုးမများတဲ့ အလှူ။

(၄) အလှူရှင်ဘက်ကရော၊ အလှူခံဘက်ကပါ စင်ကြယ်တဲ့ အလှူ။ တစ်နည်းအားဖြင့် အလှူရှင်နဲ့ အလှူခံနှစ်ဦးကြောင့် အကျိုးများတဲ့ အလှူတွေပဲ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... လောကမှာ အလှူရှင်ဟာ သီလရှိတဲ့၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့သူဖြစ်ပြီး အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သီလမရှိတဲ့၊ ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းတဲ့သူဖြစ်ရင် အဲသည်အလှူဟာ အလှူရှင်ဘက်ကသာ စင်ကြယ်ပြီး အလှူခံဘက်က မစင်ကြယ်တဲ့ အလှူပဲ ဖြစ်

ပေတယ် ချစ်သား။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... နောက်တစ်မျိုးကတော့ အလှူရှင်ဟာ သီလမရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်မယ်။ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာလည်း သီလမရှိတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားမကောင်းတဲ့သူဖြစ်ခဲ့ရင် အဲသည်အလှူဟာ အလှူရှင်ဘက်ကရော၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်ကပါ မစင်ကြယ်တဲ့ အလှူပဲ ဖြစ်ပေတယ် ချစ်သား။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... နောက်တစ်မျိုးကတော့ အလှူရှင်ဟာ သီလမရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်မယ်။ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သီလရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့သူဖြစ်ခဲ့ရင် အဲသည်အလှူဟာ အလှူခံဘက်ကသာ မစင်ကြယ်ပြီး၊ အလှူရှင်ဘက်ကတော့ မစင်ကြယ်တဲ့အလှူပဲ ဖြစ်ပေတယ် ချစ်သား။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... နောက်တစ်မျိုးကတော့ အလှူရှင်ကလည်း သီလရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့သူ ဖြစ်ပြီး အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း သီလရှိတဲ့သူ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့သူဖြစ်ရင် အဲသည်အလှူဟာ အလှူရှင်ဘက်ကရော အလှူခံဘက်ကပါ စင်ကြယ်တဲ့ အလှူပဲ ဖြစ်ပေတယ် ချစ်သား အာနန္ဒာ။

တရားနာ ပရိသတ်များအဖို့ အလှူ၏ သဘောသဘာဝ၊ အကျိုးမဲ့ခြင်း၊ အကျိုးရှိခြင်းတို့ကို သိစွမ်းခွင့်ရသည့်အတွက် များစွာမှ ပီတိဖြစ်နေကြတော့သည်။

“ဆက်ပြီး နာကြားပါဦး အာနန္ဒာ။

အလှူရှင်ဟာ သီလရှိတယ်၊ အလွန်ကြည်လင်တဲ့ စိတ်လည်း ရှိတယ်၊ မွန်မြတ်ကောင်းမွန်တဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးကို ယုံကြည်တယ်၊ သူဟာ တရားသဖြင့် ရထားတဲ့ ပစ္စည်းကို သီလကင်းမဲ့တဲ့သူကို ပေးလှူမယ်ဆိုရင် အဲသည်အလှူဟာ အလှူရှင်ဘက်ကသာ စင်ကြယ်ပြီး အလှူရှင်ကြောင့် ကောင်းကျိုးများပေတယ် ချစ်သား။

နောက် အလှူရှင်ဟာ သီလကင်းမဲ့တဲ့သူ၊ မကြည်လင်တဲ့စိတ်ရှိသူ၊ မွန်မြတ်ကောင်းမွန်တဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးကို မယုံကြည်တဲ့သူ၊ သူဟာ မတရားသဖြင့် ရထားတဲ့ ပစ္စည်းကို သီလရှိသူတွေကို ပေးလှူမယ်ဆိုရင် အဲသည်အလှူဟာ အလှူခံဘက်ကသာ စင်ကြယ်ပြီး အလှူခံကြောင့် ကောင်းကျိုးများပေတယ် ချစ်သား။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... အလှူရှင်ဟာ သီလကင်းမဲ့တဲ့သူ၊ မကြည်လင်တဲ့စိတ်ရှိသူ၊ မွန်မြတ်ကောင်းမွန်တဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးကို မယုံကြည်တဲ့သူ၊ သူဟာ မတရားသဖြင့် ရထား

တဲ့ ပစ္စည်းကို သီလကင်းမဲ့တဲ့သူတွေကို ပေးလှူမယ်ဆိုရင် အဲသည်အလှူဟာ အကျိုးမများပေဘူး။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... အလှူရှင်ဟာ သီလရှိသူ၊ အလွန်ကြည်လင်တဲ့ စိတ်ရှိသူ၊ မွန်မြတ်ကောင်းမွန်တဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့သူ၊ သူဟာ တရားသဖြင့် ရထားတဲ့ ပစ္စည်းကို သီလရှိသူတွေကို ပေးလှူမယ်ဆိုရင် အဲသည်အလှူဟာ တကယ်အကျိုးများတဲ့ အလှူလို့ ငါဘုရားရှင်ဟောကြားပါတယ်။

ချစ်သား အာနန္ဒာ... အလှူရှင်ဟာ ရာဂကင်းသဖြင့်တယ်၊ အလွန်ကြည်လင်တဲ့ စိတ်ရှိပြီး မွန်မြတ်ကောင်းမွန်တဲ့ ကံရဲ့ အကျိုးကို ယုံကြည်တဲ့သူ၊ သူဟာ တရားသဖြင့် ရထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ရာဂကင်းမဲ့သူတွေကို ပေးလှူမယ်ဆိုရင် အဲသည် အလှူဟာ ပစ္စည်းအလှူတွေထဲမှာ တကယ်စင်စစ် အမြတ်ဆုံးအလှူဖြစ်ပေတယ်။”

သည်သို့ မိန့်တော်မူပြီးသည်အခါမှာတော့ မဟာပတပတိ မိထွေးတော် ဂေါတမီထံမှ...

“အရှင်ဘုရား... အရှင်ဘုရားကို အမှူးပြုလို့ သံဃိကအလှူအဖြစ် တပည့်တော်ရဲ့ ခွဲစုံ သင်္ကန်းကို လှူဒါန်းပါတယ် ဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ နိဂြောဓာရုံကျောင်းတိုက်တစ်ခုလုံး သာဓု... သာဓု... သာဓု ဟူသော ကောင်းချီးပေးသံမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လွှမ်းသွားပါတော့သတည်း။

နန္ဒာမိုးကြယ်

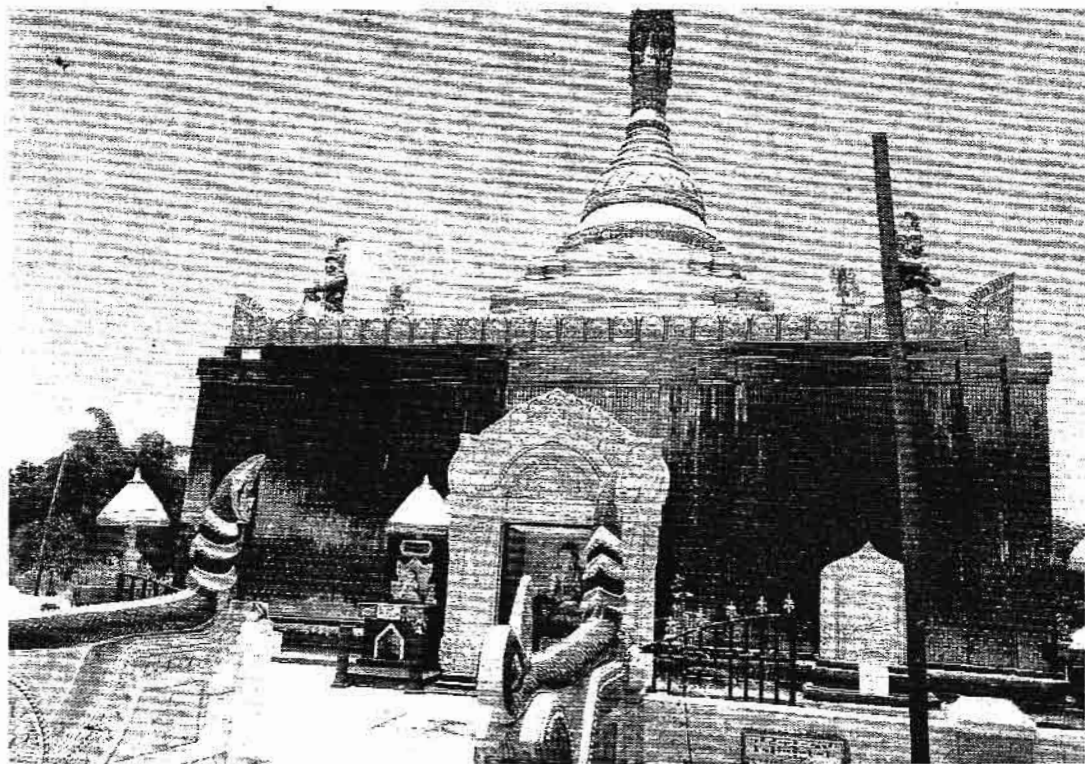
ကျမ်းကိုး
- ဒက္ခိယော ဝိဘင်္ဂသုတ်။

အင်္ဂုမြို့မှ သမိုင်းဝင် ဓမ္မပါလ ရွှေဘုံမှန် အတုမရှိ စေတီတော်

ဝေး (ရာဝတီ)

လကဆုန်၏ အင်္ဂုမြို့ပြင်းထန်မှုကြောင့် လူတို့ အေးချမ်းရာ အရိပ်အာဝါသရှိရာ၌ နိနားနေရချိန်တွင် စာရေးသူတို့မိသားစုသည် ဇာတိမြေဖြစ်ရာ အင်္ဂုမြို့သို့ အလှူပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အင်္ဂုမြို့လေးမှာ ယခင်နှစ်များနှင့်မတူ၊ တမူထူးလျက်ရှိသည်။ အင်္ဂုမြို့ဇာတိဖြစ်သော ရောဝတီတိုင်းဝန်ကြီးချုပ် ဦးသိန်းအောင်၏ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ရှေးဟောင်းဘုရားများ ပြုပြင်ခြင်း၊ ခြံတော်သာယာရေးလုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ခြံတော်ခန်းမနှစ်ထပ် ဆေးရုံသစ်ကြီးနှင့် သာသနာ့ဗိမာန်တော်ကြီးကို တင့်တယ်စွာ တွေ့မြင်ရသည်။

ရွှေဘုံသာကျောင်းဝင်းအတွင်း ရွှေဘုံသာကျောင်း

တိုက်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်သော ဆရာတော်ကြီး ဦးစက္ကပါလသိဒ္ဓိထံ ဖူးမြော်ကန်တော့ရန် ရောက်ခဲ့သည်။ ယခင်နှစ်ပေါင်းများစွာမှ လူတစ်ဖက်စာမက ကျွန်းတိုင်ကြီးများဖြင့် ခန့်ညားထည်ဝါစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ရှေးလက်ရာကျောင်းကြီးအား ယခုအခါ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းထပ်မံ တိုးချဲ့မွမ်းမံထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းမြောက်မိရသည်။

ရွှေဘုံသာကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ရှေးဟောင်း ရွှေဘုံမှန်စေတီကို ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံထားသည်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။ ရွှေဘုံမှန်စေတီနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားပုံကိုလည်း ဆရာတော်ကြီးမှ အမိန့်ရှိခဲ့သည်။

ရွှေဘုံမှန်စေတီတော်၏ အံ့ဖွယ်ထူးခြားပုံကို ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် ရှေးဘုရင်များလက်ထက်မှစ၍ ဆက်နွယ်မှုရှိခဲ့သော အင်္ဂပူမြို့၏ သမိုင်းအကျဉ်းကိုလည်း ပြောပြရန်လိုပေလိမ့်မည်။

အင်္ဂပူမြို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်မှစ၍ ပုဂံခေတ်၊ တောင်ငူခေတ်၊ ညောင်ရမ်းခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်များမှစ၍ သမိုင်းအစဉ်အဆက် ကြီးမားခဲ့သော အေးမြကြောင်း သမိုင်းအထောက်အထားများအရ သိခဲ့ရသည်။ အင်္ဂပူမြို့၏ ထူးခြားသော လက္ခဏာများမှာ -

* လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ကျော်က ဥမ္မာဒန္တိ ဗိဇယာတည်ခဲ့သော ရွှေဆံတော်စေတီရှိခြင်း။

* ခရစ်နှစ် ၁၀ ရာစုကပင် မြို့ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရှေးခေတ်ပုသိမ် ၃ မြို့စာရင်းတွင် အင်္ဂပူမြို့၊ အုတ်ဖို၊ သမန္တပူရမြို့၊ လွန်၊ ကျိက္ခမီပူရမြို့၊ ထောင်လုံ ဟူ၍ ပုရာသဒ္ဒါဖြင့် ခြံဝံ့မြို့ရှိရာတွင် အင်္ဂပူမြို့တစ်မြို့တည်းသာ ကျန်ရှိခဲ့ခြင်း။

* နောင်ရိုးတိုက်ပွဲတွင် စစ်ပြိုင်ဘက် သုရှင်တကာ ရွတ်ပိမင်းသည် အင်္ဂပူမြို့တွင် ဗိုလ်ဝင်ခံ အင်အားစုရင်း နိဂုံးချုပ် ဇာတ်သိမ်းခြင်း။

* အံ့ဖွယ်ထူးခြားသော အနိယာအနွယ်ဝင် သုတော်စင်များ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော်ရာ နန်ကသူလိုဏ်ဂူကြီးနှင့်

သဘာဝတောတောင် လှိုင်းမြောင်များ ပေါများပြီး သုရှင်တကာ ရွတ်ပိမင်း ဆင်ဖမ်းရင်း နတ်သမီးနှင့် တစ်နေ့တာ ပူးစာဆုံခြင်း။

* အနောက်ဘက်လွန်မင်း နှိမ်နင်းခဲ့သော နယ်ချဲ့ ငဇင်ကာ၏ သားသမီးနှင့် အပေါင်းပါများ အင်္ဂပူရမြို့တွင် သုံးနှစ်ခန့် မြို့တည်နေခဲ့ခြင်း။

* မင်းတုန်းမင်း၏ မြောက်နန်းဗိဇယာ ရှင်သဲ၏ ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်များ လက်ရှိ နေထိုင်လျက်ရှိခြင်း။

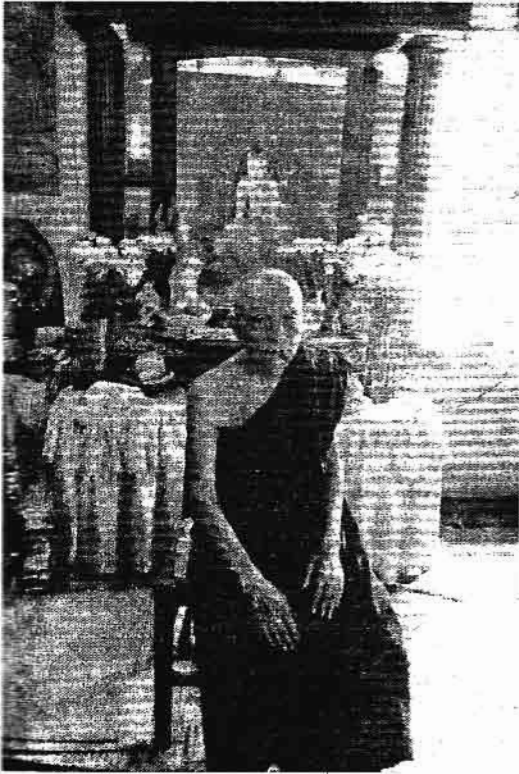
* ရဟန္တာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများတွင် ရုပ်ကလာပ်တော် ဗပုပ်မသိုးဘဲ ရဟန္တာဟု ထင်ရှားသော ပိန္နကွင်းတောရ ဆရာတော် ဦးကလျာဏ ပေါ်ထွက်ခဲ့ခြင်း။

* အလောင်းစည်သူမင်း ဖောင်စကြာဖြင့် လှည့်လည်ရာတွင် အင်္ဂပူမြို့အနီး ငဝန်မြစ်မှထွက်၍ ပုသိမ်မြစ် ပင်လယ်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်း။

* နောင်ရိုးတိုက်ပွဲမှာ အင်္ဂပူမြို့နယ်၏ အောက်ဘက်ကျသော အိမ်မဲမြို့နယ် ပဗ္ဗဝတီမြစ်ဝအနီး ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း။

* စစ်ပွဲအတွင်း အင်္ဂပူမြို့မှတစ်ဆင့် ပြည်ဘုရင်ထံ စစ်ကူတောင်းရန် အဆန်ခရီးသွားရခြင်း။ ပြည်မှတစ်ဖန် အစုန်ခရီးပြန်ရာ၌ အင်္ဂပူမြို့၌ နားနေခြင်း။

* သက္ကရာဇ် ၉၀၀ ခန့်က အင်္ဂပူရကို စစ်ထောက်စစ်ကူ စစ်ဒေသပြု၍ စစ်မက်ပြိုင်ဘက်မင်းများ၏ စုန်ခရီးခရီးသွားလာခြင်း။

စသည် အချက်များကို ထောက်ရှု၍ အင်္ဂပူပြုသည် မင်းဘုရင်များနှင့် မစိမ်းခဲ့သော ရာဇဝင်ထဲမှ မြို့တစ်မြို့ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂပူပြုနယ် ရုံးစင်မှ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ခိုလ်အောင်ကျော်လည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဥမ္မာဒန္တမင်းသမီး ခွေးရာဇာဓိရာဇ်ဘုရင်ငယ်၏ ဘေး ချန်ကြောင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်စဉ် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဖောင်တော်ဖြင့် ဆင်းလာရာတွင် ခေတ္တနားခိုရာတို၌ စေတီ ပုထိုးများ တည်ခြင်း၊ ဘုရားများ ပြုပြင်တည်ဆောက်ခြင်းများ ပြုလာခဲ့သည်။ အင်္ဂပူပြု၌ ရွှေဆံတော်စေတီကို တည်ခဲ့ သည်။

ရွှေဆံတော်စေတီနှင့် မြေတစ်ဆက်တည်းပင် ရှေး ဟောင်းဘုရားများ၊ စေတီပုထိုးများမှာ များစွာရှိ၍ လွန်ခဲ့ သော နှစ်ပေါင်းများစွာက တည်ထားခဲ့သော ရှေးဟောင်း ဘုရားများဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ ရွှေဆံတော်စေတီ နှင့် မဝေးသောနေရာ၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းများလည်း များစွာ ရှိသည်။ ရွှေဘုံသာကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ရွှေဘုံမုနိစေတီကို မြန်လည်ပြုပြင်ရာတွင် ထူးခြားချက်များစွာရှိခဲ့သည်။

မြန်မာဘုရင်လက်ထက်မှစ၍ ရွှေဘုံသောကျောင်း ထိုက်၌ သီတင်းသုံးသော ဆရာတော်ကြီးမှာ ဆရာတော်ကြီး

ဦးကေသရ ဖြစ်လေသည်။ နောက် ခေတ်အဆက်ဆက် ဆရာတော်ကြီးများ သီတင်းသုံးခဲ့ပြီး လက်ရှိ သီတင်းသုံးနေ တဲ့ ဆရာတော်မှာ ဦးစက္ကပါလသိဒ္ဓိဖြစ်လေသည်။ ဆရာ တော်မှာ ပထမဦးဆုံး အင်းဝကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးနေ ခဲ့စဉ် ရွှေဘုံသာကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးပါရန် ပင့်ဖိတ်ခြင်း ခံရလေသည်။

ဆရာတော် ဦးစက္ကမှ ရွှေဘုံသာကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်ရန် သင့်မသင့် အဓိဋ္ဌာန်ကြည့်သောအခါ ညအချိန် အိပ်မက်တစ်ခုမြင်မက်လေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးနှင့် ရှေးခေတ်အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသော ဒကာ၊ ဒကာမ များမှာ ကျောင်းကြီးပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။ ပြီးနောက် ဆရာတော်ကြီးအား ဤကျောင်း၌ သီတင်းသုံးရန် သင့်လျော် သဖြင့် သာသနာပြုပါရန် လျှောက်ထားလေသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ရွှေဘုံသာကျောင်းကြီးသို့ ၁၃၄၃ ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်း၊ ၁၉၈၁ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် စတင် သီတင်းသုံးခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်မှာ ဝါတော် ၆၀၊ သက်တော် ၈၀ အရွယ် ရှိသော်လည်း အိုမင်းသော ရုပ်သွင်မရှိသေး။ အသားတော် ဝင်းဝါရှိပြည့်ပြီး သာသနာတော်၌ မွေ့လျော်သူဖြစ်၍ ရုပ်သွင် မှာ ငြိမ်းချမ်းမှုအသွင်ကို ခေတင်သည်။ မျက်နှာတော်မှာ လန်းဆန်းရွှင်ပျလျက်ရှိသည်။ ဆရာတော်သည် သမထနှင့် ဝိပဿနာကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်း သာသနာပြုချင်စိတ် များ စိတ်အားထက်သန်နေဆဲတွင် ဆရာတော်ကြီး သီတင်း သုံးရာ ဘုရားခန်း၌ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဘုရားခန်းတွင် မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားပုံတော် ကြီးကို ချိတ်ဆွဲကုံးကွယ်ထားရာ ဝါတွင်းကာလရက်တစ်ရက် တွင် ည ၈နာရီအချိန်၌ မဟာမြတ်မုနိဘုရားပုံတော်၏ ပတ်လည်တွင် မီးပွင့် မီးပေါက်များပမာ ဝင်းဝင်းလက်လက် နှင့် ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ခြင်းကို တွေ့ရလေသည်။ ရောင် ခြည်တော်မှာ နှမ်းစေ့လောက်ပမာဏမှ စတင်၍ ဖူးတွေ့ရ ပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြီးမားလာကာ ပုံတော်တစ်ပုံလုံး ရောင်ခြည်တော် ဝန်းရံလျက် တန်ခိုးပြပုံကို ကျောင်းနေ သံဃာတော်များနှင့် ညအိပ်သူ ဥပုသ်သည်များ ဖူးတွေ့ကြ ရသည်။

ထိုသို့ကြုံရပြီး မကြာမီတွင် မိုးကုတ်ဝိပဿနာအဖွဲ့ ဦးအုန်းရွှေ ဒေါ်အုန်းယဉ်(ဝါ) ဒေါ်အုန်းကြည်တို့မှ တရားပြ

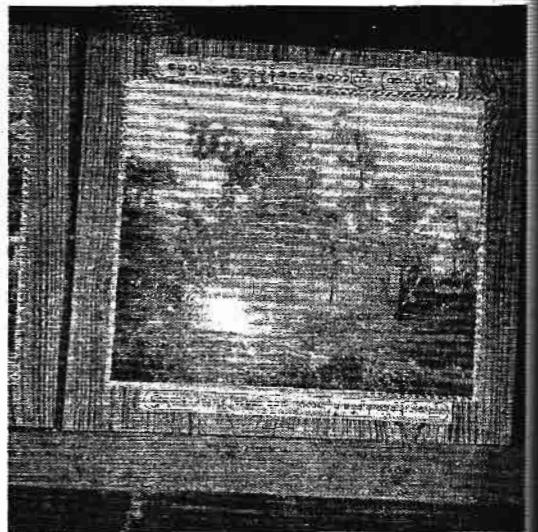
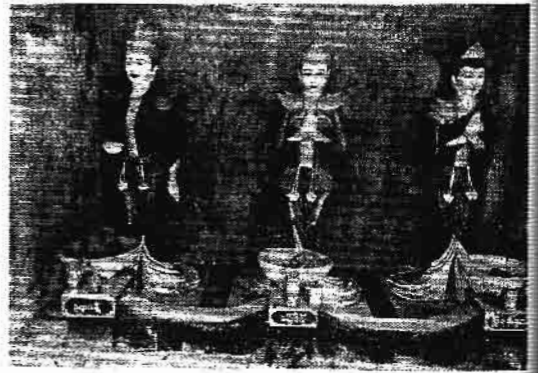
ရန် ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ရွှေဘုံမုနိစေတီအား ပြုပြင်ရန် ဆန္ဒရှိခဲ့လေသည်။ ဘုရားပြုပြင်ရန် ပန္နက်ရိုက်ဖို့ ဘုရား ပတ်ဝန်းကျင်အား သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရာတွင် အတော်အတန် ကြီးမားသော မြွေကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဘုရား ကို မှီတွယ်၍ ပေါက်နေသော ညောင်မြစ်၊ သမန်းမြစ်များ ကို တူးဖော်ရာတွင်လည်း ရွှေဘုရားဆင်းတုတော် ၃၇ ဆူ ကိုးလက်မအရွယ် ဘုရားသုံးဆူ၊ ချိတ်နှင့် ရွှေလောင်းထား သော ဘုရားတစ်ဆူ၊ သစ်သားနှင့် ထွင်းသော ဘုရားတစ်ဆူ စာတ်လုံးတစ်လုံး၊ ငွေပရိတ် သုံးခုကို တွေ့ရှိရသည်။

ထိုတူးဖော်ရရှိထားသော ဘုရားများကို စေတီပျက် နံဘေး ဝါးရံအောက်တွင် စားပွဲတစ်ခုပေါ် တင်၍ အများသူငါ ဖူးမြော်နိုင်ရန် ထားရှိရာ ဝါးရံမှ တောမီးလောင်၍ ဝါးပေါက် သော အသံမျိုးဖြင့် သုံးလေးကြိမ်မက ထ၍ပေါက်ကွဲရာ ဆရာတော်ကြီးနှင့် တာဝန်ရှိသူများက သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ထူးခြားမှုမရှိဘဲ ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ဝါးရံမှာ လည်း အစိုရံဖြစ်၍ မီးလောင်ခြင်း၊ ဝါးပေါက်ခြင်း မဖြစ်နိုင် ပေ။ ဆရာတော်ကြီးမှာ သတိဖြင့် ဆင်ခြင်မိပြီး တူးဖော် မှုထားသော ဘုရားများကို ကျောင်းပေါ်ရှိ ဘုရားခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ စံပယ်စေသောအခါ ဝါးပေါက်ခြင်း မဖြစ်တော့ ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

ရွှေဘုံမုနိစေတီပြုပြင်ရာသို့ ပဉ္စာန်းဆက်ကြောင့် ကုသိုလ်ပါဝင်လာသူမှာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တင်နီလာဝင်း ဖြစ်လေသည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တင်နီလာဝင်းသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မြင်မက် ခဲ့လေသည်။ အိပ်မက်၌ မရောက်ဘူးသော အသတိတစ်ခုကို ရောက်ရှိပြီး ဘုရားပျက်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရ၏။ ဘုရားပျက် နံဘေး၌ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်နေပြီး တောင်ပိုတစ်ခု နှင့် သစ်တံခါးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

တင်နီလာဝင်းမှ ထိုအိပ်မက်ကို မိုးကုတ်ဝိပဿနာ အဖွဲ့ ဦးဆောင်သော တရားစခန်းတစ်ခုတွင် ပြောပြလေရာ မိုးကုတ်အဖွဲ့မှ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ ဘုရား ပုထိုး စေတီ ပုံတော်များကို ပြသ၍ မေးရာ တစ်ခုမှမဟုတ်သဖြင့် မိုးကုတ် အဖွဲ့က လက်ရှိ ပြုပြင်ရန် လျာထားသော အင်္ဂပူမြို့ရှိ ရှေးဟောင်းဘုရားများအနက် ရွှေဘုံမုနိစေတီပုံတော်ဟောင်း ကို ပြသသောအခါမှ အိပ်မက်တွင်းမှ စေတီနှင့် တစ်ထပ် တည်းကျကြောင်း ပြောလေသည်။

တင်နီလာဝင်းသည် မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားပြအဖွဲ့ နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသော အင်္ဂပူမြို့ရှိ ရွှေဘုံ

သာကျောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရွှေဘုံမုနိဘုရားကြီးအား ဖူးရလေသည်။ ထို့နောက် အိပ်မက်တွင် တွေ့ရသော တောင်ပို့နှင့် သစ်တံခါးကို ရှာကြည့်ရာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ နှင့် တောထနေ၍ မတွေ့ရပေ။ နောက် ချုံနွယ်များကို ရှင်းလိုက်သောအခါတွင်မူ တောင်ပို့နှင့် သစ်တံခါးအား တွေ့ ကြရလေသည်။

သစ်တံခါးမှာ ရှားဖြူပင်ဖြစ်ပြီး အပင်မှာ အမြစ်မှ သုံးပေမျှအကွာတွင် ကိုင်းနှစ်ခု ခွဲထွက်၍ သုံးပေအရှည် တွင် ကိုင်းနှစ်ခုပြန်ပူးလျက် ပင်စည်လုံးပတ်ဖြစ်သွားသည်။ ကိုင်းနှစ်ခုခွဲထွက်သောနေရာတွင် တံခါးသဖွယ် အပေါက် တစ်ခုဖြစ်ကျန်ခဲ့လေသည်။ တင်နီလာဝင်းမှာ သူ၏အိပ်မက် မှန်ကန်သဖြင့် ဘုရားပြုပြင်ရာတွင် မိသားစုနှင့်အတူ ကုသိုလ် ပါဝင်လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။

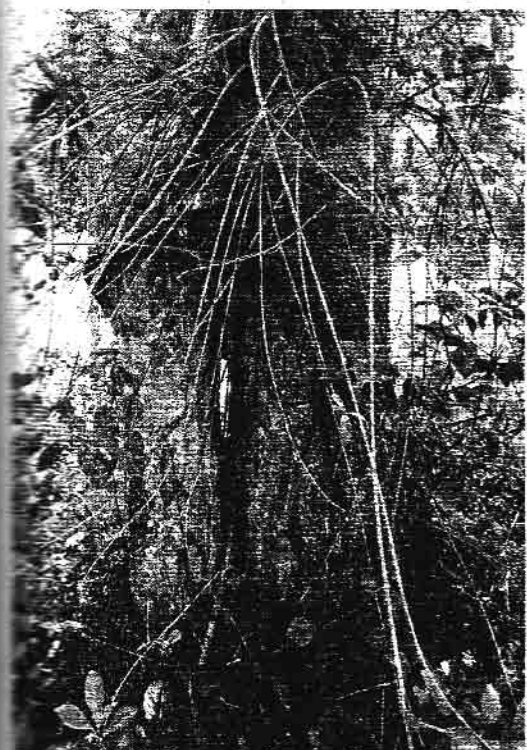
ဘုရားပြုပြင်နေစဉ်တွင် တင်နီလာဝင်းအား ဝင်ရောက် ပူးကပ်တောင်းဆိုသည်မှာ ဤရွှေဘုံမုနိစေတီသည်ရာတွင်

မြေနဂါးသိုက်ဖြစ်၍ မြေနဂါးနှစ်ကောင်ထည့်ပေးရန်ဖြစ်လေသည်။ မိုးကုတ်အဖွဲ့မှ ဒကာမတစ်ဦးကိုလည်း ဝင်၍ပူးကပ်ပြောသည်မှာ စေတီတော်၏အနီးတွင် ဥမ္မာဒန္တ မြန်နန်းနွယ်၊ မမြစိမ်း၊ ညီအစ်မသုံးဖော်အတွက် သိုက်နန်းတစ်ခုတည်ဆောက်ပေးရန် တောင်းဆိုရာ အလှူရှင်များမှ ဆောက်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်သည်။

နောက် မကြာမီ ဆရာတော်ကြီးအပါအဝင် မည်သူမျှ မသိကျွမ်းသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကြွလာပြီး သိုက်နန်းပြုလုပ်ရာတွင် ဦးဆောင်၍ ကုသိုလ်ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ မကွေးဦးမုဒ္ဒိန္ဒ ဒကာမတစ်ဦးကလည်း အသိအကျွမ်းမရှိဘဲ ရောက်လာကာ သိုက်နန်းအမိုးအကာအတွက် တာဝန်ယူ လှူဒါန်းပြန်လေသည်။ နောက် ဦးဗိုလ်ထွန်း၊ ဒေါ်အုန်းမြင့် (ရန်ကုန်)မှ သိန်း (၈၀)ကျော်ဖိုး ရွှေကျောက်ပြားများ လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။

ဤသို့ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ရှေးဘုရင်များလက်ထက် နှစ်ပေါင်း ၇၀၀ ခန့်က တည်ခဲ့သော ရွှေဘုံမုနိစေတီတော်ကြီးအား ဥမ္မာဒန္တမင်းမိဖုရားမှ ရွှေများပုံ၍ ပေးပြီး တည်ခဲ့သည်ဟု ပါးစပ်ရာဇဝင်ရှိခဲ့သော ရွှေဘုံမုနိစေတီတော်ကြီးကို ပြုပြင်တည်ဆောက်ပြီးစီးလျက် ဖူးတွေ့နိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် ရွှေကျင်ဆေးတိုက်ပိုင်ရှင်မိသားစု

မှလည်း ရွှေဘုံသာကျောင်းကြီးအား တိုးချဲ့ မွမ်းမံ လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။

စေတီကို ထီးတော်တင်သောအခါ အလှူရှင်များမှာ တင်လိုသော ထီးတော်ပုံကို ရိုက်ယူရာတွင် ဘယ်လိုပဲ ရိုက်ရိုက် ရည်ရွယ်သော ထီးတော်ပုံ မပေါ်ဘဲ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်မျိုးဖြင့်သာ ပေါ်သောကြောင့် ဓာတ်ပုံတွင် ထို ပေါ်သော ထီးတော်ကိုသာ တင်လှူခဲ့ရလေသည်။

စေတီပြုပြင်ပြီးချိန်တွင် စေတီမှ ရောင်ခြည်တော်လွှတ်ခြင်းကို ဖူးရပြန်သည်။ စေတီပြုပြင်ပြီးစီးသော်လည်း စေတီအနီးရှိ အရုဏ်ခံ တန်ဆောင်၊ ဓမ္မာရုံတို့မှာ ပြုပြင်ရန် လိုအပ်နေပေသေးသည်။

မိုးကုတ်အဖွဲ့မှ ဦးစီး၍ နှစ်စဉ် ဘုရားပွဲများ ကျင်းပလျက်ရှိလေသည်။

ရှေးဘုရင်များလက်ထက်မှ တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ၊ စေတီများမှာ ပျက်စီးယိုယွင်းနေခြင်းများ ရှိနေသေးရာ နေပူမိုးရွာဒဏ်မှ ကင်းလွတ်၍ အေးချမ်းစွာ စံပယ်နိုင်ရေးအတွက် ပြုပြင်ကုသိုလ်ယူမည့် အလှူရှင်များ လိုအပ်နေပါသေးသည်။

ယခုအခါ ရွှေဘုံသာကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဦးစက္ကပါလသိဒ္ဓိနှင့်အတူ မိုးကုတ် တရားပြအဖွဲ့၊ ဦးဗိုလ်ထွန်း၊ ဒေါ်အုန်းမြင့်၊ ဦးအေးအောင်၊ ဦးမျိုးခင်၊ ဦးသောင်းဝင်း၊ ဦးအုန်းရွှေတို့နှင့် အင်္ဂပူမြို့ ဥယျာဉ်ရပ်မှ ဦးတင်ကြည်တို့မှ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်လျက်ရှိပါသည်။

ရောဝတီတိုင်းအတွင်း ပုသိမ်-ကြံခင်း မီးရထားလမ်းပေါ်ရှိ သခိုင်းဝင် အင်္ဂပူမြို့လေးသို့ တစ်ခေါက်တစ်ခါရောက်ခဲ့ပါလျှင် ဥမ္မာဒန္တ မိဖုရားတည်ခဲ့သော ရွှေဆံတော်စေတီ၊ စက်စက်ယိုစေတီနှင့် ရွှေဘုံမုနိစေတီတို့အား ဖူးတွေ့နိုင်ပြီး ဗုဒ္ဓသာသနာ့အမွေအနှစ် ရှေးဟောင်း ဘုရားစေတီများအား ပြုပြင်ထိန်းသိမ်း ကုသိုလ်ယူလိုပါလျှင် ရွှေဘုံသာကျောင်းဝင်းအတွင်း သီတင်းသုံးသော ဆရာတော်ကြီး ဦးစက္ကပါလသိဒ္ဓိ၏ မေတ္တာရိပ်၌ ခိုလှုံပြီး ဒါနပြု လှူဒါန်းနိုင်ပါ ကြောင်း အသိပေး နှိုးဆော်လိုက်ရပါတော့သည်။

ဝေး (ရောဝတီ)

ကျမ်းကိုး

- နာရီတာ သောင်းညွန့်၏ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲမှတ်တမ်း
- အမုန်နှင့် အင်္ဂပူမြို့နယ်သမိုင်း။

တစ်နှစ်စား မိုးဟိန်းကျော် (လပွတ္တာ)

ဝင်းချီအောင်နိုင်လတ်

“ကဲ... ဥပုသ်သည်များ ထမင်းစားရန် ကြွကြွပါ ခင်ဗျား”

တရားဇရပ်အတွင်း၌ သီလယူ တရားနာပြီးသည်နှင့် နံနက်ဆွမ်းစားချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သည့်အတွက် ဥပုသ်သည် များကို ထမင်းကျွေးရန် ပြင်ဆင်ပြီး ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ တရားဇရပ်ကြီးအတွင်းမှာ ပြင်ထားသော ထမင်းခိုင်း များသို့ ဥပုသ်သည်များက ထမင်းစားကြရန် အသီးသီးဝင် ရောက်နေရာယူကြသည်။ အလှူရှင်များ စုပေါင်း၍ ဝက် သားဟင်း၊ ပဲဟင်းချို၊ ငါးပိချက်၊ တို့စရာအစုံအလင်ဖြင့် ကျွေးသည်ကြောင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာရှိသည်။ ဥပုသ်သည်များ တစ်ဝိုင်းပြီး တစ်ဝိုင်းစားပြီးနောက် ရောက်လာကြသော ရွာသားအချို့နှင့် ကလေးများကို ကျွေးသည်။

တရားဇရပ် သံဃာစင်ပေါ်တွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်နှင့် ကျောင်းနေ ရဟန်းများကို ဆွမ်းကပ်သည်။ အမယ်မျိုးစုံ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စုံလင်လှသော ဆွမ်းပွဲကြီးက အားရစရာရှိသည်။ ရဟန်းတော်များ ဆွမ်းစားပြီးသည်နှင့် ကျောင်းမှာနေသော ကပ္ပိယလုပ်သူမိသားစုက ဆွမ်းဟင်းပွဲ များကို လာရောက်သိမ်းသွားသည်။ ထမင်းဟင်းများ ထားသောနေရာသို့ သူတို့လူဖြင့် သယ်ယူသွားကြပြီး ကြက် သား၊ ဝက်သား စသော အကောင်းဆုံး ဟင်းခွက်များကို သိမ်းထားလိုက်ကြသည်။

လူအများအား ကျွေးမွေးသော ထမင်းဟင်းထည့်ပေး ရာမှာလည်း ကျောင်းမှာ လာရောက်၍ ကျောင်းအိပ်

ကျောင်းစားနေနေသည့် ကပ္ပိယ ယောင်ယောင်၏ မိန်းမနှင့် သမီးတို့က ဟင်းအိုးကို ၎င်းတို့ သဘောကျ စီမံနေသည်။ အသားတုံးများ မမြင်ရဘဲ၊ အဆီတုံးများသာ ခပ်ထည့်ပေး နေသည့်အပြင်၊ ၎င်းတို့နှင့် မကင်းရာ လူများဝိုင်းသို့သာ ဟင်းပွဲများ မပြတ်ချပေးနေသည်။ အခြားစားပွဲများ၌ ဟင်း ကုန်နေသည်ကို ဖြည့်ပေးသူ မရှိ။ မနေနိုင်သူက သွား တောင်းလျှင် မျက်နှာထားနှင့် ဆောင့်အောင့်၍ပေးသည်။

ဆွမ်းစားပြီး၍ အချို့ပွဲ သုံးဆောင်တော်မူပြီးလျှင်လည်း ၎င်းကပ္ပိယမယားက အပိုင်သိမ်းကာ ခေါင်းရင်းပိုင်းရှိ ဥပုသ် သည် လူကြီးဝိုင်းအချို့ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ မုန့်အနည်းငယ်ချပေး ပြီး ကျန်သော အကောင်းစားမုန့်များ သိမ်းယူသွားကြပြန် သည်။

ထိုလုပ်ရပ်၊ ဖြစ်ရပ်များကို မြင်တွေ့ပြီး သည်းမခံနိုင် သူအချို့က ပြောဆိုလျှင်၊ ထိုကပ္ပိယ မယားအုပ်စုက ဥပုသ် နေ့နှင့် ဥပုသ်ကျောင်းဆိုသည်ကိုမှ အားမနာ။ နှင်ပဲဆေ ကက်ကက်လန်လန် ရန်ထောင်ကြသည်။ နောက်ဆုံး အားလုံးကျွေးပြီး၍ ၎င်းတို့မိသားစု သားသမီးမြေးများ စား သောအခါ စောစောက ဂုဏ်ထားသော ဟင်းကောင်းမျိုးစုံ နှင့် အားရပါးရ မရှက်မကြောက်စားကြသည်။ အချို့ကို ၎င်းကပ္ပိယမိန်းမက အိမ်မှ သားသမီးမြေးများအတွက် ချိုင့် နှင့် ပို့ပေးသလို၊ အချို့ပွဲမှ အကောင်းဆုံး မုန့်များကိုလည်း သယ်ယူသွားသည်။ မြင်တွေ့ကြရသူများ စိတ်မချမ်းသာကြ ရသလို၊ မခံမရပ်နိုင်သော လူငယ်အချို့က ပြောဆိုမည် ကို...

“ဟယ်...ကုသိုလ်ရှင်တွေက စေတနာနဲ့ သူတော် ကောင်းတွေအတွက်၊ အများသူငါအတွက် ဖြူစင်စွာ ပေး လှူထားကြတာကို အစာတစ်ခဲအတွက် လောဘငမ်းငမ်း တက်ပြီး မတရားစားရင် သူတို့ ဒီဘဝမှာ ခဏတော့ စားရ မှာပေါ့။ ရွာထဲမှာ ဆွမ်းခံရရင်လည်း သံဃာတော်ကို အကုန် မကပ်ဘဲ ကောင်းတာတွေကို ချွန်ထား၊ ဂုဏ်ထားတာ သိ နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လှူတဲ့သူတွေက စေတနာပြတ်ပြီး သား၊ ဒါကို မတရားစားရင်၊ မသိအောင်ယူရင် ခိုးတာပဲ။ ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးကို လောဘနဲ့ စားရင် စားသူမှန်သမျှ သံတွေ၊ သံခဲတွေ မျှီချရသလိုပဲ။ အဆိပ်ကို စားကြရသလိုပဲ ဆို တာ လောဘတက်နေတဲ့သူတွေ မသိပေမယ့် အပြစ်က နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလူမျိုးတွေသေရင် ပြိတ္တာဖြစ်မှာပဲ”

“အင်း...ဘကြီးပြောမှ သိရတာ။ ဒါဆို တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ။ ခက်တာက တောရွာတွေမှာ

ဒီလိုပဲ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေမှာ ကပ်ရပ်နေပြီး ဘုန်းကြီးခံတဲ့ ဆွမ်းကို အချောင်စား သားမယားတွေပါ ကျွေးနဲ့ ရပ်ရွာထဲမှာ အလုပ်ကို လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်မစားဘဲ ဘုရားရိပ်၊ ကျောင်းရိပ်မှာ အချောင်ခို ကပ်စားရင်း အလှူရှင်တွေက စေတနာဖြူစင်စွာ ကျွေးမွေးလှူဒါန်းတာကို ထင်သလို ခြယ်လှယ်နေတဲ့ ငရဲသစ်ဝတ် လူပျင်းလူပျင်း အလကားလူတွေကို လက်မခံသင့်ဘူး။ ကုသိုလ်ရှင်တွေ စေတနာပျက်တတ်တယ်။ သူတို့ကတော့ အချောင်စားရဖို့ တစ်ဘဝစာ မရှက်မကြောက်လုပ်ကြမှာပဲ”

“အေးလေး လုပ်ပါစေကွာ။ စားကြစမ်းပါစေ။ တစ်ဝမ်းဝတ်အပြင် ပိုမစားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ မကောင်းမှုက သေရင် တစ်သံသရာလုံး ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဘဝတွေနဲ့ အကျိုးပေးကို ခံရမှာ။ ကဲ - ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့ ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်အခါက ဒီလိုပဲ ရွာတစ်ရွာမှာ အလှူဒါနပစ္စည်းကို လောဘနဲ့ မတရားသုံးစားကြလို့ ပြိတ္တာဖြစ်တာ ပြောပြမယ်”

အချိန်က ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးစဉ်က ဖြစ်သည်။ လက်ဝဲတော်ရံ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်နှင့် ရှင်ရေဝတ မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးတို့ နေဆွမ်းအလိုတို ဆွမ်းခံထွက်ခဲ့ကြပြီး ဆွမ်းစားရန် ဟိမဝန္တာတောကို အဝင်၊ ဟိမဝန္တာတော တစ်နေရာ၌ အိပ်လုံးပမာထကြီးသောကိုယ်ရှိပြီး ရှည်လျားချွန်မြိသော လက်သည်းကြီးများဖြင့် သူခန္ဓာကိုယ်မှ အပုပ်နဲ့ထောင်းထောင်းထကာ သွေးပြည်များ ယိုစီးနေသည့် အသားများကို ဖဲ့ယက်စားနေသော ပြိတ္တာတစ်စုကို တွေ့မြင်တော်မူသည်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်က ခြေလှမ်းတန်ရပ်ကြည့်တော်မူလျက် သံဝေဂဖြင့် ဦးခေါင်းဆတ်တော်မူသည်ကို...

“အရှင်ဘုရား... ဘယ်သို့သော အကြောင်းထူးကြောင့် ဦးခေါင်းဆတ်ပါသလဲ”

ဟု အတူပါလာသော ရှင်ရေဝတက မေးသည်ကို-
“ငါ့ရှင်...ဟောသည် သစ်ပင်အုပ်စုခြေရင်းမှာ ရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အိပ်လုံးလောက်ရှိပြီး သူတို့ရဲ့ ချွန်ထက်သော လက်သည်းများဖြင့် သူတို့အသားမှ သွေးပြည်များကို ဖဲ့စားနေကြရသော ပြိတ္တာများအား မြင်တွေ့ရသောကြောင့် သံဝေဂတရားဖြင့် ငါ ဦးခေါင်းဆတ်မိသည်”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်နှင့် ရှင်ရေဝတ မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးတို့သည် ဘုရားထံမှောက် ရောက်ကြသောအခါ ထိုအကြောင်းကို ရှင်ရေဝတမှ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်တင်သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က...

“ဟုတ်ပေသည် ချစ်သား။ ငါ့ချစ်သား မောဂ္ဂလာန် ပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ထိုသူတို့သည် အတိတ်က အလှူဒါနပြုသော ပစ္စည်းများအား လောဘဖြင့် သားမယား မြှေးတစ်သိုက်တို့ဖြင့် ခိုးဝှက်ကဲ့ယူ စားသောက်ကြခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြိတ္တာဘဝဖြင့် သူတို့ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးပြည်များကို ဖဲ့ရွံ့စားသောက်သော ဆင်းရဲခြင်းကို သူတို့ပြုသော အကုသိုလ်ကံ မကုန်မချင်း ခံစားကြရပေမည်”

ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထိုသူတို့၏ အတိတ်တတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

နိဂုံးရွာကြီးတစ်ရွာ။

အလွန်စည်ကားလျက် ကောင်းမှုကုသိုလ်နှင့် အလှူဒါန သဒ္ဓါထက်သန်သောရွာ ဖြစ်သည်။ ရွာဦး ရွာထိပ်၌ ကျောင်းကန်ဘုရားတည်ထားလျက် ရဟန်းတော်များ ပင့်ထား ကိုးကွယ်ကြသည်။ ဝါတွင်းကာလများတွင်လည်း ဥပုသ်သီတင်းသီလစောင့်ထိန်းကြခြင်း၊ လှူဒါန်းပေးကမ်းကြခြင်း စသော ကောင်းမှုလုပ်ငန်းများဖြင့် ရွာဦးကျောင်းမှာ စည်ကားသည်။ အစက ထိုရွာဦးကျောင်းတော်မှာ အလှူဒါနကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုကြလျှင် တစ်ရွာလုံး သူတစ်လက် ငါတစ်ဖက်ဖြင့် ကြံရာကျရာဝင်လုပ်လျက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်ကြွစွာဖြင့် ညီညွတ်ကြသည်။

တစ်နေ့၌ ထိုရွာစဉ်တွင် နေသော “ဗာလိတ”မည်သောသူသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မည်သည့်အလုပ်မှ

လက်ကြောတင်းအောင် မယ်မယ်ရရလုပ်ပြီး သားမယားကို ရှာမကျွေးခဲ့။ ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်နှင့် ကျောင်းဇရပ်မှာ လူတွင်ကျယ်လုပ်၍ အစားရချောင်သော ကြောင့် ရွာဦးကျောင်းမှ မပြန်တော့ပေ။ ကပ္ပိယယောင် ယောင်ဖြင့် မှီခိုကပ်ရပ်ကာ ထိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် ပတ်သက်သမျှတို့တွင် လက်ဝါးကြီးအုပ်လျက် မယား သားသမီး မြေးတွေကိုပါ ခိုးဝှက်ကဲ့ယူပေးနေသည်။

“ဟင်း... ဗာလိတနဲ့ သူမိန်းမကတော့ သူများ လှူတန်းထားတာကို မတော် လောဘနဲ့ မတရားလုပ်နေ ကြတယ်။ တောက်...”

“အေးဟဲ့၊ အရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ လက်ကြောတင်း အောင် လုပ်မစားဘဲ ကျောင်းမှာ ကပ်ရပ်နေပြီး အလှူ အတန်းတွေမှာ သူတို့လင်မယားက လက်ဝါးကြီးအုပ် ခြယ်လှယ်နေတာ၊ မရှက်မကြောက်တော်”

“ကဲပါ... လုပ်စမ်းပါစေ၊ စားစမ်းပါစေကွာ။ ဘုရား ပစ္စည်း ငရဲမီး၊ သံယာပစ္စည်း အဆိပ်သီးဆိုတာ ဒီ ဗာလိတ တို့မိသားစု သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့က ဘုန်းတော်ကြီးကို လောင်းလှူလိုက်ရင်လည်း ဒီ ငရဲသစ်ငုတ်ဖြစ်မယ် လင်မယားက ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်း စားစရာကောင်း တွေကို ဖယ်ထား၊ ဝှက်ထားတယ်။ ကျောင်းသားလေးတွေ ဆွင်းခံရလာရင်လည်း စားကျောင်းမယ်ဟာတွေကို ဝှက်ထား ပြီး မယား၊ သမီးနဲ့ မြေးကို ကျွေးတယ်။ သူတော်ကောင်း တွေကို ရည်မှန်းပြီး စေတနာနဲ့ လှူတန်းထားတာကို မတရား စားရင် တစ်နေ့ မကောင်းမှုက ခံရမှာပေါ့ကွာ”

ထိုကဲ့သို့ ရပ်သူ ရွာသားများက မကျေမနပ်နှင့် ပြောဆိုကဲ့ရဲ့ ကြပါသော်လည်း ဗာလိတတို့ လင်မယားက အရှက်မရှိ၊ အကြောက်မရှိကြဘဲ လုပ်မြဲလုပ်နေကြသည်။

တစ်နေ့...

“ဟာ... ဒီနေ့ ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထောပတ်ချက်ထား တာတွေ ဖယ်ထားပြီး အဝအပြစားလိုက်မိလို့လား မသိဘူး၊ ခေါင်းထဲက တရိပ်ရိပ်နဲ့ မူး၊ ရင်ထဲကလည်း ပျို့ချင် အန်ချင် နေပါလား။”

“ဟုတ်တယ် ကိုဗာလိတရယ်၊ ကျုပ်လည်း ငတ်ငတ် နဲ့ မတရားစားလိုက်တာ အစားများသွားပြီး ရင်ထဲမှာ ကျပ် နေတာ။ အသက်ရှူလည်း မဝဘူးတော့... ဟီး...”

“အား... အင်း၊ သ... သမီးလည်း ခေါင်းထဲက မူး၊ ရင်ထဲက ပြည့်ကျပ်ပြီး အသက်ရှူမဝဘူး အဖေ၊ ဟီး...”

“အား... ဗိုက်နာတယ်၊ ဗိုက်နာတယ်၊ အီး... ဟီး... ဟီး...”

“ဝေါ...”

ဝက်သားဟင်းနှင့် ထောပတ်ထမင်းတွေကို ဘုန်းကြီး မကပ်ဘဲ ဝှက်ထားပြီး တနင်္ဂနာတိုင်း စားကြသော ဗာလိတတို့ မိသားစု အန်ဟယ် အော့ဟယ်နှင့် မချီမဆုံ အလူးအလဲ ခံစားကြရရင်း သေကုန်ကြတော့သည်။

ထိုမိသားစုသေသည်နှင့် ၎င်းတို့ပြုခဲ့သော တစ်နပ် စားအကုသိုလ်က ချက်ချင်းပင် အကျိုးပေးကာ ခန္ဓာကိုယ် အိမ်လုံးလောက်နှင့် ချွန်ထက် ရည်မြဲသော လက်သည်းကြီး များရှိပြီး အရိအခွဲအပုပ်ရည် ပြည်များနှင့် ယိုစီးကျနေသည့် ၎င်းတို့ခန္ဓာကိုယ်မှ အသားများကို ဖဲ့စားနေရသော ပြိတ္တာ ဘဝဖြင့်၊ ၎င်းတို့ပြုသည့် အကုသိုလ်အကျိုးပေးအရှိန်ကုန် အောင် ခံစားကြရပေဦးတော့မည်။ ဘုရားပစ္စည်း ငရဲမီး၊ သံယာပစ္စည်း အဆိပ်သီးကို သတိထားနိုင်ကြပါစေ။

မိုးဟိန်းကျော် (လပုတ္တာ)

လွတ်မြောက်ရာရိပ်သာ (၃)

ကောလ္လှည (ရင်တွင်းသာသနာပြု)

လွတ်မြောက်ရာရိပ်သာမှာ ပါရမီဖြည့်နေသူ
များအား ကြည့်၍ မိမိဘဝဖြစ်သန်းစဉ်
ဆရာတော် ပညာပေးပုံအဆင့်ဆင့်နှင့်
ဒုတိယအကြိမ်
ဆရာတော် အသျှင်နန္ဒဝံသ (မဟာဝိဇ္ဇာ)၏
အစွမ်းတန်ခိုးကို တွေ့ရပုံ

မိမိ မော်လမြိုင်မြို့ ကားကြီးဂိတ်ကို ရောက်တော့
ဦးထွန်းဦးက ကားဂိတ်မှာ လာကြိုနေပါတယ်။ ဦးထွန်းဦးနှင့်
အတူ ဦးညွန့်သိန်းဆိုသူက သူသူငယ်ချင်းကားနဲ့ မိမိကို
လွတ်မြောက်ရာရိပ်သာဆီ ခေါ်လာကြပါတယ်။ လွတ်မြောက်
ရာ ရိပ်သာလေးဟာ မော်လမြိုင်မြို့မှ ကျို့ကွမီကားလမ်း
အထွက် အမှတ်(၁၀၄)၊ ခြေမြန်တပ်ရင်းမိသားစု လိုင်းဝင်
ပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းမကြီးအနောက်ဘက်
လမ်းကြားလေးထဲကို ကိုက် (၁၀၀)လောက်ဝင်ရပါတယ်။
လွတ်မြောက်ရာရိပ်သာရဲ့ မွှာရုံ၊ ဟဒယဂူဘုရားကျောင်း
ဆောင်နဲ့ အမျိုးသမီးများ တည်းခိုဆောင်ရယ်လို့ အဆောင်
သုံးဆောင်ရှိပါတယ်။

မွှာရုံကလည်း တပည့် ယောဂီများ ကောင်းမှုဖြစ်ပြီး

ဟဒယဂူကျောင်းနှင့် အမျိုးသမီးတည်းခိုဆောင်များဟာ လည်း
တပည့်ယောဂီ အများကောင်းမှုတွေသာဖြစ်လို့ တစ်ဦး
ကောင်း၊ တစ်ယောက်ကောင်း လှူဒါန်းကြတာ မဟုတ်တဲ့
အတွက် စည်းလုံးညီညွတ်သော ယောဂီများလို့ သတ်မှတ်
နိုင်ပါတယ်။

ဒီရိပ်သာကြီးကို ပထမဦးဆုံး ဦးဇွဲမင်း(ကွယ်လွန်)နှင့်
ဦးရာဂျူးတို့ကို မြေပိုင်ရှင် ဦးပေါ်ထွန်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်မြင့်မြင့်
ဝင်းတို့က လွန်ခဲ့သော (၁၁)နှစ်ခန့်က ချဲ့နှယ်ပိတ်ပေါင်းများ
ဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့တဲ့မြေကို ဦးဇွဲမင်း(ကွယ်လွန်)နှင့် ဦးရာဂျူးတို့
ဦးဆောင်ပြီး ယောဂီအပေါင်းက ရှင်းလင်းကာ ယခုကဲ့သို့
အဆောင်များ ကိုယ်တိုင်ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြကြောင်းလည်း
သိရပါတယ်။ ဆရာ ဦးဇွဲမင်း(ကွယ်လွန်) ဟာ ဆရာတော်
အသျှင်နန္ဒဝံသ(မဟာဝိဇ္ဇာ)၏ တပည့်ရင်းတစ်ဦးလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်
သူ့တပည့်များကို စည်းရုံး စုစည်းပြီး ဤရိပ်သာကြီးကို ထူ
ထောင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားကိုလည်း မိုးကုတ်
ဆရာတော်ကြီး၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပ စက်ဝိုင်းတရားနဲ့ ဆရာမဟာ
အသျှင်နန္ဒဝံသ(မဟာဝိဇ္ဇာ)ရဲ့ ဟဒယဂူနည်းကို သင်ထားပါ
တယ်။ ယောဂီတိုင်းဟာ ဟဒယကို အလိုက်အလျောက်

ကြားဘူးနားဝရှိထားသူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဆရာ ဦးဌေးမင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားတော့ ယောက်ျားအားလုံးက ယခင် ဆရာတော် အသျှင်နန္ဒဝံသ (မဟာဝိဇ္ဇာ)၊ ယခု ဒေါက်တာ ချစ်ငယ်(ဒဿန)ကို ဤ ရိပ်သာကြီးကို လွှဲပြောင်းအပ်ချုပ်စေပါတယ်။

ဤရိပ်သာကြီးထဲမှာ ယောက်ျား ဦးထွန်းဦးနှင့် ယောက်ျား ဒေါ်စိုးစိုးတို့က ဆရာ ဦးဌေးမင်းရဲ့ တပည့်ရင်းများဖြစ်ကြပြီး ဆရာ၏ ဝေယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်ပြုစုရင်းဖြင့် ထာဝရ ရိပ်သာမှာ နေထိုင်ကြပါတယ်။ ဆရာ ဦးဌေးမင်း ကွယ်လွန် သွားတော့ အသျှင်နန္ဒဝံသ(မဟာဝိဇ္ဇာ)လက်ထက်က တပည့် ဦးဝေပုလ္လကို ခေတ္တစောင့်ရှောက်ရန် အပ်နှင်းထားပါတယ်။ ဦးဝေပုလ္လဟာ တာဝန်အရ နော်ဝေနိုင်ငံကို ခေတ္တသွား ရောက်စဉ်မှာ သင်္ကြန်ကာလ ရိပ်သာကြီးတွင် တရားပေးရန် ရဟန်းတစ်ပါးလိုအပ်နေ၍ အသျှင်နန္ဒဝံသ(မဟာဝိဇ္ဇာ)ထံ တောင်းခံကြပါတယ်။

ဒီအတွက်ကြောင့် ဆရာက မိမိကို ဒီလွတ်မြောက်ရာ ရိပ်သာကို ခေတ္တတရားပြပေးရန် စေလွှတ်ခြင်း ခံရပါတယ်။ ဒီဒေသလေးကို ရောက်လာတော့ မိမိ အစပိုင်းမှာ တင်ပြခဲ့ သလို လွတ်မြောက်မှုအရာသာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရပါ တယ်။ ဒီလို ခံစားရပြီးအတွက် မိမိအနေဖြင့် ဆရာထံမှာ ပညာရည်နဲ့ သောက်စို့စဉ်က အကြောင်းခံမှုတွေကြောင့် ရရှိခဲ့တဲ့ အကျိုးရလဒ်တွေကို ဒီရိပ်သာကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စ များ ဆောင်ရွက်နေကြတဲ့ ယောက်ျားကြီး ဦးထွန်းဦးနှင့် ယောက်ျား မကြီး ဒေါ်စိုးစိုးတို့အား ဖောက်သည်ချစ်ရင်း အတိတ်က အရိပ်များကို ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်လာပါတော့တယ်။

မိမိသည် ဆရာထံရောက်စဉ်က ဝိပဿနာ သန္တိသုခ ကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ ကပ္ပိယဘဝနှင့် နေစဉ်က မိမိနှင့်အတူ တကွရောက်ရှိနေသည့် ယောက်ျားကြီး ဒေါ်လှကြည် (တောင် ဥက္ကလာ)နှင့် ဒေါ်ကြူ (ဦးတင်ဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ငြိမ်းတို့၏ မိခင်) တို့ ဝိပဿနာ သန္တိသုခကျောင်းတော်ကြီးကို ရုန်းကန်ပြုစု စောင့်ရှောက်ကြရသည့်အချိန်မှာ ဆရာက ပညာအမွေပေး ခဲ့ပုံတွေကို ဦးထွန်းဦးနှင့် ဒေါ်စိုးစိုးတို့ကို ပြောပြမိပါတယ်။ ဆရာဟာ မိမိကို ပညာပေးရာမှာ မိမိအတွက် အတတ်နိုင် ဆုံး ပယ်ထားပြီး သာသနာတော်ကြီးအကျိုးကို ရှေ့ပြေး ယောက်ျားအကျိုးကို ဆောင်စေတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် များပေးခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။

လူတိုင်းဟာ တရားအားထုတ်ကြသော်လည်း ဝင့်ကြွေး မကျေလျှင် တရားမတက်နိုင်ပါ။ မိမိတို့သည် ရည်လျား

လှသော အစမထင်သည့် သံသရာရေယာဉ်ကြောမှာ မျှော ချဲကြသူများအနေဖြင့် ကောင်းမှုများ ပြုခဲ့သကဲ့သို့ မကောင်း များကိုလည်း ပြုခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့် မည်သူမဆို အနည်းနှင့်အများ ဝင့်ကြွေးများ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ထို ဝင့်ကြွေးတွေကို ကျွဲဒီအတွက် ဆရာက မိမိရဲ့ အတ္တမာန တွေကို ပယ်ပြီး ကြွေးကျေမှု ဉာဏ်ပညာတိုးတက်မှာဖြစ် လို့ ဝေယျာဝစ္စများကို ချွင်းချက်ပဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စေ ခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်အရာကိုတော့ ချွင်းချက်နဲ့ မလုပ်နိုင်ပါလို့ ငြင်းချက် လုံးဝ မရှိစေရပါ။

ဒီလိုဆောင်ရွက်ခဲ့လိုလည်း မိမိ လွတ်မြောက်ရာ ရိပ်သာကို မရောက်မီ ဆရာ၏ ဉာဏ်ပညာစခန်းမှ ဆရာ၏ ဉာဏ်ကို လိုက်နိုင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများ အမြွက်မျှ ပြခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရပါတယ်။ မိမိအနေဖြင့် ဤလွတ် မြောက်ရာရိပ်သာကြီးတွင် အဆင်ပြေ ချောမွေ့စွာ လုပ် ကိုင်နိုင်အောင် ဉာဏ်ပညာများ ချီးမြှင့်ပေးသနားခြင်းကိုလည်း ခံရပါတယ်။

ဒီဘဝလွတ်မြောက်ဖို့ဆိုတာ မိမိအိုးအိမ်ကို စွန့်လွှတ် ရုံ ရာထူး၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို စွန့်လွှတ်ရုံနှင့် မလုံ လောက်ကြောင်း မိမိရဲ့ တိုးတက်လာသော ဘဝအခြေအနေ ကို ပြန်လည် စွဲလမ်းမိသည်ကိုလည်း ဆရာက မိမိအား ဓမ္မသိဒ္ဓိစေတီရှိရာ တောတောင်သို့ စေလွှတ်၍ အစွဲအလမ်း များကို ဖြုတ်စေပါတယ်။ ရဟန်းဘဝကို ရောက်လို့ တပည့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို စွဲခဲ့မိလို့ မိမိတောရဆောက်တည် ရာမှ အစပြုပြီး ဓမ္မသိဒ္ဓိစေတီတော်ရင်းမှာ (၁၀)နှစ်တိတိ တောတောင်ထဲတွင် သီတင်းသုံးခဲ့ရပါတယ်။ မိမိကိုလည်း ဆရာက သင်ခန်းစာများ အမျိုးမျိုးပေး၍ သင်ကြားခြင်း ခံ ရပါတယ်။ သင်ကြားသည်ဆိုရာမှာလည်း စာတွေ့သင်သလို မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ အငြိအစွန်းရှိသည်နှင့် ထိုအငြိကို ဖြုတ်ခိုင်းသောအခါ၊ မဖြုတ်ခဲ့လျှင် တင်းခံနေခြင်းတို့ ဖြစ် တတ်ပါတယ်။ ဒီလိုတင်းခံနေရင် တရားရှုရ ခက်တတ်ပါ တယ်။ ဒါတွေကို ဆရာက လက်တွေ့ ပြသပေးခြင်းဖြင့် သင်ခန်းစာများ ရခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဟာ ဆရာမြတ်ကြီး ဦးရေဝတထံမှာ ပညာအမွေများ ခံခဲ့ရ၍ အောင်မြင်သော အချိန်တွင် ဘဝင်မမြင်သလို၊ ကျဆုံးချိန်၌လည်း မဆုတ် နစ်ခဲ့ပါ။ ဆရာမြတ်ကြီး၏ အမွေထဲမှာ ယခင်က တင်ပြခဲ့ သည့် မြွေကိုက်ခံရသူအား အသက်မသေအောင် ကယ်နိုင် သလို၊ ကျောင်းတွင်းမှာရှိသည့် ကပ္ပိယတစ်ဦး ဓာတ်မီးတိုင် ပေါ်မှာ ဓာတ်လိုက်နေသည်ကို လွတ်သွားအောင် လှုပ်လှ

ကို အစွမ်းတန်ခိုးဖြင့် ပြန်တွန်းပြီး လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်ကိုလည်း မိမိမျက်စိရှေ့မှာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

ဖြစ်ရပ်မှာ ဝိပဿနာ သန္တတုခကျောင်းကို သွယ်တန်းထားသော ဓာတ်မီးတိုင်မှ မီးမလာသဖြင့် ပြတ်နေသော ကြိုးကို ဆက်ရန် ဓာတ်တိုင်ပေါ်တွင် ကပ္ပိယတစ်ဦးတက်ပြီး ပြင်နေရာ အမကြီးကို အရင်ချိတ်ပြီး အဖိုကြီးကို ကိုင်မိလိုက်ရာ၊ ထိုအဖိုကြီးတွင် မီးဝင်နေပြီး ဓာတ်တိုင်ပေါ်တွင် ဓာတ်ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဓာတ်လိုက်နေပါတယ်။ မီးခိုးညှော်နံ့များပင် ထွက်လာပါတယ်။ တိုင်အောက်မှ ဆရာတော်၏ ညီ ကိုညွန့်ရင်က “ကိုမိုးအောင်... ဓာတ်ကြိုးကို လွှတ်လိုက်” လို့ အော်သံကို ဆရာတော်က ကျောင်းတွင်းမှ ကြားကြားချင်း ခြေကြီးကို ဖနောင့်နှင့် ဆောင့်၍ ပေါက်လိုက်ပြီး လျှပ်စစ်ကို ပြန်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ ကိုမိုးအောင်လက်မှ လျှပ်စစ်ကြိုးလွတ်သွားသော်လည်း သတိကင်းလွတ်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ပထမတပ်ထားသော ကြိုးပေါ်တွင် မှောက်လျက်သား တင်နေပါတယ်။

ဆရာတော်က ဓာတ်တိုင်နားသို့ လာပြီး “မိုးအောင်” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ “အင်...ဟင်...ဟင်” ဟူသော ညည်းသံကြီး ထွက်လာပါတော့တယ်။ ဆရာတော်က ကိုမိုးအောင်ကို ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးစွဲ၍ မေတ္တာပို့နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကိုမိုးအောင်မှာ ဓာတ်ကြိုးပေါ်မှ လည်းစောင်းပြီး (၁၅)ပေ၊ ပေ (၂၀)ကျော်မြင့်သော ဓာတ်ကြိုးပေါ်မှ ခြေလွတ်လက်လွတ် ပြုတ်ကျလာပါတယ်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျပြီး ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တစ်တောင်ခန့် မြင့်တက်ပြီးမှ ပြန်ကျပါတယ်။ အားလုံးက သေလောက်ပြီထင်ပြီး ကိုမိုးအောင်နားသို့ ပြေးသွားကြပါတယ်။ အနားရောက်တော့ မသေဘဲ အသက်ရှူပြီး သတိလစ်နေတာကို တွေ့ရလို့ ဆရာတော်က မေတ္တာပို့ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ နားနေစေပါတယ်။

ဆရာတော်ကတော့ ဒကာ၊ ဒကာမများနှင့် အပြင်သွားစရာကိစ္စရှိ၍ စိတ်ချရအောင် မေတ္တာပို့ထားပြီး မသေနိုင်ကြောင်း စိတ်ချရမှ အပြင်ကို လိုက်သွားပါတယ်။

ကပ္ပိယ မိုးအောင်မှာ တစ်ပတ်လောက် သတိရတစ်ချက်၊ မရတစ်ချက်ဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း အားလုံးကို မှတ်မိလာပါတယ်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် ယခင်က ဆရာတော် အသျှင်နန္ဒဝံသ (မဟာဝိဇ္ဇာ)၊ ယခု ဒေါက်တာ ချစ်ငယ်(ဒဿန)၏ အစွမ်း

တန်ခိုး တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

**ဆရာတော် အသျှင်နန္ဒဝံသ(မဟာဝိဇ္ဇာ) ၏
နိဗ္ဗာန်အဓိပ္ပာယ် မှန်မှန်ကန်ကန်ဖွင့်ပုံနှင့်
ဆရာမြတ်ကြီး ဦးရေဝတထံမှ ဝေဒနာပြင်ပုံနှင့်
ပတ်သက်၍ မိမိသိသမျှ ဗဟုသုတကို တင်ပြခြင်း**

“လွတ်မြောက်မှု” ဆိုသည် အဓိပ္ပာယ်သည် အလွန်နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်း လေးနက်ပါတယ်။ သာမန်အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်မှုမှသည် အနက်ရှိုင်းဆုံး လွတ်မြောက်မှုဖြစ်သော (ပင်လယ်ရေနှင့် ဥပမာပြုထားသည့် နိဗ္ဗာန်) ပင်လယ်ရေသည် ငန်သော အရသာရှိသကဲ့သို့၊ နိဗ္ဗာန်၌ လွတ်မြောက်သော အရသာရှိ၏ဟု ခိုင်းနှိုင်းထားသည်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ယင်းဥပမာသည် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းကြောင်း ပြသော ဥပမာပင်ဖြစ်ပါတယ်။

အချုပ်အနှောင်ဆိုသည်မှာ မိမိ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်မိခဲ့၍ တရားဥပဒေနှင့် လျော်ညီသော ပြစ်ဒဏ်ကျခံရသည်ကို နားလည်နိုင်သော်လည်း လူ့ဘဝလောကကြီးမှ လွတ်မြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်စံဝင်ခန်းကိုတော့ နားမလည်နိုင်ပါ။ တစ်ဖန် နိဗ္ဗာန်ဆိုသော ဝေါဟာရသည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာနိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားများ လွယ်လွယ်ကူကူသုံးနေသော လက်သုံးစကားဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် ကိုနိဗ္ဗာန်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို လွဲလွဲမှားမှား ဖွင့်ဆိုနေကြသည်ကိုလည်း ဆရာတော် အသျှင်နန္ဒဝံသ(မဟာဝိဇ္ဇာ)နှင့် တွေ့မှ ထင်ထင် ရှားရှားသိလာရပါသည်။

နိဗ္ဗာန်မှာ ဘာမှ မရှိဘူးဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်၊ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တမလွန်ဘဝမှ ရောက်နိုင်တာ။ တမလွန်ကောင်းစားရေးအတွက် အမည်သက်သက် ဆုတောင်းနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဟာသ သရော်စာများဖြင့် သရော်ထားသည်ကိုလည်း ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူးနေပါသည်။

ဇာတ်လမ်းမှာ ဘုရား တရား အလွန်ကြည်ညိုသော ဒကာကြီးတစ်ဦး (သို့မဟုတ်) ဘုရားလူကြီးတစ်ဦးက ဘုရားရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် နေစဉ် နိဗ္ဗာန်သို့ အမြန်ဆုံး စံမြန်းရပါလို၏ဟု နေစဉ် ဆုတောင်းနေသည်ကို တတ်အဖွဲ့တစ်ခုမှ လျှင်တော်တစ်ဦးက နေစဉ်ကြားနေပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တကယ် နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်သည်၊ မလိုချင်သည်ကို သိ

လို၍ မိမိတတ်ထဲမှ နတ်ဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ပြီး
ဒကာကြီး ဆုတောင်းနေသည့်အချိန်၊ နောက်မှ အမှန်
တကယ် နတ်ကြီးတစ်ပါးအသွင်ဖြင့် ရုတ်တရက် သူ့ဘေးမှ
ပေါ်လာပြီး...

“အသင်လူသား... ငါ့... ခန္ဓာရုံကို စောင့်သော
နတ်မင်းဖြစ်သည်။ သင်သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဤခန္ဓာရုံမှာ
လာလာပြီး နိဗ္ဗာန်ကို အမြန်ဆုံး စံရပါလို၏ လို့ နေ့စဉ်
ဆုတောင်းနေသည်ကို ငါ့ကိုယ်တော် နတ်မင်း ကြားတော်မူ
တယ်။ လူမင်း ပူဆာ၊ နတ်မင်း မနေသာဆိုသည့် စကား
အတိုင်း “ငါ့ရဲ့ အစွမ်းတန်ခိုးတော်ဖြင့် သင့်ကို နိဗ္ဗာန်ရောက်
အောင် စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ပေတယ်။ အသင် မောင်မင်း၊
သင်၏ ဆုတောင်းသည်လည်း အလွန်မွန်မြတ်သဖြင့် ငါ
ကိုယ်တော် တစ်ကြိမ် ထပ်မံမေးမည်။ အသင် အမှန်
တကယ် နိဗ္ဗာန်ကို သွားလိုပါသလား။”

“မှန်လှပါ အသင်နတ်မင်း၊ ကျွန်တော်မျိုး နိဗ္ဗာန်ကို
အမြန်ဆုံး စံမြန်းလိုပါတယ်။ အသင်နတ်မင်း ကူညီနိုင်လျှင်
ကူညီပါ။”

“အိမ်း... အိမ်း... ကူညီရတာပဲ။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ အား
လုံးကို ပြတ်အောင်ဖြတ်ပြီးမှ သွားလိုရတာနော်”

“မှန်လှပါ အရှင်နတ်မင်း၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီး သိပါ
တယ်။ အမြန်သာ နိဗ္ဗာန်ရောက်အောင် တန်ခိုးနဲ့ ဆောင်
ကြဉ်း ပေးပါဘုရား။”

ဟု ဆိုလိုက်တော့...

“ကောင်းပြီ ဒကာကြီး၊ ကဲ... ကဲ... ခုပဲ နိဗ္ဗာန်
ရောက်အောင် အကျွန်ုပ် သင့်အား ဆောင်ကြဉ်းပေးပါမည်။
ချက်ချင်း အသင်ပြင်လော့ ဒကာတော်”

“ခု ချက်ချင်းလား ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ချက်ချင်းပဲ နိဗ္ဗာန်စံနိုင်အောင်
လုပ်ပေးတော့မယ်လေ”

“ဒါတော့ ခေတ္တစောင့်ပါဦး ဘုရား။ တပည့်တော်
ဝနီးနဲ့ တိုင်ပင်ပါရစေဦး ဘုရား”

လို့ လျှောက်ထားရတယ်လို့ သရော်စာတစ်ခုမှာ
ဖတ်ဖူးခဲ့ပါတယ်။

ခုလို မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများရဲ့ ချည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်
ဆိုတဲ့ လွတ်မြောက်မှုကြီးကို ခုလို အဓိပ္ပာယ်အလွဲလွဲ
အမှားမှားဖြစ်နေသည်မှာ မှန်မှန်ကန်ကန် ညွှန်ကြားသူ
ကင်းမဲ့နေခြင်း၊ လမ်းမှန်ကို မညွှန်ကြားနိုင်ခြင်း စသည့်
အားနည်းချက်များကို သိရှိနေရပါတယ်။

ဒါကြောင့် အသွင်နန္ဒဝံသ(မဟာဝိဇ္ဇာ)ရဲ့ နိဗ္ဗာန်အဖွင့်
မှာ အခြားသူများနှင့် မတူ၊ တစ်မူ ထူးခြားနေပါတယ်။
နိဗ္ဗာန်ကို သက်ရှိထင်ရှားနဲ့ စံမြန်းနိုင်ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်၌
ဘာမှမရှိဘူးဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးမဟုတ်ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်
မှာ ဘာခုကွမှ မရှိဟူသော အဓိပ္ပာယ်သာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊
နိဗ္ဗာန်ကို မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် သက်ရှိထင်ရှားနှင့်ပင်
စံမြန်းရကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်မှာ လွတ်မြောက်သော အရသာအပြင်
နူးညံ့သိမ်မွေ့ ခြင်း၊ အသိခက်ခြင်း၊ ဒီမာဘက် (၃၁)ဘုံ
အတွင်း ခိုင်းနှိုင်းစရာ ဥပမာတစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း၊
အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းကြောင်း စသည်တို့ကို မဂ်ဉာဏ်၊
ဖိုလ်ဉာဏ်ပိုင်ရှင်များက သိနိုင်ကြောင်း စသည့် အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ဆိုမှုများဖြင့် တစ်မူထူးခြား ဖွင့်ဆိုသည်ကို လူအများ
လက်ခံလာကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ယခင်အပတ်များက မိမိတင်ပြခဲ့ပြီးသော ဆရာတော်
ထံ မိမိရောက်စေချိန်က တွေ့ကြုံရသည့် အစွမ်းတန်ခိုး
များသည်လည်း သစ္စာ၊ မေတ္တာ၊ ဘာဝနာနည်းဖြင့် ဆရာ
မြတ်ကြီး ဦးရေဝတထံမှ အမွေပေးခြင်း ခံခဲ့ရလို့ ပြုပြင်ပေး
နေကြောင်း။

သစ္စာဆိုသည်မှာ သစ္စာလေးပါးကို ခန္ဓာမှာ တွေ့အောင်
ကူညီရပါတယ်။ ရင်တွင်းမှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်ကျ
အတိုင်း ဓမ္မစေတီတည်ရပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဓမ္မစေတီ
ဆိုသည်မှာ မိမိနည်းအိမ်အတွင်း၌ ရှိသော ပုန်းညက်စေ့စန့်
ပမာဏရှိ လိုက်ဆဲခေါင်းထဲမှာ သဘာဝဖြစ်ပေါ်နေသော
ဟဒယရုပ် သွေးအကြည်ပေါ်မှာ ပေါ်နေသော ဇောစိတ်
တစ်ခဏတွင် ငါ့အတ္တစိတ်များ ခိုင်တယ်၊ မြဲတယ်ဆိုသည့်
ဇောစိတ်အစဉ်များကို အနိစ္စတင်ရသောအလုပ်ဖြင့် မူလ
စုရကြောင်း၊ စိတ်၏ ဒုက္ခသစ္စာသည် ခိုင်မြဲခြင်းမရှိသော
အပျက်တရားဟု ရှုနိုင်မှ မိမိကိုယ်မိမိ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အပျက်
ရှုနိုင်သောဉာဏ်ရလာပါမယ်။ ထိုဉာဏ်ဖြင့် တစ်ပါးသူ
(သို့မဟုတ်) လောကကြီးအတွင်းမှ ဒုက္ခသည်များကို သူတို့
နှင့် ထိုက်တန်သော အကြောင်းခံတရား (ဝါ) လှူဒါန်းမှု
(ဝါ) ပေးဆပ်မှု၏ ကျေးဇူးကြောင့် မိမိရှုသတ်သော ဉာဏ်
ဖြင့် ရှုသတ်ပေးပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော
ရောဂါဝေဒနာများသည် ဒုက္ခများဖြစ်နေ၍ မိမိရှုဖူးသော
ဒုက္ခများ ပျက်သကဲ့သို့၊ ယခု ပုဂ္ဂိုလ်တွင် ခံစားစွဲကပ်နေ
သော ဒုက္ခရောဂါဝေဒနာများ လျော့နည်း ပျောက်ကင်းပါ
စေသေးလို့ လာဘ်မျှော် ခံစားလိုစိတ်ကို ပယ်ထားပြီး သစ္စာ
ဆို မေတ္တာပို့ပေးရသော နည်းပညာဖြစ်ကြောင်း လေးသာ

သိရှိရပါတယ်။

ဤကား ဆရာတော်၏ အခြေခံဝေဒနာပြင်ခြင်း နည်းပညာဖြစ်ပါတယ်။ ထိုအခြေခံနည်းပညာတွင် သစ္စာလေးပါးကို သိသော အသိတစ်ခုပါနေပါတယ်။ မိမိသည် သစ္စာလေးပါးကို သိလိုသူဖြစ်၍ ထိုသစ္စာလေးပါးမှ ဒုက္ခနှင့် သမုဒယကို နားလည်သလိုရှိသော်လည်း မဂ္ဂနှင့် နိရောဓကို တော့ လုံးဝ နားလည်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

မဂ္ဂသစ္စာဆိုတာ မဂ္ဂင် (၈)ပါးကို ဆိုလိုပါတယ်။ ဆရာသင်ကြားပေးသည်မှာ မဂ္ဂင် (၈)ပါးကို စာလို သိသော်လည်း အမှန်တကယ်ကျင့်ရာမှာ ဆရာလိုကြောင်း ဆရာဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားအဆုံးအမ သာသနာတော်၏ အဘိဓမ္မာထဲမှာ စိတ်တို့၏ ကိန်းဝပ်ရာကို ကိုယ်တွေ့ သဘောပေါက်သူ ဆရာ၏ အဆုံးအမဖြင့် သဒ္ဓါ ၊ သုဿုသံ၊ အပ္ပမာဒ၊ ဝိစက္ခဏာအင်္ဂါရပ်များနှင့်အညီ ဉာဏ်ပညာတည်ဆောက်ရမည်ဟု သိခဲ့ရပါတယ်။

သဒ္ဓါ = မြတ်စွာဘုရား (ဝါ) အဓိပ္ပာယ်မှန်ကို ညွှန်ကြားသော ဆရာ၏အဆုံးအမတိုင်းကို ယုံကြည်ရပါမယ်။

သုဿုသံ = အမှန်တကယ် သမုဒယကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်ရကြောင်း ဆရာနှင့် ဘုရားက ဟောကြားသည်ကို မိမိရင်တွင်းမှာ စူးစမ်းလေ့လာရမည်။ ခင်မှု၊ မင်မှု၊ သမုဒယကြောင့် ရင်တွင်းအပူအဆိုးများ တကယ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်း ရှိ/မရှိ ခြေရာ... ငါသည် ငါ့ကိုယ်ငါ ခင်နေလို့ ငါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ငါ့သား၊ ငါ့သမီး၊ ငါ့ဆွေ၊ ငါ့မျိုး တစ်ခုခု မကောင်းတာတွေ ခံစားရတိုင်း မိမိရင်ပူသည်မှာ ဟုတ်/မဟုတ် လေ့လာရပါတယ်။

အပ္ပမာဒ = အထက်ပါ လေ့လာမှုမှ ရရှိသော အသိတရား သင်ခန်းစာအား မမေ့မလျော့၊ မပေါ့မဆ၊ ဒုက္ခဖြစ်တိုင်း အနိစ္စပျက်ပါတယ်လို့ ရှုရပါတယ်။

ဝိစက္ခဏာ = သမုဒယအကြောင်းကြောင့် ဒုက္ခအကျိုးရသကဲ့သို့၊ မဂ္ဂသစ္စာအကြောင်းခံတရားမှ နိရောဓအကျိုးတရားဆိုရာဝယ် ရှုဉာဏ်ဖြင့် ထိုဒုက္ခအကျိုးတရားကို အပျက်တရားပဲဟူသော မဂ္ဂင်တရားအကြောင်းခံပြီး အပျက်ရူပါက နိရောဓ ဒုက္ခတွေ ကုန်ဆုံးရပါလားလို့ အကျိုးတရားဖြစ်ပေါ်ပုံကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်သုံးသပ်သည့် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမနှင့် ကျင့်လိုက်ပါက ရှုဉာဏ်အင်အားကောင်းလာသောအခါ မဂ္ဂဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ပေါ်လာပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြောင်း ညွှန်ကြားပါတယ်။

ထိုသို့ ဆရာညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးစားအားထုတ်လိုက်သောအခါ နိဗ္ဗာန်ကို ရုပ်/နာမ်နှင့် စံ၍မရကြောင်း၊ ရုပ်/နာမ်သည် အပျက်တရားဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်နိုင်ကြောင်း၊ နိဗ္ဗာန်သည် မပျက်သော၊ အသင်္ခတဓာတ်ဖြစ်လို့ မဂ္ဂဉာဏ်နှင့်သာ စံဝင်ရကြောင်း ရှင်းပြသည်ကို မိမိ အမှန်တကယ်ကျင့်ကြည့်ရာ ဆရာပြောသော စကားများအတိုင်း ခန္ဓာက ပြသော မဂ္ဂဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ရမှသာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်ဆိုသည်မှာ ဟုတ်နေပါလားလို့ ကျင့်၍ သိလိုက်ရပါသည်။

ခြောက်... မြတ်စွာဘုရား ကာလမ ရွာသားတွေကို ပြောသော စကားများသည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ စာအုပ်ထဲမှာ ပါလို့ စာတွေလို့ ပြောသော်လည်း မယုံပါနှင့်၊ ရှေးဆရာဆရာများပြောသော စကားများဖြစ်သော်လည်း မယုံပါနှင့်၊ လေးစားရသောသူများ ပြောသော စကားများကိုလည်း မယုံပါနှင့်၊ အစဉ်အလာအရ ပြောသော စကားများကိုလည်း မယုံပါနှင့်၊ မိမိကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြည့်ပြီး ခန္ဓာက ပြသော တရားကိုသာ ယုံကြည်ရန် မြတ်စွာဘုရားမိန့်မှာသည်နှင့် ကိုက်ညီနေကြောင်း တွေ့နေရပါတယ်။

ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို ဆရာတော် အသျှင်နန္ဒဝံသ (မဟာဝိဇ္ဇာ) သင်ကြားပေးလို့ အမှန်အကန်သဘော ပေါက်ခဲ့ရကြောင်း တင်ပြအပ်ပါတယ်။ ■

စေတနာ မေတ္တာဖြင့်
ကောဏ္ဍည
(ရင်တွင်းသာသနာပြု)

ကျွန်း

ပညာမရှိ
အာဇာနည်

ပစ္စည်းဝတ္ထုပေးကမ်းခြင်းပြုကြသော ဒါနုမုနိ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံဆောက်တည် ထိန်းစောင့်ကြသော ငါးပါး၊ ရှစ်ပါး၊ ဆယ်ပါးဟူသော သီလမုနိ၊ ကသိုဏ်းဘာဝနာ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရစာရန်ဟူသော သမထ ဘာဝနာမုနိတို့သည် ကမ္ဘာစဉ်ဆက်လာခဲ့သော ကမ္ဘာတန်ဆာ တရားဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓတော်ဆူပင် မထွန်းမပွင့်သော ကမ္ဘာအနှံ့ စင်ကြယ်စွာ အနှံ့တို့၌ ထာဝရအစဉ် ရှိနေပြီ တရားမျိုးပါတည်း။

မြတ်ဗုဒ္ဓ ပွင့်ထွန်းတော်မူသော ဤကာလသည် ကိလေသာ လွန်စွာ သောင်းကျန်းလှသော နှစ်တစ်ရာ သက်တမ်းကာလပင်။ ဤသက်တမ်းကာလတွင် ထိုကမ္ဘာ တန်ဆာ တရားစုတို့ပင်လျှင် တိမ်မြုပ်သောအချိန်၊ အရောင် မထွက်သောအခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ရလေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ ပွင့်တော်မူချိန်ဖြစ်ပါမှ လောက၌ မြတ်သော အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ် ထွန်းပလျက် သရဏဝံသုံးပါးလည်း ထွန်းလင်းလာလေသည်။ သာသနာတော်တွင်း၌လည်း ခန္ဓာ၊ အာယတန၊ ဓာတ်၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တရားစုသည် ထွက်ပေါ် တည်ရှိနိုင်လေသည်။

ထိုကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဟု အစစ်အမှန် ကျင့်ကြံ ဖြစ်လိုသူတိုင်းသည် မြတ်ဗုဒ္ဓတစ်ဆူပွင့်ထွန်းတော်မူပါမူ အတူတကွ ထွက်ပေါ်လာမြဲဖြစ်သော ထိုတရားစုတို့ကို အထူးလေ့လာလျက် သိကျွမ်းလိမ္မာအောင် အားထုတ်သင့် ကြပေသည်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အင်္ဂါတစ်ဆယ်နှစ်ပါးကား ယခုကာလ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ဘာသာတခြား(စိတ္တဝါဒီများ) လူမျိုးများ ပင် မလှုပ်ရှားနိုင်။ ချောက်ချားစေနိုင်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တိုင်း မြင်သိအပ်။ နှလုံးသွင်းအပ်သော တရားစုပေတည်း။ 'သစ္စာလေးပါးနှင့်တကွ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရသည့်တိုင်အောင် ထိုးထွင်းသိမြင်စေတတ်သော လောကုတ္တရာ ဝိပဿနာ ဉာဏ်ကို ရှေးရှုကျေးဇူးပြုနေရာတွင် ပင်မအထောက်အကူ ရေသောက်မြစ် တရားစုပေတည်း။

ထိုတရားအင်္ဂါ တစ်ဆယ်နှစ်ပါးအနက်မှ အဝိဇ္ဇာတရား ဟူသည် ဝိဇ္ဇာတရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော အဓိက မောဟတရားပင်ဖြစ်သည်။

လူတို့၏ စိတ်သည် လဝန်း၊ နေဝန်းနှင့် တူပါ၏။ အသိဉာဏ်မည်သော ဝိဇ္ဇာတရားသည် ထိုလဝန်း၊ နေဝန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းနှင့် တူပါ၏။ အဝိဇ္ဇာ မောဟ တရားသည် အသူရိန် ရာဟုနှင့် တူပါ၏။ လဝန်း၊ နေဝန်း၌ ရာဟုဖမ်း၍ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသောအခါ လ၊ နေတို့၏ အလင်း ကွယ်ပျောက်နေ၏။ ထိုနည်းတူ စိတ်၌ အဝိဇ္ဇာအုပ် ထွေးလုံး လျက်ရှိသောအခါ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်အလင်း ထွက်ပေါ်ခွင့်သည် ပျောက်ဆုံးနေရလေ၏။

- * စိတ်၌ အဝိဇ္ဇာဖုံးအုပ် ထွေးလုံးသူသည် ဒုက္ခသစ္စာ ကို မမြင်မသိနိုင်။
- * စိတ်၌ အဝိဇ္ဇာဖုံးအုပ် ထွေးလုံးသူသည် သမုဒယ သစ္စာကို မမြင်မသိနိုင်။
- * စိတ်၌ အဝိဇ္ဇာဖုံးအုပ် ထွေးလုံးသူသည် နိရောဓ သစ္စာကို မမြင်မသိနိုင်။
- * စိတ်၌ အဝိဇ္ဇာဖုံးအုပ် ထွေးလုံးသူသည် မဂ္ဂသစ္စာ ကို မမြင်မသိနိုင်။

မိမိကိုယ်၌ ဖြစ်ရှိနေသော ခန္ဓာငါးပါးအနက်မှ ရူပက္ခန္ဓာသည် ပကတိ ကြမ်းတမ်း၏။ ရူပက္ခန္ဓာ၌ ဖြစ်ရှိနေသော မြေဓာတ်သည်လည်း ပကတိ ကြမ်းတမ်းပါ၏။ ထိုမြေဓာတ် ကြမ်းအား ကံမျက်စိဖြင့် ကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်ချေ။ ကံမျက်စိ ရှိသူတိုင်း အသိဉာဏ်မပါလျှင် အကန်းဟု ဆိုရ၏။

ဥပမာ - ကံမျက်စိ၌ တိမ်လွှာထူထပ်စွာ လွှမ်းမိုးခြင်း

ခံရသူသည် မွန်းတည့် နေဝန်း၊ လဝန်းတို့ကို မော့ကြည့်စေ ကာမူ မောင်ကျဉ်းသာ နေလိမ့်မည်။ နေဝန်း၊ လဝန်းအရိပ်မျှ ပင် မျက်ဝန်း၌ မထင်နိုင်ချေ။ ပကတိ မျက်ကန်သဘာဝမျှ သာ ဖြစ်ပါ၏။

ဤနည်းတူ စိတ်၌ မသိမူအမှိုက်မှောင်(အဝိဇ္ဇာ)ကျ ၍ နေသူသည် သစ္စာတရားတို့ကို ကြည့်သော်လည်း မြေ ဖီး၊ ရေ လေ ဓာတ်တို့ကို ကြည့်သော်လည်း မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သိမူ(အလင်းရောင်) သတိ၊ ဝီရိယံအား ဖြင့် ကြည့်ရှုဖန်များလာလျှင် စိတ်အမှိုက်မှောင်ထူသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ပါးနည်းလာ၏။ စိတ်အလင်းရောင်(ဝိဇ္ဇာ)သည် တစ်စတစ်စနှင့် ပြုထွက်လာ၏။ ဤသို့အားဖြင့် ဝိဇ္ဇာအလင်း သည် အဝိဇ္ဇာအမှိုက်နေရာ၌ သိမ်းပိုက်အုပ်စိုနိုင်လာတော့၏။

တိမ်လွှာကင်းစင်သော မျက်စိရှိသူသည် နေဝန်း၊ လဝန်းတို့ကို ကြည့်ရှု၍ ထင်မြင်နိုင်သကဲ့သို့၊ အမှိုက်မှောင် ကုန်ဆုံးသောစိတ်(ဝိဇ္ဇာအလင်း) ရှိသူသည်လည်း မိမိကိုယ် ၌ ဖြစ်ရှိနေသော မြေဓာတ်ကြမ်း(ပရမတ်) စသည်တို့ကို (ဉာဏ်မျက်စိဖြင့်) မြင်သိရလေတော့၏။

မြေဓာတ်မှ ကြွင်းကျန်သော ဓာတ်စု၊ ရူပက္ခန္ဓာမှ ကြွင်းကျန်သော ခန္ဓာစုတို့၌လည်း ဤနည်းအတိုင်း ဓာတ်၊ ခန္ဓာအစစ် ပရမတ်အနှစ်ပေါ်သည်အထိ ကြည့်ရှုရ မြင်သိရ ပေလိမ့်မည်။ ဤမျှ ပေါ်လွင်ထင်ရှားပြီဖြစ်သော ဝိဇ္ဇာတရား သမ္မာဒိဋ္ဌိ မဂ်ဉာဏ်တို့ကို အရောင်ရွှန်းရွှန်း တောက်ပြောင် ထွန်းလာစေရန် အဖန်ဖန်ပွားများအပ်ချေသည်။

အဝိဇ္ဇာအမှိုက်မှောင်ထူ ကွယ်ပျောက်ကုန်ဆုံးလာ သည်နှင့်အညီ နောက်နောင်သော သခါရ၊ ဝိညာဏ်အပါ အဝင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အင်္ဂါ တစ်ဆယ်တစ်ပါးတို့သည်လည်း အကြွင်းမဲ့ ဥသု အလုံးစုံ ကွယ်ပျောက်ကုန်ဆုံးကြရလေ သည်။ သစ္စာလေးချက် တစ်ပြိုင်နက် အလင်းပေါက်ပေ၏။

သစ္စာလေးချက် အလင်းပေါက်ပုံကို ဤကဲ့သို့ လေ့လာ သိရှိနိုင်ပါသည်။

ဥတု စတုသမုတ္တနိက ရူပါနံ၊

ပဝတ္တိယာစ ဝိနာသဿာစ ပစ္စယော ဟောတိ၊
(ဝိသုဒ္ဓိမဂ်အဋ္ဌကထာ)

စတုသမုတ္တနိက ရူပါနံ - ဖြစ်ပေါ်သမျှ ရုပ်ဝတ္ထုတို့၏ အကြောင်းလေးပါး (ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ)အနက်မှ ဥတု-ပူမီး၊ အေးမီးဆိုအပ်သော ကာလသည်၊ ပဝတ္တိယာစ- ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း၊ ဇာတိ(ဥပါဒ်)၏ လည်းကောင်း၊ ဝိနာသ

သမ္မတ - ချုပ်ပျက်ခြင်း၊ ကွယ်ပျောက်ခြင်း၊ ကုန်ဆုံးခြင်း၊
သေလွန်ခြင်း၊ မရဏ(ဘင်)၏ လည်းကောင်း၊ ပစ္စယော-
အဓိက ကျေးဇူးပြုမှုကြီးပင်၊ ဟောတိ - ဖြစ်ပေ၏။

သက်ရှိရာ သက်မဲ့ပါ ထိုပူဇီး အေးမီး တေတေဓာတ်
ကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြရ၊ ပျက်ကြရ၏။

ဤတွင် ဟောတအကြောင်းနှင့် ပစ္စယအကြောင်းဟူ၍
ကွဲပြားစွာ နားလည်သင့်ပါသည်။ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ
အကြောင်းကြီးလေးပါး ပြည့်စုံ လုံလောက်ပါမှ ရုပ်ဝတ္ထုပေါ်
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလေးပါးထဲမှ တစ်ခုခုချို့တဲ့ ပျက်ယွင်းပါလျှင်
ရုပ်ဝတ္ထုပေါ်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ ထိုအကြောင်းလေးပါးအနက်
မှ ပူဇီး၊ အေးမီးဥတုက အကြောင်းရင်း(ဟောတု)ဖြစ်၍
ကြွင်းသုံးပါး ကံ၊ စိတ်၊ အာဟာရတို့က အထောက်အပံ့
အကူအကြောင်းဖျား(ပစ္စယ) ဖြစ်ကြသည်။

ဟောတုအကြောင်းရင်းသည် ကလေးငယ်၏ အမိရင်း
နှင့် တူပါ၏။ ပစ္စယအကြောင်းဖျားတို့သည် ကလေးထိန်း
နှင့် တူပါ၏။ ပစ္စယအကြောင်းဖျားတို့ကို စွမ်းအင်သတ္တိ
နည်းပါး၏ဟူ၍ မမှတ်ယူသင့်ချေ။ အမိရင်း မည်မျှပင်
ကောင်းပါစေ၊ ကလေးထိန်း ညံ့ဖျင်းပါလျှင် ကလေးဆိုးဖြစ်
လာနိုင်သည်။ လူမိုက်သားပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ပညာရှိနှင့်
ပေါင်းသင်းရသောအခါ စွန့်တန်ခိုးရသူ၊ သောတာပန်တည်
သူဖြစ်ကြောင်း သာဓကရှိပါ၏။

ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ဆိုင်ရာ လောကီကြောင်းကျိုး
ဆက်စပ်ပုံကို ဤကဲ့သို့ မှတ်သားအပ်ပါသည်။

တဏှံပဋိစ္စ ပရိယေသနာ၊

ပရိယေသနံ ပဋိစ္စ လာဘော၊

မုသာဝါဒါဒယော အနောကာ၊

ပါပကာ အကုသလာဓမ္မာ သမ္ဘဝန္တိ။

(အင်္ဂုတ္တိုရ် ပါဠိတော်)

တဏှံ - လိုချင်မှု(တဏှာ)ကို၊ ပဋိစ္စ - စွဲ၍၊ ပရိယေ
သနာ - အမျိုးမျိုးရှာဖွေဆောင်းမှုသည်၊ သမ္ဘဝန္တိ - ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။ ပရိယေသနံ - မရလျှင် မနေသော ရှာဖွေမှုကို၊
ပဋိစ္စ - အစွဲပြု၍၊ လာဘော - ရရှိလာမှုသည်၊ သမ္ဘဝန္တိ-
ဖြစ်၏။ ရရှိခြင်းကို အစွဲပြု၍ ငါ့ဟာပဲ၊ ငါပိုင်ပဲဟု ဆုံးဖြတ်မှု
သည်ဖြစ်၏။ ငါပိုင်ပဲဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ သက်ဝင်
စွဲလမ်းမှုသည်ဖြစ်၏။ သက်ဝင် စွဲလမ်းခြင်းကို အစွဲပြု၍
မပေးလို ဝန်တို နှမြောမှုသည်ဖြစ်၏။ နှမြောဝန်တိုခြင်းကို
အစွဲပြု၍ လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ရမှုသည် ဖြစ်၏။ လုံခြုံ

အောင် စောင့်ရှောက်ခြင်းကို အစွဲပြု၍ ဒဏ်ပေးခြင်းအမှု၊
ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းခြင်းအမှု၊ အချင်းချင်း စကားများနေရမှု၊ သူရဲ
ငါနိုင် အပြိုင်လှယက် တရားစွဲဆိုရမှု၊ သင်ပဲ၊ နင်ပဲဟု ရင်သီး
ကြမ်းတင်းစွာ ငြင်းခုံရမှု၊ ကုန်းတိုက်ပေးရမှု၊ မုသာဝါဒါ ဒယော
- လိမ်လည်၍ ပြောဆိုရမှု အစရှိသော၊ အနောကာ-
များပြားလှသော၊ ပါပကာ - ညစ်ပေ ယုတ်မာလှသော၊
အကုသလာ - ကုသိုလ်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၍ ကုသိုလ်
ကို အကျိုးပေးခွင့် မရစေရန် နှောင့်ယှက်တတ်သော၊ ဓမ္မာ-
အပါယ်လေးရွာသို့ ဆောင်ယူပစ်ချတတ်သော သဘောတရား
တို့သည်၊ သမ္ဘဝန္တိ - တဏှာမူလက ရန်သူကြောင့် ကံမမြူ
ဘဲ နာလန်မထူအောင် ဖြစ်ကြရလေသတည်း။

မသိမှု(အဝိဇ္ဇာ)ကြောင့် သံသရာရှည်လျားရပုံကို
နားလည်ရန် လိုအပ်လှပါသည်။

စတုန့် အရိယသစ္စာနံ၊

အဒဿနာ အနနဗောဓာ၊

အပ္ပဋိဝေဓာ တုမာကဉ္ဇေဝ သံသရိတံ၊

သန္နာဝိတံ အမာကဉ္ဇ။

(သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော်)

ဘိက္ခဝေ - ငါ၏ ချစ်သား ရဟန်းများတို့၊ စတုန့် -
လေးပါးသာလျှင် ရှိပေသော၊ အရိယသစ္စာနံ - သိမြင်သူအား
အရိယာဖြစ်စေရန် ဆောင်ပို့တတ်သော သစ္စာတရားတို့ကို၊
အဒဿနာ- သုတမယဉာဏ်ဖြင့်၊ ပရိယတ်ဉာဏ်ဖြင့်၊ ဉာတ
ပရိညာဖြင့် မသိမှုကြောင့်၊ အနနဗောဓာ- ပဋိပတ်ဉာဏ်၊
စိန္တမယဉာဏ်၊ တိရဏပရိညာဖြင့် မသိမှုကြောင့်၊ အပ္ပဋိ
ဝေဓာ - ပဋိဝေဉာဏ်၊ ကိုယ်တွေ့သိသောဉာဏ်၊ ဘာဝနာ
မယဉာဏ်၊ လောကုတ္တရာဉာဏ်၊ ပဟာနပရိညာဖြင့် မသိမှု
ကြောင့်၊ တုမာကဉ္ဇေဝ - သင်ချစ်သားတို့အားလုံးသည်၊
သံသရိတံ - သံသရာရှည်လျားခဲ့ကြရလေပြီ။ သန္နာဝိတံ -
ထိုဘဝမှ သည်ဘဝ၊ သည်ဘဝမှ ထိုဘဝ စသဖြင့် မျောသွား
ကြရပြီတကား။ အမာကဉ္ဇ - ဘုရားမဖြစ်မီက ငါတို့သည်
လည်း၊ ဧဝံ - သင်တို့နည်းတူသာလျှင်၊ သံသရိတံ - ကျင်
လည်ခဲ့ရလေပြီ။ သန္နာဝိတံ - မျောပါလာခဲ့လေပြီတကား။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်၏ အဓိပ္ပာယ်အကျဉ်းချုပ်ကို
အလွတ်ကျက် မှတ်သားနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်၍ ပညာရှိ
ကဝိတို့က လင်္ကာတိုလေးများ ရေးသားစီဖွဲ့ထားရာ နှုတ်ငုံ
ဆောင်ယူကြည့်ပါဦး။

သစ္စာလေးချက်၊ သဘောနှစ်ကို၊ ကွက်ကွက်မိမိ၊
မသိ-ပြု-ကြ-ညွတ်-ဟောက်ပြန်နှင့်၊ ခြောက်တန်အိမ်တွေ၊ ခံ-

မွေ့တပ်စွဲ-ထပ်ဆွဲ-ဖြစ်ပေါ်-ရင်ရော်-သေပျောက်၊ စိုးနောက်
ငိုပန်း၊ စိတ်နှမ်းပူပြင်း၊ ချမ်းသာကင်းသည်။ ကြောင်းရင်းမသိ
မှိုက်မဲတည်း။

ကြောင်းကျိုး (၁၂)ပါးနှင့် စကားရပ်များကို အောက်ပါ
အတိုင်း အနက်တူ ဖလှယ်ကြည့်နိုင်ပါ၏။

မသိ - အဝိဇ္ဇာ၊ ပြု - သင်္ခါရ၊ ကြံ - ဝိညာဏ်၊
ညွတ်- နာမ် ဖောက်ပြန်-ရုပ်၊ ခြောက်တန်အိမ်-သဗ္ဗယတန၊
တွေ့- ဖဿ၊ ခံ- ဝေဒနာ၊ မွေ့- တဏှာ၊ တပ်စွဲ- ဥပါဒါန်၊
ထပ်ဆွဲ-ဘဝ၊ ဖြစ်ပေါ်-ဇာတိ၊ ရင်ရော်-ဇရာ၊ သေပျောက်-
မရဏ၊ စိုးနောက်- သောကာ၊ ငို- ပရိဒေဝ၊ ပန်း- ကိုယ်ဒုက္ခ၊
စိတ်နှမ်း - ခေါမနဿ၊ ပူပြင်း - ဥပါယာသ။

နှုတ်ငုံဆောင်၍ ဉာဏ်ထည့်ကာ သတိ၊ ဝိရိယကပ်
လျက် သိ-သိနေပါလျက် ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်ရ၏။ ကြောင်း
ကျိုး (၁၂)ပါးဖြင့် သံသရာလည်ပုံကို ဖော်ပြသော အောက်ပါ
လင်္ကာလေးမှာလည်း တင့်စားချက်များဖြင့် ပိုမိုနားလည်စေ
သောကြောင့် ကြောင်းကျိုးနှစ်ဝ ဉာဏ်သတိရတိုင်း ပစ္စယ
ပရိဂ္ဂဟဉာဏ် ရင်သန်စေပါ၏။

သုကန်း-အဝိဇ္ဇာ၊ သင်္ခါရ-လမ်းမှား၊ လဲသွား-ဝိညာဏ်၊
နာပြန်-နာမ်ရုပ်၊ ပြည့်ပုံ-သဗ္ဗ၊ တွေ့လာ-ဖဿ၊ ခံရ-ဝေဒနာ၊
တဏှာ-ဆေးကု၊ စွဲမှု-ဥပါဒါန်၊ တည်ရန်-ဘဝ၊ မှားထ-အစာ၊
ဖြစ်လာ-ဇာတိ၊ ဒဏ်ပိ-ပေါက်ပြဲ၊ အက်ကွဲ-ဇရာမရဏ၊
ဆယ်နှစ်ဝသည်၊ ပဋိစ္စစက်-ဆင်းရဲတည်း။

အဝိဇ္ဇာ ပစ္စယာ သင်္ခါရာ၊ သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏံ-
အစရှိသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ ဤဆိုခဲ့ပါ သံသရာလည်ပုံ
ကို အောက်ပါအတိုင်း ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်၍ တပ်အပ်
မြင်သိစေရပါမည်။

အဝိဇ္ဇာကြောင့် (သုကန်းက) အကုသိုလ်နှင့် ကုသိုလ်
သင်္ခါရ(လမ်းမှားနှစ်မျိုး) ပြသည်။ အကုသိုလ် ကုသိုလ်ကြောင့်
ဝိညာဏ်(လဲသွား)ရသည်။ ဝိညာဏ်ရမှုကြောင့် နာမ်ရုပ်
(နာကျင်ဖောက်ပြန်)ကို ရသည်။ နာမ်ရုပ်ရမှုကြောင့် မျက်စိ၊
နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်(ပြည့်ပုံ)ကို ရသည်။ သဗ္ဗ
ယတနခြောက်ပါးရမှုကြောင့် ဖဿ(တွေ့ထိ)ကို ရသည်။
ဖဿရမှုကြောင့် ဝေဒနာ(ကောင်းဆိုးခံစား)ရသည်။ ဝေဒနာ
ရမှုကြောင့်ပင် တဏှာ(ဆေးကု)ရသည်။ တဏှာရမှုကြောင့်
ဥပါဒါန်(စွဲလမ်းမှု) ရသည်။ ဥပါဒါန်ရမှုကြောင့် ဘဝ(တည်
ရန် ဘုံ)ကို ရသည်။ ဘဝရမှုကြောင့် (အစာမှား၍ စာသုပ္ပမာ)
ဇာတိဖြစ်လာသည်။ ဇာတိဖြစ်မှုကြောင့် ဇရာမရဏ(ဒဏ်ပိ-
ခြင်း၊ ပေါက်ပြဲခြင်း၊ အက်ကွဲခြင်း) သောကာ၊ ပရိဒေဝ

ဒုက္ခ၊ ခေါမနဿ၊ ဥပါယာသတို့ကို ရသည်။ ဤသံသရာ
လည်ပုံတွင် မဂ္ဂင်ဉာဏ်ဝင်မှ သံသရာပြတ်အောင် ဖြတ်ပစ်
နိုင်၏။ ကြောင်းကျိုးမဆက်စပ်မိတော့သဖြင့် သံသရာပြတ်ပုံ
ကို “စက်ပြတ်ပါဠိတော်”၌ သင်ယူရပေမည်။

အဝိဇ္ဇာယတွေဝ အသေသဝိရာဂ နိရောဓာ၊
သင်္ခါရ နိရောဓော၊
ဝေမေတဿ ကေဝလဿ ဒုက္ခက္ခန္ဓဿ
နိရောဓော ဟောတိ။

(မဟာဝါ ပါဠိတော်)

ဤသံသရာစက်ကြီး ပြတ်တောက်သွားပုံ ပါဠိတော်ကို
သင်ယူရာတွင် သဘောနားလည်ရန် ငါးဆင့်ငါးပုံ ပိုင်းခြား
လေ့လာရန် ရှိပါသည်။

သံသရာစက်ကြီးပြတ်ပုံ ပထမအဆင့်သည် ဝိပဿနာ
ရှုပွားသူများနှင့် သက်ဆိုင်၏။ နောက် ဒုတိယအဆင့်သည်
သောတာပန်များနှင့် တတိယအဆင့်သည် သကဒါဂါမ်များ
နှင့် သက်ဆိုင်၏။ ပြီးလျှင် စတုတ္ထအဆင့်သည် အနာဂါမ်
များနှင့်၊ ပဉ္စမအဆင့်သည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များနှင့် သက်
ဆိုင်ပါ၏။

ပထမအဆင့်ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ပါဠိတော်ကို အနက်
ပေးလျှင် ဤကဲ့သို့ ရရှိနိုင်ပါမည်။

အဝိဇ္ဇာယတွေဝ - ဝိပဿနာရှုပွားခြင်း(ရှုပွားသူ)ဆိုင်
ရာ အဝိဇ္ဇာ၊ မောဟတရားများအနက်မှ နိရောဓာ-ဝိပဿနာ
ဉာဏ်ပညာ၏ အစွမ်းကြောင့် အဝိဇ္ဇာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိစိကိစ္ဆာတို့
သည် သင့်လျော်ထိုက်တန်ရှိ ချုပ်ပျက် ကွယ်ပျောက်လျက်၊
သင်္ခါရနိရောဓော - အပါယ်လားရောက်ရန် အထမြောက်
သော သင်္ခါရတို့၏ အကြွင်းမဲ့ ပျက်ပျောက်ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည်
ဟောတိ - ဖြစ်ပေ၏။

ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထအဆင့်များ၌လည်း အဆင့်
အားလျော်စွာ အဝိဇ္ဇာပြုတို၊ သင်္ခါရချုပ်ငြိမ်းခြင်းအသီးသီးကို
ချန်လှပ်၍ ပဉ္စမအဆင့်အတွက်သာလျှင် အနက်ပြန်ပြပါမည်။

အဝိဇ္ဇာယတွေဝ - ရှိရှိသမျှ အဝိဇ္ဇာ၏ အကုသိုလ်၊
ကိလေသာတရားများသည်၊ အသေသဝိရာဂ နိရောဓာ -
အရဟတ္တမဂ်ပညာကြောင့် ကုန်ဆုံးသည်အထိ ချုပ်ပျက်
ကွယ်ပျောက်လျက်၊ သင်္ခါရ နိရောဓော - ပုညာ ပုညအာနေ
ဥပ္ပာသော သင်္ခါရအားလုံး၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်းသည်၊ ဟောတိ-
ဖြစ်ပေ၏။

သံသရာစက်ကြီး အဆင့်ဆင့်ပြတ်တောက်သွားပုံကို

လေ့လာသင်ယူပြီးနောက်တွင် ဝိပဿနာဉာဏ်ပညာဟူသော သမ္မာဒိဋ္ဌိကို ပွားများအပ်လေသည်။ အားသေးသော ဝိပဿနာ ဉာဏ်ပညာအမျိုးအစားပင်လျှင် ခုနစ်ဘဝတိုင်တိုင် ကာမ သုဂတိဘုံများ၌သာတာပန်အဖြစ် ကျင်လည်စေပြီးမှ ရဟန္တာ အဆင့်သို့တက်လှမ်းနိုင်စေကြောင်း၊ အောက်ပါအင်္ဂုတ္တိုရ် အဋ္ဌကထာ ပါဠိဂါထာက အာမခံချက်ဖြင့် မိန့်ဆိုထားပါ၏။

သစေ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဘာဝိတာ၊

ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ အရဟတ္တံ ပါပေတံ သက္ကောတိ၊

ဣန္ဒြေတံ ကုသလံ သစေန

သက္ကောတိ သတ္တဘဝေ ဒေတိ၊

ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ - ဝိပဿနာ ဉာဏ်ပညာကို၊ ဘာဝိတာ-ပွားများအပ်သည်ရှိသော်၊ ဒိဋ္ဌေဝ ဓမ္မေ-ယခုဘဝ မျက်မှောက်၌ပင်လျှင်၊ အရဟတ္တံ - အရဟတ္တဖိုလ်သို့၊ ပါပေတံ - ရောက်စေခြင်းငှာ၊ သစေသက္ကောတိ - အကယ်၍ များ စွမ်းဆောင်နိုင်ငြားအံ့၊ ဣန္ဒြေတံ - ယခု ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း

သည်၊ ကုသလံ - ကောင်းလှပါပေ၏။ သစေန သက္ကောတိ- အကယ်၍ပျား ရဟန္တာအဖြစ်သို့ မဆောင်ပို့နိုင်ငြားအံ့၊ သတ္တ ဘဝေ-ခုနစ်ဘဝ၌ပင်၊ ဒေတိ - အရဟတ္တဖိုလ်ကို ပေးစွမ်း ပေမည်ကား မသွေမလွဲပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် ယုံကြည် အားကိုးထိုက်သော ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို နာသေကြီး အလာမဦးသေးမီတွင် ဉာဏ်ပညာ ထူးရအောင် အားသွန်ကြီးပမ်းရပါမည်။ ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ် ဆရာတော်ဘုရားက ဤသို့ အားပေးတော်မူခဲ့သော လင်္ကာ တိုလေးကို နှုတ်တက်ရ၍ ရွတ်ဆို၍ အာစိတ္တကံအဖြစ် ဖန်တီး ပျိုးထောင်အပ်ပါသတည်း။

မသေခင်က၊ ပြင်ဆင်တောက်လျှောက်၊ မေ့မပျောက် နှင့်၊ ချွေးပေါက်ယိုစီး၊ သေခါနီးဝယ်၊ အပြီးမှချ၊ မဂ္ဂင်ရလိမ့်၊ ကိစ္စမလျော်၊ အကြောင်းပေါ်၍၊ မတော်တဆ၊ မဂ်မရအံ့၊ ဘဝအစွန်၊ တမလွန်တွင်၊ ထူးချွန်အံ့လောက၊ နတ်ပြည် ရောက်၍၊ မဖောက်မပြန်၊ သောတာပန်စစ်၊ ကေနိဖြစ်မည်၊ မလစ် ဝိပဿနာအကျိုးတည်း။

“ အာစရိယဂုဏ် အဟံ ဝန္တာမိ ”

ဂန္ထိရဆရာလှမျိုး (B.Sc) လယ်ပြု(ငြိမ်း)

ဂန္ထိရအမည်ခွဲ - အောင်ကောင်းမြ (သာကေတ)

(၇)နေ့သားသမီးများ ဘဝတစ်သက်တာ ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် အကျိုးပေးလုပ်ငန်း၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ တစ်နှစ်တာဆောင်ရန် ရှောင်ရန်နှင့် လုပ်ငန်းစီးပွားအခြေအနေ ကြိုတင်သိထားစေရန်။ ဆန်းကျမ်း + သက္ကတ ပညာရပ်များဖြင့် ညှိနှိုင်းတွက်ချက်ပေးမည်။ ချစ်သူအိမ်ထောင်ဘက်များအတွက် မင်္ဂလာ နှင်းနှင့် မင်္ဂလာအစီအရင်၊ နှင်းဓာတ်ယတြာအဖြေရှာ (ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး) ကံပွင့်လာဘ်ပွင့် အန္တရာယ်ကင်း အစီအရင်များ အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။

(၁)နှစ်စာ ဟောစာတမ်း၊ ကလေး၊ ဆိုင်၊ လုပ်ငန်းအမည်ပေး၊ မင်္ဂလာအခါရွေး (မွေးဖွားမည့် ရက်ရွေးခြင်း) စနစ်တကျတွက်ချက်ရေးသားပေးမည်။ ရပ်ဝေးမှ မေးလိုက ငွေကြိုတင်ပေးပို့၊ ကိုယ်တိုင်လာလိုပါက ကြိုတင် ဖုန်းဆက်သွယ်ပါ)

ဟောခန်းလိပ်စာ

အမှတ် (၁၇)၊ အောင်သပြေအနောက် (၁)လမ်း၊ ၇/အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့။

ဖုန်း - ၀၉၄၂၀၀၄၇၈၆၉

လမ်းညွှန်

၃၅၊ ၆၅၊ ၃၂၊ ရွှေဧည့်သည်(၂)၊ ၄၈(အထူး)၊ ၁၇၃၊ ၂၁၆၊ ၅၇၊ ၁၄၆၊ ၈၉၊ ၄၆(စိမ်း)၊ ၁၈၁ ကားများစီး၊ တာမွေ-သန်လျင်-ကျောက်တန်း-ခရမ်း-သုံးခွကားများစီးပါက (၈)ဂီတ်မှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

၃၄၊ ၆၂၊ ၁၀၆ ကားများစီးပါက ဓမ္မာရုံမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

သတ္တသုခံ ရွှေရင်းရဲ မြတ်စွာဘုရားဘွဲ့မည်ခံ

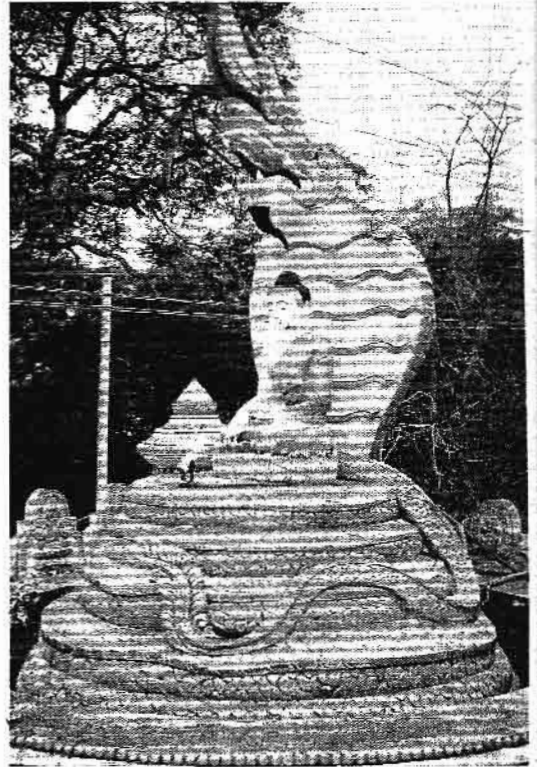
၁၁-မီးငြိမ်းဘုရား

ချစ်မင်းသူ

မန္တလေးမြို့တော်ကို သုံးလေးကြိမ်မျှ ရောက်ဖူးပါ၏။ တည်ခိုခန်းမှာ တည်ပြီး နှစ်ည သုံးည အိပ်ခဲ့ဖူး၏။ သို့သော် မြို့အနှံ့ မလည်ဖူးခဲ့ပါချေ။ ဘုရားကြီးနှင့် ရန်ကင်းတောင်၊ မန္တလေးတောင်တို့လောက်သာ ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ဖူး၏။ အမရပူရ ဆိုတာကို သမိုင်းထဲမှာ ကြားဖူးခဲ့သော်လည်း မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဦးပိန်တံတားကိုလည်း ရပ်ရှင်နှင့် စာစောင် မဂ္ဂဇင်းတို့မှာ တွေ့ဖူးနေ၏။ သို့သော် မရောက်ဖြစ်နိုင်သေး။ နည်းနည်းဝေးနေခဲ့၏။ မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်ကြီး၏ သာယာတင့်တယ်ပုံ၊ ကျောင်းနေ သံဃာတော်မြတ်တို့၏ စည်းကမ်းကျနမှု စသည်တို့ကိုလည်း စာအုပ်စာပေများ၌ ဖတ်ဖူးပြီး မျက်စိထဲမှာ ထင်းထင်းကြီးမြင်မိ တွေးမိနေ၏။ သို့သော် ပကတိအမြင်ကို မြင်ခွင့်မရခဲ့သေးပါချေ။

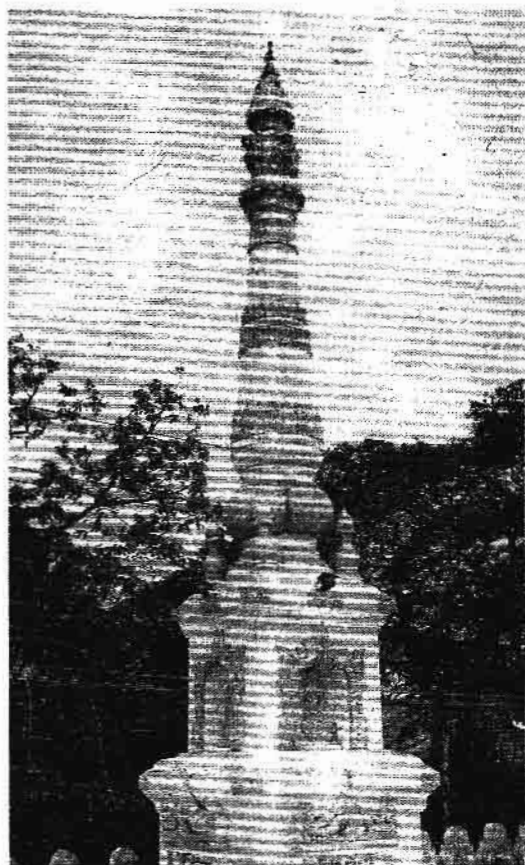
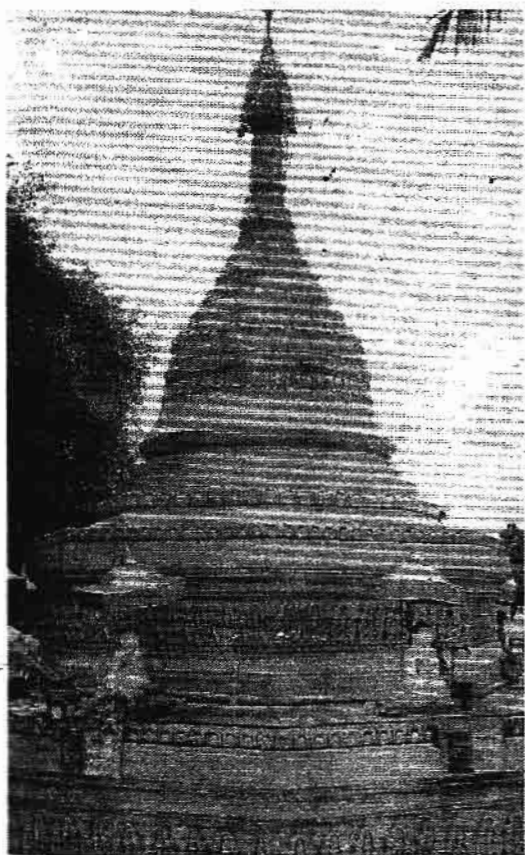
၂၀၁၅ မတ်လဆန်းတွင် တစ်မြို့တည်းနေ ဦးစိုးတင် (ဆရာ ညီမေတ္တာ)က သူ့အလှူသို့ လိုက်ရန် သတင်းကောင်း ပါးလာသည်။ အလှူရက်က ဧပြီလဆန်း ၂ရက်နှင့် ၃ရက် မှာဖြစ်သည်။ ဖိတ်စာရိုက်ပြီးမှ သေချာစီစဉ်မည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ဆက်တည်း လိုက်ပါသူတွေကို မန္တလေးတစ်ဝိုက်နှင့် မုံရွာရှိ ဘုရားများသို့ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ပေးမည့် အကြောင်း ကြိုတင် သတင်းကောင်းပါးသည်။ ထိုစဉ်က ဦးစိုးတင်နှင့် လုပ်ငန်း(စာပေ)အတူတကွ လုပ်ကိုင်နေကြ သူများထံမှ စာရင်းပေးသံပါ ကြားရသည်။ လူ သုံးဆယ်ခန့် ရှိမည်ဟု သိရသည်။ ဒီလိုနှင့် မတ်လနောက်ဆုံးပတ်မှာ ဖိတ်စာရလာသည်။ သွားလာရေးအစီအစဉ်ဆွဲတော့ ရန်ကုန် ရွှေပြည်သာမှ ဧပြီ ၁ရက်နေ့ နံနက်စောစောထွက်မည့် အကြောင်း သိရသည်။ လိုက်ပါမည့်သူကို တကယ်တမ်း စာရင်းစစ်လိုက်တော့ လူ နှစ်ဆယ်မကျော်။

◆◆◆

ဤသို့ဖြင့် ဧပြီ ၁ရက်၊ နံနက် ၅နာရီမှာ ရွှေပြည်သာ က စုထွက်ခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ် ၁၂နာရီထိုးခါနီးတွင် နေပြည်တော်သို့ ရောက်သည်။ နေပြည်တော်ရှိ တန်ခိုးကြီး ဘုရား ဥပ္ပါတ သန္တိစေတီတော်ကို ဖူးမြော်ရန် ဦးစိုးတင်က ဦးစွာ လိုက်ပို့ပေးသည်။

မိမိတို့အားလုံး ဥပ္ပါတသန္တိစေတီပေါ်သို့ တက်ကာ ဘုရားဖူးကြသည်။ ဘုရားဖူးပြီး အောက်ကို ပြန်ဆင်းလာ တော့ အားလုံး ဝိုက်ဆာနေကြပြန်၍ ထမင်းစားကြသည်။

ထမင်းပိုင်းကိုလည်း ဦးစိုးတင့်ကပင် ဒါနပြုပေးရှာသည်။

အားလုံး ထမင်းစားပြီးတော့ ကားဆက်ထွက်လာသည်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းလာခဲ့ရာ အမရပူရသို့ ညနေ ၄နာရီ ကျော်ကျော်တွင် ရောက်သည်။

ဦးစိုးတင့်က ဦးပိန်တံတားဆိုသို့ ပထမဦးဆုံး တန်းပို့ပေးသည်။ ပင်ပန်းလာသမျှ ခေတ္တ အပန်းဖြေကြရန်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းကို တကယ်မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခဲ့ရသည်။ တောင်သမန်အင်းက တိုက်ခတ်လာသည့် လေနစ်မ်းကို ရှုရှိုက်ရသည့်အခါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

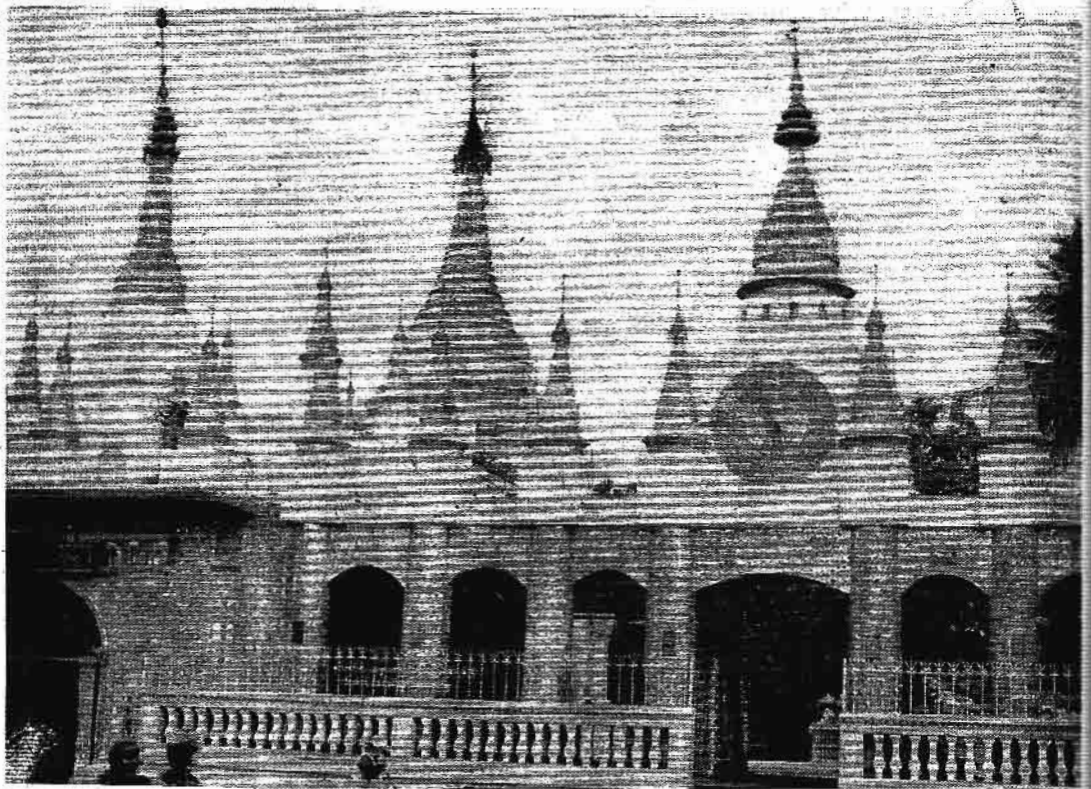
ပြီးနောက် ဦးစိုးတင့် ဦးဆောင်၍ အလှူရှင် ဦးမြင့်ဌေး၊ ဒေါ်ချိုချိုမာတို့အိမ်သို့ သွားကြသည်။ အလှူဒါယကာ ဦးမြင့်ဌေးနှင့် အလှူဒါယကာမ ဒေါ်ချိုချိုမာတို့ မိသားစုက ဖက်လုံတကင်း ကြိုဆိုကာ ညနေစာကို ကျွေးသည်။

ညနေစာစားပြီးနောက် မိမိတို့တည်းခိုရမည့် အလှူပွဲကျင်းပရာ အမရပူရရှိ နန်းတော်ရာရပ်၊ မှန်တန်းရပ်ကွက်

ရှိ ဗုဒ္ဓဓမ္မ ရက္ခိတ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ သွားကာ အနားယူကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲတွင် ရဟန်းခံရင်ပြု နားသ အလှူတော်မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ကြီးက ရောင်စုံမီးများဖြင့် တင့်တယ်လှပနေသည်။ မိမိတို့အဖွဲ့သားအားလုံးမှာ နံနက်ဝေလီဝေလင်းမှ စ၍ ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြလေရာ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းလာကြသဖြင့် ကျောင်း အနားယူလိုက်ကြသည်နှင့် အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

◆◆◆

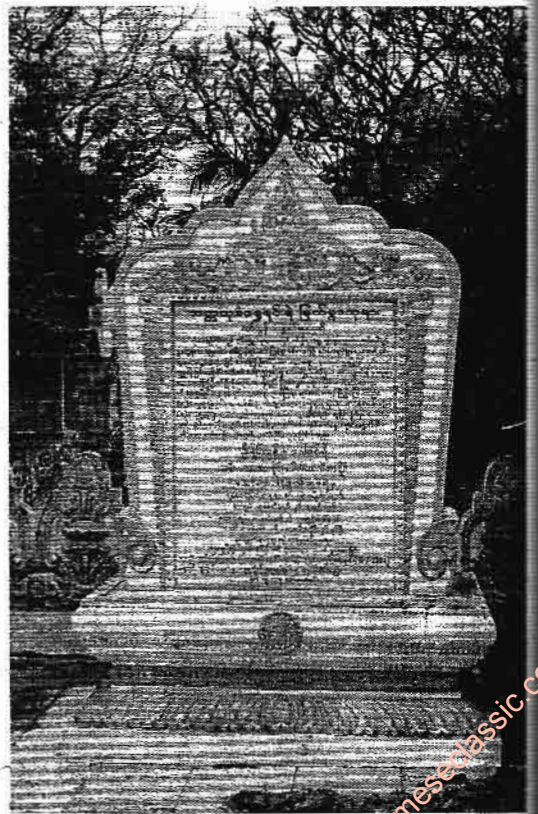
နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် တည်းခိုရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းကာ ကျောင်းဝန်းကျင်သို့ လေ့လာကြည့်မိသည်တွင် မိမိတို့ တည်းခိုရာ ဗုဒ္ဓဓမ္မ ရက္ခိတ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဘုရားတစ်ဆူရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ မန္တလေး နေပြည်တော်သည်လည်းကောင်း၊ စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝ၊ အမရပူရတို့သည်လည်းကောင်း၊ ရှေးဘုရင်များ ထီးနန်းစိုးစံခဲ့ရာ ထင်ရှားသည့်နေရာများ ဖြစ်ခဲ့ကာ၊ ရာဇဝင်သမိုင်းတွင် ကမ္ဘာလုံးတွင်ရစ်ခဲ့သည်ကို စာအုပ်စာပေများ ဖတ်ရှုပြီး မှတ်သားခဲ့ရူးပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မိမိ

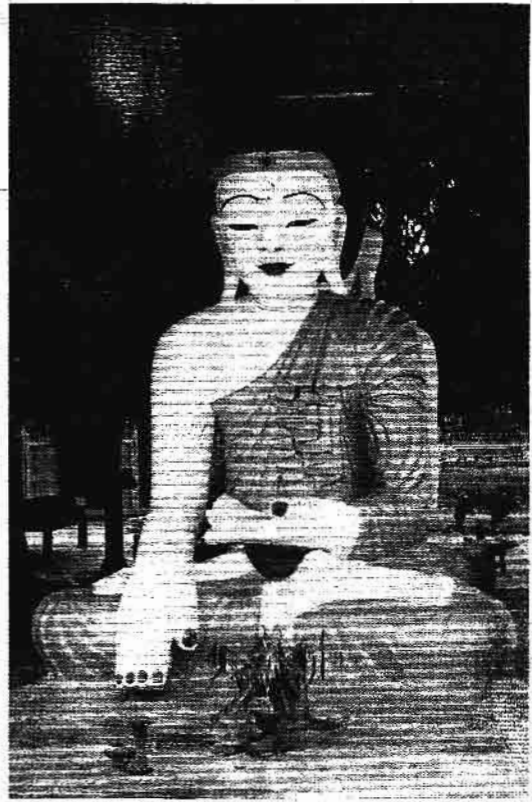

မြင်တွေ့နေရသည့် ဘုရားစေတီသည်လည်း ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မိမိယုံကြည်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဘုရားစေတီသို့ ဖူးမြော်ရန် အရောက်သွားခဲ့ သည်။ ထိုစေတီ၏ ဘွဲ့တော်မှာ “ရွှေရင်းရဲ မြတ်စွာဘုရား” ဖြစ်၍ ဘွဲ့တော်အပြည့်အစုံမှာ “သက္ကသုခ ရွှေရင်းရဲ မြတ်စွာ ဘုရားဘွဲ့ခံ တစ်ဆယ့်တစ်မီးငြိမ်းဘုရား” ဖြစ်သည်။

ထိုစေတီတော်သို့ လက်ျာရစ် လှည့်ပတ်ပူဇော် ကြည့်ညှိခဲ့ရာတွင် ထူးခြားသည်မှာ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူတွင် လက်တော် (၆)ချောင်း ပါရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ရပါသည်။ ထို လက်မှာ ဘယ်လက်ဖြစ်၍ ညာလက်တွင်မူ လက်ချောင်း ငါးချောင်းသာရှိပါသည်။ ဤထူးခြားချက်ကြောင့် တာဝန်ကျ ဂေါပကလူကြီးတစ်ဦးထံတွင် လေ့လာ မေးမြန်းကြည့်ရာ ရွှေရင်းရဲ မြတ်စွာဘုရား၏ ထေရုပ္ပတ္တိ သမိုင်းအကျဉ်းကို သိရှိခဲ့ရပါတော့သည်။

အမရပူရတွင် သက္ကရာဇ် ၁၁၄၅ ခုနှစ်၌ အလောင်း ဘုရား ဦးအောင်ဇေယျ၏ တတိယ သားတော် မောင်ဝိုင်း နန်းတက်သည်။ ဘိုးတော်ဘုရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘိုး တော် ဦးဝိုင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အမည်နာမ ထင်ရှား သည်။ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည် အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာဘဝတွင်

စစ်ချီထွက်ရာ ရင်းရဲကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ဖူးတွေ့ရသော ဘုရားအား အဓိဋ္ဌာန်ဆုတောင်းပြုခဲ့ရာ စစ်ပွဲများမှာ တိုက် ဘိုင်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ထိုမှ မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်လာသည့် အချိန်တွင် ထိုဘုရားအား ပူဇော်လိုသဖြင့် အမတ်ကြီး ဦးပေါဦးအား ဆင့်မေးလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရားဟောင်း များကို ပြုပြင်တည်ဆောက်လှူဒါန်းပါက မိမိသက်တမ်းထက် အသက် ၄၅နှစ် ပို၍အသက်ရှည်ကြောင်း တင်လျှောက် သည်။

ထိုအခါ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းမှ ထိုဘုရားအား အမတ်ကြီး ဦးပေါဦးကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူ၍ ပြုစု ပန္နက်ဘုရားအဖြစ် သည်ထားစေ၏။ ပြီးလျှင် မင်းဧကရာဇ်နှင့်တကွ မင်းမိဖုရား အပါအဝင် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားအားလုံး ပူဇော်ကြစေ ချ အဓိဋ္ဌာန်ဆုတောင်း ပြည့်ဝကြကြောင်း သိရသည်။ ထို ဘုရားစေတီတော်အား “ရွှေရင်းရဲဘုရား” ဟု ဘွဲ့မည်တွင်စေ သည်။ ထူးခြားသည်မှာ တ-အက္ခရာသုံးလုံးပါသည့် တစ်တိ ဂျာဂက်က ပ-အက္ခရာသုံးလုံးပါသော ပေါက်ပေါက်ပန်းကို ရ-အက္ခရာပါသော ရွှေရင်းရဲဘုရား၌ လာရောက်ပူဇော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ရွှေရင်းရဲဘုရားရုပ်တုတော်၏ ဘယ်လက် ချောင်းတော်တွင် လက်ချောင်းတော် ခြောက်ချောင်းပါရှိ

သည်။

ဘယ်လက်ချောင်းတော် ခြောက်ချောင်း၏ အဓိပ္ပာယ် မှာ အာရုံခြောက်ပါးဖြစ်၍ ညာလက်ချောင်းတော် ငါးချောင်း မှာ ခန္ဓာငါးပါးဖြစ်သည်။ လက်ချောင်းတော်စုစုပေါင်း (၁၁) ချောင်းတည်ထားခြင်းမှာ ၁၁-မီးငြိမ်းစေခြင်းအဓိပ္ပာယ်ဖြစ် ကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုရွှေရင်းရဲ မြတ်စွာဘုရားမှာ ဘိုး တော် ဦးဝိုင်းကိုယ်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ဆုတောင်းများ ပြည့်ဝခဲ့၍ ဆက်လက်တည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေရာ၊ နောက် နောင် လူတို့မှာလည်း အဓိဋ္ဌာန်ဆုတောင်းများ ပြည့်ဝခဲ့ကြ ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမရပူရသို့ ရောက် ခိုက် မိမိကိုယ်တိုင် ဖူးမြော်ခဲ့ရသော ၁၁-မီးငြိမ်းဘုရားအား ခုနစ်ရက်သာသမီးများလည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွား၍ ထပ်ဆင့် ပူဇော်အဓိဋ္ဌာန်ပြုနိုင်ကြစေခြင်းက စေတနာထား၍ ရေးသား ဖော်ပြပေးလိုက်ရပါသည်။

(ဘုရားဖူးဖို့ပေးသူ ဦးစိုးတင့်မိသားစုအား အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။) ■

ချစ်မင်းသူ

ဘုရားလောင်းနှင့်
မာန်ခွယ်ချသော ဘီလူး
ကျော်သန်း(တိုင်းရင်းဆေး)

ဝန်ထုပ်ထွင်းသော

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဇီပက်ရာမြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်း၌ နိယတဗျာဒိတ်ကို ရတော်မူချိန်မှစ၍ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ကာလပတ်လုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ်မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးခဲ့ရ၏။ ထိုမျိုးစေ့သည် စတင်စိုက်ပျိုးချိန်မှစ၍ ရေတွက်လျှင် နှစ်ပေါင်းလေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ကာလကြာမှ အပင်ပေါက်၏။

ထို့ကြောင့် ဘုရားလောင်းသည် သူတစ်ဖက်သားကို နားဝင့်အောင် ပြောနိုင်စွမ်းရှိ၏။

ကပိလတိုင်း၊ ဥတ္တရ ပဉ္စလမြို့ ၌ ပဉ္စလမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည် ကိုယ်ဝန်ရ၍ သားဖွားချိန်တွင် ရှေးဘဝက လင်တူ ရန်ဖက်ဖြစ်ကြပြီး “သင့်ရဲ့ သားကို စားနိုင်စေသား” ဟု ဆုတောင်းရှိသော မိန်းမသည် ဘီလူးမ ဖြစ်၍နေလေသည်။

ထိုဘီလူးမသည် ပဉ္စလမင်း၏ မိဖုရားကြီး သားဖွားတိုင်း မိတ်ဆွေသဏ္ဌာန်ဖြင့် လာပြီးလျှင် မွေးစ ကလေးကို ကျွတ်ကျွတ်မြည်အောင် ဝါးစားလေသည်။

သုံးကြိမ်မြောက် သားဖွားခါနီးတွင်တော့ ပဉ္စလမင်းသည် မီးနေအိမ်အဝတွင် လက်နက်စွဲကိုင်သော စစ်သည်ရဲမက်တို့ကို များစွာအစောင့်ထားလေ၏။

မိဖုရားကြီး သားဖွားသောအခါ ဘီလူးမသည် ရှေးနည်းတူ လာပြန်၏။ မိဖုရားကြီးမှ အလွန်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သည်တွင် ရဲမက်အစောင့်တို့သည် ဘီလူးမနောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘီလူးမသည် သားငယ်အား စားခွင့်မရဘဲ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပိုက်လျက် ရေပြန်ပေါက်မှ ထွက်ပြေးလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သားငယ်သည် နို့ဆာလာသောကြောင့် မိခင်အမှတ်ဖြင့် ထိုဘီလူးမ၏နို့အား စို့လေသည်။ ထိုစဉ် ဘီလူးမသည် ကလေးငယ်အပေါ်၌ သားအရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခြင်းဖြစ်သွားသဖြင့် ကလေးအား မစားတော့ဘဲ မိမိနေရာ သုသာန်သို့ ယူဆောင်လျက် ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျောက်ဂူအတွင်း၌ ထားပြီး သားအဖြစ် မွေးမြူစောင့်ရှောက်ထားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုကလေးငယ် အရွယ်ရောက်လာချိန်တွင် ဘီလူးမအား မိမိ၏ မိခင်အမှတ်ဖြင့်သာ ထင်မှတ်၏။ သို့

သော် ဘီလူးမကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို မကွယ်ပျောက်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် အမိ ဘီလူးမက ခန္ဓာကိုယ်ကွယ်ပျောက်နိုင်သော ဆေးမြစ်တို့ကို ပေးထားလေ၏။ ထိုအခါမှ ဘီလူးမ သားသည် သူ၏ကိုယ်ကို ကွယ်ပျောက်နိုင်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကာလရှည်ကြာလာသောအခါ အမိ ဘီလူးမသည် ဝေဿဝဏ္ဏနတ်မင်းထံ အမှုထမ်းသွားနေရသဖြင့် မိမိချည်းသာ ကျောက်ဂူ၌ နေရလေ၏။

ထိုအချိန် ဥတ္တရ ပဉ္စလမြို့ ၌ ပဉ္စလမင်း၏ မိဖုရားကြီးသည်လည်း နောက်ထပ် လေးကြိမ်မြောက်သော သားကို ဖွားမြင်ပြန်လေသည်။ ထိုသားသည် ဘီလူးမ၏ အန္တရာယ် မရှိသဖြင့် ပကတိ ချမ်းမြေ့စွာရှိနေလေသည်။ ထိုမင်းသား၏ အမည်အား “ဇယဒိသ” ဟု မှည့်ခေါ်ကြလေသည်။

ထိုမင်းသား အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် အဋ္ဌာရာသ ပညာများကို အတတ်သင်ပြီး တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်စေလေ၏။

ထို ဇယဒိသမင်း၏ မိဖုရား၌ ဘုရားလောင်း သားတော်ကို ရ၍ “အလီနသတ္တ” ဟူသော အမည်ကို မှည့်ခေါ်ကြသည်။

ထို အလီနသတ္တ အရွယ်ရောက်သောအခါ အဋ္ဌာရာသ အတတ်ပညာများ တတ်မြောက်ပြီး အိမ်ရှေ့မင်းအရာကို ပေးထားသည်။

သုသာန်ကျောက်ဂူတွင် နေသော ဘီလူးမသားသည် ကိုယ်ကို ကွယ်ပျောက်စေတတ်သော ဆေးမြစ်ပျောက်သွားသဖြင့် ကိုယ်ကို မကွယ်ဝှက်နိုင်ဘဲ ပကတိကိုယ်ဖြင့်သာလျှင် သုသာန်၌ လာပစ်သော လူသေကောင်များကို ဖော်စားနေ၏။

ထိုအချင်းအရာကို ပြည်သူပြည်သားများက မြင်သောအခါ အလွန်ကြောက်လန့်ကြလျက် ဇယဒိသမင်းကြီးထံ လျှောက်ထားကြလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး... ဘီလူးတစ်ယောက်သည် သုသာန်တွင် ကိုယ်ထင်ပြု၍ လူသေကောင်များကို ဖော်စားနေပါတယ်။ တကယ်လို့ လူသေကောင်များ မရလျှင် မြို့ရွာထဲ အထိဝင်ပြီး လူရှင်တွေကို သတ်စားလာပါလိမ့်မယ်။ ထိုအတွက်ကြောင့် ဘီလူးကို နှင်ထုတ်ပေးတော်မူပါ”

ဟု လျှောက်တင်ကြလေသည်။

မင်းကြီးသည် စစ်သူရဲတို့ကို လွှတ်၍ ဘီလူးအား ဝန်းရံ ဖမ်းဆီးစေသည်။

ဘီလူးမသားသည် ကြောက်မက်ဖွယ် မြည်တမ်းလျက် ဝန်းရံထားသော ရဲမက်တို့၏ လက်အတွင်းမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားလေ၏။

ဘီလူးမသားသည် တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ပြန် ရောက်သွားပြီး ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အောက်၌ နေ၍ ခရီးသွားသူတို့ကို ဖမ်းယူစားသောက်နေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ယေဒိသမင်းကြီးသည် ခြွေရံသင်းပင်း နှင့်တကွ တောကစားထွက်လာကြလေသည်။ မင်းကြီးသည် ချေတစ်ကောင်ကို မြင်လျှင်...

“ဒီချေကို အရှင်ဖမ်းကြရမယ်။ တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ အနီး မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပါက အဲဒီလူရဲ့ တာဝန်ဖြစ် စေရမယ်”

ဟု ကတိကဝတ်ပြု၍ ဝန်းရံသောအခါတွင် ချေ သည် မင်းကြီး၏ တာကနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား လေသည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် အမတ်ကြီးတို့၏ ပြက် ရယ်ပြု စကားဆိုမည်ကို မခံလိုသောကြောင့် ကိုယ်တိုင်ပင် လက်နက်ကိုင်၍ လွတ်သွားသော ချေနောက်သို့ လိုက်လေ သည်။

ယူဇနာတစ်ဝက်ရှိသောအခါမှ ချေကို မိသဖြင့် နှစ်ပိုင်းဖြတ်၍ ထမ်းယူလာခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ယေဒိသမင်းကြီးသည် ဘီလူးမသားနေရာ ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာလေ၏။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ခေတ္တအပန်းဖြေ ဝင်အိပ်နေစဉ် ဘီလူးမသားသည် ပုန်းနေရာ မှ ထွက်လာပြီး ယေဒိသမင်းကြီး၏ လက်ကို ဖမ်းကိုင် လျက်...

“သင်...ဘယ်ကို သွားမလဲ၊ သင် အခု ငါ့အစာဖြစ် ပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ယေဒိသမင်းက...

“အသင် ဘီလူး၊ ငါကား လူသာမညမဟုတ်။ ပဉ္စလ တိုင်းကို အစိုးရသော မင်းဖြစ်တယ်။ သင် ဒီချေသားကိုသာ စားပြီး ငါ့အား လွှတ်စမ်းပါ”

“မင်းကြီး...သင်ဟာ ဈေးသည်ရဲ့ ဥစ္စာနဲ့ ဈေးဝယ် သလိုဖြစ်နေတယ်။ ငါပိုင်တဲ့ ချေသားကို အရင်စားပြီးမှ

မနက်ဖြန် သင့်ကို စားမယ်”

ထိုအခါ မင်းကြီးသည်...

“ဘီလူး...သင် ငါ့ကို မလွှတ်ဘဲ စားလိုက စားပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ ဒီတောသို့မဝင်ခင် တက္ကသိုလ်ပြည်က နန္ဒ ပုဏ္ဏားရောက်လာပြီး သဟဿဗါရဟ ဂါထာကို ဟောမည် ပြုတဲ့အခါ ယခု ကျွန်ုပ် မအားသေးပါ။ တောမှ ပြန်ရောက် လာတဲ့အခါကျမှသာ တရားနာမယ်ဟု ချိန်းဆိုထားတဲ့ သစ္စာ စကား ငါ့မှာ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ သစ္စာစကားကို စောင့်သိတဲ့ အနေဖြင့် ယနေ့ ငါပြန်သွားပြီး အဲဒီ တရားကို နာပါရစေဦး။ နက်ဖြန် သင့်ထံသို့ ငါပြန်လာပါမယ်။ ဒီအခါ သင်လိုရာ ပြုပါလော့”

ဟု မင်းကြီးက ပြောသောအခါ...

“မင်းကြီး...နန္ဒပုဏ္ဏားထံ ဝန်ခံခဲ့တဲ့ သစ္စာစကားကို စောင့်လိုပေ၏။ ငါ့ကို ဝန်ခံတဲ့ သစ္စာစကားကိုရော စောင့်ပါ အံ့လော့”

ဟု ဘီလူးမသားက ပြန်မေးလေသည်။ ထိုအခါ မင်းကြီးက...

“မစိုးရိမ်လင့် အသင် ဘီလူး။ ငါသည် ငါ့ရဲ့ အသက် ကို မနုဗြေ။ ငါ့စကားပျက်မှာကိုသာ ငါ နုဗြေသည်”

“ဒီလိုသာ မှန်ကန်မယ်ဆိုပါက သွားပေးဦးတော့ မင်းကြီး”

ထို့နောက် မင်းကြီးသည် နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက် သောအခါ နန္ဒ ပုဏ္ဏားအား ပင့်ခေါ်၍ မြတ်သောနေရာ၌ ထားရှိပြီးလျှင် တရားနာကြားလေသည်။

တရား လေးဂါထာကို အသပြာ လေးထောင် ပူဇော် ပြီးမှ နန္ဒ ပုဏ္ဏားအား တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ပြန်ပို့စေ၏။

မင်းကြီးသည် နောက်တစ်နေ့တွင် သားတော် အိမ်ရှေ့ မင်းသားကို ခေါ်၍ မင်းအဖြစ်ကို ပေးအပ်လေသည်။

“ချစ်သား...တရားနဲ့အညီ မင်းပြုနေရစ်လော့၊ ငါ မူကား ဘီလူးထံသို့ အစားခံသွားရပေမည်”

“ခမည်းတော်...အဘယ်သို့ အကြောင်းရှိ၍ ဘီလူး အစားခံသွားမလဲ”

“ငါသည် တောကစားသွားစဉ်အခါက ဘီလူးရဲ့ ညောင်ပင်ရိပ်သို့ ဝင်၍ အိပ်နေမိတဲ့အတွက် သူပိုင်နယ်ဖြစ် ၍ ငါ့အား စားမည်ဟု ပြောသည်။ ဒီအခါ တစ်ရက်မျှ ဆိုင်ခဲ့ပါ။ တရားကို နာပါရစေဟု ခွင့်တောင်း သစ္စာခံလျက်

ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သစ္စာစောင့်ထားတဲ့အတွက် ဘီလူးအစားခံသွားရပေမည်”

“ဖခမည်းတော် မင်းကြီး... အဲဒီလိုဆိုရင် ဖခမည်းတော်ကိုယ်စား သားတော် သွား၍ ဘီလူးအစားခံပါမည်။ သားတော်သည် ဘုရားသမ္မညတို့ဆုကို ဖြည့်မယ်သူဖြစ်၍ စင်စစ် အခွင့်ကြုံလေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတော်မြတ်ကို အသက်စွန့်၍ ဆပ်ပါရစေ”

“သားတော်... ငါ့သားတော်ဟာ မင်းရဲ့ စည်းစိမ်ကို မခံစားရသေးပါ။ ငါမူကား ကာလရှည်စွာ ခံစားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် သေသော်လည်း သင့်လျော်ပြီဖြစ်၍ ငါသာလျှင် သွားပြီး ဘီလူးအစားခံပေမယ်”

သို့ပေမယ့် သားတော် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ဖခမည်းတော်အား ထပ်ကာထပ်ကာ တောင်းပန်သောကြောင့် မင်းကြီးမှာ ခွင့်ပြုလိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့အား ပူဇော်ကန်တော့ပြီး အိမ်တော်တွင် ရှိသော သားမယား၊ ကျေးကျွန်၊ ပြည်သူ ပြည်သားတို့ကို မှာထားပြောဆိုပြီး မြို့မှထွက်၍ ဘီလူးအစားခံရန် တောသို့ ဝင်လေ၏။

မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့နှင့်တကွ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် အုတ်အော်သောင်းတင်း ငိုကြွေးကြလျက် တောဝအထိရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးကြ၏။ ခေါင်းထိပ် လက်တင်ကာ ဖခင်၏ကျေးဇူးအား အထူးသိတတ်သော သားထူးသားမြတ်ကို ဘီလူး မစားရက်ဘဲ လွတ်မြောက်ပါစေဟု မြို့စောင့်၊ ရွာစောင့်၊ ကောင်းကင်စောင့် နတ်တို့အား တိုင်ကြား၍ ဆုတောင်းကြလေသည်။

အလီနသတ္တမင်းသားသည် ရတနာဂူမှ ထွက်သော ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ သိမ်မွေ့ရှင်တင်းစွာ တောသို့ ဝင်လေ၏။

ထိုအချိန် ဘီလူးမသားသည်...

“မင်းတို့ဆိုတာ အလွန်ပရိယာယ်မာယာရှိတယ်။ အဘယ်သို့ ပြုမယ် မသိနိုင်”

ဟု ကွေးလျက် ညောင်ပင်ပေါ်တက်၍ မျှော်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုစဉ် အလီနသတ္တမင်းသားကို မြင်တွေ့လေသော်...

“ငါ့အန္တရာယ်မရှိ”

ဟု သိ၍ ညောင်ပင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး မင်းသားလာရာကို ကျောခိုင်းလျက်နေလေသည်။

မင်းသား ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်လေလျှင် -

“အဆွေ လူသား... လူသားကို စားတတ်တဲ့ ငါဟာ ဒီညောင်ပင်အောက်မှာ နေတာကို မသိ၍ လာသလော။ သင် အဘယ်သူဖြစ်သလဲ”

“အဆွေ ဘီလူး... ငါကား ပဉ္စလတိုင်းကို အစိုးရတဲ့ ယေဒိသမင်းကြီးရဲ့ သားတော်ဖြစ်တယ်။ သင် ဒီညောင်ပင်ရိပ်မှာ နေတဲ့အဖြစ်ကို ငါသိတယ်။ ငါ့ဖခင်အား သင်စားမယ့်အစား ငါအစားခံဖို့ လာတာဖြစ်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ကို အသင် စဉ်းလိုက် စဉ်း၊ ခုတ်လိုက် ခုတ်၊ ပြုတ်လိုက် ပြုတ်၊ ကင်လိုက် ကင်။ အသင် အလိုရှိသလို ပြုပါလော့”

“မင်းသား... ဒီလောက၌ လူဟူသမျှ သေဘေးမှ ကြောက်ကြတာချည်းဖြစ်ပါလျက် သင် အဘယ်ကြောင့် မကြောက်သလဲ”

“အသင် ဘီလူး... ငါ့အား မျက်မှောက်ပြုအပ်တဲ့ အပါယ်လားကြောင်း မကောင်းမှုဟာ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရှိ။ ကုသိုလ်သုစရိုက်သာ ငါ၌ ရှိတယ်။ ဒီဘဝမှ သေတဲ့အခါ ငါ လိုလားအပ်တဲ့ ဂတိသို့ စင်စစ်ရောက်မည်သာဖြစ်၍

သေခြင်းကို ငါ မကြောက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ အလုံးစုံ မြင်မြင် သမျှ သတ္တဝါတို့ဟာ တစ်ဘဝ၌ တစ်ခါသေမြဲ ဓမ္မတာဖြစ် ကြတယ်။ သင် မစားဘဲ ငါ့အလိုလိုသေရမူကား အကျိုး မရှိ။ သင့်အစားကို ခံ၍ သေရမူကား ငါ့ဖခင်ကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်တယ်။ သင့်အားလည်း ဒီခန္ဓာကိုယ်နဲ့ အသက်ကို လှူရတာဖြစ်၍ ငါ့၌ အလွန်မြတ်လှစွာသော “ဒါနပရမတ္ထ ပါရမီ” ပြည့်တော့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် သေရမှာ ကို ငါ မကြောက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

မင်းသား၏ စကားကို ကြားသောအခါ ဘီလူးသည် နူးညံ့သောစိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ မင်းသား ပြေးလိုလျှင် ပြေးပါ စေဟု နှလုံးထား၍ ဤသို့ ပြောလိုက်လေသည်။

“မင်းသား... ဖခင်ရဲ့ ကိုယ်စား အစားခံလိုမူကား သင့်အသားကို ချက်ချင်းက ထင်းခြောက်ရာ၌ မီးမွှေးလော့”

မင်းသားသည် ဘီလူးပြောသည့်အတိုင်း ထင်းခြောက် များကို ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး မီးမွှေးလေသည်။

“ရေကိုပါ ဆောင်ယူချေဦးလော့၊ ဖခင်လောက်တည်ဦး လော့”

မင်းသားသည် ဘီလူး စေခိုင်းတိုင်း ပြုလုပ်ပေးသဖြင့် ဘီလူးသည် မင်းသားအား စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်၍ ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။

“ဒီသူကား လူ သာမညမဟုတ်။ မနုဿ အာဇာနည် စင်စစ်ဖြစ်တယ်။ ဒီသူရဲ့ အသားကို ငါစားသဖြင့် မှန်ညှင်း စေ့ခန့်မှု မကျေညက်နိုင်ရာ။ လွှတ်မှသာ သင့်ပေလိမ့်မယ်”

“မင်းသား... သင့်ကဲ့သို့ မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့တဲ့သူ၊ သံစွာစကားစောင့်သိ မှန်ကန်တဲ့သူကို တစ်စုံတစ်ယောက် မျှ ငါ ၁၂မြင်ဘူးပေ။ သင်ရဲ့ ဆွေမျိုး မိဘတို့ထံ ပြန်၍ တင့်တယ်စွာ စံနေပါလော့”

ထိုအခါ မင်းသားက ဘီလူးအား ...

“အသင်ဟာ မျက်တောင်လည်း ခတ်တယ်။ အရိပ် လည်း ထွက်တယ်။ ဘီလူးစင်စစ်မဟုတ်။ ဘီလူးစင်စစ်ဟာ မျက်တောင်လည်း မခတ်။ အရိပ်လည်း မထွက်။ သင်ဟာ ငါ့ဖခင်ရဲ့ အစ်ကိုဖြစ်ပြီး ငါ့ရဲ့ ဘကြီးလည်း တော်စပ်တယ်။ ဒီတော့၌ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းရဲစွာ မနေလင့်။ တိုင်း ပြည်သို့ လိုက်၍ ချမ်းသာစွာ နေလှည့်လော့”

ဘီလူးမသားသည် မင်းသား၏ စကားအား မယုံရကား ဤတောထဲ၌ နေသော ဒိဗ္ဗစက္ခုရ ရသေ့ကို မေးကြကုန် အံ့ဟု သဘောတူ၍ နှစ်ဦးသား သွားကြလေသည်။

ရှင်ရသေ့သည် မြင်စကပင်...

“အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရောက်လာကြသလဲ”
ဟု မေး၏။

အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားကြသောအခါ ရသေ့ ကြီးမှ မိဖုရားကြီးမှ မွေးသော ပထမ အစ်ကိုနှစ်ဦးကို ဘီလူးမမှ စားသွားကြောင်း၊ ယခု တတိယမြောက် သားဖြစ် သော အသင် ဘီလူးကို မစားဘဲ မွေးထားကြောင်း၊ နောက် ထပ် စတုတ္ထမြောက်သားသည် ယခု မင်းပြုနေသော ယေဒိသမင်းကြီးဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဘီလူးမသားသည် ယုံကြည်သွားပြီး မင်းသားအား...

“ချစ်သား... သင်သွားလေတော့၊ ငါ ဒီတင်ပဲ နေရစ် တော့မယ်”

ဟု ဆို၍ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။

မင်းသားသည်လည်း နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ဖခမည်းတော်အား အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် လွန်စွာ အားရတော်မူလှပြီး မှူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့နှင့်တကွ ရှင်ရသေ့ထံသို့ သွားပြီးလျှင် ရှင်ရသေ့အား မေးလျှောက်၏။

ရှင်ရသေ့မှ ရာဇဝင်အကြောင်းကို ပြန်လည်ရှင်းပြ သည်။ ထိုအခါ ငါ၏ နောင်တော်ပင် ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရပြီး တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လိုက်၍ မင်းပြုပါဟု တောင်းပန်လေသည်။ ထိုအခါ ဘီလူးမသားက...

“ငါသည် မင်းမပြုလိုပြီ။ ဒီဘဝ၌ ရှေးအကုသိုလ်ကြီး လှ၍ ဘီလူးမသားဖြစ်ရလေတယ်။ ရသေ့ ရဟန်းပြုပြီးပဲ နေရစ်တော့မယ်”

ဟု လျှောက်လေသည်။

ထိုအခါ ယေဒိသမင်းကြီးသည် ထိုရသေ့နှစ်ဦးတို့အား အလုပ်အကျွေးအလိုရာ မြို့ ရွာတည်ပြီး ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအဖြစ် တာဝန်ယူ ခိုးမြှောက်လေတော့သတည်း။

ကျော်သန်း (တိုင်းရင်းဆေး)

ကျမ်းကိုး
- စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း

အနာဘာဝဝိနာဘာဝများ

အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

စာရေးသူငယ်ငယ် ကလေးဘဝ ဂုဏ်၊ ဂန္ဓင်အရွယ် သရဲတစ္ဆေဆို အလွန်ကြောက်သည်။ ညဘက် မိုးကလေး ချုပ်လာပြီဆိုရင် အပြင်မထွက်ရဲတော့ဘူး။ အိမ်ထဲမှာတောင် တစ်နေရာက တစ်နေရာ အဖော်မပါဘဲ မသွားရဲဘူး။ အမေ့ လက်ကို ဆွဲပြီး အမေသွားရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေ တော့တာပဲဗျာ။

သရဲကို ကြောက်ပေမယ့် သရဲအကြောင်း၊ တစ္ဆေ အကြောင်းတွေ ပြောရင် နားမထောင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ နား ထောင်ပြီးရင် ကြောက်လို့ ညအိပ်နေတုန်း လန့်လန့်အော် မိတယ်။

ကျွန်တော် စာရေးသူ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ဂုဏ်-ဂန္ဓင် အရွယ် ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ် ရေကာတာကုန်းမှာ ရဲသား သုံးလေးယောက် ည ၂နာရီလောက် ပတ်တရောင်လှည့်ရင်း ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီကုန်းရောက်တော့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ရဲသားတစ်ယောက်ကို ဆေးလိပ်မီးတစ်တို လောက်လို့ တောင်းတယ်။ ရဲသားက ဆေးလိပ်သောက်လာ တော့ သူ့လက်ကြားက ဆေးလိပ်တိုကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီဘက် ပြန်လှည့်ပြီး စကားပြောနေကြတယ်။ ခဏကြာတော့ အဲဒီလူက ဆေးလိပ်တို ပြန်ပေးတယ်။ အဲဒီရဲသားက ဆေးလိပ်ကို ပြန်ယူဖို့ လှည့်လိုက်တော့ ရောမ အကောင်ကြီး သရဲကြီးဖြစ်နေတယ်။ ရဲသား သုံးလေးယောက် အော်ပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး နီးကုန်ကြ တယ်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဒီအကြောင်းကြားလိုက်ရတယ်။

နောက် ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်မှာ ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိတယ်။ လူသုံးလေးယောက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဖက်ရင်တောင် မဆက်မိဘူး။ ဒီလောက်ကြီးတာ။ မနက် ဝေလီဝေလင်း ဈေးရောင်းသွားမယ့် ဈေးသည်တွေက အဲဒီ ညောင်ပင်အောက်က ဖြတ်သွားရတယ်။ အဲဒီညောင်ပင်ပေါ် ဆင်းလာပြီး စားစရာကလေးပါရင် ပေးခဲ့ပါလို့ လူယောင် ဆောင်ပြီး တောင်းတယ်။ ပေးပြီး ပြန်ကြည့်တော့ လူမဟုတ် တော့ဘူး။ နားရွက်ကြီးကြီး၊ ခေါင်းကြီးကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်တော့ လန့်ဖျပ်အော်ပြေးကြတယ်။

ငယ်ငယ်တုန်းက အခုလို သရဲခြောက်တာတွေ မကြာခဏ ကြားရတယ်။ တချို့ လူပျိုပေါက် ကာလသား တွေက ကျွန်တော်တို့လို ကလေးတွေကို စပြီး ပုံပြောတယ်။ ပုံပြောတဲ့အထဲမှာ သရဲအကြောင်း၊ တစ္ဆေအကြောင်း ပြိတ္တာ

အကြောင်းတွေက များတယ်။ နားမထောင်ဘဲလည်း မနေ နိုင်ဘူး။ သွားသွားပြီး နားထောင်မိတယ်။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ မျက်နှာ ချင်ဆိုင်အိမ်မှာ မိုးချုပ် ည ၈နာရီလောက်က စပြီး ၁၀နာရီ၊ ၁၁နာရီအထိ ပုဏ္ဏကတိုက်တာ တွေဖူးလိုက်တယ်။ ထူး တော့ ထူးဆန်းသား။ အဲဒီအိမ်ကလည်း မအိပ်ကြသေးဘူး။ တံခါးတွေလည်း မပိတ်ကြသေးဘူး။ အိမ်ရှေ့က နေပြီး ခဲတွေနဲ့ ပေါက်တာ။ အိမ်သားတွေ လန့်ပြီး ထွက်အော်တယ်။ အော်လေ ခဲတွေက ကျလာလေပဲ။ ပစ်တဲ့ လူကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။ ဒါနဲ့ အိမ်သားတွေက တံခါးတွေ ပိတ်လိုက် ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ခဲတွေက ဝင်လာတာပဲ။ လေးဘက် လေးတန်က ဝင်လာတာ။ တံခါးတွေ တစ်အိမ်လုံး ပိတ်ထား တာ ဝင်မယ့်အပေါက်မရှိဘူး။ ည ၁၀ နာရီကျော်ကျော်၊ ၁၁နာရီလောက်မှ သူ့ဟာသူ အလိုလိုရပ်သွားတယ်။ ရပ်ကွက် က လူတွေကလည်း မမြင်ဘူးတော့ သွားကြည့်ကြတယ်။ နားလည်တဲ့ လူတွေက အဲဒါ ပုဏ္ဏကတိုက်တယ်လို့ ခေါ် တယ်တဲ့ဗျာ။

စာရေးသူ ထောင်မှူးကျောင်းဆင်းပြီး ပုသိမ်ထောင် ရောက်သွားတယ်။ ပုသိမ်ထောင် ကြီးစင်ဟာ အလွန်နာမည် ကြီးတယ်။ ညကျွတ်ကျွတ် ဝန်ထမ်းတွေဆို အဲဒီကြီးစင်နား မသွားရဲဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေ မကြာခဏ အခြောက်ခံရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်မှူးတွေလည်း ညကင်းစစ်ရင် အဲဒီနား ကို မသွားရဲဘူး။ အဖော်ခေါ်သွားရတယ်။ အခြောက်ခံရတဲ့ ဝန်ထမ်းသုံးလေးယောက်ဆို အလုပ်ကနေ ထွက်သွားကြ တယ်တဲ့။

အဲဒီ ကြီးစင်ကလည်း ဟိုအင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ဆောက်ထားတာ။ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာပြီ။ ဆရာစံဘက် တော်သား မြန်မာအာဇာနည် သူရဲကောင်းတော်တော်များများ လည်း အဲဒီကြီးစင်မှာ ကွပ်မျက်ခံခဲ့ကြရတယ်။ တခြား အကျဉ်းသားတော်တော်များများလည်း အဲဒီကြီးစင်မှာ ကြီး ပေးခံကြရတယ်။ အဲဒီလို ကွပ်မျက်ခံရတာတွေလည်း နှစ် တွေက ကြာလာတော့ မှတ်တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး။

မကျွတ်မလွတ်တဲ့သူတွေ အများကြီးရှိမှာပေါ့။ တစ္ဆေ သရဲဆိုတာ မရှိဘူးလို့လည်း ပြောလိုမရဘူး။ ရှိတယ်လို့ လည်း ပြောရမှာ အခက်သားလားဗျာ။

ပုသိမ်ထောင်ကြီးစင်ကလည်း ခြောက်ပုံက အမျိုးမျိုး

ပဲ။ အမှုထမ်းတစ်ယောက် အဲဒီကြီးစင်နားက အုတ်ရိုးမှာ တာဝန်ကျတယ်။ အုတ်ရိုးဘေးမှာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေရတယ်။ ကြီးစင်နားရောက်ရင် လှည့်မကြည့်ရဲဘူး။ မျက်စိမိုတ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရတယ်။ ကြီးစင်နားရောက်တော့ သူနား ခဲတစ်လုံးကျလာတယ်။ သူ ခဲလုံးကျရာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကြီးစင်ပေါ်မှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် လှည့်ပင်း ကြီးကွင်းစွပ်ကြီးနဲ့ ချာလပတ်လည်နေတယ်။ လှုပ်ပြနေတယ်။ အဲဒါလည်း မြင်ရော ကြောက်လန့်အော်ရင်း မေ့သွားတယ်။ ဒီအမှုထမ်းလည်း နောက်တစ်နေ့ အံ့လုပ်က ထွက်သွားတယ်တဲ့ဗျာ။

သရက်ထောင် ကျွန်တော်ရောက်တော့ ကြီးစင်နားမှာ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ကြီးစင်နား မသွားရဲကြဘူး။ သူကတော့ ကိုယ်ရောင်မပြဘူး။ ညောင်ပင်ပေါ်ကနေ အကိုင်တွေ၊ သစ်ခက် သစ်ရွက်တွေ လှုပ်ပြတယ်။ ခြွေချတယ်။ သစ်ကိုင်းလှုပ်ရအောင်ကလည်း ဘာလေမှ မတိုက်ဘူး။ လေကလည်း ငြိမ်နေတယ်။ နောက်ပြီး လေတိုက်လို့ လှုပ်ရင်လည်း တစ်ပင်လုံး လှုပ်ရမှာပေါ့။ ဒါတော့ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းတည်း ရွေးလှုပ်ပြတယ်။

စာရေးသူ မအူပင်ထောင်ရောက်တော့လည်း ညွှန်မှူး ဦးအုန်းမောင် ထောင်လာစစ်တယ်။ သူနဲ့ စကားပြောကြရင်း စကားစပ်မိတော့ ညွှန်မှူးက ပြောပြတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးသောင်းရွှေ မအူပင်ထောင် နေသွားတုန်းက ညအချိန်တော် ထောင်ပိုင်ကတော်ကြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်တော့ အထဲမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက် သံခြေချင်းနဲ့ ပုံစံအင်္ကျီ ထလည်း အဖြူ၊ လုံချည်ကလည်း အဖြူနဲ့ ငုတ်တုတ်ကြီး ပုံစံထိုင်နေတာ တွေ့တော့ လန့်ဖျပ်ပြီးအော်တာ သတိတောင် မေ့သွားတယ်။ နောက် သူတို့လည်း မအူပင်ထောင်မှာ မနေရဲတော့ဘူး။ ပြောင်းပြေးကြရတယ်တဲ့။

ကျွန်တော် မန္တလေးထောင်ရောက်တော့ တစ်နေ့ညနေ ထောင်ပိတ်တာ လူပေါင်း မကိုက်လို့ ထောင်ပိတ်လို့ မရဘူး။ ည ၈နာရီကျော် ၉နာရီအထိ ဘယ်လိုမှ ထောင်ပိတ်လို့ မရဘူး။ ထောင်ပိတ်တာ ကြာလို့ ခုထိ ထောင်ပိတ်လို့ မရသေးဘူးလား လှမ်းမေးတော့ ထောင်ပိတ်တာဝန်ခံမှူးကြီးက “ဆရာကြီး... ထောင်ပိတ်တာ မိန်းမထောင်က လူတစ်ယောက်ပဲနေတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ပြန်ရေရေ ပိုနေတာပဲ” တဲ့။ စာရေးသူ အောက်ဆင်းသွားပြီး လူပေါင်းစစ်ကြည့်တယ်။

အဝင်အထွက်စာရင်းကိုလည်း စစ်ကြည့်တယ်။ မှန်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် လူပြန်စစ်တော့ တစ်ယောက်ပဲနေတယ်။

ဒါနဲ့ စာရေးသူက တစ်ခါ လူလဲပြီး ပြန်စစ်ကြပါဦးလို့ ပြောတော့ နောက်တစ်ခါ ပြန်ပြီးစစ်ကြပြန်တယ်။ အိပ်ဆောင်တွေအားလုံးက လူပေါင်းကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမထောင်က ထောင်မှူးကြီးက “ဆရာကြီး... လူပေါင်းကိုက်ပြီ” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ လာသတင်းပို့တယ်။ အဲဒီအောက် အခန်း (၁)က ရေလိုက်တိုင်း (၃၁) ယောက်။ အခု ပြန်ရေတော့ (၃၀)တဲ့။ မပိုတော့ဘူးတဲ့။

ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားတို့ သေသေချာချာ မစစ်လို့ပေါ့။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်စစ်ရဲ့လား။ အောက်က ဝန်ထမ်းတွေကို ရေခိုင်းတာလား” ဆိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လိုက်စစ်ပြီး ရေပါတယ်တဲ့။

နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ မိန်းမထောင်က ထောင်မှူးကြီးနဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတို့ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းရောက်လာကြတယ်။

“ဆရာကြီး မရောက်ခင်ကလည်း အခုလို ထောင်ပိတ်ရင် ကျွန်မတို့အဆောင်က လူတစ်ယောက်ပဲပိုနေလို့ တော်တော်နဲ့ ထောင်ပိတ်လို့ မရဘူး။ ခဏခဏဖြစ်တယ်။ အကျဉ်းသူတွေကလည်း ကျွန်မကို လာလာသတင်းပို့ကြတယ်။ ညနေ ထောင်ပိတ်ခါနီး နေဝင်ဖျိုးဖျားမှာ အဲဒီ အခန်း (၁)ထဲမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်တဲ့။ ကျွန်မတို့နဲ့ ရောပြီး သွားလာနေတယ်တဲ့။ ညနေ ထောင်ပိတ်ရင်လည်း လူတစ်ယောက်ပဲပိုနေတာ”

လို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြီးရှင်းပြကြတယ်။ အဲဒါ ဆွမ်းသွတ်ပြီး အမျှအတန်းဝေချင်တယ်တဲ့။

ဟိုတုန်းက တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဘူး။ ဆရာကြီး မရောက်ခင် ခြောက်လလောက်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်အရင်အမာနဲ့ ရေကန်မှာ ရေချိုးရင်း ချော်လဲပြီး သေသွားတယ်။ သူ မကျွတ်မလွတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ထောင်ထဲမှာ ရှိသေးတယ်တဲ့။ သူသေပြီးမှ အခုလို ဖြစ်တာ။ မကြာခဏ အကျဉ်းသူတွေ သူ့ကို မြင်ကြရတယ်တဲ့။ ဘုန်းကြီး ငါးပါးလောက် ပဲပို့ပြီး ဆွမ်းကျွေး အမျှအတန်းဝေချင်တယ်တဲ့။

အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲလို့ မေးတော့ အသက်ကတော့ ၃၀ လောက်၊ မတ္တရာနယ်က။ ကလေးရဲ့ နားဆွဲကို ဖြုတ်လို့ ထောင်တစ်နှစ်ကျလာတာတဲ့။

စာရေးသူကလည်း ဒါတွေကို အယုံအကြည်မရှိဘူး ဗျာ။ လူဟာ သေသွားရင် ငရဲရောက်ရမယ်သူဆို ချက်ချင်း ငရဲရောက်သွားတယ်။ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မပြည်ရောက်မယ်သူ ဆိုရင်လည်း ချက်ချင်း နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မပြည်ရောက်သွား တယ်။ လူ့ပြည် လူ့ပြန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ချက်ချင်း သန္ဓေ တည်တာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း ကြားဖူး တာပါ။ အစွဲအလမ်းကြီးပြီး သားစွဲ၊ မယားစွဲ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာစွဲ လမ်းပြီးသေရင်တော့ အဲဒီနေရာတွေကို လောလောဆယ် မရောက်သေးဘူး။ ပြိတ္တာဘဝ၊ သရဲတစ္ဆေဘဝရောက်သွား တယ်လို့ သိထားတယ်။ ပြောရရင် မကျွတ်မလွတ်သေးဘူး ဆိုပါတော့။

သေဆုံးသူများအတွက် ကျန်ရစ်သူ မိသားစုများက မလုပ်မဖြစ် လုပ်ဆောင်ပေးရတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ဆွမ်းသွတ် အမျှပေးဝေခြင်းပဲ။ သေသူကို ရည်စူးပြီး လုပ်ပေးကြတယ်။ သေတဲ့နေ့မှာပဲ ဘုန်းကြီးပင့်ပြီး ဆွမ်းသွတ်တာကို သက်ပျောက်ဆွမ်းလို့ ခေါ်တယ်။ အသုဘ ချ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေ့မှာ သံဃာတော်များကို ကပ်တဲ့ ဆွမ်းဟာ ခြေချဆွမ်းရယ်လို့ ခေါ်တယ်။ နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့ နေ့အခါကျတော့ ရက်လည်ဆွမ်း။ ခုတော့ ရက်လည် သပိတ် သွတ် ဆွမ်းကပ်တာနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ တစ်လပြည့်တော့ တစ်ခါ သပိတ်သွတ် ဆွမ်းကပ်ကြပြန်တယ်။ တစ်နှစ်ပြည့် တော့လည်း တစ်ခါလုပ်ကြပြန်တယ်။

ဆွမ်းကပ်ပြီး ပြုလုပ်တဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အမျှ ပေးဝေတဲ့အခါ သာဓုခေါ်ခွင့်ရတယ်။ သာဓုခေါ်ခွင့်ရရင် ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲဘဝက ကျွတ်လွတ်ပြီး သူ့လားရမယ် နေရာ နတ်ပြည်ဆို နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မပြည်ဆို ဗြဟ္မပြည်၊ လူ့ပြည်ဆို

လူ့ပြည်။ သူ့ရဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးပေးကောင်းမှုတွေကြောင့် ကောင်းရာမွန်ရာရောက်တယ်တဲ့။ အကုသိုလ်အကျိုးပေးရင် တော့ အပါယ်လေးဘုံ သွားရမှာပေါ့။

ဘုန်းကြီးပင့် ဆွမ်းကျွေး အမျှအတန်းဝေတာကတော့ ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခုရှိတယ်။ လှူဒါန်းတဲ့ ဆွမ်းသင်္ကန်း ဟာ သံယံတဒါနဖြစ်ပို့ လိုအပ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တမလွန်ဘဝပြောင်းသွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် လှူဒါန်းရာမှာ လှူပေးတဲ့ သက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်က မိမိအတွက်၊ သံသရာအတွက် ပါအောင် လှူဒါန်းရတယ်။ သက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်က မလှူမီက စပြီး လှူပြီးသည့်တိုင်အောင် စေတနာသုံးတန်ရဲ့ အကျိုးကို အနည်းနဲ့ အများ ရရှိ သေချာတယ်။ သေဆုံးသူအတွက်ကျ တော့ လှူသူက သုံးတန်စေတနာ ပြတ်သားသော်လည်း အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒုသီလဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် ပိုလို့ မျှော် လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ၊ ကျောင်းစွဲ မဟုတ်ဘဲ သီလသပုတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သံဃာတော်ဖြစ်အောင် အထူးသတိထား ခြွေးချယ်ရမယ်။

အကယ်၍ မိမိလှူဒါန်းတဲ့ သံဃာဟာ ဒုသီလ- သီလပျက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် သေဆုံးသူဟာ သာဓုအန မောဒနာခေါ်နိုင်တဲ့ ဘဝမှာ ရောက်ရှိနေသော်ငြားလည်း အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သီလမရှိသူ ဒုသီလဖြစ်မယ်ဆိုရင် တော့ ပေးဝေတဲ့ အမျှအတန်းဟာ ဘာမှအနစ်သာရမရှိတဲ့ အတွက် ဘယ်လိုမှ အကျိုးသက်ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ကျေးဇူးတစ်ရွာမှာ လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်ရှိ တယ်။ အဲဒီ လယ်သမားကြီးဟာ လယ်ထဲမှာ တဲဆောက် ပြီး လုပ်ကိုင်နေတယ်။ တစ်ညမှာ လယ်သမားကြီး အိပ်မက် နေတုန်း အသံနက်ကြီးနဲ့ ငိုကြွေးသံတစ်သံကို ကြားလိုက် ရတယ်။ လယ်သမားကြီးက အဲဒီငိုကြွေးနေသူအား အဘယ် ကြောင့် ငိုကြွေးနေသလဲလို့ မေးတဲ့အခါ “ကျွန်ုပ်ဟာ ပြိတ္တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အစားအသောက်မရှိဘဲ နေရပါတယ်။ တခြား ပြိတ္တာတွေမှာတော့ သူတို့ဆွေမျိုးများက အလှူဒါနပြုပြီး အမျှအတန်းဝေလို့ အမျှရပြီး ချမ်းသာစွာ နေကြရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တော့ ဘယ်ဆွေမျိုးကမှ အမှတ်မကြာတဲ့အတွက် ကြီးစွာသော ဒုက္ခရောက်နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင် လယ်သမားက ကျွန်ုပ်အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှု များပြုကာ အမျှဝေပါ” လို့ ပြောတယ်။

ဒါကြောင့် လယ်သမားကြီးဟာ နံနက် မိုးသောက်

အလင်းရောက်တာနဲ့ သံယာတော်အရှင်မြတ်တို့ ပင့်ပြီး ဆွမ်းကပ်၊ အမျှအတန်းဝေလိုက်တယ်။ ပြိတ္တာကြီးလည်း သာဓုအနုမောဒနာခေါ်ရတာကြောင့် အစားအသောက်နဲ့ ပြီးပြည့်စုံသွားတယ်။

ခါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့ကျပြန်တော့ အဲဒီ ပြိတ္တာကြီးဟာ ဝိပြန်သတဲ့။ သူ့ဝိသံကြားတော့ လယ်သမားကြီးက...

“ဘာကြောင့် ဝိကြွေးနေသလဲ၊ သင့်အတွက် ကျုပ်ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ပြီး အမျှပေးဝေခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

လို့ မေးတယ်။ ဒီအခါ ပြိတ္တာကြီးက...

“ဗုဒ္ဓပါတယ်။ သင် လှူဒါန်းပြီး အမျှအတန်းပေးဝေလို့ ကျွန်ုပ်ရရှိခဲ့စားပြီး အစားအသောက်နဲ့တော့ ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ဒီပေမယ့် အဝတ်အစားတန်ဆာပလာတော့ မရှိသေးပါဘူး”

လို့ ထပ်မံပြောကြားတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ လယ်သမားကြီးက သူမှာ ပါလာတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ပေးသတဲ့။ ဒီတော့ ပြိတ္တာကြီးက...

“အသင် လယ်သမားကြီး၊ ကျွန်ုပ်ကို ယခုလို ပေးလို့ မရရှိ မခံစားနိုင်ပါ။ သံယာတော်များကို ဆွမ်းဘောဇဉ်ကပ်လှူပြီး အမျှအတန်းပေးဝေသကဲ့သို့၊ ယခုလည်း သံယာတော်များကို သင်္ကန်း စတဲ့ အဝတ်အထည်များ ပေးလှူပြီး အမျှအတန်းပေးဝေပါ”

လို့ ပြောတဲ့အခါ လယ်သမားကြီး “ကောင်းပါပြီ” ဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ သံယာတော်များကို ပင့်ဆောင်ပြီး သင်္ကန်းတစ်ထည်စီ ကပ်လှူ၍ ပြိတ္တာကြီးကို အမျှအတန်းပေးဝေလိုက်တယ်။ ဒီအခါ သာဓုခေါ်လိုက်ရတဲ့ ပြိတ္တာကြီး အဖို့ နတ်၌ ဖြစ်သော အစားအသောက်များ၊ ချပ်ဝတ်တန်ဆာပလာများနဲ့ ပြည့်စုံပြီး အေးချမ်းစွာ နေသွားရတယ်။

အဲဒီလို အစားအသောက်အပြည့်အစုံ အဝတ်အထည်တွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီး နတ်စည်းစိမ်မျိုး ခံစားနေရတဲ့အခါ အဲဒီ ပြိတ္တာကြီးဟာ လယ်သမားကြီးထံ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်လာပြီးတော့ ပြောပြန်သတဲ့။

“အရှင် လယ်သမားကြီး၊ အရှင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဗီဇဆွေမျိုးညာတိများကပင် ကျွန်ုပ်အတွက် လှူဒါန်းပေးဝေခြင်း မပြုခဲ့ကြပါ။ အရှင်သာလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် လှူဒါန်းပေးဝေခြင်း ပြုလုပ်ပေးသည့်အတွက် အရှင်ကျေးဇူး အထူးကြီးလှပါသည်။ သို့အတွက် ကျေးဇူးဆပ်လိုလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ညောင်ပင်အောက်သို့ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဆိုပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ညောင်ပင်အောက် ရောက်တာ

နဲ့ ရွှေအိုးကြီး လေးလုံးကို တူးဖော်ပေးပြီး ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေဖြင့် လယ်သမားကြီးရဲ့ အိမ်ကို အိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်ပို့ပေးတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ လယ်သမားကြီးလည်း ချမ်းသာသွားတာပေါ့။

စာရေးသူက အဲဒီထောင်မှူးကြီးကို ထိုကဲ့သို့ ရှင်းပြပြီး “ခင်ဗျားတို့လည်း အဲဒီလို ရွှေအိုးကြီးတွေ ရပြီး ချမ်းသာပြီး သူငွေကြီးတွေ မဖြစ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးနော်။ ဖြစ်ရင် ဖြစ်မှာ”

ဆိုပြီး နောက်တောက်တောက်ပြောလိုက်သေးတယ်။

ထောင်မှူးကြီးနဲ့ ပါလာတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး အေသိန်းက “ကျွန်မတို့ ရွှေအိုးကြီးတွေရရင် ဆရာကြီးလည်း တစ်ဝက်ရမှာပေါ့” လို့တောင် ရွတ်နောက်နောက်နဲ့ ပြောသွားကြသေးတယ်။

အဲဒီအမျိုးသမီးကို ဆွမ်းသွတ် အမျှဝေပေးပြီးတဲ့နေ့က စပြီး ကျွတ်လွတ်သွားသလား မသိဘူးဗျာ။ ကိုယ်ရောင်ပြတာတို့၊ ထောင်ပိတ်ရင် ဝင်၊ ဝင်ထိုင်တာတို့ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ထောင်ပိတ်ရင်လည်း တစ်ယောက်ပိုနေလို့ ထောင်ပိတ်လို့ မရတာတွေလည်း မရှိတော့ဘူးဗျာ။

ထောင်တွေမှာ အဲဒီ တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာပြဿနာတွေက ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ထောင်တွေထဲမှာ ညအချိန်မတော် ညှိထားတာမဟုတ်ဘဲ အကျဉ်းသားတွေ လန့်လန့်ပြီး ထအော်တာတွေ ရှိတယ်။ တစ်ခန်းတည်းက အော်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ထောင်လုံး အကျဉ်းသားတွေ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ အော်ကြတာ။ အော်တာကလည်း သိပ်တောင် မကြာလိုက်ဘူး။ စက္ကန့် ၂၀ လောက်ပဲ အော်ပြီး ငြိမ်သွားတယ်။ ပြန်အိပ်သွားကြတယ်။ သွားကြည့်ရင် ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။ အဲဒါက ထောင်တိုင်းလိုလိုမှာ ဖြစ်တယ်။ ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်ဗျာ။ အော်ရင်လည်း အိပ်ရက် လန့်အော်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငုတ်တုတ်ထိုင် အော်ပြီး ချက်ချင်း ပြန်အိပ်ကုန်ကြတယ်။ မနက်မိုးလင်းလို့ မေးကြည့်တဲ့အခါ သူတို့ ဘာမှမသိဘူးတဲ့ဗျာ။

အဲဒါတွေကတော့ ထောင်ထဲမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သေသွားကြရပြီး ဆွမ်းသွတ်မယ့်သူ မရှိ အမျှအတန်းပေးဝေမယ့်သူ မရှိတော့ ဘယ်မှ မသွားနိုင်ကြဘူးပေါ့။ ထောင်ထဲမှာပဲ ဟိုကပ်နေ၊ ဒီကပ်နေ နေကြရတဲ့ အကျဉ်းသား သရဲတစ္ဆေ ပြိတ္တာတွေဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။

အဲဒါတွေကို အစိုးရ အာဏာပြန်တမ်းတွေနဲ့ မောင်းထုတ်

လို ရသလား။ ထောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်သေ
ရင် သူခေါင်းတလားထဲကို (Released Order) တစ်စောင်
ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ လွှတ်သွားရင်လည်း ထောင်က အပြစ်
ဒဏ်ကျခံပြီးသဖြင့် လွှတ်လိုက်ကြောင်းကိုလည်း (Re-
leased Order) သက်သေခံ စာရွက်ပေးလိုက်တယ်။
ထောင်လွှတ်လိုက်တဲ့ အမိန့်စာအပြင် ပြန်တမ်းအမိန့်သဘော
မျိုး ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်က ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် သင်သည်
ထောင်ထဲတွင် နေထိုင်ခွင့် မရှိ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သင်သွား
လိုရာ သွားနိုင်သည်လို့တောင် အမိန့်ပြန်ပေးလိုက်သေးတယ်။

အစိုးရကိုယ်စား ထောင်ပိုင်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုး
ပြီးပေးတဲ့ အမိန့်စာ ပြန်တမ်းဖြစ်လို့ သေသူတွေ ထောင်ထဲ
မှာ မနေနိုင်ဘူး။ မနေရဲကြဘူး။ မင်းရဲ့ အမိန့်အာဏာဟာ
အလွန်ပြင်းထန်တယ်။ ထက်မြက်တယ်။ “ဘုရင်တို့ဘုန်း၊
မိုးသို့ချုန်း၊ လူပုန်း တောမှာ မနေသာ” တဲ့။

အခုလို အမိန့်နဲ့ ပြန်တမ်းနဲ့ လုပ်ပေမယ့် အဲဒီသေသွား
တဲ့ အကျဉ်းသားတွေ ဘာဖြစ်လို့ ထောင်ထဲမှာ ရှိနေကြတာ
လဲဗျာ။ ဘုရင်အမိန့်အာဏာတွေ မစွမ်းဘူးလား။ မစွမ်းတော့
ဘူးလား။ ဘုန်းကြီးတွေ ပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေး အမှုအတန်းဝေမှ
ရတယ်ထင်တယ်ဗျာ။

ထောင်ထဲမှာ ရှိကြတဲ့ ပရလောကသားတွေ၊ သရဲ
တစ္ဆေ ပြိတ္တာတွေကို နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝလို့လည်း ခေါ်
ကြတယ်။

စာရေးသူ ငယ်စဉ်က လူကြီးတွေဟာ ကလေးတွေ
လမ်းထွက်ရင် နေဝင်မိုးချုပ် လမ်းမထွက်ကြနဲ့။ ကလေးတွေ
က လိပ်ပြာငယ်တော့ သရဲ တစ္ဆေတွေက ခြောက်တယ်။
ကလေး လန့်ဖျပ်ပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်မယ်တဲ့။ ထွက်ရင်
လည်းပဲ တချို့က ကလေးနုနုကို ခြေဖုန်ဖြင့် တိုပေးကြတယ်။
ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းတော့ မသိဘူး။ လူကြီးသူမ အစဉ်အဆက်
က လုပ်ခဲ့ကြတာ။ ဒီအယူအဆ အလေ့အကျင့်ကို ခုထိ
လုပ်နေကြတယ်ဗျာ။

နောက် ရှိသေးတယ်။ ကလေးနဲ့ လမ်းသွားရင်း
ကလေးက လမ်းပေါ်မှာ လဲတယ်ဆိုပါတော့။ မအေးက
ကလေးကို ထူပြီး အဲဒီလဲတဲ့နေရာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးတယ်။
ခြေထောက်နဲ့ ဆောင့်တယ်။ တစ္ဆေ သရဲ မကပ်နိုင်အောင်
တဲ့။

ပရလောကသား သရဲ တစ္ဆေ ပြိတ္တာတွေကို နာနာ

ဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝလို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ နာနာဘာဝ ဆိုတာ
တစ္ဆေသရဲကို ခေါ်တာ။ ဝိနာဘာဝ ဆိုတာ ဘီလူးသရဲကို
ခေါ်တာတဲ့။ အဲဒီလို ထင်လာတာ။ အဲဒီလို စွဲလမ်းလာကြ
တာဆိုရင် လူသားတို့ရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဘိုးဘွားတွေလက်
ထက်က စ.ခဲ့တာ ယနေ့အထိပဲ ဆိုပါတော့။

ကြာရှည်စွာသော အစွဲသည် ပြသည်ထက် ပြလာ
သည်။ နိုင်မာသည်ထက် နိုင်မာလာသည်။ အခြောက်အလှန့်
ကြောင့် တစ်မျိုး၊ တချို့ ကြောက်လန့်ကြသည်။ တချို့ ည
ကြီးအမှောင် သန်းခေါင်ယံ၌ပင်လျှင် မသွားဝံ့၊ မလာဝံ့ကြ။
အတော်ကြောက်ကြ၏။ ကမ်းကုန်အောင် ကြောက်ကြ၏။
တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ထိတ်လန့်တကြား ကြောက်ရွံ့ကြ
၏။ မည်သူ့ကို ကြောက်သနည်း။ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝကို
ကြောက်သလား။

တစ်ခါ ရွာနှစ်ရွာမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ည
ဘက် ရွာလည်သွားရာမှ တစ်ယောက်တစ်ပြန် လိုက်ပို့ကြ
ရင်း မိုးလင်းသွားသည်။ ကြောက်သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း
မသွားရဲ၍ လိုက်ပို့ကြရင်း မိုးလင်းသွားရသည်မှာ အကြောက်
တရား၏ သက်သေ သာဓကပင် ဖြစ်သည်။

အဖော်ရှိကြသည့်အခါ မကြောက်ပေမယ့် ချိုးချိုးချွတ်
ချွတ်ဆိုလျှင် ခေါင်းနပန်းကြီး၊ ကြက်သီးတွေ အပြုံလိုက်
ထ.တတ်ကြ၏။ တချို့ မူးမေ့သွားသည်အထိ အကြောက်လွန်
သွားတတ်ကြသည်။

နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတို့သည် ဤမျှအထိ လူသား
တို့အား ကြီးစိုး လွှမ်းမိုးနိုင်ကြသလား။

စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သည် တောထဲ
တောင်ထဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ နိုင်ငံတာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း
နေခဲ့သည်။ တစ်ခါတလေ အဖော်မရှိ၊ တစ်ယောက်တည်း
နေရသည်။

တစ်နေ့ သူ့ရှိရာသို့ သူ့အမေရောက်လာသည်။ အမေ
သည် သားတစ်ယောက်တည်းရှိသဖြင့် သားကို လွမ်းဆွတ်
သတိရသဖြင့် စွန့်စွန့်စားစား လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် မိတ်ဆွေသည် မိခင်အား တောထဲတွင်
ဆင်းဆင်းရဲရဲ မနေစေချင်။ ထို့ကြောင့် စခန်းနှင့် (၁၀)မိုင်ခန့်
ဝေးသော ရွာတစ်ရွာတွင် အသိမိတ်ဆွေ၏ အိမ်၌ တည်း
စေသည်။

အလုပ်အာသည့်တစ်နေ့ ညနေစောင်းတွင် အမေ

တွေ့ရန် တောထဲမှ အမေတည်းခိုသောရွာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းခရီး၌ သွားရင်းလာရင်းပင် ငိုချုပ်သွား၏။ တောလမ်းခရီးတစ်ဝက်အရောက်တွင် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ဝန်းခန့် ခုန်ချသွားသည်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူလော၊ တိရစ္ဆာန်လော။ သို့လော...သို့လောဖြင့် တွေးတောနေစဉ် သေချာစွာ သိရန်အတွက် ချောက်ကမ်းပါးဘက်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုမိသည်။

ကျောက်ကမ်းပါးအောက်တွင် မည်သည့်အရာမျှ မရှိ။ ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာ ညတွင် အမေတည်းခိုရာ ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ဤတွင် ရွာရှိ အဘွားအိုတစ်ဦးအား ထိုအကြောင်းပြောပြရာ အဘွားက ဘယ်က တိရစ္ဆာန် ခုန်ဆင်းသွားရမှာလဲ။ တိရစ္ဆာန်ခုန်ဆင်းသွားရင်း ဝန်း...ဝန်း...ဝန်းဆိုပြီး အသံတွေ ဆက်တိုက်ကြားရမှာပေါ့။ ခုဟာက အသံပြတ်သွားတယ်ဆိုတော့ တိရစ္ဆာန်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ ခြောက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဟု ပြောသည်။ ရွာတွင် အမေနှင့် စကားပြောရင်း အတော်ငိုချုပ်လာခဲ့သည်။

ည ၂နာရီခန့်တွင် ရွာမှ ပြန်ခဲ့သည်။ အမေက စိုးရိမ်စွာသော မျက်နှာအရိပ်လက္ခဏာဖြင့် တားလိုဟန်ပြသည်။ သို့သော် မပြန်၍ မဖြစ်သောကြောင့် မီးတုတ်ကို မီးထွန်းညှိပြီး ရွာမှပြန်ခဲ့သည်။ မနက်စောစော စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်။ နာဘယ် ဘေးမရှိ၊ ဘာအတားအစီး အခြောက်အလှန့်မှ မရှိဘဲ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတို့သည် အကောင်အထည် ခြုံငုံကိယ်မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ဆိုစရာရှိလာသည်။ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတို့သည် အထည်ခြုံငုံကိယ်မရှိလျှင် အဘယ်သို့သော အရာပေနည်း။

နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝတို့သည် လူသားတို့၏ သဘာဝဖြစ်စဉ်တစ်ခုသာတည်း။ တိတိကျကျ သိသိပပဆိုရမည်ဆိုလျှင် တွေ့ကြုံရသည့် အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ကိုယ်စားပြုသည့် ဝေါဟာရအဓိပ္ပာယ်သာ ဖြစ်သည်။

နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝသည် လူသားတို့၏ ခံစားမှုတစ်ခုကို ဖော်ညွှန်းသည်။ လောကဓံတရားနှင့်လည်း ဆိုင်သည်။ လောကဓံတရားသည် လူသားတို့အား ထောင်းထုကာ ပူမှုဆယ်ကုဋေကြွယ်စေသည်။ ထိုလောကဓံ၏ ရိုက်ပုတ် ထိုးနှက် ထုထောင်းမှုကြောင့်ပင် လူသားတို့သည် သောက၊ ပရိဒေဝ၊ အပ္ပမီးဟပ် တရစပ် လောင်ကျွမ်းရလေသည်။ ဤသို့သော အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးမျှော် ထောက်ဆခြင်း

ဖြင့် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝသည် တစ္ဆေ သရဲ ဘီလူးတို့ မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝသည် မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်လေသနည်း။ မည်သူပေနည်း။

နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝသည် လူသားတို့ ထင်သက်သို့ တစ္ဆေ သရဲ ဘီလူးတို့ကို ဆိုလိုသည်မဟုတ်။ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မှာ နာနာဘာဝဟူသည် ချစ်ခင်မြတ်နိုး ကြည်ညိုလေးစား အားထားရသောသူအားလုံးတို့နှင့် ဗြိ၊ ရွာ ရေမြေခြားလျက် ရှင်ကွဲကွဲခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ ဝိနာဘာဝမှာ သေကွဲကွဲခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုသည်။ ရှင်ကွဲကွဲ နာနာဘာဝ၊ သေကွဲကွဲ ဝိနာဘာဝ။ ဤသို့သော ဖြစ်စဉ်မျိုးကို လူသားတို့ မလွဲမသွေ မုချတွေ့ကြုံရမည်ဖြစ်သည်။

ဤကား ဆုရာတော် အရှင်ဩဘာသ ဘိဝံသ စီရင်ရေးသားအပ်သော သုတေသန သမ္မာမဂ္ဂင် ပဉ္စာကျမ်း၊ စာမျက်နှာ (၆၁၂)အလိုပင်ဖြစ်သည်။

မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ်တွင် (၁) နာနာဘာဝ-ရှင်ကွဲကွဲခြင်း၊ (၂) ဝိနာဘာဝ-သေကွဲကွဲခြင်း၊ (၃) အညတာဘာဝ-စည်းစိမ်ချမ်းသာစံစားပျော်ပါးရာမှ ဆင်းရဲမွဲတေခြင်း။

တိပိဋက ပါဠိပြန်မာ-အဘိဓာန် အတွဲ (၁၁)၊ စာမျက်နှာ (၅၆၇)တွင်မူ နာနာဘာဝ-သီးခြားဖြစ်ခြင်း၊ ရှင်ကွဲကွဲခြင်း၊ ဝိနာဘာဝ-သေကွဲကွဲခြင်း အမှန်ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

စာပေကျမ်းဂန်တို့၏ အဆိုအရ မြတ်စွာဘုရားသခင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော့မည့်အကြောင်းကို သိသော အရှင်အာနန္ဒာသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ အပ္ပမီးတောက်လောင်လျက် ဝိကြွေးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်က...

“ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ချစ်ခင်နှစ်သက် မြတ်နိုးတွယ်တာ သူတို့နှင့် ရှင်ကွဲ ကွဲကွာကြရမည် နာနာဘာဝ၊ သေကွဲကွဲကြရမည် ဝိနာဘာဝတရားတို့ကို ရှေးမဆွေကပင် ကြိုတင်၍ ငါဘုရားဟောကြားခဲ့သည်မဟုတ်လော”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ ဟူသော ဝေါဟာရသည် တစ္ဆေ သရဲ ဘီလူးဟူ၍ ဆိုရိုးထုံးစံ မရှိပါ။ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝသည် ဘုရားဟော ဓမ္မတစ်ဆူ ဟူ၍သာ ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အငြိမ်းစား ထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ဘိုးတော်ပေးသော

ဂါထာတစ်ပုဒ်

တက္ကသိုလ်အပန်ငယ်

နင်းမြို့ရှိ တပို့တွဲလပေမို့ လူလုံးမကွဲတကွအချိန်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး ဦးဆန်နီသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ဝကို ရောက်လာသည်။ ဆရာကြီးမှာ ရွှေပြည်သာမြို့တွင် နေပြီး အင်းစိန်မြို့ရှိ ကျွန်တော်၏ နေအိမ်သို့ လမ်းလျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ အသက် (၈၀)နှစ် ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း (၈)မိုင်မျှဝေးသော ထိုခရီးကို လမ်းလျှောက်နိုင်သေးသည်။

ဆရာကြီးသည် ဘာသာခြားမှ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းလာသူဖြစ်၏။ ဘယောထိုး အလွန်ကောင်းသည်။ ခေတ်ဟောင်းကာလ ဂီတပညာရှင်များစာရင်း၌ မပါလျှင်မဖြစ်။ ဘာသာရေးကို လေးစားလေ့ကျင့်ရာမှ ထူးချွန်သူတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့သည်။ မိတ်ဆွေအချို့က ဝိဇ္ဇာဟု သမုတ်ကြသည်။ ဘယောအမည်နာမကို ရှေ့မှာ ထည့်ပြီး “ဘယောဝိဇ္ဇာ” ဟုပင် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြသည်။

ဆရာကြီးသည် ရွှေဖြစ်နေပြီဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီး၏ အဓိကလုပ်ငန်းမှာ အင်္ဂိုရတ်ထိုးခြင်းဖြစ်၏။ အင်္ဂိုရတ်အတတ်ပညာဖြင့် ဓာတ်ဆေးများ ဖော်၍ ဆေးကုပေးသည်။ လိုအပ်ပါက ဗေဒင်ပညာဖြင့် တွက်ချက်၍ ယတြာပြုလုပ်ပေး၏။ လောကီပညာရပ်တွင်လည်း နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီးအသက်မှာ ၈၀ နှစ်ကျော်လွန်ပြီဖြစ်သော်လည်း အသက် ၆၀အရွယ်ကဲ့သို့ အရွယ်တင်သည်။ စရဏအားကောင်းပြီး ဓာတ်ပြာကို ဖျားရည်နှင့် ရော၍ စားခြင်းကြောင့်လည်း အရွယ်တင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆရာကြီးသည် နင်းမုန်များကြားမှ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆရာကြီးကို ဂါဝရပြုပြီး ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ဆရာကြီးသည် အနည်းငယ်မျှပင် ချွေးစိုခြင်း မရှိ။ မောပန်းလာသည့် အမူအရာလည်း မပြ။ ပြီးရှင်စွာဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီးအား မုန့်ဟင်းခါး ထက်ဖက်ရည်တို့ဖြင့် ညှော်ခွဲ ကျွေးမွေးပြီးနောက်...

“ဆရာကြီး မလာတာ ကြာပြီပဲ”

“အေးကွာ၊ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက သူ့ဆေးခန်းအတွက် ဓာတ်ဆေးတွေ ဖော်ခိုင်းနေလို့ မလာအားတာပါ။ ဒီနေ့ သတိလည်း ရ၊ အားလည်း အားတာနဲ့ လမ်းလျှောက် ထွက်လာခဲ့တာ”

“ဆရာကြီးလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ရောက်တုန်း ထကွဏာလေး စစ်ပေးသွားပါဦး။ ဆရာတပည့်ကြီးမှာ

အတိုက်အခံတွေ အားကြီးများလို့ စိတ်ညစ်နေရပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဆရာကြီးက ပြီးပြီး ကျွန်တော် လက်ဖက်နှစ်ဖက်ကို ယူကြည့်သည်။ ပြီးနေသော ဆရာကြီး မျက်နှာ မဲသွားပြီး...

“ကိုပန့်ရဲ့ လက္ခဏာမှာ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းနဲ့ အသက်လမ်းကြောင်းတွေ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ဥပါဒ်လမ်းကြောင်းတွေက ဖြတ်နေတယ်။ အဲဒီ သဘာဝကို ပြောရရင် ကိုပန့် ဘာလုပ်လုပ် ချောချောမောမော မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အခက်အခဲတွေကို ကြုံတွေ့ ကျော်လွှားပြီးမှ အောင်မြင်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်လုပ် အတိုက်အခံလေးကတော့ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ဝင်လာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်တော့ ကျော်လွှား အောင်မြင်သွားတာချည်းပဲ။ အဲဒါတွေ လျော့နည်း ပပျောက်သွားအောင် ယတြာတို့၊ လောကီအစီအရင်တို့ လုပ်ပေးလို့ မရဘူးလား ဆရာကြီး”

ကျွန်တော်က ဆရာကြီးကို အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။ ဆရာကြီးက ရေနွေးတစ်ခွက်ငဲ့သောက်ပြီးနောက်...

“ယတြာဆိုတာကတော့ လက်ငင်း ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်တာပဲ ရှိမယ်။ ရာသက်ပန် ကောင်းသွားဖို့ကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါထုပ်ရုံနဲ့ မရနိုင်ဘူး”

“ဒီလိုဆို အကြောင်းကိစ္စပေါ်လာတိုင်း ယတြာလုပ်သင့်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုရတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ခိုးထက်တဲ့ ဂါထာတွေ၊ ပရိတ်တော်တွေကို အမြဲရွတ်ပွားပေးရင် ကြုံတွေ့ရမယ့် အန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်။ ယတြာတွေထက်လည်း ပိုပြီးအစွမ်းထက်တယ်လေ။ နောက်ပြီး တစ်သက်လုံးအတွက် လုံခြုံစိတ်ချသွားရမယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လို ဂါထာမျိုးနဲ့ ပရိတ်တော်မျိုးကို ရွတ်ပွားသင့်တာလဲ ဆရာကြီး”

“ဆရာကြီး အင်္ဂုရတ်လုပ်ငန်း အရှိန်ရလာတော့ အနှောင့်အယှက်တွေ ဝင်လာတယ်။ အဖျက်လုပ်ငန်းနဲ့ အတားအဆီးတွေလည်း ရှိခဲ့တာပေါ့။ တစ်နေ့ ဆရာ့ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ဘိုးတော်တစ်ပါးက အိပ်မက်ထဲမှာ ဂါထာတစ်ပုဒ်ပေးသွားတယ်။ အဲဒီ ဂါထာက ဆရာကြီးနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ ဆရာကြီးရဲ့ ဆေးကျမ်းစာအုပ်အဖုံးမှာ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ ရိုက်ထားတာ ရှိတယ်။ ဆရာကြီးလည်း အားလပ်တိုင်းနဲ့ အင်္ဂုရတ်ထိုးနေတိုင်း ရွတ်ဆိုလိုက်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားတယ်လေ”

“ဒီဂါထာကို တပည့်ကြီးကို ပေးပါလား”

“အေးလေ။ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဒီဂါထာနဲ့ ဓာတ်ပြာတွေကို ပေးချင်လို့ ဒီနေ့ မင်းဆီ လာခဲ့တာပါ။ ကဲ...ရော”

ဟု ပြောပြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ပိုင်း

တစ်ခုနှင့် ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို ထုတ်၍ပေးပါသည်။ ပြီးနောက်...

“ဒီဂါထာကို အားတိုင်း ရွတ်ပေး။ ပုတီးစိပ်ပေးလို့လည်း ရတယ်။ ဓာတ်ပြာက သွပ်ပြာပါ။ ရွှေဖြစ်တယ်ထင်ပြီး သွားမစမ်းလိုက်လေနဲ့။ ပျားရည်နဲ့ ရောပြီး နေ့တိုင်း လျှက်ပေး။ ဆရာ့လို ကျန်းမာ နုပျိုလာလိမ့်မယ်”

ဆရာကြီး ပေးလာသော စာရွက်ပိုင်းနှင့် ဓာတ်ပြာပုလင်းကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်သည်။ စာရွက်ပိုင်းမှာ ၅လက်မ ပတ်လည်ရှိသော စာရွက်ဖြစ်ပြီး ဓာတ်ပြာများမှာ အဝါနုရောင်ဖြစ်၍ ပုလင်းတစ်ဝက်မျှသာပါသည်။

စာရွက်ပိုင်းကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အောက်ပါ ဂါထာတစ်ပိုဒ်ကို ရှေးကျသော လက်ရေးများဖြင့် ရေးထားသည်။ ဒီဂါထာကို စာရေးသူလည်း မကြာခဏ မြင်တွေ့ဖူးသည်။ စမကြီးလေးလုံး ဂါထာဖြစ်သည်။

စမကြီးလေးလုံး ဂါထာ
စက္ခုမာစရ မာစိဏ္ဍော၊
ဓမ္မညူ၊ ဓမ္မသာမိကော၊
ဗလူပေတော ဗလဓရော၊
ဝရဇ္ဈေါ ဒေတု မေ ဝရံ။

ဤဂါထာသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြေးစလောင်းတွင် ရေးထွင်းထားသည့် ဂါထာဖြစ်ပါသည်။ အချို့က “စ-ဓ-ဗ-ဝ ဂါထာ” ဟူ၍လည်း ခေါ်ဆိုကြသည်။ သူတော်စင်များ ရွတ်ပွားလေ့ရှိကြောင်း မှတ်သားဖူးပါသည်။ ဂါထာကို ရွတ်ပွားပါများလျှင် အကြံအစည်များ အောင်မြင်ရုံသာမက၊ အန္တရာယ်ကင်းခြင်း၊ စီးပွားဥစ္စာများ တိုးတက်ခြင်း စသည့် အကျိုးတရားများ ပြည့်စုံစေပါသည်။

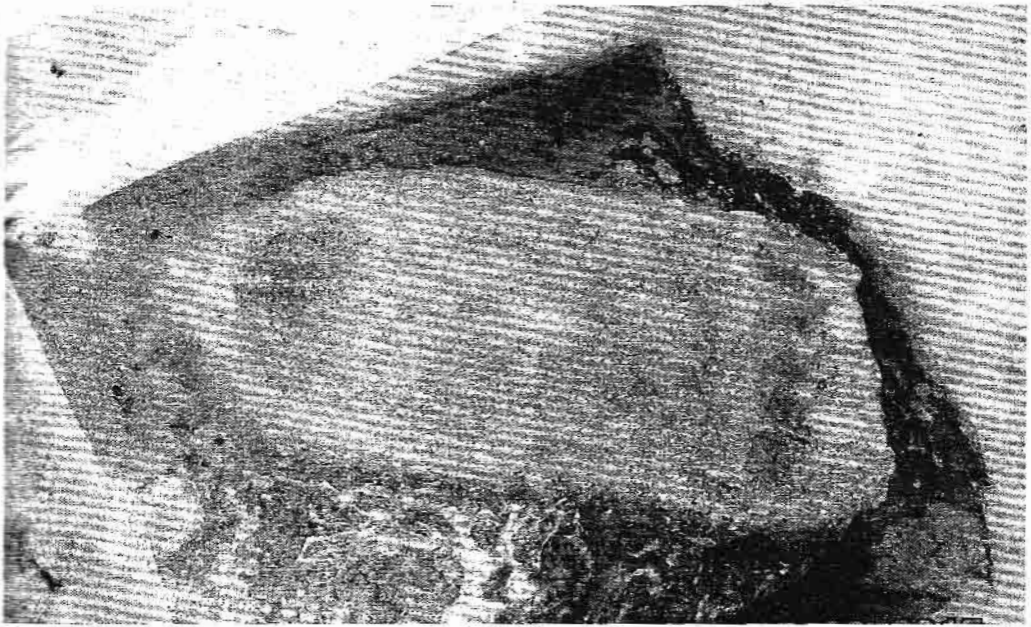
ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီး မှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုဂါထာကို နေ့စဉ်ရွတ်ပွားခဲ့ရာ လုပ်ငန်းအားလုံး အထပ်အပေါ်မရှိ အဆင်ပြေသွားသလို၊ လက္ခဏာတွင် ပါရှိနေသော ဥပါဒ်လမ်းကြောင်းများလည်း အံ့ဩစွာ မှေးမှိန်သွားကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ စာဖတ်သူများ ယုံကြည်စွာ ရွတ်ပွားနိုင်ကြပါစေ။

တက္ကသိုလ် အပန်ငယ်

မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရာများသို့

အဓိဋ္ဌာန်စာစု

● ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့) ●

စာရေးသူသည် ၁၉၉၅ ခုနှစ်ခန့်ကတည်းကပင်
ခေတ်မပုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ခြေတော်ရာ
အပေးထားသည့် နေရာအသစ်များစွာသို့ အခြေအနေပေးလျှင်
သေသလို သွားရောက်ဖူးမြော် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ်မှ ယခု ၂၀၁၅ ခုနှစ်အထိ နှစ်ပေါင်း
၂၀ အတွင်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပြီးသော ခြေတော်ရာများမှာ
အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

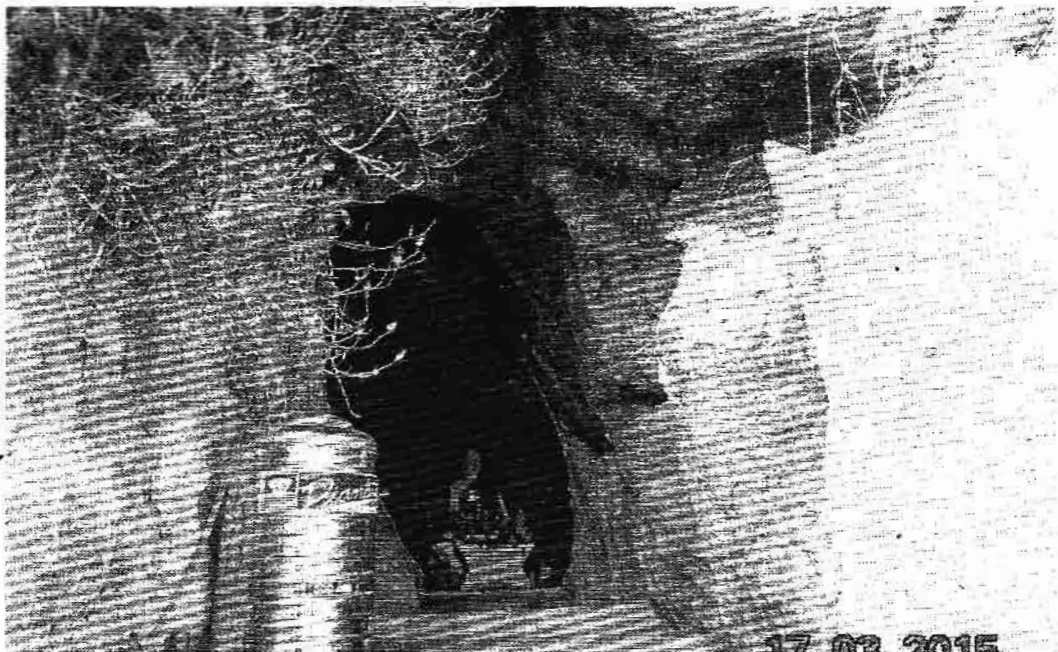
- (၁) မကွေးတိုင်း၊ မန်းရွှေစက်တော်မှ အထက်စက်
တော်ရာ၊ အောက်စက်တော်ရာ။
- (၂) ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မအီမြို့နယ်ရှိ မအီစက်တော်ရာ
မှ အထက်ခြေတော်ရာ၊ အောက်ခြေတော်ရာ။
- (၃) ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ရသေ့တောင်မြို့နယ်ရှိ မုန်စဲကျွန်း
ခြေတော်ရာ။
- (၄) ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ပေါက်တောမြို့နယ်ရှိ မြေငူကျွန်း
ခြေတော်ရာ။

- (၅) မွန်ပြည်နယ်၊ ရေးမြို့နယ်၊ ကုလားဂုတ်ကျွန်းရှိ
ကော့လဂုခြေတော်ရာ။
- (၆) တနင်္သာရီတိုင်း၊ ရေဖြူမြို့နယ်ရှိ နဘုလယ်
ခြေတော်ရာ။
- (၇) ကရင်ပြည်နယ်၊ မြဝတီမြို့နယ်ရှိ ဝေရမ်းစက်
တော်ရာ။
- (၈) ယူနန်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ တရုတ်ပြည်၏ ခြေ
တော်ရာများဖြစ်သော မျောက်တောခြေတော်
ရာ(အောက်စက်တော်ရာ)၊ ရွှေအိုးခြေတော်ရာ
(အထက်စက်တော်ရာ)၊ ပလလဲစက်တော်ရာ။

(၉) ထိုင်းနိုင်ငံ၏ မဲစောက်ခြေတော်ရာ။

ဤသို့ ကိုးဌာနခြေတော်ရာ (၁၃)ခုရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
စာရေးသူ မရောက်ရှိသေးသော ခြေတော်ရာ များစွာကျန်ရှိ
နေပါသေးသည်။

ယခုဖော်ပြပေးမည့် ခြေတော်ရာမှာ မဲစောက်ခြေတော်ရာ

၁၇. ၁၁. ၁၉၇၆

ရာဖြစ်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ မဲစောက်မြို့နယ်အပိုင်၊ မဲစောက်မြို့နယ်တွင် ရှိခြင်းကြောင့် မဲစောက်ခြေတော်ရာဟု အမည်တပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ဒေသအခေါ်ကိုတော့မသိပါ။ မဲစောက်မြို့နယ်သည် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ်မြို့ဖြစ်၍၊ မြဝတီမြို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံဘက်မှ နယ်စပ်မြို့ဖြစ်သည်။ နယ်နိမိတ်အဖြစ် မြောက်မှတောင်သို့ စီးဆင်းနေသော သောင်ရင်းမြစ်သာဖြစ်ပါသည်။ သောင်ရင်းမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ မြဝတီမြို့နယ်အပိုင်ဖြစ်ပြီး သောင်ရင်းမြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ မဲစောက်မြို့နယ်အပိုင်ဖြစ်သည်။

မြဝတီမြို့နှင့် မဲစောက်မြို့တို့၏ ကြား၊ သောင်ရင်းမြစ်ကို တံတားထိုးပြီး တရားဝင် ကူးသန်းသွားလာရန် တံတားဟိုဘက်ထိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ်တို့မှာ ဂိတ်ဖွင့်ထားကြသည်။ အထူးသဖြင့် မော်တော်ယာဉ်များ မောင်းနှင်သွားလာရန်ဖြစ်သည်။ ထိုဂိတ်ကို အမှတ် (၁)ဂိတ်ဟု ခေါ်သည်။ ယခုအခါ ထိုအမှတ်(၁)ဂိတ်မှ မြောက်ဘက် (၅)ကီလိုမီတာခန့် အကွာအဝေးတွင် သောင်ရင်းမြစ်ကို တံတားတစ်စင်းထပ်ထိုးပြီး အမှတ်(၂)ဂိတ် ဖွင့်လှစ်ရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေပြီဟု သိရသည်။

ထိုဂိတ်သစ်(တံတားသစ်) ဆောက်လုပ် ဖွင့်လှစ်မည့်နေရာမှ မြောက်ဘက် မနီးမဝေးတွင် တောင်ငယ်တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုတောင်ကို ဒေသခံတို့က “ခြေတော်ရာတောင်”

ဟု ခေါ်ကြသည်။ ခြေတော်ရာတောင်နှင့် အနီးဆုံးမှာ ဒေသခံတို့၏ အသံထွက် “ဝမ်းစကင်းရွာ” ဖြစ်ပါသည်။ ထို ဝမ်းစကင်းရွာတွင် စကောကရင်တိုင်းရင်းသားများ နေထိုင်ကြသည်။ ကရင်ပြည်နယ် ဝမ်းခကျေးရွာမှ ပြည်တွင်း စစ်ဘေးဒဏ်ကြောင့် ဤဒေသသို့ မိသားစုများစွာ ပြောင်းရွှေ့အခြေချ နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က ဤဒေသမှာ ယေဘုရိန္ဒတိုင်း၊ ခွဲရပူရမြို့တွင် လီးနန်းစိုစ်ခဲ့သည့် ကရင်မင်း စောဗျညားအိန္ဒသေနရာတမင်းကြီး၏ လက်အောက်ခံ မြို့ရံ (၆)မြို့တွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော “ကွမ်ဖရေပတီ”ခေါ် မြဝတီမြို့၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး၊ သုမနမြို့စားမင်းက တာဝန်ခံ စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

ဘိုးတော် အဉ္စန မင်းမြို့ကြွင်း သက္ကရာဇ် ၁၁၁ ခု၊ ဟေမန္တညတုတွင် ဝါတော်ရှစ်ပါးမြို့ဖြစ်သော ဂေါတမဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ ရဟန္တာ (၅၀၀)တို့ ယေနကတိုင်းနှင့် ရာမညတိုင်းတို့ကို ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူစဉ် ကွမ်ဖရေပတီသို့ ဘုရားရဟန္တာများရောက်ရှိခဲ့ပြီး၊ ခြေတော်ရာတောင်မှာ ရပ်နား သီတင်းသုံး၍ တရားဓမ္မဟောကြားဆုံးမတော်မူခဲ့ဖူးသည်။

မြို့စားမင်း သုမနနှင့် မြို့သူ မြို့သားအပေါင်းတို့က ဘုရားရဟန္တာတို့ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခဲ့ကြဖူးသည်။ ထို့နောက် ဘုရားရဟန္တာများ အခြားတစ်နေရာသို့ ဆက်လက်ကြွသွား

ဒါနဲ့ နောင် ထာဝရ ကိုးကွယ်နိုင်ကြဖို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား
က သီတင်းသုံးရာ ကျောက်ဆောင်စွန်းတွင် ဝဲဘက် ခြေ
ဆာရာတစ်ခု အဓိဋ္ဌာန်ပြု ချထား ချီးမြှင့်ပေးတော်မူခဲ့၏။

ခြေတော်ရာတောင်ခြေတွင် ထိုင်စာများဖြင့် ခြေတော်
ရာတောင် လမ်းညွှန်ပြောကြားခဲ့သည်။ ထို့ပြင် နန်းနံရံကောင်
ရုပ်တုကြားမှာ အင်္ဂါတေလှေကားစောင်းတန်းလုပ်ထားပြီး
ရုပ်တော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဖူးမြင်ရသည်။ ဤ
ခြေတော်ရာတောင်သို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွရောက်တော်
မူထားခြင်းအမှတ်တရဟု ယူဆရသည်။

ခြေတော်ရာ တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ
အင်္ဂါတေလှေကားထစ်များ ပြုလုပ်ပေးထားပြီး ထိုအင်္ဂါတေ
ထစ်ဘေးဝဲယာတွင် လက်ကိုင်တန်းများပါ ပြုလုပ်ပေးထား
သဖြင့် တောင်တက်လမ်း မတ်သော်လည်း ဖြည်းဖြည်းနား
ရင်း တက်နိုင်ပါသည်။ တောင်က သိပ်မမြင့်လှပါ။

တောင်ခြေမှ စတင်တက်ပြီး ၁၅မိနစ်ခန့်အကြာတွင်
ဆောင်စောင်းလိုဏ်ဂူတစ်ဂူကို တွေ့ရှိရသည်။ ဂူအတွင်း
(၁၀)ပေခန့်တွင် ပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်တော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
တစ်ဆူကို ဖူးမြင်ရပါသည်။ ဂူမှာ အလင်းရောင် ကောင်းစွာ
ရသော်လည်း အတွင်းဘက်တွင် အမှောင်ရှိပါသည်။ မည်မျှ
တက်ကြောင်း မသိပါ။ စာရေးသူမှာ ဓာတ်မီးပါးသွားခြင်းနှင့်

စုံစမ်းမေးမြန်းရန် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

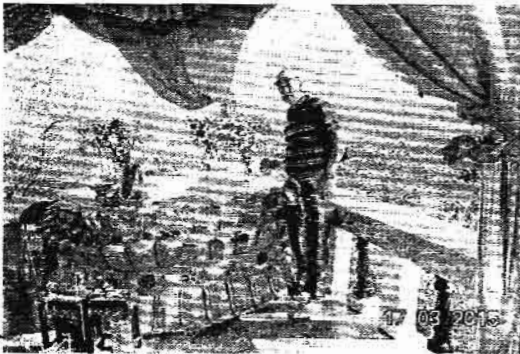
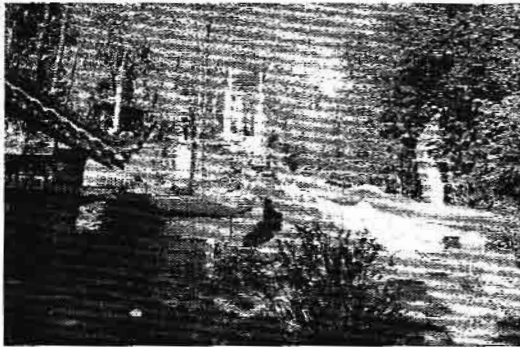
လိုဏ်ဂူဝှံမှာ ကြွေးပြားခင်းထားပြီး လေတဖြူးဖြူးတိုက်
ခတ်နေသဖြင့် အေးမြနေပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ခဏထိုင်
နားပြီး တောင်ပေါ် ဆက်တက်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ထပ် ၁၀
မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တောင်ထိပ် ရင်ပြင်တော်သို့ ရောက်ရှိပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ခြေမှ တောင်ထိပ်အထိ ၂၅မိနစ်
ကြာပါသည်။

ခြေတော်ရာ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ကျောက်ဆောင်ကြီး
သုံးခုမှာ ဖိုခနောက်ဆိုင် တည်ရှိနေသည်။ တောင်တက်လမ်း
လှေကားထစ်အဆုံး ညာဘက်ရှိ ကျောက်ဆောင်နှင့် ကပ်
လျက်မှာ သစ်သား ဇရပ်တစ်ဆောင်ရှိပါသည်။ ထိုဇရပ်၏
ဘုရားစင်တွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို သပ္ပယ်စွာ ဖူးမြင်ရ
သည်။ ဇရပ်တွင် ခေတ္တထိုင်နားပြီး အမောဖြေရသည်။

တောင်တက် လှေကားထစ်အဆုံး ဘယ်ဘက်
ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ အင်္ဂါတေလှေကားထစ်များနှင့် စတီး
လက်တန်းများ တပ်ဆင်ထားသော အတက်လမ်းရှိသည်။
ထိုကျောက်ဆောင်ထိပ်တွင် ရွှေဆေးသင်္ကန်းကပ်လျှထား
သည့် စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးမြင်ရသည်။ စေတီတော်အနီး
ကျောက်ဆောင်စွန်းတွင် ခြေတော်ရာ ကိန်းဝပ်သော ကျောင်း

17 DEC 2015

ဆောင်ငယ် ရှိသည်။ ထိုကျောင်းဆောင်တွင်းမှာ ရွှေချထားသည့် မြတ်စွာဘုရားခြေတော်ရာကို ဖူးမြင်ရပါသည်။ ခြေတော်ရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ထားသည်။

ဤခြေတော်ရာအနီးတွင် ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် ဥတိုင်စီ ထွန်းညှိလှူဒါန်းပူဇော်ကာ ကရင်ပြည်နယ် ကော့ဖြိုင်ဂူမှ ရသေ့ကြီး ဦးပညာ သင်ထားပေးသည့် "ခြေတော်ရာဂါထာတော်" ကို သက်စေ့ ခေါက်ရေ ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ အမျှပေးဝေခြင်းတို့ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ခြေတော်ရာ ဂါထာတော်

ဂေါတမဗုဒ္ဓ စရဏေ၊ ဌပေသိဝါမပါဒပေ။
မဟာသေလနဂရမိ၊ ဗျာကတောကိရ သမ္ပုဒ္ဓေါ။
သုခါ ဒိရဏသမ္ပန္န၊ ဝန္နေ ပါဒံ ဂုဏကရံ။

မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရာများသို့ အဓိဋ္ဌာန်ခံရန်မှာ မည်သည့် အကျိုးထူးများ ရရှိသနည်းဟု မေးလာခြင်းအစာရေးသူကိုယ်တွေ့မှာ ယခင်က တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့်သာ ခရီးဝေး ဘုရားဖူးထွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေဆဲမှာပင် ပြည်တွင်းပြည်ပ ဘုရားဖူးခရီးကို တစ်လမှာ တစ်ကြိမ်ခန့် သွားလာနိုင်ခဲ့သည်။

ယခင်က လိုင်းကား၊ အဝေးပြေးကား စသည်တို့ဖြင့် ဘုရားဖူးခရီးဝေး သွားလာခဲ့ရပြီး ယခု အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေဆဲမှာပင် ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် ဘုရားဖူးခရီးများ သွားလာနိုင်ခဲ့သည်။

ယခင်က စာရေးသူတစ်ဦးတည်းသာ ဘုရားဖူးခရီး သွားလာနိုင်သော်လည်း ယခု အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေဆဲမှာ မိသားစုသားသမီးမြေးမြစ်တွေမျိုးတို့ ပါဝင်သောအဖွဲ့ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ဘုရားဖူးခရီးဝေးများ သွားလာနိုင်ခဲ့သည်။

ယခင်က ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ၊ အသိအကျွမ်း မိတ်ဆွေအိမ်များ၊ ဈေးအချိုဆုံး အနိမ့်ဆုံး တည်းခိုခန်းများတွင် တည်းခိုကာ ဈေးအသက်သာဆုံး အစားအသောက်ကို ဝယ်စားခြင်းဖြင့် ငွေကို ချွေတာသုံးစွဲခဲ့ရ၏။

ယခုတော့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေရင်းမှာပင် ငွေဝင် လာသရွှင် စီးပွားတိုးတက်လာပြီး ဘုရားဖူးခရီးဝေး သွားရာတွင် အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်များတွင် အဆင့်မြင့်မြင့် ညအိပ်တည်းခိုနိုင်ခြင်း၊ အကောင်းဆုံး ဆိုင်များတွင် အကောင်းဆုံးသော အစားအသောက်များကို စားသောက်ကာ ငွေပေါပေါသုံးနိုင်သည့်အပြင်၊ ရောက်လေရာမှာ သဒ္ဓါအကောင်းကောင်းဖြင့် လှူနိုင်တန်းနိုင်ဖြစ်လာခြင်း၊ စားဝတ်နေရေးတို့တွင် ပူပန်သောက လုံးဝ မဖြစ်ရဘဲ ပြည့်လုံလောက်နေခြင်းဟူသော အကျိုးထူးများ ရရှိပါသည်။ ဖြေပါရစေ။

စာဖတ်ပရိသတ်များလည်း ခြေတော်ရာအဓိဋ္ဌာန်ခံပါ။
x G f i z i e t u x k r a v & s e d i y a p o w n x

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)
လက္ခဏာဗေဒင်ပညာသုတေသ

မြသိန်း

ထူးဆန်းသော မြေရှင်

W. Lee

■ ကျွန်ုပ် အောင်သူဟိန်းသည် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဦးလေးမှာ သင်္ဘောကပ္ပတိန် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးလေးဖြစ်သူ၏ အကူအညီဖြင့် ဂရိ သူဌေးတစ်ဦးပိုင်သော ကုန်တင်သင်္ဘော တစ်စီးတွင် သင်္ဘောသားအဖြစ် လိုက် 'ဝါ' အမှုထမ်းခွင့်ရ၏။

သင်္ဘောသားအလုပ်မှာ အလွန် ပင်ပန်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် ပျော် ၏။ ကမ္ဘာအနှံ့သို့ သွားရပြီး လူအမျိုးမျိုး တို့နှင့် တွေ့ရ၏။ အစားအမျိုးမျိုးကို စားရ၏။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို စုဆောင်းရန် ဝါသနာပါရာ ရောက်လေရာတွင် အလွန်ထူးဆန်းသည့် ရှေးဟောင်း လက်ရာများကို တွေ့ပါက (ဥပမာ- လက်စွမ်း၊ စား၊ ငှက်ရုပ် စသည်များကို) ဝယ်ယူသည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် သယ် ၍ လွယ်ကူသော ရှေးဟောင်းလက်ရာ များကိုသာ ဝယ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောသားလုပ် သက် ၅နှစ်ရှိပြီးနောက် အမေရိက တိုက် မက္ကစီကိုနိုင်ငံ ပင်လယ်ဆိပ် ကမ်းတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် သင်္ဘော ဆိပ်ရှိ ဈေးဆိုင်တန်းကို လျှောက်ကြည့် သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မက္ကစီကိုနိုင်ငံသား သင်္ဘောသားများနှင့် အနေကြသော ကြောင့် မက္ကစီကိုစကားပြောတတ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ထံမှ မြွေရုပ်ကလေးတစ်ခု ကို ဝယ်လိုက်ပါသည်။ လက်သီးဆုပ် ခန့်ရှိပြီး ကြေးဝါဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခွေနေသော မြွေရုပ်။

မြွေရုပ်ရောင်းသော အမျိုးသမီး

ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မြွေရုပ်ကို မပေး ဖီ လက်နှစ်ဖက်ယှက်လျက် မြွေရုပ်ကို ကြည့်ပြီး နတ်မှ တကွတ်ကွတ်ရွတ်ဆို လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို ပေး၏။

ဤသို့ပေးရင်း ကျွန်ုပ်အား မက္ကစီကိုစကားဖြင့် မြွေရုပ်ကို ကောင်း ကောင်းထားရန် ပြောရာ၊ ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။

သင်္ဘောသို့ ပြန်ရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်သည် မြွေကို ရေဖြင့် စင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောပြီးနောက် အရုပ်ပေါ်ရှိ ချေးများကို ကြေးပွတ်ဆေး ဖြင့် တိုက်ချွတ်လိုက်ရာ မြွေရုပ်မှာ အရောင်ဝင်းလက်သွား၏။ တကယ် မြွေအတိုင်း အလွန်လှသော၊ လက်ရာ မြောက်သော မြွေရုပ်ဖြစ်သည်။ မျက်လုံး များမှာလည်း တကယ်မြွေအတိုင်း။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျက်လုံးများကို ကြည့် ရင်း ကြက်သီးများပင် ထသွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြွေရုပ်ကလေး ကို ကျွန်ုပ်၏ အိပ်စင်ခေါင်းရင်း၌ သင်္ဘောလှုပ်လျှင် ပြုတ်မကျအောင် အခိုင်အခန့်တင်ထားလိုက်ပါသည်။

မြွေရုပ်ရပြီး တစ်ညအကြာ၌ ကျွန်ုပ်သည် ညဘက် အလုပ်ပင်ပန်း၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နံဘေး၌ လှပသော နိုင်ငံခြား သူတစ်ယောက်ကို အိပ်မက်လေလား၊ တကယ်လား မပြောနိုင်အောင် မြင် တွေ့ရ၏။ အိပ်ခန်းမှာ လုံးဝ မမှောင်ဘဲ အပြင်ဘက်မှ အလင်းရောင်မှန်မှန် ဖွား အကူအညီဖြင့် မြင်တွေ့ရသည်ဟု ကျွန်ုပ်ခံစားမိသည်။

ကျွန်ုပ် လုံးဝ နိုးနေသည့်အခါ တွင် မတွေ့ရဘဲ၊ ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်နေ သည့်အခါ သို့မဟုတ် အိပ်ချင်းတူဖြင့်

အိပ်မပျော်တပျော်ဖြစ်နေချိန်တွင် တွေ့ ရခြင်းဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ထိုမြွေရုပ်လေး ကျွန်ုပ် လက်ဝယ်သို့ရောက်ပြီး တစ်လခန့် အကြာတွင် သင်္ဘော မာလိန်မှူးသည် သင်္ဘောကို လိုက်လံစစ်ဆေးစဉ် ကျွန်ုပ် ၏ မြွေရုပ်ကို တွေ့ပြီး “ဟာ...လှ လိုက်တာ၊ ငါ့ကို ပေးကွာ”ဟု ပြောပြီး ယူသွားပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း “မယူ ပါနှင့်”ဟု မပြောဝံ့။

မာလိန်မှူးသည် မြွေရုပ်ကို သူ့ အခန်းထဲရှိ စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် တင် ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရ၏။

မာလိန်မှူး ကျွန်ုပ်ထံမှ မြွေရုပ် ကို ယူသွားချိန်မှစပြီး ကျွန်ုပ်သည် ညဘက်တွင် လှပသော အမျိုးသမီး ပုံရိပ်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

မာလိန်မှူး မြွေရုပ်ကို ယူသွားပြီး နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် သင်္ဘောပေါ်ရှိ အရာရှိများနှင့် သင်္ဘောသားများအား လုံးကို မာလိန်မှူးက...

“ငါတို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ မိန်းမ တစ်ယောက်ရောက်နေတယ်။ ညဘက် မှ ထွက်တယ်။ နောက်မှာ တစ်နေရာ ရောမှာ ပုန်းနေတယ်။ ရှာကြစမ်း”

ဟု ပြောသောကြောင့် သင်္ဘော ပေါ်မှ လူများအားလုံး အလုပ်ရှုပ်ကုန် ကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲမှ “မြွေရုပ် ဟာ ညဘက်မှာ မာလိန်မှူးကြီးကို ကိုယ်ရောင်ပြုပြီး”ဟု ပြောလိုက်သည်။

သင်္ဘောသားများအားလုံးက “မတွေ့ဘူး”ဟု ပြောသော်လည်း မာလိန်မှူးက မကျေနပ်။

“ညဘက် ငါ စောင့်ဖမ်းမယ်” ဟု ပြောသည်။

သို့သော် ဘာမှ ဖြစ်မလာ။

သို့နှင့် နောက် သုံးလေးရက် အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အရဲစွန့်၍ မာလိန်ပျားကြီးအား...

“မြွေရုပ်ကို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပေးပါ”

ဟု တောင်းရာ သူက ပြန်ပေး၏။

မာလိန်ပျားကြီးသည် နောက်ပိုင်း၌ သင်္ဘောလုပ်ငန်းဖြင့် အလုပ်များ ရှုပ်နေ၍လားမသိ၊ သင်္ဘောပေါ်၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိသည့်အကြောင်းကို မပြောတော့။

သို့သော် ကျွန်ုပ် အောင်သူဟိန်းသည် မြွေရုပ် ပြန်ရချိန်မှစပြီး ညဘက်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ကို မြင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးပြသော ပုံရိပ်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်လာ၏။

သင်္ဘော ဆိပ်ကမ်းကပ်သည် အခါ ကျွန်ုပ်သည် မွေးသော ပန်းအချို့ကို ဝယ်၍ မြွေရုပ်အနီးတွင် ကပ်ထားခြင်း၊ အသားဟင်းထဲမှ အသားအချို့ကို မြွေရုပ်ရှေ့၌ ချထားပေးခြင်း၊ ရေခွက်ထဲ ရေထည့်ပြီး ရေတွင် ထားခြင်းတို့ကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ပြုလုပ်ပေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရသည့် လစာငွေများကို ကျွန်ုပ်၏ အိပ်စင်အောက်ရှိ လက်ဆွဲသေတ္တာထဲ၌ ထည့်၍ သော့ဆတ်ထားပါသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘောသား အမျိုးမျိုးရှိရာ အချို့ သင်္ဘောသားများမှာ ခြေဆော့ လက်ဆော့ရှိ၏။ သောက်စားကြသူများမှာ ရသည့် လစာနှင့် မလောက်။ လစ်လျူငင် ငွေကို ခိုးလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် ညဘက် တာဝန်ကျ၍ နံနက် နောက်တွင် တာဝန်ပြီး၏။ အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လာစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်စင်အောက်၌ သင်္ဘောသားတစ်ယောက် လဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် မသေဘဲ သတိလစ်နေ၏။ သူ့လက်ထဲ၌ သော့တစ်ချောင်းရှိပြီး ကျွန်ုပ်၏ လက်ဆွဲသေတ္တာမှာ သူ့အနီးရောက်နေ၏။ သေတ္တာသော့မှာ ပွင့်မနေပါ။

ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်ပျားနှင့် ဆေးမှူးတို့ကို အပြေးသွား၍ အကြောင်းကြားသည်။ သူတို့ အပြန်ဆုံး လိုက်လာပြီး ဆေးမှူးက စစ်ဆေးရာ အဆိပ်ရှိသော အကောင်တစ်ကောင်ကောင်၏ အကိုက်ခံခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဆေးကုပေးပြီးနောက် ထိုသင်္ဘောသားအသက်ပြန်ရှင်လာ၏။

ထိုသူ သတိရလာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ သေတ္တာထဲမှ ပိုက်ဆံကို ခိုးရန် သော့တူနှင့် ဖွင့်စဉ် အကောင်တစ်ကောင်ကောင်က သူ့လက်ကို ကိုက်လိုက်သည်ကို သိလိုက်ရပြီး သတိလစ်သွားကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

နောက်ညတွင် ကျွန်ုပ်အိပ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နားထဲ၌ “သူခိုးကို ကျွန်ုပ်မအသေပေါက်သတိရင် ရတယ်။ ဒါပေမယ့် မလုပ်ပါဘူး။ သူ သင်ခန်းစာရသွား အောင် အပြစ်ပေးရုံ ပေးလိုက်တာပါ” ဟု ပြောသံကို ကြားရ၏။ မက္ကစီကိုလို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် အဆိပ်ရှိသော အကောင်များကို ကျွန်ုပ်တို့ ရှာကြရပြန်၏။ သို့သော် လုံးဝ မတွေ့။

သို့နှင့် နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် မက္ကစီကိုလို ဆိုက်ရောက်လာပြန်၏။

မြွေရုပ်ဝယ်ခဲ့ရာ ဆိပ်ကမ်းမြို့သို့ ကပ်ခါနီးညတွင် ကျွန်ုပ်အိပ်နေစဉ် လှပသော အမျိုးသမီးက...

“ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ ကျွန်မ ကမ္ဘာကို သင်္ဘောနဲ့ ပတ်ခဲ့ရလို့ ပြီးတော့ ရှင်ရဲ့ ကြင်နာမှုအတွက် ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မေ့မရဘူး။ ကျွန်မဟာ ကျိန်စာသင်နေသူပါ။ အခုတော့ မကြာခင် လွတ်မြောက်တော့မှာပါ”

ဟု ပြောပြီး ပျောက်သွား၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို မက္ကစီကိုလို ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးလင်းသည်အထိ ပြန်အိပ်၍ မရတော့။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အားလပ်ခွင့်ရ၍ မြွေရုပ်ကို ပိုက်လျက် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းသွားပြီး အကောင်ခွန်ဌာနသို့ သွားသည်။

“ဒီမြွေရုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရှေးဟောင်းဌာနကို ကျွန်တော်လှူပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး ထိုမြွေရုပ်ရခဲ့ပုံကို မက္ကစီကိုလို ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ အရာရှိတစ်ယောက်က “ကျေးဇူးတင်တယ်”ဟု ပြောပြီး လက်ခံထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ရင်ဝယ် ပေါသွားသော်လည်း ထူးဆန်းသော မြွေရုပ်ပိုင်ရှင် မြွေမင်းသမီးကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေမိပါတော့သည်။

မြသိန်း

ဝိဇ္ဇာပြခဲ့သော ငှက်ဖျားပြတ်ဆေးတော်တစ်လက်

ရဲမျိုးသူ (ဟေမိမြိုင်)

အကြောင်းတစ်ခုကို အခြေပြု၍ အတွေးသစ်တစ်ခု ရှိခဲ့၏။ “ပညာရွှေအိုး လူမခိုး”ဆိုသော မြန်မာတို့၏ ဆိုရိုး စကားအရ ငှက်ဖျားရောဂါပျောက်စေသော ဆေးနည်းကို ချီမြိုင်ခဲ့သော ရသေ့ ရှင်ပညာဇီပအား စာရေးသားရင်း သတိ ရမိ၏။ တရုတ်စကားပင်သည် ငှက်ဖျားရောဂါရှင်တို့အား ကုသပျောက်ကင်းကြောင်းကို ကဗျာစာတိုလေးနဲ့ ရွတ်ဆို ပြခဲ့သည်က...

တရုတ်စကား အဟုတ်စကားမို့ကျော်
ဝိဇ္ဇာကျော် ဆေးတော်ပေး
ငှက်ဖျားသော် ဝေးကွာသေး
မှတ်သားနေ တစ်သက်တာအရေး -
ဟု ဖြစ်လေသည်။

တောရိပ်မှီ သူတော်စင်၊ သူတော်မြတ်တို့ သဘာဝ တရားကို နားလည်စွာ နေထိုင်တတ်ကြ၏။ တောတောင် အတွင်း သဘာဝတရားမှ ဖြစ်တည်သော စွမ်းအားကို အသုံး ချတတ်ရပြန်၏။

ထူးထူးခြားခြား ဆေးတစ်ပါးကို တင်ပြရပါမူ ရုက္ခမူ

နည်းဖြစ်သော တရုတ်စကားပင်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထင်ရှား ကာ အသုံးထူးခဲ့သူမှာ အောင်ဓာတ်ကိုသာ ဆောင်သော အောင်မင်းခေါင် ဝိဇ္ဇာဝိသုဒ္ဓိဖြစ်နေလေသည်။

၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင် ကချင်ပြည်နယ် မိုးညှင်းမြို့နယ်ရှိ နမ္မာခရုချောင်းရွာတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် သာသနာ့ ဓာတ်ပန္နက်များချပြီး အရူးအသွင်ဖြင့် အဘ ဘိုးမင်းခေါင် နေထိုင်ခဲ့ဖူး၏။ ဘိုးမင်းခေါင်က ထင်ရှားလိုသည့် စိတ်နှလုံး မရှိသော်လည်း ထူးလို ကျော်ကြား အရူးအသွင် ထင်ရှားခဲ့ သော သမိုင်းနောက်ခံ အတိတ်မှ ပုံရိပ်တို့က ယနေ့တိုင် ကျန်နေသေးပင် ဖြစ်သည်။

ရသေ့။ ။ လူလေး...တောသူ တောင်သား လက်လှုပ် လက်စားတွေဟာ အလွန်သနားဖို့ ကောင်း စာယ်။ ဉာဏ်အသိနည်းပါးတာရယ်၊ ဘဝပေး အခြေအနေအရ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်း ကန်နေရလေတော့ ကျန်းမာရေးအသိမရှိလို့ ငှက်ဖျားရောဂါဆိုကြောင့် မကြာခဏ အသက် ဆုံးရှုံးရတယ်။

ရွှေမြ: ■ တင်ပါ့ ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ဒါကြောင့် ဘုရားသေ ညွှန်ပြမယ်၊ ငှက်ဖျားပျောက်တဲ့ ဆေးကို မေးပြီး စာရေးမလို့ပါ ဘုရား။

ရသေ့: ■ အလွန်ကောင်းတယ်။ ဒါနဲ့ ဆက်ပြီးပြောပြမယ်။ ဓာတ်အာရုံကျရာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ဘိုးမင်းခေါင်ဟာ အဓိပ္ပာယ်သိသူအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိသူပေါ့။ တစ်နေ့ ကြုံလာတာက ကချင်တိုင်းရင်းသား လင်မယားနှစ်ယောက် တောကြီးထဲ မီးသွေးဖုတ်ရင်း ငှက်ဖျားတွေ တက်ပြီး မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲ ခွေနေရတာနဲ့ ကြုံပါသတဲ့။ ဘိုးမင်းခေါင်ကြီးဟာ လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး အကြောင်းရှိတော့ ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတယ်။ “မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မသေဆေးတိုက်မယ်။ ငါတိုက်တဲ့ ဆေးကို သောက်” လို့ ပြောတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဓားမကြီး တစ်ချောင်းယူပြီး တရုတ်စကားပင်က အခေါက်တွေ ခွာယူလျက် သူကိုယ်တိုင်ပြုတ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နာရီဝက်လောက် ပြုတ်ပြီးတော့ ဆားအနည်းငယ် ထည့်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ခွက်ထဲ ထည့်ပြီး “ရော...သောက်၊ တစ်ပတ်သောက်ရင် အပြီးပျောက်ပြီကွ” လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားခဲ့တာလို့ ကြားဖူးခဲ့တယ်ကွ။

ရွှေမြ: ■ တကယ်ရော ပျောက်သွားလား ဘုရား။

ရသေ့: ■ ပျောက်တာပေါ့၊ လူလေးရ။ တကယ်အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးပဲကွ။ တွေ့ရာမြင်ရာ ဆေးကို မနားမှုတ်ပြီး တိုက်တာမှမဟုတ်တာ။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းခေါင်ရှင်ကို ဝိဇ္ဇာမိရိဂိုဏ်းချုပ်လို့ ဆိုတာပေါ့။ လွယ်လွယ်ကူကူ ဂိုဏ်းချုပ်လို့ မတွေးအပ်ဘူးကွ။ ဝိဇ္ဇာတို့ သိသင့် သိအပ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာရေအတတ်စုံကို အကုန်တတ်လို့ပဲ နားလည်အပ်တယ်။

ရွှေမြ: ■ ဒါဆို ဘိုးမင်းခေါင်ဟာ ဆေးဝိဇ္ဇာလည်း ဖြစ်တာပေါ့။

ရသေ့: ■ အမှန်ပေါ့။ ဘဝအဆက်ဆက် ဖြည့်တင်းတဲ့ ပါရမီကြောင့် ပညာသခင်ဖြစ်ရတာပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း ဝိဇ္ဇာလောကမှာ ဦးစီးနာယက ဥက္ကဋ္ဌကြီးလို့ ဆိုကြတာပေါ့ကွယ်။

ရွှေမြ: ■ ဘုရားသေက အခုပြောပြတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘယ်

လိုသိတာလဲ ဘုရား။

ရသေ့: ■ ဒီလိုကွဲ့၊ ကြောင်းကျိုး ချိတ်ဆက်သွားတာက ဘိုးဝိမလကြောင့်ပဲကွဲ့။ လူသားချင်း တူကြပေမယ့် ဘဝအဆက်ဆက်က ဆုပန့်ခက်တွေ ရှိလာကြလေတော့ ပါရမီလမ်းကို လျှောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိရှိလာတယ်။ ဗီဇမျိုးစေ့အမှန် ရှင်သန်အောင် စိတ်အကျင့်ကို အဓိက မှုတည်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကျင့်ရတာကြောင့် လူတို့နဲ့ ဝေးရာ တောရိပ်ကို ဝိုက်တော့တယ်။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ဟာ သတ္တဝါတွေကို အဆုံးအမပြုရာမှာ “အတ္တဟိ အတ္တနောနာတော” မိမိကိုယ်သာ ကိုးကွယ်ရာလို့ မိန့်ကြားခဲ့တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘုရားသေဟာ ဒီ မဟာမြိုင်တောကြီးထဲ ရောက်လာပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော်ထုံ၊ သမထအကျင့်မြတ်နဲ့ နေခဲ့တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ငှက်ဖျားရောဂါကြောင့် စိတ်ပျက်စွာ အိပ်ရာထဲ ခွေနေရတော့တယ်။ လောကီစည်းစိမ် ဘာမှတွယ်တာစရာမရှိတဲ့ ရသေ့ဘဝ အကုန်အခက်တွေနေတုန်း ဘိုးဝိမလ ရောက်လာပြီး တရုတ်စကားအခေါက်ကို ဆားသွင်းပြီး တိုက်ရာမှ ငှက်ဖျားပြုတ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ ဘိုးဝိမလ ပြောပြခဲ့လို့လည်း ဘိုးမင်းခေါင်ကြီး နမ္မာရရရွာဘက်မှ ငှက်ဖျားကုတဲ့ တရုတ်စကား အကြောင်း သိရဇွယ် လူလေး။

ရွှေမြ: ■ တရုတ်စကားပင်မှာ ဘာသတ္တိထူးတွေ ရှိနေလို့လဲ ဘုရား။

ရသေ့: ■ ပြောပြမယ်။ မြန်မာစကားမှာ မသိသူ ကျော်သွား၊ သိသူ ဖော်စားဆိုတဲ့ စကားရှိခဲ့တာကြောင့် သိသူတို့အတွက် နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အနစ်သာရပြည့်တော့တယ်။ ဥပမာပြရရင် လူလေး လမ်းဘေးမှာ တွေ့တဲ့ ထိကရုံးပင်တောင် ဆေးအသုံးသိရင် လူတို့အတွက် အကျိုးကြီးတယ်ကွဲ့။ ဒါကြောင့် လူလေးသိအောင် ပြောရရင် တရုတ်စကားပင်မှာ သတ္တုပြဒါးဓာတ်ပါပြီး အရသာ ဖန်ခါးမှု ရှိတယ်။

ရွှေမြ: ■ သာမန်လူတွေဟာ တရုတ်စကားပင်မှာ သတ္တုပြဒါးဓာတ်ပါတာ ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ ဘုရား။

ရသေ့။ ။ အခုမှပဲ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက်သမားနဲ့ တိုးတော့တာကိုး။ အဲဒါ လူလေးမေးရမယ့် စကားပဲ။ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ သုံးခွက် တစ်ခွက်တင်ဆိုတဲ့ ဆေးစကားရဲ့ သိအပ်တဲ့ အဖြေပေါ့။ လူလေး ပြန်ရင် စစ်ကြည့်။ တရုတ်စကားခေါက်ကို ခွာရေနဲ့ ပြောင်အောင်ဆေး ဆေးသင့်ရုံထည့်။ စိမ်ရည်ပြုမှာမို့ ရေကို အခေါက်မြှုပ်အောင် ထည့်ရတယ်။ ဓာတ်သတ္တုကျတာ မြင်စေဖို့ အက်စစ်အသွင် ပြုရမှာကို သိရမယ်။ ဒီတော့ အချဉ်ထည့်ရတယ်။ သံပရာသီးဖြစ်ဖြစ်၊ ရှောက်သီးဖြစ်ဖြစ် အရည်ညှစ်ထည့်ပြီး နှစ်ရက်လောက် စိမ်ထားလိုက်။

ရွှေမြ။ ။ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ ဘုရား။ တပည့်တော် ဒီက ပြန်ရင် လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ချင်လို့ ဘုရား။

ရသေ့။ ။ လက်တွေ့လုပ်တော့ လက်တွေ့သိမှာပေါ့ကွယ်။ လက်တွေ့လုပ်တဲ့ အကျိုးဟာ လူ့ဘဝအတွက် တစ်သက်တာ မှတ်မိနိုင်စေတဲ့ အကြောင်းပဲ။ ဆက်ပြောပြမယ်။ တရုတ်စကားအခေါက်တွေကို ဖယ်၊ စိမ်ရည်ကို သွန်ထုတ်။ အဲဒီမှာ

အရေကြီးတယ်။ ပညာမျက်စိရှိရတယ်။ အနှစ်သားဆိုတာ အောက်မှာ စုကြတာမို့ ဖြူလွလွ ငွေမှုန်အသွင် ပြဒါးရိပ်ကို မြင်ရလိမ့်မယ်။ အနည်တွေပါကွာဆိုပြီး အကုန်သွန်ချလိုက်ရင် ဘယ်တွေ့မလဲ။ ဒါဆို လူလေး သဘောပေါက်ရောပေါ့။

စိတ်ကူးပုံရိပ်တစ်ခုလဲလာမိသည်ကား သဘာဝတရားကို တတ်သိ နားလည်စွာ သူတော်ကောင်းတရားကို ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်လျက်ရှိကြကုန်သော သူတော်စင် အပေါင်းအား ဦးညွှတ် ကန်တော့မိတော့၏။ လူ့ဘဝကို မိမိတို့ ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကြိုးပမ်းကာ တရားရှာသူတို့ပင်တည်း။ လောကီစည်းစိမ်ကို မမက်၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းကပင် တရားအသိရှိနေခြင်းဟု ဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့ ချီးမြှင့်ခဲ့သည့် ငှက်ဖျားပြတ် ဆေးနည်းတစ်လက်ဖြစ်သော တရုတ်စကားပင်သည် လောကီလူသားတို့အတွက် အကျိုးကြီးပေးမည်ဟု ယုံကြည်လျက်။

မဟာဗောဓိမြိုင် ဆရာတော်ကြီးအား

အာရုံဖြင့် ဦးခိုက်လျက်...

ရဲမျိုးသူ

ဆရာ ဦးပိုင်ဂဒောင်

(ဝိဇ္ဇာဘွဲ့) [လက္ခဏာဗေဒင်ဗောဓိခန်း]

ထိုက် (၄၀)၊ (B၀) -မြေညီထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊ ဦးပိစာရလမ်း၊ (၄၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်အုပ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁ - ၀၉ ဂျူလိုင် ၁၉၀၂၊ ၀၉ ဂွေတလပြည့်၊ ၀၉ ၂၅၀ ဂျူလိုင်

- အလုပ်လျှောက်ထားခြင်း / ရေးဖြေ - လူတွေဖြေဆိုခြင်းတွေမှာ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်ရွေးချယ်ခံရပြီး အလုပ်အကိုင်အမြန်ဆုံး ရရှိစေဖို့
- လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသမှာပဲ ဆက်လက်ကြာရှည် ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင်ရစေဖို့
- မိမိဆန္ဒရှိသော အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသကို ခက်ခဲကြန့်ကြာခြင်းမရှိဘဲ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရစေဖို့
- အလုပ်အကိုင်မှာ အမြန်ဆုံး ရာထူးအဆင့်တိုးတက်ရရှိစေဖို့
- လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ လုပ်ငန်းခွင် အဆင်မပြေမှုတွေ၊ အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲ၊ အစွပ်အစွဲ၊ အတိုင်အတော၊ အစစ်အဆေး ပြဿနာတွေ အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေချောမော ကျော်လွှားအနိုင်ရပြီး ပြတ်သွားစေဖို့
- ❶ တိုက်၊ အိမ်၊ တိုက်ခန်း၊ ဆိုင်ခန်း၊ မြေကွက်၊ ခြံကွက်...စသည်ဖြင့် မိမိရောင်းချင်သော ပစ္စည်းများ အမြန်ရောင်းထွက်စေဖို့
- ❷ ဆိုင်လုပ်ငန်း အမျိုးမျိုးမှ နေ့စဉ် လူဝင်များ၊ ဝယ်သူများ၊ ရောင်းအားကောင်း၊ ငွေဝင်ကောင်း အမြန်ဖြစ်လာစေဖို့
- ❸ တရားသဖြင့် ငွေရှာသော မည်သူမဆို နေ့စဉ် ငွေဝင် လာဘ်ရှင် အဆင်ပြေ ကံကောင်းစေဖို့
- ❹ အရေးတကြီး ငွေလိုနေသော၊ ဝင်ငွေတိုးပွားလိုသောသူများအတွက် ငွေဝင် ချက်ချင်းကောင်းပြီး ငွေဝင် (၃)ဆတိုးစေဖို့

ဓမ္မိပညာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးမှု လိုအပ်လျှင် လာခဲ့ပါ။

ဗုဒ္ဓ

(ပညာရေး)

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အံ့ဖွယ်တော် တစ်ဆယ်ရှစ်ပါး

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာ၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာကို အများစုက သိရှိကြသလို၊ စာရေးသူအများကလည်း “အံ့ဖွယ်ရှစ်ဖြာ သာသနာ”အကြောင်းကို အများအားဖြင့် ဖော်ပြ ရေးသားလေ့ရှိကြပေသည်။ သို့သော်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အံ့ဖွယ်တော် တစ်ဆယ်ရှစ်ပါးအကြောင်း ကို အနည်းစုကသာ ရေးသားခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အံ့ဖွယ်တော် တစ်ဆယ်ရှစ်ပါး အကြောင်းကို လေ့လာမှတ်သားသော ရေးသားဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များတွင် ရတနာသုံးပါးရှိလေသည်။ ထိုရတနာသုံးပါးမှာ ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာတို့ဖြစ်သည်။ ဘုရားရတနာကို အကြောင်းပြု၍ တရားရတနာနှင့် သံဃာရတနာတို့ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရတနာသုံးပါးတွင် ဘုရားရတနာသည် အရင်းမူလဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ရန်အကြောင်းကံ ပါရမီတော်များကို လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်တွင် ပါရမီတော်များ ဖြည့်ကျင့်ရာကာလကို လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းဟု ပြဆိုထားသော်လည်း “စူဠဗုဒ္ဓယောသဆရာ” ရေးသားစီရင်အပ်သော “သောတတ္တကိကျမ်း” တွင် ဘုရားအဖြစ် ရရှိရန် စိတ်ဖြင့် ဆုတောင်းခြင်း အချိန်ကာလမှာ ကမ္ဘာပေါင်း ခုနစ်အသင်္ချေ နှုတ်ဖြင့် မြွက်ဆို၍ ဆုတောင်းသော အချိန်ကာလမှာ ကမ္ဘာပေါင်း ကိုးအသင်္ချေ ပါရမီတော်များကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆည်းပူး ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရာ အချိန်ကာလမှာ လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းဖြစ်သည်ဟု ရှင်းလင်းဖွင့်ဆိုထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကူးသက်သက် ခုနစ်အသင်္ချေ နှုတ်မြွက်ဆိုမှု ကိုးအသင်္ချေ စုစုပေါင်း တစ်ဆယ့်ခြောက်အသင်္ချေ ကာလလွန်မြောက်ပြီးနောက် ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားထံ တော်ရင်း၌ “ဘုရားစင်စစ် ကေနဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု နိယတဗျာဓိဘိနန်းဆင်မြန်းခဲ့ရသော အချိန်ကာလမှစ၍ ကမ္ဘာပေါင်း လေးအသင်္ချေနှင့် တစ်သိန်းပါရမီတော်တို့ကို ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တန်ခိုးရှင် တစ်စုံတစ်ဦးက ပေးကမ်းချီးမြှောက်ခြင်းကြောင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရရှိခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပေ။

“ဘုရားစင်စစ် ကေနဖြစ်လိမ့်မည်” ဟူသော နိယတဗျာဓိတံခံယူနိုင်ရန် ရှေးရှေးဘုရားအဆူဆူတို့၏ ထံပါးတွင် စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဆုတောင်းခဲ့၍ ပါရမီကုသိုလ်များကို ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးခဲ့ရသည်။ နိယတဗျာဓိတံခံယူနိုင်ရန်မှာလည်း ဂုဏ်အင်္ဂါ ရှစ်ချက်ဖြင့် ပြည့်စုံရမည်ဖြစ်လေသည်။

- (၁) လူသားစင်စစ်ဖြစ်ခြင်း
- (၂) ယောက်ျားစင်စစ်ဖြစ်ခြင်း
- (၃) ထိုဘဝမှာပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်သော ပါရမီကုသိုလ်ထူးရှိခြင်း
- (၄) သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့ခြင်း
- (၅) ရသေ့၊ ရဟန်းဖြစ်ခြင်း
- (၆) အဘိညာဉ်သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံခြင်း
- (၇) လူသာမန်တို့ ပြုနိုင်သော ပါရမီကုသိုလ်ထူးကို

ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း

- (၈) ဘုရားအဖြစ်ကို ရရှိရန် ဆန္ဒအလွန်ပြင်းပြခြင်းစသော ဂုဏ်အင်္ဂါရှစ်ချက်ဖြစ်ပေသည်။

အထက်ပါအချက်များကို အကျဉ်းချုပ် ရှင်းလင်းချက်ပေးရလျှင် လူသားစင်စစ်ဖြစ်မှသာ နိယတဗျာဓိတံခံယူနိုင်သည့် အကြောင်းမူကား လူ့ပြည် လူ့ရွာ၌သာလျှင် ပါရမီတော် ဆယ်ပါး၊ အပြာသုံးဆယ်ကို စေ့စေ့ငြိမ်မြောက်၍ ဖြည့်ကျင့်နိုင်ပြီး နဂါး၊ ဂဠုန်၊ နတ်ဗြဟ္မာဘဝ၌ မဖြည့်ကျင့်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားစင်စစ် ကေနဖြစ်မှသာ နိယတဗျာဓိတံခံယူနိုင်သောကြောင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘုရားဆုပန်လိုပါက ရှေးဦးစွာ ယောက်ျားအဖြစ် ရရှိအောင် ဆုတောင်းရမည်ဖြစ်ပေသည်။

လူယောက်ျားဖြစ်ပါသော်လည်း အတိတ်ကုသိုလ်ကံ နည်းပါး၍ သုဂတိအဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါက ဘုရားဆုနှင့် မထိုက်တန်ပေ။ ဤဘဝမှာပင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုလျက် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်သော ပါရမီထူးနှင့် ပြည့်စုံပြီး ယောက်ျားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာကြီးငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် ပြည့်စုံသူများသာ ဘုရားဆုပန်နိုင်ကြသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ဗုဒ္ဓသာဝကများထံတွင် လည်းကောင်း၊ စေတီ ပုထိုး၊ ဗောဓိပင်၌ လည်းကောင်း နိယတဗျာဓိတံခံယူတောင်းခံ၍ မရ။ သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ကိုယ်တိုင်ဆုတောင်းမှသာလျှင် နိယတဗျာဓိတံခံယူနိုင်ပေသည်။

ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံည်သော ရသေ့၊ ရဟန်းများသာလျှင် ဘုရားဆုပန်နိုင်သည်။ နိယတဗျာဓိတံခံယူနိုင်သည့် လူဝတ်ကြောင်ဘဝသည် ဘုရားအဖြစ်နှင့် မလျောက်ပတ်၍ နိယတဗျာဓိတံခံယူ မရရှိနိုင်ပေ။

ယင်း ရသေ့၊ ရဟန်းများသည် အဘိညာဉ် ငါးပါး သမာပတ် ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံမှသာလျှင် နိယတဗျာဓိတံခံယူရရှိနိုင်သည်။ အဘိညာဉ်သမာပတ်နှင့် ပြည့်စုံသူများသာ ပါရမီတော် ဆယ်ပါးကို မှန်မှန်ကန်ကန် စူးစမ်း ဆင်ခြင် ရှာဖွေနိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် လူသာမန်တို့ ပြုနိုင်သော ပါရမီကုသိုလ်အထူးကို ပြုလုပ်နိုင်သူဖြစ်ရပေမည်။ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စား ဆွမ်းလျှူ၊ ပန်းလျှူ၊ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမှုဖြင့် ဘုရားအဖြစ်ကို မရောက်နိုင်။ ဒါနအရာတွင် သူတကာ မပြုလုပ်နိုင်သော

သာသမီးအလှူ၊ မယားအလှူ၊ မျက်လုံးအလှူများ သီလအရာတွင် သေလုနီးပါး ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခံရသော်လည်း သီလမပျက်အောင် စောင့်ထိန်းမှု ပြုနိုင်ခြင်းတို့သည် ဘုရားအလောင်းတော်များသာ ပြုနိုင်သော ပါရမီတူးများ ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် ပါရမီပြည့်ကျင့်ပြီး ပွင့်တော်မူပြီးကြကုန်သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာတို့တွင် အံ့ဖွယ်တော် တစ်ဆယ်ရှစ်အနက် ပြည့်စုံတော်မူကြလေသည်။

- (၁) စီဝရဉ္စ - ဝတ်ရုံတော်မူသော သင်္ကန်းတော်သည် ညစ်စွန်းခြင်း၊ နွမ်းနယ်ခြင်း မရှိခြင်းသည် အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၂) ကေသာစ - ဆံတော်တို့သည် တောထွက်စဉ် အခါက ဖြတ်တော်မူသည့်အတိုင်း မတိုမရှည် လက်နှစ်သစ်မျှသာ သက်တော်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံးတည်းတော်မူသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၃) ဓာရဏဉ္စ - ဆောင်တော်မူသော ကိုယ်ဝတ်၊ အင်္ကျီ၊ သင်းပိုင်း၊ ခြုံပန်းကြိုး၊ အပ်၊ ပဲခွပ်၊ သပိတ်၊ ရေစစ် (သို့မဟုတ်) ဓမ္မကရိုက်တည်း ဟူသော ပရိက္ခရာတို့သည် ကိုယ်တော်နှင့် မထိမဲ့၍ လက်လေးသစ်ခန့် ခြားတော်မူသည် လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၄) တေဝနဉ္စ - သပိတ်တော်ဆေးလျှင် လက်တော်စင်သည်။ လက်တော်ဆေးလျှင် သပိတ်တော်စင်နှင့်သည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၅) သာသပ ဂတ္ထပ ဝိသနဉ္စ - မုန့်ညင်းသီးခွံအတွင်းသို့ ဝင်နိုင်သည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၆) ရာဇ္ဇိဗရနဉ္စ - ခြောက်ပါးသော ရောင်ခြည်တော်တို့ လွှတ်သည်ရှိသော် အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့ကို ပျံ့နှံ့နိုင်ခြင်းသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၇) နိဗ္ဗိတဉ္စ - တန်ခိုးတော်ဖြင့် ရာ၊ ထောင်၊ သိန်း၊ သန်းမက ဖန်ဆင်းတော်မူပြီးလျှင် ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို ချွတ်တော်မူနိုင်ခြင်းသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၈) ဇာတိ၊ အာဏာ၊ ဝိသယာဟု သုံးဖြာသော ခေတ်တို့တွင် အလင်းအတိ၊ အနိက်မှောင်အတိ ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းတော်မူနိုင်ခြင်းသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

- (၉) အာကာသဥဇ္ဈင်္ဂနဉ္စ - ကိုယ်တော်ကို လဝန်းကဲ့သို့ အထက်ကောင်းကင်၌ ထားတော်မူနိုင်ခြင်းသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၁၀) ဒေသနဉ္စ - ခြားနားသိသာ၊ ချိုသာလျက်၊ နာလွယ်လည်းရှိ၊ စွန်းမငြိသည်၊ မကွဲမပျက်လုံး၍ထွက်သာ၊ လေးနက်ပဲ့တင်၊ စုံရှစ်အင်မြင့်၊ ထင်ထင်ဟောကြား၊ မြတ် တရားသည်၊ လေးပါးပရိသတ်၊ လူနတ်များတို့ ကြားနိုင်တန်သော အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၁၁) အာသယာနသယဉ္စ - အလုံးစုံ အကြွင်းမရှိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ စိတ်အလိုကို သိတော်မူနိုင်သော အာသယာ နသယဉာဏ်တော်တည်းဟူသော အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၁၂) မဟာကရုဏာ သမာပတ္တိစ - ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါ၊ မကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါတို့ကို ခွဲခြားသိမြင်တော်မူနိုင်ခြင်း မဟာကရုဏာ သမာပတ္တိဉာဏ်တော်တည်းဟူသော အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၁၃) ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တဉ္စ - သတ္တဝါတို့၏ ဣန္ဒြိယသည်၊ ရင်းသည်ကို သိတော်မူနိုင်သော ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တ ဉာဏ်တော်တည်းဟူသော အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၁၄) ဥေယျဓမ္မဉ္စ - နိဗ္ဗာန် ဝိကာရ လက္ခဏာပညတ်မှ တစ်ပါးကုန်သော တရားအစုဟု ဆိုအပ်သော သင်္ခါရတရားတို့ကို သိနိုင်ခြင်းသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၁၅) လဟုတာရုပ်၊ မုဒုတာရုပ်၊ ကမ္မညတာရုပ်၊ ကာယဝိညတ်၊ ဝစီဝိညတ်ဟု ဆိုအပ်သော ဝိကာရရုပ် ငါးခုတို့ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဥေယျဓမ္မသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၁၆) ဥပယေ၊ သန္တတိ၊ ဇရတာ၊ အနိစ္စတာတည်းဟူသော လက္ခဏာရုပ် လေးခုတို့ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဥေယျဓမ္မသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။
- (၁၇) အသင်္ခတဓာတ်နိဗ္ဗာန်ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဥေယျဓမ္မသည်လည်း အံ့ဖွယ်တော်တစ်ပါး။
- (၁၈) ဝိဇ္ဇာမာနပညတ်၊ အဝိဇ္ဇာမာနပညတ် စသော ပညတ်တရားအပေါင်းတို့ကို သိတော်မူနိုင်ခြင်း ဥေယျဓမ္မသည်လည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရွတ်ဆိုသော ခရီးသွားဂါထာ

ထွန်းမြတ်တေဇ (မြန်အောင်)

မင်းကွန်းဆရာတော်ကြီး အရှင်ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဦးဆုံး တိပိဋကဓရ၊ တိပိဋက ကောဝိဒဘွဲ့တံဆိပ်ရ အရှင်မြတ်တစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဆရာ တော်ကြီးသည် ပြည်ပနိုင်ငံများက သာသနာပြုခရီးပင့်ဖိတ် သော်လည်း ကြွရောက်ခြင်းမရှိဘဲ ပြည်တွင်း၌သာ ဖြူရွှာ အနံ့ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း၊ လေလမ်းခရီးဖြင့် ကြွရောက် တော်မူခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆရာတော်ကြီး ကြွရောက်တော်မူ ရာတွင် ခရီးသွားမီ အစဉ်အမြဲ ရွတ်ဆိုသော ဂါထာကို ဆရာ မင်းဉာဏ်ဝေ ရေးသားသည့် မြတ်မင်္ဂလာစာစောင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်၌ စာရေးသူ ဖတ်ရှု မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။ ထိုဂါထာကို စာဖတ်သူများအား ပြန်လည်မျှဝေအပ်ပါသည်။ ဂါထာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

- (၁) ဘဝသောတံ ဟဝေ ဗုဒ္ဓေါ-
တိဏ္ဍော လောကန္တဂ္ဂ ဝိဒ္ဓါ၊
တောန သစ္စ ဝဋ္ဋေန၊
ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။
- (၂) ယဒိ သန္တိဂမော ပဂ္ဂေါ၊
မောက္ခော စစ္ဆန္တိကံ သုခံ။
တောန သစ္စ ဝဋ္ဋေန၊
ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။
- (၃) သံယော ဝေ တိဏ္ဍကန္တာရော၊
ပုညက္ခေတ္တော အနတ္တရော။

တောန သစ္စ ဝဋ္ဋေန၊
ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

အနက်မြန်မာပြန်

- (၁) မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဝသုံးသွယ် ရေပြင်ကျယ် ကို ကူးမြောက်တော်မူပြီးဖြစ်သည်။ လောက၏ အဆုံးသို့ လည်း ရောက်တော်မူပြီ။ လောကအားလုံးကိုလည်း သိတော်မူပြီ။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ခရီးသွားခြင်းသည် ပြီးမြောက်ပါစေသတည်း။
- (၂) လောကုတ္တရာတရား အရိယာမဂ်လေးပါးသည် စင်စစ်ကောန် နိဗ္ဗာန်ထုတ်ချောက် ရောက်စေနိုင်၏။ အရိယာမဂ်ဖြင့် ရောက်အပ်သော နိဗ္ဗာန်သည်လည်း ချမ်းသာစင်စစ် ကောန်ဖြစ်၏။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ခရီးသွားခြင်းသည် ပြီးမြောက်ပါစေသတည်း။
- (၃) ပရမတ္ထအရိယာ သံယာတော်မြတ်သည် စင်စစ် ကောန် သံသရာတစ်ဖက်ကမ်းရောက် ကူးမြောက်တော်မူ ဖြစ်၏။ အရိယာ သံယာတော်သည် အတုမရှိ အလွန်မြန် သော ကောင်းမှုမျိုးကို စိုက်ပျိုးကြချရာ လယ်ယာမြေ ဖြစ်ပါပေ၏။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ခရီးသွားခြင်းသည် ပြီးမြောက်ပါစေသတည်း။

ထွန်းမြတ်တေဇ (မြန်အောင်)

ထိုတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသောတရားတို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာတို့၌ မဖြစ်။ ဘုရားသခင်တို့၌သာ ဖြစ်တော်မူသော အံ့ဖွယ်တော် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အံ့ဖွယ်တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ကို ပိုမိုကြည်ညိုသောစိတ်ဖြင့် ကိုးကွယ်လျက် ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံး အမကို ခံယူကာ သာသနာအကျိုး၊ ဘာသာအကျိုးတို့ကို ဆထက်တိုး၍ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို ပိုမို ကြည်ညိုလာကြစေရန် ရည်ရွယ်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်တို့

၏ အံ့ဖွယ်တော် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးကို လေ့လာရေးသားအောင်
v ဗိ နေယော n ■

ဗုဒ္ဓသာသနာ ရောင်ဝါနေသို့ လင်းသီး
လှစံ (ပညာရေး)

မှီငြမ်း

- ဗုဒ္ဓဘာသာလက်စွဲကျမ်း (မောင်အံ့-မဟာဝိဇ္ဇာဘုံဘေ)
- စေတီယ ပကသနီကျမ်း (ဘန္တုမေဓာဝိ)

အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းသာ

ဦးအုန်းမြင့် (ဝေဒသုတေသီ)

တစ်နေ့သောအခါ စာရေးသူသည် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကိုလှိုင်နှင့်အတူ သပြေစမ်းရွာသို့ သွားရောက်ကြပါသည်။ သွားရမည့်အကြောင်းမှာ ထိုရွာတွင် နေထိုင်သော ဦးချစ်၏ သမီးလေး ဖူးငုံမှ ထူးခြားသော အိပ်မက်မက်၍ သိလိုသောကြောင့် မေးမြန်းရန် သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးချစ်၏ အိမ်သို့ စာရေးသူတို့ ရောက်သောအခါ -
“ဟော...ညည်းညည်းတွေပါလား၊ လာကြဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

ဟု ဦးချစ်မှ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ဆက်လက်၍ ဦးချစ်မှ...

“တမင်သက်သက်တော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူး။ အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ကိုလှိုင်မှ...

“ခင်ဗျားမိုက်ထဲ ပုဏ္ဏားလေး ရှိတယ်နဲ့ တူတယ်။ သိပ်ဟုတ်ပေါ့ဗျာ။ လာရင်းကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားသမီးလေး ဖူးငုံရဲ့ အိပ်မက်ဖြစ်စဉ်ကို သိချင်တယ်ဆိုလို့ ဒီက စာရေးဆရာကို ခေါ်လာတာဗျာ။ တစ်ဆက်တည်း ပြောရဦးမယ်။ အဲ...ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်မှာနော်”

ဟု ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်ရာ...

“သိပ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ထမင်းမစားဘဲနဲ့ ပြန်လိုက်တော့ မလွယ်ဘူးမှတ်”

ဟု ဦးချစ်မှ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ဦးချစ်၏ ဇနီး ဒေါ်သန်းမှလည်း ရေနွေးနှင့် လက်ဖက်သုပ်များ၊ ငှက်ပျောသီးများကို ယူ၍ ညှဉ်းပံ့ပါသည်။

“သမီးလေး အပြင်ခဏသွားတယ်ဗျာ။ ခဏကြာ ပြန်လာမှာပါ”

ဟု ပြောပြီး သူ၏ သမီးလေးမှာ မွေးကတည်းက ထူးခြားမှုများရှိကြောင်း၊ မကြာခဏ ငွေကြေးများလည်း ရတတ်ကြောင်း၊ ယခုဆိုလျှင် ဘွဲ့ပင် ရထားကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

မကြာမီ ဖူးငုံလေး ပြန်ရောက်လာပါတော့သည်။

“ကဲ...သမီး၊ ဒီကို လာပါဦး။ သမီး ဦးလေးတွေက သမီးမက်တဲ့ အိပ်မက်နဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို သိချင်လို့တဲ့။ အဲဒါ ပြောပြလိုက်ပါဦး”

ဟု ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးချစ်မှ စကားလမ်းကြောင်းဖော် ပေးသောအခါ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမီးပြောပြပါ့မယ် ဦး။ ပြီးခဲ့တဲ့ ခြောက်လ လောက်ကပေါ့နော်။ အဲ...နေ့လယ် တစ်နာရီလောက် ထင်တယ်။ သမီးအလုပ်လုပ်တာ နည်းနည်းပင်ပန်းသွားလို့ ခဏအိပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အိပ်မက်တစ်ခုမက်ပါတယ်။ တစ်ခါမှ မမက်ဘူးတဲ့ အိပ်မက်မျိုးပါ”

ဟု ပြောပြရာ...

“ဆက်ပြောပါဦး သမီး”

ဟု ကိုလှိုင်မှ စကားဝင်ထောက်သောအခါ...

“အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက သမီးကို သာသနာပြုရလိမ့်မယ်။ ဘုရားတည်ရမယ်။ ငါးပါး သီလပြုပြီး အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်များကို အားထုတ်ပေးရမယ်လို့ ပြောပြီး သမီးလက်ထဲကို ငွေ ၅၀ကျပ်တန်၊ ၂၀ကျပ်တန်၊ ၁၀ ကျပ်တန် အသစ်သုံးရွက်ကို ထည့်ပေးတော့ သမီးလက် နဲ့ ဆုပ်ထားလိုက်တယ်။ နောက်တော့ အဲဒီ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပျောက်သွားတယ်။ သမီးလည်း နီးလာတယ်။ နီးလာတော့ ညာဘက် လက်ဝါးဆုပ်ထားတာကို သတိပြုမိ တယ်။ ဒါနဲ့ လက်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်မက်ထဲက အုတ်တုံး ၅၀ တန်၊ ၂၀ တန်နဲ့ ၁၀ တန် အသစ်သုံးရွက်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့သြ ဝမ်းသာပြီး မေမေ့ကို ခေါ်ပြလိုက် ပါတယ်။ ဖေဖေက အစက မယုံဘူး။ နောက်မှ သမီး အိပ်မက်အကြောင်းပြောပြတော့မှ ယုံသွားတယ်။ အဲဒီအချိန် အိပ်မှာလည်း ၅၀ ကျပ်တန်အဟောင်းတစ်ရွက်ပဲ ရှိတာ လေ”

ဟု ပြောပြပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ အစက ဘယ်ယုံမလဲ။ ဒါပေမယ့် သမီးလက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေက အသစ်မှ အသစ်။ ခေါက်ရိုး ရာတောင် မရှိဘူး။ အိပ်မှာက အဲဒီလို ပိုက်ဆံအသစ်က ရှိမှ မရှိဘဲ။ ရှိတာလည်း အနွမ်းတွေက များပါတယ်”

ဟု ဦးချစ်မှ ပြောပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ သမီးလေးက အဲဒီလို ပြောပြပြီး သမီး ဒီပိုက်ဆံတွေကို ဘာလုပ်ရမလဲ မေးတော့ ကျွန်မ လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ လှူလိုက်ပေါ့ သမီးရယ်လို့ ပဲ ပြောလိုက်တယ်”

ဟု မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းမှ ပြောပြပါသည်။

“မေမေပြောတဲ့အတိုင်းလှူမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက် လေးနဲ့ဆို နည်းတယ်။ ကျန်တာ ငွေထပ်ဖြည့်ပြီး ထိထိုး မယ်ဆိုပြီး ထိထိုးလိုက်ပါတယ်”

ဟု ပြောရာ...

“ဒါနဲ့ ဘယ်ဂဏန်းတွေနဲ့ ထိုးတာလဲ။ ပေါက်ရော ပေါက်ရဲလား”

ဟု ကိုလှိုင်မှ မေးလိုက်သောအခါ...

“အင်း... သမီးအနေနဲ့ပေါ့နော်၊ ၅၀တန်၊ ၂၀တန်၊ ၁၀တန် သုံးမျိုးပေါင်းတော့ ၈၀ ရတယ်။ ဒီတော့ (၈၀) ဂဏန်းများများပါတာ ထိုးမယ်ဆိုပြီး ထိထိုးတာ ငါးသိန်းဆု ပေါက်တယ် ဦးလေ။ သမီးတော့ အရမ်းဝမ်းသာသွားတာပါ ပဲ”

“အဲဒီငွေကို ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“ဘုရားတည်မယ် ဦး”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နဲ့ ဘုရားအကာဖြစ်တာ ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ”

ဟု စာရေးသူမှ ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ သမီးလေးက သမီး ဘုရားတည်ချင် တယ်။ အိပ်မက်ထဲက ဘိုးဘိုးက ဘုရားတည်ရမယ်။ သာသနာပြုရမယ်ဆိုတာ မေမေ သဘောတူတယ်နော်လို့ ပြောပါတယ်။ ကောင်းတာလုပ်တာပဲ။ ကျွန်မက ဘာလို့ သဘောမတူရမှာလဲ။ တည်ပါ။ လိုအပ်တာ မေမေတို့ လုပ် ပေးမှာပေါ့လို့ သမီးလေး အားရှိအောင် ကျွန်မက ပြန်ပြော လိုက်ပါတယ်”

ဟု ဒေါ်သန်းမှ ပြောပါသည်။

“အေးဗျာ၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါ။ အိပ်မက်ထဲ ကအတိုင်း အပြင်မှာလည်း တကယ်ကို ဒီပိုက်ဆံတွေ ရတာဆိုတော့ မယုံဘူး ကြုံဖူးမှသိ ဆိုသလိုမျိုးပေါ့ဗျာ။ ခုလို သိကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု စာရေးသူက ပြောလိုက်ပါသည်။

(မှတ်ချက်။ အဆိုပါ ဖူးငုံလေးသည် ယခုအခါ အောင်ဆုပန် မဇ္ဈိမ နဂါးရံ မြတ်စွာဘုရားကြီးကို တည်ထား ကိုးကွယ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

အမည်နှင့် နေရပ်ကို ပြောင်းထားသည်မှအပ အားလုံး ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။)

ဦးအုန်းမြင့် (ဝေဒသုတေသီ)

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာဓရိယ၊ ၁၁-အ)

စာရေးသူသည် လွန်ခဲ့သော ၂၅နှစ်ကျော်က ခုခွက နိကာယ်လာ ပေတဝတ္ထုပါဠိတော်ကို “ဘုရားရှင်လက်ထက် ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ သရဲတို့အကြောင်း”ဟူ၍ မြန်မာဘာသာပြန် ဆိုပြီး “ဆန်းညွှန်းဦး”စာပေတိုက်က ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ (ယခု ပစ်တိုင်းထောင်စာပေမှ ဆက်လက်ထုတ်ဝေနေပါ သည်။)

“ဆရာကြီး... ပြိတ္တာဘုံရောက်သူတိုင်း အပါယ်ဘုံ သားဟု ဆိုနိုင်ပါသလား”ဟု နိုင်ငံတော် ပရိယတ္တိသာသန တက္ကသိုလ်(ရန်ကုန်)မှ သာသနတက္ကသိုလ် မဟာဓမ္မာစရိယ (M.A)ကျမ်းပြုအရှင် ကုသလက မေးခဲ့ပါသည်။

ပေတဝတ္ထုအဋ္ဌကထာကျမ်းပြု အရှင်ဓမ္မပါလမထေရ် မြတ်က “ရှေးဘဝတို့က ပြိတ္တာတို့ ပြုအပ်ခဲ့သော ပြိတ္တာ အဖြစ်ကို ဆောင်တတ်သော ကံအမျိုးမျိုးတို့ကို ထိုသတ္တဝါ တို့၏ အကျိုးခြားနားချက်အားလျော်စွာ ပြတတ်၍ အထူး အားဖြင့် သံဝေဂကို ဖြစ်စေတတ်၊ ကံ၏ အကျိုးကို မျက် မှောက်ထင်ရှား မြင်သိစေတတ်သော ပေတဝတ္ထုဟူသော အမည်ဖြင့် ကောင်းစွာသိအပ်သော အကြောင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ ရှိသော မြတ်စွာတရား၏ ဒေသနာတော်ကို ခုခွကနိကာယ် ၌ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်တို့ သင်္ဂြိုဟ်တင်ခဲ့ကုန်ပြီး”ဟူ၍ ပြိတ္တာတို့အကြောင်းကို ဖော်ပြထားပါသည်။

ဤပေတဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာတို့ တွင် ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက်သွားသူများသာမက၊ ငရဲဘုံသို့ ရောက်သွားသူ၊ လူ့ဘုံသို့ ရောက်သွားသူ၊ နတ်ဘုံသို့ ရောက်သွားသူများအကြောင်းလည်း ပါဝင်နေသောကြောင့် ပေတဝတ္ထုဆိုပါလျက် ငရဲဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံများသို့ ရောက် သွားသူများ ထည့်သွင်းပါလာ၍ အမည်နှင့် ဆန့်ကျင်သလို သဘောဖြစ်နေသဖြင့် အရှင်ကုသလက စာရေးသူအား မေးမြန်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပေတ ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် ပတ်သက်၍ -

(၁) ပကဋ္ဌေန သုခတော ဣတဂတတတိပေတာ- ချမ်းသာသုခမှ ဝေးသောကြောင့် ပေတ ဟူ၍ အဘိဓမ္မတ္ထ ဝိဘာဝိနိ ဇိုကာ၌ ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

(၂) မနုဿတ္ထ ဘာဝတော အပေတတ္ထာ ပေတ ပရိယာယောပိ လတ္တတိစေ - လူ့အတ္တဘောမှ ကင်းကွာ (ကွယ်လွန်)သွားသောကြောင့် ပေတဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏ဟု ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဤစာဆိုနှစ်ခုအရ (၁)သည် ပြိတ္တာဘုံသို့ ရောက် သွားသူ၊ (၂)အရ မည်သည့်ဘုံသို့ ရောက်သွားသူတို့ အကြောင်းကို မဆို၊ အရာဌာနအားလျော်စွာ ရောက်သွား နိုင်သောသူဟု ဆိုလိုသည်။

ပြိတ္တာဟူသည် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ် ဟူသော အပါယ်လေးဘုံတွင် ပါဝင်သော လူ့ပြည်လောက အတွင်းမှာပင် တောချုံ၊ ပိတ်ပေါင်း၊ တောင်စောင်း၊ ဝှံ၊ လိုဏ် စသည်တို့တွင် မှီခိုနေရ၍ ဆင်းရဲထူပြောစွာ ခံစားနေ ရသော သတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

လူ့ပြည်လောက နေစဉ်က ငြူစုဝန်တိုင်းများ၍ မိမိ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း မရှိ၊ သူတစ်ပါး လှူဒါန်းသည်ကိုလည်း တားမြစ်၍ အန္တရာယ်ပြုကုန်သော သူတို့သည် များသောအားဖြင့် ထိုပြိတ္တာမျိုး၌ ဖြစ်ရသည်။

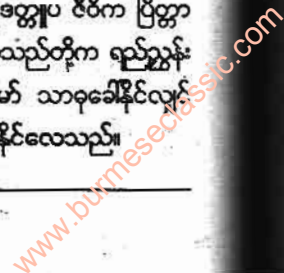
မိမိပြုလုပ်သော မကောင်းမှုကြောင့် ထိုသတ္တဝါတို့ သည် ထမင်းငတ်ခြင်း၊ ရေမွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်း စသော ဆင်းရဲကို ခံစားလျက် နှစ်ပေါင်း ရာထောင်သိန်းသန်းကာလ ပတ်လုံးသော် လည်းကောင်း၊ ဘုရားတစ်ဆူနှင့် တစ်ဆူကြား ကာလပတ်လုံးသော် လည်းကောင်း မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ရှိ နေကြရပါသည်။

ထိုကာလအတွင်း ထမင်းတစ်လုံး၊ ရေတစ်ပေါက်မျှ မစားမသောက်ရဘဲ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲကို ခံစားနေရသည် မှာ အကုသိုလ်ကံမကုန်မချင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤပြိတ္တာတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်တင် အဋ္ဌကထာတို့၌ ဖော် ပြထားသည့်အတိုင်း အမျိုးအမည် အဆင့်အတန်း ခွဲခြား ဖော်ပြထားရာ လေးမျိုးတွေ့ရပါသည်။

- (၁) ပရတ္တပ္ပ ပ ဇိကာ ပြိတ္တာ - သူတစ်ပါးပေးအပ် သောအစာကို အမှီပြု၍ အသက်ရှင်ရသော ပြိတ္တာမျိုး။
- (၂) ခုပ္ပိပါသိက ပြိတ္တာ - ထမင်းငတ်၊ ရေငတ်ဖြင့် အမြဲအနိပ်စက်ခံနေရသော ပြိတ္တာ။
- (၃) နိဇ္ဈာမ တထိုက ပြိတ္တာ - အမြဲ အကြွင်းမဲ့ လောင်ကျွမ်းခံနေရသဖြင့် ပူပန်ခြင်းရှိသော ပြိတ္တာ။
- (၄) ကာလ ကဉ္စိက ပြိတ္တာ - အသူရကာယ်ဘုံဟု အသီးအခြားခေါ်ဝေါ်အပ်သော ပြိတ္တာ။

ဤ ပြိတ္တာလေးမျိုးတို့တွင် ပရတ္တပ္ပ ပ ဇိကာ ပြိတ္တာ မျိုးမှာ လူ့ဘဝရှိ ဆွေမျိုးညာတကာ စသည်တို့က ရည်ညွှန်း ၍ လှူဒါန်းသည်ကို ဝမ်းမြောက်နမော သာဓုခေါ်နိုင်လျှင် စားဖွယ်သောက်ဖွယ် စသည်ကို ရရှိနိုင်လေသည်။

ဤပေတဝတ္ထုတွင် များသောအားဖြင့် ဤပရဒတ္တပုဒ်က ပြိတ္တာအမျိုးအစားဝင် ပြိတ္တာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ခန္တိပလိက ပြိတ္တာအမျိုးအစားမှာမူ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိပါသည်။ နိဗ္ဗာပတထိက ပြိတ္တာမျိုးက မရှိပါ။

ဤပေတဝတ္ထုတွင်လည်း ပရဒတ္တပုဒ် ခဏိက ပြိတ္တာအမျိုးအစားဝင် ပြိတ္တာတို့အကြောင်း ဖော်ပြထားသော်လည်း ပြိတ္တာအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လောကပညာတ္ထိကျမ်း၊ ဆကတိ ဗိပနိကျမ်း၊ ပါရာဇိကထပ်ပါဠိတော်၊ သံယုတ်ပါဠိတော်တို့၌ ပြိတ္တာအမျိုးအစားနှစ်မျိုး ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ပြိတ္တာသည် အပါယ်လေးဘုံတွင် ပါဝင်သော်လည်း အရှင်ကုသလ မေးသော ပြိတ္တာတိုင်း အပါယ်ဘုံသားဖြစ်ပါသလောဟူသော မေးခွန်းကို အဖြေထုတ်ပြလိုခြင်းသည် ခဏိက ဖြစ်ပါသည်။

အပါယ်ဘုံသားများသည် အဟိတ် အကုသလဝိပါက်၊ အဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် အချို့ ပြိတ္တာတို့သည် သုဂတိအဟိတ်၊ ခွိဟိတ်၊ တိဟိတ်၊ နိဗ္ဗာနနေခဲ့ကြသည်ကိုလည်း တွေ့နေရပါသဖြင့် ယင်းတို့ကို အပါယ်ဘုံသားဟူ၍ မခေါ်ရတော့ဘဲ ပြိတ္တာဘုံဖြစ်လင့်တစား သုဂတိအဟိတ် စသော ပဋိသန္ဓေဖြင့် ဖြစ်လာကြပါသည်။ စတုမဟာရာဇ် နတ်ဘုံသားအဖြစ် အကျုံးဝင်လာပါသည်။ သို့သော် စတုမဟာရာဇ် နတ်များကဲ့သို့မူ တန်ခိုးဦးစားခံစားရခြင်း မရှိပါဘူး။

ဥပမာ - ဘုရားရှင်လက်ထက်က သုစီလောမဘိလူး၊ အလောမဘိလူး၊ ဝိယကံရမာတာ ဘိလူး၊ ဥတ္တရမာတာ ဘိလူးတို့သည် ပြိတ္တာဟု ဆိုရသော်လည်း ဝိနိပါတိက အသုရာမျိုးတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတို့သည် တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေသော အထက်တန်းစားများဖြစ်ကြ၍ တရားထူးကို ရနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အင်္ဂုတ္တရအဋ္ဌကထာ၌ ဝိနိပါတိက အသုရာအကြောင်း နှစ်ဆုံပြရာ၌ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်သော ဥတ္တရမာတာ၊ ဝိယကံရမာတာ၊ ဖုဿဝိတ္တာ၊ ဓမ္မဂုတ္တ စသော အခြားသော သောနိက ပြိတ္တာတို့သည် ရှိကုန်၏။ ထိုပြိတ္တာတို့သည် အဓိ၊ အဖြူ၊ အညို၊ ကြမ်းပိုးရေအဆင်း၊ ရွှေရောင်အဆင်း၊ သော အရောင်အဆင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပိန်၊ အဝ၊ အတိအရှည် ကိုယ်နေဟန်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်သည် အမျိုးမျိုးဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေသညာသည်လည်း လူတို့ကဲ့သို့ ခွိဟိတ်၊ တိဟိတ်နှင့် အဟိတ်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် နှိမ့်နိမ့်ပင် ရှိနေပါသည်။

ထို ဝေမာနိက ပြိတ္တာတို့သည် စတုမဟာရာဇ်၊ တာဝတိံသာ အစရှိသော နတ်တို့ကဲ့သို့လည်း တန်ခိုးမကြီးကုန်။ အထီးကျန်သောသူတို့ကဲ့သို့ တန်ခိုးနည်းကုန်၏။ အစားအစာ၊ အဝတ် ရခဲသဖြင့် ငတ်မွတ်သော ဆင်းရဲခြင်းနှင့် နေကြရ၏။ တချို့မှာ လဆုတ်ပက္ခ၌ ဆင်းရဲခဲရပြီးလျှင် လဆန်းပက္ခ၌ ချမ်းသာခံစားကြရသည်။

ထိုသို့ ချမ်းသာအပေါင်းစုမှ ပျက်စီး၍ ကျရောက်ရာ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ဝိနိပါတိက ဟု ခေါ်ဆိုကုန်၏။ ထို ဝိနိပါတိက အသုရာခေါ် ဝေမာနိက ပြိတ္တာတို့တွင် တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေသူတို့သည် အကျွတ်တရားရကြကုန်၏ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရပါမည်။

ဤနေရာ၌ အဆင်းရပ်ဝါဆိုဝါပြော လူတို့၏ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်၊ တံတွေး၊ နှပ် စသော အညစ်အကြေးတို့ကို စားသောက်ရသော တိဟိတ်ပဋိသန္ဓေနေခဲ့ရသော မြေဘုတ်ဘိလူးမျိုး ဝိယကံရမာတာနှင့် ဥတ္တရမာတာတို့အကြောင်း ထုတ်နုတ်ပြအပ်ပါသည်။

သောတာပတ္တိဖိုလ်တည်ခဲ့ကြသော
မြေဘုတ်ဘိလူးမ နှစ်ဦး

- (၁) ဝိယကံရမာတာ
မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေစဉ်က ဖြစ်သည်။

ထိုတောဝန်ကျောင်း၌ “ကောသမ္ပ” အမည်ရှိသော ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်ရှိသည်။ ထိုကျောင်းဆောင်၌ သီတင်းသုံးနေသော အရှင်အနုရုဒ္ဓါ မထေရ်မြတ်သည် တစ်နေ့တွင် ဓမ္မပဒ အပ္ပမာဒ-ဝဂ်ကို သရဇ္ဈာယ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် “ဝိယကံရ” မည်သော သားငယ်ရှိသော ဝေမာနိက ပြိတ္တာမသည် သားငယ်ကို ချိုးလျက် တောဝန် ကျောင်း၏ အနောက်ဘက်မှစ၍ အစာရှာထွက်လာခဲ့ရာ အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိမြို့ဘက်သို့ ရှေ့ရှုသွားလျက် အစား အစာအတွက် တံတွေး နှံ့၊ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်ကို ရှာဖွေ ရင်း အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ ကျောင်းအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၏ တရားရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သံကို ကြားရသော ဝိယကံရမာတာအား အရေ စသည်တို့ကို ဖောက်ခွဲလျက် ရိုးတွင်းခြင်ဆီအထိ နှစ်သက်မှုပီတိ ထိခိုက် ကာ နလုံးသို့ပင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် ခံစားမိလေသည်။

ထိုခဏဝယ် ဝိယကံရမာတာသည် အစာရှာဖွေခြင်း ကို ခေတ္တခဏရပ်ပြီး တရားသံကိုသာ အာရုံသွားကာ နား

စိုက်ထောင်လေသည်။ သားဖြစ်သူက ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ တရား ၌ နားမလည်။ အစာမွတ်သိပ်မှုကိုသာ ခံစားနေရ ၍...

“မိခင်... အဘယ်ကြောင့် ရောက်ရာ ဤအရပ်၌ သစ်ငုတ်ကဲ့သို့ ရပ်တည်နေရပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်အတွက် စားဖွယ်တို့ကို အဘယ်ကြောင့် မရှာဖွေဘဲ နေပါသနည်း”

ဟု မိခင်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ တရိုက်ကျပြီး မေးနေ လေသည်။

“သားငယ်... ငါသည် မထေရ်မြတ်၏ တရားကို နာကြားနေပါသည်။ ငါ့အား တရားနာခြင်း၌ ဓမ္မန္တရယ်ကို မပြုပါလင့်”

ဟု သားငယ်ကို ပြောသည်။

သားငယ်က ထပ်မံ၍ အစာရှာဖွေပေးရန် တောင်းဆို ပြန်သောအခါ မိခင် ဝိယကံရမာတာက -

“သားငယ်... အသံမပြုပါလင့်။ ရဟန်းသည် ဓမ္မအာရုံ ကို ရွတ်နေ၏။ ငါတို့သည် ဓမ္မအာရုံကို သိ၍ ကျင့်နိုင်ကုန် ပြားအံ့လည်း မသိ။ ဤတရားသံသည် ငါတို့အား အစီး အပွားချမ်းသာခြင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်တန်ရာ၏”

သတ္တဝါတို့၌လည်း စောင့်စည်းကြရကုန်အံ့။ သိလျက် နှင့် မမှန်စားကို မဆိုကြရကုန်ပြားအံ့။ မိမိ၏ ကောင်းသော အကျင့်သီလကိုလည်း ကျင့်သုံးကြရကုန်ပြားအံ့။ ဤ မြေ ဘုတ်ဘီလူးမ ပြိတ္တာဘဝမှ လွတ်မြောက်ကောင်း လွတ် မြောက်တန်ရာ၏။ သို့အတွက် -

“သားငယ် ဆိတ်ဆိတ်နေပါလော့။ ဤတရားတော် ဆုံးက သင့်အား ငါသည် ဝလင်အောင် အစာရှာဖွေကျွေး ပါမည်”

ဟု သားငယ်၏ ဆူညံဆူညံတောင်းဆိုသံကို တိတ် ဆိတ်စေ၍ မထေရ်၏ တရားကို ဆက်လက်အာရုံစိုက် နာယူရာ မထေရ်၏ တရားတော်အဆုံးတွင် ဝိယကံရမာတာ မြေဘုတ်ဘီလူးမသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက် ရလေသည်။

(၂) ဥတ္တရမာတာ

တစ်နေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် တောဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေပြီး ဆွမ်းစားပြီးသောအချိန်၌ ထူ အပေါင်းတို့အား တရားဟောကြားတော်မူသည်။ တရားဟော ပြီးသော် လူအပေါင်းတို့အား ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် မေ သပ္ပာယ်တော်မူသည်။

ရောသပ္ပာယ်ပြီးသောအခါ ဂန္ဓာကုဋီတိုက်အတွင်း ခင်

ထားသောနေရာ၌ ထိုင်ကာ အရှေ့လောကဓာတ်ကို ရှုကြည့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် ကေစာရိက၊ ဗွီစာရိက စသော ပုံသကူလိက၊ ပိဏ္ဍပါတ်က ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့၏ နေ့သန့်စင်ရာ အရပ်အသီးသီးမှ ထွက်ခွာလာကြပြီး ဘုရားရှင်ထံသို့ ထာရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းတို့၏ အလိုကို သိတော်မူ၍ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော တရားကို ဟောပြောတော်မူသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် “ပုနဗ္ဗသု” အမည်ရှိသော သားကြီးကို ထက်စွဲလျက် “ဥတ္တရာ” မည်သော သမီးငယ်ကို ရင်ဝယ် ဖိုက်ချိုး မြေဘုတ်ဘီလူးမ ပြိတ္တာမသည် ဇေတဝန်ကျောင်း အနောက်ဘက် တံတိုင်းအနီး၌ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်၊ တံတွေးနှင့် နှပ်တို့ကို ရှာဖွေစားသောက်ရင်း အစဉ်သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတံခါးမုခ်ဦးသို့ ရောက်လာလေသည်။

“အာနန္ဒာ... သပိတ်ကို ယူခဲ့ပါ။ သက်န်းယူခဲ့ပါ။ စားကြွင်းစားကျန်စားသူတို့အား စားဖွယ်တို့ကို ပေးပါလေ”

ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ထိုဘုရားရှင်၏ အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင် (၁၂) တောင် နှုတ်သံ ကြားရသည်။ တရားဟောသော ဘုရားရှင်၏ အသံသည်ကား စကြဝဠာအဆုံးတိုင် ပရိသတ်တို့ ထိုင်နေစေကာမူ ပရိသတ်တို့အဆုံးတိုင်အောင် ကြားရလေသည်။

ပရိသတ်အပတ်ပျက်ကား ဘုရားရှင်၏ ချီးမြှင့်သောအသံတော်သည် အကြောင်းမဲ့ နာယူသူမရှိဘဲ မပျက်စီးစေရချေ။ ထက်တစ်ဆစ်မျှ အပသို့ အသံသည် မထွက်သွားပေ။ ထိုအခါ မြေဘုတ်ဘီလူးမ ပြိတ္တာသည် ပရိသတ်အပတ်၌ တည်နေသဖြင့် ထိုအသံကို မကြားရပေ။

ထိုခဏမှာပင် တံခါးမုခ်၌ တည်ရှိနေသော ဖုတ်ပြိတ္တာမအား ကျယ်ပြန့်သော ဘုရားရှင်ထံသို့သွားရာ လမ်းမကြီးသည် ရှေ့၌ တည်လာလေသည်။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကြီးသည် ပြိတ္တာမ၏ ရှေ့ပယ် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဘီလူးမ ပြိတ္တာမသည် လေငြိမ်ရာ၌ရှိသော ဆီမီးကို သို့ ဘုရားရှင်၌ ရိုသေခြင်းဖြင့် လက်၊ ခြေ စသည် လှုပ်ရှားခြင်းမှ ကင်း၍ ငြိမ်သက်သော ပရိသတ်ကို မြင်သည်ရှိသော်...

“ဤနေရာ၌ တစ်စုံတစ်ရာ စားဖွယ်ပစ္စည်းကို ဝေဖန်ပေးနေသည်ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါသည် ထောပတ်၊ ဆီပျား၊ တင်လံ စသည်တို့ တစ်ခုခုကို သပိတ်၊ လက် စသည်တို့မှ မြေသို့

ဖိတ်စဉ်သော် ရလတ္တံ့”

ဟု နှလုံးသွင်း၍ သားသမီးတို့နှင့်အတူ ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ကျောင်းတံခါးမုခ်၌ ကြမ်းတမ်းသော ဘီလူး စသည်တို့ မဝင်နိုင်ရန် တည်ရှိနေကြသော ကျောင်းစောင့် နတ်တို့သည် ဘီလူးမ၏ အားကြီးသော အထောက်အပံ့ကို သိကြ၍ မတားမြစ်ကြဘဲ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဘီလူးမ ပြိတ္တာသည် ပရိသတ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဘုရားရှင်၏ ချီးမြှင့်သောဟောတရားသံကို မိမိနှလုံး၌ တည်စေ၍ တရားကို နာယူသည်။

သားသမီးတို့က ဆာလောင်၍ ပူဆာသောအခါ တရားနာခြင်းအန္တရာယ်ကို မပြုရန်...

“ချစ်သမီး ဥတ္တရာ၊ နတ်၊ လူတို့ကို ဆုံးမတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို ငါ နာယူနေသမျှအတွင်း ဆိတ်ဆိတ်နေပါလေ။ ချစ်သား ပုနဗ္ဗသု၊ သင်လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ တရားကို နာယူပါလေ”

ဟု နှစ်သိမ့်စကားဆို၍ တရားကို နာလေသည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်အဆုံးတွင် ဥတ္တရာမာတာနှင့် သားတော် ပုနဗ္ဗသုတို့သည် ထိုနေရာ၌ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေသည်။ သမီး ဥတ္တရာမှာမူ ဥပနိဿယမရှိ၍ တရားမရရှာပေ။

ထို့ကြောင့် ယင်း ဘီလူးမ ပြိတ္တာမ နှစ်ယောက်တို့သည် အပါယ်ဘုံသားမဟုတ်သော ပြိတ္တာများဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

မဟာသဒ္ဓမ္မ ဇောတိကဇေ

တက္ကသိုလ် သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီ-အေ)

ဂန္ထဝင်နန်းကြယ် စာအုပ်စင်

သုတအံ့

ဂန္ထဝင် ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့်...

မရှိမစာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်သော ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ရင်ပြင်တော်တစ်ဝိုက် ဘုရားစေတီများ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပူဇော် ဆုတောင်းနည်း စာအုပ်ထွက်ရှိလာသည်။ ပူဇော်ရေသားသူမှာ ဂန္ထဝင်နန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း၏ ပင်တိုင် ဆောင်းပါးရှင် ဂန္ထဝင် ဆရာလှမျိုး(B.Sc)ပင် ဖြစ်သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ကျော်စောသတင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၌သာမက၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကပင် အံ့ဩကြရသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီရင်ပြင်တော်တစ်ဝိုက်ရှိ ဘုရားဆင်းတုများ၊ စေတီများက အံ့ဩအသီးသီး အဓိပ္ပာယ်ဆောင်ကြ၏။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပူဇော်ခြင်းဖြင့် စာဖတ်သူတို့ ကုသိုလ်အကျိုးများစေမှာ သေချာသည်။ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ဘုရားရှိခိုးပူဇော် ဆုတောင်းနည်း၊ အံ့ဩဖွယ်ကိုးပါးဘုရားများ၊ အောင်မြေ (၁၈)ဌာန၊ မိတ်ဓာတ်ပုတီးစိပ်နည်းများအပြင်၊ စာဖတ်သူတို့ မသိသေးသည့် ဘုရားများ၊ သာသနိကပစ္စည်းများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေးသားပူဇော်ထား၏။

ရောင်းချေးမှာ (၁၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်သည်။

နှင်းအိရွှေရည် (မုဆယ်)

သင် ဘယ်လိုလှလဲ

လောက၌ မရှိမဖြစ် ဖြစ်တည်၍ ရှိရမည့်အရာသည် ကိန်းဂဏန်းများပင် ဖြစ်သည်။ “ဝိုက်သာဝိုးရပ်စ်”ဆိုသည့် ဂရိပညာရှိကြီးက ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ကိန်းဂဏန်းတွေအပေါ်မှာ အမှီသဟဲပြုနေတယ်လို့ ဆိုထား၏။ ကိန်းဂဏန်းတော်စပ်ပြီး သင် ဘယ်လိုလှလဲ သိရအောင် ဆရာမ နှင်းအိရွှေရည်(မုဆယ်)က စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးသားပြုစုထား၏။

ဆရာမ နှင်းအိရွှေရည်(မုဆယ်)မှာ ဆရာ မင်းသိင်္ခ၏ တပည့်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ဂဏန်းဗေဒအကြောင်းကို စာဖတ်သူများ လွယ်လင့်တကူ နားလည် လွယ်အောင် ရေးသားဖော်ပြထား၏။

“သင် ဘယ်လိုလှလဲ”စာအုပ် လက်ထဲရောက်သည်နှင့် မိမိတို့မိသားစု၊ သူငယ်ချင်း၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ မွေးရက် မွေးသက္ကရာဇ်ကို သိရှိမှုဖြင့် သူတို့များရဲ့ စိတ်နေစရိုက်၊ အကျင့်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး အကဲခတ် လေ့လာခွင့်ရကြမည်ဖြစ်သည်။ သင် ဘယ်လိုလှလဲဆိုတာကို ဂဏန်းဗေဒပညာရပ်ဖြင့် လေ့လာအကဲခတ် နိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

“မျိုးဆက်သစ်”စာပေက ဖြန့်ချိပြီး ရောင်းချေးမှာ (၁၅၀၀)ကျပ်ဖြစ်သည်။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ခွေးကျင့် ခွေးကြံ

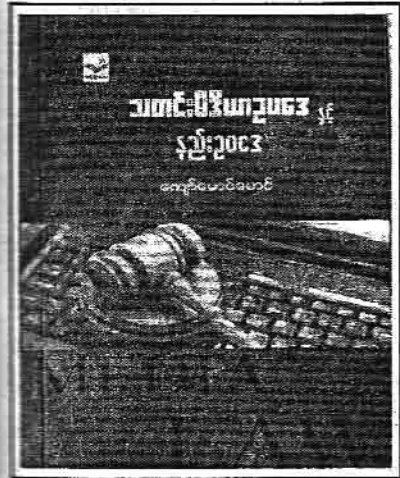
မောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)၏ ခွေးကျင့် ခွေးကြံနှင့် ရင်တွင်းဖွဲ့ ရသဝေဒနာ စာအုပ်ထွက်ရှိလာသည်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအလယ်လမ်းစာပေမှ စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခွေးဗိုလ်ကြီး၊ ခွေးသူခိုး၊ ခွေးဇာတ်၊ ခွေးဝဲစာ၊ ခွေးတိုးပေါက်၊ ခွေးမြီးတွေ၊ ခွေးပဏ္ဍိလည် အစရှိသည်ဖြင့် ခွေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ရသဝေဒနာစာစု (၁၅)ပုဒ် ပါဝင်သည်။

ယေဘုယျကြည့်ပါက ခွေးအကြောင်းရေးသားသည်ဟု ပြောလိုရသော်လည်း လူမှုဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသော အရာများ၊ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ အားပြိုင်မှုများ၊ ရက်စက်မှု၊ အာဏာနှင့် အခွင့်အရေးတို့အကြောင်းကို သရော်ထားသည့် စာစုများ ပင်ဖြစ်သည်။

စာဖတ်သူတို့ ဖတ်ကြည့်ပြီးပါက မိမိတို့ကြုံတွေ့နေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ ကမောက်ကမဖြစ်မှုများကို ပြေးမြင်ပြီး ပြီးရယ် မိမှာ သေချာပါသည်။

ရောင်းဈေး (၂၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးအလယ်လမ်းစာပေအတွက် ကျော်လင်းလင်း စီစဉ်ပြီး Union Publishing House မှ ဖြန့်ချိထားသည်။

ကျော်မောင်မောင် သတင်းမီဒီယာဥပဒေ

နိုင်ငံရေးအခင်းအကျင်းပြောင်းချိန်၊ ဒီမိုကရေစီသို့ ဦးတည်သွားနေချိန်မျိုးတွင် စတုတ္ထမဏ္ဍိုင်မှာ အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်ပတ်သက်နေရ၏။ လူ့အခွင့်အရေးနှင့်အတူ သတင်းလွတ်လပ်မှုသည် ရှေ့တန်းသို့ နေချင်းညချင်းရောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျော်မောင်မောင် ရေးသားပြုစုသည့် သတင်းမီဒီယာဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေစာအုပ်ကို စာဖတ်သူများ ဖတ်ရှုသင့်ကြောင်း လက်တို့လိုက်ချင်သည်။

စာနယ်ဇင်းလောကသားများသာမက၊ ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရှိ အလွှာအားလုံးတို့သည် သတင်းမီဒီယာဥပဒေကို တီးမီခေါက်မိရှိထားမှ ဖြစ်သည်။ သတင်းမီဒီယာဥပဒေဆိုတာ ဘာလဲ၊ သတင်းမီဒီယာသမားနှင့် သူတို့ရဲ့ ကျင့်ဝတ်တွေက ဘာလဲ၊ သတင်းမီဒီယာသမားရဲ့ ရပိုင် ခွင့်တွေ စသည်ဖြင့်၊ ဗဟုသုတရစေမည့် ဥပဒေလက်စွဲစာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။

“ယဉ်မျိုး”စာပေမှ စီစဉ်ထုတ်ဝေဖြန့်ချိထားပြီး တန်ဖိုးမှာ (၅၀၀)ကျပ်ဖြစ်သည်။

ဂါဦး နွန်းကို
နွယ်နီနတ်ပန်း

စာရေးသူတွင် “နွယ်နီ” ဆိုသော နာမည်ပါသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိသည်။

တစ်ယောက်၏အမည်က “နွယ် နီလွင်” ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်၏ အမည်က “နွယ်နီအောင်” ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အသားညိုညိုနှင့် ရုပ်ရည်ပြေပြစ် ချောမောသော သက် တူ ရွယ်တူ မိန်းကလေးများသာ။ အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝကတည်း က ကျူရှင်မှာ တစ်ယောက်၊ ကျောင်း မှာ တစ်ယောက် ခင်မင်လာခဲ့ရသော ထို နွယ်နီနှစ်ယောက်သည် စာရေးသူ ၏ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများထဲကဆို လည်း မမှားနိုင်ပါ။

ယခု ဖော်ပြ ရေးသားမည့် အကြောင်းအရာသည် ထိုနှစ်ယောက် နှင့် သက်ဆိုင်ပါသလားဟု မေးသော် လုံးလုံး မဆိုင်ဟူ၍သာ ပြေရမည်ပင်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘာကြောင့်များ ဤ နွယ်နီနှစ်ယောက်ကို စကားဦးသမ်းနေ ရပါသလဲ။

စာရေးသူ ပြောလိုသည်က “နွယ်နီ” ဆိုသော နာမည်။ နွယ်နီ ဟူ သည်မှာ ပန်းတစ်ပွင့်ပွင့်၏ နာမည်။ သို့မဟုတ် နွယ်ပင်တစ်ပင်၏ အမည်။ သို့မဟုတ်၊ အရိုးနီသော အပင်တစ်ပင် ၏ နာမည်သာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကလေး အတွေးဖြင့် စာရေးသူ ငယ်စဉ်က တွေး ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် နွယ်နီဆိုတာ နတ်ဘုံ နတ်နန်း၌ ပွင့်လန်းတတ်သော ပန်းတစ်ပွင့်၏ အမည်ဖြစ်ကြောင်းကို အရွယ်ရောက်လာမှ သိလိုက်ရ၏။ ထိုသို့ သိလိုက်ရစဉ်မှာပဲ ပို၍စိတ်ဝင် စသွားသည်။

နတ်ပြည်မှာ ပွင့်လန်းတဲ့ ပန်း

တစ်ပွင့်ရဲ့ နာမည်ဆိုပါလား။

ဘယ်လောက်များ လှပ တင့် ဆန်းလိုက်မလဲဟူသော အတွေးနှင့် အာရုံဖြင့် ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။ တွေးဆ ကြည့်မိသည်။ နွယ်နီဆိုကတည်းက အနီရောင်ပန်းတစ်ပွင့်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု လည်း စိတ်ကူးမိသည်။ သေချာတာက နတ်ပန်းဆိုမှတော့ လှပ ဆန်းကြယ်မှာ ပေါ့။

စာရေးသူသည် တစ်ခါတစ်ရံ လည်း ကိုယ်အကြောင်းကိုယ် ပြန်စဉ်း စားမိသည်။ ငယ်စဉ်အရွယ် အသက် ၇နှစ် ၈နှစ်ကတည်းက ကာတွန်းပုံတွေ ဆွဲပြီး စာကြောင်းလေးများ ထိုးကာ ကိုယ်ကိုယ်ကို စာရေးပါသနာပါမှန်း မသိခဲ့စဉ်ကတည်းက စာများ၊ ပုံများ ရေးဆွဲခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိ၏။ ထို သို့ ကာတွန်းပုံထဲခဲ့ရသည်မှာ ကာတွန်း စာအုပ်များ ဖတ်ရှုခြင်း၏ ကျေးဇူးတရား များကြောင့်သာ။ ဆရာ ဆွေမင်း(နေဖြူ) ၏ တောတွင်း ဇာတ်လမ်းများ ပါဝင် သော တွတ်ပီ ကာတွန်းကို စွဲစွဲလမ်း လမ်း ဖတ်ရှုတတ်သော စာရေးသူဟာ သမားရိုးကျမဟုတ်သော အဆန်း အကြမ်း ဂန္ထရုနွယ်သော ကိစ္စများနှင့် မကြာခဏ ပတ်သက်နေရ၍လည်း ယခုကဲ့သို့ ဂန္ထရုအကြောင်းအရာများကို ရေးဖြစ်နေခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိသည်။ ပြောလိုသည်မှာ ယခု ရေးသားဖော်ပြ မည့် ဇာတ်လမ်းကလည်း စာရေးသူနှင့် အဘိုးတော်စပ်သော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ဘကြီး (ဦး)မင်းရွှေဇာတ်၏ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေ သောကြောင့်ပင်။

“နွယ်နီနတ်ပန်းဆိုတာ တော် ဇာတ်လှတဲ့ ပန်းကွဲ့။ အင်းလေး၊ နတ် ပန်းပါဆိုမှတော့ လှတော့မှာပေါ့။ ဒါပေ မယ့် အရမ်းကြီး ထူးထွေးဆန်းပြားလွန်း

တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ပြည်မှာလည်း နွယ်နီနတ်ပန်းနဲ့ အသွင်တူတဲ့ ပန်းတွေမှ အများကြီး ရယ်။ နို့ပေမယ့် နွယ်နီနတ်ပန်းရဲ့ အနံ့ ကိုတော့ မိတဲ့ပန်း ရှိမယ်မထင်ဘူး။ မွှေးချက်က လက်ကုန်”

အဘိုးပြောခဲ့သော စကားများကို ယနေ့ထက်တိုင် စာရေးသူ အမှတ်ရ နေဆဲဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးခါစ စာအုပ် စာပေများကို ဖတ်ရှုမှတ်သားရင်း စာရေး ပိုး ရွှစ်ရွှစ်ဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ဖခင်ဖြစ်သူ ၏ ဆွေမျိုးများရှိရာ ဇင်းကျိုက်မြို့ဆီသို့ စာရေးသူ အလည်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဇင်းကျိုက်မြို့လေးသည် သာယာ စည် ကားသော မြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်ပြီး ဇင်း ကျိုက်တောင် (ဇင်းကျိုက် ဆံတော်ရှင် စေတီတော်)၊ ကျောက်သင်္ဘော ရေတံခွန် စသည့် အထင်ကရနေရာ များကြောင့် လူသိများခြင်းခံရသော မြို့ တစ်မြို့လည်းဖြစ်သည်။

နောက်ပြီး မွန်ပြည်နယ်သို့ ရောက်တိုင်း စာရေးသူ စွဲလမ်းစွာ စား သောက်တတ်သည်က မွန်ဟင်းခါး။ ပျစ်စေးခြင်းမရှိဘဲ ငါးအရသာချိုချိုနှင့် ဟင်းရည်ကျဲကျဲထဲသို့ ကြပ်ကြပ်ရွှရွ စာကလေးခွေကြော်၊ မုန့်တွတ်ကလိန် များကို ထည့်စားရသည့် အရသာမှာ ဘာနှင့်မျှ မတူ။ သို့ကြောင့် မွန်ပြည် နယ်သို့ ရောက်တိုင်း အခြားအရာ မစားရလျှင် နေပါစေ၊ မုန့်ဟင်းခါးကို တော့ စားဖြစ်အောင် စားသည်။

စာရေးသူတို့ အလည်လာတိုင်း ဖခင်ကြီး၏ အမေ၊ အဘွားဖြစ်သူ၏

အိမ်မှာပဲ တည်းခိုဖြစ်ကြသည်။ စာရေးသူတို့ အလည်ရောက်နေပြီဆိုသည်နှင့်ဆွေမျိုးအားလုံးက အဘွား၏အိမ်ကို စုရပ်လို သဘောထားကာ၊ နေအိမ်အသီးသီးကနေ ရောက်လာကြသည်။ ဆွေမျိုးများ ဆုံကြသည့်အခါ ရောက်တတ်ရာရာများ ပြောဆိုကြသည်မှာ ဓမ္မတာ။ အခေါ်များ၊ ဦးလေးများကလည်း မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော တူတူမတွေကို ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း မေးမြန်းကြသလို၊ ဝမ်းကွဲမောင်နှမ ညီအစ်မများကလည်း သူ့အကြောင်းပြော၊ ငါ့အကြောင်းပြောဖြင့် အဘွားတို့တစ်အိမ်လုံး သောသောည။ ည ဂန္ဓာရိန္ဒာခန့်လောက်ကျမှပဲ အသံတို့စဲသွားသည်။ အားလုံးလည်း ပြောစရာကုန်သလောက်ရှိသွား၍ နေအိမ်အသီးသီးသို့ ပြန်ကြသည်။

စာရေးသူ၏ အဘွားက အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုပေမယ့် သန်တုန်းမြန်တုန်း သွားသွားလာလာ။ ညနေတိုင်း ခြံထဲမှ စကြာပန်းဖြူလွလွများကို သီကုံးကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ ပန်းပို့သွားနေဆဲ။ ဥပုသ်စောင့်ရန် ဘုရားသွားဆဲဖြစ်သည်။ အဘိုးကတော့ အသက် ၇၀ ကျော်အရွယ်မှာ အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့တာ ကြာပြီ။ လက်ရှိတွင် အဘွားက သမီးအငယ်ဆုံး၏ မိသားစုနှင့် အတူနေသည်။ စာရေးသူတို့ မိသားစုကတော့ ရန်ကုန်ကနေ တစ်နှစ် တစ်ခါ နှစ်ခါခန့် အဘွားရှိရာ ဇင်းကျိုက်သို့ အလည်လာလေ့ရှိသည်။

ဆွေမျိုးများ စဲသွားပါမှ အဘွား၏ အစ်ကိုဖြစ်သော အဘိုးထံသို့ သွားလည်ဖြစ်ကြသည်။ အဘွားတို့နှင့် အိမ်ချင်းကပ်လျက်မှာ နေသည်။ အဘိုးက အဘွားထက် ၅နှစ်နီးပါးခန့် အသက်

ကြီးသည်။ အသက် ၈၆နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သတိကမူ အိမ်အိမ်ပြည့်။ ငယ်စဉ် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ကတည်းက သမထလိုင်းကို အပြင်းအထန် အားထုတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ကျန်းမာရေးကတော့ တော်တော်ချို့ချာနေပါပြီ။ အဘွားကဲ့သို့ သွားသွားလာလာ မပြုနိုင်တော့။ နေအိမ်ရှေ့ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာပဲ ထိုင်နေတတ်တာ များသည်။ ဤအဘိုး၏ ဇနီးကမူ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေလေပြီ။

စာရေးသူတို့ လာလည်သည့်အတွက် အဘိုး အလွန်ပျော်သွားပုံရသည်။ အထူးသဖြင့် “လယ်မလုပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်က ပညာတတ်အောင် သင်မှာ။ ဒါမှ အရာရှိကြီးဖြစ်မှာ”ဟု ဆိုကာ ငယ်စဉ်ကတည်းက လယ်ထဲမဆင်းဘဲ ပေကပ်ကပ်နေခဲ့သူ၊ အရွယ်ရောက်သည့်အခါတွင်လည်း အပြောနှင့် အလုပ် ညီအောင် နေထိုင်သွားသူ တူမောင်(ဖေဖေ)အား တွေ့မြင်ရ၍လည်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေပုံရသည်။

“ယောက်ျားဆိုတာ အပြောနဲ့ အလုပ် ညီရတယ်ကွ။ မပျင်းရဘူး။ မပျင်းရဘူး”ဟု ဆုံးမစကားများပြောကြားတတ်သော ရွာလူကြီးဟောင်းဖြစ်သူ အဘိုးဟာလည်း ပညာရေးကို အလွန်ဦးစားပေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ အဘိုးက စာရေးသူ၏ အဖေကို အလွန်ချစ်သည်ဟူ၏။

“မောင်ခင်မောင်တို့ကွာ။ နေနိုင်ချက်။ ဒီတစ်နှစ်လုံး တစ်ခေါက်တောင် ရောက်မလာဘူး။ ခုမှပဲ လာဖော်ရတယ်”

အဘိုးကို ကန်တော့ဖို့အတွက် အထုပ်အဝတ်တို့ သယ်ပိုးကာ အိမ်ပေါ်တက်လာသော စာရေးသူတို့မိသားစုကို အဘိုးက—လောကွပ် မချော်ပါ။

အဖေကို လှမ်းအပြစ်တင်သည်။ သို့သော် မျက်နှာကမူ ပြုံးရွှင်နေသည်။ မျှော်နေသူ ရောက်လာသဖြင့် ကျေနပ်နေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး။

“အလုပ်တွေ များနေလို့ပါ ဘကြီးရယ်။ လာချင်တာပေါ့။ နေသိပ်မကောင်းဘူးဆို။ ဆေးခန်းရော သွားရဲလား။ ဟဲ့...မိသန်း နှင့် ဘကြီးကို ဆေးခန်းပြရဲလား။ ကိုယ်မိဘတွေကို ဂရုစိုက်ရဲလား။”

အဖေက အဘိုးကို နှစ်သိမ့်ရင်း တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ညီမဝမ်းကွဲအန်တီ သန်းနွဲ့ကို လှမ်းငေါက်သည်။ အန်တီ သန်းနွဲ့က လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်နှင့် ရေခွေးကြမ်းဗန်းကို သယ်ကာ ညှော်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာရင်း...

“ပြပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ အဖေလည်း အတော်မာနေပါပြီ”

ဟူ၍ ပြုပြီးနှင့် ဆိုသည်။ စာရေးသူတို့ကိုလည်း လက်ဖက်သုပ်စားရန် ရေခွေးကြမ်းသောက်ရန် ပြောသည်။ အန်တီ သန်းနွဲ့က မိဘများနှင့် အတူ နေထိုင်သော အငယ်ဆုံးသမီး အဖျိုကြီးဖြစ်သည်။

ထိုညနေက အဘိုးနှင့် အဖေတို့ စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။ အဖေက စကားထောက်သူဖြစ်ပြီး အဘိုးက ပြောသူသက်သက်။ ခါတိုင်း စကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျှင် ထိုင်၊ တရားနာလျှင် နာ၊ ပုတီးစိပ်လျှင် စိပ်နေတတ်သော အဘိုးသည် ယခုတော့ အဖေနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေလေသည်။

အဘိုး၏ စကားများထဲတွင် ခေတ်အကြောင်း၊ စနစ်အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ရွာလူကြီးလုပ်ခဲ့စဉ်က ကြုံဆုံခဲ့ရသော အကြောင်းများလည်း ပါသည်။ နောက် လေးကိုရေးရာ

အကြောင်းများ၊ သမထလှိုင်းဆိုင်ရာ အကြောင်းများ၊ ရွှေရင်ကျော်ဂိုဏ်း၊ မဟိန္ဒီတန်းများနှင့် ဆက်သွယ်နေသည့် အကြောင်းများ၊ ဟိုမှ သည်သို့ ကူးရွှေရင်း စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားကာ တွေးတော စိတ်ကူးခဲ့သော နွယ်နီနတ်ပန်း အကြောင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ငါ့အသက် ဘာရှိဦးမှာတုန်း။ လေးဆယ်ဝန်းကျင်ပေါ့။ ရာသီဥတုဟောက်ပြန်နေတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ မဆင်မခြင် ရေချိုးလိုက်မိတာ အကြီးအကျယ် ဖျားပါရောလားကွယ်။ ဖျားတာမှ တော်တန်ရုံမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အထင် ခုခေတ် အပူချိန်တိုင်း ကိရိယာနဲ့ တိုင်းမယ်ဆို ငါ့အဖျားက (၁၀၅) လောက်များရှိမလား၊ မပြောတတ်ပေါင်ကွယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူခြစ်တောက်နေတာရော။ အပြင်မှာတင် ပူတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း ပူနေတာပဲ။ ပွက်ပွက်ဆူနေသလိုမျိုး ပူတာ။ နှင့်အသွားက ငါ့ကို ရေပတ်တိုက်ပေးပါတယ်။ နို့ပေသီ မသက်သာဘူး မောင်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ သိနေပြီ။ ငါတော့ ဒီတောင်ကို မကျော်နိုင်တော့ဘူး။ ငါသေရတော့မယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ငါလည်း စိတ်ကို လျှော့လိုက်တယ်။ ဘုရား တရားကိုပဲ အာရုံပြုထားလိုက်တယ်”

အဘိုးက စကားတွေ ပြောရင်း မောလာ၍ထင်၊ ချွဲတစ်ချက်ဟန်ပြီး ရေခွေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်သည်။ အန်တီ သန်းနွဲ့က...

“အဖေ မောနေပါဦးမယ်။ နက်မြန်မှ ဆက်ပြောပါလား။ အစ်ကိုကြီးတို့ မပြန်ကြသေးပါဘူး”

ဟု စိတ်ပူစေဖြင့် တားသည်။ အဘိုးက အန်တီ သန်းနွဲ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ မာန်လိုက်

သည်။

စာရေးသူကတော့ အဘိုး မောမည်ကို စိုးရိမ်ပေမယ့် ဆက်မပြောမှာကိုလည်း စိတ်ပူနေမိသည်။ စာရေးသူက နွယ်နီနတ်ပန်းအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေသူပဲကိုး။

အဘိုးဟာ ရှေ့က ဆိုခဲ့သလို၊ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် များစွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ယခုထက်တိုင် တရားထိုင်၊ ပုတီးစိပ်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်၍၊ အဘိုး၏ စကားများသည် အသက်ကြီးသဖြင့် တွေးမိတွေးရာ ထင်ယောင်ထင်မှားများကို လျှောက်ပြောနေတာမျိုးမဟုတ်နိုင်။ ငယ်စဉ်က တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို နားလည် လက်ခံနိုင်မည့်သူထံ ရင်ဖွင့်ပြောပြနေခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း စာရေးသူ ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဘိုး ဆက်ပြောပြမည့် အကြောင်းအရာကို နားတစ္ဆေစွင့်ရှိနေမိ၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေတော့မယ် အထင်နဲ့ ဘုရားကိုပဲ အာရုံပြုထားလိုက်တယ်။ ဘေးက လူတွေကလည်း ငါ့ကို ပစ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ဝမ်းနည်းနေကြပြီပေါ့။ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် ငန်းဆေးသောက်လို့ ပျောက်ရင် ပျောက်၊ မပျောက်ရင်တော့ သွားလေရောပဲ။ ဒီလို တောမှာဆို ပိုဆိုး။ အဲဒီလို မေးပြီး သတိလစ်မလိုဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ငါနဲ့ဘေးမှာ ဝင်းခနဲ အလင်းရောင်တွေ ပြာဆင်းလာတာကို ငါသိလိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ မှိတ်ထားတဲ့ မျက်လုံးတွေကို အတင်း အားတင်းပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တွေ့လိုက်ရတာက သာမန်လူသားဆို တော်တော်ကြီး ထိတ်လန့်အံ့သြသွားမှာ သေချာတယ်။ ငါ့ဘေးမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ တောက်ပနေတဲ့ ရွှေရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လူတစ်ယောက်

ရောက်နေတာကိုးကွ။ သူ့အဝတ်အစားက ဇာတ်ထဲကလို အချွန်အတက်တွေနဲ့။ ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ နတ်သားပေါ့ကွာ။ ငါက သမထလှိုင်းမှာ အတော်အတန်အဆင့်ရောက်ဖူးတော့ ဒါဟာ စိတ်ထင်နေတာလား၊ အာရုံထဲမှာ အမှန်လာဖြစ်နေတာလားဆိုတာကို ငါသိတယ်။ အိပ်မက်လာပေးတဲ့ သဘောမျိုး၊ အာရုံမှာ လာပြတဲ့ သဘောမျိုး”

အဘိုးက စကားကို ဆထရပ်လိုက်ပြီး အမောပြေသည်။ ဒါကိုပဲ အန်တီ သန်းနွဲ့က စိတ်ပူစေနှင့် သူ့ထံအတိုင်း ငွတ်အတင်းလုပ်ပြန်သည်။

“အဖေ... မောနေပြီလား၊ ရော့ ရေခွေးသောက်၊ မနက်မှ ပြောပါဆိုနေ”

“ဟယ်... ဒီကောင်မလေး၊ ပါးစပ်ပိတ်နေစမ်း၊ သွား... သွား၊ နားကို ညည်းတယ်”

အဘိုးက အသက်ကြီးနေပေမယ့် ငယ်စိတ်အတိုင်း သူ့အပေါ် ဆရာလုပ်လျှင် မကြိုက်ချင်။ သူ့ကို အတင်းကရိုက်မိပါက မထင်လျှင် မထင်သလို ဆူဆဲအော်ငေါက်ပစ်တတ်၏။ ထိုအထိကို အန်တီ သန်းနွဲ့က အခံရဆုံးပင်။

“တိုတိုပြောရရင်တော့ နတ်သားတစ်ပါး ငါ့ဘေးကို ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့။ သာမန်လူသားဆို ဒါဟာ သေလုသေခင်မှာ မြောသွားတာ။ ဒါမှမဟုတ် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်တာလို့ တွေးကောင်း တွေးလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနာမ်လောကအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတဲ့ ငါကတော့ အဲဒီလို ဘယ်တွေးမလဲ။ ဒါဟာ ငါနဲ့ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းရှိတဲ့ နတ်တွေက စောင့်ရှောက်ဖို့ ဖြစ်လာတာပဲလို့ သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ငါ့ဘေးကို ရောက်နေတဲ့ နတ်သား

ဆီက လေချွန်သံလိုလို တောညည်သံ
လိုလို အသံတစ်သံထွက်လာတယ်။
တော်တော်နာပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်။
စမ်းရေစီးတဲ့ အသံမျိုးလေး။ ငါလည်း
ပြန်မပြောပြတတ်ဘူး။ နားထောင်လို
တော့ ကောင်းတယ်ကွယ်။ ငါလည်း
အဲဒီအသံကို နားစိုက်ထောင်နေမိတုန်း
နောက်ထပ် ထူးဆန်းတာတစ်ခု ထပ်
ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့
စောစောက ငါပြောသွားတဲ့ နွယ်နီနတ်
ပန်းပဲ။

အဘိုးက စကားတစ်ခွန်းနှင့်
တစ်ခွန်းကြားမှာ နားနားပြီးပြောနေခြင်း
ဖြစ်သည်။ စာရေးသူမှာလည်း သိချင်
တော့ဖြင့် နားတစွင့်စွင့်။ နွယ်နီနတ်ပန်း
ဟူသော အသံကြားလိုက်သည့်အခါ
စာရေးသူ၏ ရင်ထဲလှုပ်ခါသွားရသည်။
စိတ်ဝင်စားမှုတို့က အထွတ်အထိင့်သို့
ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။

“ကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်းလာ
တာကွယ်။ အင်း... ဘယ်လိုပြောရ
မလဲ။ ငါ့ခုတင်ကို မင်းသိတယ် မဟုတ်
လား။ အေး။ အဲဒီပန်းက ခုတင်ဘေး
ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်လာတာ။ သူ
လာရာလမ်းကို ကြည့်လိုက်တော့
ကောင်းကင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာတာ
မျိုး။ မိုးပေါ်ကနေ ရိုးတံပျော့ နွယ်ပန်း
တစ်ပွင့် ညွတ်ကိုင်ဆင်းလာသလိုမျိုး။
ဖြည်းဖြည်းချင်း တအိအိဆင်းလာပြီး
ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်လာတယ်။
အဲဒါဟာ နွယ်နီနတ်ပန်းဆိုတာကို ငါ
သိနေတယ်။ တိုတိုပြောရရင် အဲဒီနတ်
ပန်းဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်လာ
ပြီး ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ညွတ်ကျလာ
တယ်။ ပွင့်ချပ်လွှာတွေက ငါ့ရင်ဘတ်
ကို လာထိကပ်တယ်။ စိမ့်ခနဲပဲ။ အဲဒီ
ပန်းနဲ့ ထိကပ်လိုက်တဲ့အခါမှာ လက်ဦး
တုန်းက ပူခြစ်တောက်နေတဲ့ ငါ့ခန္ဓာ

ကိုယ်တစ်ခုလုံး စိမ့်ခနဲ အေးခနဲဖြစ်
သွားတယ်။ ပြောပြလိုတောင် မတတ်
ဘူး တူမောင်။ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့
ဝေဒနာတွေဟာ ယူပစ်သလိုမျိုးကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်သွားတာ။
နောက်ပြီး ပန်းရနံ့ကလည်း မွှေးချက်
ကွယ်။ လက်ကုန်... လက်ကုန်။ ဘာ
နဲ့နဲ့ တူတယ်ဆိုတာတောင် ငါ မပြော
ပြတတ်ပေ။ အဲဒီပန်းနဲ့လည်း ရရော
လက်ဦးက နံ့ချီ အားယုတ်နေတဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ အားအင်တွေ ပြန်ပြည့်လာ
သလို ခံစားလာရတယ်။ အဲဒီ ပန်းကြီး
က ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ၁၀ မိနစ်လောက်
ကပ်နေပြီးတဲ့နောက် ကောင်းကင်ပေါ်
ကို တအိအိပြန်တက်သွားတယ်။ နတ်
ပန်းပွင့် ပျောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်
နက်ပဲ။ ငါ့ဘေးက နတ်သားလည်း
ချက်ချင်းပျောက်သွားတော့တာပဲ။ ငါ
လည်း ချက်ချင်း လမ်းထလျှောက်နိုင်
တော့တာပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်”

အဘိုးက ငယ်စဉ်က သေလု
သေခင် ဝေဒနာဘေးမှ ထူးဆန်းစွာ
လွတ်မြောက်ခဲ့ရပုံကို အတိုချုံးပြောပြ
အပြီး မောဟိုက်ပင်ပန်းသွားဟန်ဖြင့်

ရေနွေးကြမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့
သောက်နေသည်။

စာရေးသူမှာတော့ မရှင်းမလင်း
ဖြစ်နေ၍ မေးရ ကောင်းနိုး၊ မမေးရ
ကောင်းနိုးဖြင့် ချီတိုချီတိုဖြစ်နေ၏။
သမီးအကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသော
စာရေးသူ၏ ဖခင်က...

“သမီး... အဘိုးကို ဘာမေးချင်
လိုလဲ၊ မေးလေ”

ဟု လမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးမှ စာ
ရေးသူလည်း သိလိုတာကို မေးမြန်းမိ
သည်။ အဘိုးကလည်း လိုသို့ စိတ်ဝင်
တစားရှိပြီး ဗဟုသုတ ရှာမှီးတတ်
သည့် စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“အဘိုး... နွယ်နီနတ်ပန်းက
ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဟင်”

“ဪ... အေး။ အဟုတ်သား။
အဘိုးပြောဖို့ မေ့နေတာပဲ။ နွယ်နီနတ်
ပန်းရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်က ဘာနဲ့ တူသလဲ
ဆိုတော့ တို့ဆီမှာ ရှိတဲ့ မိုးလုံးမှိုင်း
ပန်းပွင့်လေးတွေကို တွေ့ဖူးတယ်
မဟုတ်လား။ အဲဒီပန်းကလေးနဲ့ ဆင်
တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သေးသေး

ရှမ်းနီ (ကြိုပင်တောက်)

ဖြေကြီးကို စိုခိုးလို့သော

မန္တလေးမြို့ကို စတင်တည်ထောင်သော မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် စာတတ်ပေတတ် ကျမ်းဂန်တတ်ပင် ဖြစ်ပေရာ သင်္ဂဟဆရာတော်အား မကြာခဏ ပင့်ဖိတ်၍ တရားနာယူခြင်း၊ အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။

တစ်ရံရောအခါ ကုန်းတောဆရာတော် ဦးအာသာ ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီးများ ဖြစ်သော (၁) ဗန်းမော်ဆရာတော်၊ (၂) မောင်းထောင်ဆရာတော်၊ (၃) သင်္ဂဟဆရာတော်၊ (၄) စလင်းဆရာတော် စသော ဆရာတော်ကြီး လေးပါးတို့ ဈာပနကိစ္စအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် ကြွကြလေရာ လမ်းခရီး ရေဖြတ်ကြီးအင်း ဇရပ်တွင် ဆွမ်းချိန်ရောက်သည်နှင့် တက်ရောက်နားနေ၍ ဆွမ်းကိစ္စပြီးစီးတော်မူကြ၏။

ထိုသို့ နားနေခိုက်တွင် သင်္ဂဟဆရာတော်က ဗန်းမော်ဆရာတော်အား ကျီစားလိုသော သဘောထားနှင့် မောင်းထောင်ဆရာတော်နှင့် စလင်းဆရာတော်တို့အား စကားစတော်မူသည်မှာ -

“တပည့်တော်သည် ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ ဓမ္မန္တဝါသိက တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်အလျောက် ဗန်းမော်ဆရာတော်က အရှေ့အရပ်တွင် သီတင်းသုံးနေသည်ဆိုလျှင်

အရှေ့အရပ်သို့ ဦးချပြီး ကျိန်းစက်ပါသည်။ အနောက်အရပ်တောင်အရပ်၊ မြောက်အရပ်တွင် သီတင်းသုံးသည်ဟု ကြားသိရပါက သီတင်းသုံးရာအရပ်ကို ဦးချပြီးမှ ကျိန်းစက်ပါသည် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားရာ ဗန်းမော်ဆရာတော်က -

“ငါ့တပည့် တော်ပေစွ”

ဟု ပြုံးတော်မူ၏။ သင်္ဂဟဆရာတော်က ဆက်လက်၍...

“အကယ်၍ ဗန်းမော်ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူပါက တပည့်တော်သည် ဤမဟာပထဝီမြေကြီးကို မျက်နှာမှ၍ ရှိခိုးပြီးမှသာ ကျိန်းစက်ရပါလိမ့်မည် ထင်မိပါသည်”

ဟု ဆိုလျှင် မောင်းထောင်ဆရာတော်၊ စလင်းဆရာတော်နှစ်ပါးတို့က များစွာရယ်မောကြပြီး စလင်းဆရာတော်က...

“သင်္ဂဟဆရာတော်၏ စကားအရ မဟာပထဝီမြေကြီးကို ရှိခိုးပြီးမှ ကျိန်းစက်ရမည်ဆိုသော စကားကို ထောက်လျှင် ဗန်းမော်ဆရာတော် အဝီစိငရဲသို့ ကျလိမ့်မည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ရယ်မောကြရာ သင်္ဂဟဆရာတော်က...

“တပည့်တော် ဤသို့ မဆိုဝံ့ပါ။ မဟာပထဝီမြေကြီး

ထို ရိုးရိုး အိပ်ရမည်ဆိုသည်မှာ ဤမဟာပထဝီမြေကြီး အထက်အပေါ် ကျော့ကွေးလှည့်လည်ဟူသောစိတ်နှင့် မြေကြီး ထို ရိုးရိုးမှ အိပ်ရပါမည်ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပါသည် ဘုရားဟု ရယ်မောကာ ပြောလေလျှင် ဗန်းမော်ဆရာတော်

“အင်း...စကားရှားသည့် လူမဟုတ်ပေဘူးဗျာနော်။ အစက ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခြင်းမဟုတ်။ ကျုပ်ကို အစီစီပို့တာ။ မဟုတ်တာကြုံပြီး မမှန်တာပြောဖို့အလုပ်မှာ ဆော့ ဘုရားရှင်လက်ထက်က ဆိုလျှင် တေဒင်ထားပေလိမ့်”

ဟု ပြန်၍ နက်တော်မူလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ဆင်းထောင်ဆရာတော်က...

“အင်း...စကားတစ်ခွန်းပြောရင် အစွန်းနှစ်ဖက်လွတ် အောင် ကြံဆောင်ပြီးပြောနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေ”

ဟု စကားစလိုက်ပြန်ကာ သင်္ဂီဇာဆရာတော်က -

“တပည့်တော် ဗန်းမော်ဆရာတော်၏ နည်းကို အတု

နိမ့် ဤစကားကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်”

ဟု ထပ်ဆင့် ခန့်ပြန်ရာ မောင်းထောင်ဆရာတော်က-

“အင်း...ဗန်းမော်ဆရာတော်လည်း မဟုတ်တာ

ကြပြီး စကားပြောတတ်သလား၊ ကြားပါရစေဦး”

ဟု စကားစပေးလိုက်ရာ သင်္ဂီဇာဆရာတော်က -

“မှန်ပါ။ စလင်းကျောင်းတွင် ထွင်ခေါင်ဆရာတော် ဘုရားနှင့် ဗန်းမော်ဆရာတော်တို့ သီတင်းသုံးကြစဉ်အခါ က

စိပ်ပုတီးရယ်နဲ့ ခိုင်မိုးတဲ့ ထွင်ခေါင်၊ ဦးရွှေညို၊ သီလချောရယ်နှင့် တောခိုသည့်ချောင် ဟု ကျောင်းနဲ့ ဘေးတွင် စာရေး၍ ကပ်ထားရာ ထွင်ခေါင်ဆရာတော် မြင်တော်မူသဖြင့် ကောန္တ ဗန်းမော်ဆရာတော် ပဏ္ဍိ လက်ရာပဲ ဟု ခေါ်၍မေးရာ တပည့်တော်ရေးသည်မှာ အရှင်ဘုရားကို ပြက်ချော်၍ ရေးသည်မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရား၏ သီလ တော်သည် စင်ကြယ်စွာ ချောမောပြေပြစ်ကြောင်း သီလချော ဟု စာတင်စား၍ရေးပါကြောင်း လျှောက်ထားရာ ထွင်ခေါင် ဆရာတော်က ဉာဏ်ရှိတိုင်း မင်းပြောမည်။ ရေးရင်းက ဒါကို ရည်ရွယ် တာမဟုတ်ဟူသော စကားကြားဖူး၍ အတုခိုးခြင်း ပါ ဘုရားဟု လျှောက်ထားရာ အားလုံး ရယ်မောကြရ လေသည်။

ဂျူးနီ (ကြို့ပင်ကောက်)

စိုခြင်း- ဦးမြတ်ထု “သင်္ဂီဇာဆရာတော် စကားပုံများ” ပုံပြင်များ”

ဝမ်းချုပ်၊ လေချုပ်၊ သွေးတိုးနေလျှင် ဆရာဦးရွှေထွန်းခံ (ရွှေလှော်ကား)ရဲ့

ဘုမ္မရာဇာ အမှတ်တံဆိပ်

ဝမ်းပူနံဆေး နီသောက်ကြည့်ဖို့ပါ။

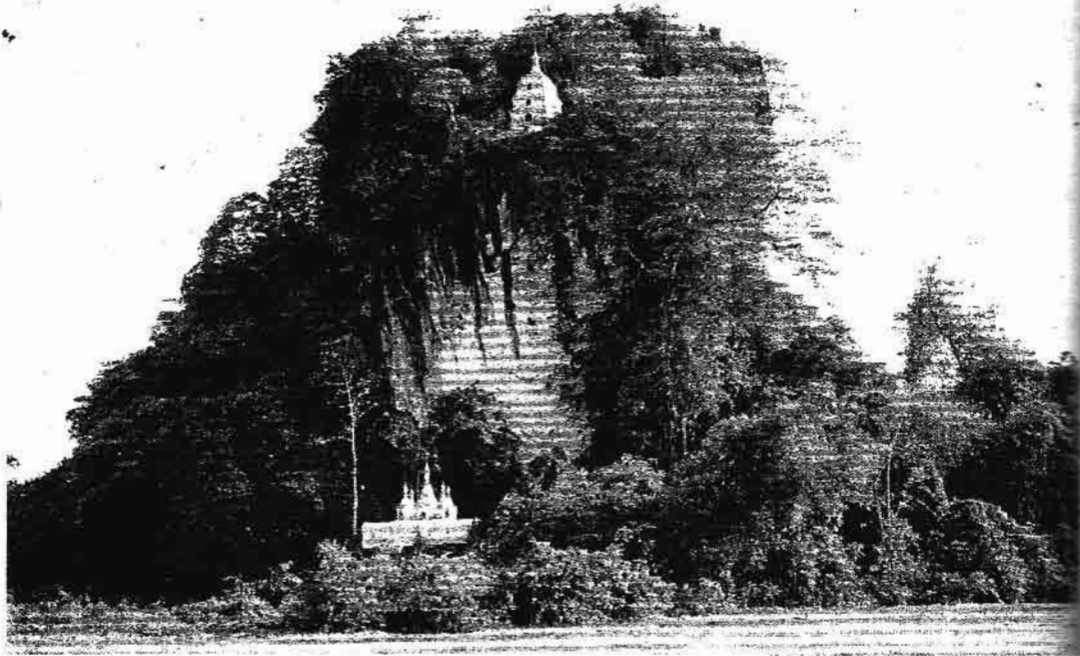
ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - တဆဝက(စာနယ်ဇင်း) ၀၀၁/၀၁၁၅

ဆေးသောက်ပြီး ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်ရစ်ခြင်းမရှိ နံးချည်အားယုတ်ခြင်းမရှိ ယုံကြည်စွာ သုံးစွဲပါ။

ဝင်ရင်း - ရွှေလှော်ကားဆေးတိုက်၊ အမှတ်(၉)၊ လှော်ကားလမ်း၊ ၁၆-ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ဇုန်း- ၀၉-၇၃၀၆၁၂၁၈၊ ၀၉-၇၉၉၂၄၅၇၂၃

ကမ္ဘာ့ပုဂ္ဂိုလ်တော်အမြင်ဆုံး စေတီတော်တည်မည့်နေရာ

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)
လက္ခဏာဗေဒင်ပညာသုတေသီ

“နေကသိုဏ်းကျင့်စဉ်ကို နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာ ကျင့်ကြံ အားထုတ် အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးကို သွားဖူးရ အောင်”

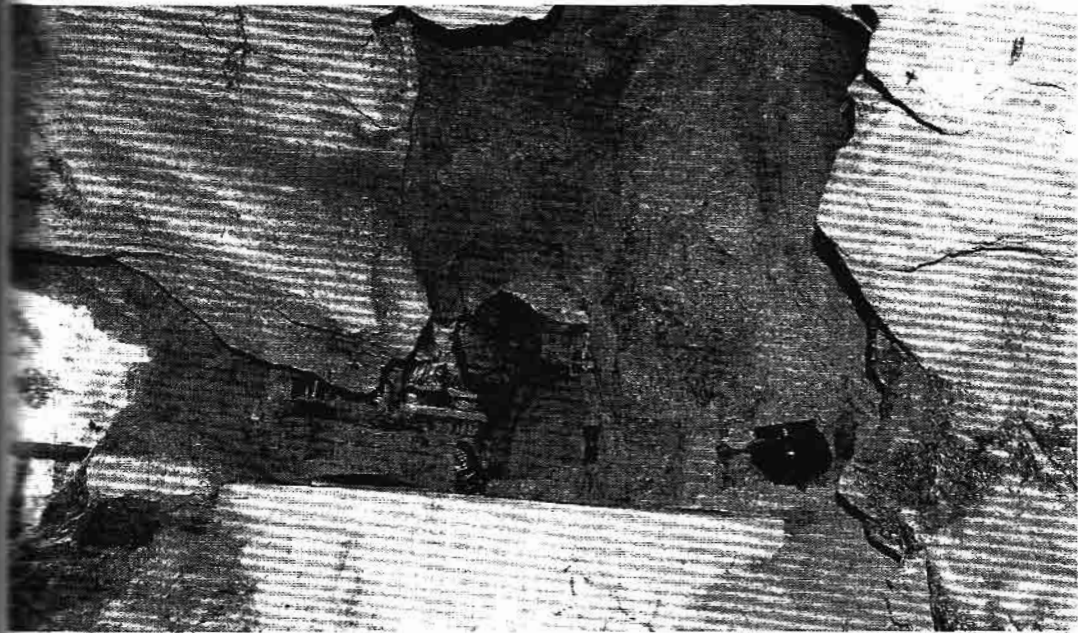
မုလအိတောင်ထိပ်ရှိ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဆံတော် ရှင်စေတီတော် “ကျိုက်မွတ်လအိဘုရား”ကို သွားရောက် ဖူးမြော်စဉ် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့သော ဦးပုတီး (ခေါ်) ဦးလင်း ဦးဥတ္တမက အဖော်စပ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုနှင့်အတူ ၂၀၁၅ခုနှစ် ဇွန်လအတွင်းမှာ ကရင်ပြည်နယ်သို့ သွားရောက် ခဲ့ပါသည်။

ကရင်ပြည်နယ်၏ မြို့တော် ဘားအံမြို့မှ မြိုင်ကြီးငူ အထူးဒေသသို့ ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ထားသော ကတ္တရာ မော်တော်ကားလမ်းအတိုင်း ဘားအံ စက်မှုဇုန်အနီးတွင် ကားလမ်း၏ လက်ယာဘက်သို့ မြေသားလမ်းအတိုင်း

တစ်မိုင်ခန့် ကားမောင်းဝင်သွားရသည်။ ဆိုလမ်းအဆုံး ညာ ဘက် တစ်ဖာလုံးခန့်တွင် ပုပ္ဖိတောင်ကလပ်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန် တူသော တောင်တစ်လုံးကို သီးသန့်တွေ့မြင်ရသည်။ ထို တောင်၏ တောင်ခြေတွင် လည်းကောင်း၊ တောင်ထိပ်တွင် လည်းကောင်း၊ တောင်အလယ်တွင် လည်းကောင်း စေတီ ငယ်များကို ဖူးမြင်ရ၏။

“အဲဒါ ဝေပုလ္လတောင်လို့ ခေါ်တယ်။ တောင်ခြေမှာ ရော၊ အလယ်မှာရော၊ တောင်ထိပ်မှာရော တရားအားထုတ် တဲ့ လိုဏ်ဂူငယ်တွေ ရှိတယ်။ ဒီတောင်မှာ ဟိုးရှေးရာ ကတည်းက ရသေ့တွေ၊ ရဟန်းတွေ၊ ဝိဇ္ဇာခိုင်ရဲတွေ သမဏ ဝိပဿနာ သန်ရာသန်ရာ ကျင့်ကြံအားထုတ် အောင်မြင် ကြဖူးတယ်”

ဦးပုတီးမှ ရှင်းပြခြင်းဖြစ်၏။ ကားလမ်းအလုံးနေရာမှာ

ဟောင်းစေတီတော်တစ်ဆူကို ငုံ့၍ ပြုပြင်တည်ထားရန် ဆောင်ရွက်နေဆဲအခြေအနေကို တွေ့ရှိရသည်။ ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် ရန်မျိုးအောင်စေတီတော်ဟူ၍ လမ်းညွှန် ဆိုင်း ဘုတ်ရေးထားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝေပုလ္လတောင်ခြေသို့ ကားကို မောင်း ငွေသွားရာ တောင်ခြေအနီးတွင် ကျောင်း၊ သိမ်၊ ဇရပ်၊ အဆုတ်၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်များနှင့် စည်ကားသော ဘုန်းတော် မြို့ ပရိဝုဏ်ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

“ဒီကျောင်းကို တည်ထောင် သီတင်းသုံး သာသနာပြု နေဆဲဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဆရာတော် ဦးတေဇဝန္တ လို့ ခေါ် တယ်။ သက်တော် ၅၄နှစ်လောက်ရှိပြီ။ ကရင်တိုင်းရင်းသား မှာ ကရင်ပြည်နယ်တစ်လွှားမှာ စေတီဘုရားတွေ၊ ကျောင်း ဆန်ဇရပ်တွေကို လိုက်လံ တည်ထားဆောက်လုပ် သာသနာ ပြုခဲ့သူဖြစ်တယ်။ အခုလည်း စေတီဘုရားတွေကို အသစ် အဟောင်း ပြုပြင်မှုတွေ ဆောင်ရွက်နေဆဲပဲ။ ဦးဇင်းက အဲဒီ ဆရာတော်ရဲ့ သာသနာပြု ဘုရားတည်လုပ်ငန်းတွေ မှာ ဆိုက်ပါကူညီပေးခဲ့ရဖူးတယ်”

ဦးပုတီးက ရှင်းပြရင်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဝေပုလ္လ ဆောင်ရှိရာသို့ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု ဆည်း လိုက်ပါသွားကြ၏။

ဝေပုလ္လတောင်ခြေရှိ ဘိုးဘိုးကြီးနန်းဆောင်အနီးမှာ

လှေကားထစ် တောင်တက် လမ်းငယ်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုတောင်တက်လမ်းငယ်မှာ (၁၅)ပေခန့်သာ မြင့်သည်။ လှေကားထစ်အဆုံးမှာ လိုဏ်ဂူရှိသည်။ ထိုလိုဏ်ဂူထဲတွင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ အပူဇော်ခံထားသည်။ လိုဏ်ဂူထောင့် တစ်နေရာတွင် သင်ဖြူးဖျာ၊ ခေါင်းအုံး၊ ယပ်တောင်၊ သင်္ကန်း ချထားတာကို တွေ့ရသဖြင့် ညအခါ ရဟန်းတစ်ပါးပါး ကျိန်းစက်သော နေရာဟု ယူဆရပါသည်။ ထိုအိမ်ရာအနီး တွင် ကျောက်ပြားနှင့် ရေးထားသော ဆုံးမစာတစ်ပိုဒ်ကို ဖတ်ရှုရ၏။

“သေတတ်သော မိခင်က မွေးထားသော

သင်သည် တစ်နေ့ သေရဦးမည်”

တိုတိုလေးနှင့် ထိရောက်လှပါသည်။ ထိုဂူ၏ ဝန်းကျင် မှာ အကာအရံအနည်းငယ်လုပ်ထားပြီး ရှေ့ဆက် တက်ရန် လူသွားလမ်းရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုတောင်တက်လမ်းအတိုင်း ဆက်တက်သောအခါ လိုဏ်ဂူငယ်တစ်ခုကို တောင်စောင်း တွင် ထပ်မံတွေ့ရှိရပြန်သည်။ ထိုလိုဏ်ဂူငယ်မှာ အင်္ဂတေ ဖြင့် တစ်ယောက်အိပ်သာရုံ အခင်းပြုလုပ်ထားသည်။ ခေါင်း ရင်းဘက်မှာ ဘုရားစင်ငယ်နှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူရှိ ပြီး ဂူထောင့်တစ်နေရာမှာ သပိတ်တစ်လုံးရှိသဖြင့် ဤဂူ ငယ်မှာလည်း ရဟန်းတစ်ပါး ညအခါ ကျိန်းစက် သီတင်းသုံး မည်ဟု ယူဆရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော နေရာ မှာ လိုဏ်ဂူ၏ လေးပုံတစ်ပုံခန့်အမြင့်သာ ရှိသေးသည်။ ရှေ့ဆက်၍ တောင်တက်လမ်းရှိသေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့

မြို့သူမြို့သား ခြေဖဝါးက ကျောက်အချွန်အတက်တွေနှင့် တောင်တက်မြေသားလမ်းကို မနင်းနိုင်ပါ။ ထို့ပြင် မိုးရွာချ လာသဖြင့် ရှေ့ဆက် မတက်တော့ဘဲ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရပါ သည်။ နောင် မိုးအကုန် ခြောက်သွေ့ရာသီမှာ တစ်ခေါက် ထပ်လာပြီး တောင်ထိပ်ပေါ်အထိ တက်ရောက်မည်ဟု တေး မှတ်ထားလိုက်သည်။

တောင်ခြေပြန်ရောက်သောအခါ ဦးပုတီး၏ ဦးဆောင် ခေါ်ယူမှုဖြင့် ဆရာတော် ဦးတေဇဝန္တကို သွားရောက်ဖူးမြော် ပါသည်။ ဝေပုလ္လတောင်၏ မြောက်ဘက် နှစ်ဖာလုံခန့်တွင် ရှိသော ရန်မျိုးအောင်စေတီတော်အနီးရှိ ငါးကျောင်းငယ်တွင် ဆရာတော်ကို ဖူးမြင်ရပါသည်။ ဆရာတော် ဦးတေဇဝန္တမှာ မည်သည့်အခါတွင်မှ ကျောင်းအဆောက်အအုံကောင်းကြီး များတွင် သီတင်းသုံးခြင်း မရှိဘဲ၊ ယခုလို တဲကျောင်းငယ် များ၊ လိုဏ်ဂူများတွင်သာ သီတင်းသုံးကြောင်း ဦးပုတီးမှ ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြထားပါသည်။

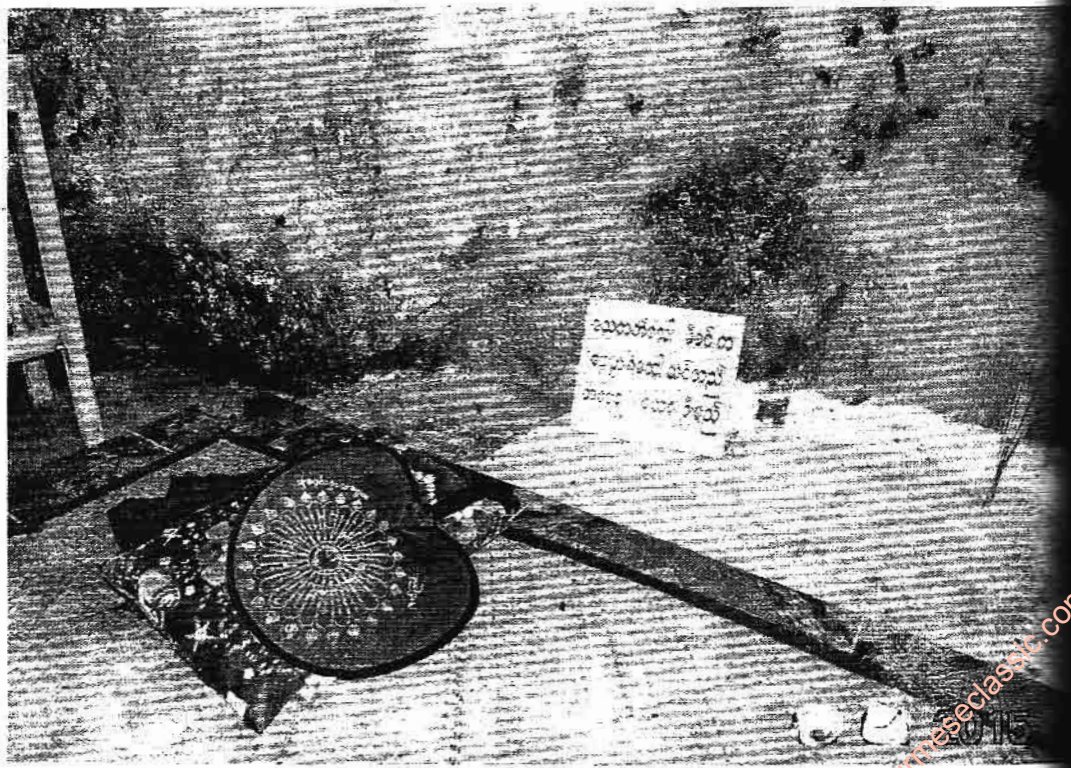
“ဟောဟို ရန်မျိုးအောင်စေတီတော်နဲ့ မနီးမဝေးက မြေကွက်ကျယ်ကြီး ရှင်းထားတာ ဘယ်လိုအဆောက်အအုံ မျိုး ဆောက်လုပ်ဖို့လဲ ဘုရား”

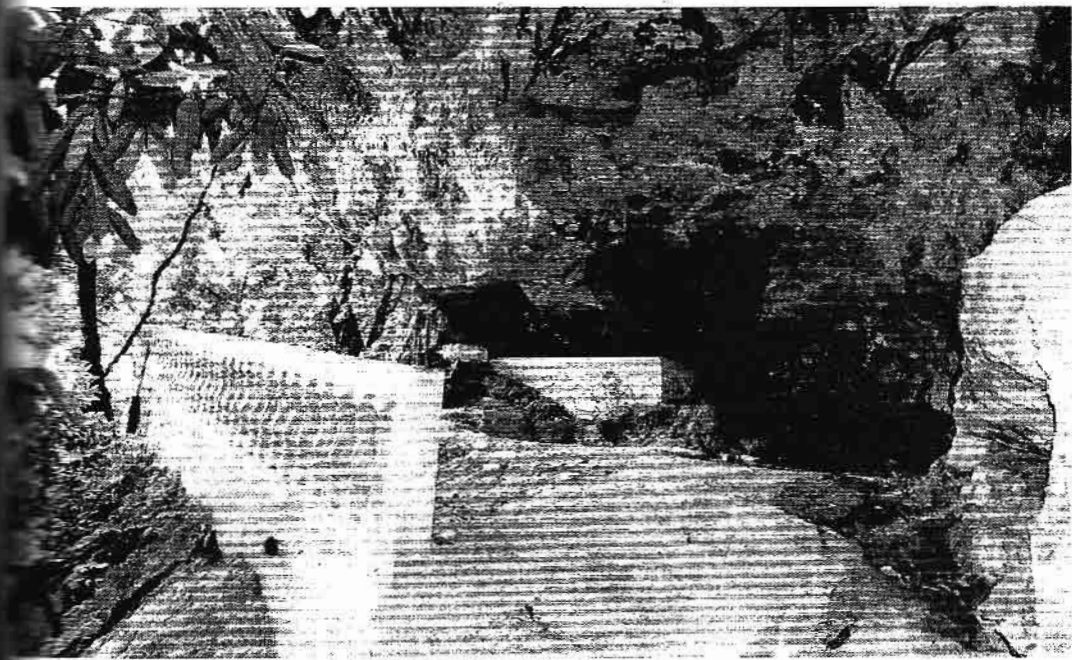
ကျွန်ုပ်က သိချင်တာကို လျှောက်ထားမေးမြန်းလို ရာ...

“ဉာဏ်တော် ပေ (၇၀၀) မြင့်တဲ့ စေတီတော်ကြီး တစ်ဆူတည်ထားဖို့ပဲ ဒကာရဲ့။ အဲဒီ စေတီတော်ကြီးရဲ့ တော်က “လောက မာရဇိန်” ဖြစ်တယ်။ ဂျစ်လော ကြာလိမ့်မယ်”

ဟူ၍ ဝေပုလ္လဆရာတော်မှ ပြန်လည်မိန့်ကြားပါသည့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးမှာ ဉာဏ်တော် ပေ (၃၁၀)ကျော်၊ ပဲခူးမြို့ရှိ ရွှေမော်မောစေတီတော်ကြီးမှာ ဉာဏ်တော်ပေ (၃၇၃)ကျော်ဖြစ်ရာ၊ ယခု တည်ထားမည့် လောကမာရဇိန် စေတီတော်ကြီးမှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင်မကမ္ဘာပေါ်တွင်ပါ ဉာဏ်တော်အမြင့်ဆုံး စေတီတော်ဖြစ်မည်။ ဆရာတော် ဦးတေဇဝန္တနှင့် ဝေပုလ္လတောင် သာသနာ့ပရိဝုဏ်အကြောင်းကို အချိန်တစ်ခုယူ၍ စုံစမ်းမေးမြန်းရာတွင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရှိနိုင်မည်ဖြစ်၍၊ နောက်တစ်ခေါက် ညနံနက်ခင်းလောက် ဆုံဖြတ်ပြီး ဆရာတော်ကို နှုတ်ဆက် ကန်တော့ကာ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ယခုခေတ်တွင် ပေ (၇၀၀)မြင့်မည့် စေတီတော်ကြီး တစ်ဆူကို တည်ထားနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး လွန်စွာရှားပါးပါသည်။

သည် ကုန်ကျငွေကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပါသည်။ ငွေကြေး
 သာပြည့်စုံပြီး သဒ္ဓါအား ထက်သန်သော သူငွေချာကြွယ်
 နှင့်မျိုး များစွာရှိမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် ဩဇာ
 နှင့် ပြည့်စုံသော မင်းစိုးရာဇာ ဒကာများလည်း ရှိဖို့
 သည် ဦးပုတီး ပြောပြထားသလို၊ နေကသိုဏ်းအောင်မြင်
 သည်ဆိုသောအချက်မှာ မှန်နိုင်လောက်ပေသည်။ သို့
 ဝေပုလ္လံဆရာတော်၏ မျက်နှာတော်နှင့် အသံတော်

တို့မှာ ရိုးသားအေးဆေး တည်ငြိမ်မှု အထူးရှိပါသည်။ ရေ
 ပြည့်အိုးသို့ ဘောင်ဘင်မခတ်ခြင်းဟု ယူဆမိပါသည်။
 စာဖတ်သူများ တစ်ခါတစ်ခေါက် သွားရောက်နိုင်ကြ
 စေရန် လမ်းညွှန် သတင်းပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့.)
 လဲကွဏ္ဍာဗေဒင် ပညာသုတေသီ

ကိုယ်တွေ့ကြုံ၍ ယုံခဲ့ရသည်

နှင်းဟန်ကျော် (ဧရာဝတီ)

လွန်ခဲ့သော ၁၉၉၈ ခုနှစ်ခန့်က ကိုယ်တွေ့အဖြစ် အဖျက်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က စာရေးသူအသက် ၂၅နှစ် အရွယ်ရှိပြီး အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် အငယ်တန်းစာရေး တာဝန်ဖြင့် စတင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့်အချိန်ဖြစ်ပါ သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရတနာသုံးပါး၏ အဆုံးအမဖြင့် ကြီးပြင်းလာသော်လည်း အသက်အရွယ်အရ ရင့်ကျက်မှု မရှိသေးခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းခံမခံခြင်းတို့ကြောင့် အသောက် အစားနှင့် မကင်းနိုင်သောအချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝအရ ရုံးချိန်ဟူ၍ မရှိဘဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ညအချိန်မတော် သွားလာရသည်များလည်း ရှိပါသည်။

တစ်ရက်တွင် ရုံးမှ ပြန်လာပြီး ထမင်းစားသောက်၍ ညအိပ်ရာဝင်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံးယားယံသော ဝေဒနာ ကို ခံစားရပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ အပ်ဖျားနှင့် ထိုးသလို ခံစားရပြီး၊ တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရဘဲ ဖိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရ ပါသည်။ မိခင်ကြီးက နံသာဖြူနှင့် သွေးဆေးရော၍ လိမ်း ပေးသော်လည်း မသက်သာပါ။ ထူးခြားချက်မှာ နေ့လယ် ပိုင်းတွင် မည်သို့မျှ မခံစားရဘဲ ညဘက်တွင်မှ ယားယံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ဆေးခန်းသို့ သွားရောက်ပြသ ရာ ဆရာဝန်မှ ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးပြီး သောက်ဆေးလည်း ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆေးခန်းသို့ ဆေးပတ်လည်အောင် သုံးရက်ခန့် ကုသမှုခံယူခဲ့သော်လည်း မည်သို့မျှ ထူးခြားမှု မရှိသဖြင့် စာရေးသူတို့မြို့မှ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးထံသို့ သွားရောက်မေးမြန်းရာ ရေခန်းနှင့် အိမ်သုံးဆားကို ရော၍ ကျိုချက်ပြီး ရေချိုးခိုင်းပါသည်။ သို့သော်လည်း သက်သာ ခြင်းမရှိသဖြင့် စိတ်ညစ်နေသည့်အချိန်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ဘာသာခြား ဆရာကြီးတစ်ဦးထံသို့ သွား ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုဆရာကြီးသည် ဗေဒင်ဟောပြောခြင်းမပြုဘဲ၊ ၎င်း ထံသို့ လာရောက်သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စ များကို သူတတ်သော ပညာဖြင့် ကူညီပေးနေသူဖြစ်ပါသည်။ ဘာသာခြားဟု ဆိုသော်လည်း ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့သ

ခြင်းတို့ကိုသာ ပြုလုပ်နေသူဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ထူးခြားချက် မှာ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး၊ သမ္မုဒ္ဓေါတ ဇာတိ၊ ပစ္စန္ဒာဒေသနာတော်ကြီးတို့ကို အလွတ်ရွတ်ဆို နေသူဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းထံသို့ လာရောက်သူများကိုလည်း ဘာသာ၏ ယုံကြည်မှုအရ အထက်ပါ ဂါထာတော်များ ရွတ်ဆိုရန် တိုက်တွန်းလေ့ရှိပါသည်။

စာရေးသူလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံပြီး ညဘက် တွင် အိပ်၍မရကြောင်း စသည်ဖြင့် အကြောင်းရံကို ဖော်ပြရာ သံပရာသီးနှစ်လုံးကို ယူ၍၊ ၎င်း၏ နေအိမ်အပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထင်အတိုင်း ဂါထာ မန္တန်များ ရွတ်ဖတ်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ နောက် ၂၀ ခန့်ကြာသောအခါ ပြန်ဆင်းလာပြီး၊ ၎င်းသံပရာသီးနှစ်လုံးကို သောက်ရေခွက်တွင် စိမ်၍ ရေအပြည့်ဖြည့်ပြီး ရေ သောက်ရန်နှင့် သံပရာသီးများကို တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ဖြတ်တိုက်ရန် လမ်းညွှန်ပါသည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီးက စိုးရိမ်ရန်မလိုကြောင်း ကာယကံရှင်အနေဖြင့် မသန့်ပြန်သော နေရာတစ်ခုခု အပေါ်အပါးသွားမိသဖြင့် မကျေနပ်လို့ လုပ်တာဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ စာရေးသူလည်း အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်းများဖြင့် ကန်တော့ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆရာကြီး လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ထူးခြားမှု ထိုညမှစ၍ မည်သည့်ဝေဒနာမျှ မခံစားရဘဲ နှစ်နှစ်ကြာ ချိန် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လောကကြီးတွင် မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားပြီး၊ ဘုရားရှင်လည်း သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့ ပြုလုပ်အပ်သော ကုသိုလ် အကုသိုလ်အကြောင်းတရားတို့အရ ဥဘဘုံသို့ ရောက်ရှိရသည်ဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသော် စာရေးသူလည်း ထိုအချိန်မှစ၍ အသောက်အစားများ မသုံးလုပ်တော့ဘဲ နေ့စဉ် ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ဓမ္မကပ်လှူခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ ဂုဏ်တော်ပွားများခြင်းတို့ကို နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပေသည်။

နှင်းဟန်ကျော် (ဧရာဝတီ)

နေစေး

စာပေမှ

သတင်းကောင်းပါးဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါသည်

မြို့ရွာကျေးလက်၊ ရပ်ကွက်၊ ကျောင်း၊ ရုံး၊ တပ်တွင်း စာကြည့်တိုက်
ဆိုသူများ၊ မိမိအိမ်တွင် စာအုပ်အစုအဝေးနှင့် ဖွင့်ပြီး အိမ်တွင်းစရိတ်
အခွင့်ရရှိသူများ၊ တစ်ဆင့်စာအုပ် ပြန်လည် ရောင်းချလိုသူများအား
စေးစာပေနှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်
ပါသည်။

လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ပြ၊ ကာတွန်း၊ ဘာသာပြန်၊ သိုင်း၊
ရသ၊ ပုံပြင်စာအုပ်များ စုံလင်စွာနှင့် လကျော်၊ တိုက်ကျစာအုပ်များ၊
စာအုပ်အဟောင်းများ၊ အသစ်များ လက်လီလက်ကား ဖြန့်ချိရောင်းချ
နေပါသည်။

ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာ

- အမှတ်(၁၉၅)၊ (၃၂)လမ်းအထက်၊ ပန်းတဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
☎ - ၀၁-၂၅၄၆၂၅
- အမှတ်(၄)၊ ကန်လမ်း၊ ထွန်းသီရိရှပ်ရှင်ရှုံရှေ့၊ ပြည်မြို့။
☎ - ၀၉ ၅၃၁၃၃၁၄၊ ၀၉ ၅၃၇၀၅၅၄
- အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊ အ.လ.က-၁၁(ကျောင်းရှေ့)၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊
တောင်ကြီးမြို့။ ☎ - ၀၉ ၅၁၁၂၀၇၀
- အမှတ်-၅/၆(B) ခရိုင်ရဲတိုက်တန်း၊ မိုလ်ချပ်လမ်း၊ မကွေးမြို့။
☎ - ၀၉ ၈၆၂၀၀၆၄

မင်းမင်းမင်းမင်း

ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသည့် ရေငုပ်ပြိုင်ပွဲ

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်မှ အပ ကျန်မိသားစုအားလုံးသည် ဇာတိ မြေသို့ မိဘဆွေမျိုးများအား တွေ့ဆုံရန် ခရီးထွက်ခွာသွားကြသဖြင့် အိမ်စောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ ခြောက်သွေ့ ပျင်းရိစွာ ကျန်နေခဲ့ရာ စာအုပ်များကို အဖော်ပြုနေရလေ၏။

စာဖတ်ရင်း မျက်စိညောင်းလာ သဖြင့် အိမ်ရှေ့ လမ်းမပေါ်သို့ ကြည့် လိုက်ရာ လမ်းမပေါ်တွင် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်သွားလာ ကစားနေသည့် ကလေးများကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက ဤကဲ့ သို့ပင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးသည်ကို အမှတ်ရမိ သည်။ သေကွဲ၊ ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ပြီးဖြစ် သော ငယ်သူငယ်ချင်းများကိုလည်း သတိတရ ရှိလှလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာအုပ်ဟောင်းများ ကို ရှင်းလင်းရင်း ကျွန်ုပ်တို့ငယ်စဉ်က သူငယ်ချင်း လေးယောက်တွဲရှိက်ထား သော ဓာတ်ပုံဟောင်းလေးတစ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဓာတ်ပုံပါ သူငယ် ချင်း လေးဦးအနက် ကျွန်ုပ်မှအပ ကျန် သုံးဦးမှာ လူလောကတွင် မရှိကြ တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ပုံလေး ကို ကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပါသည့် သူငယ်ချင်း ကျော်မောင်ကို ပို၍သတိရ မိ၏။ ထိုအခါ ကျော်မောင်နှင့် ပတ် သက်သည့် ဂန္ထရဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်များ ကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်အမှတ်ရ လာပြီး ကျော်မောင်အလွမ်းပြေ ဤဇာတ်လမ်းကို ရေးသားမိလေတော့ သည်။

ယခု ဖော်ပြလတ္တံ့သော ဇာတ်

လမ်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဆယ်ကျော်သက် အားကောင်းမောင်းသန် ရွှင်လန်းတက် ကြွနေသောအရွယ်ဖြစ်၏။ ကိုယ်လက် လှုပ်ရှား အားကစားပြုလုပ်ခြင်း အလုပ် နှင့် လက်မပြတ်ခြင်းတို့ကြောင့် တောင့် တင်းသန်မာကျစ်လျစ်သော မိမိခန္ဓာ ကိုယ်ကို အားကိုးကာ ဦးချိုပေါက်စ နှားငယ်ကဲ့သို့ မြောက်ကြွ မြောက်ကြွ၊ မြင်းကို ချီတပ်ပေးသလို ဆောင့်ကြွား ကြွားဖြစ်နေသောအရွယ်လည်း ဖြစ်၏။ အရွယ်နှင့် အခြေအနေကြောင့် ဘာဆို ဘာမှ ကြောက်ရကောင်းမုန်းမသိသည့် အရွယ်လည်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့သည် (အမည်နာမ မဖော်ပြချင်တော့သည့်) တောင်ပေါ်ဒေသတစ်နေရာသို့ ရောက် နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသကား ထိုစဉ် အချိန်က လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသလောက် ဝေးလံခေါင်းပါးသော ဒေသဖြစ်၏။ ပြည်မနှင့် လုံးဝနီးပါး အဆက်အသွယ်မရှိသော အချိန်အခါ လည်းဖြစ်ပြီး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ နယ်မြေလုံခြုံရေးအခြေအနေတို့ကြောင့် ပြည်မမှ ဘာသာတရား၊ ယဉ်ကျေးမှုတို့ မရောက်ရှိသေးဘဲ မိရိုးဖလာအလိုက် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုများသာ ရှိနေသေး သည့်အချိန်အခါလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာကား အိမ်ခြေ (၂၀)ခန့်သာရှိ သော တောင်ပေါ်ရွာကလေးတစ်ရွာနှင့် လည်း အတန်ငယ် ဝေး၏။ ပတ်ဝန်း ကျင်တွင် တောတောင်လျှိုမြောင်များ၊ မြူးများနှင့် သာယာလှ၏။ ကျေးငှက် သာရကာများ၏ တွန်ကျူသံများ၊ ရေ တံခွန်စိမ့်စမ်းများဖြင့် သာယာ၏။ ရေ တံခွန်ကြီးသည် အဆက်မပြတ် တဝေါ် ဝေါ် ကျဆင်းနေကာ၊ ရေတံခွန်အောက် ခြေတွင် ကျယ်ပြန့် နက်ရှိုင်းသော

ရေအိုင်ကြီးဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ရေအိုင်ကြီး ထဲမှ ရေသည် ကြည်လင်အေးမြ စိမ်း ဖန်ကာ ရေအောက်မှ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ဆောင်များ ရောင်စုံ ငါးကလေး များကိုပင် ထွင်းဖောက်မြင်နေရ၏။ ရေအိုင်ကြီးပတ်လည်တွင် တောပန်း တောင်ပန်းတို့ ရောင်စုံဖူးပွင့်နေကြ၏။

အဆိုပါ ရေအိုင်ကြီးသည် စမ်း ချောင်းငယ်လေးအဖြစ် ဆက်လက်စီး ဆင်းသွားကာ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရေ ခပ်ရာ၊ ရေချိုးရာ နေရာရှိ၏။ ထိုရေချိုး ဆိပ်နေရာတွင်ကား ယောက်ျားများ ရေချိုးရန်နေရာနှင့် မိန်းမများ ရေချိုးရန် နေရာဟူ၍ ခွဲခြားသတ်မှတ်ထား၏။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတို့ကား လွန်စွာ စည်းကမ်းရှိကြ၏။ ဓလေ့ထုံးစံများကို တိကျစွာ လိုက်နာကြလေ၏။ မိန်းမ များ ရေချိုးရာ နေရာသို့ မည်သည့် ယောက်ျားမှ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း၊ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုခြင်း မပြုလုပ်ကြ ပေ။ လွန်စွာ စည်းကမ်းလိုက်နာကြ သည့် တောင်ပေါ် တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်၏။

ရေတံခွန်ကြီး ကျဆင်းရာနေရာ မှ ဖြစ်ပေါ်နေသော ရေအိုင်ကြီးနေရာ သို့ မည်သည့်ဒေသခံမှ အကြောင်းမဲ့ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြုကြပေ။ အကြောင်းကား ၎င်းရေအိုင်ကြီးထိပ် ကုန်းမြင့်တစ်နေရာတွင် ရှိသော ကြီး မား ခန့်ညားလှသည့် နတ်စင်ကြီး ကြောင့်ဖြစ်၏။

နတ်စင်ကြီးပေါ်တွင် လူတစ်ရပ် နီးပါးခန့်မြင့်သည့် ကြီးမားသော ရောမ နတ်ရုပ်ကြီးရှိ၏။ နတ်ရုပ်ကြီးသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် လက်တစ်ဖက်က ခါးကို ဟန်ပါပါထောက်ထား၏။ ကျန် လက်တစ်ဖက်က ကြီးမားလှသည့် သစ်သား ဓားကြီးကို ပန်းပေါ်တွင်

တင်ကာ စားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ နတ်ရုပ်ကြီးသည် ပန်းရောင် ခေါင်းပေါင်းကို ဆွဲသပ်ကျနစွာ ပေါင်းထားပြီး မျက်နှာမှာ မပြီးမရယ်နှင့် ခပ်တည်တည်ဖြစ်၏။ ထိုခပ်တည်တည် မျက်နှာကြီးပေါ်တွင် ကြီးမားကော့ယုံ မည်းနက်သော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး တပ်ဆင်ထားသဖြင့် ပို၍ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခန့်ညားသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေလေတော့၏။

* ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနတ်ရုပ်ကြီးကို မတွေ့မီအချိန်ထိ မရောက်ဘူးသေးသည့် ဒေသအလှအပများကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ လှပသော တောပန်းတောင်ပန်းကို စိတ်ဝင်စား၏။ ရေခပ်၊ ရေချိုးရန် လာသော တောင်ပေါ်သူ လှပျိုဖြူများကို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ထိုနတ်စင်ကြီးနှင့် နတ်ရုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပေါ်သူ လှပျိုဖြူများကို လည်းကောင်း၊ တောပန်း တောင်ပန်းတို့ကို လည်းကောင်း စိတ်မဝင်စားကြတော့ဘဲ နတ်ရုပ်ကြီးရှေ့တွင် ဒေသခံများ ဆက်ကာပ်ပူဇော်ထားကြသည့် အရက်အိုးများ၊ အရက်ကျည်တောက်များကိုသာ စိတ်ဝင်စားကြတော့၏။

ဒေသခံများသည် မကြာခဏလာပြီး အရက်အိုးများ၊ အရက်ကျည်တောက်များဖြင့် နတ်ရုပ်ကြီးအား ပူဇော်ကြသဖြင့် နတ်စင်ပေါ်တွင် အရက်အိုးများ၊ အရက်ကျည်တောက်များမှာ သုံးလေးဆယ်ခန့် အမြင့်ရှိနေ၏။ အရက်များမှာလည်း လွန်စွာကောင်းသည်။ မီးတောက် ချက်အရက်များဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ကူးမှာ မည်သူမျှ ဖမ်းသဖြင့် သဘာဝအတိုင်း ရှင်သန်ပေါက်ဖွားနေကြသော ရေအိုင်ကြီးထဲမှ ငါးများကို ဖမ်းဆီးပြီး မီးကင်ကာ

နတ်စင်ပေါ်မှ မီးတောက်အရက်များဖြင့် မြည်းရန်ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့သော ကောင်းလှစွာသည့် စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် သူငယ်ချင်းများ စုဝေးတိုင်ပင်ကြလေ၏။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သူငယ်ချင်း ကျော်မောင်အကြောင်းကို အနည်းငယ် ဖော်ပြလို၏။ ကျော်မောင်ကား တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ကာ သန်မာတောင့်တင်းပြီး ခွန်အားဗလကောင်းလှ၏။ စိတ်ထားကောင်းကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဦးဆောင်နိုင်သည့် အရည်အချင်းရှိသူဖြစ်၏။ အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ သားကောင် ထောင်ခြင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ရှာဖွေခြင်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူဖြစ်၏။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲလည်း ရှိ၏။ ရောက်ရာ နေရာတွင် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးသူလည်း ဖြစ်၏။ ဘာကိုမှ အကြောက်အလန့်မရှိ ရဲရင့်သူလည်း ဖြစ်၏။ သစ်ပင်တက်ရာတွင် မျောက်တင်းကောင်ကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်၏။ မည်မျှမြင့်သော သစ်ပင်ပေါ်တွင် စွဲနေသည်ပျားဖြစ်စေကာမူ ကျော်မောင်နှင့် တွေ့လျှင် ပြေးရလေတော့၏။ လွန်စွာမှလည်း အနောက်အပြောင်သန်ကာ၊ မည်သည့်အခါမှ စိတ်ညစ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ အမြဲပျော်ရွှင်တက်ကြွ မြူးထူး

ခန့်ပေါက်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုတွင် ကျော်မောင်သည် ခေါင်းဆောင်သဖွယ်ဖြစ်၏။ ယခုကိစ္စတွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ စုဝေးတိုင်ပင်ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ကျော်မောင်က အောက်ပါအတိုင်း အကြံပြုလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါတို့ ဒီနတ်ကြီးဆီက အရက်တွေကို ဒီအတိုင်း ယူသောက်ရင် မတရားဘူးထင်တယ်ကွ။ ဒီတော့ တရားမျှတအောင် ဒီနတ်ကြီးနဲ့ ငါတို့ ရေငုပ်ပြိုင်ကြမယ်ကွ။ ငါတို့ရုံးရင် သူ့ကို အရက်တိုက်မယ်။ သူ့ရုံးရင် သူ့အရက် ငါတို့ကို တိုက်ရမယ်။ မကောင်းဘူးလား။”

ကျော်မောင်မှ အထက်ပါအတိုင်း အကြံပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ကျော်မောင်၏ အစီအစဉ်ကို ကန့်ကွက်မဲမရှိ၊ ရာနှုန်းပြည့် ထောက်ခံမှု ပြုကြ၏။ ထို့နောက် နတ်ကြီးနှင့် ရေငုပ်ပြိုင်မည့် သူရဲကောင်းကို ရွေးချယ်ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း တတ်လိုက် ကျော်မောင်အား ရွေးချယ်ကြလေ၏။

အစီအစဉ်အရ နတ်ရုပ်ကြီးအား သယ်မကာ စင်ပေါ်မှ ချုံကြလေ၏။ နတ်ရုပ်ကြီးမှာ မည်သည့် သစ်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည် မသိ၊ အတန်ငယ်လေးသော်လည်း ရေပေါ်တွင် ကောင်း

စွာ ပေါ်လေ၏။ နတ်ရုပ်ကြီးအား ရေ စပ်တွင် ချထားပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ဝင်းမြင့် တို့ နှစ်ဦးက နတ်ရုပ်ကြီးအား ခါး လောက်နက်သော ရေထဲသို့ ဆွဲယှက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးက တစ်ဖက်နေရလေ ၏။ ကျော်မောင်က တစ်ဦးတည်း တစ်ဖက်နေရလေ၏။ ဒိုင်အဖြစ် ဆောင် ရွက်သူ ထွန်းထွန်းမှ ဝမ်း တူး သရီး ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးမှ နတ်ရုပ်ကြီးအား ရေထဲသို့ ဖိနှိပ်ဆွဲနှစ်လိုက်လေ၏။ နတ်ရုပ်ကြီး အား ရေထဲသို့ ဆွဲနှစ်လိုက်ပြီး မရှေး မနှောင်းဆိုသလို ကျော်မောင်လည်း ရေထဲသို့ ငုပ်လိုက်လေ၏။ ရေမှာ အေးမြလှသဖြင့် ကြာကြာမနေနိုင်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နတ်ရုပ်ကြီးအား လက်နှင့် ဖိနှိပ်ထားရာမှ လွတ်လိုက်သည့်အခါ ရေပေါ် သစ်သားဖြစ်၍ နတ်ရုပ်ကြီး သည် ရေပေါ်သို့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေ တော့၏။ နတ်ရုပ် ရေပေါ်ပြီးမကြာမီ ကျော်မောင်လည်း ရေပေါ်သို့ ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ ဒိုင်ဖြစ် သူ ထွန်းထွန်းမှ...

“ကဲ...နတ်ကြီး၊ ရေငုပ်ပြင်တာ ခင်ဗျားရုံးပြီ။ ဒီတော့ ကတိအတိုင်း ခင်ဗျားအရက် ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ပေ တော့”

ထိုသို့ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ် ကာ နတ်ရုပ်ကြီးအား စင်ပေါ်သို့ ပြန် တင်ပေးပြီး နတ်စင်ပေါ်မှ အရက်များ ကို ယူဆောင်ကာ၊ ဖမ်းဆီး မီးကင်ထား သော ငါးကင်များဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ သောက်စား မူးယစ်ကြလေတော့၏။ ထို့နောက် ရေချိုးကာ အမူးပြေမှ စခန့်သို့ ဟန်မပျက် ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်လာကြလေတော့သည်။

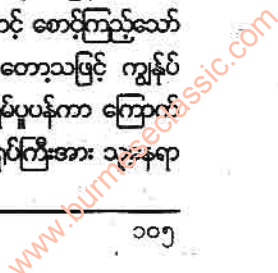
ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနည်းအတိုင်း အခြေအနေပေးလျှင် ပေးသလို မကြာ ခဏ နတ်ကြီးနှင့် ရေငုပ်ပြင်ပြီး ပြိုင် ဘိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်သဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ပြီး မိမိတို့လုပ် ရပ်ကို ကျေနပ်ကာ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက် နေကြလေ၏။ အလွန်အဆင်ပြေသော ဘဝပေတာကား။

သို့သော် ထိုသို့ လူမသိ သူမသိ အဆင်ပြေနေရာမှ အဆင်မပြေသော တစ်နေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့သည် လူကြီးများ အလစတွင် အကြောင်းပြချက်တစ်ခု ပြုပြီး ရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ သည်။ ထွက်လာကတည်းက အမြည်း များ ရနိုင်သလောက် လျှိုဝှက်ယူလာ ခဲ့ကြ၏။ နတ်စင်သို့ ရောက်သည့်အခါ နတ်ရုပ်ကြီးကို မပြီး ရေထဲသို့ ချကြ လေ၏။ ထို့နောက် ခါတိုင်း ပြုလုပ်နေ ကျအတိုင်း ဝမ်း တူး သရီးဟု အော် ကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် နတ်ရုပ်ကြီး အား ဖိနှိပ်၍ ရေနစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျော်မောင်လည်း ရေ ငုပ်လေ၏။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ နတ်ရုပ်ကြီးအား ဖိနှိပ် ရေနစ်ထားရာမှ

ဖယ်ပေးလိုက်ရာတွင် ချက်ချင်း ရေပေါ် ပေါ်ရမည့် နတ်ရုပ်ကြီးမှာ ရေပေါ် ပေါ်မလာဘဲ ရေအောက်တွင် နစ်မြဲ နစ်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ရေထဲတွင် ကုန်း၍ သယ်မသော်လည်း နတ်ရုပ်ကြီးမှာ ရေပေါ် ပေါ်မလာဘဲ ကျောက်တုံးကြီးကဲ့သို့ ရေထဲတွင် နစ်မြဲ နစ်နေလေ၏။

ထိုသို့ နတ်ရုပ်ကြီး ရေ မပေါ် သဖြင့် ကြံရာမရဖြစ်နေစဉ် ရေငုပ်နေ သည့် ကျော်မောင်ကလည်း ချက်ချင်း ပြန်ပေါ်လာရမည့်အစား ရေငုပ်မြဲ ငုပ် နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ဘာလုပ် လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိဖြစ်နေလေတော့ ၏။

ကျွန်ုပ်စိတ်အထင် ၅မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ရေနစ်နေသည့် နတ်ရုပ် ကြီးမှာ သူ့အလိုလို ဘွားခနဲ ရေပေါ် ပေါ်လာလေတော့၏။ နတ်ရုပ်ကြီး ရေ ပေါ် ပေါ်လာသော်လည်း ရေငုပ်နေ သော ကျော်မောင်ကား ပြန်ပေါ်မလာ တော့ပေ။ တအောင့် စောင့်ကြည့်သော် လည်း ပေါ်မလာတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့မှာ လွန်စွာစိုးရိမ်ပူပန်ကာ ကြောက် လန့်လာပြီး နတ်ရုပ်ကြီးအား သုန္ဒနရာ

သို့ အမြန်ပြန်ထားပြီး စခန်းသို့ သုတ်
ခြေတင် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ကျော်
မောင်အား ရေချိုးရင်း ရေနစ်သေဆုံးပြီ
ဖြစ်ကြောင်း လူကြီးများကို သတင်းပို့
ရလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးများ လိုက်လာ
ပြီး ရေငုပ်ရှာဖွေကြရာ ကျော်မောင်
အလောင်းအား ခဲရာခဲဆစ် ပြန်လည်
ဆယ်ယူရရှိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့
သုံးဦးမှာလည်း ထိုးကြိတ်ဆုံးမ အရေး
ယူခြင်းကို ခံရလေ၏။

ကျော်မောင်အလောင်းအား
ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ပြီးနောက်
တစ်နေ့တွင် ရွာထဲမှ ဒေသခံ အမျိုး
သမီးတစ်ဦးအား နတ်ဝင်ပူးသည်ဆို၏။
နတ်ဝင်ပူးပြီး သူတို့ဘာသာစကားဖြင့်
ရေငုပ်ပြိုင်ရာတွင် သမာသမတ်မရှိဘဲ
သူ့ကို မထိမဲ့မြင်ပြုလုပ်သည့်အတွက်
သူနှင့် အမြဲတမ်း ရေငုပ်ကစားရန်

ကျော်မောင်ကို အဖော်ခေါ်ထားကြောင်း
ပြောသည်ဆို၏။ ထိုအကြောင်းကို ရွာ
တွင် ထားသော စကားပြန်မှ လာပြော
၍ ကျွန်ုပ်တို့ သိရ၏။

ယခုအခါ ကျော်မောင် ကွယ်
လွန်သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ
ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အသက်အရွယ်
အရ အတွေ့အကြုံများစွာ ဖြတ်သန်းခဲ့
ပြီးဖြစ်သည်။ ကျော်မောင် သေဆုံးရ
ခြင်းမှာ သွေးရိုးသားရိုး ရေနစ်သေဆုံး
ခြင်းလော။ သို့မဟုတ် နတ်ကြီးမှ သူ
နှင့် ရေငုပ်ပြိုင်ရန် ခေါ်ယူထားလိုက်
သည်ဆိုခြင်းမှာ အမှန်ပင်လော။ ရေ
ပေါ်သည် သစ်သားရုပ်ကြီးသည်
အဘယ်ကြောင့် ထိုနေ့ကျမှ ရေမပေါ်
ဘဲ ရေနစ်နေရသနည်း။ အဘယ်
ကြောင့် ရေနစ်နေရာမှ သူ့အလိုလို

ရေပြန်ပေါ်လာရသနည်း။ စသည်ဖြင့်
ပဟောဋ္ဌိဆန်လှသော ဂန္ထီဖြစ်စဉ်များကို
ပြန်တွေးရင်း ငယ်စဉ်က ရူးရူးမိုက်မိုက်
လုပ်ခဲ့သည်များကို နောင်တရမိလေ၏။

ဤဖြစ်ရပ်ကို ပြန်တွေးကာ
လောကကြီးတွင် ကျွန်ုပ် မသိမမြင်နိုင်
သည့် အဆန်းတကြယ် ဖြစ်ရပ်များ
ရှိကောင်း ရှိနေနိုင်သည်ဟု စဉ်းစားမိ
ကာ ကျွန်ုပ်သူငယ်ချင်း ကျော်မောင်
တစ်ယောက် နတ်ရုပ်ကြီးနှင့် ရေငုပ်
ကစားနေမည်ဆိုပါကလည်း လွတ်ရာ
ကျွတ်ရာ ကောင်းရာမွန်ရာသို့ ပြောင်း
လဲ ရောက်ရှိသွားပါစေဟု အမျှဝေ
ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သလိုက်ရပေ
သတည်း။

မောင်လူသစ်

★ ယခုမှ (၁) နှစ်အတွင်း သင့်ကံကြမ္မာ သေချာမှန်ကန်တိကျ သိစေရမည် ★

★ ထိဆုကြီး၊ ဆုလတ်တွေ ပေါက်နိုင်လား၊ ★ ငွေကြေးအစုအပုံ အမြောက်အများ ဝင်ရောက်ရရှိကိန်းရှိလား၊
★ သင်တန်း ကောင်းတွေ တက်ရကိန်းရှိလား၊ ★ ပညာရေး ဖြေဆိုမှုတွေ ထူးချွန်အောင်မြင်မလား၊
★ သားသမီးရတနာ ဝင်ကိန်းရှိလား၊ ★ သားသမီးမင်္ဂလာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရကိန်းရှိလား၊ ★ ဘာသာရေး၊
အလှူအတန်းကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်အောင်မြင်မလား၊ ★ လက်ရှိခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာတွေ သက်သာ
ပျောက်ကင်းမလား၊ ★ ယာဉ်ကားဝင်မလား၊ ★ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကြီးတွေ ဝင်မလား၊ ★ ချစ်သူရည်းစား
ရရှိမလား၊ ★ ခရီးကောင်းတွေ သွားရမလား၊ ★ အနုပညာလုပ်ငန်းတွေ အောင်မြင်မလား၊ ★ အမျိုးသားများ
အိမ်ထောင်ကောင်း ကျနိုင်လား၊ ★ မင်္ဂလာဆောင်ရကိန်းရှိလား၊

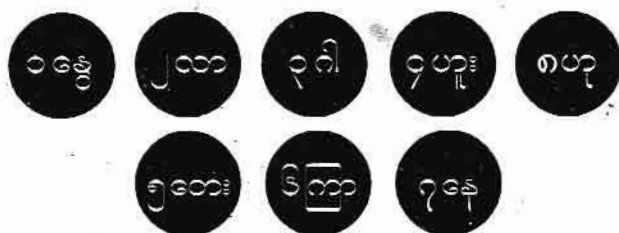
ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့) (လက္ခဏာပေဒင်ပညာသုတေသီ)

အမှတ် (၈၄၃)၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ ၃၄-ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊

၀၉-၃၀၁၇၈၀၇၅၊ ၀၉-၇၃၀၀၅၉၂၄၊ ၀၉-၅၀၆၂၈၄၃၊ ၀၉-၅၁၇၇၆၂၂၊

၀၉-၂၅၂၂၀၆၆၇၅၊ ၀၉-၂၆၀၄၄၄၈၈၈၊ ၀၉-၇၉၅၆၀၇၄၈၅

ယုံကြည်အားကိုးမှသာ လာခဲ့ပါ

ဂန္ထီရ ဆန် : ကြယ်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၅-နိုဝင်ဘာလ

အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်

ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း

သက်နှင်းဆွေ၊ ပုပ္ပါး။

➤ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ဤလက သင်အတွက် ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အချိန်ကောင်းဆုံးအချိန်ပါ။ ဆုံးရှုံးထားတာတွေ ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်မယ်။ အရင်က အမြင်မကြည်လင်တဲ့သူတွေက ပြန်ပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံလာမယ်။ ရွှေလည်း ခင်တတ်သလို၊ ဝင်ငွေလည်း ပိုကောင်းမယ် ရက်တွေပါ။ တောင်းမြတ်တဲ့ ခရီးတိုလေးတွေ သွားဖြစ်တတ်တယ်။ ဂုဏ် သိက္ခာတိုးတက်မြင့်မားမယ်။ ဒီလပိုင်းကနေ စပြီး (၂)နှစ်အတွင်း စီးပွားတက်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူထားပေတော့။

သတိပြု။ ။ မြွေပုံတစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း မြွေအပေါင်းကို မေတ္တာပို့သလေးပါ။ အခက်အခဲရှိရင် အုန်းသီး အခွံချွတ်တစ်လုံးကို ရေမျှောလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂၀၁၅) ဝဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။

➤ တနင်္လာသားသမီးများ

ဒီလမှာ ဘာသာရေးကို နည်းနည်းဖိလုပ်ပေး ထူးခြားမယ့်အချိန်၊ အိပ်မက်ထူးတွေ မက်မယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ အိပ်ခန်းကို သန့်ရှင်းနေအောင် ရှင်းပေးပါ။ ကိုယ် စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်တချို့ကို လက်စသတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးတွေနဲ့ စကားများတာ၊ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တာတွေ ဆင်ခြင်ပေးပါ။ ကံဇာတာ ကောင်းနေချိန်ပါ။ အစစ အဆင်ပြေမယ်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားကို ဖူးဖြစ်တတ်ချိန်ပါ။

ယတြာ။ ။ ဒီရက်ထဲမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို စိတ်ပါသလောက် ကျကျနန ပုတီးစိပ်ပါ။ ဘုရားမှာ ကံကော်ညွန့်တွေ ဝေနေအောင် လှူလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂ ဝ၊ ၉) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။

➤ အင်္ဂါသားသမီးများ

မေတ္တာရောင်ပြန့်ချိကံခတ်မှု ခံစားရမယ့် လပါပဲ။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ ပေးကမ်းလှူဒါန်းနိုင်မယ်။ အလုပ်အဆင်ပြေမယ်။ အိမ်တွင်းရေးလည်း သာယာနေမယ်။ စိတ်တိုစရာကြုံလာရင်လည် ကိုယ်ကပဲ လျှော့လိုက်ပါ။ ယောက်ျားလျှာ၊ မိန်းမလျှာ တွေကို သတိထား ဆက်ဆံပြောဆိုပါ။ အစစ ကောင်းတယ်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုနိုင်မယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေတိုးတက်မယ့်လပါ။

ယတြာ။ ။ နေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ စပယ်ပန်း၊ ရွှေပန်း စသည်ဖြင့် အလျဉ်းသင့်တဲ့ ပန်းတွေကို ပန်းမွေယာခင်ပြီး ပူဇော်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂ ဝ၊ ၇) များများပါသော ထိလက်မှတ်ရှာပြီးထိုးပါ။

➤ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ စိတ်ဖိစီးစရာတချို့ ကြုံတတ်တယ်။ အရာအားလုံးအတွက် ရတနာသုံးပါးကို ပုံအပ်ပြီး ဆည်းကပ်ခိုလှုံ ထားလိုက်ပါ။ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုတာတွေ ကြုံရင် စိတ်ရှည်ပေးလိုက်ပါ။ အစားမှားတတ်တယ်။ စကားမှားတတ်တယ်။ ဆင်ခြင်ပါ။ ငွေကြေး အဆင်ပြေမယ်။ သူတစ်ပါးက ကိုယ့်ကို မကောင်းမြင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး သင့်စိတ်က အလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေတတ်တယ်။

ယတြာ။ ။ ဘုရားတစ်ဆူမှာ ရွှေဆိုင် (၈)ခုတိတိ ကပ်လှူပါ။ ပြီးရင် ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး အမျှပေးဝေပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂ ၃၊ ၄) ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းပါ။

➤ ကြာသပတေးသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မပျော်ဘဲဖြစ်နေမယ်။ ကယောက်ကယက် အိပ်မက်တွေ မက်တတ်တယ်။ ပစ္စည်း ပျောက်တာ၊ ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် ပိုက်ဆံကုန်တာ ကြုံမယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေဝင် လာဘ်ရှင်မယ်။ အမှတ်မထင် ဖတ်လိုက် မိတဲ့ စာတစ်အုပ်ကြောင့် ဘဝအတွက် အသိဉာဏ်တွေ ပွင့်လင်းသွားတတ်ချိန်ပါ။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေ မယ်။ ဒီရက်ထဲမှာ အိမ်ကို တရော်ကင်ပွန်းရေနှင့် ဖျန်းလိုက်ပါ။ လာဘ်ရှင်သွားပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ နေ့စဉ် နံနက်အိပ်ယာထ မျက်နှာသစ်ခါနီးတိုင်း သတ္တဝါအများကို လေးလေးနက်နက် မေတ္တာပို့သပေးပြီး မျက်နှာသစ်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၃၊ ၈၊ ၅) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤သောကြာသားသမီးများ

ကောင်းတဲ့ အနေအထားအပြောင်းအလဲဖြစ်တတ်တဲ့ ကာလပါ။ အစစ အဆင်ပြေမယ်။ သူများတကာတွေနဲ့ တရင်းတနီးပြောဆိုရင်း အကြံဉာဏ်ကောင်းတွေ ရမယ်။ အချစ်ရေး အဆင်ပြေမယ်။ အိမ်တွင်းရေး သာယာမယ်။ ဘာမဆို တိုးတက်ခွင့် ကြုံတတ်တဲ့ ရက်တွေပါ။ ပိုက်ဆံအကုန်အကျများစရာလေးတွေတော့ ရှိတဲ့အတွက် ချွေတာလိုက် ဖို့။ ဒါပေမယ့် ငွေဝင်မယ်။

ဩဂုတ်။ ။ နေ့စဉ် နံနက်မိုးလင်းလို့ မျက်နှာသစ်ပြီးတိုင်း သောက်တော်ရေသုံးခွက်လျှူပြီး မောရသုတ် ပရိတ် တော်ကို ကျကျနန ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

ထိပ်စမ်းရန်။ ။ (၄၊ ၅၊ ၆) ဂဏန်းများဖြင့် ထိပ်စမ်းပါ။

➤စနေသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ ပေးထားတဲ့ ကတိ မပျက်အောင် ဂရုစိုက်ပါ။ စကားအပြောအဆို မမောက်မာမိအောင် ဆင်ခြင်ပါ။ ထူးခြားသူမတွေက ချီးမြှင့်မြှောက်စားတာ ခံရမယ်။ အသိဉာဏ်ပညာတွေ ပွင့်လင်းမယ်။ ငွေကိစ္စ အဖုအထစ်ဖြစ်တာတွေ၊ ထခြားအကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ စိတ်ဖိစီးရတာမျိုးလေးတွေ ကြုံမယ်။ ဒီလထဲမှာ သတင်းကောင်းတချို့လည်း ကြားရမယ်။ အိမ်တွင်းရေး၊ အချစ်ရေးတွေမှာတော့ စိတ်ဖိစီးရမယ်။ စိတ်ရှည် သည်းခံလိုက်ပါ။

ဩဂုတ်။ ။ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူကို ကျကျနန ဖူးမြော်ကြည့်ညှိလိုက်ပါ။

ထိပ်စမ်းရန်။ ။ (၂၊ ၈၊ ၄) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ရာဟုသားသမီးများ

ဒီလက ဘာပဲလုပ်လုပ် နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါပြောဆိုလုပ်ကိုင်မှ အဆင်ပြေတတ်ချိန်ပါ။ သွားနာတတ်တယ်။ သွေးအား ညည်းတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေဝင် လာဘ်ရွှင်မယ်။ ဒီလထဲမှာ သင့်ကို တမင်မြှောက်ပင့်ပြောဆိုမယ့် လူတချို့နဲ့ ဆွေမယ်၊ လူမှုရေးအရှုပ်အထွေးတချို့လည်း ကြုံတတ်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စ၊ အချစ်ရေးကိစ္စ၊ မိသားစုကိစ္စတွေ အဆင်ပြေမယ်။ ဘာအခက်အခဲရှိရှိ အားလုံး ပြေလည်သွားမယ်။

ဩဂုတ်။ ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ မေတ္တသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ပြီးမှ အိပ်ပါ။

ထိပ်စမ်းရန်။ ။ (၉၊ ၂၊ ၇)ဂဏန်းတွေနဲ့ ထိပ်စမ်းဖို့ လာဘ်ကောင်းနေချိန်ပါ။

အားလုံးသတ္တဝါ ချစ်သာပါစေ

(ဇန်နဝါရီ ၀၉ ၇၃၀ ၂၅၀၇၀ / ၀၉ ၇၉၇၉၃၄၇၈၈)

နံသာဖြူနှင့် ဆေးအသုံး

ဆရာ ဦးရွှေထွန်းလံ (ရွှေလှော်ကား)

အကြားအမြင်ရနံ့တို့ကြောင့် ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက် စေတတ်သော ဂုဏ်သတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသည့်ဆေးမှာ ဥပမာ ပီယဆေး၊ နံသာဖြူ၊ နံသာနီ၊ မေတ္တာသုတ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

နံသာဖြူသည် ထိုမျှမက ရွှေနန်းတော်သုံး အမွှေးနံသာ အုပ်စု၌လည်း ထင်ရှားခဲ့၏။ နန်းတော်သုံး သွေးဆေးတို့တွင် လည်း မပါမပြီး အသုံးများခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ တန်ဖိုးလှထိုက် လှသော နံသာဖြူပင်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ မာယူရှ် မြန်မာနိုင်ငံ ရှိ ရန်ကုန်ကမ္ဘာအေးလိုဏ်ဂူ၊ ပုပ္ဖိတောင်၊ မေမြို့တို့တွင် စိုက်ပျိုးအောင်မြင်နေသည်။

နံသာဖြူပင်ကို ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုရာတွင် ပင်စည် နှင့် အမြစ်ကို အသုံးပြုသည်။ မြန်မာဆေးကျမ်းများအလို။

နံသာဖြူသည် ခါး၏၊ အေး၏၊ အနည်းငယ် ပူဆိပ်၍ နှလုံးကို အကျိုးပြု၏။ အသားအရောင်လှပစေ၏။ သလိပ်၊ သည်းခြေကို နိုင်၏။ အဆိပ်နာ၊ ရေငတ်နာ၊ သွေးအန်၊ သွေးကျ၊ အပူနာရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုပုံ

- * အပူလွန်များခြင်း၊ ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ပူလောင်ခြင်း တို့တွင် နံသာဖြူနှင့် ပရုတ်ကို သွေးပြီး ဦးခေါင်း၌ လိမ်းပေးလျှင် အပူခိုးများ ထွက်၍ သက်သာ ပျောက်ကင်းစေသည်။
- * ကိုယ်သားကိုယ်ရေ ယားပဲ့၍ အနေရခက်သော် နံသာဆီ (သို့မဟုတ်) နံသာဖြူသွေးရည်တွင် သံစရာ ရည်ထည့်၍ ရောလိမ်းပေးကာ သက်သာပျောက် ကင်းစေသည်။
- * ဒက်ပေါက်ခြင်း၊ အနာစက်ပေါက်ခြင်းတို့အတွက် နံသာဖြူရည်တွင် နမ်းဆီရော၍ လိမ်းပေးကာ သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။
- * ကိုယ်တွင်း အပူလွန်လျှင် ဆန်ဆေးရည်နှင့် နံသာဖြူသွေးပြီး သကြားခဲ၊ သကြား ရော၍သောက်စား ပျောက် ကင်းစေသည်။

* ညောင်ညာကိုက်ခဲခြင်းဖြစ်လျှင် နံသာဖြူသွေးရည်ကို တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းပေးပါ။ နှလုံးပူလောင်၍ အိပ်မပျော်လျှင် နံသာဖြူကို ဆန်ဆေးရည်နှင့် သွေးသကြားနှင့် ရောသောက်ကာ နှလုံးငြိမ်၍ အိပ်ပျော်စေ၏။

* နံသာဖြူ နံသာနီ အကျော်၊ ကရမက်၊ စမ္မာဟူသော နံသာမျိုးငါးပါးတို့တွင် နံသာဖြူသည် ဆေးစွမ်းအထက်မြက်ဆုံးဖြစ်သောကြောင့် ဦးနှောက်၊ နှလုံး၊ အသည်း၊ ကျောက်ကပ်၊ ကိုယ်တွင်း ကလီစာရောဂါ၊ အပူလောင်၊ အပူငုပ်ရောဂါတို့တွင် အဓိကဆေးဝါးအဖြစ် ထည့်သွင်းဖော်စပ်ကြသည်။

* ကိုယ်၊ လက်၊ မျက်နှာတို့တွင် နံသာဖြူ ကရမက်နှစ်မျိုးရောစပ် လိမ်းပေးထားလျှင် ထွက်လေဝင်လေ အသက်ရှူရှိုက်ရာတွင် အဆုတ်ကို အားကောင်းစေသည်။

* သွေးတိုးသော် နံသာဖြူရည်ကျွဲကျွဲကို ဟင်းစားငွန်းတစ်ငွန်းခန့် သံပရာရည်နှင့် ရောစပ်၍ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ည တစ်ကြိမ်သောက်ပေးကာ သွေးတိုးကျသည်။

* ညှင်းပေါက်လျှင် နံသာဖြူသွေးရည်တွင် လက်ချားမီးဖောက်ထည့်၍ လိမ်းပေးပါ။ အင်ပြင်ကို နံသာဖြူသွေးရည် လိမ်းပေးပါ။

* ကလေး၊ လူကြီး အပူလွန် အဖျားကြီးလျှင် နံသာဖြူကို ဆန်ဆေးရည်နှင့် သွေးပြီး ဆေးမလိမ်းမီ ပထမ နံသာဖြူရည်နှင့် တောက်ပေးပါ။ ပြီးမှ မကြာမကြာ လိမ်းပေးပါ။

တိုင်းရင်းဆေးခန်းသုံး ဆေးဖုံများအနက် နံသာဖြူပါဝင်သော ဆေးဖုံ (၁၁)ဖုံရှိပါသည်။ ထိုဆေးဖုံများအနက် ဆရာများ အသုံးပြုသော ဆေးဖုံမှာ တိုင်းရင်းဆေးနံပါတ်(၁၆) အပူငြိမ်း သွေးဆေးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုဆေး၏ အရသာမှာ အေး၊ ချို၊ ဆိပ်၊ ဖန် ဖြစ်သည်။ အပူငြိမ်းစေ၊ သည်းခြေကို နိုင်စေ၊ သွေးအားတိုးစေ၊ အပူများနှလုံးတုန်၊ ရင်ခုန်၊ မောပန်းခြင်းကို နိုင်သည်။

ဆေးသုံးစွဲနည်း

* အပူကြောင့် ဖျားလျှင် ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်၊ မြက်ချိုရွက်ပြုတ်ရည်၊ ဆင်ငိုမြက်ပြုတ်ရည် တစ်ခုခုနှင့် သောက်ပေးပါ။

* အပူဝမ်းသွားလျှင် ရေခဲနှင့် သောက်ပေးပါ။

* မူးဝေ၊ နှလုံးတုန်၊ ရင်ခုန်လျှင် ကြံရည်၊ သကြားတစ်ခုခုနှင့် သောက်ပါ။

* အိပ်မပျော်၊ စိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်နေလျှင် ကြံရည်၊ သကြားနှင့် သောက်ပါ။

* မီးယပ်သွေးအဆင်း အားနည်းလျှင် ရေအေး၊ နွယ်ချိုပြုတ်ရည်၊ ကျောက်သွေး ဆီးစေ့ခန့်နှင့် သောက်ပေးပါ။

* မီးယပ်ဖြူဆင်းလျှင် သကြားခဲ၊ သကြား၊ ငှက်ပျောအူပြုတ်ရည်နှင့် တိုက်ပါ။

* နှာခေါင်းသွေးလျှံလျှင် သံပရာရည်တွင် သကြားချိုချိုခပ်၍တိုက်။

* ဓမ္မတာပေါင်ခါးနှင့် ပေါင်နုဆဲအချိန် ဤဆေးမသောက်သင့်။ သွေးချုပ်စေသည် ။

* မီးယပ်သွေးလွန်လျှင် ဆီးဖြူသီးပြုတ်ရည်၊ အပူလွန်ချုပ်လဆင် ဝေက်သာနှင့် သောက်ပါ။

တိုင်းရင်းဆေးခန်းသုံး ဆေးဖုံများသည် မြန်မာ့သမားတော်များ စုပေါင်း၍ အသိအမှတ်ပြုထားသော ဆေးဖုံများဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားမှ ဝင်ရောက်လာသော ဂါနီ၊ ရှိုင်းဟုတ်ဆေးများထက် မနိမ့်ကြောင်း သိသင့်ကြပါသည်။

ဆရာ ဦးရွှေထွန်းဇံ (ရွှေလှော်ကား)

ကျွမ်းကိုး

- ဆေးဝါးဗေဒ (တိုင်းရင်းဆေးပညာဦးစီးဌာန)

မခံချင်စိတ်

၁၈ (ကော)

မခံချင်စိတ်ဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုအပေါ် မကျေနပ်သောစိတ်ဖြစ်သည်။ တရားသဘောအရကြည့်သော် မခံချင်စိတ်မှာ ဒေါသစိတ်ဖြစ်သည်။ မခံချင်စိတ်သည် ပြုသူ၊ သို့မဟုတ် ဖြစ်သူအပေါ်၌ မကောင်းကျိုးပေးတတ်သလို၊ မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သူ၏ အပြုအမူဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အခြားသူမှာ ထိခိုက်နစ်နာတတ်ပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း မခံချင်စိတ်ကြောင့် ထိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်သူတွင် အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုများ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပြီး၊ ထိုမခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သူ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကြောင့်လည်း အခြားသောသူတို့အတွက် ရလဒ်ကောင်းများ ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်ပါသည်။ ဤအချက်အား သာဓကနှစ်ရပ်ဖြင့် တင်ပြလိုပေသည်။

ပထမ သာဓကမှာ ကဿပဘုရားရှင်လက်အောက်ရှိ

မြစ်အနီးရှိ ကျောင်းတိုက်တစ်ခု၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်သည် ရဟန်းတစ်ပါးသည် နံနက်စောစော၌ တံမြက်စည်းလှည်းပြီး အမှိုက်တိုက် စုပုံထားပြီးနောက် သာမဏေတစ်ပါးအား ခေါ်၍ ထိုအမှိုက်ပုံကို ကျုံးခိုင်းရာ၊ ထိုသာမဏေမှာ မကြားချင် ယောင်ဆောင်၍ မလာဘဲ နေလေသည်။ ရဟန်းသည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခေါ်သော်လည်း မလာသဖြင့် စိတ်ဆိုးကာ ထိုသာမဏေအား ကိုင်ထားသော တံမြက်စည်းရိုးဖြင့် ရိုက်လေသည်။

အရိုက်ခံရသော သာမဏေသည် အမှိုက်တိုက်ကို စွန့်ပစ်စဉ် ထိုအမှိုက်တိုက်ကို စွန့်ပစ်ရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဖြစ်ရာဘဝ၌ မွန်းတည့်နေကဲ့သို့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားသူ ဖြစ်ရပါလိမ့်ဟူ၍ ထည်းကောင်း။ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း လှိုင်းသံတို့ကို ကြားရပြီးနောက်၊ ဤမြစ်၏ လှိုင်းတံပိုးကဲ့သို့သော အရာအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော မကုန်နိုင်သော ဉာဏ်နိဗ္ဗာန်ဖြစ်ရပါ၏ဟု ဆုတောင်းလေသည်။

သာမဏေ၏ ဆုတောင်းသံကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ထိုသာမဏေကို ရိုက်သည့် ရဟန်းသည် သာမဏေ၏ ဆုတောင်းကြောင့် မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက်၊ ငါ့အားလည်း နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဖြစ်ရာဘဝ၌ ကြီးမားသော ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၍ သာမဏေမေးတိုင်း မေးရာ ပုစ္ဆာတို့ကို ဖြေကြားနိုင်ရပါ၏ဟု ဆုတောင်းလေသည်။

ထိုရဟန်းနှင့် သာမဏေတို့သည် ထိုဘဝမှ အွယ်လွန်ကြပြီးနောက် လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံတို့တွင် ကျင်လည်ကြပြီးနောက် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသာသနာခေတ်ဝယ် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်တော်မူပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ငါးရာအတွက်ကြာသောအခါ သာမဏေသည် သာကလမြို့၌ “မိလိန္ဒ” အမည်ရှိသော မင်းဖြစ်လေသည်။

မိလိန္ဒမင်းသည် ဉာဏ်ပညာအရာ၌ ထက်မြက်ရဲရင့်သူဖြစ်လေရာ၊ ထိုအချိန်က ပညာရှိ ဂိုဏ်းဆရာကြီးများဟု ဆိုထားသော ပူရာဏ ကဿပ၊ မက္ခလီရိသာလ၊ နိဂဏ္ဌဆဋပုတ္တ၊ သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌ ပုတ္တ၊ အဓိတကေသ ကမ္မလ၊ ဘာကောစွာယန အမည်ရှိ ဂိုဏ်းဆရာကြီး ခြောက်ဦးတို့မှ အပြု၍ ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိတို့အား မေးခွန်းပုစ္ဆာ

များ မေးမြန်း၍ နိဂဏ္ဌကြီးကို ပြုလေသည်။ မိလိန္ဒမင်း၏ အမေးကို ဖြေနိုင်သူဟူ၍လည်း မရှိပေ။

ထိုအချိန်၌ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ဝယ် “မဟာသေန” အမည်ရှိသော နတ်သားရှိလေရာ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်များ၏ မိန့်ဆိုမှုကြောင့် မိလိန္ဒမင်း၏ ရက်စက်ပုံကို သိသော သီကြားမင်းသည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်များနှင့်အတူ မဟာသေန နတ်သားအား လှူပြည်၌ ဖြစ်ပြီး၊ မိလိန္ဒမင်း၏ အယူဝါဒကို တိုက်ဖျက်ရန် တောင်းပန်စကားပြောကြားရာ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်တွန်းမှသာ မဟာသေနနတ်သားသည် လက်ခံ၍ နတ်ပြည်မှ စုတေပြီး ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်း “ဂဇင်္ဂလ” အမည်ရှိ ပုဏ္ဏားရွာမှ “သောဏပုတ္တရာ” အမည်ရှိ ပုဏ္ဏား၏ ဇနီးသည် ထံ၌ ပဋိသန္ဓေယူကာ “နာဂသေန” ဟူသော အမည်ဖြင့် မွေးဖွားလာခဲ့သည်။

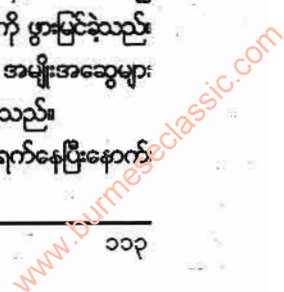
အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော မိလိန္ဒမင်းနှင့် နာဂသေန သူငယ်တို့သည် မြန်မာ့သာသနာရေးသမိုင်းတွင် လွန်စွာမှပင် ထင်ရှား၍ အရေးပါလှသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဖြစ်လာပေသည်။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ အမေးနှင့် အဖြေတို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်စေနိုင်သော မြေတို့ကို ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့ပြီး သင်္ဂါယနာတင်ရလောက်အောင်ပင် အရာရောက်ခဲ့လေသည်သာမက၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေ့လာသူများအတွက် များစွာအကျိုးရှိလှပေသည်။ ဤကား မခံချင်စိတ်တစ်ခုကို အခြေပြု၍ ဖြစ်လာရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အခြားသော သာကေတစ်ခုမှာ မခံချင်စိတ်၏ ဆိုးကျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် ရဟန်းသံဃာများနှင့် အကျွမ်းဝင်လိုသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အမျိုးတော်စင်နိုင်ရန် သာကီဝင်မင်းများထံမှ မင်းသမီးတစ်ပါးကို မိဖုရားပြုရန် တောင်းခံရာ သာကီဝင်မင်းတို့သည် “ဝိသာခတ္တိယ” အမည်ရှိသော မင်းသမီးတစ်ပါးအား ပေးလိုက်သည်။ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ပေါင်းဖက်၍ “ဝိဋ္ဌဠုပ” အမည်ရှိသော သားတစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ဝိဋ္ဌဠုပ အရွယ်ရောက်သောအခါ အမျိုးအဆွေများရှိရာ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ အလည်သွားခဲ့သည်။

ထို ကပိလဝတ်ပြည်၌ နှစ်ရက်သုံးရက်နေပြီးနောက်

မိမိတိုင်းပြည်ဖြစ်သော သာသနာ့ပြည်သို့ ပြန်ရာ မင်းချင်း ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူ၏ လက်နက်ကုန်ခဲ့သဖြင့် ပြန်ယူရာတွင် ဝိဇ္ဇာပမင်းသားထိုင်ခဲ့သောနေရာကို ကျွန်မ တစ်ယောက်သည် နားနီဖြင့် ဆေးကြောရင်း ဆဲဆိုနေ သဖြင့် ထိုမင်းချင်းက စုံစမ်းရာ ဝိဇ္ဇာပမင်း မိခင်ဖြစ်သူမှာ သာကီဝင်မင်းသမီးတစ်ပါးမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်မျှ သာဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ထိုအကြောင်းအရာတို့ကို ဝိဇ္ဇာပမင်း ပြန်ပြောပြရာ ဝိဇ္ဇာပမင်းသည် စိတ်ထဲတွင် မခံချင်စရာဖြစ်လာခဲ့ရပြီး အပြီး အတေးတစ်ခုအဖြစ် ထားခဲ့သည်။

ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး နတ်ရွာစံပြီးနောက် ဝိဇ္ဇာပမင်းသား ထီးနန်းအရိုက်အရာကို ဆက်ခံပြီးနောက်၊ ရင်ထဲတွင် စူးဝင်နေသော မခံချင်စိတ်များကို နတ်ပယ်ရန် အတွက် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ စစ်ချီတက်ပြီးလျှင် သာကီဝင် မင်းတို့အား သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားသည်။

ထိုသို့ ကြိုးစားရာတွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ပြီး သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဤဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်မူ ကပိလဝတ်သို့ရောက်သွားပြီး သာကီဝင်မင်းတို့အား ကျူးပင်

ခုတ် ကျူးငုတ်မျှ မကျန်ဆိုသောစကားနှင့်အညီ ကလေး သူငယ်မျှပင် မချန်စေဘဲ သတ်ဖြတ်ကာ၊ မိမိနေထိုင်ရာ ပျဉ်ချပ်ကို ဆေးကြောစေခဲ့သည်။

ဝိဇ္ဇာပမင်းသည် ကပိလဝတ်ပြည်အား လုပ်ကြံပြီးနောက် ပြန်လာရာ အစီရင်ခံစာဖြစ်ကမ်း၌ စခန်းချ ညအိပ်ကြစဉ် မိုးသည်းထန်စွာရွာပြီးနောက် မြစ်ရေတက်လာကာ ဝိဇ္ဇာပမင်းနှင့် အချို့သော မင်းချင်းတို့မှာ သမုဒ္ဒရာသို့တိုင်အောင် မျော၍ သေဆုံးကြရသည်။

ဤတွင် မခံချင်စိတ်တစ်ခုကြောင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမဲ့ကာ ပျက်စီးရကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မခံချင်စိတ်မှာ ဒေါသတရားပင်ဖြစ်သော်လည်း ဉာဏ်နှင့် ယှဉ်မိပါက ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို ရစေနိုင်ပြီး ဉာဏ် မယှဉ်သော မခံချင်စိတ်ကမူ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပျက်စီးနိုင်သဖြင့် မိမိတို့ဝယ် မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပါက၊ ထိုမခံချင်စိတ်ကို ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ မိမိ၊ အများအကျိုး စီးပွားတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်သင့်ပါကြောင်း တိုက်တွန်းတင်ပြလိုက်ရပါစေ သည်။

ခရာ (ကောတ)

ဆု တောင်း ပြည်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဖလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓဂီဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီခါချ်(မြန်မာပြည်)

- ▷ ယတြာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ▷ ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- ▷ နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့ ဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဗေဒင် ☎ - ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး 📠 - ၀၉-၃၁၀၂၂၈၆၊ ၀၉-၂၇၀၃၆၁၅၄၁

ကြော်ငြာဆောင်းပါး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 1111YR 007860

ထုတ်လုပ်ခွင့်လိုင်စင် 2/2009.တဆထလ(တိုး) ၁၀၂၄

ဆီးရောဂါမှန်သမျှ သက်သာပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည် ကိန္နရီ ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆံဆီးဆေး

လဆန်းပိုင်းရောက်တိုင်း လေထန်ကုန်းတွင် ရေးဖော် စာရေးဆရာများ ဆုံကြသည်။ ကိုမင်းဆွေ၊ ကိုသီဟ၊ ကိုကျော်လှိုင်ဦးတို့ကို တစ်ပိုင်းတည်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုမင်းဆွေက...

“လာ...ထိုင်၊ ကိုဇော်ရဲနိုင်၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ၊ ခုပဲ ခင်ဗျားအကြောင်းပြောနေကြတာ။ ခင်ဗျားက တိုင်းရင်းဆေး အတွေ့အကြုံရှိသူဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာအတွက် အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ။”

“ဘဝတူ ရေးဖော်တွေအတွက် တတ်နိုင်သလောက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ဆီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စဉ်တူသလိုလိုနဲ့ နည်းနည်းကွဲပြားနေတယ်ဗျ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဆီးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်လက္ခဏာတွေ ပြောပြမယ်။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုလက္ခဏာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါမယ်။ နေပူမိုးရွာမရွာသွားတဲ့သူတွေ အပူအစပ် အဖန် ချုပ်စာတွေ လွန်ကဲစွာ စားတဲ့သူတွေ၊ မေထုန်မှ လွန်ကဲသူတွေ၊ အညောင်းထိုင်မှု များတဲ့သူတွေဟာ ဆီးပူညောင်းကျ ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာတွေက ကျင်ချောင်းအတွင်း၊ ပိုးကောင်လေးများ သွားနေသလို ရွစ်ရွစ်ဖြစ်ပြီး ယားတတ်တယ်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာရင် ဆီးထဲမှာ ကစီရည်လို ကျလာတတ်တယ်။ ရေသောက်နည်းတဲ့သူတွေ၊ အပူအစပ်စားလွန်း တဲ့သူ၊ သုက်ထိန်းတဲ့သူတွေ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါဖြစ်တတ်တယ်။ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာတွေက ဆီး မကြာခဏ သွားပေမယ့် ဆီးတစ်စက်တစ်စက်ကျတတ်ပြီး ဆီးသွား အားမရခြင်း၊ ဆီးကျန်ခြင်း၊ ကျင်ချောင်း ယားယံခြင်း လက္ခဏာတွေ ခံစားရတတ်တယ်။ ဆီးအောင် ဆီးချုပ်ရောဂါကို အခြေခံပြီး သည်းခြေ၊ လေ ဒေါသနှစ်ပါးကြောင့် သလိပ်ဒေါသလွန်ကဲတဲ့ ကျင်ငယ်နဲ့ သုက်ဓာတ်တွေဟာ ကျောက်ကပ်က စပြီး ဆီးအိမ်တိုင်အောင် တော်ရည်လိုဖြစ်တဲ့ရောဂါကို ဆီးကျောက်ရောဂါလို့ ခေါ်တာပဲ။ ကျောက်တည်ရောဂါဖြစ်တော့မယ်သူရဲ့ ဆီးဟာ ဆိတ်ကျင်ငယ်ရည်လို အနံ့ဆိုးခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်တင်းရောင်ခြင်း၊ ခက်ခဲစွာ ဆီးသွားရခြင်း၊ ဆီးသွားစဉ် နာကျင်ခြင်း၊ အစားအစာစားချင်စိတ်မရှိခြင်း စတဲ့ လက္ခဏာတွေရှိနေတတ်တယ်။ ကဲ- ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုခံစားနေကြရတယ်ဆိုတာ ပြောပြကြပါ။”

ကိုမင်းဆွေက ဆီးပူညောင်းကျရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း၊ ကိုသီဟက ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူပြီး ကိုကျော်လှိုင်ဦးက ဆီးကျောက်တည်ရောဂါလက္ခဏာနဲ့ တူကြောင်း ပြောပြကြပြီး ...

“ကဲ - ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဆေးစားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုဇော်ရဲနိုင် ညွှန်ပြပေးပါဦး။”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ်ကြက်လည်ဆံဆီးဆေးကို နီးစပ်ရာ မြန်မာဆေးပျိုးစုံဆိုင်များမှာ ဝယ်ယူသောက်လိုက်ပါ။ ကိန္နရီဝတီဆေးတိုက်က ထုတ်တဲ့ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆံ ဆီးဆေးပြားဟာ ဆီးချိုရောဂါ၊ ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ၊ ဆီးဝါ၊ ဆီးနီခြင်း၊ ဆီးအလွန်နည်းခြင်း၊ ဆီးအလွန်များခြင်း၊ ဆီးမထိန်းနိုင်ခြင်း၊ ဆီးကျင့် ဆီးအောင်ခြင်း၊ ဆီးလမ်းကြောင်းပိတ်ပြီး ဆီးမသွားနိုင်ခြင်း၊ ဆီးပူညောင်းကျဖြစ်ခြင်း၊ သုက်လွှတ်မြန်ခြင်း၊ ဆီးရောဂါကြောင့် မျက်စိမှန် ပြာဝေခြင်းနဲ့ ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါတွေကို သက်သာပျောက်ကင်းစေတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ဆရာ ဦးလှိုင်မြင့်က ကြက်လည်ဆံ ဆီးဆေးထုတ်လုပ်တဲ့အပြင် အကြောရောဂါနဲ့ ဆီးရောဂါတွေကို ဦးစားပေးကုသနေတာဆိုတော့ အဲဒီ ဆရာ ဦးလှိုင်မြင့်ရှိတဲ့ ကန္တရဝတီဆေးတိုက်ကို သွားပြီး ဆရာနဲ့တိုင်ပင်၊ ဆေးစား ဆေးကုသရင် ခင်ဗျားတို့ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ထိထိရောက်ရောက် သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ ကိန္နရီအမှတ်တံဆိပ် ကြက်လည်ဆံ ဆီးဆေးရဲ့ ဆောင်ပုဒ်လည်း မှတ်ထားဦးဗျ။ ဆီးရောဂါမှန်သမျှ ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေရမည် . . . ကိန္နရီ . . . တဲ့ဗျ။”

ပင်ရင်းဌာန - ကန္တရဝတီဆေးတိုက်

အမှတ် (၇၄၁)၊ ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊ (ဂ)ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ် (ကမ္ဘာအေး)၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း- ၀၉-၅၁-၀၀၇၇၉

■
 ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီးအတွင်း
 ရှိ မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ကျွန်တော်၏
 အလုပ်တာဝန်ဖြင့် မိသားစုအားလုံး
 ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ရောက်စဉ်
 အိမ်တစ်လုံးငှား၍ နေကြသည်။

ကျွန်တော်၌ မိသားစု လေးယောက်ရှိ
 သည်။ အကြီးဆုံးသားက အင်ကျင်နီယာ
 ဘွဲ့ယူပြီး မန္တလေးမြို့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု၌
 အလုပ်လုပ်နေသည်။ ဇနီးနှင့် သမီးက
 ကျောင်းဆရာမများဖြစ်ကြပြီး ကျွန်
 နှစ်ယောက်က ကျောင်းသားများ ဖြစ်
 ကြသည်။ မိသားစု ခြောက်ယောက်

တွင် လေးယောက်က အလုပ်ကိုယ်စီ
 ပို့ ငွေကြေးအတွက် ပူပင်စရာမလို၊
 အဆင်ပြေကြသည်။
 ထိုမြို့လေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်
 မှာ ဇနီးသည်၏ ဇာတိချက်မြစ်ဖြစ်
 သည်ကလည်း တစ်ကြောင်းပါသည်။
 ဇနီး၏ အစ်မဖြစ်သူက မြို့ခံရှိနေသည်

တင်မောင်မောင်

<ပေါက်ကုန်း>
 ဟိုန်စာမန်
 အမည်ကြီး

မို့ အစစအရာရာ ကူညီပေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးသည်တို့မှာ ဝန်ထမ်း ဘဝဖြင့် ဗြိတိသျှတွင် တာဝန်ထမ်းခဲ့ ကြသည်။ ယခုအချိန်၌ အသက်အား ဖြင့် ၅၀ ကျော် ၆၀ ဘက်သို့ နီးလာ ပေပြီ။ အငြိမ်းစားယူလျှင် အေးဆေး သက်သာနေထိုင်နိုင်မည် ဒေသကို

ခန့်နေခဲ့သည်။ ထိုတွင် ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်၏ လူနေမှုစရိုက် က ကျွန်တော်တို့မိသားစုအတွက် သဘောမတွေ့စရာ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲ၌ ယုံကျ တွေက များသည်။ စရိုက်ကလည်း မျိုးစုံသည်။

ဆင်း၊ ရုံးဆင်းချိန်ရောက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ အိမ်က လုံခြုံမှု အားနည်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း စိတ်ချရလောက်မည့် အခြေအနေမရှိ ပေ။
ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း ပြီး အနေသန်မည့် အိမ်လေးတစ်လုံး

အစွဲကြရာတွင် ဇနီးသည်၏ ဆန္ဒကို ဆွန့်ဆင်နိုင်သဖြင့် ထိုမြို့လေးသို့ ဆက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
အိမ်ကားဘဝဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်

ကျွန်တော့်မိသားစုက အေးချမ်း စွာ နေလိုကြသည်။ နံနက်၌ ရုံးသွား သူ၊ ကျောင်းသွားသူတို့ဖြင့် အိမ်ရှိ လူ ကုန်ထွက်ကြသည်။ ညနေ ကျောင်း

ကို ရောင်းရောင်း၊ ငှားငှား နေမည်ဟု ရည်ရွယ်၍ ရှာခဲ့သည်။
ဇနီး၏ အစ်မကြီးကပင် ဦးဆောင်၍ ရှာပေးသည်။ တချို့အိမ်က နေရာဒေသကြောင့် ငြင်းခဲ့သည်။ တချို့ က ရောင်းမည်ဈေးကို ကိုယ်က မတတ်နိုင်သဖြင့် လက်လျှော့၍ ပြန်ခဲ့ ရသည်။

ထိုနောက် တစ်နေ့တွင် အစ်မကြီးထံမှ အိမ်တစ်လုံးရောင်းမည့် အကြောင်း သတင်းပေးလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဇနီးသည်တို့လည်း မဆိုင်မတွပင် နောက်နေ့၌ အစ်မကြီးကို ခေါ်၍ သွားကြည့်ကြသည်။

ရပ်ကွက်ကလေးက ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်ပြီး ခြံနှင့် ဝန်းရံနေကြသူများသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အစ်မကြီးခေါ်ရာသို့ လမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့် လမ်းသွယ်ထဲ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုလမ်းကလေးက ပို၍နေချင်စဖွယ်ကောင်းသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ အေးအေးဆေးဆေးရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အလွန်သဘောကျနေသည်။

အစ်မကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အိမ်က ပျဉ်ထောင် သွပ်မိုးနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ရှေးအိမ်ကြီးမို့ အနည်းငယ် ယိုယွင်းသည်က လွဲ၍ သေသေသပ်သပ်ရှိသည်။ အိမ်က ကျယ်သလို၊ ခြံဝန်းကလည်း ကျယ်သည်။ ခြံထဲ၌ သစ်ပင် ပန်းပင်တို့ စုံသည်။ ထိုအိမ်၌ လူများများ မတွေ့ရ။ အိမ်ရှင် လင်မယားနှင့် ၅နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်တို့ကိုသာ တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ ပုံပန်းက ညှိုးငယ်နေဟန်ရှိသည်။ သတိထားမိသည်က တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

အိမ်ရှင်နှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုပြီး ပြန်ထွက်လာကြစဉ် ထိုအိမ်၏ ခြေရင်းဘက်အိမ်မှ အသက် ၇၀ နီးပါးခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်ကို အမှတ်ထားမိသည်။ ကျွန်တော်တို့စိတ်၌ ထိုအမျိုးသမီးကြီး ကြည့်နေဟန်နှင့် စူးစိုက်သည့် မျက်လုံးတို့ကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိသည်။ အိမ်ပြန်

ရောက်သည်အထိ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ပုံပန်းက ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ပါလာသည်။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာပြီးနောက် အစ်မကြီးရောက်လာပြီး သွားကြည့်ထားသည့်အိမ်ကို သဘောကျလျှင် ဈေးစကားပြောရန် လာခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း လက်ရှိ ဂွားနေသည့်အိမ်နှင့် နေရာဒေသကို မနှစ်သက်တော့သည်မို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေချိန်လည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရော ဇနီးသည်ပါ သွားကြည့်ခဲ့သည့် အိမ်ကြီးကို သဘောကျနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရုံးပိတ်ရက်၌ အရောင်းအဝယ် ဈေးစကားပြောရန် ထိုအိမ်သို့ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးဦး ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့၌ ထိုင်၍ ဆော့ကစားနေသော ကလေးက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်၍...

“မလာနဲ့ သွား... သွား... မလာနဲ့”

ဟု အော်ငို၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အယူအစွဲကြီးကြသည့် ဇနီးနှင့် သူ၏ အစ်မကြီးတို့မှာ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်သွားကြသည်။ ထိုနောက် အစ်မကြီးကပင် -

“ကလေးက ငါတို့ကို မျက်နှာစိမ်းဆိုတော့ ကြောက်လို့ဖြစ်မှာပါ။ စိတ်ထဲ မထားနဲ့ ညီမ”

ထိုနောက် အိမ်ရှင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဈေးစကားပြောဆိုပြီးနောက် စရန်ငွေ ချေပည့်ရက်ကို သတ်မှတ်၍ ပြန်ကြသည်။ ထိုအိမ်မှ အထွက်တွင် ဟို

တစ်ခါတွေ့ခဲ့သည့် ဘေးအိမ်မှ အမျိုးသမီးကြီးကို သတိရသွားပြီး ထိုအိမ်ဘက် အကြည့်ရောက်သွားသည်တွင် အမျိုးသမီးကြီးကို ခြံဝင်း၏ ထောင့်ရပ်လျက် ကျွန်တော်တို့ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ အကြည့်၌ အဓိပ္ပာယ်တစ်စုံတစ်ရာရှိသည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် တွေ့နိုင်လျှင် ထူးခြားမှုတစ်ခုခုကို သိရလိမည်ဟု ထင်မိသည်။

အပြန်တွင် လမ်းထိပ်ရှိ ဆိုင်ကားကိတ်မှ ဆိုက်ကားဖုန်း၌ ပြန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ဆိုက်ကားတစ်စီး ဇနီးနှင့် အစ်မကြီးတို့က တစ်စီး စီ၌ ပြန်ခဲ့ကြရာ လမ်းကွေ့တစ်နေရာ အရောက်တွင် တစ်ဖက်မှ လာသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် တိုက်မိမိလိုခြင်းကာ ဇနီးသည် စီးလာသော ဆိုက်ကားမှာ တိမ်းမှောက်ခဲ့ရသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ၏ လက်၌ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ရသဖြင့် အယူအစွဲကြီးသူပီပီ အိမ်အရောင်အဝယ်ကိစ္စကို ဥပါဒ်ပေးတော့သည်။ အစ်မကြီးကလည်း အိမ်ရှင်ကလေးငို၍ ဝင်သွားသည့် ဖြစ်ရပ်နှင့် ယခုဖြစ်ရပ်နှစ်ခုတို့သည် တစ်နေ့တည်း အကြောင်းအရာတစ်ခုအပေါ် အခြေခံ၍ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အိမ်ဝယ်မည်ကိစ္စကို မဝယ်ရန် မျက်စိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိတော့။ တိုက်ဆိုင်မှုထားတကယ်လားဆိုသည်ထက် ဘေးအိမ်အမျိုးသမီးကြီးထံမှ တစ်စုံတစ်ရာသော အကြောင်းအရာကို သိချင်မိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး ပြောမည့်အကြောင်းအရာကို သိချင်မိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးပြောမည့်အကြောင်းအရာတို့တွင်

ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်နေမည်ဟု ထင်မိသည်။

တစ်နေ့ ရုံးဆင်းသည်နှင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးထံ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် တွေ့လျှင်...

“အဒေါ်... ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်”

“မှတ်မိတယ်။ ဟိုဘက်အိမ်ကို ဝယ်မယ်သူတွေမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာလေးရှိလို့”

“အဲဒီအိမ်က အမွေဆိုင်တို့၊ ကြေးမြီတို့ အရှုပ်အရှင်း မရှိပါဘူးကွယ်။ အိမ်ရှင် မောင်ဇော်နိုင်တို့က အစ်ဆင့်ဝယ်ပြီး နေကြတာ။ အခု ဆောင်းတာလည်း ဘာပြဿနာမှ ရှိလို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟို...ဟို... ကျွန်တော်သိချင်တာက အဲဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မမြင်အပ်တဲ့ လောကအကြောင်းကို အဒေါ်သိတာမှာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါနော်။ ဘာလို့လဲ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဈေးကားပြောပြီးအပြန်မှာ ကျွန်တော့်လန်း ဆိုက်ကားမောက်လို အဏ်ရာအနာထဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက တစ်ခုခုဆက်စပ်နေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အဒေါ်သိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါနော်”

“မင်းက မေးလို့ ပြောရမှာ။ ဒီအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြခဲ့ဘူး။ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အကြောင်းအရာတွေ ရှိပါပေကော။ အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အကြောင်းကို သိတဲ့ လူဆိုလို့ သက်ရှိ

ထင်ရှားတွေထဲမှာ ငါတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီအိမ်ကြီးက ကျိန်စာသင့်နေတာကွဲ့”

“ဗျာ... ကျိန်စာသင့်နေတာ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ ကျိန်စာသင့်နေတာလေ။ ငါနဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးဆိုတဲ့ အိမ်ပိုင်ရှင်နှစ်ယောက် ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲတော်တယ်။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ အဖေက ငါ့ဦးလေး။ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို အဖော်ရအောင်ဆိုပြီး ခေါ်မွေးစားခဲ့တာ”

မေခင်သည် ရှစ်နှစ်သမီးလောက်မှစ၍ ခင်ခင်ကြီးတို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူနေ၊ အတူစား ချစ်ခင်ကြသည်။ ခင်ခင်ကြီးက မေခင်ထက် အသက်ကြီးသည်မို့ မေခင်အပေါ် ဩဇာညောင်းသည်။ ခင်ခင်ကြီးရော မေခင်ပါ အရွယ်ရောက်လာချိန်တွင် ဦးစွာ ခင်ခင်ကြီး၏ ဖခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ထိ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်မပြုကြသေး။ ထို့နောက် မေခင်တစ်ယောက် သူတို့အိမ် ဝင်ထွက်နေသော ကုန်ပွဲစားတစ်ယောက်

နှင့် အိမ်ထောင်ကျသွားသည်။ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုသလို ခင်မွန်းဖြစ်သူနောက် မေခင် လိုက်ပါသွားရသည်။

အိမ်ကြီး၌ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မိခင်ကြီးတို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီး၏ မိဘများက အစဉ်အဆက် ချမ်းသာခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြသည်။ ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်ပြီးချိန်မှစ၍ အတွင်းပစ္စည်းများ ထုခွဲရောင်းချကာ ရပ်တည်လာခဲ့ကြသည်။ မိန်းမသားနှစ်ဦးတည်းမို့ အဖော်ရရန်နှင့် လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရန်အတွက် မိခင်ကြီး၏ တူတော်သူ တင်ဦးဆိုသူကို အိမ်၌ ခေါ်ထားသည်။ တင်ဦးက ဗြိတိန်ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် နေထိုင်ပြီး မိဘများက ဆန်စက်အလုပ်သမားများဖြစ်သည်။ တင်ဦးကိုယ်တိုင်လည်း ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ဆန်စက်ထဲ ဝင်လုပ်ရသည်။

တင်ဦးက လူငယ်ပီပီ အပျော်အပါး အသောက်အစားမက်သည်။ မိဘလက်ထက်၌ မသုံးစွဲနိုင်ခဲ့သည်ကို အတိုးချ၍ သုံးသည်။ ခင်ခင်ကြီးတို့ကလည်း တင်ဦးကို သွေးသားအရင်းလို သဘောထားကြသည်။ အနေကြာလာသည်မို့ တော်ရုံကိစ္စတို့တွင် မပြောမဆိုဘဲ သည်းခံကြသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ခင်ခင်ကြီးအသက် ၃၅နှစ်ခန့်လောက်တွင် မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် တင်ဦးတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

မိခင်ကြီးကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း တင်ဦးတစ်ယောက် အသုံးအစွဲကြီးလာသည်။ အပျော်အပါး အသောက်အစား မက်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီးသည်လည်း အားကိုးရာ မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့သည်မို့ မောင်ဝမ်းကွဲတော်သူ တင်ဦးကို သွေးသားရင်းလို သဘောထားကာ အားကိုးခဲ့သည်။ တင်ဦးက ရသည့်အခွင့်အရေး

ကို ယူသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် သူမိသားစုကို ထောက်ပံ့နိုင်အောင် ကြံစည်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းတို့ကို ခင်ခင်ကြီး မသိခဲ့ရှာပေ။

ထို့နောက် တင်ဦးတစ်ယောက် သူနေထိုင်ခဲ့သည့် မြို့စွန်ရပ်ကွက်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်ပြီး ခင်ခင်ကြီးအိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီးသည်လည်း တင်ဦးတို့ လင်မယားကို အိမ်၌ အဖော်ရရန် ခေါ်ထားရသည်။ တင်ဦးကိုလည်း အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်နေပြီလို့ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ပေးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း တင်ဦးက အသောက်အစားတို့၌ အချိန်ကုန်တတ်သူမို့ လုပ်ငန်းမအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

တင်ဦးက ဖီးပွားရေးအဆင်မပြေလျှင် အိမ်၌ ပြဿနာရှာလေ့ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးထံ၌ အရင်းအနှီးထုတ်ပေးဖို့ ငွေတောင်းလေ့ရှိသည်။ ခင်ခင်ကြီးကလည်း တင်ဦးကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် မက အရင်းအနှီးထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ပေးသမျှလည်း ကုန်ခဲ့သည်မို့ နောက်ထပ် မပေးတော့ပေ။ ထိုအခါ ခင်ခင်ကြီးကို ပြဿနာရှာလေ့ရှိသဖြင့် မကြာခဏဆိုသလို ခင်ခင်ကြီးနှင့် စကားများခဲ့ကြသည်။ တင်ဦးက ခင်ခင်ကြီးထံမှ ငွေကို အကြောင်းမျိုးစုံ နည်းမျိုးစုံဖြင့် တောင်းခဲ့သည်။ ကြာတော့ တင်ဦးကို မယုံကြည် မနှစ်ခြိုက်တော့ပေ။ တင်ဦးကလည်း လွယ်လွယ်ကူကူတောင်းမရလျှင် ရန်လုပ်၍ တောင်းသည်။ ခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက် တင်ဦးကို သည်းမခံနိုင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မေခင်တစ်ယောက် ခပ်မွန်သည် တိမ်းပါးသွားသဖြင့် ကလေးသုံးယောက်

လက်ခွဲပြီး ခင်ခင်ကြီးထံ ရောက်လာသည်။ ခင်ခင်ကြီးနှင့် မေခင်က ငယ်ကတည်းက အတူနေခဲ့ကြသည်မို့ ညီအစ်မအရင်းသဖွယ် သံယောဇဉ်ရှိကြသည်။ မေခင်ပြန်ရောက်လာသည့် အတွက် ပို၍အားရှိသွားသည်။ ခုချိန်၌ တင်ဦးနှင့် ပတ်သက်သည့် သောကတို့ကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဖြေရှင်းနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ခင်ကြီးက မေခင်တို့ကို ဘယ်မှ မသွားစေဘဲ သူနှင့်အတူ နေခိုင်းသည်။

မေခင်တို့ မိသားစုရောက်လာသည်ကို တင်ဦးက မကြိုက်ပေ။ ထိုအခါ တင်ဦးက မူးလာတိုင်း မေခင်တို့ကို ပြဿနာရှာပြန်သည်။ နေ့တိုင်းနီးပါး ပြဿနာဖြစ်ရသည်မို့ သူပိုင်ခြံဝင်း ကျယ်ကြီးအတွင်း ခြေရင်းဘက် မြေကွက်လပ်တွင် အိမ်တစ်လုံးဆောက်လုပ်ပြီး မေခင်တို့သားအမိကို နေစေခဲ့သည်။

ထို့နောက် မေခင်ကို ထိုသို့ အိမ်တစ်လုံးဆောက်လုပ်ပေးခြင်းအပေါ် အခွင့်ကောင်းယူကာ တင်ဦးက ခင်ခင်ကြီးထံ၌ သူ၏ ရပိုင်ခွင့်ဟု ဆိုကာ အိမ်တစ်လုံးဖီးငွေပေးရန် တောင်းလေသည်။ ခင်ခင်ကြီးက မပေးသဖြင့် ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရသည်။ ခင်ခင်ကြီးက ယခုလို အသက်အရွယ်ရလာချိန်တွင် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စိတ်ချမ်းသာစွာ နေလိုသည်။ တင်ဦးက လောဘစိတ် ပိုကြီးလာပြီး အေးအေးမျိုးစိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်လာခဲ့သည်။

တစ်ခါသော် ခင်ခင်ကြီး အကြီးအကျယ် နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုတွင် တင်ဦးက အကွက်ရသွားပြီး ခင်ခင်ကြီး၏ အတွင်းပစ္စည်းတချို့ကို ဆေးကုစရိတ်ဟုဆိုကာ ရောင်းချသုံးစွဲခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ခင်ကြီးက

တင်ဦးကို မယုံကြည်တော့ပေ။ ကျန်ရှိသည့် အတွင်းပစ္စည်းများကို သိုလှောင်လိုက်ပြီး မေခင်နေသည့်အိမ်နှင့် ချွေကွက်ကို မေခင်အား စာချုပ်စာတမ်းနှင့် အပြီးအပိုင်လွှဲပေးလိုက်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သိသွားသော တင်ဦးက သူလည်း ရပိုင်ခွင့်ရှိသူဟု ဆိုကာ အတင်းအကျပ်တောင်းသည်။ ထို့အပြင် ခင်ခင်ကြီး သိမ်းဆည်းထားသည့် အတွင်းပစ္စည်းများကို ရှာဖွေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် တင်ဦးက ရှေးဟောင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာသည်။ တင်ဦးက ခင်ခင်ကြီးပိုင်သည့် လက်ရှိ မေသည့် အိမ်ကြီးကို သူ့အား စာချုပ်စာတမ်းနှင့် လွှဲအပ်ပေးရန် တောင်းလေသည်။

“ဒီမှာ တင်ဦး၊ နင်က ငါ့ရွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေကို ကျေးဇူးဆပ်တာပေါ့လေ။ ဒီအိမ်က ငါ့မိဘတွေ ပိုင်တဲ့ အိမ်။ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ထင်နင့်ကို ပေးစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“မမခင် ဒီလိုပြောလို့ မရဘူး မမခင်က မမခင်နဲ့ ညီအစ်မအရင်း မဟုတ်တာ။ သူ့ကျတော့ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပြီး စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လွှဲပေးခဲ့တယ်”

“ငါ့အဖေက မေခင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ခေါ်ပြီး မွေးစားခဲ့တာ။ ငါ့အတူနေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် အမွေတချို့ သူ့ကို ပေးရတာ”

“ကျွန်တော်လည်း မမခင်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာနေပြီး စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာပဲလေ။ မမခင် ရသေ့ကျွန်တော်လည်း ရသင့်တာပေါ့”

“အခုပြဿနာမှာ ကြာတော့ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် ပြောချင်တာ”

အဲဒါခင်ခင်ကြီးအနေနဲ့ အတူနေ
ကြည့်တော့အပေါ် ခွဲဝေပေးတဲ့အခါ
ဧည့်သည်တွေ လိုပါတယ်။ မမခင်ကို
ခွဲဝေပေးသလို၊ ကိုတင်ဦးကိုလည်း
ခွဲဝေသင့်သလို ခွဲဝေပေးသင့်ပါတယ်။
အဲဒါဟုတ်လို့ အငြင်းပွားပြီး တရားရုံး
ဆက်ကြရင် နှစ်ဖက်စလုံး နှစ်နာကြ
သိမယ်”

ထိုနောက် တင်ဦးက အမျိုးမျိုး
နဲ့ ခြိမ်းခြောက်လာသဖြင့် ခင်ခင်
ကြီးက ထိုအိမ်ကြီးတွင် မနေလိုတော့
ဘဲ မေခင်တို့မိသားစုနှင့် အတူသွား
နေခဲ့ရသည်။ ထိုအခြေအနေရောက်
အောင် တင်ဦးက စီစဉ်ခဲ့သည်။

ခင်ခင်ကြီးမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
အိမ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း
ဘဲ ဂိုဏ်းရသည်။ ခေါ်သလည်း ဖြစ်ရ
သည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် သိတတ်
စွာ ထိုက်လျောပေးမှုတို့က ယခုတော့
အနိုင်ကျင့်ခံနေရသည်။

နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရလေ တင်ဦး
အပေါ် အခဲမကျေ စိတ်ခံစားရလေဖြစ်
သည်။ ထိုစိတ်ကြောင့်ပင် ခင်ခင်ကြီး
အထဲမှာ လဲခဲ့ရသည်။ စိတ်ထောင့်၍
အိမ်ကြီးဆိုသလို အစားအသောက်
အဖျက်လာပြီး ရောဂါဝေဒနာကြီးမား
လာခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြီးတစ်ယောက်
အခြေအနေကို သူသိလာသည်။

တစ်နေ့ ခင်ခင်ကြီးက မေခင်
အား သူ့အား ဘုရားစင်ရှေ့သို့ တွဲပို့ခိုင်း
သည်။ ဘုရားစင်ရှေ့ရောက်လျှင် အား
ခံ၍ ဝတ်ပြု ကန်တော့ပြီးနောက်-

အရှင်ဘုရား...တပည့်တော်
သည် ထူမှန်သိတတ်စအရွယ်မှ စ၍
အာရုံစိုက်တို့အပေါ်၌ မျက်ရည်ပေါက်
ကြွယ်ကျအောင် မပြုလုပ်ခဲ့ပါ
ဘူး။ တပည့်တော်၏ မိခင်ကို ဖခင်
ထံ ပို့၍ချစ်ခဲ့ပါသည် ဘုရား။ ထို

စကားတို့သည် မှန်သော စကားဖြစ်ပါ
သည်။ တပည့်တော်မ ပိုင်ဆိုင်သော
အိမ်အား တပည့်တော်မက ကြည့်ပြီ
စွာ မပေးဘဲ ယူကြပါသည်။ ထိုစကား
သည်လည်း မှန်သော စကားဖြစ်ပါ
သည်။ ဤမှန်သော စကားတို့ကို
သစ္စာပြု၍ တိုင်တည်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
၏ စကားတို့ မမှန်ကန်ပါက ကျွန်ုပ်
သည် သံသရာတွင် ငရဲ၌သာ မလွတ်
တမ်း ခံရပါစေသား။ ကျွန်ုပ်ဆိုသော
စကားသည် မှန်ကန်ပါက ကျွန်ုပ်၏
အိမ်ပေါ်၌ နေသူတို့သည် ဗုဒ္ဓကို
အတော်ပြု၍ ဤအိမ်မှ ဝေးရာသို့ ပြေး
ကြရစေသား။ ဤကျိန်စာကို မြေစောင့်
နတ်အား သက်သေပြု၍ ကျိန်ဆိုပါ
သည်။ တည်ပါစေသော်”

ထိုနောက် များမကြာမီပင်
ခင်ခင်ကြီးမှာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ကူး
ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ တင်ဦးသည်လည်း
ပြိုင်ဘက်မရှိ အိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ တင်ဦးတို့မိသားစု ကျေနပ်
နှစ်သက်နေကြသည်။

ခင်ခင်ကြီး ဆုံးပြီး တစ်နှစ်ခန့်
အကြာတွင် တင်ဦး၏ ဇနီးကို ရောဂါ
တစ်ခုကြောင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံပို့၍
ဆေးကုသခံခဲ့ရသည်။ ဆေးကုသရန်
စရိတ်မလုံလောက်သဖြင့် အိမ်ကြီးကို
ပေါင်နံထားရသည်။ ဇနီးသည်မှာ
ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသည့်တိုင် ဗုဒ္ဓကို
ဘဝဖြင့်သာ ရှိခဲ့သည်။ ထိုနောက်
အလုပ်လုပ်နေသော သားတစ်ယောက်
လုပ်ငန်းခွင်တွင် ထိခိုက်မှုကြောင့်
မျက်စိကွယ်ခဲ့ရပြန်သည်။

တင်ဦးတို့မိသားစု၌ ဗုဒ္ဓအမျိုး
မျိုး ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့ ကြုံနေ
ရသည့်အပြင် စားဝတ်နေရေးကလည်း
ကျပ်တည်းလာသည်။ ထိုနောက်တော့
အလကားရလိုက်သည့် အိမ်ကြီးကို

လွယ်လွယ်ပင် ရောင်း၍ မြို့ခွန်ရပ်ကွက်
တစ်ခုတွင် ပြောင်းရွှေ့ကာ နေထိုင်ကြ
ရလေသည်။

“အဲဒီနောက် ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်
တဲ့သူတွေလည်း ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ပြီး
ပြန်သွားကြတာချည်းပဲ။ မောင်တော်နိုင်
တို့လည်း ရောက်လာစက ပြေပြေ
လည်လည်တွေပဲ။ ဂျစ်လောက်ကြာ
တော့ စီးပွားရေးအဆင်မပြေတာတွေ
ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီကြားထဲမှာ သမီး
အကြီးမလေး ကွယ်လွန်ခဲ့ရတယ်။ သူ
တို့လည်း အဆင်မပြေမှုအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြုံ
ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်
ရောင်းဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီကျိန်စာ ပျက်ပြယ်သွား
အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အဖေ”

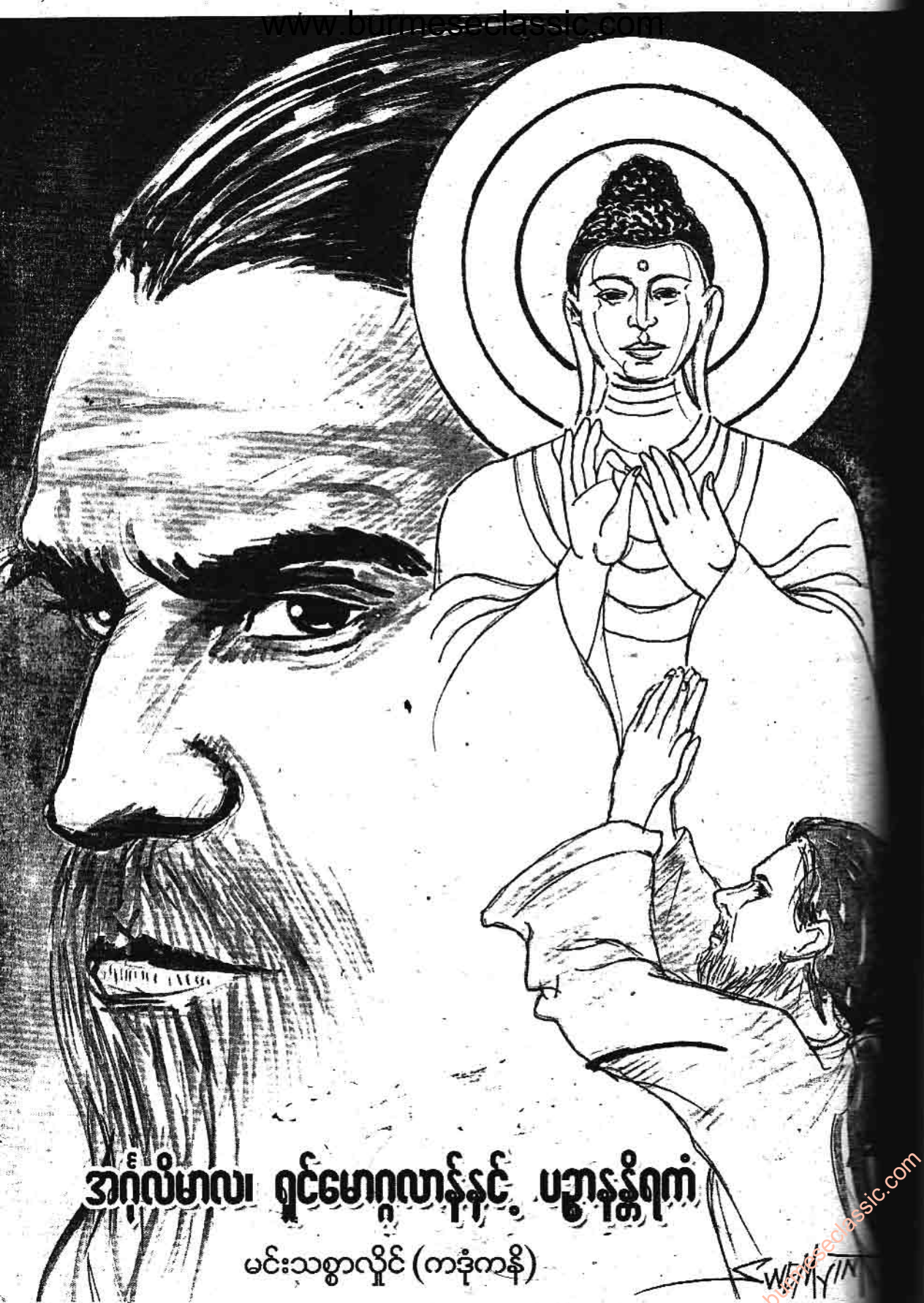
“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး။
ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတာ ကြားဖူးတာ
တော့ မီးရှို့ ဖျက်ဆီးပစ်ရတယ်တဲ့”

ကျွန်တော်လည်း အမျိုးသမီးကြီး
ပြောပြသော အကြောင်းအရာများကို
နားထောင်ပြီး ကြောက်ရွံ့မိသည်။
ခင်ခင်ကြီး၏ သစ္စာပြုခဲ့သော ကျိန်စာ
သည် ဤအိမ်ကြီးရှိနေသရွေ့ တည်နေ
ပေလိမ့်မည်။

သစ္စာစကားသည်ကား အစွမ်း
ထက်သော လက်နက်သဖွယ်လည်း
ဖြစ်တတ်ပေသည်တကား။

တင်မောင်မောင်
(ပေါက်ကုန်း)

အင်္ဂုလိမာလ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် ပဉ္စာနန္ဒရကံ

မင်းသစ္စာလှိုင် (ကဒံကနီ)

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ရဲရင့်တည်ကြည် ခိုင်မာသော စိတ်ကွယ်မှုဘာသာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ရဲရင့်ခြင်းသည် ပြီးပြည့်စုံ နေထိုင်မှုတွင် အခြေတည်ပေသည်။ ပြီးပြည့်စုံနေသောကြောင့် သည်း ရဲရင့်နေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် ရဲရင့် တည်ကြည်စွာ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ အကျိုးနှစ်ဖြာ အတွက် ပြီးပြည့်စုံပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဝေဖန် ခံနိုင်သော၊ လက်တွေ့ စမ်းသပ်ခံနိုင်သော ဘာသာတစ်ခုဖြစ် နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ဟေပသိကော-လက်တွေ့လာရောက် စမ်းသပ်ပါဟု ရဲရင့်စွာ စိန်ခေါ်ရသည့် ဘာသာတစ်ခုဖြစ် သည်။

ယနေ့ လူငယ်များသည် အမြော်အမြင်ကြီးမားကြ သည်။ အတွေးအခေါ် အားကောင်းကြသည်။ စူးစမ်းလေ့လာ စမ်းသပ်လိုကြသည်။ မည်သည့်ကိစ္စများတွင်မဆို နှိုင်းနှိုင်း နှိုင်းနှိုင်း သုခမိန်နှင့် ချင်ချိန်ဝေဖန်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လက်ခံလို ကြသည်။ ဤသည်မှာ ယနေ့ခေတ် လူငယ်များ၏ အရည် အသွေးများပင်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ခေတ်စီ နည်းပညာတွေ အံ့မခန်း ပွံ့ပြန့်တိုးတက်လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ လူငယ်များ၏ အရည်အသွေးမှာလည်း ပိုမိုတိုးတက် တောက်ပြောင်လာခဲ့ သည်။ ယနေ့ခေတ် လူငယ်တွေကို အလွယ်တကူ လှည့်စား ခဲ့ မရနိုင်။ သူတို့သိချင်နေသောကိစ္စ၊ သူတို့မေးလာခဲ့သော မေးခွန်းတွေကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်ပြီး ပြန်ဖြေဆို၍ရမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာသည် မည်သို့ပင် ရဲရင့်စွာ စိန်ခေါ်ရသည့်ဆိုသော်လည်း ယနေ့ခေတ် လူငယ်တွေက အလွယ်တကူ လက်ခံ ယုံကြည်ကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာနှင့် ယနေ့ခေတ် လူငယ်တွေ သဟဇာတဖြစ်ရန် အလွန်အရေးကြီးလှပေသည်။

ယနေ့ခေတ် လူငယ်တွေနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ သဟဇာတ ဖြစ်လာစေရန်၊ အဆင်ပြေလာစေရန်အတွက် လူကြီး (အသက်အရွယ်ကြီးသူ) တွေအပေါ်တွင် များစွာတာဝန်ရှိ ပေသည်။ လူငယ်များသည် အသက်ရွယ်ကြီးသော လူကြီး များကို ဘာသာရေးဘက်တွင် ကျွမ်းကျင်ကြသူများ၊ ဘာသာ သာသနာနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြသူများ၊ ဘာသာ သာသနာ နှင့် ပတ်သက်၍ အသိပညာပြီးပြည့်စုံနေသူများဟု လက်ခံ ယူဆနေကြသည်။ ဤသည်မှာ လူငယ်တွေက လူကြီးတွေ အပေါ် ထားရှိနေကြသည့် သဘောထားပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အချို့သော လူကြီးများမှာ လူငယ်တွေ

တွေးထင်နေသကဲ့သို့ မဟုတ်ကြပေ။ အသက်အရွယ်ကြီးရင် နေကြသော်လည်း ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင် နှစ်စပ်မှု မရှိ။ မိရိုးဖလာအသိမျှသာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။ မိရိုး ဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာအဆင့်မျှသာဖြစ်သည်။ မိရိုးဖလာအသိမျှ သာ ရှိနေခဲ့ကြသော်လည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင်မူကတည်း မောက်ကာ ငါသာသိသည်၊ ငါတို့က မင်းတို့ထက် ပိုသိ သည်ဟု တလွဲမာန်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ မိမိ၏ အသိပညာ အားနည်းမှုကို သတိမပြုမိကြဘဲ လူငယ်များ၏ သိလိုစိတ် နှင့် အတွေးအမြင်များကို ကော်သည်၊ ကပ်သည်၊ ဂွတိုက် သည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုနေကြသည်။ ဤတွင် ဘာသာရေးနှင့် လူကြီး လူငယ် ပြဿနာဖြစ်ကြရတော့သည်။

ယနေ့ခေတ် လူငယ်များသည် ဘုရားရှိခိုးလျှင် ကုသိုလ်ရသည်ဟူသောအသိတွင် ရပ်မနေကြ။ ဘာကြောင့် ကုသိုလ်ရတလဲ၊ ဘယ်လိုကုသိုလ်ရတလဲဟု ဆက်လက် သိရှိလိုကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ မေးခွန်းများကို ပြေလည် အောင် မဖြေရှင်းနိုင်လျှင် သူတို့တစ်တွေ ဘယ်လိုမှ ဘဝင် ကျနိုင်မည်မဟုတ်။ သူတို့ ဘဝင်မကျမူတွေကြောင့် မေးမြန်း မှုတွေကို လူကြီးတွေက ကော်သည်၊ ကပ်သည်၊ ဂွတိုက် သည်ဟု ပြောလာခဲ့လျှင် ဘာသာရေးနှင့် လူကြီး လူငယ် ပြဿနာဖြစ်ရပေတော့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် လူငယ်တွေ ဘာသာ သာသနာအပေါ်မှာ အထင်သေး အမြင်သေးဖြစ် လာပြီး ဘာသာ သာသနာနှင့် လူငယ်တွေ စိမ်းမည်ထက် စိမ်းကာ၊ ဝေးသည်ထက် ဝေးလာကြပေလိမ့်မည်။

စာရေးသူသည် မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ့ရှိရာ တောနယ်ဒေသများတွင် ဘာသာရေးနှင့် လူကြီး လူငယ် ပြဿနာများကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ တွေ့ ကြုံခဲ့ရာတွင် အချို့သော ဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ်များမှာ မှတ်သားဖွယ် များ။ အများပြည်သူ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကိစ္စများ အများပြည်သူ သိသင့် သိထိုက်သောကိစ္စများ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာသာရေးနှင့် လူကြီး လူငယ် ပြဿနာ များကို အလျဉ်းသင့်လျှင် ရေးသားတင်ပြရန် စိတ်ကူးခဲ့ရာ မှ ယခုကဲ့သို့ ရေးသားတင်ပြလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်စဉ်တစ်ခုကို တင်ပြ ပါမည်။ စာရေးသူနှင့် စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ ဒေသမတို့ ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ဖြစ် သည်။

ကျေးလက်ဒေသများ၏ လေ့ထုံးစံအတိုင်း ညဘက်တွင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်းဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။ ကျေးလက်ဒေသလေးမှာ စာရေးသူနှင့် ရင်းနှီးနေသော ဒေသဖြစ်နေသဖြင့် လာရောက် စကားပြောသူတွေ့ တော်တော်များများရှိနေခဲ့သည်။ အစပိုင်းတွင် ရပ်ရေးရွာရေး သာရေးနာရေး ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုနေခဲ့ကြရာမှ ဘာသာရေးဘက်သို့ ဦးတည်သွားခဲ့ကြပြန်သည်။

ဤတွင် မောင်သန်းဝင်း ဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်က ဦးဘရှင်၊ ဦးမြမောင်၊ ဦးကျော်သန်း စသော ကျေးရွာလူကြီးတွေကို မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးတို့ကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် တကယ်မသိလို့ မေးတာပါ”

“မေးလေကွာ”

“ဦးလေးတို့က ရပ်ရွာ သာရေးနာရေး ဘာသာရေး ကိစ္စတွေကို ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေကြတယ်။ ဥပုသ်နေ့တွေမှာလည်း ဥပုသ် အမြဲတမ်းစောင့်နေကြသူတွေဆိုတော့”

“ဟာ... ဒီကောင် တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ ကောင်ပဲ။ တို့ လူကြီးတွေဆိုတာ မင်းတို့လို လူငယ်တွေထက် အသိရော၊ အတွေ့အကြုံရော အစစအရာရာမှာ သာပြီး သား။ အသိပညာ၊ အတွေ့အကြုံတွေကို ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ရယူခဲ့ကြတာပါ။ တို့ လူကြီးတွေမှာ အဲဒီလို အဖိုးကြီး၊ အဖိုးတန်တဲ့ အသိ၊ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိနေလို့ တို့ကို အဖိုးကြီးလို့ ခေါ်တာ”

ဦးဘရှင်က ဝင့်ကြားစွာ ပြောဆိုလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်သန်းဝင်းက မေးလိုက်တော့သည်။

“ဒီလိုပါ ဦးလေး။ မိဘကို စော်ကားရင် ပဉ္စနန္ဒီရက်ထိုက်တယ်။ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ် မရနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လိုက်လေကွာ။ မိဘကို စော်ကားသူဟာ နိဗ္ဗာန်ရဖို့နေနေသာသာ အဝီစိတတောင် တက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်နဲ့ အင်္ဂုလိမာလတို့ကတော့ မိဘတွေကိုလည်း စော်ကားခဲ့ကြတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုသွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဟေ...”

တန်ဖိုးကြီးလွန်းပါသည်ဆိုသော အဖိုးကြီး ဦးဘရှင် “ဟေ” တစ်ခုသာ အသံထွက်လာနိုင်တော့သည်။ စောစော

က လျှာသွက် အာသွက်ပြောဆိုနေသော ဦးမြမောင်နှင့် ဦးကျော်သန်းတို့လည်း မောင်သန်းဝင်းကို မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆန်ပြုံး ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် မောင်သန်းဝင်းက ဆက်လက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က ဓားပြယောင်ဆောင်ပြီး မိဘတွေကို ရိုက်တယ်။ အင်္ဂုလိမာလက အမေကို ဓားနဲ့ လိုက်တယ်။ ဒီအရှင်နှစ်ပါးစလုံးက မိဘတွေကို ပက်ပက်စက်စက် စော်ကားခဲ့ကြတာ။ ဒါပေမယ့် ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့ကြတယ်။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားခဲ့ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဟာကွက်၊ ပြောကွက် မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်။ ဒီပြဿနာမှာလည်း အဖြေရှိပြီးသားဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဖြေကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မေးကြည့်တာပါ”

“ဟ... သန့်ဝင်း၊ မင်းဟာ တော်မလို့လို့နဲ့ တော်တော် ဇနီးဝေးတဲ့ ကောင်။ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေး။ မိဘကို စော်ကားရင် ပဉ္စနန္ဒီရက်ထိုက်တယ်။ နိဗ္ဗာန်မရနိုင်ဘူး။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်နဲ့ အင်္ဂုလိမာလတို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်တာ က မထိုက်လို့ပေါ့ကွာ”

ဦးမြမောင်၏ ထွေးလုံးရစ်ပတ်အဖြေကို မောင်သန်းဝင်းက ဘဝင်မကျ၊ လက်မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် မောင်သန်းဝင်းက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်နဲ့ အင်္ဂုလိမာလတို့ မိဘကို စော်ကားတာ ပဉ္စနန္ဒီရက် မထိုက်ကြဘူးပေါ့”

“ဟာ... မိဘကို စော်ကားတာ ကံမထိုက်ဘဲ နေပါ့မလား”

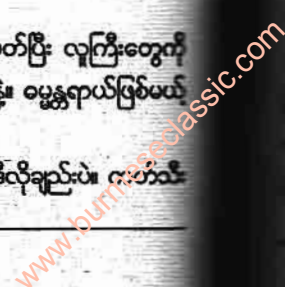
ဦးကျော်သန်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မောင်သန်းဝင်းက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါဆိုရင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်နဲ့ အင်္ဂုလိမာလ ဘာဖြစ်လို့ နိဗ္ဗာန်ရောက်သွားခဲ့တာလဲ”

ပြဿနာက ဂျပ်အေး သူ့အမေရိုက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မောင်သန်းဝင်းကလည်း ဘဝင်မကျ။ လူကြီးတွေကလည်း တိတိကျကျမဖြေနိုင်။ ထိုစဉ် ဦးမြမောင်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သန့်ဝင်း... မင်းဟာ စာတွေဖတ်ပြီး လူကြီးတွေကို ကော်လုံး ကပ်လုံးတွေနဲ့ မစော်ကားနဲ့။ ဓမ္မန္တရာယ်ဖြစ်မယ်ကောင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း အမြဲတမ်း ဒီလိုချည်းပဲ။ က... ဟံသီး”

ထက်သတ်တွေ လျှောက်မေးပြီး ဂွတိုက်နေခဲ့တာ။
ရှင်မောဂ္ဂလာန်နဲ့ အင်္ဂလိမာလက ရဟန္တာဖြစ်မယ် လူတွေ
သူ့ပါရမီနဲ့ သူ လာခဲ့ကြတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပဉ္စနန္ဒီရ
ထဲ ထိုက်မှာလဲ”

ဦးကျော်သန်းက ပါဝင်ပြောလိုက်ပြန်သဖြင့် မောင်သန်
ခေါ်ကာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရဟန္တာဖြစ်မည့်သူက မိဘကို စော်ကား
ခဲ့ရင် ပဉ္စနန္ဒီရက မထိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောဖြစ်နေတယ်။
ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ အကုသိုလ်လုပ်ရင် အပြစ်မဖြစ်စေ
ဘူးဆိုတဲ့ ခြွင်းချက် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ရှိနေသလား”

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းလေး၏ အခြေအနေမှာ
တဖြည်းဖြည်းတင်းမာလာခဲ့သည်။ ဘဝင်မကျလျှင် လက်
ခေါ်နိုင်သော လူငယ်နှင့် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာ လူကြီးများ
၏ ပဋိပက္ခမှာ အဆုံးသတ်၍မရနိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာတည်း။ ထို
ရည် စာရေးသူနှင့်အတူ အလည်လိုက်လာသည့် စာရေး
ဆရာ ဒေသမက မောင်သန်ခေါ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်းသိချင်တဲ့ အဖြေကို ဦး သိသလောက်၊ ဉာဏ်မီ
သလောက်ပေါ့ကွာ ရှင်းပြမယ်။ ပဉ္စနန္ဒီရကထိုက်ရင် မဂ်
ဂိုလ်နီဗ္ဗာန် မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ဘုရားရှင် ဟောပြောခဲ့တာပဲ။
မှန်တာပေါ့။ အင်္ဂလိမာလနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ဟာ မိဘကို
စော်ကားခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မှန်တယ်။ ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့
ကြတာလည်း မှန်တာပဲ။ ဘုရားဟောတွေပဲကွာ၊ ခြွင်းချက်
ဆိုတာ မရှိဘူး”

“ဒါဆိုရင်...”

“နေဦးလေကွာ၊ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ ပြီးတော့
မှ မင်း မရှင်းတာမေး။ ဦး သိသလောက်၊ ဉာဏ်မီသလောက်
အတိုင်း ပြောပြမယ်။ ဦး ဉာဏ်မီလို မသိရင်လည်း သိနိုင်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေးပြီး မင်းဆီကို အဖြေပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ပဉ္စနန္ဒီရက ဆိုတာ ကြီးမားတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြီး
တွေကို ကျူးလွန်သူတွေ ခံရတဲ့ ပြစ်မှု ပြစ်ဒဏ်တွေပဲ။
အဲဒီလို ပဉ္စနန္ဒီရထိုက်စေတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြီးတွေက
အံ့ချိုရှိတယ်။ အဖေကို သတ်ခြင်း၊ အမေကို သတ်ခြင်း၊
ဇနီးကို သတ်ခြင်း၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ကိုယ်တော်မှ သွေးထွက်
အောင် ပြုလုပ်ခြင်း၊ သံဃာတော်တွေကို သင်းကွဲအောင်
ပြုလုပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အကုသိုလ်ပြုလုပ်မှုတွေပဲ။ အဲဒီ အကုသိုလ်
ပြုလုပ်မှုကြီး ငါးမျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုးကို ကျူးလွန်ပြုလုပ်မိ
ခဲ့ရင် ပဉ္စနန္ဒီရကထိုက်တယ်။ ဘယ်လို ကုသိုလ်တရားနဲ့

မှ ကုစားလို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်နဲ့ အင်္ဂလိမာလတို့ကျ
တော့...”

“နေဦးလေကွာ၊ ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

“အဲဒီ ပဉ္စနန္ဒီရကထိုက်စေတဲ့ အပြစ်တွေကို
သဂ္ဂန္တရယ် နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည်ကို မရောက်နိုင်တဲ့
အပြစ်၊ မဂ္ဂန္တရယ် မဂ်ဖိုလ်မရနိုင်တဲ့ အပြစ်တွေလို ခေါ်
တယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဟာ မိဘကို လှည်းခေါက်နဲ့ ရိုက်ခဲ့
တယ်။ မိဘကို စော်ကားခဲ့တယ်။ မိဘတွေကို သေအောင်
သတ်မှ ပဉ္စနန္ဒီရကထိုက်တာ။ မဂ်တား၊ ဖိုလ်တားဖြစ်တာ။
ဒါပေမယ့် မိဘကို စော်ကားတာဟာ ကြီးမားလှတဲ့ အကု
သိုလ်ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့် ငရဲမှာ ခံခဲ့ရတယ်။ အစ
ပေါင်းများစွာ ခံစားခဲ့ရတယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဘဝကို ရောက်
လာတဲ့အထိ အဲဒီအကုသိုလ်အကျိုးဆက်က မကုန်သေး
ဘူး။ ဒါကြောင့် တန်ခိုးအရာမှာ ဇောဒဂ်ရနေတဲ့ ရဟန္တာ
တစ်ပါးဖြစ်ပေမယ့် သူခိုး၊ ဓားပြတွေရဲ့ ရိုက်ပုတ် နှိပ်စက်မှု
ကို ခံခဲ့ရသေးတယ်”

“ဒါဆိုရင် အင်္ဂလိမာလကလည်း အမေကို မသတ်ခဲ့
လို့...”

“ဟုတ်တယ်။ မအေကို ဓားနဲ့ လိုက်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်
အပြစ်ကြီးတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မြတ်စွာဘုရားနဲ့ တွေ့၊
အသိတရားတွေ ရသွားပြီး ရဟန္တာဖြစ်တဲ့အထိ ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ခဲ့လို့ ရဟန္တာဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မိဘကို
စော်ကားခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်အကျိုးပေးကိုတော့ ရဟန္တာဘဝ

မှာထည်း ခံစားသွားရသေးတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် အမေကို သေအောင် သတ်ခဲ့မိရင် အင်္ဂုလိ မာလဟာ ရဟန္တာဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“မှန်တယ်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း မိဘကို စော်ကား ခဲ့စဉ်တုန်းက အမှားတွေကို သိခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းမှာ တရားကို မကြိုးစား၊ မကျင့်ကြံခဲ့တဲ့အတွက် ငရဲမှာ ခံခဲ့ရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်ဟာ အသိ ရှိပေမယ့် အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင် အကျိုးမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သက်သေပြချက်တစ်ခုပဲ”

“ကျွန်တော်က ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဟာ မိဘတွေကို ရိုက်ခတ်ယှဉ်ဆဲရင် ရဟန္တာမဖြစ်နိုင်တော့လို့ စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျဖြစ်နေခဲ့တာ ကြာပြီ။ မေးလို့လည်း မရဘူး။ ရှင်းလည်း မပြကြဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကော်တယ်၊ ကပ် တယ်၊ ဂွတိုက်တယ်၊ ဓမ္မနာယနဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ် လို့ပဲ စွပ်စွဲနေကြတာ။ အခုတော့ ရှင်းသွားပါပြီ”

စာရေးဆရာ ဒဿမက ဝင်ရောက် ရှင်းလင်းပြောပြ ခဲ့သဖြင့် ပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မောင်သန်းဇင်လည်း ဘဝင်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လူကြီး တွေလည်း စိတ်ချမ်းသာခဲ့ကြရသည်။

ထို့ကြောင့် လူငယ်များ၏ စူးစမ်းလေ့လာ မေးမြန်း နေမှုများသည် ကော်ကပ်ပြောဆိုနေခြင်း၊ ဓမ္မနာယနပြုရာ နေခြင်းဟု တစ်ထပ်ချ မှတ်ယူ၍ မရနိုင်။ မှတ်ယူရန်လည်း မသင့်။ ဘာသာ သာသနာတော်ကို ယုံကြည်ကိုးစား စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် စူးစမ်းလေ့လာ မေးမြန်းနေကြသော လူငယ်တွေလည်း ရှိနေကြသည်ကို သတိပြုသင့်သေးသည်။ သူတို့ကို ကော်သည်၊ ကပ်သည်၊ ဂွတိုက်သည်၊ ဓမ္မနာယန ပြသည်ဟုသာ စွပ်စွဲပြောဆိုနေလျှင် လူငယ်တွေကို ဘာသာ သာသနာနှင့် ဝေးရာသို့ နှင်ထုတ်နေသလိုဖြစ်သွားနိုင်ပေ သည် ထို့ကြောင့် လူငယ်များ၏ ဘာသာ သာသနာများနှင့် ပတ်သက်သော လေ့လာမေးမြန်း စူးစမ်းသုံးသပ်နေမှုများကို ဥပေက္ခာမပြုသင့်ပေ။

(စာရေးသူ၏ ရေးသားတင်ပြမှုများမှာ လုံးဝ ပြီးပြည့် သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ စာရေးသူ၏ အသိအတွေးများနှင့် ရေးသားတင်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လိုအပ်ချက်များ ရှိနေ က ကျွမ်းကျင်သူ ပညာရှင်များမှ ပြုပြင်ပေးပါရန် လေးစားစွာ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။)

မင်းသစ္စာလှိုင် (ကနဏ္ဍ)

ရောဂါဆင်းရဲခြင်းကင်းဝေးအောင် “ဘုန်းကြွယ်” သေးကိုသောင်

ဆရာမကြီး ဒေါ်လှလှကြွယ် ၏

ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းမှန်ဆေး

ဖောဇိမိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်တိုင်အမှတ် - 2011Y 008995

ပင်ရင်း - ဘုန်းကြွယ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး - အမှတ်(၉၆)၊ ခရေပင်လမ်း၊ ၂/(က)ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

မှန်း - ၀၁၆၃၅၅၀၃၀၉ ၇၃၁၇၄၄၅၂ ၊ ၀၉ ၄၄၀၀၂၁၅၂၅

၂၀၁၅-နိုဝင်ဘာလအတွက် ကံကောင်းစေမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

ဒီစာမျက်နှာဟာ သင့်အတွက် ကံကောင်းစေမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာဖြစ်ပါတယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ မှန်တိုင်းထတဲ့ အခါ သံလိုက်အိမ်မြှောင်က တောင်-မြောက် လမ်းညွှန်ပြသလို၊ ဘဝကံပွင့်လန်းဖို့ တစ်ထောင့် တစ်နေရာက သင့်ကို အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

“အသိဉာဏ်၏ သဘာဝဖြင့် စဉ်းစားသည်။ ကြံဆသည်။ တွေးခေါ်သည်။ ဆင်ခြင်သည်။ အဖြေထုတ်သည်။ ဝေဖန်သည်။ ချင့်ချိန်သည်။ ပယ်သည်။ လက်ခံကျင့်သုံးသည်။ အသုံးချသည်။ ဤသည်ပင် လူ့အသိဉာဏ်၏ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်၏။”

(ဓမ္မပါလ ဆရာတော်)

၂၀၁၅ နိုဝင်ဘာလ စန်းပွင့်ရက်များ

၁၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၇၊ ၂၈၊ ၂၉ ရက်များ	အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၂၊ ၃၊ ၄၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၂၁၊ ၂၂၊ ၃၀ ရက်များ	မြောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၅၊ ၆၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆၊ ၂၃၊ ၂၄ ရက်များ	အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၇၊ ၈၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၂၅၊ ၂၆ ရက်များ	တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဇယားအတွင်းရှိ ရက်များမှာ ဆိုင်ရာ စန်းပွင့်ရက်များကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရက်များတွင် ဉာဏ်ရှိသလို လောကီအလုပ်များ ပြုနိုင်သည်။ ခရီးသွားလာမှု၊ စီးပွားကုန်သွယ်မှု၊ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်ပြုမှု၊ လူမှုရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ပညာရေးကအစ အသုံးချနိုင်သည်။

စန်းသည် မိသားစု၊ သိဟ်၊ ဓနရာသီများတွင် ရှိပါက အရှေ့အရပ်စန်းပွင့်၏။ ပြိဿ၊ ကန်၊ မကာရရာသီများတွင် ရှိပါက တောင်အရပ် စန်းပွင့်၏။ တု၊ ကုမ၊ မေထုန်ရာသီများတွင်ရှိပါက အနောက်အရပ် စန်းပွင့်၏။ ကရကင်၊ ဗြိတ္တာ၊ မိနရာသီများတွင်ရှိပါက မြောက်အရပ် စန်းပွင့်၏။

စန်းပွင့်အရပ်ကို မျက်နှာမူ၍ အကြံအစည်ပြုများ ပြုနိုင်သည်။ ကံရှိသရွေ့ ပွင့်လန်းပါမည်။

ဥပမာ - နိုဝင်ဘာလ ၁ရက်နေ့တွင် အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။

ဈေးရောင်းသူသည် အနောက်ဘက် မျက်နှာမူကာ ရောင်းမည်။ ခရီးသွားလိုသူသည် မိမိနေအိမ်မှ အနောက်အရပ်ဘက်သို့ ဦးစွာသွားပြီးမှ လိုရာခရီးဆက်မည်။ စာချုပ်စာတမ်းများ လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း အငြင်းပွားစရာ ဖြေရှင်းစရာ စကားပြောဆိုရာ၌ အနောက်ဘက် မျက်နှာမူကာ ပြောဆိုရမည်။

မနက်မိုးလင်း မျက်နှာသစ်ပါမူ အနောက်ဘက် လှည့်ကာ ဗလားထဲမှ ရေကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး မေတ္တသုတ်၊ သမ္မာဒွေ၊ သရဏဂုံ စသဖြင့် ရွတ်ကာ မျက်နှာသစ်ရမည်။

ဆေးဖော်သူ၊ အင်းချသူ၊ လောကီအစီအမံပြုပါကလည်း ထိုနေ့အဖို့ အနောက်လှည့်မည်ဆိုပါက ပို၍ ထိရောက်အောင်မြင်နိုင်ပါမည်။

နိဝင်ဘာလ အကြံပြုချက်

နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း စန်းပွင့်အရပ်ဘက် လှည့်ကာ ဖလားထဲရှိ ရေကို စိုက်ကြည့်ပြီး သရဏဂုံသုံးပါးကို ကိုးခေါက်ရွတ်ပါ။ ထိုရေဖြင့် မျက်နှာသစ်ပါ။ ဘေးကင်းရန်ကွာ စိတ်ချမ်းသာရပါလိုက်ပါ ဆုတောင်းပါ။ ရက်မပျက်လုပ်ပါ။ ထိုလအတွင်း ထူးခြားပါမည်။

ဤလအတွင်း အခက်အခဲများ ပြေပျောက်၍ ကုသိုလ်ကံပွင့်လန်းစေရန် -

- * တနင်္ဂနွေသားသမီးများသည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဒိဝါတပတိဂါထာတော်ကို ရွတ်ပါ (သက်စေ့ ခေါက်ရေ)။ သပြေပန်းဘုရားလှူပါ။
- * တနင်္လာသားသမီးများသည် တနင်္လာနေ့တိုင်း မေတ္တသုတ် သက်စေ့ရွတ်ပါ။ ဂန္ဓမာပန်း ဘုရားလှူပါ။
- * အင်္ဂါသားသမီးများသည် ရတနသုတ် သက်စေ့ရွတ်ပါ။ မတတ်နိုင်ပါက ရှစ်ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။ ရွက်လှပန်း ဘုရားလှူပါ။
- * ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများသည် သပြေပန်း ဘုရားလှူပါ။ သရဏဂုံသုံးပါးကို သက်စေ့ရွတ်ပါ။
- * ကြာသပတေးသားသမီးများသည် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ခန္ဓသုတ် သက်စေ့ရွတ်ပါ။ ဂန္ဓမာပန်း ဘုရားလှူပါ။
- * သောကြာသားသမီးများသည် ရွက်လှပန်း ဘုရားလှူပါ။ ရတနသုတ် (၂၁)ခေါက် ရွတ်ပါ။
- * စနေသားသမီးများသည် အရဟံသိဒ္ဓိဟူ၍ ပုတီးတစ်ပတ်စိပ်ပါ။ အုန်းပန်းလှူပါ။
- * ရာဟုသားသမီးများသည် ရာဟုထောင့်တွင် စက္ကယယ်တောင် (၁၂)ချောင်း၊ ရေ (၁၂)ခွက်၊ အလင်းတိုင်သက်စေ့ ပူးကာ နံသာတိုင် (၈)တိုင်ဖြင့် ပူဇော်ပါ။

ကျန်းမာရေး

နိဝင်ဘာ ၇ရက်မှစ၍ တစ်လလုံး မည်သူမဆို (အထူးသဖြင့် ကျန်းမာရေး မကောင်းသူများသည်) လေတိုက်မခံသော အဲယားကွန်၊ ပန်ကာ၊ ရေအကြာကြီးချိုးခြင်း၊ ခေါင်းလျှော်ခြင်းများ အထူးသတိရှိသင့်သည်။ ရှောင်နိုင်လျှင် ကောင်းသည်။ ရေချိုးလိုပါက ဆီး၊ ဝမ်း ကုန်စင်အောင် ဦးစွာပြုပါ။ ပြီးမှ ရေနွေးစပ်ပြီးချိုးပါ။ ခြေထောက်ပိုင်းက စ၍ ရေလောင်းပါ။ ပြီးမှ အပေါ်ပိုင်းကို ချိုးပါ။ ကျန်းမာရေးညံ့သူများ ဤစနစ်အတိုင်း လိုက်နာပါက ကောင်းပါမည်။ အချို့မျိုးစုံ စားနိုင်သည်။ သကြားစားသုံးပါ။ အအေးနှင့် အခါးရှောင်ပါ။

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအားလုံး

ဘေးကင်း ရန်ကွာ စိတ်ချမ်းသာ၍ မကောင်းဘေးမှ ကင်းဝေးစေရန် ရည်ရွယ်လျက် မွေးနေ့မနက်တွင် ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဘယာကြော် (၁၀)ခုနှင့် ဆွမ်း (၁၀)ပွဲပြင်၍ ရတနသုတ်ကို ရွတ်ခံကာ ဘုရားပူဇော်ပါ။ ■

ပေါင်ကြောပြတ်ခြင်းကို ကုသနည်း

ဝင်းဇော် (သုံးဆယ်)

တစ်ခါက ကျွန်တော်၏ တူဝမ်းကွဲတစ်ယောက်သည်
တစ်နေ့ကစားရင်း ဘောလုံးကို မစိတမီ ခြေဖြင့် လှမ်းထိုး
ပေါင်အရင်းနားရှိ ပေါင်အတွင်းကြောမှာ နာကျင်
သည်ဟု ပြောပြသည်။ ဘောလုံးလည်း ဆက်ကန်၍
သွားသွား သုံးလခန့်ကြာတော့ ပေါင်းအတွင်းဘက်တွင်
ကြောထုံးနေသည်သလို အဖုကြီးဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော်တို့က ဘောလုံးသမားကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်ထံသို့
လာပြီး ပေါင်အတွင်းကြောထုံးနေသည်ကို ပြသပြီး
သိပ်လုပ်ရမည်ကို ညွှန်ကြားပေးရန် အကူအညီတောင်း
သည်။
ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် အကြောဆိုသည် အမျှင်များမှာ
အစိတ်အပိုင်းအမျိုးမျိုးရှိသည်။ အာရုံကြောဆိုတာ ရှိ
သွေးကြောဆိုတာ ရှိသည်။ သွေးကြောတွင် သွေး
ကြောနှင့် သွေးပြန်ကြောဟူ၍ဖြစ်သည်။

သွေးလွှတ်ကြောဆိုသည်မှာ နှလုံးက သွေးများကို
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့ အရောက်ပို့ပေးရသော သွေးကြော
များဖြစ်သည်။ သွေးပြန်ကြောဆိုသည်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်
အစိတ်အပိုင်းမှ နှလုံးဆီသို့ သွားသော သွေးကြောများ
ဖြစ်သည်။

အာရုံကြောတွင်လည်း ထိတွေ့မှု အပူအအေး၊ နာ
ကျင်ခြင်း စသော ပြင်ပအာရုံများကို ဦးနှောက်ထံသို့ ပို့ပေး
သည့် အာရုံခံ အကြောများ ရှိသည်။ ထို့ပြင် ဦးနှောက်မှ
တစ်ဆင့် ကြွက်သားများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေအောင်
လှုံ့ဆော်ပေးသည့် ကြွက်သားဆိုင်ရာ အာရုံကြောများ ရှိသည်။
တစ်ဖန် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ ရှိသော သွေးမဟုတ်သည့်
အရည်ဖြူများကို ပို့ဆောင်လှည့်ပတ်ပေးသည့် အကြောများ
လည်း ရှိပြန်သည်။

ဒီတော့ ဘယ်အကြောကို ထိခိုက်သွားသလဲဆိုတာ
ကို စမ်းကြည့်ဖို့တော့ လိုပါသည်။ အာရုံခံအကြောပြတ်သွား

သည်ဆိုပါက မနာကျင်။ ခြေထောက်တွင် သိမ့်အာရုံသာ ထိခိုက်သွားနိုင်ပါသည်။ ထုံသွားနိုင်ပါသည်။

ကြွက်သားဆိုင်ရာ အာရုံကြောပြတ်သွားသည်ဆိုလျှင် လည်း မနာကျင်ပါ။ လေဖြတ်သကဲ့သို့ မလှုပ်ရှားနိုင်ရုံသာ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

သွေးပြန်ကြောပြတ်သွားသည်ဆိုလျှင်လည်း မနာကျင် ပါ။ သွေးပြန်ကြောထုံးလျှင် အကြောစိမ်းစိမ်းကြီးတွေကို တီကောင်ကဲ့သို့ အရေပြားအောက်တွင် တွေ့ရတတ်သည်။ ဖြစ်တတ်သည့် နေရာက ခြေသလုံးမှာ ဖြစ်သည်။

အားကစားတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်နေစဉ်အတွင်း ဖြန့်ခနဲ အလွန် နာကျင်ပြီး ဆက်မကစားနိုင်အောင် ဖြစ်လျှင်တော့ သွေးလွှတ်ကြောပြတ်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သွေးလွှတ်ကြော ပြတ်လျှင် ကြွက်သားမှာ သွေးအလုံအလောက် မရရှိဘဲ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

ရေမရသည့် အပင်ငယ်ကလေးများကဲ့သို့ ကြွက်သား မျှင်ကလေးများသည် ခြောက်သွေ့ပြီး သေသွားနိုင်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် လုံးဝ မသေမီမှာ အာဟာရလိုအပ်သည့်အတွက် အလွန်ပင် နာကျင်တတ်ပါသည်။ ညစ်ထားသလို နာကျင် တတ်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အလေးကြီးနှင့် ဖိထားသလို နာကျင်တတ်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

နုလုံး လေဖြတ်သည်ဆိုသည်ကို ကြားဖူးကြသည် မဟုတ်လော။ ၎င်း နုလုံးသွေးကြောပိတ်၍ နုလုံးမှ သွေး ကြောများ နာကျင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းမလုပ်ဘဲ အပြင်းအထန် ကစား သည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ ဖြန့်ခနဲ ခြေလက်အလွန်အမင်း ဆန့် ထုတ်ကစားလိုက်သည့်အခါဖြစ်စေ၊ သွေးလွှတ်ကြောလေး များ ပြတ်သွားတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ အလွန်ပင် နာကျင် တတ်ပါသည်။ အနားယူလျှင် သက်သာသွားတတ်ပါသည်။ ၎င်းကြွက်သားတစ်လျှောက်ကို အသုံးပြုလျှင် ပြန်လည် နာကျင်တတ်ပါသည်။ အလွန်နာကျင်နေတဲ့ ပေါင်ကို ရေခဲနွေး

အိတ် မကြာခဏ ကပ်ပေးရပါမည်။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာ ကို အလွယ်ပြောရရင် ပေါင်ကြောပြတ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

သွေးလေ မလျှောက်သလို ထုံကျင်နာနေသော ပေါင် ကြောပြတ်သည့်ဝေဒနာကို အမြန်ဆုံး ပျောက်ကင်းစေတာ ကတော့ ကြောင်လျှာမြစ်အခေါက်ဖြစ်သည်။ ထိုအခေါက်ကို သာ သွေးလိမ်းလိုက်ပါက အမြန်ဆုံး သက်သာပျောက်ကင်း စေသည်။

တိုင်းရင်းမြန်မာဆေးကျမ်းများ၌ ကြောင်လျှာသည် ဖန်ခါးအရသာရှိပြီး ပူစပ်သည်။ အစာကို ကြေမှုစေသည့် နှုတ်ကို မြိန်စေသည်။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေသည်။ လေ သလိပ်ကို နိုင်သည်။ မြင်းသရိုက်၊ ဝမ်းသက်၊ အဖျား၊ အမ ကြေ၊ နူနာ၊ ပျို့အန်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုးရောဂါတို့ကို ပျောက် ကင်းစေသည်ဟု ဆိုထားပါသည်။

ကြောင်လျှာမြစ်ကို သွေးလိမ်းပေးလျှင် အနာဝင်၊ ခေါက် ကိုက်ခြင်းကို ပျောက်ကင်းစေသည်။

ကျွန်တော်၏ တူသည် ကြောင်လျှာမြစ်ခေါက်ကို ပေါင်ရင်းတစ်ခုလုံး တစ်နေ့ သုံးကြိမ်လိမ်းပေးရာ ပေါင်ကြော ပြတ်ခြင်းဝေဒနာသည် လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားပါသည်။

ထိုသို့ ဆေးလိမ်းနေစဉ်ကာလအတွင်း ပနာကျင်သော အလွတ်လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်ပေးရသည်။ လေ့ကျင့်ခန်းကို တိုး၍တိုး၍ ပြုလုပ်ပေးရမည်။ ခွန်အား အပြည့်အဝ အသုံးချပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် အားကစားနည်းများ တွင် မယှဉ်ပြိုင်မီ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းများနှင့် အကြောလေ့ ကျင့်ခန်းများကို ပြုလုပ်ပေးသင့်ကြောင်း အကြံပြုထား သည်။

ဝင်းဇော် (သုံးဆူ)

မဂ္ဂဇင်း

ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၁) (၃၁)လမ်း(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း-- ၇၃၀၅၀၄၇၁။

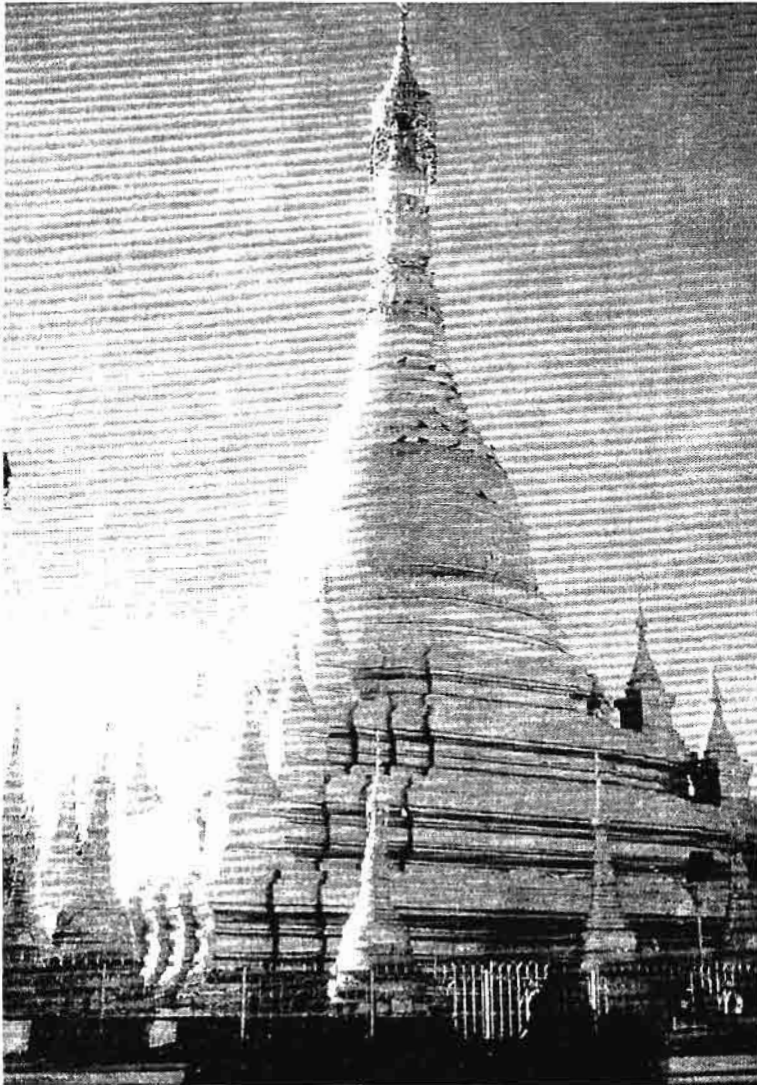

ရွှေယင်မျှော်စေတီတော်ရှိ ရုပ်ပွားတော်
သာစည်မြို့နယ်၊ ရွာကြီးကျေးရွာ။

ကုမ္ပဏီသယမဟိန္ဒဝေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

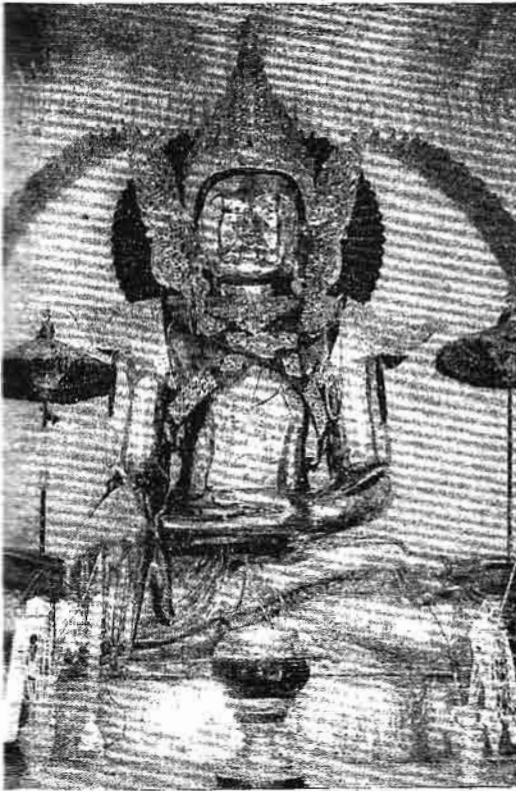
မင်းပေါင်းစုံညီ ရွှေယင်မျှော်စေတီ

၁။ သီရိဓမ္မာသောကမင်း

သာသနာတော်သက္ကရာဇ် ၂၂၄ခုနှစ်သို့ ရောက်ရှိလေသော် အိန္ဒိယပြည် မဇ္ဈိမဒေသ ပါဠိလိပုတ်နေပြည်တော်တွင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် တတိယ သင်္ဂါယနာတင်ပြီး၍ ကိုးတိုင်း ကိုးဌာနသို့ သာသနာပြုရန် အရှင်ယောနက

မထေရ်နှင့် အရှင်မဟာဂိက္ခိတမထေရ်အပျိုရှိသော မထေရ်ကြီးများနှင့်အတူ တိုင်းခန်းလှည့်လည်တော်မူခဲ့၏။ ထိုအခိုက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ မန္တလေးတိုင်း၊ မိတ္ထီလာခရိုင်သာစည်မြို့နယ်၊ ရွာကြီးကျေးရွာအနီးရှိ ယခု ရွှေယင်မျှော်တည်နေရာသို့ ရောက်ရှိလေသည်။ မင်းကြီး ပင့်ဆောင်

ကိုးကွယ်သော ဓာတ်တော်၊ မွေတော်များသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားရှင်တော်မြတ်နှစ်ဆူပုံဟန် တန်နိုးပြင်ဟာ ပြတော်မူ ၍ ကောင်းကင်မှ သက်ပြီးလျှင် အရှေ့အရပ်သို့ ရပ်တော်မူ လျက် နေတော်မူဟန်ကို ဖူးမြော်တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင် ညွှန်ပြရာ ဤဒေသ မြေမြတ်မဟာအရပ်၌ ရွှေမုတ္တော စေတီတော် (ယခု ရွှေယင်မွှေစေတီကော်)ကို ဦးစွာပထမ တည်ထားတော်မူခဲ့သည်။

၂။ အနော်ရထာမင်း

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း ၁၃၅၆ နှစ်တိုင်တိုင် မင်းတို့ ပေါက်ရောက်သွားလာခြင်းမရှိဘဲ ကွယ်ပျောက် တိမ်မြုပ် နေခဲ့သည်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၄၀၁ ခုနှစ်တွင် ပေါက္ကရာဇာ အနော်ရထာမင်းစောသည် တိုင်းခွင်လှည့်လည်ရာ ညောင် ရွှေအင်းတိမ်အရပ်မှ အောက်ကျင်းသို့ သက်ဆင်းလှည့် ရောက်တော်မူရာ ရွှေမုတ္တောစေတီမြေနေရာမှ အရှေ့ နှစ်တိုင် ခန့်တွင် ရပ်နားတော်မူ၏။ ခရီးဆက်တော်မူရာ ဆင်ဖြူတော် က ကကြီးတန်ဆာ အတင်မခံဖြစ်ခဲ့၏။ ဆင်တော်ဦးခေါင်း လှည့်ရာအရပ်ရှိ သမ္ဗုဒ္ဓ ဆူရဗိဇ္ဈာန်ကို ရှင်းလင်းရာမှ ရွှေမုတ္တော စေတီ၏အထက်မှ ဥဒေါင်းပမာဏ ရွှေယင်ကောင်သဏ္ဌာန်

ပြင်ဟာပြ၍ တောင်စုစုသို့ ပျံကြသည်ကို မင်းကြီးကိုယ်တိုင် မျှော်ဖူးရသဖြင့် ရွှေမုတ္တောစေတီကို တိုးချဲ့ ပြုပြင်ပြီး ရွှေယင် မျှော်စေတီတော်ဟု သမုတ်တော်မူခဲ့သည်။ သီရိဓမ္မာသောက မင်းကြီးမှ အစထား၍ အနော်ရထာ မင်းစောနှင့်တကွ ရေး ဘုရင်မင်းဆက် (၁၇)ဆက်တိုင်အောင် ပြုပြင်မွမ်းမံ တည် ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြပါသည်။

၃။ ထီးလှိုင်ရှင် ကျန်စစ်မင်း

သက္ကရာဇ် ၄၂၆ခုနှစ်၊ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ သော ထီးလှိုင်ရှင် ကျန်စစ်မင်းသားသည် မူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့ နှင့် တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာရာ၊ ယခု ညောင်ရမ်းဟုခေါ်တွင် သောအရပ်သို့ ရောက်သဖြင့် တဲနန်းတော်၌ စံနေရာ မပြတ် ကိုးကွယ်လျက်ပါလာသော ဦးခွံတော်ဓာတ်၊ လက်ဝဲနားသွေး မွေရှင်တော်ဓာတ်၊ လက်ဝဲနားသွေး မွေရှင်တော်ဓာတ်တို့ သည် ညဉ့်အခါ ဖျာကြီးရှိ၍ တန်ခိုးရောင်ခြည် မီးလျှံကဲ့သို့ တဲနန်းတော်ထက် ကြွ၍ မြောက်စူးစူးသို့ ပြန်သည်ကို မင်း ကြီး ရှောင်တခင် မြင်တော်မူကာ မီးဟူသောအမှတ်ဖြင့် “မီး...မီး”ဟု ယောင်ယမ်းတော်မူ၏။ ဤသည်ကို အာရုံပြု၍ ထိုအရပ်ကို “ရှောင်ရမ်း”ဟု သမုတ်သတည်း။ နောင်တွင်

“ညောင်ရမ်း”ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာပေသည်။

မင်းကြီးလည်း အကြံတော်ဖြစ်သည်ကား ငါးကွယ်လျက် ပါလာသည့် ဓာတ်တော်တို့သည် အနော်ရထာမင်းစော ဌာပနာခဲ့သော ကောင်းမှုတော်နှင့်အတူ ကိန်းဝပ်တော်မူလိုဟန်ရှိသည်။ သို့ကြောင့် အတူကိန်းဝပ်တော်မူစေမှ သင့်မည်ဟု အကြံတော်ပြုပြီးလျှင် ရွှေယင်မျှော်စေတီတော်သို့ အရောက်လာ၍ အနော်ရထာမင်းကြီး၏ ဌာပနာတိုက်ကို တူးဖောက်ပြီးလျှင် သံတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ခံ၍ လေတဝန်ကျောင်းတော်သဏ္ဌာန် ရွှေစင်အတိပြုလုပ်ပြီး ကျောင်းတော်တွင် ရွှေပလ္လင်ထက်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှေ့သို့ မျက်နှာတော်မူကာ အဘိဓမ္မာတရားဟောတော်မူဟန်စီမံပြီး ကျောင်းတော်မုန့်ကင်းအထွဋ်ဖျား၌ ပတ္တမြားရှင်ကို တစ်တိုက်လုံး ထွန်းလင်းစေရန် တပ်တော်မူသည်။

မင်းကြီးသည် မိဖုရား လေးယောက်နှင့်တကွ တရားနာဟန်အရပ်တို့ကိုလည်း ဖွဲ့စည်းရွှေစင် တစ်သိန်းစီချည်း ပြုလုပ်ပြီးကား ဌာပနာတိုက်သို့ သွင်းသည်။

ဦးခွဲတော်ဓာတ်၊ လက်ရှာနားသွေး မွေရှင်တော်ဓာတ်၊ လက်ဝဲနားသွေး မွေရှင်တော်ဓာတ် (၃)ဆူကို ဌာပနာတော်မူပြီးမှ ဌာပနာတိုက်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပိတ်ပြီးနောက် အထက်စေတီတော်ကို ရွှေပစ္စုန်ခွံအပြည့် ထည့်တော်မူသည်။ အနော်ရထာမင်း လျာဉာမျှကိုလည်း ထပ်မံ၍ လှူတော်မူသည်။

၄။ အလောင်းစည်သူမင်း

ဆင်စကြာရှင် အလောင်းစည်သူမင်းသည် သက္ကရာဇ် ၄၅၇ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ခြေ နှစ်သိန်း၊ အမတ်ရှစ်သောင်း ခြံရံကာ နောက်တော်ပါး ဆင်စကြာနှစ်စီးနှင့် တကွ တိုင်းခန်းလှည့်လည်ရာ အောက်ကျင်း မြေညီသို့ ဆင်းသက်လှည့်လည်ရာ ရွှေယင်မျှော်စေတီအနီးသို့ ရောက်လတ်သော မျက်ကွင်းတော်ဓာတ်နှင့် တကွသော မွေတော်ဓာတ် (၆)ဆူတို့သည် ပရိက္ခရာရှစ်အင်နှင့် ကောင်းကင်သို့ တက်ကြွ၍ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူလျှင် အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် ဆင်တော်မှ သက်ပြီးသော် မြေတွင် ဝပ်လျက် အမတ်ရှစ်သောင်း ဗိုလ်ခြေအပေါင်းနှင့်တကွ ပူတော်ကြကုန်၏။

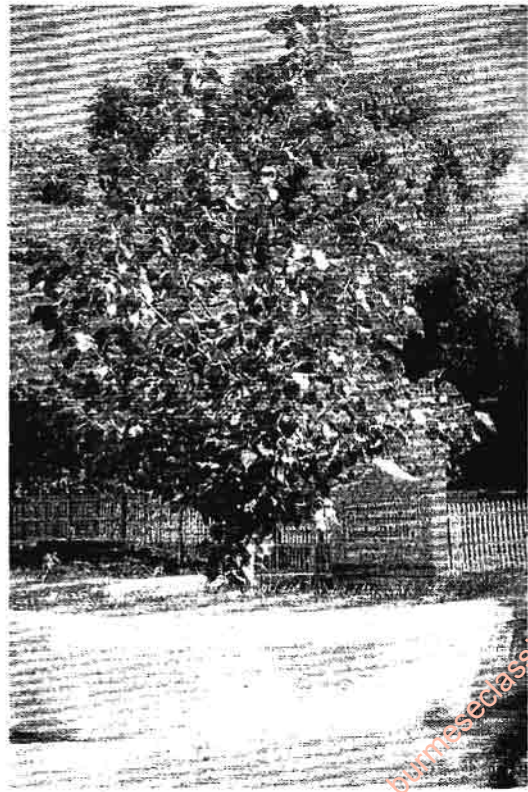
နေမွန်းတည့်သည့်တိုင်အောင် ဓာတ်တော် (၆)ဆူ သွယ်ကွန်မြူးကာ တည်လျက်ရှိရာ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ နေသောသူတို့သည် မိမိတို့ဘက်သို့ မျက်နှာတော်လှည့်

သည်ဟု ထင်မှတ်ကြရကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် စေတီတော်အရှေ့မျက်နှာက ဥမင်ကဲ့သို့ ဖောက်စေအပြီးမှာ အလျား (၁၀)တောင်၊ အနံ (၅)တောင်ရှိသော ကျောက်ဖျာ (၆)ချပ်ကို ခင်းကာ ပိတ်ဖူးလျက် ကြေးပြားအထူ တစ်တိုင်၊ ရွှေပြားအထူ တစ်တိုင် ကောင်းမွန်စေစွာ ပြုလုပ်၍ မြကျောက်ဖျာထက် မြတ်စွာဘုရားသည် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့အား တရားဟောတော်မူဟန် ရုပ်ပွားတော်၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါး၏ ရုပ်ပွားတော်၊ မင်းကြီးအရုပ်၊ မိဖုရား လေးဦးအရုပ်၊ သားတော် လေးဦးအရုပ်များကို ရွှေစင်တစ်သိန်းစီချည်း သွန်းလုပ်ဌာပနာ၏။ ဆင်စကြာနှစ်စီး (၂)ရပ်မှာ ငွေစင်တစ်ပိဿာ ငါးဆယ်စီ သွန်းလုပ်ဌာပနာ၏။

လက်ရှာ နားတော်ဓာတ်ကို ပတ္တမြားကြတ်နှင့် ထည့်၍ လက်ဝဲနားတော်ဓာတ်ကို မြကြတ်နှင့် ထည့်၍ ဌာပနာတော်မူ၏။

တိုက်တော်အပိတ် မျက်နှာကြက်မှာ ကြာငုံကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် နေ့ညမပြတ် တစ်တိုက်လုံး ထွန်းလင်းစေရန် အထွဋ်ဖျားတွင် ပတ္တမြားရှင် တပ်၍ ကောင်းမွန် ခိုင်ခံ့စွာ ဌာပနာတိုက်ကို ပိတ်ပြီးမှ အထက်စေတီတော်ကို သံတောင်

(၉)တောင် ထပ်ဆင့်ပြုလုပ်ပြီးကာလ ထီး (၅)ဆင့် ကြာပုံ နန်းကင်း ဆပ်သွားဖူး ငှက်မြတ်နားတို့သည် ရွှေစင်အတိအကျ ခေမံ အထွဋ်ဖူးတွင် ပြည်တန်ပတ္တမြားနံရံတံ တပ်တော်မှ သတည်း။ ဖိနပ်တော်တိုင်လည်း ရွှေပုစွန်ခွံအပြည့်ထည့် တော်မူ၏။

၃ နရပတိစည်သူမင်း

ဆင်စကြာရှင် အလောင်းစည်သူမင်းကြီး၏ မြေးတော် လှေစကြာရှင် နရပတိစည်သူမင်းကြီးသည် အရိမဒ္ဒနာ ဆင်ကွဲပြည်ကြီးကို သက္ကရာဇ် ၅၃၆ခုနှစ်တွင် နန်းတက်တော် မူ၍ ထိုမင်းကြီးသည် ကုန်းကြောင်း၊ ရေကြောင်း တပ်ပေါင်း နှိပ်ပါ ခြံရံကာဖြင့် လှေနာဝါခပင်းနှင့် ရေကင်းခရီး လှေ ကြောစီးပြီးလျှင် သက္ကရာဇ် ၅၆၈ ခုနှစ်တွင် တိုင်းခန်းလှည့် ထည့်တော်မူသောအခါ ဗလဝါမှခသို့ ရောက်ပြီး နောက်ပြန် ထာတော်မူရာ မလာယုကျွန်းသို့ ရောက်တော်မူကာ မြတ်စွာ ဘုရား၏ လက်ျာမျက်လုံး သူလာဓာတ်ကို ပတ္တမြားကြွတ် နှင့်တကွ ဦးခေါင်းတော်ထက် ရွက်တော်မူကာ လှေစကြာ နှံ၍ ဆီးရေလမ်းဖြင့် မြန်းခဲ့သော် ရွှေယင်မျှော်စေတီတော်၏ အရှေ့ ဝှုတော (၅၀၀)ခန့်လောက်အရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရာ သုတေကြာ မသွားဘဲ၊ ရပ်တန့်ရှိနေသောကြောင့် သမားဖြူ သာညိုတို့ကို မေးတော်မူသော် ရှေး ဘေးလောင်းတော်တို့ ထည့်ထားခဲ့သော ဓာတ်တော်၊ မွေတော်ရှိသဖြင့် အရှင်မင်း ကြီးကို ဖူးမြင်စေလိုသောကြောင့် နတ်တို့အား တားမြစ်ဟန် အနုန်ဖြစ်ပါသည်ဟု တင်လျှောက်သော် ဘုရားဓာတ်တော် ထီးအောင်းသော စေတီတော်ကို တွေ့အောင် တက်ကို နှံ၍ ရှာစေတော်မူသောကြောင့် ထိုတောင်ငယ်သည် ယခု အိုင်အောင် “တက်ပစ်တောင်” ဟု တွင်သတည်း။

တက်ကို ပစ်၍ ရှာကြသောအခါ စေတီတော်ကို ရွှေသဖြင့် စေတီတော်၏အနီး အရှေ့မျက်နာက လှေစကြာ

ဆိုက်ရပ်လျက် မြေကြီး သည်းထန်စွာ လှုပ်သဖြင့် သမား ဖြူ သမားညိုတို့ကို မေးတော်မူရာ တင်လျှောက်သည်ကား ယခု မြေလှုပ်ခြင်းသည် အရှင်မင်းကြီး၏ ဘုန်းပါရမီကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ရောင်သေး ရောင်ငယ် ရောင်ခြောက်သွယ် တို့နှင့် ပြတော်မူမည်ဟု တင်လျှောက်သည့်အတိုင်း ရှင်ပင် စေတီမှ ရောင်သေး ရောင်ငယ် ရောင်ခြောက်သွယ်တို့ဖြင့် ပြတော်မူသည်ကို မင်းကြီးမြင်တော်မူရလျှင် အလွန်ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်တော်မူလှ၍ စေတီတော်အရှေ့မျက်နာက ဌာပနာတိုက် တူးဖောက်ပြီးလျှင် ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ကို ခင်းလျက်၊ လေးချပ်ကို ကာ၍ ခင်းသော ကျောက်ဖျာ အထက်၌ ငွေပြားထုတစ်တိုင်၊ ရွှေပြားထုတစ်တိုင် ရေမိုး မဝင်အောင် မြဲမြံသိပ်သည်းစွာပြုလုပ်ပြီးမှ တံတိုင်းလေးတိုင် အထက်၌ ကြာပုံကြီးအောက်၌ ကြာပုံကြီးနှင့်တကွ ခံ၍ လက်ျာ မျက်လုံးတော် သူလာဓာတ်ကို ပတ္တမြားကြွတ်နှင့် ထည့်ပြီး၊ တစ်ဖန် သင်္ကန်းတော် ရွှေစင်စေတီတော်သို့ ထည့်ပြန် သည်။

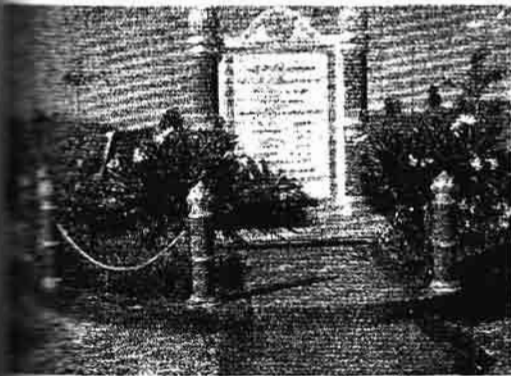
သင်္ကန်းတော်စေတီကို တစ်ဖန် ဇမ္ဗူရစ်စေတီတော်၌ ထည့်ပြီးမှ ၎င်းစေတီတော်အထွဋ်အဖျားတွင် တိုက်အလုံး လင်းစိမ့်သောတု ဒေါင်းဥခန့်ရှိသော ပတ္တမြားကို တင်တော်မူ ၍ ဌာပနာတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သုတေကြာ လှူသော ယနာနိစ္ဆာန် ကို (၄၉)လုတ် ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးမှ နေရဇ္ဇရာမြစ်၌ ရွှေခွက် မျှောရာ ရပ်တော်မူဟန်ရပ်ကို ဇမ္ဗူရစ်ရွှေစင် မှုးချိန်တစ်သိန်း နရပတိစည်သူမင်းကြီးရုပ်တု၊ ဖိနပ်ရား ဝေဠုဝတီရုပ်တု၊ မဇ် တော် (၄)ဦးရုပ်တုများကို ရွှေစင်မှုချိန် တစ်သိန်းစီချည်း ပြုလုပ်ဌာပနာပြီးသော် သေသပ်မြဲမြံစွာ ဌာပနာတိုက်ကို ဝိတ်၍ “ဤသို့ စက်နစ်ခုထားပြီးလျှင် အစိန္တေယျအတိုင်း မသိသော ဘုရားရှင်ပင် တန်ခိုးတော်အားဖြင့် စေတီတော် ကို အန္တရာယ်ပြုအံ့လျှင် လူမိစ္ဆာတို့ မတတ်နိုင်စေကုန်အံ့ သတည်း” ဟု အစိဋ္ဌာန်တော်မူသည်။

အထက်စေတီတော်ကို ရွှေပုစွန်ခွံ ထည့်ဖော်မူပြီးမှ ကြာပုံက စ၍ ထီးတော် (၅)ဆင့် တင်လျှောက်တော်မူသည်။

၆။ ပင်းယ ငါးစီးရှင်မင်း

သက္ကရာဇ် ၇၀၄ တွင် နန်းတက်သော ငါးစီးရှင် ကျော်စွာမင်းလက်ထက် ရွှေယင်မျှော်စေတီတော်၏ တောင် ဝှုတေအရပ်မှ ဘုရားကိုယ်တော်ကဲ့သို့ ကိုယ်တော်စား (၉)ပါး သံဃာတော် (၉)သိန်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူ၏။ “ငါးစီးရှင်မင်း

တရားသည် ငါ့အား မဖူးဘဲ အဘယ်ကြောင့် ကြာလေ သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူသည်ကို အိပ်မက်မြင်တော်မူသည် ဖြစ်၍ ခုနစ်ရက်အတွင်း၌ မူးမတ်တို့နှင့် စုရုံး တိုင်ပင်တော် မူပြီးလျှင် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ ရွှေယင်မျှော် ရှင်ပင်ကို ဖူးမြော်မည်ဟု ချီတက်တော်မူခဲ့ရာ “ဝမ်းသာ” ဟူသောအရပ် သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ရွှေယင်မျှော်စေတီတော်နား နီးခဲ့လျှင် “ဝမ်းသာလု၏” ဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် ထိုအရပ်သည် ယခုတိုင်အောင် “ဝမ်းသာ” ဟု တွင်သတည်း။

ထိုမင်းတရားသည် ရွှေယင်မျှော်စေတီသို့ ဆိုက်ရောက် က်ကာလ မြောက်မျက်နှာက သံတောင်အလျား (၁၀) တောင် အနံ (၅) တောင် တူးဖော်ပြီးလျှင် ကျောက်ဖျာအရောင် ဖန်ဆင်းအရောင်ကဲ့သို့ တစ်ချပ်ကို ခင်းလျက်၊ လေးချပ်ကို ကာ၍ ဌာပနာတိုက် ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ပြီးကာလ ရွှေပြား ထု လက်လေးသစ်၊ ရွှေပြားထု လက်လေးသစ်။

လုံးပတ် လေးထွာရှိသော ငွေတိုက်ကို အောက်- အထက် ကြာပုံကြီးနှင့်တကွ လေးတိုင်ကျောက်ဖျာခင်း ပြီးလျှင် ဂေါတမဘုရားရှင်၏ လက်မတော်နှစ်ဆူကို ပတ္တမြား ကြတ်တွင် တစ်ဆူစီထည့်ပြီးမှ မြစေတီ သံတောင် တစ်တောင်စီတွင် တစ်ဖန်ထည့်၍ ငွေသား (၁၅၀) ကျပ်စီ သွန်းလုပ်သော ဆင်ဖြူ (၅) စီးအရပ်ကို စေတီအောက်က ခံ၏။

မြစေတီအထွင်အဖျား၌ နေညမပြတ် ထွန်းလင်းစေ ရန် ပတ္တမြားရှင်နှစ်လုံးတပ်တော်မူ၏။ ငွေအတိပြီးသော အငွေ ဝိသရုပ်ထုတော်ကိုလည်း ဗောဓိပင်နှင့်တကွ ဌာပနာတိုက်သို့ သွင်း၍ ကောင်းမွန်စွာ တိုက်ကို ဝိတ်သတည်း။

အထက်စေတီတော်ကိုလည်း ဖိနပ်တော်က စ၍ ငှက်မြက်နားတိုင်အောင် ရွှေပုစွန်ခွံ ထည့်တော်မူ၏။

၇။ ပထမ မင်းခေါင်

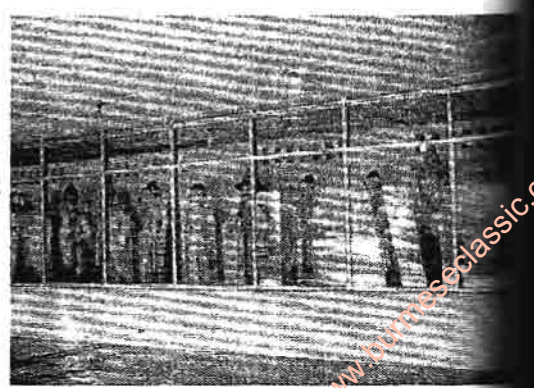
အင်းဝမြို့ကိုတည်၍ မင်းလေးဆက်မြောက် ပထမ ဘုရင်မင်းခေါင်ကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၇၆၃ တွင် နန်းတက် စိုးစံတော်မူသောအခါ ထိုမင်း၏ မိဖုရား “အတုလဒေဝီ” ကား ဂေါတမ ဘုရားရှင်လက်ထက်က ဗျာဒိတ်ရခဲ့ဖူးသော မိန်းမမြတ်ဖြစ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်တော် ရွှေယင်မျှော် သည် နန်းတော်ရှေ့ ကောင်းကင်ထက်က ရပ်တံမူပြီးမှ “ဒကာတော်မ အတုလကား အဘယ်ကြောင့် ငါ့အား မဖူးမြင် ဘိသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူသည်ဟူ၍ အိပ်မက်ထင်လာက ဘုရင်မင်းခေါင်အား ပြန်ပြောတိုင်ပင်ပြီးမှ ဘုရင်မင်းခေါင်နှင့်

အတုလ မိဖုရားတို့သည် စစ်အင်္ဂါ လေးပါးနှင့် ချီတက်ခဲ့ရာ ရွှေယင်မျှော်စေတီတော် အနောက်စူးစူးတာ (၅၀၀) အတွင်း ခန့်၌ တဲနန်းဆောက်၍ ဖူးမြင်တော်မူလျှင် ရွှေယင်မျှော် စေတီတော်သည် နံနက် နေထွက်က မွန်းတည့်တိုင်အောင် ကောင်းကင်သို့ စုန်ယာဉ်တက်ကြွတော်မူလျှင် နတ်တို့ သောင်းသောင်းသဲသဲ ပျားကြီးသံကဲ့သို့ ပူဇော်ကြကုန်သနည်း။ ပတ္တမြားတို့သည် မြေပြင်အနှံ့မျှ ကွမ်းသီးခန့် ကျကုန်သည်။

ထိုအခါ မင်းမိဖုရားနှစ်ပါးမှ စ၍ လူအပေါင်းတို့ ပူဇော်ကြကုန်သည်ကား ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေလက်ကြတ်၊ ရွှေနားထောင်၊ ရွှေဆံထိုး၊ ရွှေလည်ရွဲ့၊ ရွှေလက်စွပ်၊ ပုတီး စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ အပူဇော်ခံပြီးမှ စံမြဲ နေရာ၌ ကိန်းဝပ်တော်မူသတည်း။

မင်းကြီးလည်း ဌာပနာတိုက်ကို စေတီတော်အောက် အနောက်မျက်နှာက တူးဖောက်၍ အလျား (၈) တောင် အနံ (၇) တောင် ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ်ပြီးမှ ကြေးပြား တစ်ထပ်၊ ရွှေပြားတစ်ထပ်၊ စိမ့်ခင်းကျင်း ကာရံပြီးသော် လက်ျာမျက်ရိုးတော်ဓာတ်ကို မြကြတ်တွင် ထည့်၍ တစ်ဖန် မြစေတီ၌ ထည့်ပြန်သည်။ ထိုပတ္တမြားစေတီကို သံတော် တစ်တောင်ရှိသော ရွှေစေတီ၌ ထည့်သွင်းပြီးမှ တစ်တိုက် လုံး လင်းစေရန် ရွှေစေတီအထွတ်ဖျား၌ ပတ္တမြားရှင် တပ် တော်မူသည်။

အငွေဝိသဘုရားရှင်ရုပ်ထုတော်ကိုလည်း ဌာပနာတိုက်သို့ သွင်းသတည်း။ ဂေါတမဘုရားရှင် ရုပ်တုတော်နှင့် ရှင်သား ပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ ရုပ်တုတော်ကား ရွှေစင် မှုန့် တစ်သိန်းစီ၊ မင်းမောင်နှံနှစ်ပါးအရပ်ကား ရွှေစင် မှုန့် တစ်သိန်းစီ၊ မြင်းတောင်စိုင်ရာကြီးအရပ်များကို ရွှေစင်ကုန် တစ်သိန်း၊ မင်းမောင်နှံနှစ်ပါးအရပ်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဓာတ် တော်ကို ဦးထိပ်ထက် လက်အုပ်ချီ၍ တရားနာဟန် ဖြစ်

ထုပ်ပြီးမှ တိထိ ၁၅ရက်ပြည့်သောအခါ နွေဌာပနာတိုက် သို့ သွင်းသတည်း။ အထက်စေတီကိုလည်း ရွှေအပြည့် သင်းချော ရွှေမျက်ပါးလေးထပ် တစ်ခါတည်းပြီးစေ၏။

၈။ ဆင်ဖြူရှင်သီဟသူ

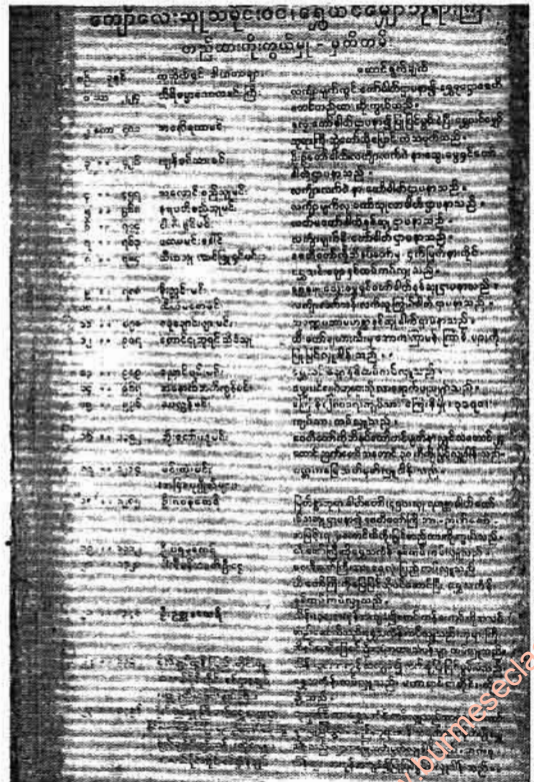
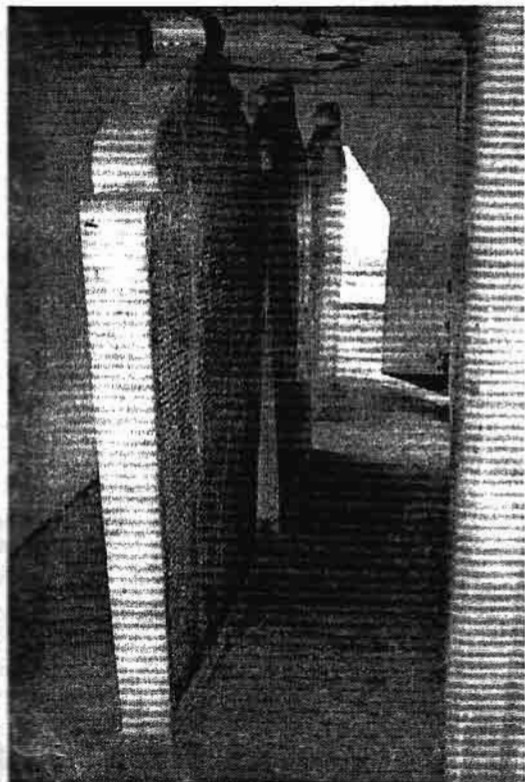
ထိုနောက် အင်းဝမြို့ ပထမ မင်းခေါင်ကြီး၏ သား တော် ဆင်ဖြူရှင် သီဟသူသည် သက္ကရာဇ် ၇၈၄ ခုတွင် နန်းတက်တော်မူ၍ ထိုဆင်ဖြူရှင် သီဟသူမင်းတရားသည် ကမ္ဘောဇတိုင်၊ ကမ္ပဒီပတိုင်၊ ရာမညတိုင်၊ မောရတိုင်ကြီး တို့၏ အရှင်ဖြစ်သဖြင့် ပြည်၊ တောင်ငူ နှစ်မြို့ကို အလိုတော် ပြည့်သောနှစ်တွင် စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်တကွ ဗိုလ်ခြေများစွာ ခြံရံလျက် ရွှေယဉ်မျှော်စေတီကို ဖူးမြင်အံ့သောကု လာ၍ စေတီတော်ကို ရွှေစင်အတိ ဖန်တော်က စ၍ ငှက်မြက်နား တိုင်အောင် ရွှေသင်းချောနှစ်ထပ် ထည့်လှူတော်မူ၏။

၉။ အင်းဝမိုးညှင်းမင်း

ထိုနောက် အင်းဝဘုရင် မိုးညှင်းမင်းတရားသည် သက္ကရာဇ် ၇၈၈ ခုနှစ်တွင် နန်းတက် စိုးစံတော်မူ၏။ ထိုမင်းတရားကြီး အိမ်မက်မြင်မက်တော်မူသည်ကား

ရှင်ပင် ရွှေယဉ်မျှော်စေတီတော်မြတ်သည် ဘုရားရုပ်တု (၄) ဆူနှင့် ကြွလာတော်မူလတ်၍ မိုးညှင်းမင်းတရားသည် ဒါန ရှိ၏လော၊ သီလရှိ၏လောဟု မောင်းမဲ ဟစ်အော်တော်မူ သည်ကို “အလှူကြီးစွာ ပြုရပါ၏”ဟူ၍ ကြောက်လန့် တုန် လှုပ်လျက် လျှောက်ရကြောင်း အိမ်မက်မြင်သဖြင့် နံနက်မိုး သောက်လျှင် ရွှေယဉ်မျှော်စေတီကို ဖူးမြင်အံ့သောကု မြန်မာ ပြည် ရှမ်းပြည်အလုံး သိမ်းကျုံးဆင်ဆော်လတ်၍ အမတ် လေးသောင်း၊ တိုက်ဆင် လေးထောင်၊ မြင်းတစ်သိန်း၊ ဗိုလ် ခြေ ရှစ်သိန်းခြံရံလျက် မိဖုရား လေးဦးနှင့်တကွ ချီတက်လာ ကြပြီးလျှင် အနော်ရထာမင်းစော ကောင်းမှု ဌာပနာတိုက် ကို တူးဖောက်ပြီးကာလ ရွှေနုဖူးသွေး မွေ့ရှင်တော်ဓာတ် နှစ်ဆူ၊ မြကျောက်စေတီတော်တွင် တစ်ဆူကို ထည့်၍ တစ်ဆူကို ဣန္ဒနီလာစေတီ၊ သံတောင်တစ်တောင်စီတွင် ထည့်ပြီး ဌာပနာသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ကမ္ပိမင်း ကြမ်းကို ဆုံးမဟန် ကျောင်းတော်နှင့်တကွ ဂေါတမဘုရား ရုပ်တုတော်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် နှစ်ပါးရုပ်တု တော်၊ ကမ္ပိမင်းကြမ်းရဟ္မာဖြစ်သော ရုပ်တုတော်၊ မိုးညှင်းမင်း တရား မိဖုရား (၄)ဦးနှင့်တကွ တရားနာသော ရုပ်တုတော်။

ဤခုနစ်ပါးသော ရုပ်တုတော်တို့ကား ရွှေစင်မူချိန် တစ်သိန်းစီ ချည်းပြုလုပ်ကာ ဌာပနာပြီးမှ ကျောက်ဖျာ ခုနစ်ထပ် သေသပ်ပြုစွဲ ဝိတ်ပြီးမှ အထက်စေတီတော်အချင်း (၂၄) တောင်၊ အစောက်အမြင့် (၃၀)တောင် မွမ်းမံပြီးလျှင် ထီးတော် ခုနစ်ဆင့် တင်လှူတော်မူသည်။ (ကမ္ဘိမင်းကြီးအရုပ် ဆိုသည်မှာ ဇင်းမယ်ပဏ္ဍိသကျမ်းမျိုးတွင် ဇေမ္မူပတ်မင်းကို ချွတ်တော်မူသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ယူရန်ရှိသည်ကို ပညာရှိတို့ မိန့်ကုန်သတည်း။)

ဖိနပ်တော် စင်္ကြံကျောက်ဖျာ သံတောင် တစ်တောင် အလျားအနံ (၂၀)တောင်အပြည့်မီသည်။

မဟာရုံ တံတိုင်းကြီးများ

အရှေ့အနောက် အလျားအတောင် (၁၅၀) တောင်၊ တောင်မြောက် အနံတောင် (၁၄၀)တောင်၊ တံခါး လေးမျက်နှာ အတိတ်ပြာသာဒ် ပေါင်းကူနိုင်ရန် မှန်လေးထောင့် (ရှင်ပင်စေတီတော်ဘုရား) အရံအတားပြုလုပ်တော်မူသည်။ ပြုလုပ်သောငှာကား အလောင်းစည်သူမင်းကြီး (ဘုရားပြုပြင် ရန်) ငွေအိုးကြီး လေးလုံးမြှုပ်ထားခဲ့သည်အနက် မြောက် မျက်နှာမှ အစောက် (၆)တောင်ရှိသော ငွေအိုးကြီးတစ်လုံး ကို တူးဖော်၍ လက်ခပ်ကံကျွေး ပြုလုပ်တော်မူသတည်း။

၁၀။ သီဟပတေ့မင်း

ထိုနောက် မိုးညှင်းမင်းတရား၏ အမတ်ကြီးစွာ၏ သမက် တောင်တွင်းကြီးမြို့ကို စားသော စည်သူကြီး၏ ညီတော် သီဟပတေ့သည် မိုးညှင်းမင်းတရားကို ပုန်ကန်၍ အဝမြို့ကို အတိုက်လာရာ (ယခု အလှည့်ရွာ)ဟုခေါ်သော ရွာသို့ ရောက်မှ လှည့်ပြန်သဖြင့် ထိုရွာကို ယခုအခါ “အလှည့်ရွာ”ဟု ခေါ်သတည်း။

ဤရွှေယင်မျှော်စေတီတော်သို့ ရောက်လျှင် တောင် အရပ်က တပ်တော်ချ၍ ထီးလှိုင်ရှင် ဌာပနာတိုက်ကို ဖွင့် လှစ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠာဝကဘီလူး၏ ဖိမာန် သို့ဝင်၍ ဘီလူးကို ဆုံးမဟန် ရုပ်တုတော်ကား ဇေမ္မူရာဇ် ရွှေနိတ်ရွှေ ကာလိမဟာရွှေ၊ ဓမ္မမဟာရွှေ ဟရိန္ဒရွှေ ထိုရွှေ (၅)မျိုးတို့ကို ပေါင်းပြီးသော် ကျပ်တစ်သိန်း ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်နှစ်ပါးရုပ်တုတော်၊ အာဠာဝကဘီလူး၊ သကဒါ ဂါမ်မဂ်ဖိုလ်ကို ရရှိဟန်ရုပ်တု၊ အာဠာဝကဘီလူး၊ ဟတ္ထာဠာဝက မင်းသား (၁၆)နှစ်အရွယ်သည် မြတ်စွာဘုရား တရားတော် ကို ကြားနာရလျှင် အနာဂါမ်ဖြစ်သော ရုပ်တု၊ မင်းကြီး

သီဟပတေ့အရုပ်၊ မိဖုရားအရုပ်၊ သမီးတော်အရုပ် ထိုခုနစ် ပါးသောအရုပ်တို့ကို ရွှေစင်ကျပ်တစ်သိန်းစီချည်း ပြုလုပ် ဌာပနာတော်မူသည်။

လက်ျာ လက်သန်းတော်ဓာတ်၊ လက်သျှင်္ကြယ်ဓာတ် နှစ်ဆူကိုလည်း ရေအမျိုးငါးပါးစေတီတော် သံတောင် တစ်တောင်တွင် ပတ္တမြားကြွတ်နှင့် ထည့်ပြီးလျှင် ဌာပနာ တိုက်ကို အလုံးစုံသွင်းပြီး တည်ထားတော်မူ၏။

၁၁။ စမုံချောင်းဖျားမင်း

ထိုနောက် သက္ကရာဇ် ၈၉၈ ခုနှစ်တွင် မိုးညှင်းမင်း တရား၏ မြေးတော် ရမည်းသင်းစား သီဟသူသည် “စမုံ ချောင်းဖျား မင်းတရား”ဟူသောအမည်ကို ခံယူသည်။

ထိုမင်းသည် သုဝဏ္ဏ ဟာမဟ္တာဟု ခြောက်ပြာရောင် လွှတ် နှစ်ဆူဓာတ်ကို သီရိနိဂါန် ရွှေစေတီပြုလုပ်၍ အတွင်း ၌ ထည့်ပြီးလျှင် ရှစ်မျက်နှာ၌ ပတ္တမြားအထွတ်တပ်၍ သီရိရွှေစင်ဖြင့်ပြီးသော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူနှင့်တကွ ဌာပနာ တော်မူပြီးမှ အထက်စေတီတော်၏ ရွှေဖောင်းလုံးတော်ကို တစ်ဆင့်နှစ်ဆင့်မြှင့်၍ ထီးတော်ကိုးဆင့် ပတ္တမြားအထွတ် တွင် ရှစ်သိန်းတန်သော စိန်-ကျောက်ရှင်ကို ရှစ်မျက်နှာ

သွေးလင်းစေရန် တပ်ဆင်ထားတော်မူ၏။

သိကြားမင်း၏ နေရာ တာဝတိံသာ၌ သုဓမ္မာဇရပ်ကဲ့
ရတနာအတိပြီးသော (၂၄)လုံးသော ရတနာတို့ဖြင့်
ဆန်းမုန်ကင်း ထူညှိတော်မူသည်။

နေမင်း၊ လမင်းတို့နှင့်တကွ ဟိမဝန္တာတော၌ ရှိသော
အနွှံတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရေကြီးကိုလည်း ပြုလုပ်လျှူဒါန်း
တော်မူခဲ့သတည်း။

၁၂။ တောင်ငူဘုရင်သိင်္ခသု

ထိုနောက် သက္ကရာဇ် ၉၀၇ ခုနှစ်တွင် ဝေယျဝနတိုင်း
တော်မူစီ တောင်စုပြည်ကြီးကို ပထမ မြို့တည် နန်းတည်
တော်မူသော ဘုရင် မင်းရဲသိင်္ခသုသည် ခြေသည် သူရဲ
မင်း သူရဲ ဆင်စီး သူရဲ ရထားစီး သူရဲ ဟု ဆိုအပ်သော
အင်္ဂါလေးပါးတို့ကို ခင်းကျင်းလျက် မင်းကြီးကိုယ်တော်
တိုင် တောင်ငူက ချီထွက်တော်မူလာပြီးလျှင် ရွှေယင်မျှော်
တော်တော်အား ထီးတော် ချယားသီးကသည် အောက်ကြာ
မင်းကြီးများကို ထုတ်ဆောင်၍ အထူးကောင်းမွန်အောင်
တော်မူ၍ ပြင်ဆင် တင်လှူတော်မူခဲ့သတည်း။

(အထူးမှတ်ချက်။ အချို့ကျောက်စာ၌ တောင်ငူဘုရင်
သိင်္ခသု ဟူ၍ လာရှိသည်။)

၁၃။ ညောင်ရမ်းမင်း

သက္ကရာဇ် ၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ညောင်ရမ်းမင်းသည်
သိင်္ခသုသော လူအပေါင်းတို့အား သနားခြင်းအားဖြင့် မင်းပြု
တော်မူအံ့သောမှာ အင်းဝရွှေပြည်တော်သို့ ချီတက်တော်မူ
မင်းလုကန်ဖျားတွင် တပ်ချတော်မူ၏။ ၎င်း ဝါခေါင်လဆန်း
၄ ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မင်းလုကန်ဖျားက ချီတော်မူ၍ ဇီးတော
အရပ်တွင် တပ်ချတော်မူပြီးလျှင် ရွှေယင်မျှော်ဘုရားကို ဖူး
မြင် ပုဇွန်တော်မူ၍ ရွှေသင်းချောနစ်ထပ် ကပ်လှူပြီးလျှင်
မင်းမျှော်တစ်စီးစား မြေရပ်၊ ကမ္ဘာတစ်စီးစား မြေရပ်များ
သည် မြင်း (၄၅)မရှိ လွတ်လပ်မြေဖြစ်၍ ရွှေယင်မျှော်ဘုရား
လှူတော်မူအံ့ဟု ရည်မှတ်သည်အတိုင်း သက္ကရာဇ်
၉၆၁ ခု ရွှေနန်းသိမ်းတော်မူခင် ရွှေယင်မျှော်ဘုရားရှင်အား
အောက်မမြေအလိုမှာ ကမ္ဘာမြင်းစီးစားမြေ အရှေ့ အနောက်
(၃၀၀)၊ တောင်မြောက်တာ (၄၀၀)၊ ယင်းမျှော်တစ်စီး
အရှေ့အရှေ့အနောက်တာ (၅၀၀)၊ တောင်မြောက်တာ
(၁၀၀)တို့ကို ရွှေကရာဇ်ဖြင့် ရေစက်သွန်းချ၍ လှူဒါန်းတော်
မူသည်။

၁၄။ အနောက်ဘက် လွန်မင်း

ထိုနောက် သက္ကရာဇ် ၉၆၇ ခုနှစ် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်
တော်မူသော ညောင်ရမ်းမင်း၏ သားတော်ကြီး အနောက်
ဘက်လွန်မင်းတရားသည် တောင်ငူမြို့သို့ အလိုပြည့်၍
အပြန်တွင် ရွှေယင်မျှော်ဘုရားသို့ ရောက်တော်မူကြောင်းကို
ရာဇဝင်က ဆိုသည်။ မည်သည့်ဝတ္ထုကို လှူခဲ့သည်ဟု မဆို
ခဲ့ပေ။

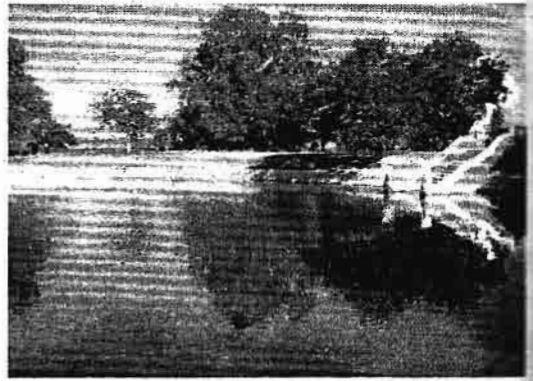
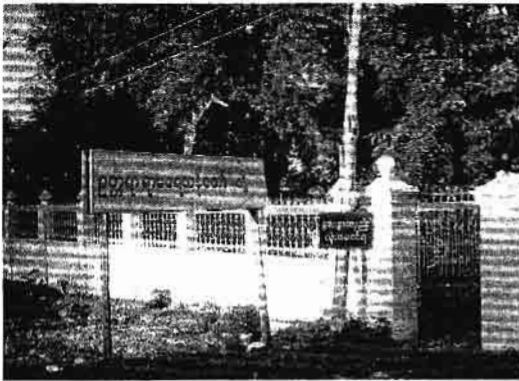
၁၅။ သာလွန်မင်း

သက္ကရာဇ် ၉၉၆ ခုနှစ်တွင် မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်
မူသော သာလွန်မင်းတရားကြီးသည် ရွှေယင်မျှော်စေတီ
တော်ကို ကြေးနီပြား ဖွမ်းမံတော်မူသည်ကား ကြေးချိန်ပေါင်း
(၂၈၀၁၇၈) နှင့် မယ်နန္ဒာ (၃၁၇၀)ကျပ်သားကို ကပ်လှူ
ပူဇော်ခဲ့သတည်း။

၁၆။ ဘိုးတော်မင်း ပဒုံမင်းတရား

အမရပူရမြို့တည် ဘိုးတော်မင်းတရားသည် သက္ကရာဇ်
၁၁၅၂ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၈)ရက် သောကြာနေ့
တွင် ရွှေစက်တော်အောက် ဆိုက်လာရောက်၍ အမျိုးနှင့်
ရေလျှံစွာ သီရိမဟာရန္တဒေဝီ၊ သီရိမဟာပဉ္စာဒေဝီ၊ သီရိမဟာ
စန္ဒာဒေဝီဟူသော မိဖုရားများနှင့်အတူ စစ်အင်္ဂါလေးပါးနှင့်
တကွသော စစ်သည်တို့လံပါများ ခြံရံလျက် ရွှေယင်မျှော်စေတီ
တော်မြတ်သို့ အဖူးမျှော်လာသောအခါတွင် ဝတ္ထုကံမြေ
လှူတော်မူသည်ကား မသေမဝပ် ရှိသည်များကို သေချာစွာ
ထပ်မံ၍ လှူလိုသော အာသာဆန္ဒ အားကြီးလှသောကြောင့်
ရွှေယင်မျှော်စေတီတော်ကို အလယ်ချက်မ ထား၍ အရှေ့
သို့လားသော် တာတစ်ထောင်ရှိ ရွာပုလဲမြင်းမြေနှင့် အစပ်၊
တောင်သို့လားသော် တာတစ်ထောင်ရှိ မင်းလှမြင်းမြေနှင့်

အစပ်၊ အနောက်သို့လားသော် တာ (၆၀၀) မြင်းကွက်
မြောက်ရွာ မြင်းမြေနင်းအစပ်၊ မြောက်သို့လားသော် တာ
(၁၃၀၀) ရှိ အလှည့်ရွာ မြင်းမြေနင်းအစပ် နယ်လေးရပ်
သတ်မှတ်သည့်အတွက် စတုရန်း တာပေါင်း (၃၉၀၀) သည်
စေတီတော်နယ်မြေဖြစ်စေဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းတော်မူသတည်း။
စေတီတော်ကိုလည်း ဖိနပ်တော်တစ်မျက်နှာလျှင် သံတောင်
(၂၄)တောင် ဉာဏ်တော် သံတောင် (၃၀)တောင်ထိ တိုးမြှင့်
တည်၍ မွမ်းမံပြီး ကိုယ်လုံးပြည့် ရွှေချတော်မူသတည်း။

၁၇။ မင်းတုန်းမင်း

ထိုနောက် သက္ကရာဇ် ၁၂၁၄ ခုနှစ် မင်းဖြစ်တော်မူ
သော မန္တလေးမြို့ မြို့တည် နန်းတည် ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာ
တင် သေလက္ခရဒါယကာ မင်းတုန်းမင်းတရားသည် ဘိုး
တော် လှူခဲ့သောမြေတွင် လေးမျက်နှာတစ်တောင်စီ တိုးချဲ့
၍ တိမ်မြုပ်ပျက်စီးခြင်း မဖြစ်နိုင်အောင် နယ်လေးရပ်၊
နယ်ရှစ်ရပ် သတ်မှတ်၍ ကျောက်တိုင်များကို စိုက်ထူတော်
မူခဲ့သတည်း။

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော သီရိဓမ္မာသောကမင်းအစ
မင်းတုန်းမင်းအဆုံးရှိသော (၁၇)ယောက်သောမင်းတို့သည်
ရွှေယင်မျှော်စေတီတော်မြတ်ကို အထပ်ထပ်ပူဇော် ဖူးမြင်
ပြုပြင် လုပ်ဆောင်ကြလေသတည်း။

အချုပ်ဆိုရသည်ရှိသော် ဤရွှေယင်မျှော်စေတီတော်
ကြီးသည် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးလက်ထက်မှသည် ယနေ့
ခေတ်အဆက်ဆက်တိုင်အောင် တည်ထောင်ပြုပြင် မွမ်းမံ
ကိုးကွယ်ခဲ့ပေသော သမိုင်းဝင် ထင်ရှားသည့် တန်ခိုးကြီး
စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အဆွေ
တော် စာရှုသူများအနေဖြင့် ဘုန်းတန်ခိုးအာနဘော်ကြီးမား
လိုလျှင် ဖြစ်စေ၊ လူချစ်လူခင်ပေါများလိုလျှင် ဖြစ်စေ စီးပွား

ဥစ္စာပြည့်စုံကြွယ်ဝလိုလျှင် ဖြစ်စေ အခြံအရံပေါများလိုလျှင်
ဖြစ်စေ၊ ရာထူးစည်းစိမ် တည်မြဲလိုလျှင် ဖြစ်စေ၊ အလုပ်
အကိုင်အကြံအစည် အောင်မြင်လိုလျှင် ဖြစ်စေ၊ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်၊ ဓမ္မတော်၊ အသွေးတော်၊ အသား
တော်များ စုပေါင်း ဌာပနာထားရှိပေသော မန္တလေးဒေသ
ကြီး၊ ဗိတ္တိလာခရိုင်၊ သာစည်မြို့နယ်မှ အနောက်မြောက်
(၄)မိုင်ကျော်ကွာလှမ်းသည့် ရွာကြီးကျေးရွာအုပ်စုအနီးတွင်
တည်ထားကိုးကွယ် စံပယ်တော်မူပေသော ဓာတ်တော်စုံ
မျှော် ရွှေယင်မျှော်ဘုရားကြီးသို့ ဘုရားဖူး ကြွရောက်ကြပါရန်
နိဗ္ဗာန်နှင့် လောကီအကျိုး မျှော်ကိုး၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ရပါစေ
တော့သတည်း။

ဣန္ဒာသယ မဟိန္ဒီစေ
ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

ကိုးကား

- ကျော်လေးဆူဝင် ဓာတ်ပေါင်းစုံပေ့စုံ
ရွှေယင်မျှော်ဘုရား (ဂေါပကအဖွဲ့.)
- ရွှေယင်မျှော်ဘုရားသမိုင်း (ဦးသူရိယ + ဦးဥတ္တမ)
- မော်ကွန်းဝင် ကမ္မည်းကျောက်စာများ
(ရွှေယင်မျှော်ဘုရား သမိုင်းကျောက်စာတိုက်)
- ကိုယ်တိုင်သွားရောက် လေ့လာမှုမှတ်တမ်းများ။

အတိတ်ဘဝက အလှူ ပေါ်လွင်ဦး (ဇရူး)

တစ်ချိန်က ဗာရာဏသီပြည်တွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော "စိတ္တ" ဆိုသော သူကြွယ်ကြီး တစ်ဦးရှိသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ထိုသူကြွယ်သည် ရွာတစ်ရွာမှ အပြန် တစ်ယောက်တည်း တောလမ်းခရီးမှ ခြေလျင်လျှောက်၍ ပြန်လာနေသည်။ အေးချမ်းလှသော တော

တောင်တို့၏ သဘာဝအလှကို ခံစားရင်း စိတ်အေးလက်အေးလမ်းလျှောက်ပြန်လာရာ တောတွင်းတစ်နေရာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် သီတင်းသုံးနေသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဘိဝံသ

သည် သင်္ကန်းချုပ်နေ၏။ သင်္ကန်းချုပ်နေရာတွင် သင်္ကန်းစ
မလောက်သဖြင့် ချုပ်လက်စ သင်္ကန်းအား ခေါက်သိမ်းနေ
သည်ကို သူကြွယ် မြင်ရသော် သူ၏ အပေါ်ရံ ပုဆိုးအား
ချွတ်၍ “ဤ ပုဆိုးစကို အလှူခံတော်မူပါ ဘုရား” ဟု
လျှောက်သော် ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါက မည်သို့မျှ မဆိုဘဲ နေ၏။
သူကြွယ်သည် ပုဆိုးစကို ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ခြေတော်ရင်းတွင်
ပုံထားခဲ့ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါမှ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်က သူကြွယ်လှူခဲ့
သော ပုဆိုးစကို သင်္ကန်းဆက်ချုပ်တော်မူလေသည်။

သူကြွယ် စိတ္တသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ကိုယ်ရုံ ပုဆိုး
လှူခဲ့သည့် ကုသိုလ်ကြောင့် ကွယ်လွန်သည်အခါ နတ်ပြည်
၌ နတ်သားအဖြစ် နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရလေသည်။ နတ်
တို့သက်တမ်းကုန်ဆုံးသော် ဗာရာဏသီပြည်ကြီးနှင့် တစ်
ယူဝနာဝေးကွာသော ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် အမတ်မျိုး၌
ဖြစ်လေသည်။ “မောင်နန္ဒ”ဟု အမည်တွင်လေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ နက္ခတ်သဘင်ပွဲသို့ သွားရန် မိခင်
ဖြစ်သူထံမှ ပုဆိုးတောင်းသော် မိခင်ဖြစ်သူမှ ပုဆိုးကို ယူ
ပေး၏။

“ဟင်... အမေပေးတဲ့ ပုဆိုးက ကြမ်းလိုက်တာ”

ဟု ဆိုသော် မိခင်က နောက်ထပ် ပုဆိုးတစ်ထည်
ယူပေးသည်။ ထိုပုဆိုးအားလည်း မောင်နန္ဒက မနှစ်သက်
ချေ။ ထို့ကြောင့် မိခင်က...

“အမေတို့မှာ ဒီထက် နူးညံ့တဲ့ ပုဆိုး မရှိတော့ဘူး
ကွယ်”

“ဒါဖြင့် သား ဒီထက် နူးညံ့တဲ့ ပုဆိုးရှိတဲ့ နေရာကို
သွားမယ်”

ထိုအခါ မိခင်က...

“ဘုရင်ဖြစ်တဲ့အခါ ဝတ်တဲ့ ပုဆိုးကို ရှာခဲ့”

ဟု ဆိုသော်...

“ကောင်းပါပြီ အမေ”

ဟု ဆိုပြီး မိခင်အား ရိုသေစွာ ထိုင်ကန်တော့ပြီး
အိပ်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

မောင်နန္ဒသည် အိပ်မှ ထွက်လာပြီး မင်းတို့၏ မင်္ဂလာ
ဥယျာဉ်တော်ထဲရှိ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် အိပ်နေလေ၏။

ဖြစ်ချင်တော့ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဘုရင်မင်းကြီး

ပုံလွန်တော်မူပြီသည်မှာ ခုနစ်ရက်မျှသာရှိသေး၏။ ဘုရင်၏
အရိုက်အရာဆက်ခံဖို့ သားတော် မရှိ။ သမီးတော်သာ ရှိ၍
အမတ်တို့သည် ဘုရင်အရိုက်အရာဆက်ခံဖို့အတွက် တိုင်
ပင်ပြီး မင်းလောင်းရှာရန် ဖုတ်သွင်းရထားကို စီစဉ်ပြီး လွှတ်
လိုက်လေသည်။

ဖုတ်သွင်း ရထားဆိုသည်မှာ ရှေးအခါက မင်းမရှိသော
တိုင်းပြည်များတွင် မင်းလောင်းရှာရန် သိန္ဓေဝမြင်း လေးစီး
က၊ သော ရထားထက်တွင် ထီးဖြူဖွင့်ပြီး မင်းမြှောက်တန်ဆာ
ငါးပါးကို တင်၍ လွှတ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖုတ်သွင်း ရထားသည် မင်းလောင်းရှိရာသို့ ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက်သွားလေသည်။

အမတ်တို့ စီစဉ်လိုက်သော ဖုတ်သွင်း ရထားသည်
အခြား မည်သည့်နေရာကိုမျှ မသွားဘဲ၊ ဘုရင်ဥယျာဉ်တော်
သို့သာ သွားနေသည်ကို မြင်ရသော် အမတ်တို့ အံ့သြနေ
ကြသည်။

အမတ်နှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် ရထားနောက်ကို
အသာလိုက်ကြည့်ကြရာ ရထားသည် ဥယျာဉ်တော်ထဲသို့
သာ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

အမတ်တို့က...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ပုရောဟိတ်ကြီးရဲ့ ရထားက ဥယျာဉ်
ထဲကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ဝင်သွားပါလား”

အမတ်တို့သည် မည်သို့မျှ စဉ်းစားမရဘဲ ရထား
နောက်ကိုသာ ဆက်၍လိုက်သွားကြသည်။

ဖုတ်သွင်း ရထားသည် ဥယျာဉ်၏ အလယ်ကျောက်
ဖျာထက်၌ ခြုံထည်ကို ခြုံပြီးအိပ်နေသော မောင်နန္ဒအနား
တွင် ရပ်သွားလေသည်။

မင်းပရိသတ်အပေါင်းတို့ကလည်း ဘယ်သူများ
ဥယျာဉ်ထဲရှိ ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် လာအိပ်နေပါလိမ့်ဟု
တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နှင့် ပြောနေကြသည်။

ကျောက်ဖျာနား ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်ရောက်သည်နှင့်
တူရိယာသံတို့ ဆူညံနေသော်လည်း မောင်နန္ဒကား မနိုးချေ။

ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကြီးသည် မောင်နန္ဒ၏ ခြုံထည်
ကို ဆွဲလှန်ပြီး မင်းဖြစ်သင့်၊ မဖြစ်သင့်ကို အင်္ဂါရပ်စစ်ဆေး
ရာ “ဤလူသည် ဘုန်းရှင်ကံရှင် မင်းလောင်းအမှန်ပင်
ဖြစ်တယ်” ဟု အမတ်တို့ကို ပြောရာ အမတ်တို့က “တူရိ
ယာသံစုံတို့ကို တီးမှုတ်ကြလော့” ဟု ဆို၏။

မောင်နန္ဒသည် ဆူညံနေသော အသံကြောင့် အိပ်ရာ
က နိုးလာပြီး...

မဏ္ဍပ်ကို တည်ဆောက်ကြလေသည်။

မောင်နန္ဒသည် ကျောက်ဖျာထက်၌ ထိုင်ပြီး မိမိ၏ အဖြစ်ကို စဉ်းစားနေစဉ် အမတ်တို့ ရောက်လာပြီး...

“အရှင်မင်းကြီး...ဘိသိက်သွန်းလောင်းရန် မင်္ဂလာ အခါတော်အချိန်ကျရောက်လာပြီ”

ဟု လျှောက်ပြီး မင်းတို့ ဝတ်ဆင်သော အိုးတစ်သိန်း တန် ပုဆိုးတို့ကို ဆက်သကြသည်။ ထိုအခါ မင်းလောင်း ဖြစ်သူ မောင်နန္ဒက -

“မင်းတို့ ဝတ်တဲ့ ပုဆိုးက ကြမ်းလှချေလား”

“အရှင်မင်းကြီး... လူတို့သုံးဆောင်သော အဝတ် ပုဆိုးများတွင် ဤပုဆိုးသည် အနည်းဆုံးဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသော် နန္ဒမင်းလောင်းက -

“သင်တို့ဘုရင်သည် ဘုန်းကံနည်းလှချေလား”

ဟု ဆိုပြီး ရွှေကရားတစ်ခုကို ဆက်သခိုင်းလေသည်။ အမတ်တို့လည်း ရွှေကရားကို ဆက်သရာ နန္ဒမင်းသည် ခံတွင်း ပလုတ်ကျင်းပြီး ရေကို လက်ဖြင့် ခံယူကာ အရှေ့ အရပ်သို့ သွန်းလောင်းလိုက်သော် ပဒေသာပင် ရှစ်ပင်သည် တစ်ပြိုင်တည်း မြေမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြည့်ပြီး မင်း အမူထမ်းများ အံ့သြကုန်ကြသည်။

ထို့နောက် နန္ဒမင်းသည် ထိုနည်းအတိုင်း အရပ်သုံး မျက်နှာကို ပြုလုပ်သော် ပဒေသာပင် (၂၄)ပင် ပေါက်လာ လေသည်။

“မင်းကြီးတို့... ငါ၏ တိုင်းပြည်တွင် ယနေ့မှ စ၍ ချည်ငင်စရာမလိုတော့ပြီ”

ဟု ဆိုကာ နတ်တို့ဝတ်သော ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင် လျက် နန်းတော်သို့ ပြန်ကြွကာ သမီးတော်နှင့် လက်ဆက် ၍ တိုင်းပြည်ကို မင်းအဖြစ် အုပ်ချုပ်လေသည်။

နန္ဒမင်းလက်ထက်တွင် ဗာရာဏသီပြည်ကြီးသည် အလွန်စည်ကားတိုးတက် ကြီးပွားချမ်းသာကြလေသည်။ မိဖုရားကြီးက မင်းကြီးသည် ရှေးကုသိုလ်ကံကောင်းလွန်းသူ ပါတကားဟု မင်းကြီးအား ဆင်ခြင်မိလေသည်။

မင်းကြီးသည် အတိတ်က ကုသိုလ်ကံကြောင့် ဘုရင် ဘဝတွင်လည်း ဘာမှ မပူပင် မကြောင့်ကြရဘဲ တိုင်းရေး ပြည်ရေးတွင်လည်း မူးမတ်တို့ကသာ စီမံဆောင်ရွက်လေ သည်။

“အသင်တို့ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အိပ် မသည့်နေရာတွင် လာရောက် ဆူညံနေရသနည်း”

ဟု မေးရာ...

“အရှင်မင်းမြတ်...အရှင်အား မင်းအဖြစ် တင်မြှောက် နတ်သွင်းရထားဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် တူရိယာများ မှတ်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အသင်တို့ရဲ့ တိုင်းပြည်မှာ ရှင်ဘုရင်မရှိဘူးလား”

“မင်းကြီး နတ်ရွာစံသွားတာ ခုနစ်ရက်ပြည့်သွားပါပြီ”

“ရှင်ဘုရင်ကြီးမှာ မင်းစည်းစိမ်ဆက်ခံဖို့ သားတော်၊ သမီးတော်တို့ မရှိဘူးလား အမတ်တို့ရဲ့”

“မှန်လှပါ၊ မင်းကြီးတွင် သမီးတော်တစ်ဦးသာ ထွန်း မြီး သားတော် မရှိပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီသမီးတော်နဲ့ လက်ဆက်ပြီး ကျွန်ုပ်က အိပ်သည့်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရမယ်ပေါ့ အမတ်ကြီးများ”

“မှန်လှပါ၊ ဘုရား”

“ကဲ...ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ် မင်းအဖြစ်ကို လက်ခံသည်။ ပြောပေတော့ အမတ်ကြီးတို့”

အမတ်ကြီးတို့သည် ဥယျာဉ်တော်အတွင်း မင်္ဂလာ

တစ်နေ့တွင် မိဖုရားကြီးက ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရန်
မေ့လျော့နေသော မင်းကြီးအား...

“အသင်မင်းကြီး... အရှင်၏ ဘုန်းကံတို့သည်
အလွန်ကြီးမားလှပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မပူပင် မကြောင့်ကြ
ဘဲ မင်းစည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ ခံစားနေရသည်မှာ အတိတ်
ဘဝက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ ယခု
အရှင်မင်းကြီးသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ ပြုရန် မေ့လျော့
နေပေသည်။ နောက်ဘဝအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို
ပြုသင့်ပါသည်။”

ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါမှ မင်းကြီးလည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုလုပ်ရန်
အသိတရားဝင်လာပြီး...

“မိဖုရားကြီး... သင်သည် ဇနီးကောင်းပီသလှပေ
သည်။ သီလရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အလှူဒါနပြုရန် စီစဉ်ပါ
လော့။”

“မှန်လှပါ အရှင်မင်းကြီး။ ဤ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းတွင်
ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိနေပါသေး၏။ အရှင်မင်းကြီးဆန္ဒအတိုင်း
အလှူဒါနပြုရန် နှမတော် စီမံပေးပါမယ် ဘုရား။”

ထို့နောက် နန္ဒမင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီး အကြံပေး
သည့်အတိုင်း အလှူဒါနပြုရန် မှူးမတ်တို့ကို ခေါ်ယူ၍
တာဝန်ကိုယ်စီပေးလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ စီစဉ်ပြီးနောက်
မိဖုရားကြီးသည် လက်အုပ်ချီမိုး၍ မြောက်အရပ်သို့
မျက်နှာပြုပြီး...

“ဤအရပ်ဒေသ၌ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ ရှိပါက
တပည့်တော်မတို့ ရှိရာ ဤအရပ်သို့ ကြွလာပြီး ဆွမ်းအလှူ
ကို ခံယူတော်မူကြပါ ဘုရား။”

ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု တိုင်တည်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ ဟိမဝန္တာတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူကြ
သော ပဒုမဝတီ၏ သားများဖြစ်ကြသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ငါးရာ
တို့သည် နန္ဒမင်း၏ ဆွမ်းအလှူကို ခံယူရန် ကောင်းကင်
ခရီးဖြင့် ဗာရာဏသီသို့ ကြွချီလာ၍ မြောက်ဘက် တံခါးဝ
မှ ဆင်းပြီး ကြွလာလေသည်။

မင်းနှင့် မိဖုရားတို့သည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ကို ဖူးမြင်ရ
သည်နှင့် ရိုသေစွာ ရှိခိုးပြီး ပြာသာဒ်ထဲသို့ ပင့်ဆောင်ပြီး
လှူဖွယ်အရာတို့ကို လှူဒါန်းကာ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့အား ရိုသေ
စွာ ရှိခိုး ဦးချလျက်...

“အရှင်မြတ်တို့ဘုရား... တပည့်တော်တို့၏ အကျိုး

ကို ဝံ့၍ တပည့်တော်တို့၏ နေရာတွင် အမြဲသီတင်းသုံး
တော်မူပါ ဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထားသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့က လင်္ကာ
သဖြင့် ကျောင်းဆောက်ကာ အသက်ထက်ဆုံး လှူဒါန်းထု
ကျွေးလေသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝံ့သော နန္ဒမင်းနှင့် မိဖုရား
တို့သည် ရုပ်ကလာပ်တော်တို့အား နံ့သာထင်းဖြင့် အနှံ့
စွာပနပြုလုပ်စေပြီး ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင်ယူကာ ခေတ်
တစ်ဆူတည်ထား ကိုးကွယ်လေသည်။

ထို့နောက် မင်းကြီးသည် ဘုန်းတန်ခိုးနဲ့ ပြည်ကြီး
သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ဝံ့သောတော်မူကြ
သေခြင်းတရားကို မည်သူမျှ ရှောင်တိမ်း၍ မရပါတကား။
သံဝေဂ ရရှိကာ သားကြီးဖြစ်သူ အိမ်ရှေ့မင်းသားအား
ထီးနန်းလွှဲအပ်ပြီး ရဟန်းပြုသွားခဲ့လေသည်။

မိဖုရားကြီးသည်လည်း မင်းကြီးထံ သွားပြီး ရဟန်း
ကာ တရားဓမ္မများကို ကျင့်ကြံကြိုးစား အားထုတ်သော
မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားကြီး ရဟန်းနှစ်ပါးစလုံး စွာန်တရားတို့
ရရှိသွားလေသည်။

ဘုရင်ဖြစ်သူ နန္ဒမင်းသည် ရသေ့ ရဟန်းဘဝ
စွာန်ချမ်းသာကို ခံစားပြီး ကွယ်လွန်သော ဗြဟ္မာပြည်သို့
ဗြဟ္မာဖြစ်ပြီး ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်
အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့
သည်။ မိဖုရားကြီးကတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာဝိကာမင်း
အဖြစ် “ဘဒ္ဒါကာပိလာနီ”ရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ပေါ်လွင်ဦး (၁)

ကျမ်းကိုး

- ဓမ္မပဒ
- ပေတဝတ္ထု၊ ဥဗ္ဗရိဝဂ်

ပူရောဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာစန္ဒ၏သား

ဆရာဒေဝ A.G.T.I (Civil)

လက္ခဏာနှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

၂၉	၁၄	၆
လ ၅		၃
	၀	၈

အမှတ် ၇၅၊ ဓမ္မစေတီလမ်း(တော်လှန်ရေးပန်းခြံရှေ့) *Sweet Centre* နှင့် ကပ်လျက်

မြေခိုကုန်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၅၀၅၁၇၁၊

E.mail; sayadeva@myanmar.com.mm, Internet- <http://www.sayadeva.com>

နာကာဆိုနေကို မှန်အောင် ဟောလိုက်ပြီ

ဆရာဒေဝသည် (၁၉၈၆)ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဂျပန်နိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ်နာကာဆိုနေ၏ ဘဝနှင့်လက္ခဏာဆောင်းပါးဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ်မှာ တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ထပ်မံ၍ထမ်းဆောင်ရလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်၍ အတိအလင်းဟောကြားခဲ့သည်။

ဂျပန်ဝန်ကြီးချုပ်နာကာဆိုနေမှာ နှစ်ကြိမ်တိတိ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး၍ ဥပဒေအရ သုံးကြိမ် လုပ်ရဖို့မရှိပါ။ သို့သော် တစ်နှစ်သက်တမ်းတိုးမြှင့်ရွေးချယ်ခံရ၍ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ထပ်မံထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါသည်။

ဤသို့ မဖြစ်နိုင်သောကြီးကျယ်သည့်ကိစ္စများကို သက်ရှိထင်ရှားသောပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆောင်းပါးဖြင့်ကြိုတင်ပြီး တိုင်းသိပြည်သိ ဟောကြားရေးသားနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဆရာဒေဝကို ခေတ်သစ်ဆရာကိုင်ရိုဟူ၍ အမည်ပေးကုန်ကြပြီ။

ဤကြော်ငြာကို (၂၄-၁၀-၂၀၀၀)နေ့တွင် ထုတ်ဝေသော သိဒ္ဓိအချပ်ပုံကြော်ငြာတွင် ကော်လံပြည့်မူရင်းဆောင်းပါးတစ်ခုလုံးကို ကြော်ငြာထည့်ပြီး ဖြစ်သည်။

စာအုပ်တိုင်းရောက်:

တရားခံမဖြစ်အောင်
ကာကွယ်ရန်:

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော် ခန့်အချိန်က “ဇီးတော”ဆိုသည့် ရွာကလေးတွင် “ကိုသာရင်” ဆိုသည့် လူတစ်ယောက် အသေဆိုးဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ သေဆုံးသည့်အချိန်မှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်။ တစ်ရွာလုံး အိပ်စက် အနားယူ အိပ်မောကျနေချိန် မှီမည်ကဲ့သို့နည်းဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရသည်ကိုတော့ အတိအကျ မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုအား ထိုးဖောက်လျက် မချီမဆုံအော်သံကြီးကို သာ ထိတ်လန့်ဖွယ် ကြားကြရသည်။ ယင်းအော်သံကြီးကပင် အိပ်မောကျနေလျက်ရှိသော ဇီးတောရွာကလေးအား လန့်နှိုးစေခဲ့သည်။

ယင်းအော်သံကြီးကား ရွာလယ်ပိုင်းရှိ ကိုအောင်သိန်း၊ မမြင့်သန်းတို့ အိမ်ပိုင်းဆီက ဖြစ်သည်။ အော်သံမကြားရမီအချိန်အနည်းငယ်ခန့်ကပင် သူတို့လင်မယားလည်း နီးနေခဲ့ကြသည်။ နီးနေရသည့် အကြောင်းရင်းက သူတို့အိမ်အပေါ်ထပ်မှ စကားသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် လှုပ်ရှားသံတချို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်မှာလေးပင် သုံးခန်း နှစ်ထပ်အိမ်မြင့်ကြီးဖြစ်ပြီး အတန်သင့် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း အိမ်နေ လူက သိပ်မရှိလှပါ။

အိမ်၏ အောက်ထပ်တွင် ကိုအောင်သိန်းနှင့် မမြင့်သန်းတို့လင်မယား နေ၍၊ အိမ်၏ အပေါ်ထပ်တွင် မမြင့်သန်း၏ မောင်အငယ်ကိုသာရင် နေသည်။ ကိုသာရင်က လူပျိုလူလွတ် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမား၊ ပျော်ရာမှာ နေတတ်သူ။

ကိုသာရင်မှာ အစ်မ သုံးယောက်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိသည်။ အားလုံး အိမ်ထောင်ကွဲများဖြစ်၍ နေချင်သည့် အိမ်တွင် နေချင်သည့်အခါ သွားနေလိုက်သည်။ အခု မမြင့်သန်းအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ သုံးလခန့်ပင်ရှိဦးမည်။

မမြင့်သန်းတို့လင်မယား အိပ်ရာဝင်ချိန်က ကိုသာရင် ရွာထဲမှ ပြန်မရောက်သေး။ ခါတိုင်ညများကလည်း သည်သို့ပင်။ ကိုသာရင် အိမ်ပြန်ချိန် ညဉ့်နက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း အိမ်ပြန်မအိပ်။ ကြုံရာအပေါင်းအသင်းအိမ်မှာပင် အိပ်တတ်သည်။ ယခုလည်း မည်သည့်အချိန်က အိမ်ပြန်ရောက်၍ မည်သူနှင့် စကားပြောနေသည်မသိ။ အသံကခပ်အုပ်အုပ်လှုပ်ပြောနေသော်လည်း အပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ် လူခြေတိတ်ချိန်မို့ ကြားနေရသည်။ သည်အသံကြောင့်ပင် ကိုအောင်သိန်းရော၊ မမြင့်သန်းပါ နီးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူစိမ်းတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို များ အိမ်ခေါ်လာခဲ့သည်လား။ သည်သို့ခေါ်လာခဲ့လျှင်တော့ ကိုအောင်သိန်းမကြိုက်ပါ။ ပြီးတော့လည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လူတကာ အိပ်မောကျနေချိန်မှာ စကားပြောသည်ကတော့ ရိုင်းလွန်းသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ခြင်ထောင်တွင်းမှာ ထိုင်ရင်း နားစွင့်နေသော်လည်း အပေါ်ထပ်က အသံကား သဲကွဲပီပြင်မှုတော့ မရှိလှ။

“ငါ့ကိုတော့ မသတ်ပါနဲ့ သာခင်ရာ။ မင်းတို့မိသားစုကို ငါ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခပေးတော့ပါဘူး။ မင်းကို ငါကတိပေးပါတယ်”

ကိုသာရင်၏ တောင်းပန်သံက ခပ်အုပ်အုပ်ဖြစ်သော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ

ကြားလိုက်ရသဖြင့် လင်ရော မယားပါ အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သာခင်အသံကိုမူ လုံးဝ မကြားရ။ သာခင် ရွာကို ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသလဲ။ ညဉ့်နက်မှ သာရင်နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့သည်လား။ ပြီးတော့ ညဉ့်နက်မှ ညီအစ်ကိုတွေ ဘာကြောင့် စကားများရတာလဲ။ အစ်မရင်း မမြင့်သန်းကို အားမနာရင်တောင် ယောက်ဖဖြစ်သူကိုတော့ အားနာသင့်သည်။

သာရင်နှင့် သာခင်တို့ ညီအစ်ကိုစကားများနေသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သာရင်အသံကိုသာ ကြားရသည်။ သာခင်အသံကို တစိုးတစီးလေးမျှပင် မကြားရ။ အစ်မနှင့် ယောက်ဖတို့ကို သူရောက်နေမှန်း မသိစေလို၍ သာခင် ဆိတ်ငြိမ်နေခြင်းများလား။ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ အပေါ်ထပ်တက်၍ ဖြန့်ပြောကောင်းနိုးနိုး ဆက်ပဲထိုင်နေရကောင်းနိုးနိုးရှိနေခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာဘက်သို့ ရွှေ့လျားသွားသည့် ခြေသံကို ကြားရသည်။

သိပ်တော့ မကြာလိုက်။ ဝရန်တာအား ဆောင်တွန်းလိုက်သကဲ့သို့ ခုန်းခနဲမြည်သံ၊ အထိတ်တလန့်အော်သံ၊ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသံတို့ကို ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုအောင်သိန်းတို့ လင်မယား ဆက်ထိုင်နေ၍ မရတော့။ သူတို့ အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်လိမ်ကျသွားပြီဟု သိလိုက်ကြသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုး၍ အသံကြားရာ အိမ်ရှေ့ဆီသို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်ကား မှောက်လျက် အနေအထားဖြင့် သာရင်။ ကိုအောင်သိန်းတို့လင်မယားနှင့် မရှေးမနောင်

ပင် ခြေရင်း ခြိုင်းက ဆယ်အိမ်ခေါင်း သိန်းဝင်း ခေါင်းရင်း ခြိုင်းက ညှိတုတ် တိုလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကိုယ်စီ ထိုးလျက် အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာ ကြသည်။ မီးရောင်နှင့် လူသံတို့ ကြောင့် သာရင်က ကုန်း၍ ထလာ သည်။ မမြင့်သန်းက သူ့မောင်အား ပြေး၍ ပွေ့လိုက်စဉ်မှာပင်...

“အစ်ကို သာခင်...ငါ့ကို တွန်း... တွန်းချတယ်” ဟု ဆိုပြီး သာရင် ပျော့ခွေးကျသွားသည်။ သိန်းဝင်းနှင့် ညှိတုတ်တို့က အိမ်ပြင်ကြီးအပေါ်ထပ် ဝရန်တာသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်ကြသည်။ သို့သော် လည်း အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတစ်ဝိုက်တွင် သာခင်ကို မတွေ့ကြရ။

“သာရင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကွ” ဟူသော အမေးနှင့်အတူ သူကြီး ဦးထွန်းငွေနှင့် ရွာသားအချို့ ထပ်မံ ရောက်ရှိလာသည်။

“အိမ်အပေါ်ထပ်က သာခင် တွန်းချလိုတဲ့ သူကြီး”

ဆယ်အိမ်ခေါင်း သိန်းဝင်းက ဖြေသည်။

“ကဲ...သိန်းဝင်းနဲ့ ငါးယောက် လောက်- အိမ်ပေါ်တက်၊ သာခင်ကို ခေါ်ခဲ့။ ကျန်တဲ့ ရွာသားတွေ အိမ်ကို ဝိုင်းထားကြစမ်း။ ခုခံရင်တော့ ရိုက်ပစ် ကွာ။ အသေတော့ မလုပ်ကြနဲ့”

သူကြီးက သာခင်ကို ဖမ်းဆီးရေး အတွက် အမိန့်ပေးပြီး မမြင့်သန်း ပွေ့ ထားသော သာရင်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဖြင့် ထိုး၍ကြည့်သည်။ သာရင်ကား အသက်မရှိတော့။ မမြင့်သန်းက ရိုက် ၍ ရိုက်၍ ငိုနေသည်။ သာရင် အလောင်းကို မြေပေါ်သို့ ပြန်ချထားရန် ပြောပြီး သူကြီးက သူသိလိုသမျှကို မေးစမ်းနေသည်။

ဆယ်အိမ်ခေါင်း သိန်းဝင်းနှင့်အဖွဲ့ သူကြီးရှေ့ရောက်လာတော့ သာခင် ပါမလာပါ။

“အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး နဲ့ အောင်ရှာပါတယ် သူကြီး။ သာခင် အိမ်ပေါ်မှာတော့ မရှိပါဘူး”

သူကြီးက တစ်ချက်တွေ့သွား သည်။ သာရင်က အသက်ထွက်ခါနီး ကယောင်ကတမ်းနှင့် ပြောသွားတာ များလား။ မည်သို့ဆိုစေ နောင်တစ်ချိန် ပြဿနာမဖြစ်ဖို့တော့ လိုသည်။ ပုလိပ် ဌာနကို အချိန်မီ အကြောင်းကြားထား မှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ကာကွယ် ရေးခေါင်းဆောင် အောင်ဇင်အား ရွာ ထဲနှင့် ရွာနီးတစ်ဝိုက် သာခင်ကို ရှာ ကြရန် ခိုင်းစေသည်။

သူကြီးက ကိုအောင်သိန်း၊ ကိုသိန်းဝင်း၊ ညှိတုတ်တို့ကို အဖော် ခေါ်၍ မြင်းလည်းဖြင့် ခြံသို့ ထွက်ခဲ့ သည်။ ရွာထိပ်ဘက်ဆီမှ ခွေး သုံးလေး ကောင်၏ အူသံက မနစ်မြို့စရာ ကြား နေရသည်။ မြင်းလည်း ရွာထိပ်ရောက် မှ ခွေးအူသံတို့ ရပ်သွားသည်။ ည

တစ်နာရီခွဲသာသာလောက်ပင် ရှိသေး သည်။

ပုလိပ်ဌာနဝင်းထဲရောက်တော့ ည ၃နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ ခပ်စုစု လေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဌာနဝင်း အစောင့်ကင်းပျားက သူတို့ကြီးတို့အဖွဲ့ အား ဌာနအုပ်ကြီးရုံးခန်းသို့ လိုက်ပို့ ပေးသည်။ ဌာနအုပ်ကြီးနှင့် ရာဇဝတ် အုပ်တစ်ဦးတို့ ရုံးခန်းထဲ၌ ရှိနေသည်။ “သူကြီးတို့အဖွဲ့ ထိုင်ကြပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီပေးရ မလဲ”

ဦးတောရွာသူကြီးမုန်းလည်း သိ နှက် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာရှိပြီးသူဖို့ ဌာနအုပ် ကြီးက ဖော်ရွေသည်။ သူကြီးက သာရင် သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူသိထား သမျှ အကျဉ်းချုံးပြီး ဌာနအုပ်ကြီးကို ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့ သည့် အိမ်ရှင် ကိုအောင်သိန်း ခြိုးချင်း သိန်းဝင်း၊ ညှိတုတ်တို့ကို တစ်ဦးချင်းစီ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဌာနအုပ်ကြီးက ဘေးမှ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသော ရာဇဝတ်အုပ်ကလေးအား ပြုံးပြကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...ဗိုလ်လေး ကျော်ဦးရေ အမှုကတော့ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရှင်း ရှင်းလေးနဲ့ ရုပ်ချင်သလိုဖြစ်နေတယ်။ လက်နက်နဲ့ ရဲဘော် လေးယောက်ကို ခေါ်ပြီး ကားပါ ယူသွား။ အခုပဲ သွား ကြတော့ဗျာ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ရာဇဝတ်အုပ်လေး ကျော်သို့က ဌာနအုပ်ကြီးအား အလေးပြု၍ သူကြီး အဖွဲ့ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရုံးခန်းအပြင်ရောက်တော့ သူကြီးနှင့် ရွာသား နှစ်ဦးအား အရင်ပြန်နှင့်စေ

သည်။ ကိုအောင်သိန်းကိုတော့ သူတို့
ထားနှင့်လိုက်ဖို့ စီစဉ်သည်။ သည်သို့
ထူးခွဲလိုက်ရခြင်းမှာ ကိုသာခင်ဆိုသူ
အား ဝိုင်းလေး ကျော်ဦးတို့ ပုလိပ်အဖွဲ့
မှ မသိမမြင်ပူးကြသဖြင့် လွတ်သွားမှာ
နိမ့်ဖြစ်သည်။

ဒီတော့ရွာသို့ သူကြီးနှင့်အဖွဲ့တို့
မြန်ကျော်ပြီး ခဏမျှအကြာ၊ ပုလိပ်
အဖွဲ့လည်း ရောက်လာသည်။ ရာဇဝတ်
အုပ်လေး ကိုကျော်ဦးက ကားပေါ်မှ
ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း ကိုသာခင် လဲကျ
နေသည့်နေရာသို့ တန်းသွားသည်။
ကိုသာခင်မှာ ပါးစပ်ဟ၊ မျက်လုံးများ
ဖွင့်လျက်အနေအထားဖြင့် ဖြစ်သည်။
ရာဇဝတ်အုပ်လေးက သူ့လက်ခုံဖြင့်
ကိုသာခင်၏ နာထည့် ကပ်ကြည့်သည်။
အိမ်နှင့် လဲကျနေသည့်နေရာကိုလည်း
သူကြီးဖြင့် တိုင်းထွာပြီး မြေပုံကြမ်း
ဆရာဆွဲသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။

ခဏမျှအကြာတွင် အိမ်ရှင်
ကိုအောင်သိန်းနှင့် သူကြီးတို့ကို လိုက်
၁ ဝေလျက် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်
သည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ ပြတင်းတံခါးများ
အား အိမ်ရှင်ကို ဖွင့်ခိုင်းသည်။ ပြတင်း
တံခါးများ၏ အောက်ဘောင်များကို
ထက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး၍ စစ်ဆေး
သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်မြေပြင်
သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ အရုဏ်ဦး၏
အလင်းရောင်ဖြင့် အပေါ်ထပ်ရှိ မြင်
ကွင်းက ရှင်းလင်းနေသည်။ ခင်းထား
သော သင်ဖြူးဖျာပေါ်တွင် စောင်၊ ခြင်
ထောင်၊ ခေါင်းအုံးတို့က ထပ်လျက်
အနေအထားအတိုင်း တွေ့ရသည်။

မျက်မြင်အခြေအနေအရ ညက
ကိုသာခင် အိပ်စက်ထားပုံ မရ၊ ညဉ့်
ဇာတ်မှ ပြန်လာပုံရသည်။ သူနဲ့အတူ

လူသတ်သမားကလည်း တစ်ပါတည်း
ပါလာကာ စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီး ဝရန်
တာမှ တွန်းချခဲ့ပုံရသည်။ ကိုသာခင်
ပြတ်ကျသည်ဟု ထင်ရသော ဝရန်
တာ လက်တန်းကို ရာဇဝတ်အုပ်လေး
က ကိုင်ကြည့် တွန်းကြည့်သည်။
ဝရန်တာက နှစ်-တစ်လက်မ သစ်သား
'ချောင်းများအား လေးလက်မခန့်စီခွာ၍
ထောင်လိုက်ထောင်ကာ သုံးနှစ်တန်း
ဖြင့် ချုပ်ထား၍ အတော်ပင် ခိုင်ခံ့မှု
ရှိသည်။

အပေါ်ထပ် စစ်ဆေးမှုများ ပြီး၍
ပြန်ဆင်းလာကြကာ၊ အိမ်၏ ခေါင်းရင်း
ဘက်နှင့် နောက်ဘက် မြေပြင်များကို
လိုက်လံကြည့်ရှုသည် သူကြီးနှင့် အိမ်
ရှင် ကိုအောင်သိန်းတို့မှာ ရာဇဝတ်
အုပ်ကလေးနောက် တကောက်ကောက်
လိုက်ပါနေသော်လည်း စကားတစ်လုံး
မျှ မပြော။ သူ့အလုပ်သူ အာရုံစိုက်
လုပ်ကိုင်နေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်လေး ကိုကျော်ဦး
က သူကြီးအကူအညီဖြင့် ကိုသာခင်
အလောင်းအား ငြိဆေးရုံသို့ ပို့စေ သည်။
ပု လီ ပ် သား တစ် ဦး ကို လည်း
အစောင့်အဖြစ် လိုက်သွားစေသည်။
ခဏမျှ သူကြီးနှင့် စကားပြောဆိုပြီး
ပုလိပ်အဖွဲ့ ပြန်သွားကြသည်။

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုကျော်ဦး ဌာန
ပြန်ရောက်တော့ နံနက် ၆နာရီပင် ရှိ
နေပြီ။ ဌာနအုပ်ကြီးက ကိုကျော်ဦး
တင်ပြသမျှကို ဂရုစိုက် နားထောင်ပြီး
လိုအပ်သမျှကို ထပ်မံညွှန်ကြားသည်။
ကိုကျော်ဦး အနားမယူနိုင်တော့။
ရန်ကုန်ကို အချိန်မီ သွားရဦးမည်။
ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး ဂုဏာရီထွက်
မည့်ကားဖြင့် လိုက်ရသည်။

နေ့လယ် ၂နာရီမှာ မင်္ဂလာဒုံ

ဌာနသို့ ရောက်သည်။ မင်္ဂလာဒုံဌာနက
ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦး ပုလိပ်သား သုံးဦး၊
လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် ကားပါ စီစဉ်
ပေးလိုက်သည်။ နယ်မြေခံ ပုလိပ်အဖွဲ့
က နွယ်ခွေ ရွာသူကြီးအိမ်သို့ ပို့ပေး
သည်။ နွယ်ခွေရွာသူကြီးက လယ်စိုက်
ရှင်းဝင်း အိမ်ထောင်သည်လှိုင်း သာခင်
အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“အဲဒီ ကနားဖျင်းထိုးထားတဲ့
အိမ်က သာခင်အိမ်ပဲ ဆရာ”

ဟု သူကြီးက ပြောပြသည်။

“ဘယ်သူနာရေးလဲ သူကြီး”

ဟု ရာဇဝတ်အုပ် ကိုကျော်ဦး
က မေးတော့ သူကြီးက...

“သာခင်ပါ ဆရာ”

ဟု ဖြေသည်။ နယ်မြေခံ
ရာဇဝတ်အုပ်က ကိုကျော်ဦးအား
အသံတိတ် မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။
ကိုကျော်ဦးက မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ
ကနားဖျင်း ဝါးတိုင်တွင် ထောင်ထား
သည့် ကျောက်သင်ပုန်းမည်းကြီးအား
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးသာခင် (လုံခြုံရေးမှူး)

အသက် ၄၀ နှစ်

၁၅-၃-၁၉၆၀ (စနေနေ့)

နေ့လယ် ၃နာရီတိတိအချိန်တွင်
နွယ်ခွေ ရွာမသုသာန်သို့
ပို့ဆောင် သင်္ဂြိုဟ်ပါမည်။

ဆိုသောစာအား ဖတ်မိသည်။
သူတွေ့လိုသောသူအား တွေ့လိုသည့်
နေရာတွင် တွေ့ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း
သူ အဲလိုရှိသော သာခင်က သေနေ
ပြီ။ သူ အဲလိုရှိနေသော သာခင် မဖြစ်
ပါစေနဲ့ဟုပင် စိတ်ထဲက ကြိတ်ဆု
တောင်းချင်တော့သည်။ နာရေးရှင်
ကိုသာခင်၏ ဇနီးက ညှော်ဝတ်လာပြု
သည်။

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုကျော်ဦးက

ကိုသာခင်အလောင်းအား ကြည့်ရှုခွင့် တောင်းသည်။ နာရေးရှင်က အုပ်ထားသော ပဝါအား လုပ်ပြသည်။ ကိုကျော်ဦး မြင်ဖူးထားသော ကိုသာခင်၊ မမြင်သန့်ထံမှ တောင်းယူရရှိခဲ့သော သာခင်ဓာတ်ပုံနှင့် လုံးဝ ကွဲပြားမှု မရှိ။ သူ့နာဖျားထိပ်မှ မွဲနက်ကလေးကလည်း ဓာတ်ပုံထဲက အတိုင်းမို့ သာခင်သည် ကိုကျော်ဦး အလိုရှိနေသူအစစ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ကိုသာခင်က ဘယ်နေ့က ဆုံးခဲ့တာလဲ အစ်မကြီး”

ရာဇဝတ်အုပ်လေး ကိုကျော်ဦးက မေးလိုက်သည်။

“ကြာသပတေးနေ့ မနက် ၃နာရီ လောက်က ဆုံးခဲ့တာပါ ဗိုလ်လေး”

ဟု ကိုသာခင်ဇနီးက ပြန်ဖြေသည်။

“အစ်မကြီးက ကိုသာခင်ရဲ့ အစ်မတွေကိုရော အကြောင်းကြားပြီး ပြီလား”

ဟု မေးသည်။ သည်တော့လည်း ကိုသာခင်ဇနီးက ကိုသာခင်၏ အစ်မအငယ်ဆုံး အင်းစိန်တွင် နေသူတော့

ရောက်ရှိနေကြောင်း၊ အစ်မအကြီးဆုံးက တောင်တွင်းမှာ၊ အစ်မလတ်က ပြည်မှာမို့ စာတိုက်ကနေ စာပို့ အသိပေးထားကြောင်း ဖြေသည်။

ကိုကျော်ဦးကပင် ကိုသာခင်၏ ညီ ကိုသာရင်ရော သူ့အစ်ကိုဆုံးတဲ့ အကြောင်း အသိမပေးဘူးလားဟု မေးတော့ သာရင်ကိုတော့ အသိမပေးလိုကြောင်း၊ ‘သာရင်က ပြည်မှာလား၊ တောင်တွင်းမှာလားဆိုတာ သူတို့မိသားစု မသိကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သည့် ၆လခန့်က သူတို့မိသားစုထံ လာပြီး အိမ်မှ ဆွဲကြီးတစ်ကုံး အတင်းလုယူသွားခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ကိုသာခင်က ဓားနှင့် လိုက်သဖြင့် ထွက်ပြေးသွားသည့်နေ့မှ ယခုထိ မလာတော့ကြောင်း ပြောပြသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်လေး ကိုကျော်ဦး ပြည်ကို ပြန်ရောက်တော့ ည ၈နာရီပင် ရှိသေးသည်။ အနားမယူနိုင်သေး၊ ဌာနအုပ်ကြီးနှင့် သွားတွေ့သည်။ သူ့ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အမှုအတွက် အသေးစိတ်

ပြန်လည်တင်ပြသည်။ ဌာနအုပ်ကြီးက ကိုကျော်ဦးစကားအဆုံးတွင် မှတ်ချက်တစ်ခုပေးသည်။

“ကိုကျော်ဦး လိုက်ခဲ့တဲ့ အမှုကတော့ ဂန္တိရဆန်ပါဗျာ။ သေဆုံးသူက အသက်မထွက်ခင် နောက်ဆုံးပြောသွားတဲ့ စကားက သာခင် တွန်းချတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီစကားကိုပဲ အစ်မရင်းနဲ့ ယောက်ဖ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေ ကလည်း ကြားလိုက်တယ်။ မူင်းဆရာဝန်ကြီးကလည်း အမြင်မှ ကျပြီး ဦးခေါင်းအတွင်း အုပ်ဆက်ကွဲပြီးသေတာ။ အခြားဒဏ်ရာမရှိဘူးလို့ မှတ်ချက်ပေးထားတယ်။ အဲဒီတော့ သာရင် သေဆုံးမှုက သာခင် တွန်းချလို့ သေရတာဆိုတာ ရှင်းနေပြီ။ အဲ...ဒါပေမယ့် သာခင် တွန်းချတာပါလို့ အိုင်အမာပြနိုင်ဖို့ သက်သေမရှိဘူး။ သာခင်ကို မြင်ခဲ့တဲ့ လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ သာရင် မသေခင် နာရီ ၂၀ လောက်စောပြီး သာခင်က သေနင့်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့လည်း သာခင်ကို တရားခံလို့ ကျပ်တို့ လုံးဝ သတ်မှတ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုသည်။

သည်သို့ဖြင့် ပုလိပ်ဌာနမှတ်တမ်းတွင် ကိုသာရင် သေဆုံးမှုမှာ မတော်တဆ လိမ်ကျသေဆုံးမှုတစ်ခုအဖြစ်သာ မှတ်တမ်းတင် ထားရှိနိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

မောင်ထွဋ်ကောင်း

ကုသိုလ်တော်ဘုရားသို့

မောင်သာ (ရှေးဟောင်းသုတေသန)

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လိုက်ပါလာသည့် မော်တော်ယာဉ်သည် မုံရွာတက္ကသိုလ်မှ နံနက်စောစော ထွက်လာခဲ့ကြသော်လည်း မန္တလေးတောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် နေအတော် စောင်းနေပြီဖြစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်လာကြပြီး မုံရွာ မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေ၊ လေးကျွန်းစကြာရပ်တော်မှ၊ ဗောဓိတစ်ထောင်၊ စစ်ကိုင်းကောင်းမှုတော်နှင့် မန္တလေး မဟာမုနိ ရုပ်ရှင်တော်မြတ်တို့ကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြပြီးမှ မန္တလေးတောင်သို့ လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် နောက်ကျနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး မုံရွာခရိုင်၊ ဘုတလင်မြို့နယ်ရှိ ညောင်ကန်ကြေးခေတ်ဒေသသို့ ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးခရီးထွက်ခဲ့ကြသည့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာဌာနမှ မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ဒီပလိုမာနှင့် ဒုတိယနှစ် ထူးချွန်ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်တွင် ထင်ရှားလှသော ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓ ဖွားမြင်ခဲ့ရာ ဇာတိမြေလည်းဖြစ်၊ မြန်မာ့ရှေးဟောင်း ကြေးခေတ်ဒေသလည်းဖြစ်သည့် ညောင်ကန်ကျေးရွာတွင် ငါးရက်ကြာ လေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး မုံရွာတက္ကသိုလ်၌ နှစ်ညတာ ညအိပ်ရပ်နားခဲ့ကြသည်။ ကွင်းဆင်းခရီး ပြီးဆုံးသဖြင့် ရန်ကုန်သို့အပြန်တွင် စစ်ကိုင်း၊ အမရပူရနှင့် မန္တလေးမြို့များသို့ ဝင်ရောက်ကာ စေတီပုထိုးများကို လှည့်လည် ဝင်ရောက် ဖူးမြော်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကြီးကြပ် ဆရာ၊ ဆရာမ ငါးဦးနှင့် သင်တန်းသား (၄၇)ဦး လိုက်ပါလာသော ကျွန်တော်တို့ကားသည် မန္တလေး တောင်ခြေရှိ ကုသိုလ်တော်ဘုရားတောင်ဘက် မုခ်ဝအနီး ရှိ ရေကန်ကြီးဘေးတွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။ လိုက်ပါလာကြသူ များအားလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းကြပြီးနောက် ဆရာ ဦးစိုးမင်း အောင်နှင့် ဆရာမ ဒေါ်သန်းသန်းသိန်းတို့က “တောင်ပေါ် တက်ချင်တဲ့သူတွေ ကားနဲ့ တက်ကြမယ်”ဟု ပြောပြီး တောင်တက်ကားတစ်စီးအား စီးလုံးငှားရန် ပြောဆိုနေကြ သည်။

ကျွန်တော်က မန္တလေးတောင်ပေါ်သို့ သုံးလေးကြိမ် ရောက်ဖူးသဖြင့် မလိုက်လိုတော့ပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန် တော်၏ အတန်းဖော်များဖြစ်သည့် မေဇင်ဗိုလ်နှင့် အိသန္တရ လွင်တို့က...

“ဒယ်ဒီ... သမီးတို့ တောင်ပေါ်တက်မယ်။ ဒယ်ဒီပါ လိုက်ခဲ့”

ဟု ပြောကြရာ ကျွန်တော်က...

“ဒယ်ဒီ မတက်တော့ဘူး။ ရောက်ဖူးနေလို့ သမီးတို့ပဲ သွားလိုက်တော့နော်”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါဆို ဒယ်ဒီတစ်ယောက်တည်း အောက်မှာ ပျင်း စရာကြီး။ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ထပ်ပြောနေသဖြင့်...

“ဒယ်ဒီ... ကုသိုလ်တော်ဘုရားထဲ ဝင်မလို့လေ။ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးရှိတယ်”

“ဒါဆို သမီးတို့လည်း လိုက်မယ်”

“နှစ်နေရာလုံး သွားလို့ အချိန်မီမှာ မဟုတ်ဘူး တောင်ပေါ်တက်ရင် တက်၊ မတက်ရင် ကုသိုလ်တော် ဘုရားဖူးပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် စဉ်းစားနေကြသည်။ အတန်းထဲမှ သူတို့အဖော်များကလည်း တောင်ပေါ်တက်ရန် ပြောနေကြ သည်။ သူတို့သည် မန္တလေးတောင်ပေါ်မှ မန္တလေးမြို့၏ ညနေခင်း မြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုကြပေလိမ့်မည်။

“ဒါဆိုလည်း သမီးတို့ မလိုက်တော့ပါဘူး။ တောင်ပေါ် ပဲ တက်တော့မယ်”

ဟု ပြောကြသဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကုသိုလ်တော်ဘုရားဝင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘုရား မုခ်ပေါက်ဝ ဝဲဘက်တွင် ရတနာပုံမန္တလေး ဗြဟ္မာညွန့်တည် နှစ် (၁၅၀)ပြည့် မော်ကွန်းကျောက်စာတိုင်ကို မြင်တွေ့ရ သည်။ ကျောက်စာတိုင်အပေါ်တွင် မင်းတုန်းမင်းကြီး ထိုင် နေသည့် ရုပ်ထုကို တွေ့ရသည်။ ယင်းကျောက်စာတိုင်အနီး မှာပင် ကုလသမဂ္ဂ၊ ပညာရေး၊ သိပ္ပံနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ (UNESCO) ၏ ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းအမွေအနှစ် အဖြစ် စိုက်ထူထားသည့် သလင်းကျောက်ဖြူတုံးကို တွေ့ မြင်ရသည်။ ယင်းကျောက်တုံးပေါ်တွင် ကုသိုလ်တော်ဘုရား ဝင်းအတွင်းရှိ ပိဋကတ်ကျောက်စာချပ်များအား ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁ရက် ရက်စွဲဖြင့် ယူနက်စကိုအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး ချပ် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေး သားထားသော အသိအမှတ်ပြုလွှာကို ဖော်ပြထားပေသည်။

မုခ်ပေါက်၏ ယာဘက်တွင်မူ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးအမည်ပါ ကျောက်စာချပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်စာချပ်ကြီးပေါ်တွင် “မဟာလောက မာရဇိန်ကုသိုလ် တော်ဘုရား”ခေါင်းစဉ်အောက်ဝယ် ဘုရားဝင်းအတွင်းရှိ ပိဋကတ်ကျောက်စာများအကြောင်း မှတ်တမ်းအကျဉ်းကို အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။ ကမ္ဘာ ပေါ်တွင် အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည့် ကျောက်သားစာအုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော်ရောက်ရှိနေသည့် မန္တလေးတောင်ခြေ မဟာလောက မာရဇိန် ကုသိုလ်တော် ဘုရားဝင်းအတွင်း၌ တည်ရှိနေသည်။

မန္တလေးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၁၅၀)ကျော် (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၁ ခုနှစ်)တွင် ကုန်းဘောင်ခေတ် (၁၀)ဆက်မြောက် ဘုရင်ဖြစ်သူ မင်းတုန်းမင်းတရားတို့ တည်ထားခဲ့သည့် ရတနာပုံ နေပြည်တော်ဖြစ်သည်။ မင်းတုန်း မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျမ်းစာများကို

ကုသိုလ်တော်ဘုရားတင်ကာ မဟာလောက မာရဒိန်
ကုသိုလ်တော်ဘုရားဝင်းအတွင်း စိုက်ထူထားခဲ့ရာ ကမ္ဘာ
ကြီးဆုံးစာအုပ်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားလျက်ရှိပြီး နိုင်ငံတကာ
ခရီးသွားများက နေ့စဉ်လိုလို လာရောက်ကြည့်ရှုလျက်
ကြပေသည်။

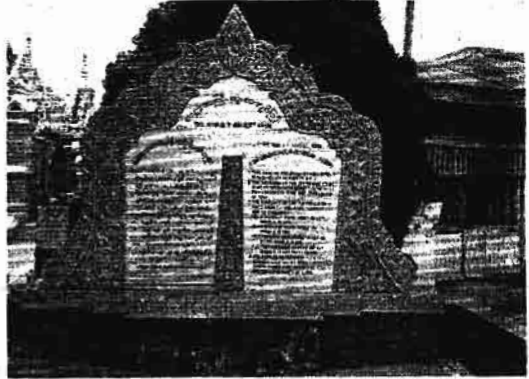
ဘုရားဝင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားချိန်သည်
ညနေခင်းဖြစ်သော်လည်း လူရှင်းနေသည်။ စေတီတော်သမိုင်း
စာအုပ်ဝယ်ယူလိုသဖြင့် စေတီတော် စောင်းတန်းထိပ်တွင်
ဆိုင်နေသူတစ်ဦးကို မေးမိပါသည်။

“ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်များ ဘယ်မှာ ဝယ်ရမလဲခင်ဗျ”
ကျွန်တော်အား ဧည့်သည်မုန်း ရိပ်မိဟန်တူသော
သူက...

“ဒီမှာ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ် သီးသန့်ရောင်းတာ မရှိပါ
အမေမာရဲ့ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးဆိုတဲ့ စာအုပ်
ရောင်းပါတယ်”

ဟု ရှင်းပြသည်။
မန္တလေးသားများက စာရေးဆရာမကြီး လူထု
အမာအား ချစ်မြတ်နိုးစွာ အမေမာဟု ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းကို
သိတိုင်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် များစွာသဘောကျ
ခဲ့မိပါသည်။

လူထု ဒေါ်အမာ စာအုပ်က ကျွန်တော့်ထံတွင် ရှိ
သဖြင့် ကျွန်တော် မဝယ်တော့ပါပြီ။
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

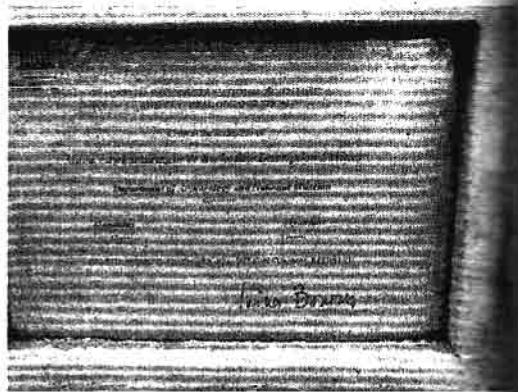
“ကျောက်စာချပ်တွေ ကြည့်သွားပါဦး”
ဟု ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြောသည်။ ကျွန်
တော် သူ့ကို ပြီးပြလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။
ကျွန်တော်လည်း စောင်းတန်းအဆုံးထိ လျှောက်သွား
ကာ ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးကန်တော့ပြီးနောက် စောင်းတန်း
အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပါသည်။

၁၃ ကေ ကျယ်ဝန်းသော စေတီတော်ဝင်းအတွင်းတွင်
ကျောက်စာချပ်များကို အများအပြားတွေ့ရသည်။

ကျောက်စာချပ်များသည် ပထမ မဟာရံ တံတိုင်း
အတွင်း (၄၂)ချပ်၊ ဒုတိယ မဟာရံ တံတိုင်းအတွင်း (၁၆၈)
ချပ်၊ တတိယ မဟာရံ တံတိုင်းအတွင်း (၅၁၉)ချပ် ရှိသည်။
စုစုပေါင်း (၇၂၉)ချပ်ဖြစ်သည်။ ကျောက်စာတစ်ချပ်စီတွင်
အုတ်ပြာသာဒ်တိုက်တစ်ခုစီ ပြုလုပ်ထားသဖြင့် ပြာသာဒ်
တိုက်မောင်းမှာလည်း (၇၂၉)တိုက်ဖြစ်ပေသည်။ ကျောက်
စာချပ်များကို ယခင်က ရွှေရောင်စာလုံးများဖြင့် ဖတ်ရှုနိုင်
ခဲ့သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ယခုအခါတွင် စာလုံးအများစုမှာ
ငွေ့ရောင်များ မရှိတော့ဘဲ အနက်ရောင်နှင့် အချို့ ကျောက်
စာများတွင် မည်သည့်အရောင်မှ မရှိတော့ဘဲ ကျောက်ထွင်း
ရာ စာလုံးများကိုသာ တွေ့ရပေသည်။

ကုသိုလ်တော်ဘုရားသည် မင်းတုန်းမင်း မန္တလေးမြို့
ကို တည်ပြီးချိန်တွင် “မဟာလောက မာရဒိန်စေတီ” ဟု
ဘွဲ့နာမခေါ်တွင်ခဲ့သော်လည်း မင်းတုန်းမင်း၏ ကြီးမားသော
သာသနာပြုလုပ်ငန်းဖြစ်သည့် ပိဋကတ် ကျောက်စာတော်
များကြောင့် (မင်းတုန်းမင်း၏) “ကုသိုလ်တော်ဘုရား” ဟု
ထင်ရှားခဲ့သည်။ ကျောက်စာပြာသာဒ်တိုက်များအကြားတွင်
ချောင်းပင်များ၊ ခရောင်များကို စိုက်ပျိုးထားခဲ့ရာ သက်တမ်း
နှစ်တစ်ရာကျော်နေပြီဖြစ်ပြီး အချို့သော အပင်များတွင် စိုက်
ပျိုးခဲ့သည့် ခုနှစ်သက္ကရာဇ်ကို ဖော်ပြထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်
ငယ်များ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း

အပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ကာ ကလေးတစ်ယောက်အား ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“သားလေးရေ... ဒီနေရာကို ဆွဲသည်တွေ နေ့တိုင်းလာကြလား”

ဟုလည်း မေးလိုက်ပါသည်။

“အများကြီး လာကြတယ်ဗျ။ နိုင်ငံခြားသားတွေလည်း လာတယ်”

ဟု ကလေးငယ်က ပြန်ဖြေပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ် (၁၄၀)ကျော်အချိန်က ထွင်းထုစိုက်ထူခဲ့သည့် အဆိုပါ ကျောက်စာများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ပတ်သက်သည့် သမိုင်းကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုတန်ဖိုးရှိသည့် မှတ်တမ်းအချက်အလက်များကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြထားနိုင်သည့်အတွက် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ၏ ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်းအမွေအနှစ်(Memory of the World)စာရင်းဝင်အဖြစ် ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သို့အတွက် ကုလသမဂ္ဂပညာရေး၊ သိပ္ပံနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့ (UNESCO)၏ ကမ္ဘာ့မှတ်တမ်း အမွေအနှစ်အထိမ်းအမှတ် ကျောက်စာ(Mow Logo)အား ကုသိုလ်တော်ဘုရားတောင်ဘက်မှခန့်ရီ မင်းတုန်းမင်းကြီးရပ်ထုအနီးတွင် ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ မေလ ၈ ရက်က စိုက်ထူခဲ့သည်။

ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စာအုပ်အဖြစ် ထင်ရှားည့် ကုသိုလ်တော်ဘုရား ကျောက်စာများသည် ပဉ္စမ သင်္ဂဟစာတင်မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ ကုသိုလ်တော်ဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓ ပိဋကတ်တော်သုံးပုံနှင့် နေတ္ထိကျမ်း၊ ဗိလိန္ဒပဉ္စကကျမ်း၊ ပေဋကော ပဒေသဟူသည့် သုတ်သုံးကျမ်းကို ကျောက်ထက် အက္ခရာတင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်စာအရေအတွက် (၇၂၉)ချပ်ရှိပြီး ယင်းတို့ကို ခရစ်နှစ် ၁၈၆၀ ခုနှစ်မှ ၁၈၆၈ ခုနှစ်အထိ (၇နှစ် ၆လနှင့် ၁၄ရက်) အချိန်ယူကာ ရေးထိုးခဲ့ရသည်။

ကျောက်စာချပ်တစ်ချပ်သည် အလျား ၅ပေ၊ အနံ ၄ပေ ၆လက်မ၊ အထူ ၆လက်မရှိပြီး မြေကြီးထဲသို့ အနက်တစ်ပေခန့်ထားသည်။ ကျောက်စာများတွင် ပိဋကတ်တော်များကို မြန်မာအက္ခရာ စာလုံးဝိုင်းများဖြင့် ထွင်းထားသည်ကို သံတိုင်ပေါက်များကြားမှ ကျွန်တော်တွေ့ရှိပါသည်။

ကျောက်စာချပ်များပေါ်တွင် ထွင်းထားသော ပိဋကတ်များသည် ၁၈၇၁ ခုနှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် သင်္ဂဟစာတင်ပွဲ၌ သင်္ဂဟစာတင် သံဃာတော်အပါး (၂၄၀) တို့က တစ်ရက်လျှင် ၂၄နာရီကြာ မရပ်မနား ၅လနှင့် ရက်ကြာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခဲ့ကြသော ဗုဒ္ဓဘုရား၏ ပိဋကတ်တော်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထို ပိဋကတ်တော်များ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် စာအုပ်များအဖြစ် ရိုက်နှိပ်ခဲ့သော တစ်အုပ်လျှင် ဂရိတ်ပရိတ်စာ စာလုံးဖြင့် နှိုင်းရယ် ရှစ်ချို့စာမျက်နှာ (၄၀၀) ဝန်းကျင်ရှိသော စာအုပ်ပေါင်း (၃၈) ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရသည်။ လူတစ်ယောက်သည် ထိုပိဋကတ်တော်များကို တစ်နေ့လျှင် ၈ နာရီ ပုံမှန်ဖတ်မည်ဆိုလျှင် တစ်နှစ်နှင့် သုံးလခန့် ဖတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၁၄ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်ခဲ့သော မင်းတုန်းမင်းသည် နန်းတက်ပြီး ၇နှစ်အကြာတွင် ကုသိုလ်တော် အမရပူရမှ နေပြည်တော်အသစ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ရည်ရွယ်၍ ၁၂၂၁ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့ကို တည်ထောင်သည်။ မန္တလေးမြို့တည်နှစ်ကို “အောင်ကျော်ချစ်မန္တလေး”ဟု မှတ်သားကြသည်။ မင်းတုန်းမင်းသည် ဗုဒ္ဓစေတီ၊ သီဟိုဠ်မောင်း၊ သိမ်ကျောင်းသုဓမ္မာ၊ ရွှေစာအုပ်ပိဋကတ်တိုက်၊ သမိုက်မြေ၊ ခုနစ်တန်ကို၊ ဆော်ဖန်စည်၊ တစ်ပြိုင်တည်းဟူသည့် မြို့အင်္ဂါ ခုနစ်ရပ်အား ၁၂၂၁ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆုတ် ၆ရက်တွင် (၁) နှစ်

(၂) ကျွဲ၊ (၃) မဟာလောက မာရဇိန်စေတီ၊ (၄) ပစ္စန်း မဟာရွှေသိမ်း၊ (၅) အတုမရှိကျောင်း၊ (၆) သုဓမ္မာဇရပ်၊ (၇) ဝိဇ္ဇကတ်တိုက်တို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း ပုဏ္ဏားတင်ခဲ့သည်။ ဝိဇ္ဇကတ်ကျောက်စာတော်များကို မန္တလေး၏ မူလ ဘူတ ခုနစ်ဌာနအနက် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်သော မဟာလောက မာရဇိန်စေတီတော်၏ မဟာရံ တံတိုင်းသုံးထပ်အတွင်း မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၃ ခုနှစ် (ခရစ်နှစ် ၁၈၇၁ ခုနှစ်)တွင် စိုက်ထူခဲ့ရာ ယခုအခါ သက်တမ်း (၁၄၄)နှစ် ရှိပြီဖြစ်ပါ သည်။

မင်းတုန်းမင်းသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားခဲ့ သမျှသော ပါဠိတော်များကို ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်တံ့နေ စေလိုသည့် ဆန္ဒ၊ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဝိဇ္ဇကတ်တော်များကို သာသနာပကာလတိုင် တည်ရှိနေစေလိုသည့် စေတနာတို့ ကြောင့် အမှားအယွင်းကင်းစင်သော ဝိဇ္ဇကတ်စာများကို ကျောက်ထက် အကွေ့ရာတင်ထားရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ပေစာ များဖြင့် ရိုထားနှင်ပြီးသော ဝိဇ္ဇကတ်တော်များသည် အရှည် တေည့်တံနိုင်ဘဲ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပျက်စီးသွားမည်ကို မျှော် မြင်ကာ ကျောက်သားပေါ်တွင် ရေးသားထားရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ သည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် မန္တလေးမြို့ကို မတည်သေးမီ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ၁၂၁၈ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇကတ်တော်များ အား ရွှေရေး၊ မင်ရေး၊ ကညစ်ရေး သုံးမျိုးဖြင့် ပေရွက်များ ပေါ်တွင် ရေးကူးစေခဲ့သည်။ ထိုသို့ မရေးကူးမီ သာသနာပိုင် ဆရာတော် ဦးစီးသည့် ဝိဇ္ဇကတ်ဆရာတော် လေးပါး၊ စာ ကြည့်ဆရာတော်အပါး (၃၀)၊ စာတည်းဆရာတော် အပါး (၅၀) နှင့် ဝိဇ္ဇကတ်အကျော်ဆရာတော် အပါး (၅၀)တို့က ရေးကူးမည့်စာများ မှန်မမှန် ဦးစွာ စေ့စပ်သေချာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးကြပြီးမှ ဝိဇ္ဇကတ်တိုက်စိုး၊ သွေးသောက်ကြီး၊ တိုက် စောင့်၊ အကြပ်၊ အစုရေး၊ ဝိဇ္ဇကရေး စသော အမှုထမ်း တစ်ရာကျော်အား ကညစ်ဖြင့် ရေးကူးစေခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရေးကူးနေစဉ် ဒက္ခိဏာရာမ ဆရာတော်၊ မြင်းဝန်တိုက်ဆရာ တော်နှင့် ဆီးဘန်နီဆရာတော်တို့က ကြပ်မတ်ပေးခဲ့ကြ သည်။ ပေစာများအားလုံး ရေးကူးပြီးချိန်တွင် လွှတ်စာရေးများ ကို စစ်ဆေးစေပြီး တံဆိပ်တော်ရ စာတည်း၊ စာချဆရာတော် များက ထပ်မံ တည်းဖြတ်ကြသဖြင့် အမှားအယွင်း လုံးဝ ထင်စင်သော ဝိဇ္ဇကတ်ပေမူကို ရရှိခဲ့သည်။

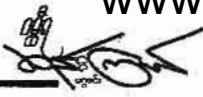
ရွှေရေး၊ မင်ရေး၊ ကညစ်ရေး ဝိဇ္ဇကတ်ပေစာထပ်ပေါင်း (၂၀၀) ကျော်ကို အမရပူရ ဝိဇ္ဇကတ်တိုက်မှ မန္တလေးတောင်

ခြေရှိ ဝိဇ္ဇကတ်တိုက်တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထားခဲ့သည်။ (မင်း တုန်းမင်းတည်ခဲ့သော ဝိဇ္ဇကတ်တိုက်တော်သည် ကျောက် တော်ကြီးဘုရားမြောက်ဘက် မန္တလေးတောင်ခြေတွင် တစ်ချိန်က ရှိခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ မတွေ့ရတော့ပါ ပြီ။)

မင်းတုန်းမင်းသည် ၁၂၃၃ ခုနှစ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ် မည့် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာမတိုင်မီ သန့်စင်သော ဝိဇ္ဇကတ် ပေမူ များကို စကျင်ကျောက်ပြားများပေါ်သို့ ရေးကူးထွင်းထုခဲ့ပြီး စာလုံးများအားလုံးကို ရွှေမင်သွင်းခဲ့သည်။ ဝိနည်း (၅)ကျမ်း ကျောက်စာ (၁၁၁) ချပ်၊ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကျောက်စာ (၂၀၈) ချပ်၊ နိကာယ်ငါးရပ်နှင့် သုတ်သုံးကျမ်းကျောက်စာ (၄၁၀) ချပ်ရှိ၍ စုစုပေါင်း ကျောက်စာ (၇၂၉)ချပ်ဖြစ်ပြီး ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ရက်တွင် ကျောက်စာ ချပ်များအားလုံးကို ရေးထိုးပြီးစီးခဲ့သည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် မန္တလေး နန်းတွင်း၌ ခမ်းနား သော တန်ဆောင်ကြီးတစ်ခုဆောက်လုပ်ပြီး ထိုတန်ဆောင် အတွင်းတွင် ဝိဇ္ဇကတ်သုံးပုံကျောက်စာများကို မြန်မာသက္က ရာဇ် ၁၂၂၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁ရက် (၁၄- ၁၀-၁၈၆၀) တွင် စတင်ထုလုပ်ခဲ့ရာ ၇နှစ် ၆လ ၁၄ရက်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ရက် (၄-၅-၁၈၆၈) တွင် ပြီးစီးခဲ့သည်။ ဝိဇ္ဇကတ်တော်များကို

ကောက်ထက် အကွရာတင်ပြီး သုံးနှစ်အကြာ ၁၂၃၃ ခုနှစ် တန်ခူးလဆုတ် ၁၁ ရက်၊ မြန်မာနှစ်ဆန်း ၁ရက် (၁၅-၄-၁၈၇၁) တွင် ပဉ္စမအကြိမ် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့သည်။

စေတီတော်ဝင်းအတွင်း ကျောက်စာ ပြာသာဒ်တိုက်များအား လိုက်ကြည့်နေရင်း အချိန်ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့သည်။ ရေးထိုးထားသော စာများသည် ပါဠိတော်များဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် နားမလည်ပါသော်လည်း ကြည့်နိုင်သမျှ လိုက်ကြည့်မိခဲ့သည်။

ကုသိုလ်တော်စေတီဝင်း ပထမ မဟာရုံ တံတိုင်းအတွင်း အင်္ဂါထောင့်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အခါတွင် ပိဋကတ်သုံးပုံကို ကျောက်ထက် အကွရာတင်ခဲ့သည့် သမိုင်းမော်ကွန်းကျောက်စာတစ်ချပ် စိုက်ထူထားသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျောက်စာတော်များ ဆောင်ရွက်ခဲ့မှု မှတ်တမ်းများကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ကျောက်စာချပ် သုံးချပ်ကိုလည်း ပထမ မဟာရုံတံတိုင်း တနင်္ဂနွေထောင့်ရှိ ဂူနှစ်လုံးထဲတွင် စိုက်ထူထားပေသည်။ ယင်းကျောက်စာသုံးချပ်ကို ကြေးမြင် မိဖုရား၏ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဝက်မစွပ်မြို့စားက ရေးသားစိုက်ထူထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ယင်းကျောက်စာချပ် (၇၂၉)ချပ်အား ပဉ္စမ သင်္ဂါယနာတင်မှုအဖြစ် အတည်ပြု သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ကုသိုလ်တော်ကျောက်စာများသည် ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်ရုံသာမက၊ ဗုဒ္ဓပိဋကတ်တော်များကို အပြည့်စုံ

ဆုံး မှတ်တမ်းတင်ထားသော တစ်ခုတည်းသော ထူးခြားသည့် မြန်မာတို့၏ မှတ်တမ်းအမွေအနှစ်ဖြစ်သည်။

ကျောက်စာချပ်များအား ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဘုရားဝင်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ တောင်ပေါ်သို့ သွားကြသည့်သူများ ကားဖြင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ဒယ်ဒီ...ဘာတွေတွေ့ခဲ့လဲ”

ဟု သမီးများက မေးကြသည်။

“ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးကို တွေ့ခဲ့တာပေါ့”

ဟု ပြောတော့ သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြပြန်သည်။ သို့သော်

တောင်သမန်သို့ ခရီးဆက်ကြရဦးမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကုသိုလ်တော်ဘုရားသို့ ဝင်ရန် အချိန်မရှိတော့ပါ။ အေးကားပေါ်တွင် ကျွန်တော်အနီး၌ ထိုင်နေသည့် သမီးငယ်နှစ်ယောက်အား ကုသိုလ်တော်ဘုရားအကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါသေးသည်။

မောင်ရိပ်သမီးနေပြီဖြစ်သည့် မန္တလေးမြို့ကို ဖြတ်သန်း၍ တောင်သမန် ဦးပိန်တံတားဆီသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်သည့် ကားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာရင်း ကုန်းဘောင်မင်းဆက် သာသနာပြု ရှင်ဘုရင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် အမြော်အမြင်ဖြင့် မားခဲ့မှုနှင့် လုံ့လဥဿဟစိုက်ခဲ့မှုများသည် မြန်မာတို့၏ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဂုဏ်ယူဖွယ်တစ်ရပ်အဖြစ် သမိုင်းလူကြိုက်သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့တော့နေမိခဲ့ပါတော့သည်။

မောင်သာ (ရေးဟောင်း သုတေသန)

ကံပွင့်၊ ကံပွင့်၊ ကံဖြင့် နှစ်ကျိပ်ရစ်သူ နေ့သင့်ဘုရားရှိခိုး ဂါထာတော်များ

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ)

ဗုဒ္ဓဘာသာအပေါင်းတို့သည် အများအားဖြင့် နေ့စဉ် ရှိခိုးကြသည့် အလေ့အထရှိသည်။ မည်သည့် ဘုရား နတ်တို့ဖြစ်စေကာမူ၊ မိမိသဒ္ဓါစွမ်းအားပေါ် မူတည်၍ တန်ခိုး များ ကြီးမားကြသည်။ ထို့ကြောင့် တနင်္ဂနွေအစ စနေ နှစ်ရက်သားသမီးများအတွက် အမြဲကံကောင်းနေ နှစ်ကျိပ်ရစ်သူကုန်သော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘုရားများမှ စနေနေ့တွင် ဘုရားများအထိ လေးဆူစီ ဘုရားရှင်များ နေ့အလိုက် ရှိခိုးပူဇော်နိုင်ကြရန် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါ

လူတို့၏ ကံလမ်း မြင့်သထက် မြင့်မားစေရန် ရှေး ဘုရားတော်ကြီးများ ကြံဆ စီစဉ်ခဲ့သော ဘုရားရှိခိုးဂါထာ ကြီးဖြစ်သဖြင့် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ပြာသော ဘုရားတို့ ဖြစ်ပေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကံပွင့်၊ ကံပွင့်၊ ကံဖြင့်စေရန် နှစ်ကျိပ် ရစ်သူဘုရားများနှင့် ရှိခိုးဂါထာ၊ ဆုတောင်းဂါထာများကို အသိအတိုင်း ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။
တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘုရားများမှာ မေဓကီရာဘုရား၊ သီဟဘုရား၊ ဝိယဒဿီဘုရား၊ သီခီဘုရားတို့ဖြစ်သည်။

ရှိခိုးဂါထာ

မေဓကီရာ သောဘိတောစ၊
ဝိယဒဿီ သီခီဇိနော၊
ရဝိဝါရေ အဘိတတာ၊
တေနမဿာမိ သာဒရံ။

ဆုတောင်း

နဝေနာနေန ကမ္မေန၊ ဝိနဿတု ပေါရာဏကံ
စတုန္တံ ဗုဒ္ဓတေဝေန၊ သဒါသုခီ ဘဝန္တုမေ။
* တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဘုရားများမှာ သရဏကံရာဘုရား၊ အနောမ ဒဿီဘုရား၊ အတ္တဒဿီဘုရား၊ ဝေဿဘူဘုရား တို့ဖြစ်သည်။

ရှိခိုးဂါထာ

သရဏကံရာ နောမာစ၊
အတ္တဒဿီစ ဝေဿဘူ၊
စန္ဒဝါရေ အဘိတတာ၊
တေနမဿာမိ သာဒရံ။

ဆုတောင်း

နဝေနာနေန ကမ္မေန၊ ဝိနဿတု ပေါရာဏကံ
စတုန္တံ ဗုဒ္ဓတေဝေန၊ သဒါသုခီ ဘဝန္တုမေ။
* အင်္ဂါနေ့တွင် ဘုရားများမှာ ဒီပင်္ကရာဘုရား၊ ပဒုမ ဘုရား၊ ဓမ္မဒဿီဘုရား၊ ကကုသန်ဘုရားတို့ဖြစ်သည်။

ရှိခိုးဂါထာ

ဒီပင်္ကရာ ပဒုမာစ၊
ဓမ္မဒဿီ ကကုသန္ဓော၊
ဘောမဝါရေ အဘိတတာ၊
တေနမဿာမိ သာဒရံ။

ဆုတောင်း

နဝေနာနေန ကမ္မေန၊ ဝိနဿတု ပေါရာဏကံ
စတုန္တံ ဗုဒ္ဓတေဇေန၊ သဒါသုဒ္ဓိ ဘဝန္တမေ။

* ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖွား ဘုရားများမှာ ကောဏ္ဍညဘုရား၊ နာရဒ
ဘုရား၊ သိဒ္ဓတ္ထဘုရား၊ ကောဏ္ဍာဂုံဘုရားတို့ဖြစ်သည်။

ရိုခိုးဂါထာ

ကောဏ္ဍညော နာရဒေါ သတ္တာ၊
သိဒ္ဓတ္ထော ကောဏ္ဍာဂမနေ၊
ဗုဒ္ဓဝါရေ အဘိဇာတာ၊
တေနမဿာမိ သာဒရံ။

ဆုတောင်း

နဝေနာနေန ကမ္မေန၊ ဝိနဿတု ပေါရာဏကံ
စတုန္တံ ဗုဒ္ဓတေဇေန၊ သဒါသုဒ္ဓိ ဘဝန္တမေ။

* ကြာသပတေးနေ့ဖွား ဘုရားများမှာ မင်္ဂလာဘုရား၊
ပဒုမုတ္တရာဘုရား၊ တိဿဘုရား၊ ကဿပဘုရားတို့ဖြစ်သည်။

ရိုခိုးဂါထာ

မင်္ဂလော ပဒုမုတ္တရော၊
တိဿော နာထောစကဿပေါ၊
ဗုဒ္ဓဝါရေ အဘိဇာတာ၊
တေနမဿာမိ သာဒရံ။

ဆုတောင်း

နဝေနာနေန ကမ္မေန၊ ဝိနဿတု ပေါရာဏကံ
စတုန္တံ ဗုဒ္ဓတေဇေန၊ သဒါသုဒ္ဓိ ဘဝန္တမေ။

* သောကြာနေ့ဖွား ဘုရားများမှာ သုမနဘုရား၊
သုမေဓာဘုရား၊ ဗုဿဘုရား၊ ဂေါတမဘုရားတို့ဖြစ်သည်။

ရိုခိုးဂါထာ

သုမနော သုမေဓောဗုဒ္ဓေါ၊
ဗုဿ ဝိနောစ ဂေါတမော၊
သုက္ကဝါရေ အဘိဇာတာ၊
တေနမဿာမိ သာဒရံ။

ဆုတောင်း

နဝေနာနေန ကမ္မေန၊ ဝိနဿတု ပေါရာဏကံ
စတုန္တံ ဗုဒ္ဓတေဇေန၊ သဒါသုဒ္ဓိ ဘဝန္တမေ။

* စနေနေ့ဖွား ဘုရားများမှာ အဏုကံရာဘုရား၊ ရေဝတ
ဘုရား၊ သုတတဘုရား၊ ဝိပဿီဘုရားတို့ဖြစ်သည်။

ရိုခိုးဂါထာ

တဏှကံရော ရေဝတောစ၊
သုတတောစ ဝိပဿီကော၊
သောရီဝါရေ အဘိဇာတာ၊
တေနမဿာမိ သာဒရံ။

ဆုတောင်း

နဝေနာနေန ကမ္မေန၊ ဝိနဿတု ပေါရာဏကံ
စတုန္တံ ဗုဒ္ဓတေဇေန၊ သဒါသုဒ္ဓိ ဘဝန္တမေ။

ခုနစ်ရက် သားသမီးတို့သည် မိမိတို့ နေ့အလိုက်
ဘုရားရိုခိုးဂါထာများကို ရွတ်ဆိုကြပါကုန်။ အဆိုပါ ဂါထာ
တော်များမှာ သာမညမဟုတ်ပေ။ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော
ဘုရားရှင်တို့ကို မပြတ်အာရုံလှ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားများနိုင်ကြပါ
သည်။ နောက်ဆုံးအပိုင်း ဂါထာများမှာ ဆုတောင်းဂါထာများ
ဖြစ်သောကြောင့် အနက်အဓိပ္ပာယ်အတူတူဖြစ်ပါသည်။

ဤဂါထာတော်များကို မပြတ်ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်
ခြင်းဖြင့် ဘဝတွင် နောင်ယုဂ် ဖျက်ဆီးတတ်သော ကံဆိုး
ကံဟောင်းများ ပျောက်ပျက်လွင့်စဉ်၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
များကို မလွဲမသွေ ခံစားကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရေသား
တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာထ)

မှီငြမ်း

- မဏိဇောတဏှမြတ်ဗုဒ္ဓပရိတ်တော်နှင့် အစွမ်းထက်ခြင်း
သည့် ဂါထာတော်များ။

ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၁) (၃၁)လမ်း(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

အံ့ပွားပိုးထင်နှင်ဆုချီးမြှင့်ခြင်း စိုးယဉ်ထွန်း

ရွှေကြီးအတွင်းတွင် ကုန်ခြောက်ဟုခေါ်သော မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းနှင့်
ဆောင်သည့် ကုန်စုံဆိုင်ရှိ၍ ဦးရှိန် + ဒေါ်နောင်မိတို့မှာ သားယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်မွေးထားသည်။ တစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက်ပင် ငယ်စဉ်မှ
ကြော့ကြော့လေးနဲ့ သန့်သန့်လေးဝတ်ပြီး အပေါင်းအသင်း ကျောင်းနှင့် အိမ်
သမိုင်း၊ ရွှေဆိုင်ကို တစ်ခါမှကုန် မရောင်းဖူးပေ။ ဖခင်ကြီး ဦးရှိန်က သားထူး

SUE
HYET

တိုက်ညွှန်း သဘောကျနေသည်။ မိခင်ကြီး ဒေါ်နောင်မိက စည်းစနစ်ရှိ၍ အဖိုးကျ အခိုးပြေသည်။ ဒီတော့ သားနီထင်ကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ရသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ရိုက်နက် ဆုံးမသည်။ အပြောနှင့် အရိုက်က တစ်ထပ်ထည်းကျသည်။

“ဟဲ့... ငယ်လေး၊ နင့်ကို ရိုက်ရတာ ငါ့လက်နာတယ်။ ငါက မော့တယ်။ နင်က ကွဲသားရေ၊ နှာသားရေ အုပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဟင်း...”

“အမေကလည်း အဲဒါဆိုလည်း မဆာအောင်ဘဲ ရိုက်ပေါ့။ ကျွန်တော်က အရိုက်ခံရပေမယ့် အမေ့ကို သနားပါတယ်”

မောင်ထင် ပြောလိုက်သည်။ စကားက ကြားရသူ ပါးရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည့်အပြောမျိုး။ ဒါပေမယ့် မောင်ထင်က အမေ့ကို ရိုက် နာပါသည်ဟု တစ်ခါမှ မပြော။ မငိုမညည်းပါ။ အဲဒါ မောင်ထင် ၁၀ နှစ်၊ ၁၂ နှစ်သားခန့် ရှိသေးသည်။

ကျောင်းတွင် ဖိုးမြ၊ ဖိုးလှတို့ ညီအစ်ကိုက ကျောင်းအလွတ်တွင် ရောက်နေထိုင်ကာ စောင့်ပြီး အုတ်နီခဲနှင့် ထု၊ ကုက္ကိုကိုင်းသားနှင့် ရိုက်ကြသည်။ မောင်ထင်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ဖိုးမြနှင့် ဖိုးလှတို့ ညီအစ်ကိုသာ ရွံ့ဇွတ်ထဲကျ၍ အနင်းခံလိုက်ရသည်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ကျောင်းဆရာကြီးက မိဘတွေပါ ခေါ်၍ ဆုံးမရာ ဖိုးမြနှင့် ဖိုးလှတို့မှာ ကြိမ်အထက် နှာသားယိုကြရသည်။ မောင်ထင်မှာ ကျောတွန့်၊ ကိုယ် မခါဘဲ ပြန်သွားသည်။ ကျောင်းဆရာကြီးကပင်...

“တောက်... ဒီကောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ငါ့လက်တောင် ကျဉ်တယ်။ မောင်ထင်... ဒီကောင် တစ်ခုခုပဲ”

မောင်ထင်ရဲ့ အမေက ဆရာကြီး စကားဆုံးပြီး ဖိုးမြတို့မိသားစု ပြန်သွားမှ ပြောပြသည်မှာ...

“ဘာရယ်တော့ မသိဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မရိုက်တာလည်း မနာဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း မငိုဘူး။ ကျွန်မကိုတောင် သူက ပြန်ပြီး သနားတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အင်း... ဂရုစိုက်ဗျာ။ ကြီးလာရင် လမ်းမလွဲစေနဲ့ ဟုတ်လား”

အဲဒါကို ဒေါ်နောင်မိက မှတ်မှတ်ရရ အိမ်ပုဏ္ဏားကွယ်အောက်တွင် မြေဖြူခဲနှင့် “ဖိုးထင်ကြီးလာရင် လမ်းမလွဲစေနဲ့” ဟု စာရေးထားလိုက်သည်။

“ကြီးဒေါ်မိရေ... ဖိုးထင်ရယ်၊ အောင်ဘတို့၊ မူတူးတို့နဲ့ ငါးလုံးတုတ်နဲ့ ပြိုင်ရိုက်နေကြတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကြီး။ ကုလားသိုင်းနဲ့ မူတူးက ချပြီး အောင်ဘတို့က ကီမိုနီနဲ့ ဝိုင်းချနေကြတယ်”

“အေးအေး၊ ဆိုင်မှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ငါလိုက်လာခဲ့မယ်။ အောင်ဘက ကီမိုနီနဲ့ ချတာက ထဘီနဲ့ အုပ်တာလားဟဲ့”

“ဟာ... ဒေါ်ကြီးမိရယ်၊ ဂျပန်သိုင်းဆိုလား။ အဲဒါကို ပြောတာ။ အေးမောင်က မပြောတတ်လို့ပါ”

“အေးပါဟယ်။ ငါလာခဲ့မယ်။ ခဏကြည့်လိုက်ကြပါ”

အတွက်နှင့် မောင်အေးတို့က ဖိုးရိမ်လို့ လာပြောပေမယ့် မူတူးနှင့် အောင်ဘတို့မှာ အလူးအလဲခံလိုက်ရပြီး ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ရပ်ကွက်ထဲတွင် ငနောင်း၊ မှန်ကုတ်၊ ဘိန်းချီး ဆိုသည့် ၁၇-၁၈ နှစ်အရွယ် လူငယ်ဖြစ်စ သုံးယောက်က

အတွဲညီသလို၊ ကြက်ခိုး၊ ဘူးသီးခိုး၊ အလစ်သုတ်၊ ဖဲရိုက်၊ ထန်းရည်ပါ သောက်တတ်သူများဖြစ်ပြီး အလောင်းအစား ဝါသနာပါသည်။

ဗျာစုရွာ၊ ရွှေလှေချောင်ရွာ စသည်တို့က ရွာသူ(စုန်း) ရှိသည်ဟု အမည်သတင်းကြီးသည်။ ကလေးမွေးပြီးပြီးချင်း သေသွားသော ဗျာစုရွာသူကို ဆေးရုံမှ ရွာသို့ ပြန်မသယ်ကြတော့ဘဲ သေဆုံးသည့် သပြေကုန်းရွာစပ်တွင်ထားပြီး သပြေကုန်း သင်္ချိုင်းတွင် သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။ သေသူမှာ အပြောဆိုး၊ စကားကြမ်း သုံးတတ်သူဖြစ်၍ ဗျာစုရွာတစ်ရွာလုံးက “စုန်းမ မိဆု” ဟု ခေါ်ကြသည်။

သပြေကုန်းရွာ၏ သုသာန်သည် ထန်းပင်အုပ်ကလေးများနှင့် လယ်ကွင်းများ ရှိသည်။ သင်္ချိုင်းတွင် ရှိသော အပင်များပေါ်မှ ငှက်မျိုးစုံနှင့် လယ်ကွက်ထဲမှ ငါးခူ၊ ငါးရဲ၊ ငါးရှဉ့်၊ က၊က တစ်ငါးတို့က ရွာသားများ၏ စားကျက်၊ မှန်ကုတ်၊ ငနောင်း၊ ဘိန်းချီးတို့သည်လည်း သပြေကုန်း သုသာန်တွင် ငှက်ပစ်၊ ငါးရှာကြသည်။

တစ်နေ့ညတွင် ငနောင်းတို့ သုံးယောက်သည် သပြေကုန်း သင်္ချိုင်းထဲတွင် ငါးရှာ၊ ငှက်ပစ်ရင်းနှင့် သရဲအခြောက်ခံလိုက်ရသည်။

ထန်းပင်တန်းတွင် မနက်ပိုင်းက ဝယ်ထားသော ထန်းရည်ကို သောက်ရင်း ငါးများတံကိုယ်စီနှင့် ငါးများနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ညဉ့်အတော်နက်ပြီး ငါးလည်း ရကြသည်။ ငှက်ထောင်ထားသည်မှာလည်း ရကြသည်။ ထိုစဉ် ကိုင်းတံမှ ငါးကို ဖြတ်နေစဉ် ကလေးငိုသံကို ဘန်ချီးနှင့် ငနောင်းက စကြားရာ...

“ဟေ့ကောင်... မှန်ကုတ်၊ ဘယ်

က ကလေးနဲ့ ကလေးအမေကို ခေါ်ထားတာလဲ။ ကလေးကို တို့ဘက် ပို့လိုက်။ မင်းနဲ့ ကလေးအမေကိစ္စသာရှင်း။ ဟားဟားဟား...

နောင်နှင့် ဘိန်းချီးတို့က မှုန်ကုတ်ကို နောက်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်က တဝါးတဝါးအေးအေးနှင့် ပို၍ကျယ်လောင်လာပြီး အဖိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အရိပ်လိုလို ပိုးဝါးဝါးမြင်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့... နောင်။ ဟိုဟာ မိန်းမလား။ ဘာကို ပိုက်ထားတာလဲ မသိဘူး”

“ဟာ... ဘိန်းချီးကလဲကွာ။ ဒီလောက် ကလေးငယ် ကြားရုံနဲ့ ရွာထဲက ကလေးအမေနဲ့ ကလေးဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်က ကလေးအမေလဲ ညကြီးသန်းခေါင် သင်္ချိုင်းထဲမှာ”

မှုန်ကုတ်က ငါးမျှားတံက ငါးကို ဖြုတ်ယူလာပြီး ပလိုင်းထဲ ထည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ နောင်က...

“မှုန်ကုတ်ရယ်... မင်းက ရွာထဲက ကလေးအမေကို အချိန်အချက် လုပ်ထားပြီး၊ ဟိုက မကြောက်မရွံ့နဲ့ သင်္ချိုင်းထဲတောင် လိုက်လာရှာတယ်”

“ဟာ... နောင်ကလဲ၊ ငါက လူပျိုကွ၊ ဟားဟားဟား...”

“အဟီး... ဟီး... ဟီး... အ... က... ကလေးချီ... ချီပါဦး”

အပုပ်နံ့နှင့် အသံအက်အက် တုန်တုန်ကြီးက မှုန်ကုတ်၏ စကားနောက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါမှ မှုန်ကုတ်က...

“နောင်။ ဘိန်းချီး... သ... သ... သရဲ... သရဲကွ”

“ဟ... ဟုတ်တယ်၊ ပြေး... ပြေး”

“ပြေးပါကွ၊ ပြေး”

နောက်တစ်နေ့တွင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ နောင်။ မှုန်ကုတ်။ ဘိန်းချီးတို့ သုံးယောက် သပြေကုန်းသင်္ချိုင်းမှ သရဲခြောက်၍ ငါးနှင့် ရထားသော ငှက်များ ပစ္စည်းများ ကျန်ခဲ့အောင် ထွက်ပြေးလာရသည်။ နံနက်လင်းသည်တွင် နောင်နှင့် မှုန်ကုတ်တို့မှာ လန်ဖျားဖျား၍ ဘိန်းချီးက တစ်ချိန်လုံးပင် သရဲမ၊ ကလေးနှင့် သရဲမဟု အော်နေသည်။ နားလည်တတ်ကျွမ်းသူများကို ခေါ်ပြီးကုယူရသည်။ တစ်ပတ်လောက် ဆေးကုမှု ပျောက်သွားကြသည်။

မောင်ထင်က ခြောက်တန်းကျောင်းသား၊ ကျောင်းတက်အပြန်တွင် နောင်၏ အိမ်ကို ဝင်၍ ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်မေးရာ မှုန်ကုတ်နှင့် ဘိန်းချီးတို့ပါ ရောက်လာကြပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ထောင်ရာ၊ မင်းသာဆိုရင် အဲဒီမှာတင် ချေးပန်းပြီးသေမှာ။ မင်းက ငါတို့လို တောင့်တောင့်တင်းတင်းမှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

မှုန်ကုတ်က ရောက်ရောက်ချင်း ပြောလိုက်သည်။ ဘိန်းချီးကပါ ဝင်၍ ပြောသည်မှာ...

“ငါတို့က ထန်းရှည်မှူးနေလို့ကွ။ ဓားရှည်ပါရင် သရဲမ နားရွက်ကို ဖြုတ်လာမှာ။ ငါးမျှားတံပဲ ပါလို့ပေါ့”

“မင်းတို့က အခုထိ လေကျယ်တုန်းကို။ သပြေကုန်း သင်္ချိုင်းနဲ့ ဒီကို ဖင်ကျန် ဖနောင်ရှေ့ရောက် ပြေးလာခဲ့ပြီးတော့”

“ဘာ ဖင်ကျန်လဲ ဘယ် ဖနောင်ကရော ရှေ့ရောက်လို့လဲ။ မင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့ လောင်းမလား။ ကဲ... ပြော”

မှုန်ကုတ်က မောင်ထင်ကို စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ နောင်ကတော့ ဘာမှ မပြော။ ဘိန်းချီးက မှုန်ကုတ်ရဲ့ စကား

ကို လက်ခံ သဘောတူသည့်ပုံစံလုပ်ပြသည်။

“ဟေ့ကောင် မှုန်ကုတ်၊ မင်း ငါ့ကို စိန်ခေါ်တာပေါ့။ ကဲ... ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြေးလဲ ပြော၊ ငါ့နာမည် မောင်ထင်နော်”

မှုန်ကုတ်နှင့် ဘိန်းချီးတို့က တစ်ဖက်၊ မောင်ထင်နှင့် အလောင်းအစားလုပ်ဖြစ်သွားသည်။ ဘေးမှ လူကြီးတွေကရော၊ နောင်၏ အမေကပါ တားကြသည်။

“ဟဲ့... ကလေးတွေ၊ အဲဒါမျိုးက အလောင်းအစားမလုပ်ကောင်းဘူး၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

မောင်ထင်က လက်ခံပြီး မှုန်ကုတ်နှင့် ဘိန်းချီးတို့ကလည်း လက်ဝါးရိုက်လိုက်သည်။ လူကြီးများ ပြောသည်က အလကားဖြစ်သွားသည်။

ည၏ အမှောင်တွင် ပိုးပရစ်အော်သံ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ညငှက်အော်သံမှအပ ကွင်းပြင်ကြီး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မောင်ထင် လျှောက်လာသောလမ်း၏ ဘေးဘယ်ညာတွင်ရှိသော ထန်းပင်တို့၏ အရွက်များက လေ၏ ကျီစယ်မှုကြောင့် ညသလို ခရာသံ တာသံမေးနေသည်။ ကောင်းကင်မှာက လ မသာ၍ ကြယ်ကလည်း မနံ့။ မောင်ထင်မှာ ဒီလမ်းကို နေ့ဘက်တွင်သာ ကျောင်းသား သူငယ်ချင်းများနှင့် သွားဖူးလာဖူးသည်။ ယခုလို ညမျိုးက ဒီတစ်ကြိမ်သာ လာဖူးပြီး၊ လာသည့် နေရာကလည်း သပြေကုန်းသင်္ချိုင်း၊ လာရသည့် အကြောင်းက အလောင်းအစားကြောင့် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘေးဘယ်ညာကို ကြည့်ပြီး လျှောက်လာရာ သင်္ချိုင်းအရပ်ကိုပင် ရောက်လာသည်။

“ရဲ့...ဖျပ်...ဖျပ်...ဖလပ်...ဖလပ်”

အသံက အပေါ်မှလိုလို၊ နောက်မှလိုလိုဖြစ်၍ မောင်ထင်က နောက်ထို လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ဆက်တည်း အပေါ်ကိုပါ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီနေရာက တစ်လောလေးက နောင်တို သုံးယောက်ကို ကလေးအမေ သန့်မ ခြောက်လိုက်သည့် နေရာဖြစ်သည်။ အပင်ကြီးတစ်ပင်က အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်နှင့်၊ ဝါးရံပင် ကဲ့ကဲ့လေးများပါရှိပြီး ထန်းပင်များကတော့ အစီအစဉ်

“ဂိ...ကစ်...ဂီး...ဂီးကစ်”
ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်က ပျံရင်းနှင့် အော်ပြည်သွားသည်။ မည်သည့်နေရာမှန်း မသိ။ ခွေးအူသံက ဆွဲဆွဲငင်ငင် ဆီထွက်လာသည်။

“အာ...အူ...အူ...”

“အာ...အူ...အူ...”

“ဂိ...ကစ်...ဂီး...ကစ်”

ခွေးအူသံနှင့် ငှက်ဆိုးသံတို့က ချဉ်းမြေနှင့် အုပ်စပ်သည်။ အဲဒါက သည်း အခုမှလာ။ အမြဲတမ်းလာဟု ဆင်ထင် တွေးလိုက်သည်။ လေတစ်ချက်အဝှေ့တွင် အပုပ်နံ့ကြီးက ချဉ်းသကောင်ပုပ်လာ။ ကြွက်သေပုပ်သံ ထင်လိုက်သည်။

“အဟီး...ဟီး...ဟီး...”

အနားကပ်၍ ရယ်လိုက်သံဟု ထင်လိုက်သည်။ အသံက အူလိုက်သည့်လိုက် မရှိပေမယ့် ရင်ခေါင်းထဲက လာသံဖြစ်သည်။ သာလာယံအောင်ရေတွင် သွားနေရင်းမှ ရပ်သံသည်။ နောက်မှလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်က ရပ်လိုက်သလိုပင်။ ဆင်ထင်က ရှေ့ကို ဆက်၍လျှောက်သံသည်။ နောက်မှလည်း လိုက်၍

လျှောက်သည်။ နောက်ကို ဆတ်ခနဲဆိုရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင်...

“အင့်...”

တစ်ဦးတစ်ယောက်က တွန်းလိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး ဘေးကို ယိုင်သွားသည်။ ကိုယ်ကို ထိန်း၍ ရပ်လိုက်သည်တွင် ကလေးချီလျက် ရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ဒီနေရာနှင့် ဒီအချိန်မှာ ကလေးနှင့် အမျိုးသမီးက ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိ။ လရောင်၊ မီးရောင်ရှိနေရင်လည်း မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဘယ်ရွာက ဘယ်သူပါဟု ပြောနိုင်မည်။ ယခုတော့ ဒီနေရာမှာ တွေ့ရသောကြောင့်၊ အတွေးနှင့် ကြည့်လိုက်ရာတွင် ကလေးနှင့် အမျိုးသမီးမှာ အရပ်အမောင်းက အလွန်မှ ထွားကျဉ်းသည်။ မျက်နှာကို မမြင်ရသောကြောင့်လည်း ဒါဟာ ပြောနေကြသော သရဲခြောက်သည်ဆိုခြင်းပဲ ဖြစ်မည်ဟု မောင်ထင် သိလိုက်သည်။

“ဪ...မူန့်ကုတ်တို့၊ ဘန်ချီးတို့ကို ခြောက်လိုက်တဲ့သူကိုး၊ ကျုပ်ကတော့ ထွက်ပြေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

မောင်ထင်က ပြောရင်း ရှေ့တိုးလိုက်ရာ မောင်ထင်ရင်ဘတ်ကို တွန်းထားသည်ကို ခံလိုက်ရသည်။

“ဟ...နင်တို့ကို ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ငါ ဒီကို လာတယ်၊ အချိန်ကုန်ရင်

ပြန်မယ်။ ခါပဲ”

“ဝါး...အစ်...အစ်...ဝါး...”

“အဝါး”

လသာ၊ ရက်သာ၊ ကလေးငိုသံက ပေါ်လာသည်။ ခြေနှင်း၍ လျှောက်သလိုမျိုးနှင့် ဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းထားခံရသလို မောင်ထင် သိလိုက်သည်။

“ဟ...ဘာတွေလဲ”

“ဗုန်း...ဗုန်း...ဖရော...ဖတ်”

“ဘုတ်...ဘုတ်...ကဲကွာ...”

ကဲ၊ ဝိုးထင်တဲ့...မှတ်ထား”

ထုရိုက်ကန်ကျောက်သံနှင့် မောင်ထင်က ပြောလိုက်၏။ တစ်ဖက်ကို မမြင်ရပေမယ့် သတ်ပုတ်မှ လျှော့သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးရောင်များကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဗုန်း...ဗုန်း...အီး...အွတ်”

“ဘုတ်...ဘုတ်...ကဲကွာ...”

ကဲ”

“ဘုတ်...ဘုတ်...ရှပ်...ဖလပ်

...ရှပ်...”

မောင်ထင်၏ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်သံနှင့် ကဲကွာ...ကဲ...ကဲဟု ပါးစပ်ကပါ အသံပေးလိုက်သည်တွင် ဘုတ်...ဘုတ် ခြေသံနှင့် အနားမှ ပြေးထွက်သွားသံ။

မီးရောင်နှင့် လူများက နီးလာပြီး...

“ဟေ့-မောင်ထင်...မောင်ထင်”

“ဝိုးထင်ရေ...ဝိုးထင်”

ဦးဘဦးနှင့် ကိုဌေးတို့၏ အသံများဖြစ်ပြီး လက်နိပ်ဓာတ်မီးရောင်နှင့် အနားရောက်လာသည်။ အဝတ်အစားများ ပေကျံ၍ မတ်တတ်ရပ်နေသော မောင်ထင်ကို ကြည့်ပြီး...

“ဟ...မောင်ထင်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဗျာ...ကိုဌေး”

“မင်းနဲ့ မှန်ကုတ်ရယ်၊ ဘိန်းချီးရယ် အလောင်းအစားလုပ်တာ လူကြီးတွေက မင်း တစ်ခုခုဖြစ်မှာမို့လို့ တို့ကို လိုက်ခေါ်ခိုင်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးနဲ့ ကိုဌေး။ အခုပဲ ပွဲက ပြီးသွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သရဲ သုံးကောင် နပန်းချနေတာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးချီထားတဲ့ သရဲမကွာ ဝင်ဝင်ချသေးတယ်”

“ဟေ...မင်းနဲ့ သရဲသုံးကောင်”

“ဟာ...မောင်ထင်ရယ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ သရဲနဲ့ နပန်းသတ်တာများ ဘာမှမဖြစ်တာ အံ့ရောပဲ”

မောင်ထင်ကို ခေါ်၍ ဦးဘဦးနှင့် ကိုဌေးတို့က သင်္ချိုင်းဝမှ ပြန်လာကြသည်။

မှန်ကုတ်နှင့် ဘိန်းချီးတို့က မောင်ထင်ကို အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။

ရပ်ကွက်ထဲတွင် မောင်ထင် နာမည်က သတင်းကြီးလာသည်။ သရဲနှင့် နပန်းလုံးတာလည်း ဘာမှမဖြစ်။ ရန်ဖြစ်လို့ ခဲနှင့် ထုတာလည်း ဘာမှမဖြစ်သော မောင်ထင်ကို အထင်ကြီးသူများက အပေါင်းအသင်းလုပ်လာကြသည်။

ကွင်းကျောင်းဆရာတော်ကြီးကို ဦးရိန်နှင့် ဒေါ်နောင်မိတို့က ကိုးကွယ်ကြပြီး ယခု ဆရာတော်က လူကြီးနှင့် မှာလိုက်သည်တွင် မောင်ထင်ကို ခေါ်ပြီး ဆရာတော်ကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“အေးဟေ့ ဒကာရိန်တို့ ထိုင်ကြကွဲ့၊ မောင်ထင်လည်း ထိုင်...ထိုင်”

“တင်ပါ၊ ဘုရား”

ဘုရားရိန်ပြီး ဆရာတော်ကြီးကို

ပါ ရှိခိုးလျက် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျောင်းသားလေးက ရေခွေးဗန်းလာချပေးသည်။

“အိမ်း...ဒကာရိန်တို့ကို ခေါ်တာ တခြားအကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ထင်ကို သင်္ကန်းစည်းပေးနိုင်မလားကွဲ့”

“တင်ပါ၊ ဘုရား။ တယဉ်တော်တို့ ခွင့်ပြုပါတယ်။ သူ့သဘော သူစိတ်က ရှိပါသေးတယ် ဘုရား”

“ကဲ...ကဲ...မောင်ထင်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း သင်္ကန်းစည်းပါလား”

“တယဉ်တော်...ဟို...ဟို စဉ်းစားပါရစေ”

ဆရာတော်၏ ကျောင်းကသာ ပြန်လာကြသည်။ မောင်ထင် သင်္ကန်းစည်းရန် အဖြေမပေးခဲ့ပါ။ ဆရာတော်ကြီးက မောင်ထင်၏ ဇာတာခွင်ကို ကြည့်ပြီး သင်္ကန်းထုတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ထင်တစ်ယောက် သင်္ကန်းထုတ်ဖြစ်လိုက်လျှင် ကောင်းသား။ ယခုတော့ မိန်းကလေးအတွက်နှင့် ရိုက်ပွဲဖြစ်ရသည်။ မောင်ထင်က တစ်ယောက်တည်း။ တစ်ဖက်က နှစ်ယောက်။ မောင်ထင်မှာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ၊ နှစ်ယောက်သမားတို့သာ ကွဲပြဲပေါက်ပြဲ ကုန်ကြသည်။

“ဒီကောင်ကို သွားမလုပ်နဲ့နော်၊ တုတ်ပြီး ဓားပြီးနေတာ”

“အေးကွ၊ သရဲလည်း ပြီးတယ်ကွ”

နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ရွှေဗန်းတိမ်ဆရာ ဦးစန်းဝင်း၏ သမီး မတင်လှကို မောင်ထင်က ရည်းစားစကားလိုက်ပြောသည်။ မတင်လှကို ခပ်စောစောက်

စကားလိုက်ပြောထားသော ရွှေလှနှင့် ကင်းမောင်တို့က မောင်ထင်ကို မလေ့နပ်ကြပေ။

“ရွှေလှ... မင်း ဒီထင်ကို ချရလား”

“ဟ... ကင်းမောင်ရယ်၊ ဒီခြောက် ခါးချည့်ကိုကွာ၊ နှစ်ယောက်တောင်ပေးသေး”

“ဟိုကောင်တွေနှစ်ကောင် လိုက်ရတာကို သတိထားဦး”

“လာပါကွာ၊ ကန်ပေါင်က ခေါ်မယ်”

ရွှေလှနှင့် ကင်းမောင်တို့က အကြံတူပေမယ့် ပေါင်းလိုက်ကြသည်။ မတင်လှဆိုသော ညိုချောလေး တစ်ယောက်အတွက်နှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြရသည်။

ပွဲက ကြမ်းတော့ လူကြီးတော်များများ ဆွဲကြလွှဲကြရသည်။ အထိနာတာက ရွှေလှနှင့် ကင်းမောင်တို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ရပ်ကွက်ထဲ၊ လမ်းထဲတွင် မောင်ထင်ကို “အံ့ပွား၊ မောင်ထင်” လူသိများလာသည်။ မောင်ထင်လည်း အသွင်အပြင်ကအစ အခြေအဆိုင် အနေအထိုင်ပါ ပြောင်းလဲလာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ စကားပြောစရာ အံ့ပွား၊ ဦးထင်ဟု ထည့်ပြောတတ်သည်။

“မင်းကြည့်ပါကွာ၊ အံ့ပွား၊ ဦးတစ်ချက်ညည်းရင် ဆယ်ခွက်ပြန်တုတ်မယ်”

ညောင်ကုန်း ဘုံဆိုင် (အဆိုင်) တွင် မောင်ထင်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက် ပိုင်းဖွဲ့၍ သောက်စားနေကြသည်။ မောင်ထင်က ယခုတော့ အရမ်း

ထည်း အလောင်းအစားနှင့် သောက်
တတ်၊ သောက်နိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။
အရက်(ကစော်) သောက်ချင်လျှင်
အရိုက်ခွံ့လောင်းသည်။ တစ်ဖက်က
ရိုက်လို့ လဲသွားခြင်း၊ ပေါက်ပြဲ သွေး
ထွက်ခြင်းဖြစ်လျှင် မောင်ထင်က ပြန်
လျော်ပြီး၊ တစ်ဖက်က ရိုက်လို့ မကွဲ
မပြဲ၊ မပေါက်၊ သွေးမထွက်လျှင်
မောင်ထင်က သူ့စိတ်ကြိုက် အရက်
နှင့် အမြည်းကို မှာယူစားသည်။ ဘေး
မှ အပေါင်းအသင်းတို့ကိုလည်း ခေါ်၍
ကျွေးမွေးသည်။

ဦးရီနှင့် ဒေါ်နောင်းမိတို့မှာ
မောင်ထင် ရန်ဖြစ်တိုင်း ဆေးဖိုးဝါးခ
ပေး၍ တောင်ပန်ရသည်။ ကွင်းကျောင်း
ဆရာတော်ကြီးက သင်္ကန်းဝတ်ခိုင်းစဉ်
က ဝတ်ပေးလိုက်ရင် ဦးဇင်း ဖိုးထင်
ဖြစ်လောက်ပြီ။ ယခုတော့ လူမိုက်
ဖိုးထင်၊ အံ့ပွား ဖိုးထင်ဖြစ်လာရတော့
သည်။

ပျော်ဘွယ်ကြီးသား ပွဲစား ဝင်း
မြိုင်နှင့် ကုန်သည် မောင်အံ့တို့ အရက်
ဆိုင်တွင် တွေ့ပြီး...

“ခင်ဗျားက နာမည်ကြီးပဲ။ ကျုပ်
အိုကလည်း ပျော်ဘွယ်ကြီးမှာ စမ်း
သပ်တာ နာမည်ရပဲ။ ခင်ဗျား ငယ်ငယ်
တုန်းက သရဲနဲ့ နပန်းသတ်တာ သရဲ
က ခွံ့တယ်ဆိုတာ အရက်မသောက်၊
အရိုက်လို့ပါ။ အခုဆိုရင်တော့ အင်း
ဖြစ်ပါမလား။”

“အဟဲ... စမ်းကြည့်ပါလား။
မောင်ထင်က အံ့ပွားမဖြစ်ခင်ကတည်းက
ချီ”

စကားညှိမှ အလောင်းအစား
ပြောညှိမိကြသည်။ မောင်ထင်နေ
သော နေရာနှင့် ပျော်ဘွယ်ကြီးရွာက

(၇)မိုင်လောက် ဝေးသည်။ အလောင်း
အစားကလည်း သင်္ချိုင်းကို ည ၁၀နာရီ
မှာ သွားရမည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကိုဖိုးထင်၊ ခင်ဗျားက
ညည်းသည်။ ဒီက သင်္ချိုင်းအကြောင်းကို
သိချင်မှ သိမှာ။ မြင်ရတဲ့ နေရာအထိ
လိုက်ပို့မယ်”

“သွားလမ်းသော ပြလိုက်ပါ။ ကျုပ်
သွားတတ်မှာပါ”

“အေးဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ”

ဝင်းမြိုင်နှင့် မောင်အံ့တို့ နှစ်
ယောက်က အဖော်နှစ်ယောက်ပါပြီး
မောင်ထင်က ငယ်သူငယ်ချင်း ငနောင်း
တစ်ယောက်ပဲ အဖော်ပါလာသည်။
ခြောက်ယောက်ပေါင်း၍ ပျော်ဘွယ်ကြီး
သင်္ချိုင်းဘက်ကို ထွက်လာကြသည်။

သင်္ချိုင်းအား လယ်တစ်ကွက်
ကျော်အလိုတွင် မောင်ထင်ကို ထားခဲ့
ပြီး ပြန်သွားကြသည်။ ငနောင်းကလည်း
လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့် ပြန်လိုက်
သွားသည်။ ငနောင်းလည်း ငယ်စဉ်က
သရဲအခြောက်ခံရဖူးသည်။

မောင်ထင်က လယ်ကွက်ထဲမှ
ပင် ဖြတ်၍ ဝင်းမြိုင်နှင့် မောင်အံ့တို့
ပြသည်နေရာကို ရှေ့ရှု၍ လျှောက်
သွားနေသည်။ မောင်ထင်၏ လက်ထဲ
တွင် ဖက်စိမ်းနှင့် ထုပ်ထားသော
ထမင်းထုပ်၊ ဆေးပေါ့လိပ်၊ ယမ်းမီးခြစ်
တို့ ပါသည်။ အလောင်းအစား၏
သင်္ကေတ စကားက “မဖဲဝါရေ...
ထမင်းလာပို့တယ်”ဟု သုံးခါအော်ပြော
ရမည်ဖြစ်သည်။

မောင်ထင် လမ်းမြင်နေရသော
နေရာက မည်းမည်းမှောင်နေသည်။
တစ်ခါတစ်ရံ မီးရောင်လိုလို ဖျိုးဖျိုးဖျတ်
ဖျတ်မြင်ရသည်။ ဒါကလည်း ခဏပင်၊
ပြန်၍ ပျောက်သွားသည်။ မီးရောင်
တစ်ခုက နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက်နှင့် ဖြစ်

ပြီး ခဏပင်၊ ပြန်၍ ပျောက်သွားပြန်
သည်။ အတော်ပင် မှောင်သည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် သင်္ချိုင်းကို ရောက်
လာသည်။ အချိန်ကိုက်ပင်၊ မောင်ထင်
က သင်္ချိုင်းမြေထဲကို ရောက်သလောက်
ဝင်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ထမင်းထုပ်ကို
မြှောက်ကိုင်ပြီး နှုတ်မှ...

“မဖဲဝါရေ...ထမင်းလာပို့တယ်”

“ရှုပ်...ရှုပ်...ဖလပ်...ဖလပ်”

“မဖဲဝါ...ခင်ဗျားစားဖို့ ထမင်း
လာပို့တယ်”

“ဖလပ်...ရှုပ်...ရှုပ်...ဖလပ်
...ဖလပ်”

“မဖဲဝါ...မဖဲဝါ၊ ခင်ဗျားဖို့ ကျုပ်
ဖိုးထင်၊ အံ့ပွား ဖိုးထင် ထမင်းလာပို့
တယ်။ ကျုပ်က အဝေးကြီးက လာရ
တယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ထွက်ယူဗျာ”

“ဝေါ...ဖျပ်...ဖျပ်...ဖလပ်
...ရှုပ်...ရှုပ်...”

အသံတို့ကို မျိုးစုံအောင် ကြား
လိုက်ရသည်။ မောင်ထင်၏ဘေး ခပ်
ဝေးဝေးတွင် မီးရောင် သုံးလေးခုက
လင်း၍ ပတ်ချာလည်နေသည်။
မောင်ထင်က လက်ထဲမှ ထမင်းထုပ်
နှင့် ဆေးပေါ့လိပ်၊ မီးခြစ်တို့ကို မြေမို့မို့
ပုံပုံလေးပေါ် ချလိုက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေ
လိုက်သည်။ အပုပ်နံ့တစ်ချက် စူးစူးနံ့
လာပြီး...

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဖလပ်...ဖလပ်”

မောင်ထင်က မိမိအနားမှ
တစ်ဦးတစ်ယောက်ပြေးထွက်သွားသလို
လေဟပ်သွားသည်ကို သိလိုက်သည်။

“အဲ...ကျေးဇူးပဲ မဖဲဝါ၊ ကိုဝင်း
မြိုင်တို့က ကျုပ်ကို ယုံအောင် ကူညီ
ပါဦးဗျာ။ ကျုပ် မြေကြီးခဲလေး ယူ
သွားမယ်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်တော့
သက်သေအဖြစ် ကျုပ်နဲ့ ထည့်လိုက်
ပါ မဖဲဝါ”

“ဝေါ...ဖလပ်...ဖလပ်”

“အ...အ...အ...အ...အ...”

မည်သည့် နေရာကမှန်း မသိ။
ခွေးက အူလိုက်သည်။ လေကလည်း
တဖျပ်ဖျပ်တိုက်ခတ်လိုက်ပြီး ညဌက်
တို့က အပင်ပေါ်မှ ပျံထွက်သွားကြ
သည်။ မောင်ထင်က သင်္ချိုင်းထဲမှ
ထွက်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်
လာသည်။ ဝင်းမြိုင်တို့၊ မောင်အံ့တို့
စောင့်နေမည့် နေရာကို မြေကြီးခဲလေး
ကိုင်းပြီး လျှောက်လာသည်။ ရပ်ကွက်
အစပ်ရောက်သည်တွင် ခွေးနှစ်ကောင်
သုံးကောင်က ဆက်တိုက် အူလိုက်
သည်။

“ဟော... ကိုထင် ပြန်လာပြီ၊
ဘာ...ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“အဲ...ဟို...ကိုထင် ဘာ...”

“ဟာ...ကိုဝင်းမြိုင်ရယ်၊ ကျုပ်
ဘာမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုအံ့...ရော့ဗျာ၊
ကျုပ် သင်္ချိုင်းက ယူလာတာ။ ဘာပါ
လာတယ်၊ ဘာကပ်လာတယ်ဆိုတာ
တော့ မသိဘူး။ ငနောင်းရေ...မနက်
စောစောပြန်မယ်”

မောင်ထင်က ဆက်တိုက်ပြော
ရင်းမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ ခံတွင် ဝင်
ထိုင်လိုက်သည်။ မောင်နောင်းက...

“ကဲ...ကိုဝင်းမြိုင်ရော၊ ကိုအံ့
ရော အားလုံးရှင်းပါတယ်နော်၊ ဖိုထင်
ပြန်ရောက်လာရင် လောင်းကြေးပေး
မယ်ဆို၊ ကဲ...ရှင်းတော့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကိုနောင်း၊
ရော့...ဒီမှာ ငွေ”

“ကိုထင်ရော၊ ကိုနောင်းရော
အဲဒီ မြေကြီးခဲကို ပြန်ယူသွားပါဗျာ”

မောင်အံ့က ငွေများ ပေးရင်းနှင့်
မြေကြီးခဲကို ပြန်ယူသွားရန် ပြောလိုက်
သည်။ ဘေးတွင် ရှိသော မုန့်ပန်းကန်
ထဲမှ မုန့်ထုပ်တစ်ထုပ်က အောက်ကို

ပြတ်ကျသွားသည်။

“ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အေးကွာ မောင်အံ့ရဲ့ ပန်းကန်
ထဲက မုန့်က အောက်ကို ကျစရာလား။
ဟိုဟာ...”

ဝင်းမြိုင်တို့၊ မောင်အံ့တို့မှာ
လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ ပြန်ကြ
ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟ...ကိုဝင်းမြိုင်ရော၊ ကိုအံ့
ရော ကျုပ်တို့က ညှဉ်သည်ဗျာ။ ပြီး
တော့ ဒီမှာလည်း ငွေတွေနဲ့ ကျုပ်တို့
ကို ထားခဲ့မလိုလား”

မောင်ထင် ပြောလိုက်သော
စကားကြောင့် ဝင်းမြိုင်နှင့် မောင်အံ့တို့
မှာ နေရာက အထရခက်သွားသည်။
တစ်ချိန်တည်း အပုပ်နံ့ဆိုးဆိုးကြီးက
သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာဝကို တွေ့ပေး
လိုက်သလိုဖြစ်သွားပြီး မောင်ထင်နှင့်
မောင်နောင်းတို့ကတော့ ဘာအနံ့မှ
မသေည့်အတိုင်း ငြိမ်နေကြသည်။

“ငအံ့...ဘာနံ့ကြီးလဲ၊ နံ့...နံ့
လိုက်တာ။ သူတို့က မနံ့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ဝင်းမြိုင်၊ နံ့တယ်
ကွာ။ ကို...ကိုဖိုးထင် မနံ့...နံ့ဘူး
လား”

“ဘာလဲ ကိုအံ့၊ ကျုပ်တို့ ဘာ
အနံ့မှ မရဘူးဗျ”

အချိန်က အလင်းဘက် ရောက်
လာသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဖို၊ မုန့်ဖိုရှင်း
၍ ပြန်ရန် နေရာမှ ထလိုက်ကြရာတွင်
ဝင်းမြိုင်နှင့် မောင်အံ့တို့မှာ တစ်ဦး
တစ်ယောက်က နောက်မှ တွန်းလိုက်
သလိုဖြစ်သွားကြသည်။ မောင်ထင်နှင့်
ငနောင်းတို့မှာ ဆိုင်အပြင်ကို ရောက်
နေကြပြီဖြစ်သည်။

“ကိုထင်... ခဏ ကိုထင်”

“ကိုထင်...ကျုပ်တို့ကို ခေါ်ပါဦး
ဗျ၊ ဒီမြေကြီးခဲကို လုပ်ပါဦး”

“ကဲဗျာ...လာကြပါ”

မောင်ထင်က သူတို့နှစ်ယောက်
ကြားထဲဝင်၍ တွဲပြီးထွက်လိုက်သည်။
ငနောင်းက မြေကြီးခဲကို ယူပြီး
မောင်ထင်ကို ပေးလိုက်သည်။

မောင်ထင်က မောင်အံ့၏ လွယ်
အိတ်ထဲသို့ သင်္ချိုင်းမြေကြီးခဲကို ထည့်
လိုက်သည်။ ဒါကို ဝင်းမြိုင်ရော
မောင်အံ့ပါ မသိလိုက်ကြပါ။ ဝင်းမြိုင်
နှင့် မောင်အံ့တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်
လာခဲ့ကြသည်။ တော်တော်လှမ်းလှမ်း
ရောက်မှ မောင်ထင်က ငနောင်းကို -

“ငနောင်းရေ...ဟိုနှစ်ယောက်
တော့ ဘာတွေ ဖြစ်ကြမလဲ မသိဘူး။
ငါ မဖဲဝါကို ခေါ်လာတာ။ ဒီမောင်တွေ
က အယုံအကြည်မှ မရှိဘဲကိုးကွ”

“အင်း... မင်းနဲ့မှ အလောင်း
အစားလာလုပ်တယ်။ အံ့ပွား ဖိုထင်ကို
မသိကြလို့ပါ”

“ကဲ...ကဲ...ငနောင်းရေ၊ တို့
လည်း လှေဆိပ်ရောက်ရင် လှေပဲ စီး
ကာပဲ စီးစီးကွာ၊ မြန်မြန်ပြန်ရောက်ဖို့
ပဲ လိုတယ်”

“အေးအေး”

အံ့ပွား ဖိုးထင်(မောင်ထင်)နှင့်
ငနောင်းတို့နှစ်ယောက် ပျော်ဘွယ်ကြီး
ရွာမှ ပြန်လာကြသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဝင်းမြိုင်နှင့်
မောင်အံ့တို့ နှစ်ဦးမှာ တစ်လပဲ အချိန်
ကွာပြီး သေဆုံးသွားကြသည်။ အဲဒီ
နောက်ပိုင်းတွင်တော့ အံ့ပွား ဖိုးထင်
သင်္ချိုင်းမှ ယူလာသည့် မြေကြီးခဲနှင့်
မဖဲဝါအကြောင်းက ဘာမှမထူးခြားဘဲ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

အံ့ပွား ဖိုးထင်အကြောင်းက
တော့ ယနေ့အထိ ပြောနေကြတုန်းပဲ
ဖြစ်လေသည်။

နိမိတ်တို့

လေးပါးထေရ်မြတ် ပန်းတော်ကပ်

ငြိမ်းဆုသျှင်

လေးပါးထေရ်မြတ် ပန်းတော်ကပ် ဆိုသည်မှာ အကျိုးပေးသောအခါ သူတစ်ပါးတို့ထက် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် သော အကျိုးများကို ရစေနိုင်သည့် ညောင်ကန်ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိ၊ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်၊ လယ်တီဆရာတော်ကြီးနှင့် စစ်ကိုင်းတောင် ရေငုံချောင်ဆရာတော်တို့၏ မြတ်စွာဘုရား အား ပန်းတော်ဆက်ကပ်ခဲ့သည့် ပန်းဆက်ကပ်နည်းမျိုးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့သည်လည်း ရှေးဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ နည်းအတိုင်း မြတ်စွာဘုရားအား ဘုရားပန်းဆက်ကပ်လှူ ဆွမ်းပူဇော်ကြမည်ဆိုပါက ဆရာတော်ကြီးများနည်းတူ အကျိုး ထူးများကို ရရှိကြမည်မှာ ကေန်မုချဟု စကားညွှန်းဆို၍ အောက်ဖော်ပြပါ လေးပါးထေရ်မြတ် ပန်းတော်ကပ်ကို ရာဇဗွေကောက်နုတ် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

ညောင်ကန်ဆရာတော် ဦးဗုဒ္ဓိ၏ ပန်းတော်ကပ်

ဆရာတော်သည် အများလှူနေကျ ပန်းတော်များကို ထည်း ကပ်လှူ၏။ သူတစ်ပါး မလှူဖူးသော ခင်ပုတ်ပန်း၊ ဆေးပန်း၊ ဆီဆောင်ပြာသာဒ်ပန်း၊ ထနောင်းပန်း၊ ဘာမဏီ

သန်လျက်ပန်း၊ ဆီပီးတောက်ပန်း၊ ဩဇာပန်း၊ မာလာကာပန်း၊ ရှောက်သံပရာပန်း စသော ပန်းအထူးအဆန်းတို့ကိုမူ အထူး အားစိုက် ကပ်လှူ၏။

ဆရာတော်၏ ပန်းကပ်နည်းသည် အထူးအဆန်းပန်း ကို လှူသောကြောင့် အကျိုးပေးသောအခါ သူတစ်ပါးတို့ ထက် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်သော အကျိုးများကို ရရှိစေနိုင် သောနည်းဖြစ်သည်။

(ပညာခေါင်ချုပ် ဆရာတော်ဗုဒ္ဓဟု အုတ်ကျောင်းဆရာ တော် မထေရ်ကျော်ကား ထူးဆန်းသောပန်း ပူဇော်၏။)

မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံဆရာတော်၏ ပန်းတော်ကပ်

ဆရာတော်ကား ပန်းကပ်သောအခါ ထိုပန်းကို ကသိုဏ်းရှုသကဲ့သို့ စိတ်ထဲ ထင်လာအောင် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုပြီးမှ ကပ်လှူ၏။ ဤကပ်နည်းသည်ကား နေ့စဉ် အာရုံပြု နိုင်ရုံမက၊ သေခါနီးအခါ ထိုပန်းကလပ် ပန်းအိုးတို့သည် မျက်နှာဘေးမှာ ပျံ့ဝနေသကဲ့သို့ ထင်မြင်လာနိုင်သည်။ ထို နိမိတ်ကြောင့် သုဂတိဘဝ ကျိန်းသေပေါက် ရောက်ရှိနိုင် ပေသည်။

(ဝိသုဒ္ဓါရုံ မဟာဂုဏ်ကား အာရုံစွဲမှတ် ပြီးလျှင်ပင်)

လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ပန်းတော်ကပ်

ဆရာတော် ပန်းကပ်သောအခါ ပန်းကလမ်း၊ ပန်းလင်
ဗန်းပေါ်သို့ ပန်းများ မောက်လှံကျအောင် ပန်းစေတီသဏ္ဌာန်
ဖြစ်သည်အထိ ဖြိုးမောက်လှုံ့ဝေ ပူဇော်လေသည်။

ဤနည်းကား အလှူပန်းကို လှူမ်းလှူမ်းဝေဝေ ဖြိုး
မောက်နေအောင် လှူသောကြောင့် အကျိုးပေးသောအခါ
သူတစ်ပါးတို့ထက် ကဲလွန်ဖြိုးမောက် ထီးမိုးတံခွန်ထူ သူ
ထက်ကဲအကျိုးကို ရစေနိုင်သည်။

(လယ်တီကျော်ဟိုး ဘုန်းတော်တိုးကား ဖြိုးမောက်
ဝေလှုံ့ ပူဇော်လေသည်။)

စစ်ကိုင်းတောင် ရေငုံချောင်ဆရာတော်၏

ပန်းတော်ကပ်

ဆရာတော်ကား စာချစာကြည့် ဝတ်မြဲ၏။ ဘုရားပန်း
တော် ဝတ်မြဲ၏။ လူတွေနှင့် စကားမပြောလိုသောကြောင့်
ဘုရားပူးတွေအသံကြားရလျှင် ရေငုံနေသောကြောင့် ရေငုံ
ဆရာတော် ဟု တွင်လေ၏။

ဆရာတော် ပန်းကပ်သောအခါ ကိုယ်တိုင် ပန်း
ကောက်ပြီး ကိုယ်တိုင် ပန်းလင်ဗန်းစီ၏။ ပန်းကုံး ပန်းခိုင်

သီကုံးပြုလုပ်၏။ ပန်းကော်ဇောခင်း၏။ ပန်းလင်ဗန်းတစ်ချပ်
ပြီးလျှင် ဘုရားရှိခိုး ပန်းကပ်လေ၏။ တစ်နေ့တွင် ပန်းများ
လျှင် ပန်းလင်ဗန်း ၁၀ ချပ်၊ ၁၅ချပ်၊ ၂၀ ချပ်ရှိ၏။ (၁၀)
ကြိမ်၊ (၁၅)ကြိမ်၊ (၂၀)ကြိမ်အထိ ဘုရားရှိခိုး ပန်းကပ်ရ
သည်။ ပန်းလင်ဗန်း၌ ပုံစံအမျိုးမျိုးစီ၏။ ရောင်စုံစီ၏။

ဆရာတော်၏ ပန်းကပ်နည်းသည်ကား ဝီရိယအား
များလှ၏။ သဒ္ဓါအား၊ ဝီတိအား လွန်ကဲ၏။ ထို့ကြောင့်
အကျိုးပေးသောအခါ ဝီရိယ သဒ္ဓါ ဝီတိအားကောင်းသော
ကြောင့် အကျိုးပေးမြန်၏။ ထက်၏။ ဒါရမိရိယ ရဟန်းတို့
သို့ အလျင်အမြန် မက်ဖိုလ်ရနိုင်လေသည်။

(ရေငုံဆရာထေရ်မဟာကား စိကာသီကာ ကုံးသီကာ
နှင့် ရောင်ဝါလှမ်းသော ပန်းကော်ဇောကို ခင်းသော မြန်သော
လုံလပြောလျက် တောတောင်တစ်လျှောက် ပန်းကို ကောက်
၍ အုံလောက်သောထွေ ပန်းကပ်လေ၏။)

ဤသို့သော လေးပါးထေရ်မြတ် ပန်းတော်ကပ်နည်း
ကို သစ်တံခါးဆရာတော်၏ ကလောင်ထိပ် မှတ်ဉာဏ်များ
မှ ကောက်နုတ်ရေးသား တင်ပြပါကြောင်း ဝန်ခံစကားပြု
ရင်းဖြင့်... ■

ငြိမ်းဆုသျှင်

“ဘာပဲပြောပြော

အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းဖို့ပဲ လိုပါသည်”

ဆရာ နေလင်းအောင် (တွံတေး)

ကောဇာဂြိုဟ်အစီးအနင်း

အဟောပညာရှင်နှင့် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဆန်းပညာဖြင့်

ဟောသည်။

တွမ်းခြံအထူး ညောင်ပိုင်း၊ ပိုလ်ချပ်လမ်းပကြီး၊ တန့်ယာယလမ်းထိပ်၊ တွံတေးမြို့။ ဖုန်း - ၀၉ ၂၅၄၂၆၇၀၃၆ ၊ ၀၉ ၇၉၉၈၅၅၅၉၀

၂၀၁၅၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

နာမက္ခရာဆန်း အထူးဟောစာတမ်း

(ဂမ္ဘီရ ဆရာလှမျိုး)
(B.Sc)

တနင်္ဂနွေအက္ခရာ

(အ၊ အာ၊ ဣ၊ အိ၊ အီ၊ ဥ၊ ဥ၊ ဧ၊ ဩ) စသည် "အ"အသံထွက်နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် အိုးအိမ်အသစ်တည်ဆောက်ရခြင်း၊ မွမ်းမံပြင်ဆင်ရခြင်းကိစ္စရပ်များ ဆောင်ရွက်ရမည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို အေးအေးပုံမှန်ပြုလုပ်ပါ။ လောဘကြီးပါက ဒုက္ခရောက်တတ်သည်။ ငွေချေးငွားခြင်း၊ ပေါင်နံ့ခြင်းနှင့် အကြွေးကိစ္စ သတိထား ဆောင်ရွက်ပါ။ လူမျိုးခြား နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောအလုပ် ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။ လက်အောက်ငယ်သားထံမှ အကျိုးကျေးဇူးခံစားရမည်။ အချစ်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်နေမည်။ ရတာ မလို၊ လိုတာ မရဖြစ်နေမည်။ ပညာရေးတွင် အထူးကြိုးစားမှု အောင်မြင်မည်။ ဝမ်းနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရမည်။ အအေးစာ လေစာများ ရှောင်ပါ။ ထိ ဝိသနာပါက (၁၃၊ ၃၁)အတွဲ ရွေးထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - တနင်္ဂနွေ အင်္ဂါ တစ်ပတ် နှစ်ရက် အုန်းဆွမ်း၊ အုန်းသီးပါသောမုန့်လှူပါ။

တနင်္လာအက္ခရာ

(က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င)နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် မိမိပြုလုပ်နေကျအလုပ် ပုံမှန်ဆက်လုပ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ လက်ရှိအလုပ်ကို တိုးချဲ့ခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းပြုလုပ်ပါက ၁၅ရက်နောက်ပိုင်းမှ ပြုလုပ်ပါ။ အကြီးအကဲ ဆရာသမားထံမှ အကူအညီရသလို၊ လက်အောက် ငယ်သား၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုလည်း ရမည်။ ကာ၊ ခြံ၊ မြေ ရောင်းထွက်မည်။ ဝင်ငွေထက် ထွက်ငွေများနေမည်။ ပြည်တွင်း ယာယီခရီးသွားလာရမည်။ ခရီးသွားရင်း ပစ္စည်းပျောက်ရှုတ်တတ်သည်။ တနင်္လာနေ့နှင့် ကြာသပတေးနေ့များတွင် ခရီးဝေးသွားခြင်း ထုပ်ငန်းအကြံအစည်ပြုလုပ်ခြင်း မကောင်းပါ။ ထီး၊ နာရီ၊ ဖိနပ်၊ အထည် စနေနံ့ပစ္စည်းဝင်မည်။ အရောင်းအဝယ် အဆင်ပြေမည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အင်္ဂါသားသမီးထံမှ အကူအညီရမည်။ ဇနီး ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ မိခင်၊ အစ်မ၊ အဒေါ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက် ငွေကုန်ကျမည်။

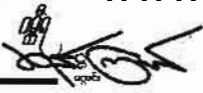
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - တနင်္လာနေ့တိုင်း ခွေး၊ ခို၊ ငါး ကြောင်၊ ကျီးတို့ကို အစာကျွေးပြီး မေတ္တာပို့သပေးပါ။

အင်္ဂါအက္ခရာ

(စ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလတွင် အကြံအစည်ဟူသမျှ အောင်မြင်မည်။ သမ္မာအာဒီဝအလုပ် ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ပါ။ ဖြတ်လမ်းစီးပွားရေး ရှောင်ပါ။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေးသွားလာရမည်။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ ပြန်လည်မွမ်းမံပြင်ဆင်ရမည်။ လူငယ်များ ပညာရေး အားနည်းနေသည်။ ငွေ၊ လုံ့လ၊ ဝိရိယစိုက် ကြိုးစားပါ။ ချစ်သူရှိသူများ ခွဲခွာနေရမည်။ အချစ်ရေးကြောင့် ပညာရေး၊ ထုပ်ငန်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသားနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။ သားသမီး ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ရမည်။ နေအိမ်သို့ အိုးတော်ယောင်ယောင် ရောက်လာတတ်သည်။ သတိထား ဆက်ဆံပါ။ အလိမ်ခံရတတ်သည်။ ထိဝိသနာပါက (၁)အစ (၃)အဆုံး (၃)အစ (၁)အဆုံးထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံ့ထောင့်တွင် နှင်းဆီ(၁၀)ပွင့်လှူပြီး "ယေစက္ကောဂါထာ"တစ်ခေါက်ရွတ်ဆို ဆုတောင်းပါ။

ပုဒ္ဒဟူးနံအက္ခရာ

(ယ၊ ခု၊ လ၊ ဝ၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မိမိပြုလုပ်နေကျအလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်ပါ။ ဝန်ထမ်းများ အလုပ်မပြောင်းသင့်ပါ။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြား ပြည်ပနှင့် ဆက်သွယ်သောအလုပ်၊ ထီး၊ နာရီ၊ ဖိနပ်၊ အထည်၊ နီနှင့် နီထွက်ပစ္စည်း စသည့်စနစ်များ အရောင်းအဝယ်မှ အကျိုးအမြတ်ရမည်။ အဝတ်အထည်၊ ပုဆိုး၊ ဦးထုပ် အရောင်းအဝယ်ကောင်းလာမည်။ မည်သည့်ပစ္စည်းရောင်းရောင်း မိမိမှန်း သလောက် မရနိုင်ပါ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါသားသမီးများနှင့် ပူးတွဲပေါင်းစပ် လုပ်ကိုင်ရမည်။ တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးနေ့များ ရှောင်ပါ။ ဤလတွင် ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ။ လေ၊ ဝမ်းနှင့် ပတ်သက်သောရောဂါခံစားရမည်။ အအေးစာ၊ လေစာများ အထူးရှောင်ပါ။ ကောင်းကျိုးပြု ယတြာ - ရေသတ္တဝါကို အစာကျွေးပါ။ (သို့မဟုတ်) ဒုက္ခိတ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အား ခြံနပ်ပေးပါ။

ကြာသပတေးနံအက္ခရာ

(ပါ၊ ဖ၊ ဗ၊ ဘ၊ မ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လုပ်ငန်းပြောင်းရင် ကောင်းမလဲ စသည်ဖြင့် ဇေဝဇဝါ မရေမရာဖြစ်နေသည်။ လက်တွေ့ အကောင်အထည်မစေနိုင်ဘဲ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတတ်သည်။ ရတာလေးနှင့် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်နေပါ။ ငွေချေးငှား ပေါင်နံ့ဦး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု မပြုလုပ်သင့်ပါ။ ဝန်ထမ်းများ အကြီးအကဲ၏ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခံရမည်။ ကားမောင်းသူများ သတိထားပါ။ ကားပျက်၊ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တတ်သည်။ အင်္ဂါနံ့ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆေး၊ စက်ပစ္စည်း၊ စာအုပ်၊ စက်မှုလုပ်ငန်းများ ကောင်းလာမည်။ သားသမီးတစ်ဦး အိမ်မှ ထွက်သွားမည်။ ခင်ပွန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လာဘ်လာဘဝင်ကိန်းရှိသည်။ နေအိမ်သို့ ဘုန်းကြီး၊ ဘိုးတော်၊ မယ်တော်အတူအယောင် ရောက်လာတတ်သည်။
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနေ့တွင် ဇော်စိမ်း၊ ဆီညွန့်၊ ငွန်ပန်း၊ ဩဇာညွန့်၊ စိန်ပန်းတစ်မျိုးမျိုး သံညွန့်၊ သုံးကုံးအား ရတနာ သုံးပါးကို ရည်စူး၍ ဘုရားလှူပါ။

သောကြာနံအက္ခရာ

(သ၊ ဟ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွားလာရေးလုပ်ငန်း၊ ခရီးသည်ပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း စသည်တို့ ကောင်းလာပြီး အကျိုးအမြတ် ခံစားရမည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပခရီးဝေး သွားလာရက်န်းရှိသည်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြား၊ နိုင်ငံရေး မင်းစိုးရာတန့် ဆက်သွယ်သော လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရမည်။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံပြုပြင်ရမည်။ စက်ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးဝင်မည်။ ဆိုင်ခန်းရောင်းဝယ်ငှားခြင်းကိစ္စ အဆင်ပြေမည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနှင့် လမ်းခွဲရတတ်သည်။ ငွေချေးငှားခြင်း၊ ငွေပေး၊ ငွေယူကိစ္စ သတိထား ဆောင်ရွက်ပါ။ သားသမီး မိဘ၊ ဇနီး ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ ထိဝါသနာပါက (၁၃၇)ပါသော ဂဏန်းပတ်ထိုးပါ။ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု မပျက်မကွက်ဆောင်ရွက်ပါ။ ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ရဟန်း၊ သံဃာ၊ သီလရှင်တစ်ပါးပါးအား ထီးတစ်ချောင်းလှူပြီး လိုရာဆန္ဒ ဆုတောင်းပါ။

စနေနံအက္ခရာ

(တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်ကိန်းရှိသည်။ ဝန်ထမ်းဆိုပါက အလုပ်၊ နေရာဌာနပြောင်းရွှေ့ရမည်။ စီးပွားရေးတွင် အင်္ဂါ၊ တနင်္ဂနွေ သားသမီးနှင့် စပ်တူရှယ်ယာပြုလုပ်ရမည်။ ခရီးဝေးသွားပါက ပစ္စည်းပျောက်ရှုတ်တတ်သည်။ ကွဲကွာနေသော အကြီးအကဲ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ အိမ်၊ မြို့၊ မြေ၊ ကား၊ ရောင်းထွက်မည်။ ပွဲစား၊ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်း အဆင်ပြေမည်။ ငွေချေးငှားခြင်း၊ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခြင်းကိစ္စ မပြုလုပ်သင့်ပါ။ ခင်ပွန်းသည်နှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းကောင်းကြားရမည် သို့သော် သားသမီးအတွက် စိတ်ပူရမည်။ သားသမီးပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ထိဝါသနာပါက (၁၃၊ ၁၇)အတွဲထိုး ကျန်းမာရေးအတွက် ဘဲသား၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်း၊ ဘူးသီး၊ ကော်ဖီ၊ ပဲကြော်များ ရှောင်ပါ။
ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနေ့တိုင်း အုန်းဆွမ်း၊ အုန်းဆီပါသော မုန့်နှင့် အုန်း (၆)ညွန့် ဘုရားလှူပြီး အရပ်ဂုဏ်တော်ပုဒ်စိမ်း

သပွတ်ခါးသီးနှင့် ဆေးဖက်အသုံးဝင်ပုံ

အောင်ဆန်းလင်း (ဘီ - အေ)

ရောက်ကြီးလေးပါးဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော လူတို့၏ ခန္ဓာ
ဆိုယ်သည် ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရလေးပါးအနက်
အစားအသောက်ပြန် ချို့ယွင်းလျှင်ပင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်ပြီး
ရောဂါရရှိတတ်လေသည်။

နွယ်မြက်သစ်ပင်မှန်သမျှ ဆေးဖက်ဝင်ကြသည်အားဖြင့်
ဖြစ်ရကား ကျေးလက်တောရွာများတွင် မိမိတို့အနီးဝန်းကျင်
သဘာဝအလျောက် ပေါများစွာ ပေါက်ရောက်နေသော
ဆေးဖက်ဝင် နွယ်မြက်သစ်ပင်တို့အကြောင်းကို ကြိုတင်
သိရှိနားလည်ထားပါက ရောဂါရရှိ၍ အရေးကြီးလျှင် လိုအပ်
သလို အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်မှာ ဖြစ်ပေသည်။

လူတို့ ဟင်းလျာအဖြစ် ချက်ပြုတ်စားသုံးသော သီးနှံ
သပွတ်သီးနှင့် မျိုးနွယ်တူသော သပွတ်သီးအခါမျိုးသည်
အလွန်ဆေးဖက်ဝင်လှသည်။ ထိုသပွတ်သီးကို ကိုက်ဝါး
ကြည့်က အလွန်ခါးသော အရသာရှိ၍ သပွတ်ခါးသီးကို
ထုသိမ်းပါသည်။

ထိုအသီး၏ ပြင်းထန်လှသော အခါးဓာတ်ကြောင့်
အင်းလျာပြုလုပ် ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် မလွယ်ကူသော်
ထည်း အလွန်ဆေးဖက်ဝင်လှသည်။ သပွတ်ခါးသီးကို လူတို့
နှိုက်ပျိုးခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူနေအိမ်ဝန်းကျင်တွင် အလေ့ကျ
အစားအသောက်အဖြစ် လွယ်ကူစွာ တွေ့ရတတ်ပါသည်။ ဆေးဖက်
အသုံးတည့်ကြောင်း သိရှိ၍ မိမိတို့နေအိမ်ဝန်းကျင်တွင်
မျိုးစေ့ချ စိုက်ပျိုးခြင်းများလည်း ရှိနိုင်ရာ၊ ပြုစုရန် မလိုဘဲ
ရှင်သန်ကြီးထွားတတ်ပါသည်။

သပွတ်ခါးသီး၏ ဆေးအသုံးများအနက်မှ ထင်ရှားလှ
သော ဆေးအသုံးများမှာ -

* လေဖြန်းခံရပြီး လူနာ စကားမပြောနိုင်အောင်
ဖြစ်သွားသော် သပွတ်ခါးသီးအစိမ်း (၁၀)လုံးခန့်ယူပြီး
ထင်ပန်းတစ်ခုထဲတွင် ထည့်၍ မြေမှာ ချထားပါ။ လူနာအား

ထိုသပွတ်ခါးသီးပေါ်တွင် အကြိမ်များစွာ နင်းချေခိုင်းပါ။
သပွတ်ခါးသီးများ ကျွဲကြေးပြီး အရည်နှင့် အမြှုပ်များ ထွက်
လာချိန်တွင် လူနာ၏ ခံတွင်းမှာလည်း ထူးခြားစွာ အခါးဓာတ်
ရလာလိမ့်မည်။ ထို့နောက် မကြာမီ မူလအတိုင်း စကား
ကောင်းစွာ ပြောနိုင်လာပေလိမ့်မည်။

* ရောဂါတစ်ခုတစ်ရာကြောင့် ချဉ်နဲ့နေသော လူနာ
ကို သပွတ်ခါးသီးအစိမ်းရင့်ရင့် (၁၀)လုံးခန့်ကို လှီးပြီး
ကျောက်ဆုံတွင် ထုထောင်းပါ။ ထောင်းပြီးသား သပွတ်ခါး
သီးတွင် ရေအနည်းငယ် ဖြည့်စွက်၍ ဖယ်အိုးမှာ ထည့်၊
မီးဖြင့် ကျိုကာ အဆီရအောင်ယူပါ။ ထိုအဆီကို မီးတောက်
အရက်နှင့် ဆတူရောပြီး ရေနံဆီအနည်းငယ် စွက်၍ ချဉ်နဲ့
လူနာအား အသားထဲ စိမ့်အောင် ပွတ်လိမ်းပေးပါ။ တစ်ပတ်
အတွင်း ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

* လိပ်ခေါင်းရောဂါဖြစ်လျှင် သပွတ်ခါးသီးများကို
နေပူမှာ အခြောက်လှန်းပါ။ ခြောက်သွေ့လျှင် သပွတ်ခါးသီး
မှုန့်များကို ရယူပါ။ ထို့နောက် ရေအိမ်သုံး စက္ကူ(တစ်သျှူး)
ကို လိပ်၍ ရေအနည်းငယ်ဆွတ်ပြီး သပွတ်ခါးသီးမှုန့် သုတ်
လိမ်းပြီး လူနာ၏ စအိုမှာ ထိုးထည့်ပါ။ စအိုဝတွင်လည်း
ဆေးမှုန့်ဖြူးပေးပါ။ ညအိပ်ခါနီးအချိန်မှာ ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။
ဤနည်းဖြင့် ရောဂါကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

“အင်းကောင်းလျှင် တစ်ကွက်၊ ဆေးကောင်းတော့
တစ်စက်၊ အနာသိက ဆေးရှိ၏။”

အောင်ဆန်းလင်း (ဘီ - အေ)

ကျွန်းသစ်

မိုးမိုးမိုး

Wong

အိမ်ကလေးပိုင်ရှင်က သီးသန့် နေထိုင်လိုဟန်တူသည်။ အိမ်ကလေး ရှေ့မနီးမဝေးတွင် လမ်းမကြီးတစ်ခုရှိ သည်။ အိမ်ကလေးခေါင်းရင်းနှင့် အိမ် ကလေးခြေရင်းတွင် ခြံကျယ်ကြီးများ ရှိပြီး တိတ်ဆိတ်သည်။ အိမ်ကလေး မျက်နှာစာတွင် ပန်းအလှပင်များနှင့် အတူ အိမ်နောက်ဖေးတွင် ယခင်က စိုက်ပျိုးထားသည့် စားပင်သီးပင်များ ရှိသည်။

ကျွန်တော်က စိုက်ပျိုးရေး ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ အိမ်ကလေးအခြေ အနေကို ကြည့်ပြီး သဘောကျသွားမိ သည်။ အမှန်တော့ ဒီအိမ်ကလေးသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ခြင်းက ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ကိုသောင်း၏ ကူညီမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခဲ့သည့် အိမ်ပိုင်ရှင်က အိမ်ရောင်းမည် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နေရာ အခက်ကြုံ ခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ကိုသောင်းမှာ ကျွန် တော်အဖြစ်ကို သိပြီး သူ့သူငယ်ချင်း နိုင်ငံခြားသွားနေသဖြင့် ဒီအိမ်ကလေး ကို ခေတ္တ - နေထိုင်နိုင်ကြောင်းနှင့် အဆင်ပြေလျှင် ဝယ်ယူနိုင်ကြောင်း ပြော၍ ကျွန်တော် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ သည်မှာ တစ်လကျော် ကြာခဲ့ပြီဖြစ် သည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် အိမ်ခြံဝင်းရှိ ချုံများကို ရှင်းလင်းပြီး ပင်ပန်းသဖြင့် ညစာစားပြီး အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ရင်း နစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

ကျွန်တော် မည်မျှ အိပ်ပျော်သွား မိသည်မသိ၊ အိမ်ရှေ့ဆံ့မှ တံခါးခေါက်

သံသဲသဲကို ကြားလိုက်ရာ အိပ်ပျော် နေရာမှ လန့်နိုးသွားမိသည်။

“ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော် အိပ်နေရာမှ လှမ်း မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် လှမ်းမေး သော်လည်း တံခါးခေါက်သံကို ဆက် တိုက်ကြားနေရ၍ ကျွန်တော် ဗျာများ သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် အိမ် ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသူ လူသစ် ဖြစ်၍ ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူ တစ် ယောက်မှ မရှိသေးပါ။

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ကိုသောင်း တစ်ယောက်သာ ရှိနိုင်သော်လည်း ကိုသောင်းက မြို့ထဲ နေသူဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ထံသို့ ညကြီးမင်းကြီးလာဖို့ မလွယ်။ ကျွန်တော် နာရီကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ည ၃နာရီကျော် ကျော်သာ ရှိသေးသည်။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေ တာ မကြားဘူးလား”

ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် အိမ် ရှေ့တံခါးမဖွင့်ရဲဘဲ အိမ်ထဲက လှမ်းမေး လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမေး မေး တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ ကျွန်တော် စိုးရိမ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော် လက်နှိပ် ဓာတ်မီးကို ယူပြီး လိုရမယ်ရဆောင် ထားသည့် ဝါရင်းတုတ်ကို ကိုင်ကာ အိမ်တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ တိုးကပ်ပြီး အနီးကပ် လှုပ်ရှားမှုကို နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“တောက်”

ရုတ်တရက် ထပ်ပြီးကြားလိုက် ရသော တောက်ခေါက်သံပြင်းပြင်း ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ခံပြင်းသွား မိသည်။

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ငါ့အိမ်ရှေ့လာပြီး ဘာ

ဖြစ်လို့ တောက်ခေါက်ရတာလဲ”

ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲက တုတ်ကို အသင့်ကိုင်ကာ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်၍ လက်နှိပ်ဓာတ် မီးဖြင့် လှမ်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေ တာ မကြားဘူးလား၊ ငါ့အိမ်ရှေ့လာပြီး ဘာဖြစ်လို့ တောက်ခေါက်တာလဲ”

ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပြီး လက် နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် အိမ်ရှေ့ တံခါးဆီသို့ လှမ်းထိုးပြီး ကြည့်လိုက် သည်။

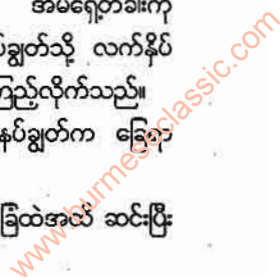
မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ မမြင်ရ။ ညအမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းနေ၍ သူခိုးများ ကပ်တာလား။ ကျွန်တော် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဝါးရင်း တုတ်နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်း ရောင်ကြောင့် ပုန်းနေတာလား။

ကျွန်တော် တွေးမိရင်း စိတ်ထဲ တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာကာ မီးဖွင့်လိုက်သည်။ အိမ်ကလေးတစ်ခု လုံး လင်းထိန်သွားပြီး အိပ်ရာပေါ်တွင် နစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည့် ဇနီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဇနီးကို နှိုးပြီး ကျွန်တော် မပြောရက်တော့ပါ။

ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို သူသိလျှင် မလွယ်။ ဇနီးသည်က နဂို ကတည်းက အသည်းငယ်တတ်သူမို့ ကြောက်လန့်ပြီး ဒီအိမ်ကလေးတွင် နေမည်မဟုတ်တော့။ ကျွန်တော် စိတ် မကျေနပ်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ထပ်မံဖွင့်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်သို့ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်က ခြေရာ လက်ရာမပျက်။

ကျွန်တော် ခြံထဲအသံ ဆင်းပြီး

လက်နိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် နှံ့စပ်စပ် ထိုးကြည့်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ ချို့ယွင်းချက် မရှိသလို၊ လှုပ်ရှားသံ မကြားရ။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်မိသည်။

ဘာကြောင့် ညအချိန်မရှိကြီးမှ အိမ်တံခါးလာခေါက်တာလဲ။ တံခါးခေါက်သူ ဘယ်သူလဲ။

ကျွန်တော် အတွေးတိုနှင့် ချာချာလည်နေသည်။

ခုတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်တိုင်း အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် မအိပ်ခင် အိမ်ကလေး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အမြဲတမ်း စစ်ဆေးပြီး သတိ ပီရိယနှင့် အိပ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော် ကြုံတွေ့နေရတာလဲ။ ထူးတော့ ထူးခြားသည်။ ကျွန်တော် ညတိုင်း သတိ ပီရိယထားပြီး အိပ်တော့မှ ယခင် ရက်ဆက် တံခါးခေါက်သံ ကြားပြီး ရက်အတော်ကြာ တံခါးခေါက်သံ မကြားရတော့။

ကျွန်တော်စောင့်နေတာ သိ၍ တံခါး ဆက်မခေါက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် အသံမှားယွင်းပြီး ကြားခဲ့ရတာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော် ဒီအသံကို တိတိပပကြီး နားဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤအဖြစ်ကို သိရန် အိမ်နီးချင်းများကို မေးမြန်းလိုသော်လည်း အိမ်နီးချင်းတို့က ကျွန်တော်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင်မဟုတ်။ အိမ်နီးချင်းများကလည်း ကျွန်တော်တို့ လင်ယမားကို ပြုပြန့်ဆက်ရုံအဆင့်သာ ရှိသေးသည်။ ခက်တော့ ခက်ချေပြီ။

သူခိုး ခိုးရအောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့လင်ယမားက ချမ်းချမ်းသာသာမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ကိုသောင်းကို အသိပေးမှ ဖြစ်မည်ဟု စိတ်ကူးမိရင်း အချိန်ဆိုင်း မနေတော့ဘဲ ကိုသောင်းဆီသို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုသောင်းကို အိမ်တွင် အဆင်သင့်ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုသန်းလွင်...စောစောစီးစီး ပါလား။ ဘာကိစ္စများ အရေးကြီးလို့လဲ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ နေရတာ သဘောမကျလို့လား။”

“ဟုတ်တယ် ကိုသောင်း။ ကျွန်တော် ခုလာတဲ့ ကိစ္စက ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းအိမ်ကိစ္စပဲဗျ။”

ကျွန်တော့်စကားကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရ၍ ကိုသောင်းမျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါဆို ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျား နေတာ အဆင်မပြေလို့လား။ ပတ်ဝန်းကျင် မကောင်းလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူခိုးကပ်လို့လား။”

“ခင်ဗျားပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ကျော်က ညသန်းခေါင်ကျော်ကြီးမှာ ထူးထူးခြားခြား ကြုံခဲ့ရတာဗျ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ကျွန်တော် မကြုံခဲ့ဘူးတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော့်ဝန်ထမ်း ဒီအဖြစ်ကို သိသွားရင် အိမ်ပြောင်းဦးမှာ သေချာတယ်။”

“ကဲ...ဒါဆို ဘယ်လိုကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက နေ့ဘက်သာ နေခဲ့ပြီး အိမ်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မပြောပြခဲ့ဘူးဗျ။”

“ဒီလိုပါ ကိုသောင်းရယ်။ ည

ဘက် အချိန်မတော်ကြီးမှ အိမ်တံခါးကို လာလာခေါက်တာ။”

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ကိုသောင်းမျက်နှာပေါ်တွင် ထပ်ဆင့်ပြီး မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုသောင်း။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီညက ကိုသောင်းအရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ လာတယ်ထင်ပြီးမေးတာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမေးမေး မေးမရလို့ တံခါးနားကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့ တောက်ခေါက်သံကို ထပ်ကြားရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ဆိုပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး လက်နိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ညတိုင်း စောင့်ပြီးကြည့်တာ အခုထိတော့ တံခါးခေါက်သံ မပေးသေးဘူးဗျ။”

ကျွန်တော် စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး ကိုသောင်းမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုသောင်းက ကျွန်တော်ကို စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ စီးကရက်ဇီ ဖွာရှိုက်၍ စဉ်းစားနေသည်။

“ကိုသန်းလွင် ပြောပုံအရဆို ထူးခြားတယ်လို့ ပြောရမှာပဲဗျာ။ ကျွန်တော် အနီးအနားက အိမ်တွေကို စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်။ ကိုသန်းလွင်လည်း ညဘက် သတိထားပြီး နေဦးဗျာ။ ဆက်ထူးခြားရင် ထူးခြားလာမှာ။”

ကျွန်တော် ကိုသောင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်းပင် အိမ်ကလေးအနံ့ ထူးခြားမှု ရှိမရှိ ရှာကြည့်မိသည်။ ဘာထူးခြားမှုမှ မတွေ့

အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည်

www.burmeseclassic.com

အိမ်ကလေးကို သဘောကျပြီး ဝယ်ယူရန်အထိ ဇနီးသည်နှင့် တိုင်ပင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းက ယခုအခါ မှားယွင်းနေပြီလားဟု စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျဖြစ်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် တံခါးခေါက်သံကို မကြားရပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

ကျွန်တော် အိပ်မောကျနေရာမှ တံခါးခေါက်သံကို နားထဲတွင် ကြားလိုက်ရ၍ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားမိသည်။ နေသည်ကို ဝှဲလိုက်စိတ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဇနီးက ဘာမှသိဟန်မတူဘဲ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်တော် စိတ်ချသွားသည်။

သို့တိုင် တံခါးခေါက်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရဆဲ။ ယခု ကျွန်တော်ကြားနေရသည့် တံခါးခေါက်သံက သုံးလေးငါးချက်မဟုတ်တော့။ အဆက်မပြတ်ပေါ်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ အသာထပြီး အသင့်ထောင်ထားသည့် ငှက်ကြီးဆောင်စားကို ယူပြီး လက်နိပ်ဓာတ်ဖြင့် အိမ်ရှေ့ကံဖေးတံခါးကို တိတ်ဆိတ် ဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ကံဖေးတံခါးမှ အသံလုံလုံဖြင့် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားသည်။

ကျွန်တော် မသွားလို့ မဖြစ်ပါ။ ဆင်ကလို အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဖွင့်ကြည့်ရင် သူခိုးထွက်ပြေးမည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ သွားနေစဉ် အဆက်မပြတ် တံခါးခေါက်သံနှင့် တောက်ခေါက်သံကိုပါ ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်နိပ်

ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် လှမ်းထိုးပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲကွ၊ တောက်ခေါက်တာ...ဟင်”

ကျွန်တော်အဖြစ်ကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းထိုးထားသည့် လက်နိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်တွင် ဘာမျှမရှိ။ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ ခြံတံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းထိုးကြည့်မိသည်။ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှ မတွေ့ရ။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အိပ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး နာရီကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ည ၃နာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။ ထိုစဉ် အိမ်လေးနောက်ဘက်ဆီမှ ရှည်လျားစွာ မအူစုဖူး အူနေသည့် ခွေးအသံများကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော် ဇောခွေးများ ပြန်ရင်း ဆက်အိပ်လို့ မရတော့။ ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကလေးကို ဝယ်ယူဖို့ ခက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကိုသန်းလွင်...ကိုသန်းလွင်”

ကျွန်တော် တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ရ၍ အိပ်ရာပေါ်တွင် မေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့ဆီမှ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ တံခါးဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ ကိုသောင်းနှင့်အတူ အတိုးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ...ထိုင် အာရွှေ၊ ဒါက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုသန်းလွင်ပါ။ ဒီအိမ်ကလေးကို ငှားနေတာ မကြာသေးဘူးဆိုတာ အာရွှေလည်း သိမှာပါ”

“အာ သိပါတယ်ကွယ်။ ဒီက မောင်ရင်ကို တွေ့ပေမယ့် အာက

လည်း ခြံထဲမှာ စိုက်ပျိုးနေရတော့ မအားလပ်လို့ စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ရှိနေတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ။ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်ကို ငှားနေရပေမယ့် သဘောကျပြီး ဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော်ကျမှ တံခါးလာလာခေါက်ပြီး တောက်ခေါက်သံပါ ကြားနေရလို့ စိတ်ညစ်နေရတာ”

“ဟုတ်တယ် အာရွှေ။ ကျွန်တော်လည်း ကိုသန်းလွင် ပြောပြထားလို့ သိနေရတာ။ အဲဒါ အာရွှေက ဒီအရပ်မှာ နေလာတာ ကြာပြီဆိုတော့ သိများ သိမလားလို့ မေးရင်း ကိုသန်းလွင်အခြေအနေကို သိရအောင် အာရွှေကို ခေါ်ပြရတာ”

ကျွန်တော့်စကားကို ထပ်ဆင့်ပြီး ကိုသောင်းက ပြောလိုက်၍ အာရွှေက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်-

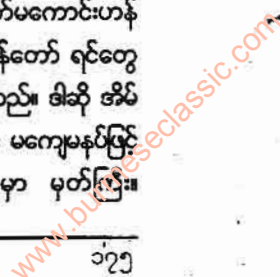
“ခု မောင်သန်းလွင် ညဘက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ကြားရတော့ မှတ်ကြီးများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

“ဗျာ...အဘ၊ မှတ်...မှတ်ကြီးဟုတ်လား။ အဲဒီမှတ်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ တံခါးခေါက်ပြီး တောက်ခေါက်ရတာလဲ အဘ”

ကျွန်တော် အာရွှေ၏ စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိရင်း မေးလိုက်သည်။

“အင်း...မှတ်ကြီး...မှတ်ကြီး၊ ဘဝခြားတာတောင် ခုထက်ထိ အစွဲအလမ်းကြီးနေတုန်းပါလား”

အာရွှေက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၍ ကျွန်တော် ရင်တွေအလိုလိုထိတ်သွားမိသည်။ ဒါဆို အိမ်တံခါးကို လာခေါက်ပြီး မကျေမနပ်ဖြင့် တောက်ခေါက်နေသူမှာ မှတ်ကြီး။

မှတ်ကြီးက ဘဝခြားနေသူ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ တောက်ခေါက်သံကြားပြီး ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“မှတ်ကြီးက ဒီခြံပိုင်ရှင်ပါ။ အရက်သေစာ အမြဲတမ်းသောက်ပြီး ဖူးယစ် ရမ်းကားနေတဲ့သူပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်တဲ့ လူပိုက်တစ်ဦးပေါ့ကွယ်။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမကိုလည်း အမြဲတမ်း နှိပ်စက်ကလုပြုလို့ ဘယ်သူတားတား တားမရဘူး။ နောက်ဆုံး သူ့မိန်းမလည်း သူ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာ။ အဲဒါ ရှာမတွေ့လို့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အရက် အလွန်အကျွံသောက်သောက်နေတာ။

တစ်ရက် သူ့အသံ မကြားရလို့ အရပ်က လူတွေ သွားကြည့်တော့ မှတ်ကြီးက အန်ဖတ်စိုပြီး သေနေတယ်။ ဒါနဲ့ အရပ်ကပ် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်

ရတာ။ အဲဒါ မှတ်ကြီးက မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝနဲ့ မောင်သန်းလွင် ဒီမှာနေတာ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး တံခါးခေါက်သံပေး တောက်ခေါက်သံပေးပြီး အသံပေးနေတာ။ အင်း...မှတ်ကြီး...မှတ်ကြီး ဘဝကူးမကောင်းရှာပါလား။”

အဘရွှေ စကားကြောင့် ကျွန်တော် မှတ်ကြီးအဖြစ်ကို သိလိုက်ရ၍

ကျောချမ်းသွားမိသည်။

“ဒီတော့ မောင်သန်းလွင်က မှတ်ကြီးကို မေတ္တာရှိ ရည်စူးပြီး သူ့အတွက် ကုသိုလ်ပြုပေးပါကွယ်။ ဒါမှလည်း သူ့ရောက်ရာ ဘုံဘဝကနေ သာဓုခေါ်နိုင်ရာမှာပါ”

အဘရွှေက ထပ်ဆင့်ပြောပြီး ပြန်သွားမှ ကျွန်တော် တံခါးခေါက်တောက်ခေါက်သည့် မှတ်ကြီး၏ ဘဝအဖြစ်မှန်ကို သိလိုက်သည်။ သေဆုံးသည့်တိုင် အစွဲအလမ်းကြောင့် ဘဝမကျွတ်ရာသည့် မှတ်ကြီး။

ကျွန်တော် မှတ်ကြီးအတွက် ကောင်းရာ ဘုံဘဝသို့ ရောက်ဖို့ ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ပြုကာ အမျှဝေရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

သန့်စင်မွန်

★ ဘဝတူ အမျိုးသမီးတို့၏ အချစ်ရေး ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ★

ဇီ အဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ရေး အမြန်ဆုံး ပြန်လည်အဆင်ပြေစေဖို့၊ ဇီ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသော (သို့မဟုတ်) အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားသော ချစ်သူက မိမိထံကို အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံး ပြန်လုပ်စေဖို့၊ ဇီ ချစ်သူနဲ့ အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံး ပြန်ရဖို့၊ ဇီ ချစ်သူက မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်ခင်စွဲလမ်း သစ္စာရှိနေစေဖို့၊ ဇီ မိမိနဲ့ ချစ်သူကို နှစ်ဖက်မိဘတွေမျိုး များက အမြန်ဆုံး သဘောတူကြည်ဖြူ လက်ခံလာစေဖို့၊ ဇီ ချစ်သူနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရဖို့၊ ဇီ ပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက်လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့၊ ဇီ ပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေသော ချစ်သူ အမြန်ဆုံး ပြန်လာစေဖို့ ၊ (အရေးကြီးရင် အမြန်လာဖို့ပါ)

● အိမ်ထောင်ရေးရှုပ်ထွေး ဖောက်ပြန်နေသူနဲ့ မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမြန်ဆုံး မုန်းတီးပြတ်စဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားစေဖို့၊ ● နောက်ကွယ်မှာ ခြေမများတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ခြေငြိမ် အိမ်ပြုစေဖို့ ● မိမိပြောစကား သူ့အပေါ် အောင်မြင်ပြီး သူ့ရှာစွေ ရရှိသမျှ ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းများ မိမိထံ အကုန်ပြန်အပ်နှံစေဖို့ ● တကျက်ကျက် ရန်မဖြစ်ရတော့ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေသာယာပျော်ရွှင်စေဖို့...

ဆရာမ ဒေါ်နှင်းသူကဦး (အမျိုးသမီးသီးသန့်)

(လက္ခဏာပေဒင် ယတြာအစီအရင်)

တိုက် (၄၀)၊ A-2 ၊ ပထမထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ ၄၁-ရပ်ကွက်၊ မြောက်အင်္ဂုမြို့နယ်။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၀ ၉၃၈၉၁၊ ၀၉ ၇၃၁ ၄၇၀၂၄၊ ၀၉ ၂၅၀ ၇၇၃၆၃၆

⊕ နက္ခတ်ပညာကို မယုံကြည်သူများအား
ယုံကြည်လာအောင် မလုပ်ပါ။

⊕ ယုံကြည်နေသူများကိုသာ
အကျိုးရှိအောင် စွမ်းဆောင်ပါမည်။

အာကာသ နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင် ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

- ▲ စီးပွားရေး
- ▲ လူမှုရေး
- ▲ အိမ်ထောင်ရေး
- ▲ ငွေရေးကြေးရေး
- ▲ ကျန်းမာရေးအထွေထွေ နှင့်
- ▲ နာမည်ပေး၊ ခွဲစိတ်ရက်ရွေး
- ▲ ရက်မြတ်မင်္ဂလာရွေးချယ်မှု

တစ်နှစ်စာ ဟောစာတမ်း မှာယူနိုင်သည်

ဖုန်း - ၀၉ ၂၅၀ ၂၇၃၆၈၇

မြတ်ဗျာ
မောင်တင်ယု
ကိုယ်ကျန်းကျန်း
ရပ်နေ.....

သည်စဉ်က ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးစိ သည် ကလေးအရွယ်သာသာ။ ဆယ် တန်းပညာသင် အထက်တန်းကျောင်း သားတစ်ဦးမျှသာ ရှိသေးသည်။ ကျွန်ုပ် သည် မြို့နယ် ကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ် တို့၏ မြို့နယ် ကြက်ခြေနီတပ်ဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌမှာ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးလှဆောင် ဆိုသူဖြစ်၍ အသင်းအတွင်းရေးမှူးမှာ မြို့နယ် ကျန်းမာရေးမှူးဆရာ ဦးသန့်ဝင်ဆွေ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မြို့နယ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော ဆေးရုံဝင်း အတွင်းအပြင် သန့်ရှင်းရေး ရေမြောင်း ဖော် လုပ်အားပေးနှင့် အခြား ကျန်းမာ ရေးဗဟုသုတရဖွယ် ကျန်းမာရေးအဖြာ ဖြာ သိကောင်းစရာများကို စာတွေ့ လက်တွေ့ သင်ကြားပြသရေးနှင့် လူနာ ပြုစုနည်းများကို မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးမှ ဦးဆောင်သင်ကြားပို့ချပေးသည့်အပြင် အခြား ကျန်းမာရေးနှင့် လူမှုရေးမှန် သမျှကိုလည်း ကူညီလုပ်ဆောင်သော လုပ်ငန်းများတွင် ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ် ဆောင်ကြရလေသည်။

ထိုသို့ ကူညီလုပ်ဆောင်စဉ် ကျွန်ုပ်တို့အသက်အရွယ်နှင့် တစ်ခါမှ မျှ ကြုံဆုံတွေ့ကြုံခြင်း မရှိဘူးသေး သော ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆေးရုံရောက် လူနာများကိုလည်း အခါမလပ် တွေ့ ကြုံ သိရှိခွင့် ရရှိလေတော့သည်။

ဥပမာ- အစာစား၊ ရေသောက် မပျက်၊ ကျပ်ကြီးစွန့် မပျက်သော်လည်း ဆီး လုံးဝသွားမရသဖြင့် ဗိုက်ကြီး ပူ မောင်းပြီး ရောက်လာသော အမျိုးသမီး

လူနာ၊ လူတစ်စုက ဝိုင်း၍ မျက်နှာနှင့် တစ်တိုယ်လုံးကို ငါးမွှမ်းသလို ဓားဖြင့် မွှမ်းထားသဖြင့် မလုပ်မယုက်နိုင်ဘဲ ဆေးရုံရောက်လာသော လူနာ၊ တစ်ကိုယ်တည်း စီးလာသော စက်ဘီး သမားကို အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသော ကားက တိုက်မိ နောက်ပြီး အဲဒီလူကို ရှေးကားဘီးနှင့် ထပ်ကြိတ်မိသော်လည်း ဘာမှမဖြစ်သလို ကားအောက်ကနေ ကုန်းထပြီး ကားရှေ့တည့်တည့်သွားရပ် လျက် လက်နှစ်ဖက်ထောင်ကာ “အိုကေ...အိုကေ၊ ကျုပ် ဘာမှမဖြစ် ဘူး၊ သွား...သွား...ခင်ဗျားလမ်း ခင်ဗျားမောင်းသာသွား” ဆိုပြီး သူက ပြောနိုင်သေးတာ။ ကားသမားမောင်း အထွက်မှာမှ ကားလမ်းမပေါ် ဝိုင်းခနဲ ပစ်လဲလျက် ဆေးရုံရောက်လာသော ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ် လူနာ၊ အစရှိ သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဆန်းဆန်း ပြားပြားခေါ်ရမလား၊ ဆန်းဆန်းကြယ် ကြယ်အဖြစ်အပျက်နှင့် ရောဂါအဖုံဖုံ ရလာသော လူနာဝေအနာရှင်များကို တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့သော် ပြင်ပ ခန္ဓာကိုယ် တစ်စုံတစ်ရာ အဏ်ရာအဏ်ချက် မရှိ ပါဘဲ သတိလက်လွတ် “ကျွန်... ကျွန်တော့်ကို ကယ်ကြပါဦးဗျာ၊ ဟာ ...ဟာ...ကျွန်တော့်ရှေ့က အမျိုးသမီး ...အဲဒီအမျိုးသမီးကို ခေါ်သွားပေးကြပါ ဗျာ၊ လုပ်ကြပါဦးဗျာ” ဆိုတာတွေကို ပါးစပ်မှ ကယောင်ချောက်ချား ကယောင်ကတမ်းအော်နေသော လူရွယ် လူနာတစ်ဦးရောက်လာလေ သည်။

ထိုလူရွယ် လူနာအား ဆရာဝန် ကြီးကိုယ်တိုင် ကြပ်မတ်ပြီး သွေးပေါင်

ချိန်၊ နှလုံးခုန်နှုန်းတိုင်း အစစအရာရာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးမှ စိတ်ငြိမ်ဆေးထိုး၊ အခြား လိုအပ်သည်များလည်း လက် ထောက်ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများအား မှာကြားပြီး ဆေးရုံတင်ခွင့် ပြုလိုက် လေသည်။

နောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဤ ရွှေမြ အောင်မြို့ကလေးမှ ဖိမိင်ကျော် ဂုဏ် ခရီးအကွာရှိ “သလ္လာပန်” ဆိုသော မြို့ ကလေးမှ ထိုလူရွယ်၏ မဆိုးမမိခင်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း ညီ၊ ညီမတစ်စုတို့ တက်သုတ်ရိုက် အပြေးအလွှားရောက် လာကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆေးရုံ ရောက်သောအခါ ထိုလူရွယ် လူနာမှာ အသိနှင့် သတိတရားရသော်လည်း ပြူးပြူးကြောင်ကြောင်အကြည့်တွေနှင့် လူတွေကို လိုက်ကြည့်နေတာ တွေ့ မြင်ရလေသည်။ ထိုစဉ် သူကတင် နံဘေးတွင် ဘကြီးတော် ဆရာတော် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် ပယောဂကုဆရာ ဟု ထင်ရသော ဆရာတစ်ဦးတို့က ရေနန်းများ တိုက် ခရိတ်ကြီးများလည်း ရပ်ပတ် ဆင်မြန်း၊ ဂါထာ မန္တန် မန္တရား ဟု ထင်ရသောစာများကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်နေသည်ကိုလည်း ကြားသိရ လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့ တနင်္လာနေ့ ကျောင်းများ ပြန်ဖွင့်သည် နှင့် ဆေးရုံသို့ လုပ်အားပေး အသိပညာ ယူ မရောက်ဖြစ်တော့ချေ။ ထိုလူနာ လည်း ဆေးရုံမှ ဆင်းသွားပြီး ဘယ် ရွှေ ဘယ်ပုံဖြစ်ပျက်ပြီး ဤဆေးရုံသို့ ရောက်လာသည်ကိုလည်း မသိရှိရ တော့ချေ။

သို့သော် ကျွန်ုပ် မောင်ဖိုးစိတို့

သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ထိုအကြောင်း အချက်အလုံးစုံကို သိချင်၊ သိလိုစေ ကြီးသဖြင့် ဆေးရုံဝင်းရှေ့ သလ္လာပန် နှင့် ရွှေမြအောင်မြို့သို့ ပြေးသည့် ကား ဂိတ်မှ ဂျစ်ကားဆရာ ဦးတိုးကြီးအား ဤအကြောင်းအချက်အလုံးစုံကို မေး လေသော် -

“အေး၊ ငါလည်း ဘာဖြစ်တယ် တော့ အသေအချာမသိရပါဘူးကွာ။ မနက် ဝေလီဝေလင်း နင်းမှုန်ဖွေးဖွေး ကားလမ်းပေါ် လူတစ်ယောက် သတိ မေ့လဲနေတာ တွေ့လို့ ကားပေါ်တင်ပြီး ဒီဆေးရုံကို ခေါ်ခဲ့ရတာပဲ။ ဟို သူနဲ့ဘေး မှာတော့ စားကုန်ပစ္စည်းတင်ပြီး ကယ် ရီခွဲတဲ့ စက်ဘီးလေးကိုလည်း လဲနေ တာ တွေ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် စက်ဘီး မှာရော၊ လူမှာရော ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မတွေ့ရဘူး။ ကားတိုက်ခံရတယ်လို့ ဆိုရအောင်လည်း အပြောရခက်သား”

ဆိုသည့် စကားလောက်နှင့် ထို လူနာ၏ အမည်မှာ “ကိုခင်လှ” ဖြစ် သည်ကိုတော့ ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

တစ်နေ့ ထို ကိုခင်လှ ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီး ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ခန့်အကြာ တွင် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေမြအောင်သို့ ဈေး ဝယ်အလာ အိမ်ကြည်-ဘိန်းမုန့်ဆိုင် တွင် ကိုခင်လှနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးမိလေသည်။ သည်တော့ ဘိန်းမုန့် ဆိုင်၏ ခုံတန်းလျား စားပွဲတွင် ကိုခင် လှအား ကျွေးမွေးညှပ်ပြီး ကိုခင်လှ၏ ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို မေးမြန်းရလေ တော့သည်။

“ကျွန်တော်က ဟောဒီ ရွှေမြ အောင်မြို့ပေါ် တက်ပြီး သလ္လာပန်မှာ ရှိတဲ့ ကုန်စုံဆိုင်တွေရဲ့ လိုအပ်တဲ့ ကုန် ပစ္စည်းမုန့်သမျှကို ဝယ်ပေးရတဲ့ အလုပ်

ကို လုပ်တာ။ ဒါအတွက် ခရီးစရိတ် ဆိုပြီး သူတို့ဆီကနေ သတ်မှတ်တဲ့ နှုန်းထားကို ရတယ်လေ။ ဒီအလုပ်ကို လုပ်တာလည်း မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေ တစ်မြန်နှစ်က မြန်း စားကြီး ဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော့်မှာ ကိုးတန်းပညာသင်နေရာက ကျောင်း ထွက်ပြီး မုဆိုးမ မိခင်ကြီးနဲ့ အရွယ် မတန်သေးတဲ့ ကျောင်းတက်နေကြတဲ့ ညီ ညီမတွေအတွက် အိမ်ကတည်းက ဒီအလုပ်ကို ထွက်လုပ်ခဲ့ရတော့တာ ပေါ့”

ကိုခင်လှတို့ နေထိုင်သည့် သလ္လာပန်မြို့ငယ်သည် သည်စဉ်က မြို့ ဆိုသော်လည်း အိမ်ခြေ (၂၀၀၀)ခန့်ရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာမျှသာ ရှိသေးသည်။ အထက်တန်းကျောင်း ရှိသော်လည်း ကျန် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ရွှေမြအောင်ကသာ လက်ထောက်မြို့ ပိုင်ထားလျက် ဦးစီး စီမံအုပ်ချုပ်နေရ သော အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရွှေမြအောင်က မြို့ပိုင်မင်း အုပ်ချုပ်ရုံး နှင့် ရဲစခန်း၊ ဆေးရုံ၊ ရန်ကုန်မြို့အထိ လိုင်းဆွဲသည့် ဂျစ်ကားဂိတ်နှင့် အမြို့ မြို့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က လာသည့် ဒေသထွက်ကုန် အစရှိသော လူသုံး ကုန်၊ စားကုန် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား သော ဈေးကြီးရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် လူသုံးကုန်၊ စားကုန်ပစ္စည်း ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ပြီး အပို့အကြိုလုပ်သည့် စက်ဘီးသမားများ အလုပ်ဖြစ်ကြလေ သည်။ (ထိုစဉ်က ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီ များ မရှိသေးပါ။)

တစ်ခုပြောစရာ ကျန်သေးသည် မှာ ကျွန်ုပ်တို့မြို့တွင် မြို့ကလေး တောင် ဘက် ကြေးသွန်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ဘုရား ကြီးရှေ့ တာလမ်းမှထွက်လျှင် တရုတ် သင်္ချိုင်းဟု ခေါ်သော သင်္ချိုင်းတစ်ခုနှင့်

ထိုသင်္ချိုင်း၏ တစ်ဖက်တွင် မြန်မာ သင်္ချိုင်းတစ်ခု၊ နောက် မြို့ကလေး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် စံပယ်ကုန်း သင်္ချိုင်းဟူ၍ ရှိလေသည်။

ထိုသင်္ချိုင်းများတွင် မြေမြှုပ်၊ ဂူ သွင်းသင်္ဂြိုဟ်မှုကိုသာ ပြုခွင့်ရသည်။ မဖြစ်မနေ မီးသင်္ဂြိုဟ်ရမည့်သူများအား ရွှေမြအောင်နှင့် သလ္လာပန်ကြား အင်္ဂလိပ်လက်ထက် မီးရထားပြေး တာကုန်းလမ်းအား ရထားသံလမ်းတွေ ဖြတ်သိမ်းပြီး ကတ္တရာခင်းကာ လမ်းပြ လုပ်ထားသော လမ်းကလေး၏ တစ်ဖက်နံဘေး သုံးပေါက်ချွန်း သင်္ချိုင်း မှာသာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ရလေသည်။

ထို သုံးပေါက်ချွန်းသင်္ချိုင်းတွင် မြေပုံနှင့် အုတ်ဂူများ မရှိ။ ဟိုးယခင်က ဆန်ကြိတ်စက်ကြီးတစ်လုံးသာရှိသည်။ ယခုအခါတွင်တော့ ထိုဆန်ကြိတ်စက် ကြီးက ပိုင်ရှင်မဲ့ဖြစ်ကာ မြေသို့ လဲပြီ ကျလျက် ထင်းလောင်စာပုံကဲ့သို့ ဖြစ် နေသည်။

ထိုနေ့မနက် အရုဏ်မတက်မီက ပင် ကိုခင်လှသည် သလ္လာပန်မြို့မှ စက်ဘီးနင်းလျက် တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာဖြစ်သည်။ သည်ကနေက ခုလို စောစောမထွက်လိုလည်း မဖြစ်။ မှာကုန်တွေ များတော့ နှစ်ခေါက် သုံး ခေါက် ပြန်ဆွဲရပေမည်။ နင်းမှုန်ဖွဲ့တွင် စက်ဘီးကို အားယူနင်းလာခဲ့သည်။

ထိုသို့ နင်းလာရင်း သုံးပေါက် ချွန်းသင်္ချိုင်းနားသို့ ရောက်သောအခါ တွင် ကားလမ်းကလေးတစ်ဖက်တွင် ရပ်နေသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို နင်းမှုန်ဖွဲ့ကြားမှ ကိုခင်လှ တွေ့လိုက် ရလေသည်။

ထို သုံးပေါက်ချွန်းသင်္ချိုင်းသည်

မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်သည် သင်္ချိုင်းမဟုတ်
သည်က တစ်ကြောင်း။ မလွဲမသွေ
အစိမ်းသေနှင့် သက်ကြီးရွယ်အို သံဃာ
တော်အချို့ ပျံလွန်တော်မူမှသာ ဤ
သင်္ချိုင်းမြေကို အသုံးပြု မီးသင်္ဂြိုဟ်
သည်ဖြစ်ရာ၊ တိတိပပ သင်္ချိုင်းမြေဟု
မဆိုနိုင်သဖြင့် သတိမမူမိကြချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုခင်လှသည်
မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြင့် ထိုမိန်းမပျိုနံ့နား
စက်ဘီးဘုံရိတ်ကို နင်းလျက် အသာ
ရပ်၍...

“ကျွန်တော် ဘာများ ကူညီရ
မလဲဗျ”

ဟူ၍ပင် နှုတ်မှ ပဋိသန္ဓာရ
စကားဆိုလိုက်မိလေသည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ရှင်။
ကျွန်မ အရေးတကြီးကိစ္စနဲ့ ရွှေမြ
အောင်ကို သွားရမှာမို့ပါ။ အဲဒါ အစ်ကို
ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မကို တင်ခေါ်
သွားပါလားရှင်”

“ဟာ... ကျွန်တော့်ဖင်ထိုင်ခုံ
နောက် ကယ်ရီယာခုံက ကုန်ပစ္စည်း
ထည့်တင်တဲ့ ခြင်းကြီးနစ်လုံးကို ဆိုင်
ချိတ်တင်ထားတာလေ။ ခင်ဗျား ဘယ်
လိုလုပ် ထိုင်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါမလဲဗျာ”

ဟုတ်သည်။ ကိုခင်လှ စက်ဘီး
နောက် ကယ်ရီယာခုံတွင် အဝအကျယ်
တစ်ပေပတ်လည်ခန့်၊ အရှည်က လူ
ထက် တစ်တောင်ကျော်ခန့်ရှိ ဝါးနီရက်
တောင်းကြီးနစ်လုံးကို တစ်ဖက်
တစ်လုံး ဝါးလုံးတန်းဖြင့် ခွချိတ်တပ်
ဆင်ထားသည်။ ထိုနေရာတွင် လူတစ်ဦး
ထိုင်လိုက်၍ မည်သို့မျှ အဆင်မပြေ
နိုင်ချေ။

“ဟို လိုင်းဆွဲ ဂျစ်ကား မကြာခင်
လာတော့မှာပါ။ ဒီတော့မှ တားပြီး
ဆံဗျားလိုက်ခဲ့တော့နော်”

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမို့ ကိုခင်လှ

က နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျာပြောပေမယ့်
ဖက်စိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်အပြင်အဆင်၊
ဆံပင်ကို ဝီဝီပြားပြား သေသေသပ်သပ်
ဖားလျားချထားပြီး မျက်နှာတွင် သနပ်
ခါး လိမ်းထားလျက်၊ ထိုသနပ်ခါးပေါ်
တွင် ပေါင်ဒါအဖွေသားနှင့် မိန်းမပျိုက
မရအရပူဆာ လေသံဖြင့် -

“လိုက်ပါရစေရှင်။ ကျွန်မ
အရုဏ်ဆွမ်းကပ်အမီ သွားချင်လို့ပါ။
ဖြစ်နိုင်ရင် ဒါလေးတစ်ခုတော့ လိုက်
လျော ကူညီပါရှင်”

ဟူ၍ ပြောနေသောကြောင့်
ကိုခင်လှက -

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားမြင်တဲ့
အတိုင်း ကယ်ရီယာခုံက မအားဘူး
လေ။ ကျွန်တော်လည်း ကူညီချင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါ”
ဒီတော့ မိန်းမပျိုက -

“အို... ရှင့်ရှေ့ ဘားတန်းပေါ်က
ဖြစ်ဖြင့် တင်ပလွှဲထိုင်လိုက်ပါရစေ”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားက အမျိုး
သမီး၊ နောက်ပြီး မိန်းမချော၊ မိန်းမလှ
လေး။ ကျွန်တော်က သူစိမ်းအမျိုးသား၊
ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲဗျ”

“အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ
ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး။ တင်
သွားမှာသာ တင်သွားမင်းပါ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပြီး ကိုခင်လှ
စက်ဘီး၏ ရှေ့ဘားတန်းပေါ် တင်ပလွှဲ
ဘက်ထိုင်လေတော့သည်။

ကိုခင်လှလည်း မလွဲမရှောင်သာ
စက်ဘီးကို ရှေ့ဆက် နင်းလာရာ
ထိုမိန်းမပျိုကလေး၏ ဆံစတိုက် လေ
မှာ ဝဲလွင့်လျက် ကိုခင်လှ၏ နာဝနှင့်
မျက်နှာတိုင် ဝေဝဲနေလေတော့သည်။
ထိုဆံပင်က စ၊ မိန်းမပျိုလေး၏
ဦးခေါင်း၊ နောက် ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးမှ
အပုပ်နံ့တို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မခံ

မရနိုင်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။

ပထမ သည်းခံနေသော်လည်း
ညှိစို့စို့ လူသေအပုပ်နံ့တို့ကို စူးစူးရှရှ
ခံစားမိလေတော့မှ -

“နေဦး၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်အထိ
ပို့ပေးရမှာလဲ”

ဟူ၍ မေးမိလေသည်။ ထိုအခါ-
“ဤအဝင် ကြိုဆိုပါ၏ မှန်ဦးက
မြေနှီလမ်းတင်ပါ”

ဟု ထိုမိန်းမကလေးမှ ဖြေလေ
သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပါးစပ်ဟာ စကားသံနှင့်
အတူ သူခံတွင်းမှ စူးခနဲ အလွန်ဆိုးဝါး
အပုပ်နံ့ကြောင့် အားနာမနေနိုင်တော့
ဘဲ...

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားကိုယ်က
အပုပ်နံ့တွေက...”

ကိုခင်လှ စကားမဆုံးလိုက်ရ
ထိုမိန်းမကလေးက...

“ဟာဟာ... နံ့မှာပေါ့ရှင်။ ကျွန်မ
က လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်ရက်က သားဦး
ကလေး မီးဖွားမရဘဲ သေသွားတဲ့သူ
လေ။ အဲဒါ ဒု ဒီနေ့ ကျွန်မအတွက်
ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပွဲအမီ သွားချင်လို့
ရှင့်စက်ဘီးကို အကူအညီတောင်းစီး
လိုက်ခဲ့ရတာပေါ့”

ဟူသော စကားသံအဆုံးမှာ
ကိုခင်လှသည် လူရော စက်ဘီးရော
ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာတင် လဲပြဲကျပြီး
အလန့်ကြီးလန့်၊ အကြောက်ကြီး
ကြောက်၍ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ခဲ့ရပါ
တော့သတည်း။

မြရာပင် မောင်တင်ယုံ

မေတ္တာဇာတ်ခွမ်းအားတန်ခိုး

မင်းဖေမြင်(မုဒုံ)

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြု၍နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရားအလောင်းတော်သည် သမင်ကလေးဖြစ်နေသည်။ ဘုရားအလောင်း သမင်ကလေးသည် အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါတွင် အဆင်းလှပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်သည်။

ဘုရားအလောင်း သမင်မင်းမှာ ကြင်ယာတော်

သမင်မလေး ရှိသည်။ ရုပ်အဆင်းလည်း လှပသည်။ သမင်အပေါင်းခြံရံပြီး ညီညီညွတ်ညွတ်ဖြင့် စုပေါင်းနေထိုင်ကာ လှည့်လည်၍ ကျက်စားနေထိုင်ကြပါသည်။ ဘုရားအလောင်းတော် သမင်ကြီးသည် ရုပ်သောင်းသော သမင်တို့၏ အကြီးအကဲဖြစ်သည်။

သမင်အပေါင်းခြံရံလျက် လှည့်လည်ကျက်စားပြီးနေ

www.burmeseclassic.com

သည့်အချိန်မှာ တစ်နေ့တွင် ကျော့ကွင်းမှာ ခြေထောက်များနှင့် သွားပြီးပြီနေသည်။ ကျော့ကွင်းမှာ စွပ်မိရက်သားဖြစ်နေသည့် အချိန်အခါမှာ ဘုရားလောင်း သမင်မင်းကလည်း ထိုကျော့ကွင်းကို ဖြတ်နိုင်မည်ဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အားကုန်ရုန်းလိုက်သည်။ ရုန်းလိုက်သောအချိန်အခါမှာ အရေများ ပြတ်ကုန်သည်။ တစ်ဆင့်တက်ပြီး ရုန်းလိုက်ပြန်ရာ အသားများ ပြတ်ကုန်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ဆင့်တက်ပြီး ရုန်းလိုက်သည့်အခါ၌ အကြောများ ပြတ်ကုန်သည်။ အကြောများ ပြတ်သွားသည်တိုင်အောင်၊ ထိုကျော့ကွင်းသည်လည်း အလွန်ခိုင်မာနေသည့်အတွက် အရိုးခိုက်ပြီး တည်နေပါတော့သည်။

ဘုရားအလောင်း သမင်ကြီးသည်လည်း ထိုကျော့ကွင်းကို ဖြတ်တောက်နိုင်သော စွမ်းအား မရှိတော့သည့်အတွက် သေဘေးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လာပြီး ပြင်းထန်စွာ အော်မြည်ခြင်းကို ပြုလိုက်ပါသည်။ ဘုရားလောင်း သမင်ကြီး၏ အော်သံကို ကြားလိုက်သောအချိန်တွင် သမင်အပေါင်းတို့သည်လည်း အကုန်လုံး ထွက်ပြေးကြကုန်သည်။ သို့သော် သစ္စာရှိနေသည့် ကြင်ယာတော် သမင်မလေးက မည်သို့ဖြစ်သည်ကို သမင်များကြားမှ ဘုရားလောင်း သမင်ကြီးကို လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ ဖြစ်နေပါသည်။

ဤဘေးသည် ကေနအားဖြင့် ငါချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ငါ၏ အရှင် သမင်ကြီး၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဘေးဒုက္ခဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု နှလုံးဝိုက်လျက် အသံမြည်ရာ သမင်ကြီးထံသို့ မြန်မြန်ပြေးသွားပြီး မျက်ရည်ကျ ငိုကြွေးပါသည်။

“အရှင်သခင်... အသင်သည် ခွန်အားကြီးမားသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပါလျက်နှင့် ဤကျော့ကွင်းကို ဆောင်ယူဖို့ရန် အဘယ်ကြောင့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါသနည်း။ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ဤကျော့ကွင်းကို ဖြတ်တောက်လိုက်စမ်းပါ။”

ဟု တိုက်တွန်းပါသည်။ သမင်မလေးက...

“ဤတောထဲမှာ အရှင်သခင် မရှိဘဲ ကျွန်တော်မတစ်ကိုယ်တည်းနေရမည်ဆိုလျှင် မနေနိုင်ပါ။ အစာရေစာများကို မစားသုံးနိုင်တော့ဘဲ အသားအရေများ ခန်းခြောက်ပြီး သေကြေပျက်စီးဖြစ်ရပေလိမ့်မည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း သမင်ကြီးက လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ဤမြေကြီးကို ငါသည် ကန်ကျောက်နေသည်။ လွတ်လို့ လွတ်ပြားဆိုသောစိတ်ဖြင့် ငါသည် ရုန်းကန်နေပါသည်။ ကြီးက သုံးလွန်းတင်ကျစ်ထားသော ကြီးမြစ်သည့်အတွက်

ခိုင်ခံ့နေသည်။ ဒါကြောင့် ငါ၏ ခြေထောက်များကို ဖြတ်တောက်စေနိုင်သော စွမ်းအားသည် ဤကြီးမှာ အထင်အရှားရှိနေပါသည်။”

ဟု ပြန်ပြောသည်။ ထိုအချိန်တွင် သမင်မလေးက-

“ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်မ၏ စွမ်းအားဖြင့် မုဆိုးကြီးကို တောင်းပန်ပြီး အသင်၏အသက်ကို ရအောင် ဆောင်ယူပေးမည်။ အကယ်၍ တောင်းပန်လို့မှ မရခဲ့လျှင်၊ အသင်၏ အသက်ကို ရအောင် မဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော်မ၏အသက်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး အသင်၏ အသက်ကို ရအောင်ဆောင်ပေးပါမည်။”

ဤသို့ဆိုခြင်းဖြင့် ဘုရားလောင်း သမင်ကြီးကို သက်သာရာရစေပါသည်။ ထို့ပြင် သွေးအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော ဘုရားလောင်း သမင်ကြီးကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ရပ်တည်နေလိုက်သည်။

သမင်မလေးသည် မုဆိုးကြီးလာနေသည်ကို ရင်ဆိုင်၍ သွားပါသည်။ သင့်တင့်သောနေရာတွင် ရပ်ပြီး မုဆိုးကြီးကို ရှိခိုးကာ ဤသို့ဆိုပါသည်။

“ကျွန်တော်မ၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သော သမင်မိကြီးသည် အဆင်းလည်း ရှိသည်။ ကိုယ်ကျင့်သီလများနှင့် လည်း ပြည့်စုံသည်။ အကျင့်အာစာရကျင့်ဝတ် ပဋိပတ်များနှင့် လည်း ပြည့်စုံပြီး ရှစ်သောင်းကုန်သော သမင်တို့၏ ရှင်ဘုရင်လည်း ဖြစ်သည်။”

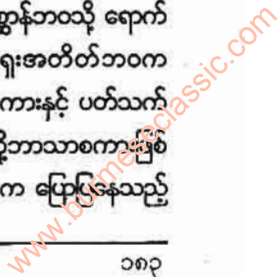
ဘုရားလောင်း သမင်မင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ဖော်၍ ပြောဆိုပြီးသောအခါ၌ မိမိကို သတ်ရန်အတွက် မုဆိုးကြီးအား လျှောက်ထား တောင်းပန်ပါသည်။

သမင်မလေးက နောက်ထပ်ပြီး...

“အသင်မုဆိုး... သန်လျက်အိမ်မှ သန်လျက်စားကြီးကို ထုတ်လိုက်ပါ။ အသားများ ထုပ်ရန်အတွက်လည်း ပေါက်ဖက်များကို အသင့်ခင်းထားလိုက်စမ်းပါ။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်တော်မကို သတ်ပါ။ ပြီးနောက် သမင်မိကြီးအား သတ်ပါ။”

ဟု ပြောသည်။

၎င်းတို့သည် ပါရမီရှိသော သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အကြောင်းမလှ၍သာ တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ရောက်နေကြရပါသည်။ သို့သော်လည်း ရှေးအတိတ်ဘဝက လေ့ကျင့်လာခဲ့သော လူတို့၏ ဘာသာစကားနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေ့ပျောက်မှု မရှိကြသေးပေ။ လူတို့ဘာသာစကားဖြစ်သော ချီမြန်သည့်အသံဖြင့် သမင်မလေးက ပြောပြနေသည်။

အခါတွင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ထားရှိသည့် မုဆိုးကြီး၏ စိတ်ထားက ပြောင်းလဲသွားပြီး သမင်မလေးအပေါ်တွင် ကြည်ညိုသော စိတ်ထားဖြင့်...

“လူတို့၏ ဘာသာစကားကို ပြောကြားနေသော သမင်ဆိုသည်အား ငါသည် ကြားလည်း မကြားဘူးပါ။ မြင်လည်း မမြင်ဘူးပါ။ သမင်မလေး... အသင်သည် ချမ်းသာခြင်းဖြစ်ပါစေ၊ သမင်ဖိုကြီးလည်း ချမ်းသာခြင်းဖြစ်ပါစေ”

ဆိုပြီး မုဆိုးကြီးက သမင်ဇနီးမောင်နှံကို ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ မုဆိုးကြီးက ဘုရားလောင်း သမင်ကြီးထံသွားပြီး ကျော့ကွင်းကြီးကို ပဲ့ခွပ်ဖြင့် ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ခြေထောက်မှာ ငြိမနေသော ကျော့ကွင်းများကို ဖြည်းဖြည်းလေး အသာအယာထုတ်ဆောင်ပေးလိုက်သည်။ ထုတ်ဆောင်ပေးပြီးနောက် အကြော အကြောချင်း အသားအသားချင်း အရေ အရေချင်း ဆက်စပ်ပြီး ဆုပ်နယ်ပေးလိုက်သည်။

ဘုရားလောင်း သမင်မင်းကြီး၏ ဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးလာခဲ့သော ပါရမီတော်၊ တန်ခိုးတော်အရှိန်အဟုန်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ မုဆိုးကြီး၏ မေတ္တာစိတ်အာနုဘော်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သမင်မလေး၏ သမင်ဖိုကြီးအပေါ်၌ ထားရှိသော မေတ္တာဓမ္မတို့၏ အာနုဘော်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဤကဲ့သို့သော အာနုဘော်များ၏ စွမ်းအားသတ္တိကြောင့်အကြော အကြောချင်း အသား အသားချင်း အရေ အရေချင်း အားလုံး ဆက်စပ်သွားကြပါသည်။

ထို့နောက် ဘုရားလောင်း သမင်ကြီးက ဝမ်းသာစွာ ရပ်တည်နေချိန်တွင် သမင်မလေးက မုဆိုးကြီးအား အနုမောဒနာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တရားစကားကို ဤသို့ ပြောကြားပါသည်။

“ကျွန်တော်မ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်သကဲ့သို့ အသင် မုဆိုးကြီးလည်း နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပါစေသတည်း”

ဟု ဆိုသည်။

လောက်မှာ ယခုလို တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြုံတွေ့သည့်အခါ၌ ဤသို့သော မေတ္တာဓာတ်များ ကူးလူးဆက်ဆံခဲ့သည်မှာ ကုသိုလ်တရားများကို တိုးပွားစေခြင်းဖြစ်သွားသည်။ ရန်ထောင်မည်ဆိုလျှင် အကုသိုလ်တရားများ ထပ်ခါတလဲလဲ တိုးပွားလာစေနိုင်ကြောင်း၊ ကုသိုလ်ဆိုသည်မှာ ယူတတ်မနေရာတကာတွင် ရရှိလာနိုင်ပါသည်။

မုဆိုးကြီးသည် အသက်ချမ်းသာရာရရေးအတွက် မှီခိုအားထားရာဖြစ်သွားပါသည်။ အကယ်၍ အသက်ချမ်းသာခွင့်မပေးခဲ့လျှင် သေဖိုရာရှိပါတော့သည်။ သူတော်ကောင်းဆိုသည်မှာ ကြိမ်နီပြီး ကျေးဇူးတင်တတ်ဖို့ လိုအပ်နေပါသည်။

သူတော်ကောင်းတို့၏ စိတ်ထားမှာကား သမင်ဘုရားလောင်းက ငါသည် ဤမုဆိုးကြီးကို အပိုပြုပြီး ချမ်းသာသုခကို ရရှိလာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မုဆိုးကြီးကို ငါက အပိုပြုပြီး ချမ်းသာရာရသကဲ့သို့၊ ငါသည်လည်း မုဆိုး၏ မှီခိုအားထားရာ ဖြစ်စေရမည်ဟု စဉ်းစားပြီးနောက် မိမိတောထဲတွင် လှည့်လည်ကျက်စားနေစဉ်အချိန်အခါက မြင်တွေ့လာခဲ့ရသော ပတ္တမြားတုံးကြီးတစ်တုံးရှိပါသည်။ ထိုပတ္တမြားတုံးကြီးကို မုဆိုးကြီးအား ပေးလိုက်သည်။ ဤပတ္တမြားတုံးကြီးသည် သမင်များအတွက် အသုံးမကျသော်လည်း လူသား မုဆိုးကြီးအဖို့ အသုံးကျသော ပစ္စည်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားလောင်း သမင်ဖိုကြီးသည် ပတ္တမြားတုံးကြီးကို မုဆိုးကြီးအား ပေးလိုက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ၎င်းအား အဆုံးအမ ဩဝါဒစကားကို ဤကဲ့သို့ မှာကြားပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

“ယနေ့က စ၍ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်း အစရှိသော မကောင်းမှုများကို မပြုလုပ်ပါနှင့်။ ဤပတ္တမြားရတနာဖြင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို တည်အောင်ထားပြီး သားမယားတို့ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးလျက် ဒါန၊ သီလ အစရှိသည့် ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြုစုပျိုးထောင်သွားပါ”

ဟု အဆုံးအမဩဝါဒပေးပြီး တောထဲသို့ ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

မင်းဖေမြင့် (မုန့်)

ကျမ်းကိုး

- နိပါတ်တော်လာ ငါးရာ့ငါးဆယ် သုဝဏ္ဏမဂ္ဂဇာတ်။

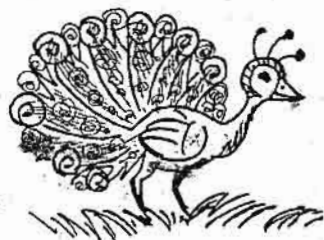

မြန်မာလဆန်း (၉) ရက်နှင့် မြန်မာလဆုတ် (၉) ရက်မွေးသူများ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

မြန်မာလဆန်း (၉)ရက်မွေးသူများ၏ ရက်သရုပ်မှာ
“က,နေသည့် ဒေါင်းပုံ” ဖြစ်တယ်။

မြန်မာလဆန်း (၉)ရက် မွေးသူများ
ရက်သရုပ်မှာ “က’နေသည့် ဒေါင်း” ပုံဖြစ်တယ်။

ပရိယာယ်သဘောကတော့ ကျော်စောထင်ရှားခြင်း၊
အလိုလိုက်ခံရခြင်း၊ လျင်မြန်သွက်လက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊
အပြောင်းအရွှေ့များခြင်း စသော သဘောတရားတို့အောက်
တွင် ရှိပါတယ်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ စိတ်စေတနာကောင်းတတ်ကြပါ
တယ်။ မိမိရဲ့ ကံကောင်း၊ ကံဆိုးလည်း မိမိရဲ့ စိတ်ထားပေါ်
မှာသာ တည်နေပါတယ်။ စိတ်ညစ်လာပါက လွယ်လွယ်နဲ့
မဖြေနိုင်တတ်ပါ။ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားတတ်

ပါတယ်။ တစ်ပါးသူအပေါ် စေတနာထားတတ်သူဖြစ်သလို၊
ကိုယ့်အပေါ် စေတနာထားလာပါကလည်း တန်ပြန်ကျေးဇူး
ပြုလိုသူဖြစ်တယ်။

မိဘများ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆွေမျိုးသားချင်းများနဲ့ အပေါင်း
အသင်းများရဲ့ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်မှုကို လိုလားသူ
ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ကလည်း မိမိကို အလိုလိုက်တတ်ကြပါ
တယ်။ ခက်တာက မိမိဟာ ပျော်ပျော်နေတတ်သလို၊ စိတ်
ဆိုးပြီဆိုပါက လှည့်ကြည့်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိအောင် ခံစား
တတ်ခြင်းပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မာနကြီးတယ်။ ဘဝင်မြင့်
တယ်လို့ ပြောဆိုကြပါတယ်။ တကယ်တော့ မိမိရဲ့ ကိုယ်
ပိုင်စိတ်ဓာတ်ကိုက အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ အလုပ်မှာတော့ တာဝန်ကျေပွန်
တတ်ကြပါတယ်။ စည်းကမ်းကို အလေးဂရုပြုတတ်ကြပါ
တယ်။ အလုပ်နဲ့စပ်ပြီး တာဝန်နဲ့ မလုပ်တတ်ကြပါ။ လုပ်ငန်း
ခွင်အတွင်း၌ ပုံမှန်ဆက်ဆံရေးကိုသာ ထားတတ်ကြပါ တယ်။
တစ်ပါးသူရဲ့ အခွင့်အရေးကို မနှိုက်တတ်ပါဘူး။ သို့သော်
မိမိရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို လက်နို့ ကံတတ်မှုအား
မကြာခဏခံရလေ့ရှိပါတယ်။ ရေရှည်မှာတော့ မိမိရဲ့ ကံ
ဇာတာအလျောက် အံ့ဩဘာနန်း အခွင့်အရေးတွေ ရပြီး
အောင်မြင်လေ့ ရှိကြပါတယ်။

မိမိဟာ အမှန်အမှားကို နားလည်နိုင်စွမ်းရှိသူပါ။

ကိုယ်မှာ အပြစ်ရှိပါက ဝန်ခံရမှာ ဝန်မလေးတတ်သူဖြစ်တယ်။ မိမိနဲ့ ဆက်ဆံသူများရဲ့ မှားကွက်တွေကိုလည်း ပွင့်လင်းစွာ ထောက်ပြနိုင်သူဖြစ်တယ်။

ဘဝတစ်လျှောက်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ လေးနက်တည်ကြည်စွာ လျှောက်လှမ်းချင်သူဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ပါးသူအပေါ် စိတ်စေတနာကောင်းထားပြီး ကူညီလိုသူလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျေးဇူးတရားကိုလည်း သိတတ်ပါတယ်။

တစ်ချက်ကတော့ အလုပ်ဌာန၊ နေရာဒေသ မကြာခဏ အပြောင်းအရွှေ့ ကြုံနိုင်တယ်။ စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်သင့်ပါတယ်။ အများအလယ်မှာ တင့်တယ်နေပြီး ကျော်စောထင်ရှားနိုင်သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာလဆုတ် (၉)ရက်မွေးသူများ၏ ရက်သရုပ်မှာ “ဆရာကို ကန်တော့နေသော တပည့်ပုံ” ဖြစ်တယ်။

မြန်မာလဆုတ် (၉)ရက် မွေးသူများ ရက်သရုပ်မှာ “ဆရာကို ကန်တော့နေသော တပည့်ပုံ” ပုံဖြစ်တယ်။

ပရိယာယ်သဘောကတော့ ဣန္ဒြေရှိခြင်း၊ ကျေးဇူးပြုခြင်း၊ ရိုသေကိုင်ရှိုင်းခြင်း၊ နောက်လိုက်ဖြစ်ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာရှိခြင်း စသော သဘောတရားတို့အောက်တွင် ရှိပါတယ်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ ဉာဏ်ပညာကောင်းရှိကြပါတယ်။ သိက္ခာသမာဓိနဲ့ ဣန္ဒြေရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ မည်သူ့ကိုမျှ မတရား မလုပ်တတ်သူဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်ကို မတရားလုပ်လာရင်လည်း အထိအခိုက်မခံတတ်ပါ။ ကျေးဇူးတရားကို တန်ဖိုးထားတတ်တယ်။ ကိုယ့်အပေါ် ကောင်းသူများကို ကျေးဇူးပြန်ပြုရမူ ကျေနပ်သူလည်းဖြစ်တယ်။

မိသားစုဘဝကို မြတ်နိုးတတ်ပြီး သံယောဇဉ်ခိုင်မာတယ်။ မိသားစုကို အမြဲတမ်း ထည့်ထွက်တတ်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ မိမိစိတ်ကို အမြဲတမ်း ထိန်းသိမ်းနေသင့်တယ်။ အပေါင်းအသင်းကောင်း၊ စိတ်ကောင်းရှိသူများနဲ့ ဆက်ဆံနေနိုင်လေ ကောင်းလေဖြစ်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မိမိဟာ မိမိရဲ့ စိတ်ကို မှုတည်ပြီး အကောင်းအဆိုး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံပြီး လုပ်ကိုင်ရတာများလည်း ဘဝမှာ အကျိုးပေးသန်ပါတယ်။

မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်ဟုသော စိတ်ကူးနဲ့ လက်တွေ့ကျကျ အကောင်အထည်ဖော်ပါက ထိပ်တန်းရောက်နိုင်သည်အထိ ဖြစ်ထွန်းပါလိမ့်မယ်။ အောက်တန်း နောက်တန်းမကျနိုင်သောသူဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်ရာတွင် လက်တွေ့ကျကျ သွက်သွက် လက်လက်လုပ်ကိုင်ပါက အောင်မြင်နိုင်သည်ဖြစ်ရာ ဘယ်သောအခါမှ မတုံ့နေပါနင့်။

အရာရာကို သည်းခံပြီး ဒေါသကို ရှောင်ရန် လိုပါတယ်။ တရားကို နတ်စောင့်သည်ဟု ယုံကြည်မှု ရှိထားသည့်အတိုင်း ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ဖြေရှင်းတတ်သူဖြစ်ပါတယ်။ အပင်ပန်းခံနိုင်သူလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ပါးသူကို အပြစ်ရှာခြင်း၊ ပုတ်ခတ်ခြင်း၊ အတိုက်အခံပြုခြင်းများ လုပ်ဆောင်တတ်သော ဉာဏ်ရှိသည်ကို မိမိကိုယ်ကို ဆင်ခြင် သတိပြုရန် လိုပါသည်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ တစ်ပါးသူရဲ့ ဦးဆောင်မှုနောက်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လိုက်နိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ကာမျှ၊ ဒီရက်ဖွားများဟာ အေးဆေးမှန်ကန်စွာဖြင့် ရိုးသားကြိုးစားသွားပါလျှင် ကေနံ ဘဝမြင့်မားနိုင်သောကံ ရှိပါတယ်။

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

မြန်မာလဆန်း (၁၁)ရက်နှင့် မြန်မာလဆုတ် (၁၁)ရက်မွေးသူများ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

မြန်မာလဆန်း (၁၁)ရက်မွေးသူများ၏ ရက်သရုပ်မှာ အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မရှိ ဆံပင်ကို ဖားလျားချထားပြီး လက် ခြေတွင် ထောက်ထားပြီး အောက်ပိုင်းတွင် မျောက်ကိုယ် နီသော အမြီးနှင့် မိန်းမပုံ ဖြစ်တယ်။

အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မရှိ ဆံပင်ကိုဖားလျားချထားပြီး လက်ကို မြေတွင်ထောက်ထား၍ အောက်ပိုင်းတွင် မျောက်ကိုယ်ရှိသော အမြီးနှင့်မိန်းမ

ချင်မယ်။ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်း ကောင်းပါတယ်။

တစ်ပါးသူကို အကူအညီပေးတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို နားပူနားဆာလုပ်လာရင် ကူညီလိုသူဖြစ်တယ်။ အားကိုးလို့ ရတဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ နားမလည်နိုင်လောက်အောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေပြီး တစ်ခါတလေမှာ ငြိမ်ကုပ်နေလိမ့် မယ်။ အေးဆေးနေလိမ့်မယ်။

ခံစားချက်မှာ အပြင်နဲ့ အတွင်း မတူတတ်တာ များ ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ဘဝဒဏ်၊ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်တဲ့ပုံ ထင်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အားငယ်နေတတ် တယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ကြုံခိုင်းသလိုလိုနဲ့ ပျော့ညံ့တဲ့ သဘောရှိတတ်ပါတယ်။

အသစ်အသစ်သော အဆန်းတကြယ်ကို စိတ်ဝင်စား တတ်တယ်။ တီထွင်တုပနိုင်စွမ်းသော ဉာဏ်နဲ့ ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်ရှိသူဖြစ်တယ်။ ပညာနဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်သော ကံပါတယ်။

စိတ်အပြောင်းအလဲများတတ်တာကြောင့် စိတ်ဒုက္ခ တွေဖြစ်မယ်။ စိတ်ကူးယဉ်နေပါက လုံးဝ မအောင်မြင်နိုင် ပါ။ စိတ်ကူးအတွေးတွေထဲမှာ နှစ်မြောနေတတ်ရင်း ဘဝ ဒဏ်ကို ခံရတတ်တာမို့ ဆင်ခြင်ရမယ်။ မိမိနဲ့ ဆက်ဆံကြ သူများကို အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့် စိတ်သဘာဝကို သူတို့ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိလိမ့်မယ်။

မကြာခဏ အပြောင်းအလဲလုပ်တတ်ခြင်းဟာ ဒီရက်မွေးအတွက် ဂရုပြုရမယ်။ အားနည်းချက်ဖြစ်နေ ပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ကူညီအားထားလိုကြပါတယ်။

ပရိယာယ်သဘောကတော့ တစ်ယူသန်ဖြစ်ခြင်း။ စိတ်များခြင်း၊ ယောက်ယက်ခတ်ခြင်း၊ အကြံအစည်ကြီးခြင်း၊ အတင်းလိုက် မကောင်းလိုက်ဖြစ်ခြင်းဟူသော သဘော အောက်မှာ ရှိပါတယ်။

ဒီရက်မွေးတွေဟာ ဘာကိုမျှ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ် သင့်သော အခြေအနေရှိတယ်။ စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းပေ မယ့် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် အကြံအစည်ကြီးတယ်။

ရုပ်က ငြိမ်ပေမယ့် စိတ်က ဂဏ္ဍာမငြိမ်တာမျိုး၊ စိတ် ခြေထောက် ရုပ်မငြိမ်မသက်နေတာမျိုးရှိမယ်။ လုပ်စရာတွေ မရှိမယ်။ များနေသလောက် ကိုယ်ကလည်း ဆက်လုပ်

ဒီလို အကူအညီတွေ ပေးတာရှိရင်လည်း အောင်မြင်တတ်ပါတယ်။

တစ်ခုသိရန်မှာ ဒီရက်ဖွားတွေဟာ သူများနဲ့ မတူတဲ့ စိတ်သဘာဝမျိုးတွေ ရှိတတ်ပြီး တချို့ကိစ္စတွေမှာ တစ်ယူသန်ဖြစ်တာမို့ ဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။

မြန်မာလဆုတ် (၁၁)ရက်မွေးသူများ၏ ရက်သရုပ်မှာ “မှောက်လျက်နေသော လူသေကောင်အနီးနား နေသော လင်းတပုံ” ဖြစ်တယ်။

မြန်မာလဆုတ် (၁၁)ရက် မွေးသူများ
ရက်သရုပ်မှာ “မှောက်လျက်နေသော
လူသေကောင် အနီးနားနေသော လင်းတပုံ”
ပုံဖြစ်တယ်။

ပရိယာယ်သဘောကတော့ အခွင့်အရေးရှာတတ်ခြင်း၊ လက်တွေ့ဆန်ခြင်း၊ ပွပေါက်တိုးခြင်း၊ ပြည့်စုံခြင်း၊ အတက်အကျရှိခြင်း၊ ကျေနပ်နေခြင်း စသော သဘောအောက်မှာ ရှိပါတယ်။

ဒီရက်ဖွားတွေဟာ ကံတရားဆိုသည်ထက် မိမိရဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယအပေါ် မှီတည်ပြီး ပြည့်စုံနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အနုပညာအခံ ဗီထေက် လက်တွေ့ဆန်ပါမယ်။ လက်တွေ့လုပ်ရသော အလုပ်များနဲ့ အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။ ဝီရိယနဲ့ သည်းခံခြင်းတွေထားပြီး စေတနာအပြည့်အဝဖြင့် လုပ်ဆောင်ပါက အလုပ်တိုင်းမှာ အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်။

လုပ်ငန်းခွင်တွင် နေရာပေးခြင်း ခံရမယ်။ မကြာခဏ ပွပေါက်တိုးမည့် အခြေအနေ၊ အခွင့်အလမ်းကောင်း တွေ လိမ့်မယ်။ မိမိကလည်း အခြေအနေကို နားလည်ပြီး

ကြိုးစားရှာဖွေနိုင်တာကြောင့် မပူပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
အုပ်စုခေါင်းဆောင်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြင့် ကြိုက်သည်မှန်း မသိ၊ မကြိုက်သည်မှန်း မသိ၊ ဆိုဆက်ဆံတတ်မှုကြောင့် မိမိအကြောင်း မသိသေးသူများရဲ့ အမြင်ကတ်ခြင်း၊ ခြုံငုံခြင်း၊ မတရားဝေဖန်ခံရခြင်း ခံရတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က စေတနာဟာ ထေးအဖြစ် ဖြစ်သွားတတ်တာ ဂရုပြုရပါမယ်။

မိမိဟာ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်၍ အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဇွဲနဲ့ ဝီရိယကောင်းလည်း ရှိပါတယ်။ ဝန်းခနဲအစမှာ ကြိုးစားတတ်ပေမယ့် ရေရှည် အားနည်းသွားတတ်တဲ့ ဉာဏ်လည်း ရှိပြန်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်အတက်မြန်၊ အကျမြန်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ လိုရာတာကို မရရအောင်ယူမယ်ဟူသော အခြေခံစိတ်ကြောင့် တစ်ခါတလေမှာ တရားသလား၊ မတရားသလားဆိုတာ တောင် ထည့်မတွက်ဖြစ်တာမျိုး ရှိပါတယ်။

မိသားစုအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ စေတနာလည်း ရှိပါတယ်။ အခက်အခဲတွေဟာ မိမိကြောင့် ဖြစ်ရတယ်လို့ နှလုံးသွင်းရန် လိုပါတယ်။ တစ်ပါးသူ အပြစ်ဖို့ချတတ်တဲ့ စိတ်ထားမျိုး မထားဖို့ အရေးကြီးတယ်။

ဖော်ပြပါ အားနည်းချက်တွေကို ပြင်မယ်။ လိုသမျှဆိုရင်တော့ ဒီရက်ဖွားတွေဟာ အတိတ်ကံကောင်း ပေါ်ထွန်းလာဖို့ သေချာလုပ်ပါတယ်။

ဘဝကံတစ်လျှောက်မှာ နိမ့်လိုက်၊ မြင့်လိုက်ဆိုလောကခံကိုတော့ ခံရပါလိမ့်မယ်။ မကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ဘဲ ရိုးသားစွာ ကြိုးစားသွားကံကောင်းနိုင်တဲ့ ရက်ဖွားသာဖြစ်ပါတယ်။

ခေတ္တရာ ဆရာ

ကိုရွှေမြသန်း (သမိုင်း)

ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် ကောင်းကံမြင့်သည့် မွေးနေ့ရက်မြတ် ထူးခြားစတ်အဓိဋ္ဌာန်

သစ်တံခါးဆရာတော်ထံပါးသို့ သွားရောက်၍ မွေးမိခင်
အဘွားဖခင်တို့အား ကျေးဇူးတင် ပေးနေအလှူပြုလုပ်ခဲ့စဉ်က
ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်မှ ရေစက်ချ တရားစကားပြောအပြီး
တွင် မိမိအား မွေးနေ့လက်ဆောင်ပွန်အဖြစ် အောက်ဖော်
ပြပါ ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် ကောင်းကံမြင့်သည့် မွေးနေ့ရက်မြတ်
ထူးခြားစတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နည်းကို ချီးမြှင့်လိုက်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ထူးခြားစွာ မွေးနေ့ကြိုခိုက် တစ်နှစ်တာ
ကာလပတ်လုံး ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် ကောင်းကံမြင့်၍ အောင်
မြင်လိုပါလျှင် မိမိမွေးနေ့၌ ကောင်းမှုတစ်ခုခုပြုလုပ်ပြီး
အထိကစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ဗားမဲ့ဂူ ဆုတောင်းပြည့်
သူများတို့၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ထားမှု တစ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး
အထိသမျှ အောင်မြင်ပြီး ကြံစည်တွေးတောသမျှ အမှန်ရကာ
အလွန်ပင် အေးချမ်းရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မွေးနေ့ရက်မြတ် ထူးခြားစတ်ဝင်နည်းမှာ အဓိဋ္ဌာန်
ဆီလိုသော မွေးနေ့ရက်သည် မိမိမွေးနေ့၌ ဦးစွာ ငါးပါးလီလ
ဆူပါ။ သတ္တဝါအနန္တ ၃၁ ဘုံသားအားလုံးအား မေတ္တာပို့
တော် အမှုဝေပါ။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ပြီးပါက မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ် မြတ်ဗုဒ္ဓအား လှူဒါန်းပါ။ လှူဒါန်းပုံမှာ -

အလှူအား ကတော အဟံ အတ္တာနံ ပုဒ္ဓဿ နိယျာဒေမိ။
အလှူအား ကတော အဟံ အတ္တာနံ ဓမ္မဿ နိယျာဒေမိ။
အလှူအား ကတော အဟံ အတ္တာနံ သံဃဿ နိယျာဒေမိ။
ဟု ရွတ်ဆိုကာ ဘုရား တရား သံဃာအား လှူဒါန်း
နိုင်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ (၁၀)ကြိမ်ရွတ်ပွားလှူဒါန်းပြီးပါက အောက်
ဖော်ပြပါ သရဏဂုံကို (၁၀)ကြိမ်ရွတ်ပွား၍ ဆောက်တည်
မိမိနိုင်သရွေ့ မွေးနေ့ပန်း၊ နံ့သာ၊ ဆီမီး (၁၀)တိုင်၊ ရေ
ခွက်တို့ကို ပူဇော်လှူဒါန်း ခံရပါမည်။

သရဏဂုံဆောက်တည်ပုံမှာ -
ဇီဝိတ ပရိယန္တိတံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဇီဝိတ ပရိယန္တိတံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဇီဝိတ ပရိယန္တိတံ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးလျှင် ဇီဝိတပတိ ဂါထာတော်
အား (၁၀)ခေါက်၊ ဗားမဲ့ ဗားတမောလက်ထက် ဂါထာတော်
(၁၀)ခေါက်စီရွတ်ပွား၍ “အရဟံသိန္နိ ဘဂဝါအောင်” ဟု မိမိ
သက်စေသော်လည်းကောင်း၊ နိုင်သရွေ့သော်လည်းကောင်း
ပုတီးစိပ်ပေးပါ။ ပုတီးစိပ်ပြီးမှ သစ္စာပြု ဆုတောင်းပါ။

ဇီဝိတပတိ ဂါထာတော်၊ ဗားမဲ့ ဗားတမောလက်ထက်
ဂါထာတော်နှင့် သစ္စာပြု ဆုတောင်းပုံတို့မှာ -

ဇီဝိတပတိ ဂါထာတော်
ဒီဝိတပတိ အာဒိစ္စေ၊ ရက္ခဟ ဘာတိ စန္ဒိဟ
သန္နဒ္ဓေါ သတ္တိယော တပတိ၊ စာယိ တပတိ ဩဟော
အထသစ္စ မဟောရက္ခိ၊ ဝုဒ္ဓေါ တပတိ တေသော
တေနေ သစ္စ ဝဇ္ဇေန သောတ္တိယော ဟောတု သပ္ပဒါ။
(၁၀-ခေါက် ရွတ်ပွားပါ။)

ဗားမဲ့ ဗားတမောလက်ထက် ဂါထာတော်
ပိယော ဒေဝ မနဿာနံ၊ သာနထေရော ဗဟုသုတော
မေတ္တာ စာယိ တမောယာတိ၊ သဒ္ဓါ သေတ္တိ ကရေတုဗေ။
(၁၀-ခေါက် ရွတ်ပွားပါ။)

သစ္စာပြု ဆုတောင်းပုံ
သစ္စာပြု ဆုတောင်းရမကတော့ ဘုရားတပည့်တော်

သည် မွေးနေ့အခါသမယ၌ ကောင်းမှုပြုကာ ငါးပါးသီလ ဆောက်တည်ပြီး မိမိခန္ဓာကိုယ်အား ဘုရား တရား သံဃာ မိဘဆရာသမားတို့အား လှူဒါန်းမှုပြုကာ သရဏဂုံဆောက် တည်၍ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ဗားမဲ့ဂူ ဆုတောင်းပြည် မြတ်ဗုဒ္ဓစေတီတော်မြတ်တို့အား သောက်တော်ရေချမ်း ဆီမီးတိုင်၊ အမွှေးတိုင်တို့အား ကပ် လှူပါ၏။ ပူဇော်ပါ၏။

အဓိဋ္ဌာန်တင်ကာ သရဏဂုံဂုဏ်တော် ဂါထာတော် မြတ်တို့အားလည်း ရွတ်ဖတ်သရဏဂုံယပါ၏။ အရဟံသိဒ္ဓိ ဘူဂဝါအောင် ဂုဏ်တော်ကိုလည်း ပုတီး()ပတ် စိပ် ပွားပြီးပါ၏။

အရှင်ဘုရား...ဤကဲ့သို့ မွေးနေ့အခါသမယ၌ ဒါနမှု ပြုကာ အဓိဋ္ဌာန်တင်၍ အားထုတ်ရသော ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုကို ဘုရားတပည့်တော်သည် တစ်နှစ်တာကာလပတ် လုံး ဆောင်ရွက်သမျှ ကြံစည်သမျှ အောင်မြင်မှုရပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း သာသာယာယာဖြင့် စိတ်မှ ကြံစည် တောင်းတသမျှ အောင်မြင်မှု ရပါစေ။ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကျော်လွှားလွန်မြောက်ရပါစေ။ စီးပွားတိုးတက် လာတာလာ

ပွင့်ကာ လုပ်သမျှ ဆောင်ရွက်သမျှ အောင်မြင်ရပါစေသော ကောင်းသတင်းကျော်၍ ပေါက်ရောက်ရပါစေဟု အဓိဋ္ဌာန် ပြု ဆုတောင်းရပါမည်။

ဤသို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းပြီးပါက သတ္တဝါအား လုံးအား အမျှဝေပါ။ မေတ္တာပို့ပေးပါ။ ကိုယ်ဆန္ဒအရှိဆုံး ဆုတောင်းပါ။ အောင်မြင်မှုရ၍ အထူးဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရန် လိမ့်မည်။ ဆောင်ရွက်ကြဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါ၏။

(မှတ်ချက်။ ဗားမဲ့ဂူဘုရားအား မသိပါက ကိုးသင် ကြီးဘုရားသို့ ကားတက်သော လမ်းဘေးရှိ စမ်းချောင်း အာရှတော်ဝင်လမ်းမှ တက်ပါက ကိုးထပ်ကြီးဘုရား မရောက်ခင် ညာဘက်ဘေး ချောင်ကြားလေးမှာ ဖြစ် သည်။ ဗားမဲ့ဂူဘုရားသည် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကြီး အဓိဋ္ဌာန် အောင်ခဲ့သော နေရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဗားမဲ့ဆရာတော် ကြီး၏ ပုံလည်း ရှိပါသည်။ သိသူ ဖော်၍ မသိသူ ကျော် သော ဘုရားဖြစ်ပါ၏။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလုပ်ပါက ဆုတောင်းကြ ပါ၏။)■

ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ
ကိုရွှေမြသန်း (သခိုင်)

အတိတ်ကံဘဝတစ်ခုမှာ

သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင်တော့ ...

ဒီဘဝမှာလည်း ပြန်ပြီးရေစက်ဆုံကြဦးမှာပါ။

ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်

(မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာရှင်)

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်

ဟောကြားချိန် - နေ့စဉ် မနက်(၉)နာရီမှ ညနေ(၄)နာရီထိ၊
(တနင်္လာနေ့တိုင်း ဟောခန်းပိတ်သည်)

ဟောခန်းလိပ်စာ - ကျိုက္ကစံဘုရားအနောက်ဘက်မုခ်၊ ဘီလူးညီနောင်ဓာတ်ခန်းအနီး၊
သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀ ၂၅၉၉၄

E-mail - www.ummyathtutkaung.blog.spot.com

Facebook Account - ဆရာမြတ်ထွဋ်ခေါင်

သင်တန်းသား လက်ခံပြု

ကိုး ပြည်လေး

ဘုရားနီကွင်း

SUE
HTET
AUNG

ယခင်က တောင်လေးလုံး စိုက်
ဖျိုးရေးအလုပ်စခန်း (ယခုတောင်ကြီး
အကျဉ်းထောင်) ကို ၁၉၈၂ ခုနှစ်က
စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြီး ရွှေညောင် သကြား
စက်အတွက် အဓိက စက်မှုသီးနှံဖြစ်
သော ကြံစိုက်ပျိုးပေးရသော စခန်း
တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မြေဧရိယာအားဖြင့်
ဧက (၈၀၀)ခန့်ရှိပြီး စခန်း၏မြေပုံမှာ
အကြမ်းအားဖြင့် မြန်မာပြည် မြေပုံ၏
အရှောက်ခြမ်းဖြစ်သော ရှမ်းပြည်နယ်
မြေပုံနှင့် လွန်စွာတူပါသည်။

ကြံစိုက်ပျိုးရန် မြေကို အဆင်
သင့် ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးခဲ့ရခြင်းတော့
မဟုတ်ပါ။ ထုံးစံအတိုင်းပါ။ မြေလွတ်
မြေရှိုင်း၊ ရေနက်ကွင်း၊ ရေကြီးကွင်း၊
ဖုန်းဆိုးမြေလည်းဖြစ်ပြီး ဒေသခံတွေ
မည်သူမျှ မလုပ်နိုင်သောမြေဆိုလျှင်
အကျဉ်းဦးစီးဌာနက လုပ်ကိုင်ရစေပါ။

တောင်လေးလုံးစခန်း၏ ကြံ
စိုက်ပျိုးမည့်မြေမှာလည်း ယခင် သစ်
တောဦးစီးဌာန၏ ချိတ်မွေးမြူသော
စိုက်ကွင်းဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ကြီး၊ သစ်ပင်
ငယ်နှင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း အလွန်ထူ
ထပ်သော တောရိုးစွဲမြေတစ်ခုပင် ဖြစ်
ပါသည်။ အဆိုပါ တောရိုးစွဲမြေကို
တောရှင်းခြင်း ငှက်ထုတ်ခြင်း ကျွန်းခွေ
ခြင်းလုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်တို့ဖြင့် စိုက်
ပျိုးမြေဖြစ်သည်အထိ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြရ
ပါသည်။

ဟိုစဉ်က တောင်လေးလုံးစခန်း
၏ ကွင်းနာမည်များကို ထင်ရှားသည့်
အမှတ်အသားတစ်ခုခုကို အစွဲပြု၍
ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ နတ်ရေကန်
ကွင်း၊ ယုကလစ်တန်းကွင်း၊ ဘုရားနီ
ကွင်း၊ ကန်လေးလုံးကွင်း၊ ကျွန်းပင်ကွင်း
ဆိုသော ကွင်းနာမည်များဖြင့် စွဲမှတ်

ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ အကွက်နံပါတ်
များရှိသော်လည်း ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲမှု မပြု
ဘဲ လူတိုင်းသိသော အမှတ်အသားနှင့်
ကွင်းနာမည်များကိုသာ သုံးစွဲကြပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ စိုက်ကွင်းနှင့်
ဘုရားနီကျေးရွာကြားတွင် “ဘုရားနီ”
ဟုခေါ်သော ရှေးဟောင်း ဘုရားစေတီ
ကြီးတစ်ဆူတည်ရှိနေပါသည်။ ဘုရား
ကြီးမှာ အုတ်များ ကွာကျ ပျက်စီး
လျက်ရှိပြီး ထုံးသင်္ကန်းမသုတ်သည်
မှာလည်း နှစ်များစွာ ကြာမြင့်ပြီဟု
ခန့်မှန်းရပါသည်။ အုတ်အနီများပေါ်တွင်
ညောင်ပင်ငယ်လေးများ တွယ်ကပ်
ပေါက်ရောက်နေပြီး လမ်းကြည့်လိုက်
လျှင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားထဲမှ အနီ
ရောင်ဘုရားစေတီကြီးကို တစ်ဆူတည်း
ထီးထီးမြင်တွေ့ရမည် ဖြစ်ပါသည်။
ဘုရားမှာ အောက်ခြေပတ်လည် ပေ
(၂၀၀)မျှရှိပြီး ဉာဏ်တော်အမြင့်ပေ
(၆၀)ခန့် ရှိပါသည်။ သံချေးတက်နေ
သော ထီးတော်ကြီးလည်း ရှိနေပါသေး
သည်။ အလျှာရှင်များ တစ်ယောက်ပြီး
တစ်ယောက် နှစ်တွေခြားပြီး ဘုရားကို
ပြုပြင်ကြသော်လည်း မည်သူမျှ ဆုံးခန်း
တိုင်အောင် ပြီးမြောက်သည်ဟူ၍ မရှိ
ဘဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်
ဆုတ်ခွာသွားကြသည်သာ များပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ စိုက်ကွင်းများ
အနက် ဘုရားနီနှင့် နီစပ်ရာ စိုက်ကွင်း
ကိုလည်း ဘုရားနီကွင်းဟု အလွယ်ပင်
သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။

ဘုရားနီကွင်းမှာ စခန်းနှင့် အဝေး
ဆုံးကွင်းဖြစ်ပြီး သစ်ပင်ချုံနွယ်ပိတ်
ပေါင်းထူပြီး မြွေဆိုးများလည်း ပေါများ
ရာ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲများ တောရှင်း
ငှက်ထုတ်ရာတွင် အလွန်ခက်ခဲပါသည်။
ခရီးကလည်း ဝေး၊ တောရှင်း ငှက်

ထုတ်ရာတွင်လည်း ပင်ပန်းပြီး ခရီး
သိပ်မရောက်သဖြင့် မည်သည့်တပ်ခွဲမျှ
ဘုရားနီကွင်းကို အလုပ်မဆင်းချင်ကြ
ပါ။

ထို့ပြင် ဘုရားနီကွင်းနှင့် ကပ်
လျက် ပြင်ပတစ်ဖက်တွင် တောအုပ်
တစ်ခုရှိနေပြီး ရဲဘက်(အကျဉ်းသား)
များ အပြေးများသော တောအုပ်ဖြစ်ပါ
သည်။

နောက်တစ်ခုမှာလည်း ဘုရားနီ
ကွင်းကို အလုပ်ဆင်းသော တပ်ခွဲတိုင်း
ပြဿနာတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့
ဖြစ်တတ်ကြရာ၊ မလုပ်မဖြစ်၍သာ
သွားလုပ်နေကြသော်လည်း မည်သည့်
ပြဿနာများ ကြားရမလဲဟုသော
စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သွားလုပ်နေကြရခြင်း
သာဖြစ်ပါသည်။

စိုက်ကွင်းအကျယ်အဝန်းက
နှစ်ပိုင်ပတ်လည်မျှ ကျယ်ဝန်းရာ၊ ထို
စဉ်က စိုက်ကွင်းနယ်နိမိတ်အစပ်များ
တွင် ကွင်းစောင့်တဲများ ထားရပါသည်။
တဲတစ်လုံးလျှင် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ရဲ
ဘက်(လွတ်ခါနီး) နှစ်ဦးတွဲ၍ ထားရပါ
သည်။ စိုက်ကွင်းထဲသို့ ကွဲ၊ နွားများ
ဝင်ရောက် ဖျက်ဆီးမှု မရှိစေရန်နှင့်
ကြံစိုက်ခင်းများကို တောမီးမလောင်ရန်
တို့အတွက် ကွင်းစောင့်တဲများ ထားရှိ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တောမီးဆိုရာတွင်လည်း ကြံခင်း
ကို လောင်သောမီးက အလွန်မြန်ပါ
သည်။ ကြံပွင့်များထွက်ချိန် ဆောင်း
အကုန် နွေဦးဆို ပို၍ပင်ဆိုးပါသည်။
ကြံပင်အဖျားပိုင်းတွင် ရိုးတံကြီးထွက်
လာပြီး ရိုးတံတစ်လျှောက် ပွင့်နေသော
ကြံပွင့်ဖြူဖြူလေးများမှာ မြေပေါ် ကြွေ
ကျပြီး ကြံပင်ခြေရင်းမှာ အလွန်

အပြုလိုက် ပေးနေတတ်ပါသည်။ အဲဒီ ကြံ့ပွင့်များက မီးနှင့်တွေ့ပါက အတ်ဆီ နှင့် မီးတွေ့သကဲ့သို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ မီးလောင်လွယ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် တောမီးဖြစ်ဖြစ်၊ မတော်တဆမီးဖြစ်ဖြစ်၊ ရှိမီးဖြစ်ဖြစ် ကြိုခင်းအတွက် အန္တရာယ် အလွန်ကြီးပါသည်။

ကြိုခင်းများတွင် မီးအန္တရာယ် ကြောက်ရသည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်စဉ် ဆိုရိုးစကားလေးလည်း ကြား ဖူးခဲ့ပါသည်။

လမ်းဘေးနားက ကြိုခင်းအား လယ်တောနှင့် တောင်ယာသွားသူများ က သွားရင်းလာရင်း ကြိတ်ဆဲလျောင်း ချိုးစားလိုက်၊ နောက်တစ်ဦးလာပြန် တော့ ကြိတ်ဆဲလျောင်းချိုးစားသွားလိုက် နှင့်။

ကြာတော့ ကြိုခင်းပိုင်ရှင်က မခံ နိုင်၍ လမ်းဘေးကြိုခင်းထိပ်မှာ သစ် သားပြားလေးနှင့် ဆိုင်းဘုတ်ရေး၍ စိုက် ထားပါသည်။ “ကြိတ်ဆဲလျောင်း ဒဏ်ငွေ တစ်သောင်း” ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကြိုခင်း နား ဖြတ်သွားသူများမှ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ် တွင် ပြန်ရေးခဲ့ပါသည်။ “မီးခြစ်ဆံ တစ်ချောင်း ကြိတ်ဆဲသောင်း” ပါတဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒီလိုဆိုတော့ ကြိုခင်းပိုင်ရှင်က တော်တော်လန့်သွားပုံရပါသည်။ သူ ဆိုင်းဘုတ်အား နောက်တစ်နေ့မှာ ပြန် ပြင်ရေးလိုက်ပါတော့သည်။ “တစ်ချောင်း တလေ စားပါစေ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကြို ခင်းတွေမှာ အစောင့်တဲတွေ မဖြစ်မနေ ထားပြီး စောင့်ကြပ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကွင်းစောင့်တဲဆိုလျှင် လွတ်လွတ်လပ် လပ်နှင့် အေးအေးချမ်းချမ်းနေရလို့

ဝန်ထမ်းနှင့် အကျဉ်းသား(ရဲဘက်)တွေ က အလွန်နေချင်ကြပါသည်။ ကွင်း လေး ပတ်လိုက်၊ တောထဲက အသီး အနှံလေးတွေ ချက်ပြုတ်စားလိုက်နှင့် အလွန်အေးချမ်းပြီး ပျော်စရာကောင်းပါ သည်။ ယူကလစ်တန်တဲ၊ နတ်ရေကန် တဲ၊ ကန်လေးလုံးတဲတွေမှာ အများစု က နေချင်ကြသော်လည်း ဘုရားနီတဲ ကိုတော့ လန့်ကြပါသည်။

ဘုရားနီတဲမှာ ဘုရားနီနှင့် နီးကပ် စွာရှိနေပြီး တဲစောင့်တာဝန်ပိုလိုက်သူ မှန်သမျှ အကြီးအကျယ် ဖျားနာပိန်ချွံ ဖြီး စခန်းပြန်ပို့ရသည်က များပါသည်။ အချို့မှာ ဦးနှောက်ဖောက်သွားပြီး ရူး ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်များလည်း ရှိရာ၊ နာမည်ကြီးတဲ့ ဘုရားနီကွင်းကို ညဘက်မပြောနှင့်၊ နေဘက်မှာလည်း တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲကြပါ။ နောက်ပိုင်းတွင် ဘုရားနီကွင်းစောင့်တဲ ကို လုံးဝ မထားတော့ဘဲ ဖျက်သိမ်း လိုက်ရပါတော့သည်။

ဘုရားနီကွင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တစ်ပတ်စဉ် တည်း ထောင်မှူး ကိုစန်းလွင်ဦး တာဝန်ယူရတဲ့ တပ်ခွဲ(၁) ဘုရားနီကွင်း မှာ တောရှင်း ငုတ်ထုတ်လုပ်ကိုင်စဉ် က နေ့စဉ် ရဲဘက် တစ်ယောက်ပြေး လိုက်၊ နှစ်ယောက်ပြေးလိုက်နှင့် သုံး ရက်ဆက်တိုက်ပြေးဖူးပါသည်။ နောက် ဆုံးတွင် ထောင်ပိုင်ကြီးက ကိုစန်းလွင် ဦးကို ဩဘာပေး၍ တပ်ခွဲ(၁)ကို ထုတ်ပြီး ဘုရားနီကွင်းကို တပ်ခွဲ(၃) နှင့် အစားထိုးခဲ့ပါသည်။

“သူငယ်ချင်းရာ... ငါလည်း တပ်ခွဲခွဲ မခွာဘဲ လိုက်ကြီးကြပ်နေ သလို၊ ငါ့ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ဂရု စိုက်နေတဲ့ကြားက ဘယ်လိုဖြစ်သွား မှန်းကို မသိတော့ပါဘူးကွာ”

ကိုစန်းလွင်ဦးက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားပြောဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လာပါပြီဗျာ တပ်ခွဲ(၃) တပ်ခွဲမှူးကလည်း ကျွန်တော် ထက် သင်တန်းနှစ်ပတ်လောက် စော တဲ့ စီနီယာ ထောင်မှူး ကိုထွန်းထွန်း ပါခင်ဗျာ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် အကျဉ်းထောင် လက်စွဲဥပဒေနှင့် ကိုက်ညီအောင် လုပ် တတ်သူ။ စကားပြောလျှင်လည်း ဥပဒေအကိုးအကားနှင့် ပြောလွန်းလို့ အထက်အရာရှိတွေ အဆင့်တူ အရာ ရှိတွေ့ လက်အောက် ဝန်ထမ်းတွေက ကိုလောမန်း(Law Man)ကြီးကို သိပ် ကြည်မရကြပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကိုထွန်းထွန်းကြီးက ခင်မင်စရာကောင်း ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတတ်သူ။ ကျွန်တော်နဲ့လည်း များစွာခင်မင်ကြ သည်။

ကိုထွန်းထွန်း တပ်ခွဲ(၃) ဘုရား

နီကွင်းတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသည်မှာ ငါးရက်ခန့်ကြာသွားသော်လည်း ဘာပြဿနာမှ ဖြစ်ပွားသံ မကြားရသဖြင့် အားလုံး ငြိမ်းချမ်းနေပါသည်။

ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင်တော့ ဘုရားနီကွင်းဘက်မှ ခရသံတွေ ဆူညံစွာ ကြားရပြီး ထူးခြားဖြစ်စဉ်များ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ပြဿနာကတော့ ရဲဘက် တပ်စိတ်များ မောင်အေးကို အခြား ရဲဘက် အကျဉ်းသား သုံးဦးက ရေခပ်သွားစဉ် ကြံ့ခတ်စားနှင့် ဝိုင်းခတ်ပြီး ထိုအကျဉ်း သားသုံးဦး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်မယ်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုထွန်းထွန်းကြီးက ရဲဘက်ပြေးမှုတင်မကဘဲ၊ လူသတ်မှုပါ တွဲပါသွားပါတော့သည်။
av mce(Law Man)ကြီးမှန်း သိလိုပုန်မတွေ ပိုတွဲပေးလိုက်သလားမသိပါ ခင်ဗျာ။

အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်အလှည့်လို ပြောရပါမည်။ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲ (၅)က အလိုလိုနေရင်း ဘုရားနီကွင်းကို ရောက်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်တပ်ခွဲမှာက တပ်ကြပ်မောင်ငြိမ်း၊ ဒုတပ်ကြပ် စိန်လှိုင်၊ တပ်သား ချစ်ဆွေ၊ တပ်သား စိုးဝင်း၊ တပ်သား မောင်ဌေးတို့ပါဝင်ပြီး တပ်ကြပ်မောင်ငြိမ်းမှာ ရဲဘက်ထိန်းသိမ်းမှု အလွန်ကောင်းသော နာမည်ရ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပါသည်။ အခြား ဝန်ထမ်းများကလည်း အတွေ့အကြုံရှိပြီး သား ဝန်ထမ်းကောင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်တော့်တို တပ်ခွဲ(၅) ဘုရားနီကွင်းမှာ တစ်လခန့် ကြာသွားသည်အထိ ဘာသံမျှ မကြားရပါ။ သိပ်တော့ အထင်မကြီးပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ဘုရားနီကွင်းကိုတော့ ခပ်လန့်လန့်နှင့် လုပ်နေရခြင်းပါ။

အများကတော့ ကျွန်တော်ဘာတွေလုပ်ထားသလဲပေါ့ခင်ဗျာ။ ဘာမှ မလုပ်ပါ။

ကျွန်တော့်တပ်ခွဲ ဘုရားနီကွင်းကို ရောက်တာနဲ့ ကျွန်တော် မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ပါသည်။ တောပိုင် တောင်ပိုင်၊ ကွင်းပိုင်များကိုလည်း မေတ္တာပို့ပါသည်။ ဘုရားနီဘုရားကြီးကိုလည်း အဝေးမှ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ပါသည်။ အဲဒါတွေက အလုပ်ဆင်းတိုင်း နေ့စဉ် ကျွန်တော် မပျက်မကွက်လုပ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်တို တပ်ခွဲ(၅) ဘုရားနီကွင်းမှာ အလုပ်ဆင်းနေရစဉ် တစ်နေ့မှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပရိတ်ရွတ်မေတ္တာပို့အပြီးတွင် ခွဲကြပ်ဝန်ထမ်းတပ်ကြပ် မောင်ငြိမ်းက ကျွန်တော်ကို...

“ဆရာရေ... တစ်လတော့ ကျော်လာပြီ။ ဘုရားနီကွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်တာတော်သေးတာပေါ့”

“အေးဗျာ ဆရာငြိမ်းရေ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့တော့ မရှိဘူး။ ဆက်ထိန်းနိုင်အောင် ထိန်းကြရမှာပဲဗျာ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ။ ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားထိန်းပါတယ်”

“ယုံပါတယ်ဗျာ။ စိတ်လည်း ချပါတယ်။ ခါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မနေ့က ဒုတပ်ကြပ် စိန်လှိုင်က နောက်

ပြောင်ပြီးပြောတာကို တယ်သား ချစ်ဆွေက စိတ်ဆိုးပြီး စိန်လှိုင်ကို ထိုးမယ် ကြိတ်မယ် တကဲကဲလုပ်နေတယ်။ အကျဉ်းသားတွေရေမှာ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေက ရန်ထဖြစ်နေရင် အကျဉ်းသားတွေ ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ချစ်ဆွေရဲ့ စိတ်က သိပ်မှန်တာမဟုတ်ဘူး။ အရင်ကလည်း ပြဿနာတချို့ ရှိခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ချစ်ဆွေစိတ်က သိပ်မှန်ဘူး။ ဒီကောင် ဘုရားနီကွင်းစောင့်တဲ့မှာ တာဝန်ကျတုန်းက ဖျားနာပြီးကတည်းက တစ်ချက်တစ်ချက် စိတ်က ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတယ်”

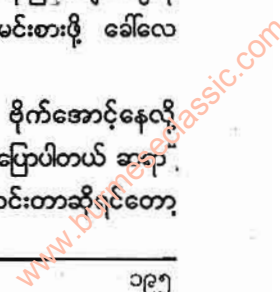
“အေးဗျာ၊ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့လည်း ဒီလိုပဲ ကြည့်ထိန်းသွားကြရမှာပေါ့ဗျာ”

အဲဒီနေ့ နံနက် ၁၁နာရီထိုးတော့ ကျွန်တော့်တို တပ်ခွဲ(၅) ဝန်ထမ်းတွေရေ၊ ရဲဘက်တွေရေ ထမင်းစား နားကြပါသည်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် ဝန်ထမ်းအားလုံး ကိုယ်အိမ်က ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ထမင်းစားကြပါသည်။ ဒုတပ်ကြပ် စိန်လှိုင်က ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိနေပြီး အခြား ဝန်ထမ်းများလည်း အတူတကွ ထမင်းစား နားကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်က -

“ဟာ... ဆရာငြိမ်း၊ ချစ်ဆွေကို မမြင်ပါလား။ ထမင်းစားဖို့ ခေါ်လေဗျာ”

“ချစ်ဆွေ ဗိုက်အောင့်နေလို့ မစားသေးဘူးလို့ ပြောပါတယ် ဆရာ”
“နေမကောင်းတာဆိုရင်တော့

ထားပါတော့ဗျာ။ တော်ကြာ ခင်ဗျား ကောင်ကြီးက စိတ်ဖောက်၊ စိတ် ကောက်လုပ်နေဦးမယ်”

“သူ တကယ် ဗိုက်အောင့်နေ တာပါ ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေရင်း ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော့်ရှေ့ တည့်တည့် ကိုက် (၂၀/၃၀)အကွာမှ ချစ်ဆွေ ပေါလာပြီး လက်ထဲတွင် လည်း ကြံ့ခတ်စားတစ်ချောင်းကိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားကို ပြေးဝင် လာပါသည်။ စိန်လှိုင်က ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ရာ ချစ်ဆွေကို ကျောပေးထိုင်ထားသလိုဖြစ်ပြီး သူ့ နောက်ကျောဆီက စားကိုင်၍ ပြေးဝင် လာသည်ကို သတိထားမိပုံမရပါ။

ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး ထရပ် ကာ “ဟေ့ကောင် ချစ်ဆွေ၊ မလုပ်နဲ့” ဟု ပြောလည်းပြော၊ လက်ထဲမှ တုတ် နှင့် စိန်လှိုင်ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာ တော့မည့် ကြံ့ခတ်စားကိုလည်း ရိုက် ချလိုက်ရပါသည်။ ချစ်ဆွေကိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေက ဝိုင်းဆွဲ ဝိုင်းချုပ်ထား လိုက်ပါတော့သည်။

ကံကြီးပေလိုသာပေါ့ခင်ဗျာ။ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ် တော့မလို့၊ မတွေးဝံ့စရာပါခင်ဗျာ။ ကြံ ခတ်စားဆိုတာ အလွန်ထက်ပါသည်။ စားသွားနဲ့ ထိထိ၊ စားနောင်နဲ့ထိထိ စိန်လှိုင်ရဲ့ ခေါင်းက သံခေါင်းစွပ်မှ မပါ တာ။ တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်သွားနိုင် ပါသည်။ တစ်ယောက်သေရင်တော့ တစ်ယောက် ထောင်ကျမှာ အမှန်ပါပဲ။ သူတို့ကို မှီခိုနေတဲ့ သူတို့မိသားစုလေး တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ အချိန်မီ တားဆီးနိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် ကျေနပ်နေမိပါသည်။ မိသားစုနှစ်ခုရဲ့ ကြံတွေ့ရမယ့် ဒုက္ခကို ကယ်တင်လိုက်

နိုင်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ။

ချစ်ဆွေကိုတော့ အခြားဝန်ထမ်း တစ်ယောက်နဲ့ ရဲဘက်တစ်ယောက်က တွဲခေါ်၍ စခန်းကို ပြန်ပို့လိုက်ရပါ သည်။ ဆရာ တင်သန်းဦး ရေးတဲ့ “အန္တရာယ် ချစ်ငွေ” မဟုတ်သော “အန္တရာယ် ချစ်ဆွေ”ပေါ့ခင်ဗျာ။ ချစ် ဆွေကိစ္စပြီးသွားလို့ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ အလုပ်ဆက်လုပ်ရပါဦးမည်။

“ကဲ - ဆရာငြိမ်းရေ... တန်းစီ ဗျာ၊ ရဲဘက်တွေ အလုပ်ပြန်စရာအောင်” ဆရာငြိမ်းက ခရာမူတ်ပြီး ရဲ ဘက်များ တန်းစီ လူစစ်ရာ အမှန်ရှိရ မည့် ရဲဘက် (၆၀)အစား ၅၇ ယောက် သာရှိပြီး ရဲဘက် သုံးယောက်လိုနေပါ တော့သည်။ ပြဿနာကတော့ ဆက်

တိုက်ပါလား။ ချစ်ဆွေနဲ့ စိန်လှိုင်ကိစ္စ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ချိန်မှာ ထလစ်သွား တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်လာမှတော့ ဖြေရှင်းရပါတော့မည်။ ထောင်မှူးပေါက်စ မြောက်ကြွကြွ ကောင် ကျွန်တော့်ကို ဘုရားနီကွင်းက လက်ဆင်(Lesson)တွေ ပေးနေပါပြီ ခင်ဗျာ။

“ဆရာငြိမ်း... ရဲဘက်တွေ တန်းမဖြုတ်ဘဲ ထိုင်ခိုင်းထားပါ။ စိန် လှိုင်နဲ့ မောင်ငွေ အနီးအနားတော့အုပ် တွေထဲကို ဝင်ရာကွာ”

တစ်နာရီလောက်အကြာတွင် စိန်လှိုင်နှင့် မောင်ငွေ ပြန်ရောက်လာ ပါသည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော်တို့ ဘုရား နီတစ်ဝိုက် တောနင်းရှာပြီးပြီ၊ မထူးခြား ဘူး။ ရွာထဲလည်း ဝင်ရှာပြီးပြီ။ ရွာကို

တော့ မှာခဲ့တယ်။ ထူးခြားရင် သတင်းပို့ပေးပါလို့”

ထိုအချိန်တွင် စခန်းသို့ ချစ်ဆွေအား ပြန်ပို့သော တပ်သား စိုးဝင်းလည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။

“ဆရာငြိမ်း... ခင်ဗျား ဒီမှာ စိန်လှိုင်၊ မောင်ဌေးတို့နဲ့ နေခဲ့။ ကျွန်တော် စိုးဝင်းနဲ့ တောနင်းရှာကြည့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ သိပ်အဝေးကြီးတော့ မရောက်လောက်သေးဘူး ဆရာ။ ဒီကောင်တွေ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိဦးမှာ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်ပြန်လာမှ တပ်ခွဲသိမ်းမယ်။ ကျွန်တော်ပြန်အလာကို စောင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကျွန်တော် ရဲဘက်ပြေး သုံးယောက်ကို တောနင်းရှာခဲ့သည်မှာ နှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ရှိမည်ထင်ပါသည်။ ဘာမျှ ထူးခြားမှုမရှိ၍ စိတ်

ပျက်စွာနဲ့ တပ်ခွဲရှိရာ ပြန်လာပါသည်။ တပ်ခွဲနားရောက်သည်နှင့် တပ်ကြပ်မောင်ငြိမ်းက ဝမ်းသာအားရ...

“ဆရာရေ... ဟိုကောင် သုံးကောင် မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ဒီဘက်ကွင်းထဲ ပြေးဝင်လာလို့ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းထားလိုက်ပါတယ် ဆရာ”

“ဟ...ထူးဆန်းလှသည်လား”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကျေးဇူးရှင် သုံးယောက်ရဲ့ ပြောပါဦးကွာ”

“ဗိုလ်လေးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မှားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို နောက်အမှုလည်း မဖွင့်ပါနဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ ပြေးသွားပြီးမှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကွင်းထဲ ပြန်ရောက်လာတာလဲ။ အဲဒါ ထိခံချင်တာ”

“ကျွန်တော်တို့က ဒီနယ်ကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ ဆရာချစ်ဆွေတို့ ပြဿနာရှုပ်နေတုန်း ကျွန်တော်တို့ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးရာက ဟိုဘုရားနီကြီးနား ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီကနေ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွားတာ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ အဲဒီဘုရားနီကြီးနားပဲ ပြန်ရောက်လာပြန်ရောခင်ဗျ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကွင်းပြင်တစ်ခုတွေ့တာနဲ့ လမ်းတွေလိုတွေ့ပြီး ပြန်ဝင်ပြေးလာတာ အခုလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကွင်းဖြစ်နေပြီး ဆရာငြိမ်းတို့နဲ့ တွေ့လို့ အခုလို ပြန်အဖမ်းခံရတာပါ ဗိုလ်လေးရယ်”

“ကဲ...မှတ်ကရော၊ ဘုရားနီကွင်းအကြောင်းကို မင်းတို့မှ မသိဘဲ ကိုးကွ။ မင်းတို့ကို နောက်အမှုမဖွင့်ဖို့ စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်ပိုင်ကြီးကို ငါ

ပြောပေးပါမယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးပေးတဲ့ အပြစ်တို့၊ လျှော့ရက်ဖြတ်တာတို့တော့ မင်းတို့ ခံရမှာပေါ့ကွာ။

ကဲ...ဆရာငြိမ်းရေ၊ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ သိမ်းရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ သွားရုံပါပဲ”

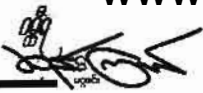
ဆရာငြိမ်းမျက်နှာ ပြုံးရွှင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်မျက်နှာကို ကြည့်ရင်လည်း ပြုံးရွှင်နေမည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲ (၅)လည်း စခန်းကို တန်းစီ၍ ပြန်လာနေပါသည်။

ကျွန်တော် မေတ္တာသုတ်ရွတ်ရင်း တပ်ခွဲနောက်မှ လိုက်လာပါသည်။ တောပိုင် တောင်ပိုင် ကွင်းပိုင်များကိုလည်း မေတ္တာပို့လိုက်ပါသည်။ တောအုပ်ကြားထဲက အုတ်နီတွေ ဖရိုဖရဲပြု ကျနေတဲ့ ဘုရားနီစေတီတော်ကြီးကိုလည်း အထူးမှ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရားနီကွင်းရယ်။ နောင်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးပါ” လို့ ကျွန်တော် ရေရွတ်လိုက်မိပါတော့သည်ခင်ဗျား။

(မှတ်ချက်။ ယနေ့တိုင်ပင် ဘုရားနီစေတီတော်ကြီးမှာ ပြုပြင်မည့် အလှူရှင်မရှိဘဲ ဘုရားအို၊ ဘုရားပျက်ကြီးအဖြစ် တောင်ကြီးမြို့နယ်၊ တောင်လေးလုံးကျေးရွာအုပ်စု၊ ဘုရားနီကျေးရွာအနီးတွင် ရှိနေပါသည်။) ■

ကိုဦး (လွိုင်ကော်)

ရဲလေး (ဟင်္သာတ)

ပရိတ်မေတ္တာစွမ်းအား လက်တွေ့ကျပြီးများ

၁၃၃၆ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လတွင်ဖြစ်၏။

အမရပူရမြို့နယ်နှင့်တကွ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ မြစ်ဝယ်၊ တံတားဦး စသည့်နယ်တို့၌ မိုးခေါင်လျက် ရှိပါသည်။ ရာသီဥတုကလည်း ပူပြင်းလွန်းသဖြင့် ရောဂါဘယများ ထူပေါလှပါတယ်။ အထူးကတော့ ဝမ်းရောဂါပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူအနည်းအပါး အသေအပျောက်လည်း ရှိပါတယ်။

ထိုအချိန်တွင် အမရပူရမြို့မှ လူကြီးလူကောင်း ဒါယကာတို့ ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ယခုလို လျှောက်ထားကြပါတယ်။

“ဆရာတော်ဘုရား... ဤမြို့နယ်အတွင်းမှာ မိုးခေါင်ခြင်းကြောင့် ရောဂါဘယများ ထူပြောနေပါတယ် ဘုရား။ သို့ပါ၍ သံဃာတော်များ၏ မေတ္တာဖြင့် ပရိတ်အိုးမြှင့်ပေးစေချင်ပါတယ် ဘုရား။”

ဒါယကာတို့ရဲ့ လျှောက်ထား တောင်းပန်မှုအား ဆရာတော်က သဘောကျပြီး လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ ထို့နောက် ဆရာ

တော်က ယခုလို အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ်။

“သံဃာတော်များ အပါး (၅၀၀) လုံး မြို့တွင်းအနှံ့ ရွတ်ပေးမယ်။ ခြေကျင်ကြွမယ်ဆိုရင် မနံ့မှာစိုးရတယ်။ ပြီးတော့ သံဃာတော်များလည်း ပင်ပန်းကြမယ်။ ဒီတော့ တစ်စီးကို သံဃာ (၅၀)စီလောက် ဆုံတဲ့ ကားကြီး (၁၀)စီးလောက် စီစဉ်ပေးပါ။”

ဆရာတော်ရဲ့ အစီအစဉ်အရ ဒါယကာများကလည်း ဆောင်ရွက်ပေးကြပါတယ်။ ထို့ကြောင့် သံဃာတော်များလည်း ချမ်းသာစွာဖြင့် မြို့တွင်းအနှံ့ ကားများဖြင့် လှည့်ပတ်ပြီး ရွတ်ဖတ်ကြပါတယ်။ တစ်မြို့လုံး ပရိတ်သံများ ဖုံးထွက်သွားပါတယ်။ ထိုသို့ ရွတ်ဖတ်ပြီးနောက် တစ်ဝက်ခန့် ကြာသောအခါ အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ မိုးများ အုံ့၍ ရီမှောင်လာကြပြီးလျှင် အုံ့အုံ့မြိန်မြိန် ဂျိုးဂျိုးရိန်းရိန်းဖြင့် မိုးရွာချလာပါတော့တယ်။

သံဃာတော်များလည်း ပို၍ အားတက်လာကြ

မိုးရွာကြီးထဲမှာပင် ရွဲရွဲစိုသော သင်္ကန်းတို့ဖြင့် ဖြူတွင်းအနံ့ ရပ်ကွက်အနံ့ လမ်းအနံ့ ဖြန့်၍ ရွတ်ကြပါတော့တယ်။ အဲဒီ ဖွင့်ထားသော ကားကြီးများထဲတွင် သံဃာတော်များမှာ မိုး ရေတို့ဖြင့် ရွဲနစ်နေကြတော့တယ်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အစီအစဉ်ဖြင့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအပေါ် မေတ္တာ စေတနာအပြည့်ထား၍ ကူညီ ခဲ့ကြပါတယ်။ ဆရာတော်က ပရိတ်ရွတ် ကြမယ် သံဃာ တော်များအား ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအပေါ် ထိထိမိမိ မေတ္တာထား ရွတ်ဖတ်ကြဖို့လည်း မှာထားပါတယ်။

ဆရာတော် သံဃာတော်များရဲ့ ပရိတ်မေတ္တာစွမ်းအား လက်တွေ့အကျိုးတရား သာကေကောင်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်။

၁၃၂၉ ခုနှစ်၊ နယုန်လက ဖြစ်ပါတယ်။

ဆန်ဈေး၊ စပါးဈေးများ တစ်ခိုင်းခိုင်းတက်သွားတာ ကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံး ထိတ်ထိတ်ပူပူဖြစ်ကုန်ကြပါတယ်။ ထိုနှစ် ဝါတွင်းက ဂန္ဓာရုံတွင် သံဃာ (၂၀၆)ပါးရှိရာ ဆရာ တော်က ကျွေးမွေးရေးအတွက် အတော်ကလေး ရင်လေး သွားခဲ့ပါတယ်။ သို့ရာတွင် ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ထူးထူးကဲကဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ မတွေ့လိုက်ရဘဲ အခက်အခဲများ မှ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

၁၃၃၀ ခုနှစ်၊ ဝါတွင်း၌ ရဟန်း (၁၅)ပါး၊ သာမဏေ အပါး (၁၄၀)၊ ပေါင်း (၂၂၅)ပါးဖြစ်လာသဖြင့် ပို၍စိုးရိမ် ကာ သက်စောင့်တရား လေးပါးမှ ဗုဒ္ဓနဿတိနဲ့ မေတ္တာကို အထူးအားကိုးရသော လက်နက်အဖြစ် စွဲကိုင်ကြပါတော့ တယ်။

ဆရာတော်က ဤသို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဟိုင်တည်ပါတယ်။ ဤကဲ့သို့ သံဃာတော်များ အတွင်းအပြင် စင်တယ်အောင် ပြုပြင်နေခြင်းသည် မိမိအတွက် ထွက်ကွက်ကလေးမျှ မဟုတ်ပါ။ စင်စစ်သော်ကား တစ်သာသနာလုံးအတွက် မျှော်မှန်းလျက် ကျက်သရေ ခိုအောင် ပြုပြင်နေရခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဤ သာသနာဖြင့် ဘုရားကို ပူဇော်ပါတယ်။ ဤကျောင်း တိုက်ကိုလည်း ဘုရားအား လှူဒါန်းပါတယ်။ ဤ အလုပ်ကို ကျေနပ်ကြသော လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအများ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့သည် အားပေး ကြကုန်လော့၊ ကူညီကြကုန်လော့၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ မေတ္တာဓာတ်အားသည် ပတ်ဝန်းကျင် လူ နတ် ဗြဟ္မာ

သတ္တဝါအများ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့နှင့် တစ်သား တည်းဖြစ်ကြပါ စေသတည်း။

ဤသို့ တိုင်တည်ပြီးနောက် နံနက်စောစောတိုင်း ဩဝါဒအပြီးတွင် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် သံဃာတော်များနှင့် အတူ ပြိုင်တူ မေတ္တာပို့သကြပါတယ်။ မေတ္တာဓာတ်အားကို အရပ်များသို့ လှည့်ပတ်ဖြန့်ပါတယ်။ ဆရာတော်နှင့် သံဃာ တော်များအားလုံး မတ်တတ်ရပ်ပြီး အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာ လှည့်ကာ လက်ညှိုးထိုး၍ “အရှေ့အရပ်၌ နေကြသော ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား သတ္တဝါအများတို့သည် ဘေးရန်ကင်းစွာ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ” စသဖြင့် အရှေ့တောင်၊ တောင်၊ အနောက်တောင်၊ အနောက်၊ အနောက်မြောက်၊ မြောက်၊ အရှေ့မြောက်အရပ်များသို့ လက်ယာရစ် အစဉ်အတိုင်း လက်ညှိုးထိုးကာ မေတ္တာဓာတ်များ ဖြန့်ဝေကြပါတယ်။ ထို အချိန်မှ စပြီး ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများ ပိုမိုအောင်မြင်လာပြီး ပစ္စည်းလေးပါး ပေါများမောက်လျှံလာ ခဲ့ရပါတော့တယ်။

မေတ္တာအကျိုးရဲ့ ရလဒ်စွမ်းအားကား အထူးအံ့ဖွယ်ရာ ပင် ဖြစ်ပါတော့တယ်။

ရဲလေး (ဟင်္သာတ)

မီငြမ်း

- အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ တစ်ဘဝသာသနာ (သတ္တမ ဆယ်စုနှစ်)။

ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းတောင်မတောင်မှ ထူးဆန်းလှသော

ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီး

ရွှေမိုး (ရပ်စောက်)

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ တောင်ကြီးခရိုင်အတွင်းတွင် ရပ်စောက်မြို့နယ်သည်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ရပ်စောက်မြို့နယ်ခွဲတစ်ခုဖြစ်သော အင်တောမြို့သစ်တွင် ကျောက်ဂူကျေးရွာအုပ်စုကြီး ရှိပါသည်။ ကျောက်ဂူကျေးရွာအုပ်စုကြီးသည် ကျေးရွာပေါင်း (၂၆)ရွာရှိပြီး တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ နေထိုင်ကြသည်။ ပလောင်းတိုင်းရင်းသား (၅)ရွာ၊ ရှမ်းတိုင်းရင်းသား (၅)ရွာနှင့် ဓနုလူမျိုး (၁၆)ရွာ စုပေါင်းနေထိုင်သည့် ကျေးရွာအုပ်စုကြီးဖြစ်သည်။

ထိုတိုင်းရင်းသားများ၏ အဓိက လုပ်ငန်းများမှာ တောင်ယာစပါးစိုက်ခြင်း၊ ပြောင်း၊ ပဲ၊ နှမ်း စသည်တို့ကို စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူများ ဖြစ်ပါသည်။

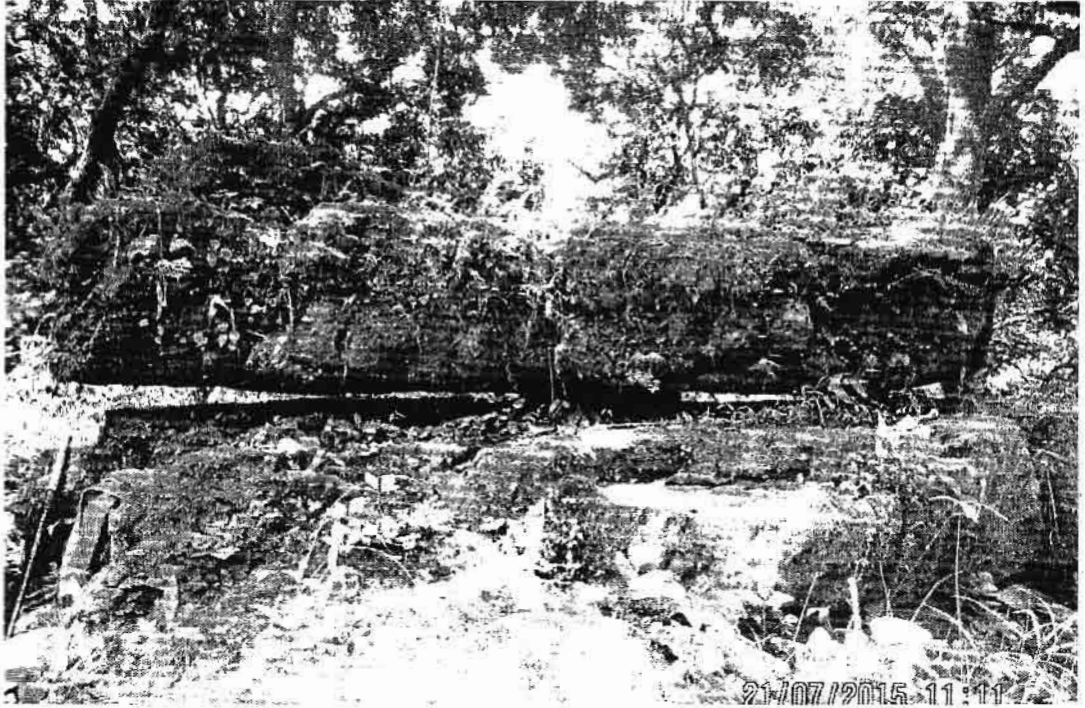
လွန်ခဲ့သော ၆နှစ်ခန့်က ကျောက်ဂူနယ်မှ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးဘဉာဏ်နှင့် တွေ့ဆုံခိုက်တွင် ဦးဘဉာဏ်သည် စာရေးသူအား မဂ္ဂဇင်းတစ်ချို့တွင် စာရေးသားနေသည်ကို သိလိုက်ရသည့်အတွက် ၎င်းတို့နယ်မှ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည့် ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးအကြောင်းအား ပြောကြားရာ စာရေးသူမှ အထူးစိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ ဦးဘဉာဏ်မှာ မုဆိုးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားသည်ကို ဦးဘဉာဏ်မှ သိသော်လည်း မိမိအား ထိုနေရာသို့ လိုက်ပါကြည့်ရှုရန် မတိုက်တွန်းခဲ့ချေ။ အကြောင်းမှာ ဝေးလံခေါင်သီခြင်း၊ နယ်မြေအေးချမ်းမှု မရှိခြင်း၊ တောကောင်အန္တရာယ်ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ဟု ပြောပြပါသည်။

ထိုအချက်များကြောင့် စာရေးသူမှာ လိုက်ပါကြည့်ရှု၍ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ပါ။ သို့သော် နောက်ဆုံးအကြိမ် ကြိုးစားခြင်းဖြင့် စာရေးသူမှ ကင်မရာနှင့် ဖလင်တစ်လိပ်ထည့်၍ ဦးဘဉာဏ်အား ထိုကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးအား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့၏။ ပြောကြည့်ရာ ဦးဘဉာဏ်က ရိုးသားပွင့်လင်းစွာဖြင့် ဓာတ်ပုံလည်း မရိုက်တတ်ပါဟု ဆိုသည်။ ကင်မရာလည်း မကိုင်ဘူး၍ တာဝန်ကြီးသည်ဟု ဆိုကာ ငြင်းပယ်ခဲ့သဖြင့် ထိုအခါအား လက်လျှော့ခဲ့ရပါတော့သည်။

◆◆◆

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအတွင်းမှာ စာရေးသူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးဘဉာဏ်တို့ ပြန်ဆုံတွေ့သည့်အခါတွင် ဦးဘဉာဏ်မှပင် စာရေးသူအား မိတ်ဆွေခေါက် စစ်ဂျစ်တစ်

ကင်မရာဖြင့် ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးအား ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာနိုင်သည်ဟု ပြောသဖြင့် စာရေးသူမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ခဲ့ရပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူမှ ဦးဘဉာဏ်အား ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလား၏ ရာဇဝင်အား မေးမြန်း၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရပါသည်။

ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားရှိရာ အရပ်သည် ရပ်စောက်မြို့မှ ကျောက်ဂူသို့ ခရီးအကွာအဝေး (၄၈)မိုင်ရှိပြီး ကျောက်ဂူမှ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးဘဉာဏ်နေထိုင်ရာ ဖက်ရိုင်းကုန်းရွာသည် (၇)မိုင်ခန့်ဝေးပြီး ၎င်းရွာမှ (၇)မိုင်အကွာတွင် တောင်မ တောင်တန်းရှိပါသည်။ ၎င်းတောင်မတောင်၏ တစ်နေရာတွင် ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးသည် ဓာတ်ပုံတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ထင်ရှားစွာ တည်ရှိနေပါသည်။

မြေပုံညွှန်းအရဆိုလျှင် တောင်မတောင်၏ ကျောက်တရားနယ်အတွင်းတွင် ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီး တည်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်စောက်မြို့မှဆိုလျှင် စုစုပေါင်းအကွာအဝေးမှာ (၆၂)မိုင် ခရီးရှိပါကြောင်း သိရှိရပါသည်။

တောင်မတောင်၏အစမှာ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း ပင်းတယမြို့နယ်၊ ဝက်ဖြူတောင်မှ အစပြု၍ ရည်လျားသော တောင်စဉ်တောင်တန်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဦးစွာ တွေ့ရသော တောင်မှာ ဖဒိုမိန်းတောင်၊ ဒုတိယတောင်မှာ ပန်းတင်တောင်၊ တတိယတောင်မှာ တောင်မတောင်တို့ဖြစ်ပြီး ဒေသခံတို့၏ သက်ကြီးစကားအဆိုအရမှာ “အပြီးမှာ ငွေ၊ ခါးမှာ ရွှေ၊ ဦးခေါင်းတွင် ပတ္တမြား” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘဉာဏ်ပြောပြသည်မှာ ဖက်ရိုင်းကုန်းရွာမှ အသက် (၉၉)နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော အဘိုး ဦးလွန်းဖေ၏ စကားအရ အဘိုးတို့ ကလေးဘဝကပင် ဤကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးမှာ ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ရာခန့်ကျော်ပြီဟု ယူဆပါသည်။ ဂျပန်ခေတ်အတွင်း သူ့အတွေ့အကြုံအရ ဂျပန်စစ်သားများသည် ထိုကျောက်သေတ္တာကြီးအား တူးဖော်ပြီး ယူဆောင်ရန် လမ်းဖောက်ထားပါသည်။ ထိုတောင်မတောင်မှ ကျော်လွှင် နောင်ချိုသို့ ရောက်၍ ထိုမှတစ်ဆင့် မေမြို့သို့ သယ်ဆောင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက ဂျပန်စစ်သားများသည် ထိုကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးအား လူ့အင်အားသုံး၍ တူးဖော်သော်လည်း နေဘက်

တူးလျှင် ညရောက်သောအခါ နေရာပြောင်းရွှေ့သွားသဖြင့် ဆက်လက်၍ မတူးဖော်တော့ကြောင်း အဘိုး ဦးလွန်းဖေမှ ပြောပြပါသည်။

ထို့အပြင် လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ခန့်က ထိုကျောက် သေတ္တာကြီးအား တူးဖော်ရန် ရောက်လာသည့် သိုက်ဆရာ နှင့် တပည့်တစ်ဦးတို့ မအောင်မြင်ဘဲ အသက်ဆုံးရှုံးရ သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဒေသခံများက ပြောပြပါသည်။

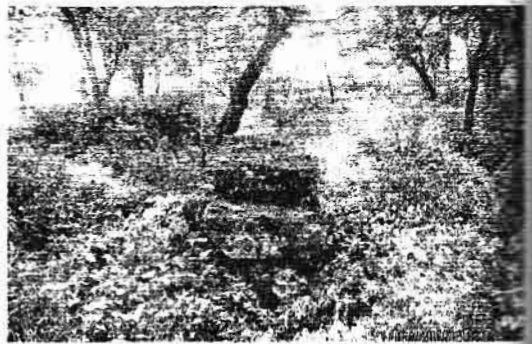
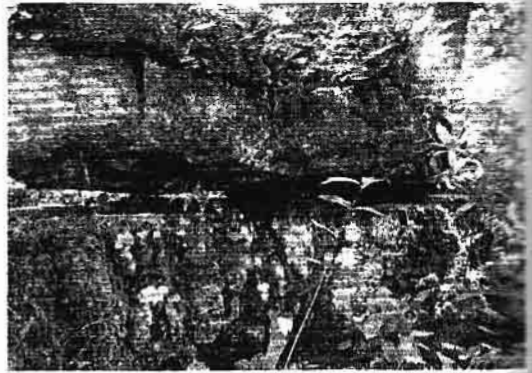
စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ ဦးဘဉာဏ်သည် ၁၃၇၀ ခုနှစ် မှ စ၍ သင်္ကြန်အကြတ်နေနှင့် အတက်နေ နှစ်ရက်တွင် တောင်မတောင်ရှိ ကျောက်သေတ္တာကြီးပေါ်၌ မေတ္တာပို့ ပုတီးစိပ်ကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ လေးနှစ်ဆက်တိုက် သင်္ကြန် ရောက်တိုင်း ပြုလုပ်ရာတွင် လေးနှစ်ပြည့် အတက်နေသူ အရောက် ညဘက်တွင် ဖယောင်းတိုင် မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ကျောက်သေတ္တာကြီး၏ အရှေ့နှင့် အနောက်ဘက်တွင် ဂျပန် စစ်ဝတ်စုံနှင့် ဂျပန်စစ်သားနှစ်ယောက်ကို မြင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးဘဉာဏ်မှ ကျောက်သေတ္တာကြီးတွင် အစောင့်အရှောက်ရှိသည်ဟု ခံစားရကြောင်း ပြောပါသည်။

ယခင်က ထိုဒေသတွင် ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးရှိသည်ကို အများအားဖြင့် ဒေသခံ များ သိကြသော်လည်း သွားရောက်ကြည့်ရှုသူ နည်းပါးလှ ပါသည်။ တောလိုက် မုဆိုးများနှင့် သစ်မြစ် သစ်ဥတူးသူများ သာလျှင် ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းဟူ၍ မရှိ၊ တောတိုး၍ သွားလာရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် လွယ်ဟောင်တောင်၌ သစ်ထုတ်လုပ် ငန်းဖြင့် လမ်းများပေါက်ကာ ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက် ခေါင်းတလားကြီးရှိရာသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် သွားလာနိုင်ပြီဖြစ် သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက် ခေါင်းတလားရှိရာသို့ ဒေသခံများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ လူအများ သွားရောက်ကြည့်ရှုကာ အမွှေးတိုင်များနှင့် ပူ ဇော်၍ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ကြပါသည်။

ဦးဘဉာဏ်မှလည်း ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက် ခေါင်းတလားကြီးရှိရာသို့ လာရောက်ကြသည့် လူများအား စူးစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရာ လာရောက်သူ အများစုမှာ ထို ကျောက်သေတ္တာကြီးနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးအနီးသို့ ရောက်တွင် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထကက၊ ရင်ထဲ၌လည်း ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာသည်ဟု ခံစားရကြောင်း ပြောပြ ကြသည်။

ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း၏ မြို့တော်ဖြစ်သော တောင်ကြီး

မြို့သည် ရပ်စောက်မြို့နယ်ရှိ ကျောက်ဂူကျေးရွာမှ ကျောက် သေတ္တာနှင့် ကျောက်ခေါင်းတလားရှိရာ ကျောက်တရားနယ် အထိ ခရီးအကွာအဝေးမှာ ၈၈ပေါင်း မိုင် (၁၀၀)ခန့်ရှိပါ သည်။

ဒေသခံဖြစ်သော ဖက်ရှိုင်းကုန်းရွာမှ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ ဦးဘဉာဏ်ကတော့ ကျောက်သေတ္တာနှင့် ကျောက် ခေါင်းတလားအနီးတွင် စေတီငယ်တစ်ဆူတည်ရန် ဒေသခံ များနှင့် ပူးပေါင်းကာ ကြိုးစားလျက်ရှိသည်။

ရွှေမိုး (ရပ်စောက်)

အရပ်နှစ်ပါး သတိထားပါ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

လောကီနှင့် မကင်းနိုင်သော လောကလူသားများ အတွက် လောကီပညာရပ်တစ်ခုကို တင်ပြပေးပါမည်။ မသိသေးသူများ သတိထားနိုင်မည်။ အကျိုးရှိပါမည်။ သိပြီးသူများအား သတိပေးရာရောက်ပါမည်။ ထပ်လောင်းသိနိုင်ပါမည်။

အရှေ့ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် စသည့်အရပ် ထောင့်လေးပါး။

အရှေ့တောင်၊ အရှေ့မြောက်၊ အနောက်တောင်၊ အနောက်မြောက် လေးပါး။

ပေါင်းလျှင် ရှစ်ပါး။

၎င်းတွင် အထက်အရပ်၊ အောက်အရပ်ကိုပါ ထည့်သွင်းလျှင် အရပ်ဆယ်ပါး။

ဗေဒင်ပညာရပ်တွင်လည်း အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ဆိုင်ရာ ဂြိုဟ်နံထောင့်အရပ်များဖြင့် ပြသည်။

ထိုအပြင် ဂြိုဟ်နေအရပ် ရှစ်ပါးနှင့် ယှဉ်တွဲလျက် အဋ္ဌသာခါ အရပ်ရှစ်ပါးလည်း ရှိသေးသည်။

ပရိဝါရ၊ အာယု၊ နဂရ၊ ဘုမ္မိ၊ ဂဟပတိ၊ တေဇ၊ ဌာန၊ သီရိ ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ထိုအရပ်ရှစ်ပါးမှာ တနင်္ဂနွေမှ စနေအဆုံးရှိ သားသမီးများအတွက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူညီဘဲ ကွဲပြားလေသည်။

ပရိဝါရ	အာယု	နဂရ
သီရိ		ဘုမ္မိ
ဌာန	တေဇ	ဂဟပတိ

အထက်ပါ ပုံစံမှာ တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက် ဖြစ်သည်။ အောက်တွင် ကျန်နေနံသားသမီးများအတွက် ပုံစံများကို ပြပါမည်။

တနင်္ဂနွေထောင့်	တနင်္လာထောင့်	အင်္ဂါထောင့်
သောကြာထောင့်		ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်
ရာဟူးထောင့်	ကြာသပတေးထောင့်	စနေထောင့်

သီရိ	ပရိဝါရ	အာယု
ဌာန	တနင်္လာ	နဂရ
တေဇ	ဂဟပတိ	ဘုမ္မိ

(တနင်္လာသားသမီးများအတွက်)

ဌာန	သီရိ	ပရိဝါရ
တေး	အင်္ဂါ	အာယု
ဂဟပတိ	ဘုမ္မိ	နဂရ

(အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်)

တေး	ဌာန	သီရိ
ဂဟပတိ		နဂရ
ဘုမ္မိ	နဂရ	အာယု

(ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်)

ဘုမ္မိ	ဂဟပတိ	တေး
နဂရ		ဌာန
အာယု	ပရိဝါရ	သီရိ

(ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်)

အာယု	နဂရ	ဘုမ္မိ
ပရိဝါရ		ဂဟပတိ
အာယု	ဌာန	သီရိ

(သောကြာသားသမီးများအတွက်)

ဂဟပတိ	နဂရ	ဌာန
ဘုမ္မိ		သီရိ
နဂရ	အာယု	ပရိဝါရ

(စနေသားသမီးများအတွက်)

တနင်္ဂနွေအတွက် အရှေ့မြောက်အရပ်သည် ပရိဝါရ အရပ်ဖြစ်သည်။

အရှေ့အရပ်သည် အာယုအရပ်ဖြစ်သည်။

အရှေ့တောင်အရပ်သည် နဂရအရပ်ဖြစ်သည်။

တောင်အရပ်သည် ဘုမ္မိအရပ်ဖြစ်သည်။

အနောက်တောင်အရပ်သည် ဂဟပတိအရပ်ဖြစ်သည်။
အနောက်အရပ်သည် တေးအရပ်ဖြစ်သည်။
အနောက်မြောက်အရပ်သည် ဌာနအရပ်ဖြစ်သည်။
အရှေ့မြောက်အရပ်သည် သီရိအရပ်ဖြစ်သည်။
ဖော်ပြပါကဲ့သို့ပင် ကျန်နေသားသမီးများအဖို့လည်း သိနိုင်ပါသည်။ သူ့လွှာကွက်အတိုင်း လေ့လာရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ထိုအရပ်ရှစ်ပါးမှ ဘုမ္မိအရပ်နှင့် တောင်အရပ် နှစ်ပါးအကြောင်း ပြောလိုပါသည်။

လွယ်လွယ်နှင့် သိနိုင်ရန် ပြောရလျှင် မိမိမွေးနံ့ထောင့် မှ လေးခုမြောက် ထောင့်အရပ်နှင့် ခြောက်ခုမြောက် ထောင့်အရပ်နှစ်ပါးအကြောင်းဖြစ်သည်။

လေးခုမြောက် ထောင့်မှာ ဘုမ္မိ။

ခြောက်ခုမြောက် ထောင့်မှာ တေး။

ဘုမ္မိထောင့်သည် မည်သည့်နေ့သားသမီးများအတွက် မဆို အညစ်အကြေးများစွန့်ရန်အရပ်၊ သင်္ချိုင်းအရပ်၊ အိမ် သာထားရန်အရပ်ဖြစ်သည်။

တေးအရပ်မှာ တန်ခိုးကြီးမားရာအရပ်၊ အလှူအတန်း ကောင်းမှုပြုရာအရပ်၊ ဘုရားကျောင်းဆောင်ထားရန်အရပ် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အရပ်နှစ်ပါးသည် အထူးပင် အရေးကြီး လှပါသည်။

အထူးပြောလိုသည်မှာ မိမိတို့နေအိမ်အဆောက်အအုံ တွင် ဘုမ္မိအရပ်မှာ ဘုရားကျောင်းဆောင် ထားမိခြင်း၊ တေး အရပ်မှာ အိမ်သာနှင့် မသန့်ရှင်းသော ပစ္စည်းပစ္စယများ ထားရှိမိခြင်းကို ဂရုစိုက်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်ထောင့်အရပ်များမှာ အရေးမကြီးဟု မဆိုလိုချင် သော်လည်း ကျန်အရပ်နှစ်ပါးမှာတော့ အရေးကြီးပါသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ထိုအရပ်နှစ်ပါး မှားယွင်းမိပါက အိမ်ထောင်ဦးစီးထံ ထိခိုက်ပါသည်။ ကံအရှိန်ဖြင့်တက်နေချိန်တွင် တော်သော သော်လည်း ကံနိမ့်ချိန်တွင် ပိုခက်ကြသည်။ ဂုဏ်သိက္ခာကျ ခြင်း၊ တန်ခိုးဩဇာကျဆင်းခြင်း၊ လုပ်သမျှ လွဲချော်ခြင်း၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများ အဆင်မပြေ ကြုံရတတ်ပါသည်။

ထိုအရပ်နှစ်ပါးကို သတိထား၍ တေးအရပ်တွင် ဘုရားကျောင်းဆောင်ထားကာ၊ ဘုမ္မိအရပ်တွင် အိမ်သာ အမှိုက်ပုံး၊ အညစ်အကြေးစွန့်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကောင်းကောင်း

အဖို့ဆရာကောင်းနှင့်
ဝိညာဉ်ကောင်း

ဂန္ထီရ ဆရာကောင်း အိမ်သို့ ရောက်လာခြင်းအတွက် ဦးမင်းအောင် ထိပါကသကဲ့သို့ ဝမ်းသာမိသည်။ ရေ ငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျဆို့သကဲ့သို့ ငှက်ပျောတောရွာကို သွားချင်နေခိုက် ဂန္ထီရ ဆရာကောင်း ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂန္ထီရ ဆရာကောင်းမှာ နယ် လှည့် သာသနာပြုနေသူတစ်ဦးဖြစ် သည်။ စေတီအိုဟောင်း၊ ဘုရားအို ကျောင်း၊ ဇရပ်ပျက်များကို ပြုပြင်ပေးနေ သူဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသောအရပ် သို့ရောက်တိုင်း ဝိပဿနာတရားကျင့် ကြံအားထုတ်လေ့ရှိသည်။ လူနာရှင် များက လိုက်ခေါ်လျှင် ဆေးကုသပေး သေးသည်။ အထက်ကိုဏ်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၍ ပယောဂကုသရာတွင် နာမည် ကြီးသည်။ ဆေးကုသခ လုံ့ဝ မတောင်း ခံဘဲ လူနာရှင်က စေတနာဖြင့် ပေး သော်လည်း ယူသင့်သလောက်သာ လက်ခံသည်။ နယ်လှည့်နေသူဖြစ်၍ ကြိုညည်အရပ်တွင် ဆေးကုသခြင်း၊ ဗေဒင်ဟောခြင်းကို ပြုလေ့ရှိသည်။ ရွာတိုင်းက ဆရာကောင်းကို မျှော်လင့် ကြိုဆိုနေကြပါသည်။

ယခုလည်း ဦးမင်းအောင်၏ အိမ် သို့ ရောက်လာပြီး နောက်နေ ငှက်ပျော တောရွာကို သွားမည်ပြောသဖြင့် ဦးမင်း အောင် အလွန်ဝမ်းသာသွားခဲ့ပါသည်။ ငှက်ပျောတောရွာမှာ ၁၀မိုင်ခန့် ခြေ လှင်ခရီးဖြစ်၍ လမ်းကြမ်းကို ဖြတ်သန်း ရသော ခရီးဖြစ်ပါသည်။

“ငှက်ပျောတောရွာကို ကျွန်ုပ် လိုက်ပါရစေဗျာ။ ငှက်ပျောတောရွာကို သွားချင်နေတာ ကြာပြီ။ အဖော်မရှိလို့ မသွားနိုင်သေးတာပါ”

“ဦးမင်းအောင်က ငှက်ပျောတော ရွာကို ဘာကိစ္စသွားချင်တာတုန်းဗျ”

“ကျုပ်သားက ငှက်ပျောတောရွာ မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာဖြစ် နေတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အခု အဲဒီ ရွာက မိန်းကလေးနဲ့ မေတ္တာမျှနေကြ တယ်ကြားလို့ မိန်းကလေးကို သွားပြီး လေ့လာချင်လို့ပါ”

“ငှက်ပျောက ဘယ်သူသမီးလဲ ဦးမင်းအောင်”

“လက်သမားဆရာ ဦးအေးမောင် ရဲ့ သမီးလို့ ပြောတယ်”

“ဦးအေးမောင်မှာ သမီးနှစ် ယောက်ရှိတယ်။ အကြီးလား၊ အငယ် လား”

“အညိုလိုတော့ ပြောတာပဲ”

“ဒါဆို အကြီးမလေးပေါ့။ အညို က မဆိုးပါဘူး။ လိမ္မာပါတယ်”

“ဆရာကောင်းက အညိုကို သိ တာပေါ့နော်”

“ကိုအေးမောင်ရဲ့ ဇနီး နေ မကောင်းတုန်းက ကျုပ်ကို ခေါ်လို့ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျုပ်ရောက်တော့ သူ့ဇနီးက ရောဂါကျွမ်းနေလို့ မကုသ ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ မကြာခင် သူ့ဇနီး ဆုံးပါး သွားတယ်”

“မညိုကရော ဘယ်လိုနေ သလဲ”

“ရှပ်လည်း မဆိုးဘူး။ သဘော လည်း ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်တာ ပို ကောင်းတာပေါ့”

ထိုညက ဂန္ထီရ ဆရာကောင်း သည် ဦးမင်းအောင်၏အိမ်တွင် ညအိပ် ပြီး နောက်နေ့နံနက် ၄နာရီတွင် ငှက် ပျောတောရွာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာ တောလမ်းဖြစ်၍ တောင်ကုန်း များကို ဖြတ်ကျော်သွားရသည်။ ဂန္ထီရ

ဆရာကောင်းမှာ လမ်းကျွမ်းသဖြင့် ဦးအောင်သွားပါသည်။

နံနက် ၁၀နာရီလောက်တွင် ငှက်ပျောတောရွာသို့ ရောက်ပါသည်။ မူလတန်းကျောင်းမှာ ရွာထိပ်တွင် ရှိ သဖြင့် ကျောင်းသို့ဝင်ရာ ကျောင်းပိတ် မှန်း သီရပြီး ကျောင်းစောင့်ဝန်ထမ်းက ဆရာလေးနေသည့်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေး ပါသည်။ အိမ်တွင် ဆရာလေးကို အသင့်တွေ့ရပြီး ဆရာလေးက အိမ်ရှေ့ ထွက်၍ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။

“လာပါ အဖေ၊ အိမ်ပေါ် ကြွပါ။ ဆရာကြီး ဆရာကောင်းလည်း ပါတာ ကိုး”

ဆရာလေး မောင်သက်တင်က အားရဝမ်းသာနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွား ပါသည်။ မောင်သက်တင်က ထိုအိမ် တွင် ထမင်းလခပေးစားသဖြင့် အိမ်ရှင် က အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ‘ဆရာလေး အတွက် သီးသန့်ပေးထားပါသည်။’

“ကဲ...အဖေတို့ ထိုင်ကြပါဦး။ ကျွန်တော် နေ့လယ်စာ စီစဉ်လိုက်ပါဦး မယ်”

မောင်သက်တင်က နေ့လယ်စာ စီစဉ်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပါ သည်။

“ဦးမင်းအောင်...ရှေ့က အိမ် ဟာ ကိုအေးမောင်တို့အိမ်ပဲ”

ဂန္ထီရ ဆရာကောင်းက ရွှေ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကို ညွှန်ပြပြီးပြောလိုက်ပါ သည်။ ဦးမင်းအောင်က အိမ်ရှေ့သို့ ဆ ကြည့်နေပါသည်။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်ပြီး လူရိပ်လူခြေ မမြင်ရ။ မောင်သက်တင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လ သည်နှင့် ဂန္ထီရ ဆရာကောင်းက ခြေ လိုက်သည်။

“ဆရာလေး... မောင်ရင်အဖေက ချွေးမလောင်းကို တွေ့ချင်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကောင်း။ ကျွန်တော် အခုပဲ အညိုကို သွားရှာသေးတယ်။ ရွာထဲသွားတယ် ပြောလိုဒီကို လာခဲ့ဖို့ မှာခဲ့ပါတယ်။ မကြာခင် ဒီကို ရောက်လာမှာပါ”

မောင်သက်တင်က ရေနွေးကြမ်း နှင့် လက်ဖက်သုပ် ချထားပေးသဖြင့် ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောနေကြပါသည်။ မောင်သက်တင်က ရွာအကြောင်း၊ ကျောင်းအကြောင်းမှ စတင်၍ အညိုအကြောင်းအထိ ပြောပြနေပါသည်။ မကြာမီ အညိုရောက်လာပါသည်။ မောင်သက်တင်က အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ အညိုကို အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်လာပါသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ပြေပြစ်ပြီး အသားညိုညို ချောမောလှသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ... အညို၊ လာ။ ဒါ ကိုယ်အဖေပါ။ ဟိုဘက်က ဆရာကြီးကို တော့ အညိုသိပါတယ်”

အညိုသည် အပေါ်ထပ်အထိ စာက်လာပြီး မောင်သက်တင် မိတ်ဆက်ပေးသည့်အခါ နေရာတွင် ရပ်၍ ရှေ့သို့ မတိုးဘဲ ရပ်မြဲရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“လာပါ အညိုရဲ့ ဒီမှာထိုင်ပါ”

မောင်သက်တင်က ထပ်မံခေါ်လိုက်သော်လည်း အညိုသည် ရပ်နေရာမှ နောက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး “ပြန်လာခဲ့ဖို့မယ်” ဟု ပြောပြီး အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားပါသည်။ နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သူတို့အိမ်အထိ ပြန်သွားသည်ကို အားလုံးတွေ့လိုက်ရပါသည်။ မောင်သက်တင်မှအစ၊ ဧည့်သည် နှစ်ယောက်ပါ အညို၏ အပြုအမူကို

နားမလည်နိုင်အောင် ရှိကြပါသည်။ မောင်သက်တင်က အညိုကို လိုက်ခေါ်သော်လည်း ပြန်မလှည့်ဘဲ အိမ်သို့ တန်းပြန်သွားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မောင်သက်တင်မှာ မျက်နှာမကောင်းဘဲ အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး လူကြီးများကို အရှက်ပြေ ပြောလိုက်ပါသည်။

“အညိုက နည်းနည်းနေမကောင်းလို့ ပြန်သွားတာပါ”

လူကြီးနှစ်ယောက်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အညိုတို့အိမ်ကိုသာ ငေး၍ ကြည့်နေကြပါသည်။ မောင်သက်တင်က အခြေအနေကို ထိန်းသည့် အနေဖြင့် နေ့လယ်စာပြင်ဆင်ကျွေးမွေးပါသည်။ စားပြီးသည့်နံနက် ဂန္တီရ ဆရာကောင်းက သူ့ကို ယ့်ထားသော လူနာအိမ်သို့ ထွက်သွားပါသည်။ နေ့လယ်တွင် မောင်သက်တင်က ဦးမင်းအောင်ကို ခေါ်ကာ အညိုတို့အိမ်သို့ သွားကြသည်။ အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် ဦးအေးမောင်နှင့် အညိုတို့ကို အသင့်တွေ့ကြရပါသည်။

ဦးအေးမောင်ကလည်း ဦးမင်းအောင်ကို အားရဝမ်းသာ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။ အညိုနှင့် စကားပြောရသော်လည်း အညိုမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်းသဖြင့် သွက်လက်မှု မရှိခဲ့ပါ။ ဦးမင်းအောင်မှာ အညိုနှင့် စကားပြောခွင့်ရ၍ ကျေနပ်ပါသည်။ ညနေတွင် ဦးအေးမောင်နှင့် အညိုတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မောင်သက်တင်၏ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ အညို၏ အေးဆေးမှုအတွက်

ဦးအေးမောင် ပြောစကားကို ဦးမင်းအောင်မှ ကြားယောင်နေမိပါသည်။

“ကျုပ်သမီး အညိုက သဘောလည်း ကောင်းတယ်။ စကားလည်း သွက်တယ်။ အခုရက်ပိုင်း ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ညှိုးငယ်နေတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

ညစာစားပြီးချိန်မှ ဂန္တီရ ဆရာကောင်း ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ဆရာကောင်းက အိမ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် မောင်သက်တင်ကို မေးခွန်းများ မေးပါတော့သည်။

“မောင်သက်တင်ရေ... ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မင်းအဖေ ဦးမင်းအောင်က လာတုန်းကတော့ ချွေးမလောင်းကို လေ့လာဖို့ လာတယ်။ အဆင်ပြေရင် ဦးအေးမောင်နဲ့ မင်္ဂလာ ကိစ္စအထိ ဆွေးနွေးကြဖို့ပဲ။ အခုတော့ အဆင်မပြေတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဗျာ... ဘာပြုလို့လဲ ဆရာကောင်း”

မောင်သက်တင်က ပျာပျာသလဲ မေးလိုက်ပါသည်။

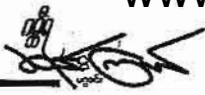
“ဟုတ်တယ်။ မင်းတို့ မင်္ဂလာ ကိစ္စ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

“ကျုပ် အရင်မေးပါရစေ။ အညိုမှာ ဘာထူးခြားပြောင်းလဲမှု ရှိသလဲ။ မောင်ရင် ရဲရဲဖြေပါ”

“ထူးခြားမှု ရှိလို့လား။ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်ပြောရတော့မှာပေါ့။ ကျုပ် ရွာထဲမှာ လေ့လာခဲ့တယ်။ ဟိုတုန်းက အညိုဟာ အလွန်သွက်လက်တာ ကျုပ်တွေ့ဖူးတယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံလေ့ရှိတယ်။ အခု ကျုပ်ကို မြင်တာနဲ့ လန့်ပြီးပြေးတယ်။ အဲဒီကိစ္စက ထူးခြားမနေဘူးလား”

“ဒါကတော့ သူ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ပါ ဆရာကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကျန်းမာရေး ကိစ္စကိုပဲ ကျွန်ုပ်ပြောချင်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ရက်လောက်က အညို ချောင်းထဲမှာ လှေမှောက်ပြီး ရေနစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ချောင်းထဲမှာ လှေစီးကြရင်း လှေမှောက်တာ သူ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သေဆုံးခဲ့တယ်။ အညိုသာ ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်ခဲ့တာပါ”

“အဲဒီအချိန်က စပြီး အညိုဟာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သွားတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့တွေ့ စကားပြောချင်ပုံ မရဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ရှောင်ချင်နေတယ်”

“အဲဒါ ထူးခြားချက်ပေါ့”

“သူလည်း အသက်ဘေးက လွတ်ရုံ လွတ်ခဲ့တာဆိုတော့ အကြောက် လွန်သွားတာလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် သူ့ကို တွေ့လိုက်ကတည်းက ထူးခြားချက်ရှိတာ ရိပ်မိတယ်။ သူကလည်း ကျွန်ုပ် သူ့ကို ရိပ်မိသွားတာကို သိပ်ရတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို သူ ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘူး။ သူ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာ ဖော်ထုတ်ရတော့မယ်”

“သူ အမြန်ဆုံး ကျန်းမာလာအောင် ဆရာကြီးပဲ ကုသပေးပါ”

ဂန္တီရ ဆရာကောင်းသည် ကျောင်းဆရာလေးကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် ချိန်ဆပြီး မပြောမဖြစ်သည့်စကားကို ပြောလိုက်ရသည်။

“သူ့ရောဂါကုသဖို့က အချိန်လွန်သွားပြီ”

“ဘယ်လို အချိန်လွန်တာလဲ။

ကုသလို့ မရနိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“သူ့မှာ မူလအသက် မရှိတော့ဘူး”

“ခင်ဗျာ”

မောင်သက်တင်မှာ အံ့သြလွန်း၍ အသံများပင် တုန်နေပါသည်။

“အညိုက လှေမှောက်စဉ် ကတည်းက ရေနစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ။ အခုတွေ့နေရတဲ့ အညိုက အစစ်မဟုတ်ဘူး။ အညိုရဲ့ ကိုယ်မှာ ကပ်ပါလာတဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ကောင်ပါ”

“ဆရာကြီးပြောတာ အမှန်တွေပါနော်”

“ကျွန်ုပ်က ဒါမျိုးတွေ တွေ့ခဲ့ဖူးပေါင်း များပါပြီ။ ကျွန်ုပ်က အညိုကို စတွေ့လိုက်ကတည်းက သိတယ်။ သူကလည်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိသွားပြီဆိုတာကို သိလို့ ကျွန်ုပ်နဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်နေတာပေါ့။ မောင်ရင်တို့က သတိမထားမိကြလို့ပါ”

“ဒါဆို ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဆရာကြီး”

“ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ့အဖေအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။ သူ့အဖေက ဝိညာဉ်ကောင်ကို ထုတ်ပေးပါဆိုရင် ကျွန်ုပ် ထုတ်ပေးနိုင်တယ်။ သူ့အဖေ သဘောမတူရင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး”

“သူ့အဖေကို သွားခေါ်လိုက်ရမလား”

“ခေါ်လိုက်ပါ”

မောင်သက်တင်သည် အညိုတို့ အိမ်ဆီသို့ ထွက်သွားပါသည်။

မကြာခင် အညို၏ အဖေကို ခေါ်ကာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါသည်။

အညို၏ အဖေ ရောက်လာသည်နှင့် ဂန္တီရ ဆရာကောင်းက စတင်ပြောပါသည်။

“အညိုရဲ့ကိစ္စ မေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါခင်ဗျာ။ ဘာများ သိချင်ပါသလဲ”

“အညို ချောင်းထဲမှာ ရေနစ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်က စပြီး အိမ်မှာ ဘာထူးခြားချက်တွေ ရှိပါသလဲ”

“ဆရာကြီးက ဘာကို သိချင်တာလဲ။ သိပ်ထူးခြားချက်တော့ မတွေ့ရသလိုပါပဲ”

“ဥပမာပြောရရင် အရင်က စကားသွက်တဲ့ မညိုဟာ အခု ငေးတိငေးဝိုင်းနဲ့ စကားနည်းသွားသလားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်ကလို စကားမသွက်တော့တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါကလည်း သူငယ်ချင်းတွေ သေခဲ့ရပြီး သူလည်း သေဘေးကြုံခဲ့ရတော့ သိပ်ကြောက်လန့်ပြီး အခုလိုဖြစ်တာလို့ ထင်ပါတယ်”

“နောက်ပြီး အိမ်အပြင် သိပ်မထွက်တော့ဘူးလို့ ကြားရတယ်”

“ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာတောင် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘဲ အခန်းထဲမှာ အနေများတယ်။ အိမ်အလုပ်တွေကိုလည်း အရင်လို သိပ်မလုပ်တော့ပါဘူး”

“နောက်ဆုံးတစ်ခုမေးပါမယ်။ အစားအသောက်ရော ခါတိုင်းလို စားသောက်နိုင်သေးရဲ့လား”

“အစားအသောက်ကိစ္စတော့ ထူးခြားတာ အမှန်ပဲ။ ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသုံးယောက် ထမင်းတစ်အိုးချက်ရင် ညစာပါ စားလို့ရတယ်။ အခု ချက်သလောက် မလောက်နိုင်ဘူး။ နောက်နေ့အတွက် ဟင်းချက်ထားရင် အညိုက အာကျံစား

ပစ်လို နောက်နေ့ ပြန်ချက်ရတယ်။
ဒီကြားထဲ ညဘက် ထမင်းဟင်းကျွန်ရင်
မနက်ကြည့်လိုက်တော့ ပြောင်နေ
တတ်တယ်။ ရေနစ်ပြီးကတည်းက သူ
မချက်တော့ မချိုတစ်ယောက်တည်း
ချက်နေရတယ်။ မချိုက ချက်ပြုတ်ရ
တဲ့သူဆိုတော့ ထမင်းဟင်းမကျန်လို
ပြန်ချက်ရတိုင်း ညည်းသံကြားကြားနေ
ရတယ်။

ဦးအေးမောင်က ပြောတော့
လည်း အံ့ကုန်ပြောပါတော့သည်။
ဦးအေးမောင်၏ စကားကို ကြားရသူ
တိုင်း အံ့သြနေကြသည်။ အထူးသဖြင့်
မောင်သက်တင်မှာ ကြားရသည်များကို
ယုံကြည်လောက်အောင် ခံစားနေရပုံ
ဆိုလွှင့်နေပါသည်။ ဂန္တီရ ဆရာကောင်း
ဆို အားကိုးတကြီးနှင့် တောင်းပန်နေ
ပါသည်။

“ဆရာကြီး... အညိုကို မကယ်
နိုင်တော့ဘူးလား။”

“ကယ်တယ်ဆိုတာ အသက်ရှိ
ဆေးတဲ့ လူနာကိုသာ ကယ်နိုင်တာပါ။
အသက်မရှိတော့တဲ့ လူကို ဘယ်သူမှ
ကယ်နိုင်ပါဘူး။ အညိုမှာ တွယ်ကပ်
နေတဲ့ ဝိညာဉ်ကောင်ကို နှင်ထုတ်လို
တော့ ရနိုင်တယ်။ ကာယကံရှင်ဘက်
ဆန္ဒရှိရင် ကျုပ် ထုတ်ပေးနိုင်ပါ
တယ်။ သူ့မှာ ဖိုတွယ်နေတဲ့ ဝိညာဉ်
ထွက်သွားရင် သူ့ရဲ့ ပကတိရုပ်အမှန်
ဆို တွေ့ရမှာပါ။”

“ဟာတိရုပ်ဆိုတော့ အသက်ရှင်
ထွက် တွေ့နိုင်သေးတာပေါ့နော်”

ဦးအေးမောင်က မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဆရာကောင်းက ချက်ချင်း
ဖြေဆိုသည်။

“အသက်ရှင်ဖို့တော့ မမျှော်လင့်
တော့ပါဘူး။ ရက်သိပ်ကြာသွားရင်
အနိမ့်ပဲ တွေ့နိုင်မယ်။ ရက်မကြာ

သေးရင်တော့ ပုပ်ပွနေတဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ
တွေ့နိုင်ပါတယ်။”

ဦးအေးမောင်က မျက်ရည်များ
သုတ်ရင်း ပြောပါသည်။

“ကျုပ်သမီးအစစ်မဟုတ်တဲ့
ဝိညာဉ်ကို လက်ခံထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။
ဒီတော့ ဒီဝိညာဉ်ကို နှင်ထုတ်ပေးပါ
ဆရာကြီး။”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျုပ်တို့နှစ်
ယောက်က မနက်စောစောပြန်ကြမှာ
ဆိုတော့ ဒီည ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်
ရွက်ကြရမှာပေါ့။ ဦးအေးမောင်ကိုယ်
တိုင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အခုအချိန်ဆိုရင်
အညို အိပ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့။ အိပ်လောက်ပါပြီ။”

“သူအိပ်ပျော်နေရင် ဒီဆေးမှုန့်ကို
သူ့ရဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ဖြူးလိုက်ပါ။ သူ
မအိပ်သေးရင် သူ့အလစ် ဖြူးလိုလည်း
ရပါတယ်။ ဒီအင်းချပ်ကိုတော့ သူ့ရဲ့
ခေါင်းရင်းဘက်မှာ ထောင်ထားပေးပါ။
ပနက်မိုးလင်းရင် အဖြေပေါ်ပါပြီ။ ကဲ-
သွားပြီးလုပ်လိုက်ပေတော့။”

ဦးအေးမောင်သည် ဂန္တီရ ဆရာ
ကောင်းပေးသည့် ဆေးမှုန့်နှင့် အင်းချပ်
ကို ယူပြီး အိမ်သို့ ပြန်သွားပါသည်။
ကျန်လူများမှာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်
လျက် စကားပင် မပြောနိုင်လောက်
အောင် ရှိနေကြပါသည်။

“ကဲ... ဦးမင်းအောင် စောစော
အိပ်ရာဝင်ကြမယ်။ မနက်စောစောထ
ကြရမယ်လေ။ ကျုပ်လည်း အိပ်ချင်ပြီ”

ဂန္တီရ ဆရာကောင်းနှင့် ဦးမင်း
အောင်တို့ အိပ်ရာဝင်သွားသည်နှင့်
မောင်သက်တင်သည် သူ၏ အိပ်ရာသို့
ပြန်လာခဲ့သော်လည်း တစ်ညလုံး အိပ်
ပျော်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

နံနက်မိုးမလင်းမီ ဦးအေးမောင်
တို့အိမ်မှ အော်ဟစ်ပိုသံကို ကြား

လိုက်ရသည်။

“အဖြစ်မှူးလူချည်လား မမရယ်။
ညီမလေးကို တစ်ယောက်တည်း ထား
ခဲ့ပြီလား မမရဲ့။”

မချို၏ အော်ဟစ်ပိုသံကြောင့်
အိမ်နားနီးချင်း အိမ်များက လန့်ပြီး
ဦးအေးမောင်၏ အိမ်သို့ ရောက်လာကြ
သည်။ မောင်သက်တင်မှာလည်း အိပ်
ရာမှ ထကာ အိမ်ရှေ့အိမ်သို့ ပြေးသွား
ပါသည်။ မောင်သက်တင် ရောက်သွား
သည့်အခါ အိမ်ပေါ်တွင် လူများစွာ
ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
မောင်သက်တင်သည် အခြေအနေကို
ပြန်လည်ပြောပြရန် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့
သည်။

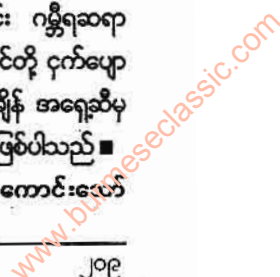
“အညိုရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့
ရတယ်။ ပုပ်ပွန်ဟောင်နေတာပဲ။ လာ
တဲ့ လူတွေက မကြည့်ရဲလို့၊ အနံ့မခံ
နိုင်လို့ ပြန်ပြေးကြတယ်။ မချိုကတော့
ဝိုလို မဆုံးတော့ဘူး။ ဒီနေ့ပဲ အသုဘ
ချမယ်လို့ ပြောပြီး စီစဉ်နေကြပါတယ်။”

မောင်သက်တင်၏ စကားအဆုံး
တွင် ပြန်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသော
ဂန္တီရ ဆရာကောင်းက မောင်သက်တင်
ကို ပြောလိုက်ပါသည်။

“အားလုံးရှင်းသွားပြီဆိုတော့
ဦးအေးမောင်ကို နှုတ်ဆက်သွားတဲ့
အကြောင်းသာ ပြောပြလိုက်ပါ။ ကဲ -
ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြတော့မယ်။”

ဆရာကောင်းက ဆေးလွယ်
အိတ်ကို လွယ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား
သဖြင့် ဦးမင်းအောင်က နောက်မှ
လိုက်သွားခဲ့သည်။ မောင်သက်တင်က
ရွာထိပ်အထိလိုက်ပို့ရင်း ဂန္တီရဆရာ
ကောင်းနှင့် ဦးမင်းအောင်တို့ ငှက်ပျော
တောရွာကို ကျောခိုင်းချိန် အရှေ့ဆီမှ
ရောင်နီထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်ပါသည်။

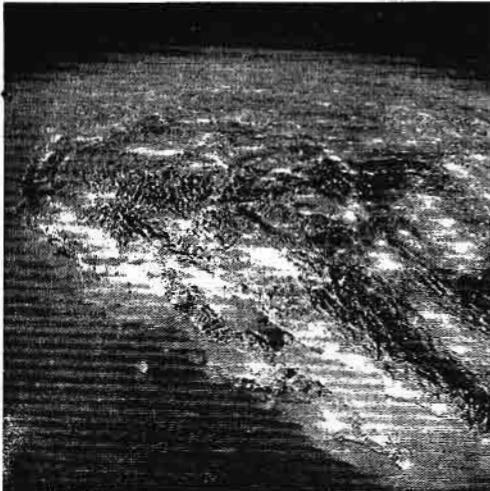
ကောင်းလော

ထူးဆန်းထွေလာ ဩကန္တာ

မောင်လင်းအောင်

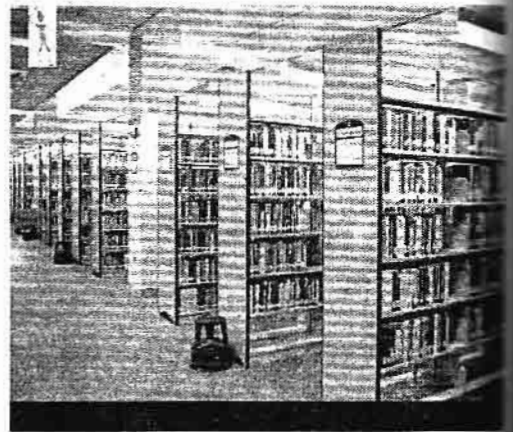

အာကာသမှ အံ့မခန်း ဓာတ်ပုံများ

အာကာသမှ နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာမြေကြီးကို
ရိုက်ကူးထားသော ရင်သပ် ရှုမောဖွယ်ကောင်းသည့် ဓာတ်ပုံ
များကို မြင်တွေ့ ရှုစားနိုင်သည်။

စာဖတ်တဲ့ အမေရိကန်တွေ

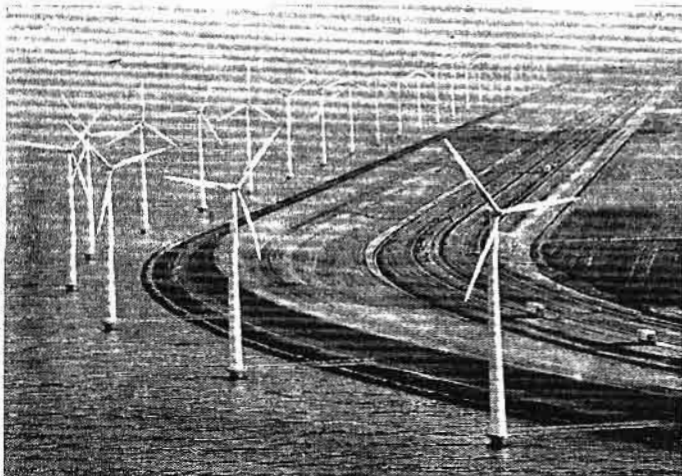
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် အများပြည်သူများ
အတွက် ဖွင့်လှစ်ထားသော စာကြည့်တိုက်အရေအတွက်
သည် မက်ဒေါနယ်(Mc Donald) ဘာဂါဆိုင်ထက် ပို၍
များပြားသည်။ စာဖတ်မှု တိုင်းပြည်တိုးတက်မည်။

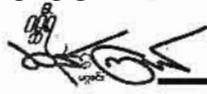

လမ်းမကြီး၏ ဘေး

နယ်သာလန်(Nether Land)

နိုင်ငံရှိ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်လမ်း
ပုံဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း
လျှောက် ဖောက်လုပ်ထားသော မြေကြီး
နေသည့် လမ်းမကြီး၏ဘေးတွင်
စွမ်းအင်ကို အသုံးချသည့် ရဟတ်ကြီး
ကိုလည်း တစ်ပါတည်း မြင်တွေ့ရသည်။
အမြော်အမြင်ရှိသော အစိုးရသည် ပြင်ပ
တို့၏ ကောင်းကျိုးကိုသာ လိုလား၍ မြေကြီး
အများ သက်သာအဆင်ပြေစေရန်
ရွက်ပေးသည့် သက်သေများပင်တည်း။

ကလေးငယ်လေး၏

အကြောက်တရား

ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွားနေသော ဆီးရီးယားနိုင်ငံ၌ ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းထောက်တစ်ဦးသည် လေးနှစ်သားအရွယ် ဆီးရီးယား ကလေးငယ်လေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ကြိုးပမ်းစဉ် ထိုကလေးငယ်လေးသည် ဓာတ်ပုံ ကင်မရာများကို သေနတ်ပြောင်းတင်၍ လက်မြှောက် အဖျားပေးသည့်ဟန်ပြု၍ ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။ ထိုလူမမယ် ကလေးငယ်၏ စိတ်တွင် စစ်မက်ကို မည်မျှကြောက်ရွံ့နေလိမ့်မည်ကို စာရှုသူတို့လည်း ခံစားတွေးမိမည်ပင်။ ပြည်တွင်းစစ်၏ ဆိုးကျိုးများပင် ဖြစ်တော့သည်။ ငြိမ်းချမ်းပါစေ ကမ္ဘာမြေ။

သက်တံရောင် တောင်ကုန်းများ

သက်တံသဖွယ် ရောင်စုံအဆင်းရှိသော တောင်ကုန်းများကို ဆန်းကြယ်စွာ မြင်တွေ့ရပုံဖြစ်သည်။ မြေဆီလွှာ အရောင်ကပင် ထူးဆန်းစွာ ရောင်စုံဖြစ်နေခြင်းဖြစ်ပြီး တရုတ်နိုင်ငံတွင် တည်ရှိသည်။

ချစ်စဖွယ် ငှက်လေးများ

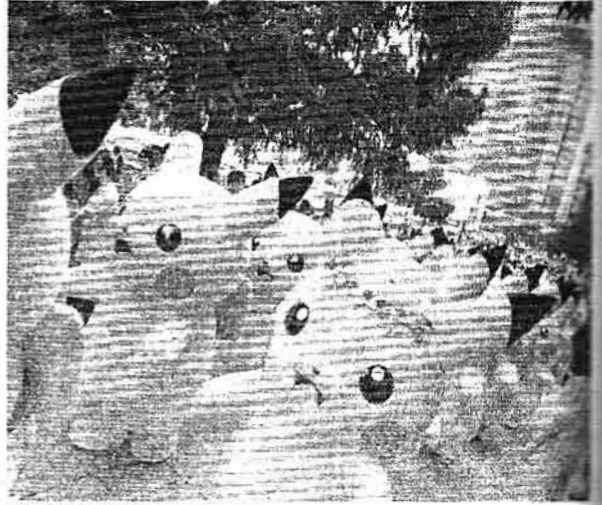
ငှက်ငယ်လေးများ၏ ချစ်စဖွယ် ဟန်ပန်အမူအရာလေးများကို ကြည့်နူးဖွယ် မြင်တွေ့ရပါသည်။

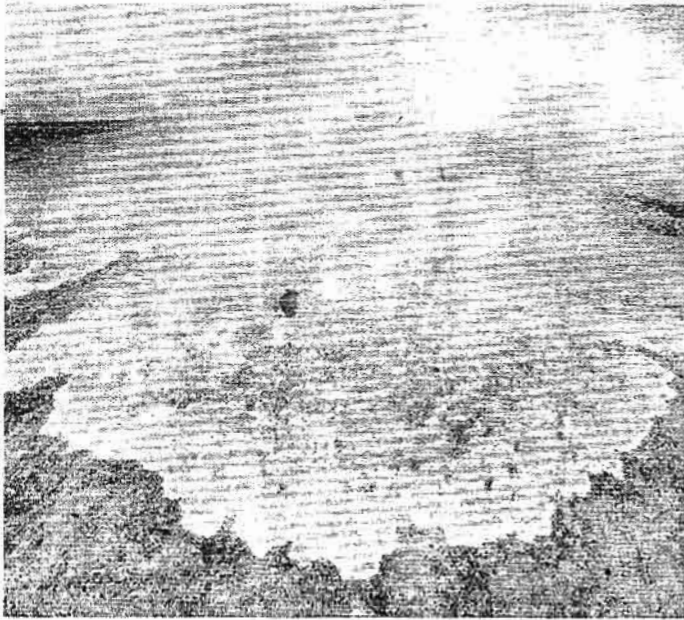
Pikachu ပွဲတော်

Poki'mon လေးများကို သိရှိပြီးသူတိုင်းသည် Pikachu နှင့် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်ပေမည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ နာမည်ကျော် ကာတွန်းဇာတ်ကောင် Pikachuကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် တစ်နှစ်တစ်ခါ ပွဲတော်နေ့ သတ်မှတ်၍ စည်ကားစွာ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။

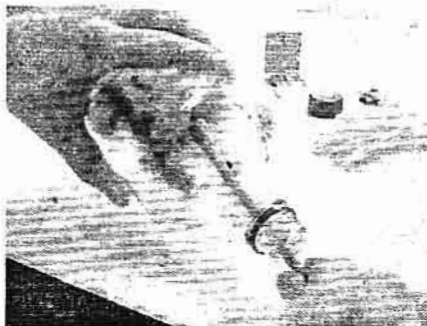
ထူးဆန်းသည့် မီးတောင်

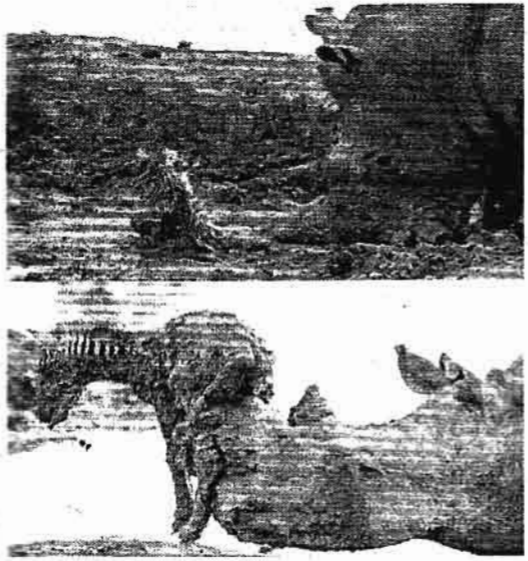
အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံရှိ မီးတောင် တစ်တောင်သည် အပြာရောင် ချော် ရည်များကို မှုတ်ထုတ်လေ့ရှိကြောင်း ဆန်းကြယ်စွာ သိရှိရသည်။

ပုလင်းအတွင်းမှ အနုပညာ

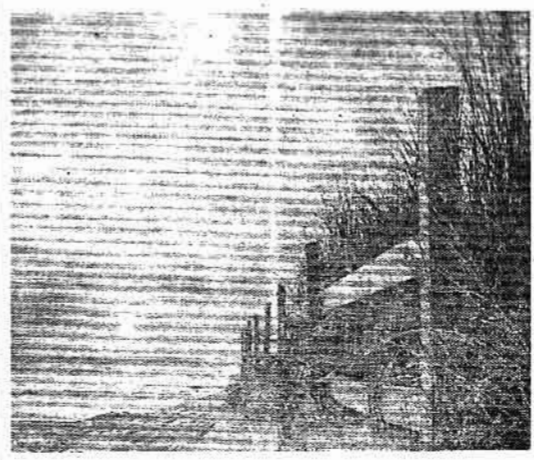
မီးခိုးတွေကို အသုံးပြု၍ ပုလင်း အတွင်း၌ လက်ရာမြောက်သော အနုပညာ ပန်းချီများ ဖန်တီးထား ပုံကို ချိုးကျူးဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရ သည်။

နေထွက်ပုံနှင့် နေဝင်ပုံ မတူသည့်အရပ်

ပနားမား(Panama)သည် နေထွက်ရာအရပ်နှင့် နေဝင်ရာအရပ် ကွဲပြားနေသည့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်ခုတည်းသော ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ကောင်းသည့်ဧကန်ဖြစ်သည်။ ပနားမားတွင် နေသည် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ(Pacific Ocean) မှ ထွက်လာပြီး အတ္လန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ(Atlantic Ocean) အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

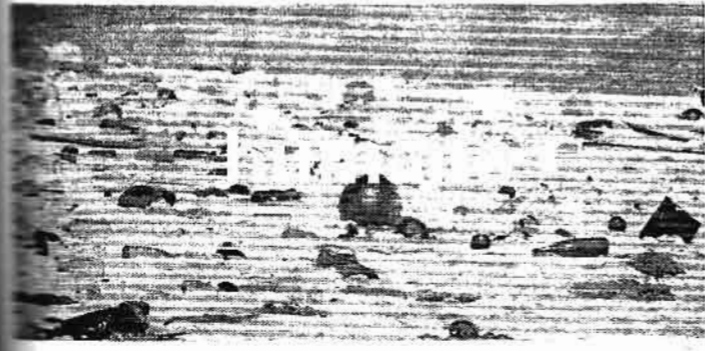
ကြို့ကြီး၏ မေတ္တာတရား

အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သည်ဟု ထင်ရသော ကြို့သတ္တဝါကြီး၏ ဖြူစင်လှပသော နှလုံးသားကို ထင်ဟပ်စေမည့် ပုံလေးများဖြစ်သည်။ ရွံ့နွံထဲတွင် နစ်နေသော မြင်းကျားပေါက်လေး၏ အသက်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ကယ်တင်နေသော နှလုံးလှုပ်ရှားမှုကြို့ကြီးကို ရေးသားဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။

စကားပြောသော ဓာတ်ပုံများ

ပုံပန်းပုံကို သေချာကြည့်ပါ။ ပထမပုံသည် ငှက်များ သဲသောင်ပုံ လျှောက်သွား၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခြေရာများဖြစ်သည်။ ဒုတိယပုံသည် လိပ်ကြီးတစ်ကောင် သွားထားသည့် စွပ်ကြောင်းကြီးဖြစ်သည်။ တတိယပုံသည် လူများနှင့် သက်ဆိုင်သောပုံဖြစ်သည်။ သဲသောင်ပေါ်တွင် လူအများ သွားလာပြီး နောက် ခြေရာများသာမက၊ အမှိုက်သမိုက် အညစ်အကြေးများပါ ချန်ထားခဲ့ပုံဖြစ်သည်။

နယ်ခြားစည်း

ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် နယ်သာလန်နိုင်ငံကြား နယ်စပ်တစ်နေရာဖြစ်သည်။ လမ်းမကြီးကို အလယ်မှ တိကျစွာ ပိုင်းခြားထားပြီး ထိုလမ်းမ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဂျာမနီနှင့် နယ်သာလန်နိုင်ငံတို့ တည်ရှိနေသည်။

တိုက်ဆိုင်လွန်းသူနှစ်ဦး

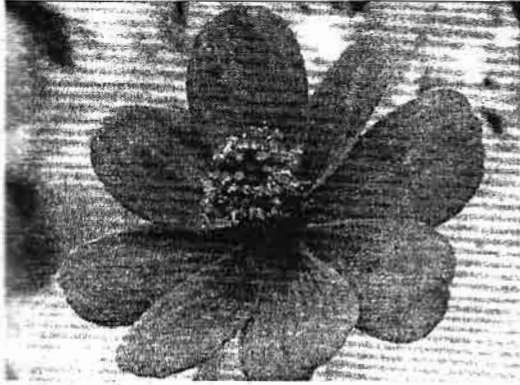
သမိုင်းတစ်ကွေ့ ပြန်လည်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ် စစ်ဘုရင် နပိုလီယန် ဘိုနာပတ် (Napoleon Bonaparte) နှင့် နာဇီ ဂျာမနီအဓိပတိကြီး အဒေါ့ဖ် ဟစ်တလာ (Adolf Hitler) တို့သည် နှစ်ပေါင်း (၁၂၉) နှစ် တိတိခြား၍ မွေးဖွားလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး အာဏာရရှိသည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်း (၁၂၉) နှစ် ခြားသည်။ တစ်ဖန် ကျယ်ပြောလှသည့် ရုရှားပြည်ကြီးကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်း (၁၂၉) နှစ်ပင် ခြားနား၍ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ပဟေဠိဆန်သည့် သမိုင်းဝင် အဖြစ်အပျက်များပင်တည်း။

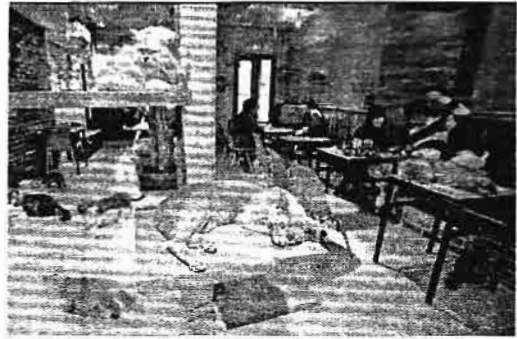
အဖေနှင့်အမေ ကွာခြားပုံ

ဖခင်တစ်ယောက်၏ ကလေးထိန်းကျောင်းပုံနှင့် မိခင် တစ်ယောက်၏ ကလေးထိန်းပုံ ကွာခြားချက်များကို ဟပ်စေသည့် ရယ်ရွှင်ဖွယ်ပုံလေးများဖြစ်သည်။

ကြောင်ကော်ဖီဆိုင်

ကိုရီးယားနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံတို့တွင် ထူးခြားသည့် ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ မည်သို့ ထူးခြားသနည်းဟု ဆိုရသော်၊ ထိုဆိုင်တွင် ကော်ဖီရောင်းချပေးရုံသာမက၊ ကြောင်များလည်း ရှိနေပြီး၊ ထိုကြောင်များနှင့်အတူ မိမိနှစ်သက်သရွေ့ အချိန်ဖြန်းကာ နေနိုင်သည်။ ကြောင်ချစ်သူများအတွက်တော့ အထူးသတင်းကောင်းပင်။

ချောကလက်ပန်းပွင့်

ပန်းပွင့်အစစ်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုပန်းရန်သည် ချောကလက်နံ့ထွက်နေသည်မှာ ထူးခြား၍နေသည်။

ခရမ်းချဉ်သီးပွဲတော်

စပိန်နိုင်ငံတွင် တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျင်းပပြုဖြစ်သော ခရမ်းချဉ်သီးပွဲတော်မှ ပုံရိပ်များဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတော်တွင် လူများသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ခရမ်းချဉ်သီးများနှင့် ပစ်ပေါက်၍ ဆော့ကစားကြသည်။

သက်ရောက်ယတြာ အလွယ်အသာချေနည်း

လူစွမ်းမြင့် (နတ်မောက်)

ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ရုံးတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နဲ့ မိတ်ဆွေတော်တော်များများက တစ်နှစ်ကူးပြောင်းတိုင်း မေးတတ်တာကတော့ “သရေမြင့်...အခုနှစ် ဘာယတြာ ချေရမလဲ၊ လုပ်ပါဦး၊ တွက်ပေးပါဦး”ဟူ၍ပင်။ ကျွန်တော် ကလည်း စိတ်တွက် တွက်ပြီး အလွယ်အသာပြောပြလိုက် တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တွက်နည်းကိုတော့ သူတို့ကို ပြောမပြ မိတာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် လူတိုင်းလူတိုင်း မိမိရောက်ရှိဆဲ အသက်၊ ရောက်ရှိနေတဲ့ နှစ်ကာလမှ ပညာ၊ ကျန်းမာ၊ စီးပွား၊ လူမှု ကိစ္စများအတွက် အဆင်ပြေ ချောမောဖို့ ရှေးဟောင်းဗေဒင် ကျမ်းလာတွက်နည်းလေးကို တင်ပြရေးသားအပ်ပါတယ်။

သင်၏ ရောက်ရှိနေသော အသက်ကို တည်ပါ။

သင်၏ မွေးနံ့ပေါင်းပါ။

ပေါင်းပြီးလျှင် ၃နှင့် မြှောက်ပါ။

ထို့နောက် (၇)ဖြင့် စားပါ။ အကြွင်းသည် အဖြေ (ယတြာ)ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဖြေများကို အလွတ်သိထား၊ ရထားရင် သူများကို စိတ်တွက်နဲ့ အလွယ်အသာတွက်ပေး နိုင်ပါတယ်။

ဥပမာတွက်ပြပါမယ်။

အသက် ၅၃နှစ်ရောက်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးသားအတွက် ဘာယတြာချေရမလဲ သိချင်ရင် အောက်ပါအတိုင်းတွက်ပါ။

ယခုရောက်ရှိနေသော အသက် ၅၃ နှစ်

ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ + ၄

၅၇

ပေါင်းပြီး သုံးနှင့် မြှောက်

× ၃

ရလာသော ကိန်းဂဏန်းကို ၇

၁၇၁

ခုနစ်ဖြင့် စား

၁၄

၃၁

၂၈

၃

ကြွင်း

၃-ကြွင်းတဲ့အတွက် ဘာယတြာချေရမယ်ဆိုတာ အောက်မှာ အဖြေတွေ ပြောပြထားပါတယ်။

၁-ကြွင်းလျှင် ဆီမီးသက်စေ့ ဘုရားရှင်ကို လှူပါ။

၂-ကြွင်းလျှင် ဘုရားရှင်ကို ရွှေသက်န်းကပ်လှူပါ။

၃-ကြွင်းလျှင် မိရိုးဖလာ ဘိုးဘွားမိဘ ၁,သခဲတဲ့ နတ် ကို ပူဇော်ပါ။

၄-ကြွင်းလျှင် ငါး၊ ခရု သက်စေ့လွှတ်ပါ။ ရေရှင်လွှတ်ပါ။ ခရေပန်းလှူပါ။

၅-ကြွင်းလျှင် သံဃာတော်များကို ဆွမ်းလှူပါ။ ဆွမ်းကျွေး၊ တရားနာ၊ ဆွမ်းချိုင့်ပို့လှူ၊ ဆွမ်းလောင်းရပါမည်။

၆-ကြွင်းလျှင် ခရီးတုံ၊ ခရီးရှည် ယာယီ နေချင်ကြို ခရီးထွက်သွားပါ။

၇-ကြွင်းလျှင် ခေတ္တ ယာယီ တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ပြီး ပြောင်း၍ နေထိုင်ပါ။

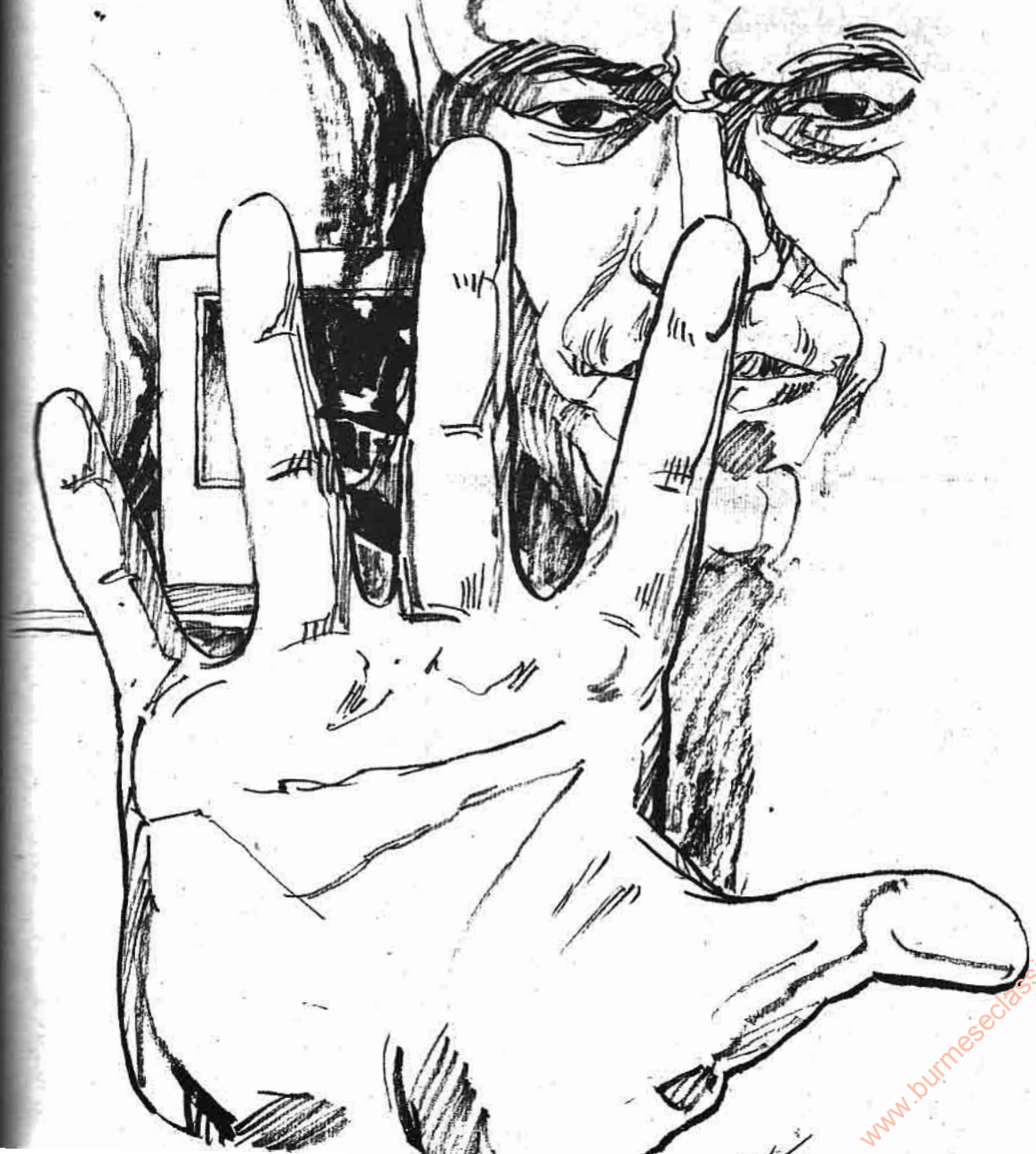
၈-...ဒီလောက်ဆို လူတိုင်း အလွယ်အသာ တွက်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဟင်းစားသာမက၊ ကွန်ချက်ပါ ပြုလုပ်တယ်ခင်ဗျာ။

လူစွမ်းမြင့် (နတ်မောက်)

ဟော့ဟော့ကြီး

< နှို င် န ယ ခ ဖ >

မိမိတို့အားဖြည့်စွာ
အားပေးသော
မိမိတို့

ဒီအိမ်ကြီးသို့ ပြောင်းခဲ့သည်မှာ လပင် မစွန်းသေးပေ။

ကျွန်မတို့မိသားစု အိမ်ငှားဖို့ လိုက်ရှာရင်း ဒီအိမ်ကြီးဆီသို့ ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ အိမ်ကြီးသာမက လမ်း၊ ရပ် ကွက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားတွေ ကိုပါ ကျွန်မ လေ့လာအကဲခတ်ပါ သည်။ ပြောစမှတ်မရှိအောင်ပဲ ကောင်း ပါသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ သွားရေး လာရေးကလည်း လွယ်ကူသည်။ မီးရထား၊ ကားနှင့်လည်း မနီးမဝေး။ ဈေးနှင့်ဆို တစ်ခေါ်လောက်သွားလျှင် ရောက်ပြီ။ ဒီထက်ကောင်းတာ မရှိနိုင် ဟု ကျွန်မ ထင်သည်။

နောက်တစ်ခု ဒီအိမ်ကြီးသည် ရပ်ကွက်တွင်းမှာ မဟုတ်။ ရပ်ကွက်နှင့် ဆို အလှမ်းဝေးသည်။ အရာရှိ အရာခံ များ ကိုယ့်ဝန်းကိုယ်ခြံဖြင့် စတိုင်ကျကျ နေကြသည့် နေရာမျိုး။ လူနေတိတ် ဆိတ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ခြံ ကိုယ်ပိုင်အိမ်များ ဖြစ်၍ ကိုယ်ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကိုယ်နေ ကြသည်။ တစ်ခြံနှင့် တစ်ခြံကူးခြင်း၊ လည်ခြင်း မရှိဘဲ နေသည်က များ၏။ ထို့ပြင် ခြံတွေက အကျယ်ကြီး။ ပေ ရှစ်ဆယ်ပတ်လည်ရှိသည်။ အိမ်များက များသောအားဖြင့် နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ တိုက်ခံနည်းသည်။ ပျဉ်ထောင်အိမ် နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ အိမ်နံရံများကို ကျွန်း ပျဉ်များ ကာထားသည်။ ထိုကျွန်းကို နှစ်စဉ်မပြတ် ရေနံချေးသုတ်လေ့ရှိ သည်။ ရေနံဝနေသောကြောင့်လည်း တစ်အိမ်လုံး နက်မှောင်လျက်ရှိသည်။ အမိုးမှာ ရှေးခေတ်က အသုံးပြုတတ် ကြသည့် အုတ်ကြွပ်မိုးဖြစ်သည်။ နီညို ရောင်သမ်းလျက်ရှိလေသည်။

အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် အစောင့်ဟုခေါ်သော အလုပ်သမားအိမ် ကလေးနှစ်လုံးယှဉ်ဆောက်ထားသည်။ ခပ်သေးသေး ခပ်နိမ့်နိမ့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ခပ်သေးသေးဖြစ်သော်လည်း အခိုင်အခံ တော့ ရှိသည်။ သစ်ဖြင့် ဆောက်သော အိမ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးကဲ့သို့ ရေနံချေး ဝအောင် သုတ်ထားသဖြင့် နှစ်နှင့် ချီ အောင် ခိုင်ခံ့မည်ဖြစ်ကြောင်း သက် သေပြသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်တွင် ဝဲ-ယာ နှစ်ခန်းခွဲထားသည်။ ဝဲဘက်၊ ယာဘက် နှစ်ခန်းစလုံး ဌာနီအောင် စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဝဲ-ယာ အခန်းနားတွင်လည်း မီးဖို၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ အပြည့်အစုံပါပြီးသားဖြစ် သည်။ အစကတည်းက ဌာနီ တမင်ဖွဲ့ ထားဟန်ရှိ၏။

ကျွန်မတို့က ခေါင်းရင်းအခြမ်း ကို ယူသည်။ ခြေရင်းအခြမ်းဘက်၌မူ အိမ်ငှားမရှိ။ အိမ်၏ အလယ်ရှိ လှေ ကားပေါ် တက်လာစဉ်ကပင် ကျွန်မ သတိထားကြည့်သည်။ တံခါးမှာ သော့ ခလောက်ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။

တစ်ဖက်ခန်းတွင် အိမ်ငှားမရှိ သည်ကိုပင် ကျွန်မ ကျေနပ်မိသေး သည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေရ သည်ကို သဘောကျသည်။ နားအေး ပါးအေးနေရသည်ကို ကျွန်မ နှစ်သက် သည်။

ကျွန်မ သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ပါ။ လွတ်လပ်ပြီး နားအေးပါးအေးရှိသဖြင့် ချက်ချင်းငှားဖြစ်သွားသည်။ တစ်လ ခုနစ်သောင်းဖြင့် ခြောက်လစာအပြည့် စာချုပ်သည်။ စာချုပ်ချုပ်ရင်း အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးကို မေးကြည့်မိသည်။ တစ်ဖက်ခန်းက အိမ်ငှားမရသေးလို့

လားဟု မေးတော့ အိမ်ရှင်က ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် စကားဖြတ်သွားလေသည်။

ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ့်အကြောင်းမဟုတ်သဖြင့် စကား ဆက်မနေတော့ပါပေ။

ကျွန်မတို့ မိသားစု ဤအိမ်ကြီး ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်မှာ ၁၀ ရက် ခန့်ရှိခဲ့လေပြီ။ မိသားစုဟု ဆိုသော် လည်း ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ အပြေး အလွှားရေတွက်ပါမှ သုံးယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၊ ကျွန်မ၏ သားနှင့် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း။ ဒီသုံးယောက်သာ ရှိလေသည်။

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းနာမည်မှာ “ကိုအောင်” ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်နှင့် ကျွန်မတို့မှာ ငယ်ပေါင်းမဟုတ်။ ကြီး ပေါင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ပထမ အိမ် ထောင်မှာ ကိုလှမြင့် ဖြစ်သည်။ ကိုလှ မြင့်နှင့် အိမ်ထောင်သက် (၁၀)နှစ်ခန့် သာ ပေါင်းခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ပေါင်းသည့် ၁၀ နှစ်ခန့်တွင် ကျွန်မတို့ သားတစ် ယောက်သာ ထွန်းကားခဲ့သည်။ သား မောင်လူသစ် ၈နှစ်သားခန့်ရှိ အရွယ် တွင် ကိုလှမြင့်မှာ နှလုံးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

ကျွန်မမှာ သားတစ်ယောက်နှင့် အတော် ကသိခဲ့သည်။ သား မောင်လူ သစ် ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ကျောင်းထား ရ၊ ကျူရှင်ဖိုးထုတ်ရ၊ စားဝတ်နေရေး အတွက် သုံးရနှင့် ရှိရှိသမျှ ကုန်တော့ သည်။ လက်ရှိ အိမ်ကလေးပါ ထူး လိုက်ရသောအခါတွင် ကျွန်မမှာ ကုန် ကောက်စရာပင် မရှိတော့ပြီ။ သားက လည်း လိမ္မာ၍ တော်သေးသည့် စက်မှုနှင့်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင် လုပ်သည်။ သူဝင်ငွေလစာငါးလေးဖြင့်

ကျွန်ရင်တက်ပြီး ပြင်ပ စာမေးပွဲဝင်မြေ သည်။

ကျွန်မမှာလည်း သားတစ်ကောင် ဖြင့် အခက်တွေ့နေချိန်တွင် ကိုအောင် နှင့် တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မုဆိုးမဘဝဖြင့် ၅နှစ်မျှ စောင့်စည်းခဲ့သော်လည်း ကိုအောင်နှင့် တွေ့သောအခါတွင် ကျွန်မ၏ စိတ်များ အရည်ပျော်သွားရ ပြန်၏။

ကိုအောင်က အပြောကောင်း၊ အချောကောင်း၊ အဆွယ်ကောင်း၍လား မပြောတတ်။ ကျွန်မ သူ့ချစ်ပိုက်ကွန် ထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ချေ။

ကျွန်မ တစ်ပင်လဲ၍ တစ်ပင်ထူ ခဲ့ရပါ၏။

ကျွန်မ အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ဖြစ် ခဲ့သော်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကံတောတာ က ဆိုးလှသည်ဟု မဆိုနိုင်။ ပထမ အိမ်ထောင်ဖြစ်သော ကိုလှမြင့်က ကျွန်မကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားခဲ့သလို၊ ယခု ဒုတိယ ကိုအောင်မှာလည်း မဆိုးပါ။ ကိုလှမြင့်လို ပညာဓာတ်ခံမရှိ သော်ငြားလည်း ကိုယ်စွမ်းအားဖြင့် ရှာဖွေကျွေးမွေးရာပါသည်။

ကိုအောင်သည် ည ၈နာရီ၊ ၉နာရီအထိ အလုပ်လုပ်သည်။ ကျွန်မ က ဒီအထိ မနေဖို့၊ ညနေ ၆နာရီ လောက်ဆို အလုပ်သိမ်းဖို့၊ ကျန်းမာ ရေး ဂရုစိုက်ဖို့ တဖွဖွ သတိပေးသည်။

ကိုအောင်စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်မ လေးစားသည်။ သားတစ်ယောက်မိခင် မုဆိုးမကို ရထားပေးမယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သိမ်ငယ်သည်ဟု မထင်။ လူပျို လူလွတ်ဖြစ်ပါလျက် ဒီလို မုဆိုးမ ကလေးတစ်ယောက်ပါတဲ့သူ့ကိုမှ ယူ ရပါမလားဟု အများက ဝိုင်း၍ စူးကြ နောက်ကြသည်ကိုပင် ကိုအောင်က အပြီးမပျက်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ခဲ့သည်။

ကျွန်မပင်လျှင် သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ ဪ... သူ့ အချစ်ကို ငါ လက်ခံခဲ့မိတာ ငါ့အမှား ပဲ။ သူ့ကို သိမ်ငယ်အောင် လုပ်ခဲ့သလို ပါပဲလားဟု ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ် ရသေးသည်။

သို့သော် ကိုအောင်ကတော့ ဘာမျှမဖြစ်သလို၊ ဘာအတွက်ကိုမျှ ဆုံးရှုံးသလို မထင်ခဲ့ပါချေ။ ကျွန်မ အတွက်ကိုသာ ရှေ့တန်းတင် စဉ်းစား ပြီး ဦးစားပေးလေ့ရှိသည်။ ကိုအောင် လူကြီးဆန်သဖြင့်လည်း သားကပင် ကိုအောင်အပေါ်၌ လေးလေးစားစားရှိ သည်ကို ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။

ကျွန်မက ကိုအောင်ကို အလုပ် ချိန် ခပ်လျော့လျော့လုပ်ကိုင်ပြီး ကျန်းမာရေး မထိခိုက်စေဖို့ သတိပေး တိုင်း...

“ကို ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မစိုး ရိမ်ပါနဲ့။ အခုလို အရွယ်ရှိတုန်း လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်တုန်း စီးပွားရှာရမှာပေါ့။ အရွယ် လွန်မှ စီးပွားရှာရတဲ့ ဘာဖြစ်တော့မလဲ။ ပြီးတော့ သားရဲ့ ပညာရေးက ရှိသေး တယ်။ သူ့ပညာရေးပြီးဆုံးအောင် မြေ တောင်မြှောက်ပေးရဦးမယ်လေ”

ဒီနေ့လည်း ကိုအောင်ရော သားကပါ မှာသွားသည်။

အပြန်မှာ နည်းနည်းမိုးချုပ်မည်၊ အလုပ်အရေးကြီးသည်ဟု ပြောခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်မလည်း သူတို့မှာသွားကြ သဖြင့် စိတ်အေးလက်အေးဖြစ်သွား၏။

တစ်နေ့ကုန်ပင် ကျွန်မမှာ မနား အားပါ။ သားချွတ်ထားခဲ့သော အဝတ် အစားများ ကိုအောင်အင်္ကျီ လုံချည် များကို လျှော်ဖွပ်သည်။ နေလှန်းသည်။ ခြောက်သွေ့သောအခါ မီးပူတိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ကိုအောင်အဝတ်အစားတွေကို မီရိုထဲ သတ်သတ်ထည့်၊ သားအဝတ် များကိုလည်း မီရို၏ အောက်ဆုံးအဆင့် တွင် အသေအချာခွဲ၍ထည့်ထားလိုက် သည်။

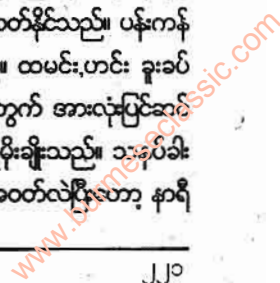
ကိစ္စအားလုံးပြီးလျှင် ညစာ အတွက် မီးဖိုဆောင်ဝင်သည်။ မနက် က သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထမင်း ချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်သည့် ကြက်သား ဟင်းကျန်အိုးကို ယူကြည့်သည်။ ဟင်း လက်ကျန် နည်းသဖြင့် အာလူးနှင့် ရောရန် ကျွန်မ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ဆွဲခြင်းထဲက အာလူးကို ယူပြီး အခွံ သင်ဖို့ ဇလုံထဲသို့ ထည့်ထားလိုက် သည်။

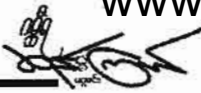
ပြီးမှ ထမင်းတစ်အိုးကောက် တည်သည်။ ထမင်းအိုးတည်ပြီးမှ အာ လူး အခွံသင်၏။ ရေဆေးပြီး ကြက် သားအိုးထဲထည့်ကာ လုံးချက် ချက် မည်ဟု တွက်ထားလိုက်သည်။

တို့စရာက မနေ့က ဝယ်ခဲ့သည့် သရက်သီးစိမ်းများ ရှိသေးသည်။ ကိုအောင်က အတို့အမြှုပ်ကြိုက်၏။ ဟင်းချိုသောက်ကလေးတစ်ခွက် စီမံ ထားမည်။ သားအမိ သားအဖ သုံး ယောက်အတွက် ဒီထမင်းပွဲကလေးနှင့် ဆို လုံလောက်ပြီဟု ကျွန်မ တွေး၏။

အိမ်ရှင်မဖြစ်ရသည်မှာ မလွယ် ပါ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှုကိစ္စက များလှသည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေး၊ လျှော်ရေးဖွပ်ရေးကား မဆုံးနိုင်အောင် ရှိသည်။ နားရသည်အချိန်ဟူ၍ မရှိ။

ယခုလည်း ညနေ ၆နာရီခန့်မှ ကျွန်မ လက်စသတ်နိုင်သည်။ ပန်းကန် တွေ ဆေးသည်။ ထမင်းဟင်း ခူးခပ် သည်။ ညစာအတွက် အားလုံးပြင်ဆင် ပြီးမှ ကျွန်မ ရေစိုးချိုးသည်။ သုံးနပ်ခါး လူး ခေါင်းပြီး အဝတ်လဲပြီးလာ နာရီ

ကြည့်မိသည်။ ဂန္ဓာရိန္ဒြီ။

သူတို့ ပြန်မရောက်ခင် ခေတ္တ အနားယူလိုက်ဦးမည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ကျွန်မ ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ကျောဆန့်ထိုင်နေလျက် ဗွီဒီယိုဇာတ်ကား ကြည့်နေလိုက်သည်။ အောက်စက်အခွေထဲမှ ဇာတ်ကောင်များသည် အပေါ်စက် ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ပီပြင်စွာ လှုပ်ရှားနေ၏။

မြန်မာဗွီဒီယိုဇာတ်ကားဖြစ်သည့် သားက သရဲတစ္ဆေဇာတ်လမ်းတွေကို ကြိုက်သည်။ သူ့အခွေတားလာရင် ထိုဇာတ်လမ်းမျိုးသာ ဂုဏ်သည်။ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့်အခန်းများကို ကြည့်ပြီး သဘောကျ၏။

“အမေ...သရဲခြောက်တဲ့အခန်းကလည်း အတော်ရယ်ရတယ်။ ကြောက်စရာမကောင်းဘူးနော်”

သရဲခြောက်သည့် အခန်းများကို သားက ရယ်စရာ သဘောထားသည်။ ကြောက်စိတ်မရှိသည့် သားကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ သဘောကျသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း တစ္ဆေသရဲကို မကြောက်တတ်။ အခြောက်အလှန့်လည်း တစ်ခါမျှ မခံခဲ့ရသဖြင့် တစ္ဆေသရဲ နာနာတာထိုသည်ဟူသော စကားကို လက်မခံချင်ပေ။

ကျွန်မ မကြောက်တတ်သလို သားကလည်း မကြောက်တတ်သည်ကို သိရသဖြင့် အင်မတန် ဝမ်းသာမိသည်။ သားသည် ငယ်စဉ် သိတတ်ခါစအချိန်မှစပြီး “အမေ သားကို ဂျာနယ်တည်းပေးဦး သားကို အိမ်သာလိုက်ပို့ပေးဦး”ဟု တစ်ခါမှ နှိုးဖူးသည်ဟူ၍ မရှိ။ သူ့ဘာသာသူ အပေါ့အပါးသွားသည်။

ပြန်အိပ်သည်။ သားက ဒီလို သတ္တိမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းဆီသို့ အာရုံရောက်သွားပြန်သည်။ ဗွီဒီယိုအခွေ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ လူသတ်သမားက အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် သရဲမ ဖြစ်နေသည်။ သရဲမသည် ထိုလူသတ်သမားနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်သည်။ လူသတ်သမားကို ကလဲစားချေရန်ဖြစ်သည်။

လူသူရှင်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေပါက သရဲမသည် လူသတ်သမား၏ လည်မျိုကို ညှစ်သတ်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ကိုင်တွယ်၍မရအောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ကျွန်မသည် ထိုဇာတ်လမ်းကို ကြည့်ရင်း တစ်နေကုန် အိမ်မှကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ မှေးခန်းဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်မ လှစ်ခနဲ ပျော်သွား၏။ အဘယ်မျှ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ ကျွန်မရင်ဘတ်ကို ဘုတ်ခနဲ ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မ လန့်နိုးသွားသည်။

ကျွန်မ ကမန်းကတန်း မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မကို မိုး၍ ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်လုံးပြာပြာ သွားပြာပြာနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး၌လည်း အမွှေးအမျှင်များ ထူထပ်လျက်ရှိသည့်သူက ကျွန်မကို မကျေနပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မ ချက်ချင်း လူးလဲထရင်း

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲ”ဟု စွပ်အော်မေးလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း စိမ့်ခနဲ အေးသွားသည်။ ကျောထဲမှာလည်း စိမ့်နေသည်။

လူတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်နေသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြောက်လန့်ခဲ့ဘူးသော ကျွန်မအဖို့ ဒီတစ်သက် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ကြောက်သွားမိရပါသည်။

ကျွန်မ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သံကြောင့်လား မပြောတတ်။ ထိုလူသည် အရိပ်သဏ္ဌာန်အသွင်ပြောင်းသွားကာ မီးဖိုချောင်ဘက်ဆီသို့ လေထဲလွင့်သွားသလို တဖြည်းဖြည်းရွေလွှားသွားသည်။

ထိုအခိုက် ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားထဲမှ လက်မည်းကြီး၏ အော်သံထွက်လာသဖြင့် ကျွန်မ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိသည်။ ဗွီဒီယိုဇာတ်ကားထဲမှ လက်မည်းကြီးသည် တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှ အပြင်ဘက်သို့ အန်ထွက်လာသည်ကို ကျွန်မမျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်လိုက်ရလေသည်။

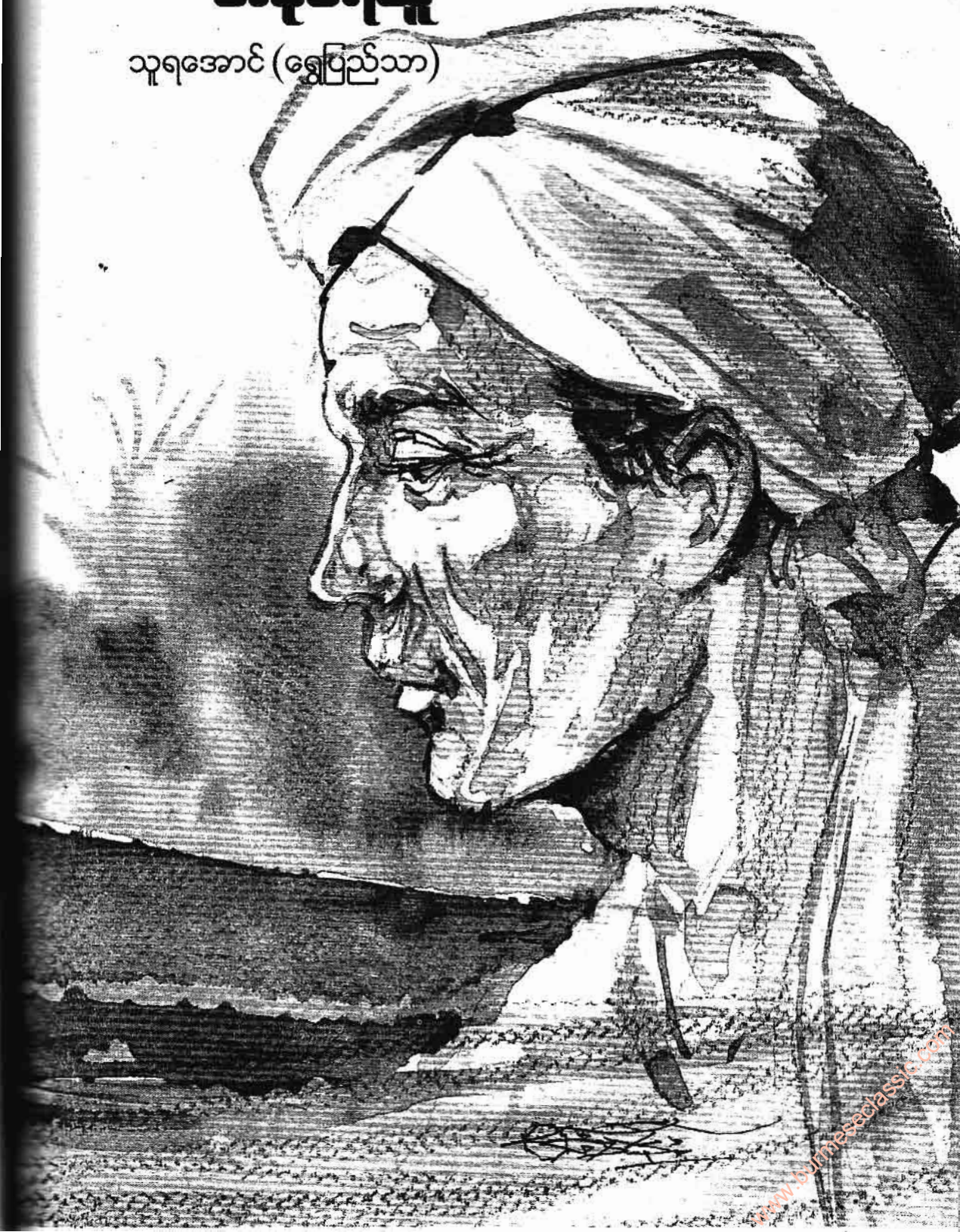
ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ချွေးစေးတွေ ပြန်လျက် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပါတော့သည်။

မောင်မောင်ကြီး

(လှိုင်နယ်ခြေ)

မစ္စရိယကို အနိုင်ရသူ

သုရအောင် (ရွှေပြည်သာ)

ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုတွင် အလှူဒါနပြုရာ၌ စေတနာ သဒ္ဓါအရာမှာ ထက်သန်မှု တူညီကြ၏။ သို့သော်လည်း အလှူဒါနပြုရာတွင် လှူဖွယ်ပစ္စည်းအနည်းအများအပေါ်၌ ဇနီးနှင့် သမီးများက အယူအဆတစ်မျိုး၊ ကျွန်ုပ်အယူအဆ က တစ်မျိုး၊ မတူ ကွဲပြားမှုရှိနေ၏။ ဇနီးသည်နှင့် သားသမီး က အလှူဒါနပြုရာတွင် လှူဖွယ်ပစ္စည်းနည်းနေလျှင် မလှူ ချင်။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများများရှိမှ လှူချင်သည်။ ကျွန်ုပ်ကမူ လှူဖွယ်ဝတ္ထုနည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ မိမိတွင် အခြေအနေပေးသမျှ စွမ်းနိုင်သမျှကို လှူဖြစ်အောင် ပေးလှူ ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ရပ်ကွက်တွင် မဟာ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်ရန်အတွက် ဓမ္မာရုံ၌ အလှူခံ စခန်းဖွင့်ကာ အလှူခံလျက်ရှိသည်။ လကုန်ပိုင်းအချိန်ဖြစ် နေသဖြင့် လီစာနည်း ဝန်ထမ်းဖြစ်သော အကျွန်ုပ်အဖို့ ငွေကြေးအခြေအနေက ကျပ်တည်းနေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဇနီး သည်အား ပဋ္ဌာန်းပွဲအတွက် အလှူငွေ ငါးရာကျပ်သွားထည့် ဖို့ ပြောသောအခါ...

“သူများတွေက နှစ်ထောင် သုံးထောင်ထည့်လှူနေ တာ။ ကျွန်မတို့က ငါးရာကျပ်ဆိုတော့ ရှက်စရာကြီး မလှူ ချင်ပါဘူး။”

ဟု ဆိုသည်။

“အဖြင့်လည်း သားငယ် မောင်ထူးကို အလှူငွေထည့် ခိုင်းလိုက်ကွာ”

ထိုအခါ သားဖြစ်သူ မောင်ထူးက...

“ဖေဖေ...သားလည်း ငါးရာတည်းဆိုတော့ မလှူ ချင်ဘူး။ သူများတွေက နှစ်ထောင် သုံးထောင်လှူနေတာ။ သားတို့ သိက္ခာကျတာပေါ့”

ဟု ငြင်းဆိုပြန်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း အလှူငွေ ထည့်ခြင်းကိစ္စကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်၍သာ နေလိုက် သည်။

လဆန်းရက်တစ်ရက် ကမ္ဘာအေး၊ ရေကူးရှိ ပဋ္ဌာန်း ဗောဓိကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်လျက်ရှိသော ဆရာတော် ဦးအာဇ္ဈောက (စာရေးဆရာ သိန်းထွန်းလတ်) အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာတော်နှင့် တွေ့ဆုံ

ခိုက်တွင် အလှူဒါနပြုရာတွင် လှူဖွယ်ဝတ္ထုနည်းခြင်း၊ များ ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျိုးသက်ရောက်မှု မေးမြန်းလျှောက် ထားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆရာတော်က အလှူဒါနပြုရာတွင် အလှူ ရှင်၏ စေတနာသဒ္ဓါပြည့်စုံမှု၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်၊ လှူဖွယ် ဝတ္ထုစင်ကြယ်မှု စသည်တို့ကို အသေးစိတ် မိန့်ကြားပေး ခဲ့ပါသည်။

အထူးအားဖြင့် ဓါနကုသိုလ်များ ပြုလုပ်ရာတွင် ညောင်စေ့လောက် လှူစေကာမူ၊ ညောင်ပင်ကြီးလောက် အကျိုးတရားဖြစ်ပွားအောင် ပြုလုပ်တတ်ရန် အရေးကြီးပါ သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဟောကြားလမ်းညွှန်ထားသည့်အတိုင်း လိုက်နာပြုလုပ်နိုင်ပါက အကျိုးကြီးမားသော ကုသိုလ်ဓါန မျိုး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် “ပုဗ္ဗေဝ ဓါနာ သုမနော” ဟု ဟောကြားထားသည့်အတိုင်း မလှူမီရှေ့အဖို့ အကုသိုလ် အညစ်အကြေးကင်းစင်ပြီး ဘဝဆက်တိုင်း ကောင်းကျိုးပေး မည့် အလှူကြီးကို လှူရတော့မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည့် ပုဗ္ဗစေတနာစင်ကြယ်ခြင်း ရှိရမည်။

“ငါသည် အနှစ်သာရမရှိသော ပစ္စည်းဝတ္ထုမှ အနှစ် သာရရှိသော ကုသိုလ်မျိုးစေ့ကို ထုတ်ယူနေပါတကား” ဟု လှူဆဲကာလ၌ စိတ်ကြည်လင်စွာဖြင့် မုဉ္ဇူစေတနာလည်း စင်ကြယ်ရခြင်း၊ ပေးလှူပြီးနောက်ပိုင်း၌လည်း အကုသိုလ် အညစ်အကြေးများ မရောယှက်ဘဲ ငါ့အလှူကြီး အထ မြောက် အောင်မြင်သွားပြီဟု အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် အမှတ် ရကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသည့် အဟုစေတနာလည်း စင်ကြယ်ခြင်း စသည့် စေတနာသုံးတန် ညီညွတ်ပြည့်စုံရ မည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့ စေတနာသုံးတန်လုံး အကုသိုလ်မရှိဘဲ ဖြူစင်သန့်ရှင်းအောင် လှူဒါနနိုင်ပါက ကြီးကျယ်သော အကျိုးကို ရရှိနိုင်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် အနည်းငယ်မျှ လှူဒါနသော်လည်း အလှူခံ မြင့်မြတ်ပါက ကြီးကျယ်သော အကျိုးပေးနိုင်ပုံကို သာကေဆောင်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော် က “စူဠကေသာဋက” ပုထိုးကြီးနှင့် ဇနီးတို့ ရှိခဲ့ကြ၏။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလုံး၌ ခါးဝတ် လုံချည်တစ်ထည်စီ ရှိ၍ သော်လည်း အပေါ်ရံစုလျား ပုဆိုးမှာ တစ်ထည်တည်း ရှိသောကြောင့် “ကေသာဋက” ဟု အမည်တွင်ခြင်းဖြစ် သည်။ (ကေ-တစ်ထည်သော + သာဋက-အပေါ်ရံ ပုဆိုး)

အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ကြသည့်အခါ အပေါ်ရိပါမှ ထွက်နိုင် ကြသဖြင့် ကေသာငှက် ပုဏ္ဏားဇနီးမောင်နှံတို့မှာ တစ် ယောက် တစ်လှည့်စီ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ကြရသည်။ ထို ကြောင့် ပုဏ္ဏားမကြီးက နေအခါတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တရားတော်များကို သွားရောက်နာကြား၍ ပုဏ္ဏားကြီးက ညအခါမှသာ သွားရောက် တရားနာယူရသည်။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာယူနေစဉ် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု လုံး ပီတိဓာတ်များ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အား အပေါ်ရိ ပုဆိုးလှူဒါန်းလိုသော သဒ္ဓါစိတ်ဖြစ် ပေါ်လာသည်။ သို့သော် “ဒီအပေါ်ရိ ပုဆိုးကို လှူလိုက်ရင် တိုဝနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် အပြင်ထွက်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ် ဘူး” ဟု ပုဆိုး မလှူလိုမှ မစ္ဆရိယစိတ် အကြိမ်တစ်ထောင် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လှူဒါန်းလိုသော သဒ္ဓါစိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။ ထိုစဉ်ကာလမှာပင် မလှူလိုသော မစ္ဆရိယ စိတ်က ထပ်မံပြီး ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။

ဤကဲ့သို့ လှူချင်သောစိတ်နှင့် မလှူချင်သောစိတ်တို့ မှာ ဇွန်တွဲ လွန်ခဲ့ပြန်နေလေ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးခမျာ ချီတံချီတံ ဖြင့် ညဉ့်ဦးယံနှင့် သန်းခေါင်ယံတို့တွင် မလှူချင်သော မစ္ဆရိယရန်သူအား ပြင်းထန်စွာ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေရ လေသည်။

“လိုချင်တစ်မက်တဲ့ လောဘနဲ့ သူတစ်ပါးကို မရစေ ချင်တဲ့ မစ္ဆရိယတရားဆိုးနှစ်ပါးကြောင့် ငါဟာ အတိတ်က ဒီနမပြုခဲ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ အခုလို ဆင်းရဲနေရတာ။ အခုလည်း လောဘနဲ့ မစ္ဆရိယကို အနိုင်ပေးပြီး ဒီနမပြုခဲ့ ဘူးဆိုရင် နောင်ဘဝတွေမှာ ဒီထက်ပိုပြီး ဆင်းရဲဖို့ပဲ ရှိ တယ်” ဟု စဉ်းစားဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်၍ အပေါ်ရိ ပုဆိုးကို မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ထားရှိ လှူဒါန်းပြီးသော် “ဒီတံမေ-ဒီတံမေ-ဒီတံမေ” “ငါအောင်ပြီး-ငါအောင်ပြီး-ငါ အောင်ပြီး” ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် ထိုက်လေ၏။

ထိုအော်သံကို တရားနာယူနေသော ပဿနဒီ ကောသလမင်းကြီးက ကြားသိသွားခဲ့ရာ၊ မင်းချင်းတို့အား ခေါ်မေးလေ့လာခိုင်းပြီး ကေသာငှက် ပုဏ္ဏားကြီးအား ရှေ့တော် သို့ ဝင်ရောက်ခစားစေခဲ့သည်။

“သင်လို ဆင်းရဲသားက ဘယ်သူ့ကို အောင်နိုင်လို့ ဒီအောင်ပြီး ဟစ်ကြွေးနေရတာလဲ”

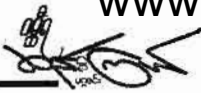

ဟု မင်းကြီးက မေးလေသော်...

“မှန်လှပါ ဘုရား။ အရှင်မင်းကြီးတို့ ဗဟိဒ္ဓမှာ တိုက် တဲ့ တိုက်ပွဲဆိုတာ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အားကောင်း ကောင်းနဲ့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းရင် နိုင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အဓမ္မတိုက်ပွဲက တော့ အောင်နိုင်ဖို့ အလွန်ခက်ခဲပါတယ်။ ဘဝများစွာက ပါလာတဲ့ လောဘနဲ့ မစ္ဆရိယကို ကျွန်တော်မျိုး အရုံးပေးခဲ့ ရတဲ့ ဘဝပေါင်း များလှပါပြီ။ တစ်ညလုံး တိုက်ခဲ့ရတာ။ မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ အလောဘနဲ့ သဒ္ဓါစိတ်က အနိုင်ရသွား လို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှ တစ်ထည်တည်းသာ ရှိတဲ့ အပေါ်ရိ ပုဆိုးကို ဘုရားရှင်အား ကပ်လှူနိုင်ခဲ့တယ်။

ပေါများ ကြွယ်ဝတဲ့ အရှင်မင်းကြီးတို့အတွက် ဒီ အဝတ်စဟာ ဘာမှမပြောပလောက်ပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုး အတွက်ကတော့ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ စွန့်စားခန်းကြီးပါ ပဲ။ လောဘနဲ့ မစ္ဆရိယကို ပထမဆုံး အောင်မြင်တာဖြစ်လို့ ဇိတ်မေ-ငါအောင်ပြီးလို့ အားရဝမ်းသာ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ် ကြွေးမိတာပါ အရှင်မင်းကြီး”

ထိုအခါ ကောသလမင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားကြီးအား လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ကြည့်ညှိလေးစားသွားသဖြင့် အကောင်း ဆုံး ဝတ်စုံတစ်စုံကို ပုဏ္ဏားကြီးအား ချက်ချင်းပင် ဆုချ လိုက်လေ၏။ အလောဘစိတ်က အနိုင်ရထားသော အာရိန် ကား ပြင်းထန်နေဆဲဖြစ်သည့် ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဆုချလာ သော ဝတ်စုံအား ဘုရားရှင်ထံ လှူဒါန်းပြန်လေ၏။

မင်းကြီးက နောက်ထပ် နှစ်ဆတိုး၍ ဝတ်စုံနှစ်စုံကို ဆုချပြန်လေ၏။ ထိုဝတ်စုံကိုလည်း ဘုရားရှင်ထံ လှူဒါန်းပြန်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မင်းကြီးက ဝတ်စုံ လေးစုံ၊ ရှစ်စုံ၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်စုံ၊ သုံးဆယ့်နှစ်စုံထိ ဆုချလာသောအခါ ပုဏ္ဏားကြီးက စဉ်းစားဆင်ခြင်လာ၏။

“ဘုရင်ကြီးက ဆက်ပေးနေမုန်းသိလို့ သူ မယူဘဲ ရတိုင်း ရတိုင်း ဘုရားရှင်ကို လှူပစ်နေတာဟု ဘေးလူတွေက ပြောစရာဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု တွေးပြီး ဝတ်စုံနှစ်စုံကိုသာ ယူထားပြီး ကျန်ဝတ်စုံ သုံးဆယ်ကို ဘုရားရှင်အား လှူဒါန်းလိုက်၏။

ထိုနောက်မှာတော့ ကောသလမင်းကြီးက ပုဏ္ဏားကြီးအား ပုဆိုး ဆုချရသည်ကို အားရခြင်းမရှိသဖြင့် နန်းတော်မှ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်တန်သော ကမ္မလာနှစ်ထည်ကို ယူစေပြီး ဆုချပြန်လေ၏။ ပုဏ္ဏားကြီးသည် ကမ္မလာတစ်ထည်ကို ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်း ဘုရားရှင် ကျိန်းစက်တော်မူရာ အိပ်ရာ၏ အထက်ဘက်တွင် မျက်နှာကြက်လုပ်၍ လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ကျန်တစ်ထည်ကိုမူ မိမိအိမ်၌ ဆွမ်းအမြဲ ဘုဉ်းပေးသော ရဟန်း၏ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာနေရာအထက်တွင် မျက်နှာကြက်အဖြစ် လှူဒါန်း၏။

ဤအကြောင်းကို မင်းကြီး ကြားသိရသောအခါ “ဒီပုဏ္ဏားကြီးဟာ ငါ ကြည်ညိုရာ၌သာ ကြည်ညိုဘိ၏” ဟု ဆို၍ ဆင်လေးစီး၊ မြင်းလေးစီး၊ အသပြာ လေးထောင်၊ အစွန်ထွက် ရွာကြီးလေးရွာ၊ ဇနီးမယား လေးယောက်၊ ကျွန်မိန်းမ လေးယောက်၊ ကျွန်ယောက်ျား လေးယောက်တို့ကို သံဗုတတက္ကဆုတော်အဖြစ် ပုဏ္ဏားကြီးအား ပေးလေ၏။

ဧကသာဓက ပုဏ္ဏားကြီး၏ ဒါနအကျိုးကား ယခုမျက်မှောက်ကာလ၌ပင် လက်ငင်းချက်ချင်း ခံစားရပြီဖြစ်၏။ ကောသလမင်းကြီး၏ လေးနုနုလီ (၂၈)မျိုးသောဆုကို ရရှိပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာသောဘဝကို ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ပုဏ္ဏားကြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာသွားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရဟန်းတော်များ စုဝေးပြောဆိုနေစဉ် ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူရာ အကြောင်းကို လျှောက်ထားမေးမြန်းကြသည့်အတွက် ဘုရားရှင်က မိန့်တော်မူသည်မှာ -

“ချစ်သားတို့...ဧကသာဓက ရရှိသော ချမ်းသာမှုမှာ နည်းပါးသွားခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ညဉ့်ဦးယံမှာသာ ငါဘုရားထံ လှူမိခဲ့လျှင် ၁၆ခုနစ်လီ (၁၁၂)မျိုးသောဆုကို

ရရှိမည်။ အကယ်၍ သန်းခေါင်ယံမှာသာ ငါဘုရားထံ လှူမိခဲ့လျှင် ရှစ်ခုနစ်လီ (၅၆)မျိုးသောဆုကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။ ယခုသော်ကား ကောင်းမှုကို ဖြည်းဖြည်းပြသောအနေဖြင့် ဖိုးလင်းမှ ပြသောကြောင့် လေးခုနစ်လီ (၂၈)မျိုးသောဆုကို ကျေနပ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်”

ထို့ကြောင့် အလှူဒါနပြုရာတွင် သဒ္ဓါတရား၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထု၊ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဤသုံးချက် ညီညွတ်လျှင် ချက်ချင်း လှူဒါန်းရမည်ဖြစ်သည်။ ကာလရွှေ့ဆိုင်း အချိန်ဆွဲနေပါက အလှူဒါနပြုခြင်း ပျက်စီးသွားတတ်သလို၊ ဒါနမှ လျော့နည်းသွားတတ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိစားသုံးမည့် ပန်းကန်မှ တစ်ဝက်မျှကို အဘယ်ကြောင့် မပေးနိုင်အံ့နည်း။ ဥစ္စာပစ္စည်းရှိရာ လှူမည်ဆိုခြင်းသည် လူမိုက်တို့၏ စကားတည်း။ ရှိသည့်အထဲမှ တတ်နိုင်သမျှ ဖဲ့၍လှူဒါန်းရမည်။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းနည်း၍ ဆင်းရဲခြင်းမဟုတ်။ အလှူဒါနမပြု၍ ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်၏။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းအနည်းအများသည် ပဓာနမဟုတ်။ လှူဒါန်းတတ်ဖို့သာ အဓိကဖြစ်၏။ ဒါနများများပြုလျှင် များများချမ်းသာမည်။ ဒါနပြုတတ်ဖို့ အရေးကြီး၏။

အလှူဒါနပြုရာတွင် သဒ္ဓါတရားလည်း ထက်သန်စေတနာလည်း မှန်ကန်ညီညွတ်၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်းလည်း စင်ကြယ်၊ အနှောင့်အယှက်လည်း မဝင်၊ လျင်လျင်မြန်မြန် ဒါနပြုပါက ကြီးကျယ်သော အကျိုးများကို ဧကန်ရရှိမည် ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြရပေသည်။

သူရအောင် (ရွှေပြည်သာ)

ကျမ်းကိုး

- ဓမ္မပဒအတွဲ (၁) (သာသနာရေးဦးစီးဌာန)

တနင်္လာနံ ငွေကံပွင့်၍ လာဘ်လာဘ ဝင်စေသော ယတြာ

အောင်ကောင်းမြ (သာကောတ)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ တာမွေ-ကျောက်မြောင်း ဘက်မှ ဈေးရောင်းနေသော ညီအစ်မနှစ်ဦးရောက်လာကြ သည်။ သူတို့သည် တာမွေဈေးထဲတွင် အထည်မျိုးစုံ ရောင်းချနေကြသူများဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် ဂန္တီပညာရပ် နှင့် ဗေဒပညာပေးခြင်းတို့ကို ဝိသနာပါကြသည်။ အပတ် ဧည့်ထုတ် နေလ၊ မနောမယဂျာနယ်တို့ကို ဝယ်ဖတ်ကြ သည်။ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများကို ငှားဖတ်သည်။ ဂန္တီရ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းပါ ယတြာ၊ အစီအရင်၊ အဆောင်ပုံတွေကို ထုတ်တွေ့ ဆောင်ရွက်ကြသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုသည်မှာ အတက်အကျရှိသည်။ အရောင်းအဝယ်ကောင်းချိန်၊ အရောင်းပါးချိန်ဆိုတာလည်း ရှိသည်။ ကုန်ပစ္စည်းအနေအထားပေါ်မှာလည်း မူတည်သည်။ စားသောက်ကုန်ကတော့ နေ့စဉ် မဝယ်မဖြစ် ဝယ်ကြရ မစားမဖြစ် စားနေကြရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဝတ် အထည် အလှကုန်ပစ္စည်းများကတော့ အမြဲတမ်း ရောင်း ထယ် မကောင်းနိုင်ပါ။ ယခုလို ခေတ်ကာလမှာ စားဝတ်နေ နေတွင် စားရေးကိုသာ ဦးစားပေးနေကြရသည်။

ညီမဖြစ်သူ မငယ်မှ...

“ဆရာ... အခုတစ်လော ဈေးရောင်းမကောင်းဖြစ်

နေတယ်။ ဆိုင်မှာလည်း အရွက်အညွန့်တွေ လှူထားတာ ပဲ။ ပြီးတော့ ဂါထာတွေလည်း ရွတ်ဆိုရတာ အာတောင် ညောင်းလာပြီ။ တစ်ခါတလေ ဈေးဦးတောင် မပေါက်ဖြစ် နေတယ်”

ဟု ဆိုပါသည်။

လူအများစုသည် ငွေကို ခုံမင်ကြသည်။ စာရေးသူ၏ မိခင်မှ “ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်”ဟု ပြောဖူးသည်။ ကလေးငယ်မှအစ အသက်အရွယ်ကြီး အဘိုးအဘွား အရွယ်အထိ ငွေကို နှစ်သက်သည်။ ဘာမှမသုံးနိုင်ဘဲ လက် ထဲမှာ၊ အိတ်ထဲမှာ ငွေထည့်ထားရလျှင် စိတ်ပျော်ရွှင်နေကြ သည်။

စာရေးသူမှ...

“ကျွန်တော်တို့ ဗေဒင်ဆရာတွေလည်း လူဝင်နည်း နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဈေးဦးတောင် မပေါက်ဘူး။ စုထား တဲ့ ငွေပဲ ထိုင်စားနေရတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဈေးရောင်းကောင်းပြီး ငွေဝင် လာဘ်ဝင်မှ ဖြစ်မယ် ဆရာ။ တစ်လ တစ်လ ဆိုင်လခ၊ စည်ပင်စရိတ်၊ ကားခ၊ အလုပ်သမားခ၊ ရေဖိုး အကုန်အကျတွေ များတယ်။ ငွေ

မဝင်ရင် အရင်းပြတ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ငွေဝင်ကောင်းပြီး ကံပွင့် လာဘ်ပွင့်စေမယ် အစီအရင်ပေးပါမယ်။ လုပ်တာကတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ရမယ်။ အိမ်မှာ ပြုလုပ်လိုရတယ်”

ဟု ပြောပြီး သစ်တံခါးဆရာတော် ချီးမြှင့်ထားသော တနင်္လာနံ ငွေကံပိတ်၍ စိတ်ညစ်နေသော သူတို့အတွက် ငွေကံပွင့်နည်း နိဿရည်းကို ရေးပေးလိုက်ပါ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာတော့ ရေဘေးကူညီရေးအဖွဲ့မှ စောငါ၊ ခြင်ထောင်၊ အဝတ်အစည်းများ ဝယ်ခဲ့သဖြင့် သိန်းနဲ့ ချီ၍ ဝင်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

တနင်္လာနံ ငွေကံပွင့်လိုသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် တနင်္လာနံ နံနက် ၁၀ နာရီ ၁၀မိနစ်ချိန်မှစ၍ မည်သည့်နေ့သားသမီးမဆို မိမိ၏ အိမ်တွင် လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ တနင်္လာထောင့် တွင်သော် လည်းကောင်း အလှူဒါနပြုလုပ်ရပါမည်။

လှူဒါန်းရမည့် ပစ္စည်းများမှာ ပဲကပ်ကြော် (၁၀)ခု၊ ကံကော် (၅)ညွန့်၊ ကန်စွန်း (၁၅)ညွန့်၊ ကပ်လှူပူဇော်ပြီး ဆွမ်းတော်ကပ်၊ ဆီမီးကပ်၊ ပန်းကပ်ပြီး ငါးပါးသီလခံယူ ဆောက်တည်ကာ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး ဝင့်ကြွေးချေပြီး ကန်တော့၍ မိမိဘုရားရှိခိုးနေကျ ဘုရားဂုဏ်တော်ဂါထာဖြင့် ရွတ်ဆို ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ပါ။ သစ်သီးတစ်မျိုးမျိုး(၁၀)စိပ်၊ ဆီမီး (၅)တိုင်၊ သောက်တော်ရေ (၅)ခွက် ထည့်လှူရမည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုးပြီး အရဟံသိဒ္ဓိဘဂဝါအောင်ကို ပုတီး (၁၀)ပတ်စိပ်ပါ။ စိပ်ပြီးပါက အရပ်ရှစ်မျက်နှာ အာရုံပြုပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေပါ။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာ၊ ဆယ်တစ်မျက်နှာ မေတ္တာပို့နည်းလည်း ရှိသည်။

ယခု အမျှဝေထားသော အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို မိမိ၏ အာရုံတွင် ပေါ်အောင်၊ မြင်အောင် အာရုံပြုပါ။ မြို့တွင်းလမ်းတွေ၊ နယ်မြေတွင်းလမ်းတွေ၊ ရွာတွင်းလမ်းမတွေကို စိတ်မှ မှန်းပြီး ဤတနင်္လာနံ ငွေရဂါထာကို အစပိုင်းတွင် ဖြည်းဖြည်း နဲ့ မှန်မှန်ရွတ်ပါ။ နောက်တော့ အသက်အောင်ပြီး မြန်မြန် ရွတ်ပွားပါ။ မိမိမျက်လုံးတွင် လမ်းများမှ၊ လမ်းအသွယ်သွယ်မှ၊ ရပ်ကွက်များမှ တနင်္လာနံ ငွေတွေ၊ ဒေါ်လာတွေ အလိပ် လိပ်လိုက် မိအားထုတ်ရာ နေရာသို့၊ အိမ်ဂေဟာသို့ ဝင်ပြီး ပြည့်နက် ကျပ်ညှပ်နေကာ၊ မိမိကိုယ်ကိုတောင် ငွေတွေဖုံး သွားပြီး ပိုမောက်နေအောင် အာရုံပြု၍ ဆောင်ရွက်ပါ။ အား ထုတ်ပါ။ ကျင့်ကြည့်ပါ။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြည့်ပါ။ အနည်းဆုံး (၁၀)ရက် နေ့စဉ်ကျင့်နိုင်လျှင် ပိုကောင်းသည်။ တစ်လ

(၁၀)ရက် စီးပွားတက်အစီအရင်ဖြစ်သည်။ ယုံကြည်မှု လုပ်ပါ။ ဆက်တိုက်လုပ်နိုင်ကာ တစ်ပတ် တစ်ရက်ပြုလုပ်၍ ရွတ်ဆိုရမည့် ဂါထာမှာ -

ဥုံ သပ္ပိနေဝ သယခပင်း
သုခံ ဥုံ ပူဇာဝ

ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဆောင်ရွက်သော တနင်္လာ ငွေကံပွင့်၍ အောင်မြင်မှုရမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဆောင်ရွက်ကြည့်ပါ။ ဆရာတော်ဘုရားများ၊ သမ္မာဒေဝ နတ်တော် နတ်မြတ်များ၊ ခုနစ်နေ့သားသမီးများအား မေတ္တာပေး ပို့လွှတ်ပေးပါ။ အကျိုးထူးလှပါ၏။

သူရဿတိဂါထာလည်း ရွတ်ပေးပါ။

ဥုံ သူရဿတိ စ မေ မာတာ
မာတာ စ သူရဿတိ
ဉာဏ်ဒေတု သူရဿတိ
မိတ္တံဒေတု သူရဿတိ ဒေဝီ

ဟု ရွတ်ပေးပါ။

ဥပိုင်း၊ နေ့ခင်းပိုင်းတို့တွင် ဆောင်ရွက်သော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးသမီးများသည် ဆွမ်း နှင့် ပဲကပ်ကြော် အစား ကိုကာကိုလာ၊ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရေတို့ကို ပူဇော်ထားပေးနိုင်ပါသည်။

အောင်မြင်မှု ရကြပြီး ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေဟု ကောင်း တောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

အောင်ကောင်းမြ (သာ)

(၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ)

၁၂-ရာသီခွင်နှင့် သင့်ကံတရား

တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်

မိဿရာသီ

ARIES

ထိထိုးသင့်သောနေ့
ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း
ယတြာ

(မတ်လ (၂၅) ရက်မှ ပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ကြီးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်ရတတ်သောကာလ။ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှသာ အောင်မြင်မှု ရမည်။ စက္ကန့်မလပ်အတွေး အလုပ်တိုင်းဖြင့် ရှုပ်နေတတ်သည်။ အောင်မြင်မှုက ကြိုးစားမှုအပေါ် တိုက်ရိုက် တည်ရှိနေသည်။ စောင့်ဆိုင်းချိန်ကို အသုံးပြုလိုက်ပါ။ အချိန်ယူပါ။ အကျိုးရှိသည့်လုပ်ငန်း၊ ဘဝရှင်သန်မှု အတွက် အားသစ်လောင်းသည့်အလုပ်မျိုးကို လုပ်ပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်လာစေရန် အုန်းသီးပါသော အစားအစာ၊ ငန်သော အစားအစာများကို ရှောင်ပါ။ အချစ်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကူးစက် သွားလိမ့်မည်။

- တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။
- (၀)အစ (၈)အဆုံး (၇)အစ (၂)အဆုံး။
- တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့သွားပြီး သီလခံယူကာ အဖြူရောင်ပန်းများ ကပ်လှူပြီး ပရိတ်ကြီး(၁၁) သုတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ပြီဿရာသီ

TAURUS

ထိထိုးသင့်သောနေ့
ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း
ယတြာ

(ပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ရောမအခွင့်အလမ်းကြီးတစ်ခုကို ရရှိမည်ကာလ။ ခြေထိုးခံမည့် ပြိုင်ဘက်များကို အသာစီးမှ အနိုင်ယူနိုင်မည်။ ကံတရားက သင့်ဘက်မှ ရပ်တည်နေသည်။ ကောင်းမွန်သော အတွေးအခေါ်များ ရှိနေမည်။ ပညာရေးမှာ တိုးတက်အောင်မြင်မှုများ ကြုံမည်။ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးများ တသိတတန်းကြီးရမည်။ အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းများ စားရမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီတို့ကို သဘာဝဓာတ်စာ အဖြစ် စားသုံးပေးသင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က မိမိကို မျက်နှာမူသူအဖြစ် ထင်ကြေးပေးမှုကို ခံရလိမ့်မည်။

- အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။
- (၁)အစ (၅)အဆုံး (၇)အစ (၀)အဆုံး။
- အိမ်ရှိ ဘုရားတွင် ပန်းအဖြူ(၃)ပွင့်၊ ရေချမ်း(၃)ခွက်၊ ထီးဖြူ(၃)လက်၊ ပေါက်ပေါက်ဆွမ်း(၃)ပွဲ ကပ်လှူကာ ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

မေထုန်ရာသီ

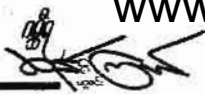
GEMINI

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း
ယတြာ

(မေလ (၂၁) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

ကြိုးစားမှုနှင့် အချိန်ညီမျှသော အောင်မြင်မှုကို ရရှိမည်ကာလ။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေနေထိုင် သင့်၏။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ မှားယွင်းမှုအချို့ ကြုံရနိုင်၏။ အမှားမှ သင်ခန်းစာယူရန်လို၏။ ဘဝအတွက် အားသစ် ဖြည့်ပေးမည့် စာကောင်းပေမွန်များကို ဖတ်ရန်လို၏။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေကိစ္စအတွက် ညှိနှိုင်းပြောဆိုမှုတို့ အောင်မြင် အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ ရပ်ဝေးဒေသ၊ ပြည်ပခရီးသွားလာမှုမှာ အနိုင်မခံ၊ အရှုံးမပေးသော စိတ်ဓာတ်ထူးရှိမှု အောင်မြင်လိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် မိမိစိတ်ကို သင့်တင့်မျှတအောင် နှလုံးသွင်းပါ။ ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟများကို လျော့ပါ။ ချစ်သူထံမှ ခေတ်မီ အိုင်တီပစ္စည်းတစ်ခု လက်ဆောင်ရရှိမည်။

- တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
- (၁)အစ (၄)အဆုံး (၇)အစ (၂)အဆုံး။
- မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို ကြာဆံကြော်ကျွေးမွေး၍ ဒါနပြုပါ။

ကရကဋ်ရာသီ

CANCER

(ဇွန်လ (၂၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၁) ရက်အတွင်း)

ပန်းခင်းလမ်းမဟုတ်သော ဘဝမှာ လောကဓံနှင့် အားစမ်းရမည့်ကာလ။ လတ်တလောမှာ စကားအရပ် အရင်းကင်းရန် အထူးလိုအပ်၏။ ကြာရိုး ကြာစွယ်ကို ကြည့်ပြီး ရေအတိမ်အနက်ကို သိနိုင်၏။ ထိုအတူပင် သင့်နှုတ်ထွက်စကားများက သင့်အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေ၏။ မှန်ကန်ပြီး အကျိုးရှိသော စကားများကို ရွေးချယ်သုံးနှုန်းပါ။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်းအတွက် အကျိုးများ တိုးပွားမှုများ ကြုံရလိမ့်မည်။ ဖျားနာက ချက်ချင်းကုသပါ။ ရောဂါသေးသော်လည်း ဂရုမစိုက်ကာ ကြာရှည် ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ အချစ်ရေးမှာ မိမိထက် ဂုဏ်မြင့်သူ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်သူနှင့် ချစ်ကြည်ခွင့်ရလိမ့်မည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၅)အဆုံး၊ (၇)အစ (၄)အဆုံး။

ယတြာ - မေတ္တာ ဘာဝနာပွားများပါ။ ဤလတွင် မေတ္တာသုတ်ကို နေ့စဉ်ရွတ်ဆိုပါ။

သိဟ်ရာသီ

LEO

(ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်အတွင်း)

ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် တက်လက်များ ပွင့်နေချိန်။ လက်တွေ့လုပ်ပါ။ တိတိကျကျ တွက်ကိန်း လုပ်ကိုင်မှုများ အကျိုးထူးခြားမှု ကြုံမည်။ စိတ်ကူးယဉ်နေရုံဖြင့် မရနိုင်ပါ။ လက်တွေ့လုပ်မှုမှမူ ဖိစီးခံ၍မရသောအချိန်ပါ။ နေရာတကာ ဉာဏ်ဖြင့်ယဉ်လျက် ကြိုးစားပါ။ ကတိတည်ပါစေ။ ကတိပျက် ခြင်းသည် ယုံကြည်မှုကို လျော့စေ၏။ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသကဲ့သို့ နောင်တွင် ပြဿနာမရှုပ်စေရန် ပြဿနာအချို့ကို ယခုကာလမှာ ရှင်းရလိမ့်မည်။ ဖြောင့်မတ် မှန်ကန် တိကျပါစေ။ ခေါင်းမမာသင့်။ အေးသမထွက်ပါနှင့်။ သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် မိမိခံစားချက်ကို ရှင်းပြပါ။ ရပ်ဝေးဒေသ

ပြည်ပနိုင်ငံရပ်ခြားခရီးသွားလာမှုလုပ်ငန်းကိစ္စ မိသားစုနှင့် ညှိနှိုင်းမှုမရှိ လုပ်ဆောင်နေလိမ့်မည်။ ကျေးဇူးရှိသူ၊ လူကြီးမိဘတို့၏ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက် ပြုစုရပါလိမ့်မည်။ အချစ်တစ်ခုတည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု ကြုံမည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - သောကြာ၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၈)အဆုံး၊ (၅)အစ (၁)အဆုံး။

ယတြာ - မွေးနေ့မှာ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့သွားပြီး ပန်း ရေချမ်းကပ်လှူကာ ပစ္စည်းဒေသနာတော်မြတ် ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ကန်ရာသီ

VIRGO

(ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ကံကိုသာ ရိုးမယ်မွဲရတော့မလို ဖြစ်ရတတ်ချိန်။ ငါးစာကိုသာ မြင်ပြီး ငါးများချိတ်ကို မမြင်သောထိ သည် အန္တရာယ်ကြီးလှ၏။ ကံတရား၏ လှည့်စားကျီစယ်မှုကို ခံရတတ်ပါသည်။ တစ်ပါးသူ၏ မရှိသော မှုကြောင့် ပြဿနာရှင်းရလိမ့်မည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် စဉ်းစားကြည့်လျှင် အကောင်းဆုံးမှာ စဉ်းစားသုံးသပ်မိလိမ့်မည်။ လူတိုင်း လက်ခံနိုင်သော ဆန်းသစ်တီထွင်မှုများကြောင့် အောင်မြင်မှုကြုံ သည်။ အမြဲတစေ ယုံကြည်အားကိုးရသူ၏ မရှိသားမှု၊ လိမ်ညာမှုကို အံ့သြစရာ ကြုံရတတ်၏။ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်စေရန် အရိပ်အေးအေးမှာ စိတ်အေးအေးနေပါ။ ပင်လယ်လေကို ရှောင်

ပင်လယ်ကမ်းခြေရှုခင်းပုံကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရှုပါ။ အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခွင့်ကြုံမည်။

ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၉)အဆုံး၊ (၄)အစ (၁)အဆုံး။

ယတြာ - အိမ်ရှိ ဘုရားမှာ သီလခံယူပြီး နှင်းဆီပွင့် (၁၀)ပွင့်၊ အောင်သပြေနှင့် မုန့်လုံးရေပေါ် ကပ်ထူ

ဣဇာသီ

LIBRA

(စက်တင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကို ခေါင်းညိတ်စေတတ်ချိန်ပါ။ ရုံးနေသော်လည်း အပြုံးမပျက် အေးအေးလေးဖြင့် သူတစ်ပါး မထင်သည်ကိုမှ ထ.လုပ်နေလိမ့်မည်။ တွေ့ကြုံရသော အခက်အခဲကို ကျော်လွှားဖို့ရန် လမ်းကြောင်းပြောင်းလုပ်လိုက်ပါ။ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အချိန်မီ မှန်ကန်စွာ ချမှတ်နိုင်လိမ့်မည်။ ရိုတာလေးနှင့် လှအောင်ဝတ်၊ ရတာလေးနှင့် ဝအောင်စားပြီး ဘဝကို အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြတ်သန်းနေမည်။ ဆင်ခြေကန်ပြီး မှားမှားမှန်မှန် ငွတ်ပြောကျင့်ကို ဖော်သင့်ပါသည်။ ကျန်းမာရေး ထွေထွေထူးထူး မမြင်ပါ။ ခြေလေးချောင်းသား ရောင်စားလျှင် ကျန်းမာချမ်းသာမှု ကြုံမည်။ ချစ်သူထံမှ သင်

မျှော်လင့်ထားသည့် ချစ်စကားလေးများ ကြားခွင့်ကြုံမည်။

ထိထိုးသင့်သောနေ - အင်္ဂါ၊ သောကြာ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၀)အစ (၈)အဆုံး (၂)အစ (၇)အဆုံး။

ထကြာ - သံယာတော်များကို ဆွမ်းလောင်းလှူဒါန်းပြီး ကုသိုလ်ဒါနပြုလုပ်ပါ။

ပြိစ္ဆာဇာသီ

SCORPIS

(အောက်တိုဘာလ (၂၃) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း)

ဘဝကို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေမည်ကာလ။ လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို စတင်တည်ထောင်ခွင့် ကြုံမည်။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စရပ်တို့ကြောင့် ဝင်ငွေတိုးမည်။ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများ ပေါများနေပေလိမ့်မည်။ အိမ်၊ ခြံ-မြေ ရောင်းဝယ်ငှားရမ်းမှုမှ ဝင်ငွေကောင်းရရှိမည်။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်းကိစ္စမှ ရလဒ်ကောင်းများ ရရှိမည်။ မိသားစုကို မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ ထားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ စိတ်အာရုံလန်းဆန်းစေမည့် ခရီးတစ်ခုကို သွားရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ဣရိယာပုဒ်လေးပါး မျှမျှတတနေထိုင်သင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်မှုများ ပေါက်ဖွားစေမည့် ချစ်ရသူနှင့် ကြုံမည်။

ထိထိုးသင့်သောနေ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၃)အစ (၀)အဆုံး (၅)အစ (၈)အဆုံး။

ထကြာ - မိမိထက် အသက်၊ ဂုဏ်ဝါကြီးသူများကို ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ပူဇော် ကန်တော့ပါ။

မနုဇာသီ

SAGITTARIUS

(နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း)

အောင်မြင်စေမည့် ကြံ့တင် နိမိတ်ကောင်းများကို မြင်တွေ့ခွင့်ရရှိမည်ကာလ။ မိုးမှန်အောင် ပျော်ရွှင်နေမည်။ ဝင်ငွေကောင်းများ ရရှိပြီး လက်ဖျားမှာ ငွေသီးနေပေလိမ့်မည်။ ငွေဝင်ပြီး စိန်ဆင်ခွင့်ရရှိလိမ့်မည်။ ထိပေါက်ကိစ္စသည်။ ထိထိုးဖြစ်အောင် ထိုးလိုက်ပါ။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်နေလိမ့်မည်။ အရာရာမှာ တတ်သိ နားလည်လွန်းမည်။ ခေတ်ဆန်နေသော ဖက်ရှင်စတိုင်လ်များကို ဆင်မြန်းခြင်းကြောင့် ဆွဲဆောင်မှု ပိုနေလိမ့်မည်။ ကျန်းမာစေရန် ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီတို့ကို သင့်တင့်ရဲစားသုံးပေးသင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားများပေးမည့် ချစ်သူနှင့် ကြုံမည်။

ထိထိုးသင့်သောနေ - တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၀)အစ (၅)အဆုံး (၈)အစ (၂)အဆုံး။

ထကြာ - မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို မိမိနှစ်သက်ရာ အစားအသောက်တစ်မျိုးကို ဒါနပြု ကျွေးမွေးပါ။

မကာရာသီ

CAPRICORN

(ဒီဇင်ဘာလ (၂၁) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၉) ရက်အတွင်း)

အတိုင်းအထက် အလွန်ကံကောင်းမှု ကြုံရမည်ကား။ ဝင်ငွေကောင်း ကြုံရပါလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းနယ် ပယ်သစ်ကို ခြေချခွင့်ကြုံမည်။ ဈေးကွက်သစ် ကြုံရပေလိမ့်မည်။ လူမှုရေးနယ်ပယ် ကျယ်ပြန့်နေ ပေလိမ့်မယ်။ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ တိုက်တာကိစ္စကြောင့် အကျိုးများ တိုးပွားပေလိမ့်မည်။ ယာဉ်၊ စက် ပစ္စည်းကြောင့် အမြတ်များများရမည်။ လုပ်သော သိရိဂေဟာ မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်ခွင့်ကြုံရ မည်။ အတွေ့အကြုံနှင့် ဗဟုသုတများစွာရရှိစေမည့် ခရီးတစ်ခုထွက်ရမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကုရိယာပုဒ်လေးပါး မျှမျှတတနေထိုင်သင့်၏။ အချစ်ရေးတွင် တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခန့်မှုများ ပေါက်ပွားစေ

မည့် ချစ်ရသူနှင့် ကြုံမည်။

ထီထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၂)အစ (၁)အဆုံး (၈)အစ (၀)အဆုံး။

ယတြာ - ဘုရားမှာ သီလခံယူပြီး ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ပေါက်ပေါက်ဆွမ်းနှင့် အောင်သပြေ ကပ်လှူ၊ ပူဇော်ကာ သမ္ဗုဒ္ဓဂါထာတော်မြတ်ကို သက်စေ့ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပါ။

ကုမ်ရာသီ

AQUARIUS

(ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်အတွင်း)

“ဝ”ရိုး၊ “ဝီ”လုပ်ခွင့်ကြုံရမည်ကား။ အတွေ့အကြုံရသန်နေပေလိမ့်မည်။ စိတ်ကူးကောင်း အကြံဉာဏ်ကောင်းတစ်ခုကြောင့် ကောင်းသော ပြောင်းလဲတိုးတက်မှု ကြုံရပေလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းသစ် နယ်ပယ်သစ် ချဲ့ထွင်မှုကိစ္စမှာ မျှော်မှန်းထားသည်ထက် ပိုမိုအဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။ ယာယီခရီးသွားလာ ရတတ်သည်။ ယာဉ်၊ စက်ပစ္စည်းအတွက် ညှိနှိုင်းပြောဆိုမှုအချို့ ပြုရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာစေရန် ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက်သွန်နီတို့ကို သင့်တင့်ရုံ စားသုံးပေးသင့်၏။ အချစ်ရေးမှာ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားများ ပေးမည့်ချစ်သူနှင့် ကြုံမည်။

ထီထိုးသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ သောကြာ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၁)အဆုံး (၉)အစ (၆)အဆုံး။

ယတြာ - ပွင့်တော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားရှင်များကို အာရုံပြုလျက် သီလခံယူကာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်။

မိန့်ရာသီ

PISCES

(ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း)

မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေထိုင်ခွင့်ရမည့် ကာလ။ လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာ ချမ်းသာခွင့် ကြုံရလိမ့်မည်။ ကုသိုလ်ကံ စောင့်မနေလိမ့်မည်။ မက်မော တောင့်တနေသော အခွင့်ထူးများ ရရှိလိမ့်မည်။ လက်ရှိလုပ်ငန်းအား ထိုက်သင့်သော ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်ရလိမ့်မည်။ မိမိကိုယ် မိမိ အားကိုးလိုစိတ်အပြည့်ရှိ၏။ ခရီးဝေးသွားလာမှုကြောင့် ငွေကုန်ကြေးကျများလိမ့်မည်။ မိသားစု အချိန်ပေးပြီး စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲကြောင့် အနည်းငယ် ချူချာတတ်၏။ ချစ်သူကို မိုးမွန်အောင် ချစ်ကြောင်းဖွဲ့နွဲ့ ပြောမိနေမည်။

ထီထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။

ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၅)အစ (၀)အဆုံး (၈)အစ (၂)အဆုံး။

ယတြာ - တရားတော်များ၏ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုလျက် တရားဂုဏ်တော်(၆)ပါး ကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်။

www.burmeseclassic.com

ဆုတောင်းပြည့် သက်တော်မြဲ ဂါထာ

ဆရာ နေလင်းအောင် (တွံတေး)

ဂန္ထီရဆန်ကြယ်မဂ္ဂဇင်ကြီးတွင် အမြဲထားဝရ ပါနေကျ ဖြစ်သော သက်တော်မြဲ ဂါထာလေးကို ဖတ်လိုက်ရသည် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စာရေးသူရင်ထဲမှာ ဂွမ်းဆီထိသကဲ့သို့ ပီတိများပင် ဖြစ်နေမိပါတော့တယ်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုရသော် ဒီဂါထာလေးဟာ စာရေးသူ ရဲ့ ဆုတောင်းမှုလေးတွေကို ပြည့်ပြည့်ဝဝပေးနိုင်ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၉၆ ခုနှစ်ကပေါ့။ ကျွန်တော် ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးကို အလွန်ဖူးမြော်လိုစိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ် ခဲ့မိပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုလည်း ရောက်ချင်လို့ အရူး တစ်ပိုင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့်အချိန်မှာ တောင်ကြီးမြို့ ကန်ရှေ့ ရပ် “ငွေတောင် ကဖေး” ဦးမောင်မောင်၏ တူမဖြစ်သူ မိုးဥလေးမှ မြန်မာပြည် နယ်စပ် ဘုရားဖူးခရီးမှအပြန် စာရေးသူအား သူမ ရောက်ခဲ့သော ဖူးမြော်လာခဲ့သော ဘုရားသမိုင်းအကြောင်းများကို ပြောအပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားပုံ တော်လေးကို အမှတ်တရလက်ဆောင် ဓမ္မဇိနအဖြစ်ပေးပြီး ပြန်သွားပါတော့တယ်။

သူမ ပေးခဲ့တဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ပုံတော်လေးကို

ဖူးမြော် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ကျောဘက်ကို လှန်ကြည့်ရာ ဆုတောင်းပြည့် သက်တော်မြဲ ဂါထာလေးကို တွေ့လိုက်ရ သည်နှင့် စာရေးသူစိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာတော့ သည်။

ဒီ သက်တော်မြဲ ဂါထာလေးကို အရကျက်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုကပါတယ်။ ဤ သို့ဖြင့် ထိုဂါထာလေးကို တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အလွတ်ရ သွားပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် အားလပ်သော အချိန် ကလေးမှာ ကိုယ်လက်သန်စင် ရေချိုးပြီး အမွှေးတိုင် တစ်တိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၊ သောက်တော်ရေတစ်ခွက် တို့ဖြင့် ရွှေတိဂုံ ပုံတော်လေးအား ပူဇော်ပြီး ဘုရားရှိခိုး ငါးပါးသီလခံယူ၊ မေတ္တာရှိပြီးလျှင် အဓိဋ္ဌာန်အဖြစ် “ဘုရား တပည့်တော်သည် ယနေ့ယခုအချိန်မှ စပြီး သက်တော်မြဲ ဂါထာတော်ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် ဉခေါက်၊ ဉရက် အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ပါ မည် အရှင်ဘုရား” ဟု ဆိုပြီး အဓိဋ္ဌာန် စုဝင်ပါတော့တယ်။

(မှတ်ချက်။ ၎င်းအဓိပ္ပာယ်ဝင်နေသော ဂရုဏ်အတွင်း မျက်နှာပွင့်ပါမယ်။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ အထူးရှောင်ကြဉ်ပါ။)

ဤသို့ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဝင် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ဆက်သွယ်ပေးသောသူအား တွေ့ရပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အဓိပ္ပာယ်အပြီး (၁၀)ရက်မြောက်သောနေ့မှာပဲ ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေး BM-ကားဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ရောက်လာပါတယ်။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ရောက်ပြီး အဝေးပြေး ကားဝင်းထဲမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ ဘယ်ကို သွားရမလဲမသိ။ ထိုင်ခုံတစ်ခုလေးပေါ်မှာ စဉ်းစားနေခိုက် အတွေးတစ်ခုဝင်လာပါတော့တယ်။

စာရေးသူအဖေရဲ့ ညီ ဦးဓမ္မသာမိ စာသင်သားဘဝက နေခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတယ်။ အဲဒီကျောင်းက ခြောက်ထပ်ကြီးမှာလို့ ပြောတယ်။ မြန်ရာ ဟင်းကောင်း၊ ခင်ရာ ဆွေးနွေးပေါ့။ တွေ့တဲ့ လူတွေကို ခြောက်ထပ်ကြီးကို ဘာကားစီးရင် ရောက်လဲမေးရင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦးက “ညီလေးကို ဆူးလေလှိုင်းကားပေါ် တင်ပေးလိုက်မယ်။ ဆူးလေဘုရားရောက်မှ မေးပြီး လိုရာခရီးကို ဆက်သွားပေတော့” ဟု ပြောပါသေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဆူးလေဘုရားလည်း ရောက်ရော စပယ်ယာက “ညီလေး...ရောက်နေပြီ၊ ဆူးလေဘုရားကို ဒီနေရာကနေ ဝှမ်းကားကြီးစီးပြီး သွား၊ ခြောက်ထပ်ကြီးကို ရောက်တယ်” တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားဝင်းထဲလည်း ရောက်ရော ဝမ်းသာရမလို့၊ ဝမ်းနည်းရမလို့ ဖြစ်နေမိပါတော့တယ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို ခြောက်ထပ်ကြီးမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါင်းက နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးဓမ္မသာမိ နေခဲ့တာက ဘယ်ကျောင်းရယ်လို့လည်း အမည်မသိခဲ့။ အဲဒီတော့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ဝင်၊ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား ဝတ်ပြုပြီး အကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်ထားတော့ အဲဒီ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက ဦးဓမ္မသာမိ နေတဲ့ ကျောင်းက သာသနာ့

သိပ္ပံကျောင်းလို့ ပြောပြီး ဦးပဉ္စင်တစ်ပါးကို လိုက်ပို့ပေးပါတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သာသနာ့သိပ္ပံကျောင်းရောက်တော့မှပဲ စိတ်ချမ်းသာရတော့တယ်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးတေဇိန္ဒာစာရမှ နေရာပေးပြီး အကျိုးအကြောင်းကို မေးပါတော့တယ်။

စာရေးသူမှ အကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်ထားလည်ပြီးရော “အကာလေးအဓိပ္ပာယ်ပြည့်ပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ မနက်ဖြန် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို မနက်စောစော ဆွမ်းစားကြစရာရှိတယ်။ မနက်ရောက်ရင် အကာလေး လိုက်ခဲ့ပြီး စေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ပေတော့” လို့ ပြောတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောမှာတော့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးအား ဖူးမြော်ရင်း စာရေးသူ ဆုတောင်းများ ပြည့်နေပုံလေးကို သက်တော်မြဲ ဂါထာတော်လေးက သက်သေပြနေပါတော့တယ်။

သက်တော်မြဲ ဂါထာတော်ကို သိပြီးသူများ ရှိနေသလို မသိကြသေးသော ဂန္တိရမ္မဂ္ဂဇင်းပရိသတ်အား ထပ်မံရေးသားပေးလိုက်ပါတယ်။

သက်တော်မြဲ ဂါထာ

အထာန မေတ္တံ ဘိက္ခဝေ အနဝကာသော၊
ယံပရ ပက္ကမေန တထာဂတံ ဇီဝိတာဝေါရောပေယျ၊
အနပက္ကမေန ဘိက္ခဝေ တထာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာန်ယန္တိ
တောန သစ္စ ဝဇ္ဇေန သောတ္တိမေ ဟောတု သပ္ပဒါ။

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိ
ဆရာ နေလင်းအောင် (တွံတေး)

ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(ဝဲ) (၃၁)လမ်း(အထက်)
ဝန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

မိုးကြမ်းမိ နင်းခါးရိုက် တုပ်ကွေးခိုက်သော်

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

“မိုးကြမ်း”ဆိုသည်မှာ ညနေစောင်းပိုင်း ယာထဲမှအပြန် နွားရိုင်းသွင်းချိန်တွင် တပြောင်းပြောင်းရွာချသော မိုးကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မိုးခါး”ဆိုသည်မှာ နင်းမုန်ထူထူကျသကဲ့သို့ မိုးသေး ဖွားလေးတဖွဲဖွဲ နံနက်ပိုင်းရွာသော မိုးကို မိုးခါး၊ နင်းခါးမိုးဟု အညာဒေသ မြေလတ်ပိုင်းတွင် ပြောဆိုသုံးစွဲပါသည်။ နံနက်စောပိုင်း ရွာသောမိုးကို မိုးခါးဟု သတ်မှတ်ပြီး ထိုမိုးခါး၊ နင်းခါးမိုးသည် ကောက်ပဲသီးနှံကို အကျိုးမပြုဘဲ သီးနှံဖျက် ပိုးကိုသာ အားပေးပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ၊ တောင်သူလယ်သမားတိုင်း မိုးရွာအစို၊ နေပူအခြောက်၊ အဲသလောက် အလုပ်အရေးကြီးနေချိန်တွင် မိုးကြမ်းပဲ မိမိ၊ နင်းခါးပဲ ရိုက်ရိုက်၊ ကတိုက်ကရိုက် ယာတဲ တောထဲသွားပြီး အလုပ်လုပ်ကိုင်ရပါသည်။ ထိုအခါ ခိုက်ခိုက်တုန်တုန်ကာ တုပ်ကွေးခိုက် ဖျားနာရပါသည်။

ထိုသို့ တုပ်ကွေးခိုက် ဖျားနာခြင်းအတွက် ကွမ်းရွက် နှစ်ရွက်ကို ခြေမှု၊ ချင်းအစို လက်မခန့် ထောင်းထည့်၊ လေညှင်းပွင့် နှစ်ပွင့် သုံးပွင့်ထည့်၊ ထန်းလျက် သုံးလေးခဲ ထုထည့်၊ ရေမတ် ခွက် နှစ်ခွက်နှင့် သုံးလေးပွက်ဆူ ကျိုချက်ပူပူတွင် တဖြည်းဖြည်း ရေနွေးကြမ်းသောက်သလို သောက်လိုက်ပါက ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ချမ်းတာတွေ ပျောက်၊ ကျန်းမာခြင်းသို့ ရောက်ရှိစေ ပါသည်။

ကျေးလက်က အမှန်အကန်ဆေးချက်မို့ လိုသူများသုံးရန် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

ဥစ္စာလို ရန်ငြိမ်းစွာ

ကိုသက်ရှည်

ရှေးလူကြီးသူမတို့ စကားပုံရှိခဲ့သည်က “မြင်းပတ္တမြား၊ နွား အလကား” တဲ့။ ရှေးခေတ်အခါကတော့ မြင်းတို့မှာ စစ်တိုက်စစ်ချီရာ ခရီးလမ်းသွားလာရာတွင် လွယ်ကူလျင်မြန်၍ အသုံးများခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြင်းဈေးမှာ ကာလတန်ကြေးတက်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်က မြင်းမွေးသူများ ကြေးကောင်းရ၍ မြင်းပတ္တမြားဟု တင်စားကြခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

တစ်ခေတ်နဲ့ တစ်ခေတ် တိုးတက်လာသည်နှင့် စက်ကိရိယာတို့ ပေါများလာသောကြောင့် မြင်းတို့မှာ ဝန်စည်လှည်းဆွဲရာတို့တွင် အသုံးနည်းလာခဲ့သည်။

မျက်မှောက်ကာလ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်အတွက် ခိုင်းနွား၊ အသားတိုးနွား၊ နို့စားနွားတို့ကို အပြိုင်မွေးမြူလာကြသည်နှင့် နွားဈေးကွက်ကား မြင်းထက် ထောင်တက်လာတာ တွေ့ရသည်။ နွားမွေးမြူသူတို့ခေတ်ဟု ဆိုရမည်။

ကိုသိန်းထွန်းတို့ မိသားစုမှာ နွားမ နှစ်ကောင်၊ သုံးကောင်တို့မှ ပေါက်ပွားလာသည့် နွားပေါက်တို့အား ကြေးတိုး၊ အသားတိုးရောင်းကာ မွေးမြူရေးသက်သက်လုပ်ကိုင် အသက်မွေးကြသူများဖြစ်သည်။

ကိုသိန်းထွန်းအိမ်က နွားမများမှာ မွေးလိုက်သည်နှင့် အများအားဖြင့် နွားသိုး၊ နွားထီးကလေးများသာ မွေးလေ့ရှိပြီး နွားမကျတာ နည်းသည်။ မွေးလာသော နွားများက ချောလည်း ချောတော့ တစ်ကောင်ရောင်းလိုက်ရလျှင်ပင် ခုနစ်သိန်း၊ ရှစ်သိန်းရသည်။ နွားချောတော့ ဈေးကောင်းလည်း ရလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့ ကိုသိန်းထွန်းနှင့် ဆုံသောအခါ ကျွန်တော်

“ကိုသိန်းထွန်း...ခင်ဗျားတို့ကျတော့ ပေါက်လာတဲ့ နွားကလည်း နွားသိုး နွားထီးတွေ အကျများတယ်။ ချောလည်း ချောတော့ ဈေးကောင်းလည်း ရတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားမှာ နည်းကောင်းတစ်ခုတော့ ရှိမယ်ထင်တယ်။ အဲဒီနည်းလေး ကျွန်တော် မသိရဘူးလား”

ဟု မေးတော့...

“ငါ့အိမ်က မွေးတဲ့ နွားမကြီးတွေကို နာခေါင်းကြီးထိုးတဲ့အခါ ကြုံရာကျပန်း နာခေါင်းကြီးတွေနဲ့ ဝယ် မသုံးဘူးကွ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပျားစွဲတဲ့ ထန်းလျက်က ရတဲ့ ထန်လျှော်နဲ့ ကြိုးကျစ်ပြီး နာခေါင်းကြီးထိုးတယ်”

ဟု ပြောပြသည်။

သူနည်းက ဗေဒင်ပညာအရဆိုလျှင် -

နွား - စနေ

ပျား - ကြာသပတေး

ထန်း - စနေ

စနေနှင့် ကြာသပတေးက ရန်ဘက်။

ဥစ္စာလို ရန်ငြိမ်းစွာအရ နွားမွေးမြူပြီး ဥစ္စာအသက်မွေးလိုသူများအတွက် စနေနှင့် ကြာသပတေးအသက်မွေးသည် ပျားစွဲသည့် ထန်းလျက်မှ ရသည့် ထန်းလျှော်နဲ့ နွားမအား နာခေါင်းကြီးထိုးပေးသည့် အစီရင်နည်းဖြစ် ကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ် ဝေငှဖော်ပြပေးလိုက်ရပါသည်။ နွားမွေးမြူသူတိုင်း အလွယ်တကူ ရှာဖွေပြုလုပ်နိုင်သည့် နည်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုသက်

ပန်းတနော် နောင်လတ်

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၉၄၉ ခုနှစ်။

ရေတမာရွာသားများသည် လယ်သမားများဖြစ်ကြသည်။ လယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သော ကိုမောင်ဝန်သည် အလုပ်ကို နီးနီးကြားကြား ကြီးကြီးစားစား လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဇနီး မအေးပျိုသည် စည်းစနစ်ရှိသော ဒီမိုကရေစီ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကိုမောင်ဝန် လယ်ထဲဆင်းခါနီး တိုင်း မအေးပျိုက နံနက်စာအတွက် ထမင်းထုပ် ထုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။ နား ညီနောင်၏ နဖူးကြီးများကို လက်ဖြင့် ဆွဲပြီး လယ်ထဲဆင်းရန် ဟန်ပြင်နေ သော လင်ဖြစ်သူကို...

“ကိုဝန်...လယ်ထဲ ဆင်းတော့ မလိုလား”

“အေးလေကွာ”

“အေးလေကွာမလုပ်နဲ့ ထမင်း ထုပ် မေ့ကျန်ခဲ့မယ်”

“မေ့တော့မလို့ဟေ့ မင်း သတိ ပေးလို့”

ကိုမောင်ဝန်က သတိမေ့တတ် သူဖြစ်သော်လည်း နေ့စဉ် မမေ့သော အလုပ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအလုပ်မှာ လယ်ထဲ ဝင်ခါနီးတိုင်း လယ်ဦး လယ်ထိပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီး၏ ချိတ်ကဲ့ သို့ ကြာရှည်သော ကာလကတည်းက ကျိုးနေသည့် ညောင်ငုတ်တို့တွင် ထမင်းထုပ်ကို ချိတ်၍...

“အရှင်ညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်း ကို ရိုသေလေးစားစွာ ထမင်းဟင်းများ ကပ်လှူ ပူဇော်ပါတယ်။ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ကိုလည်း ပိုးမွှားအန္တရာယ်ကင်းအောင် မြွေ၊ ကင်း စတဲ့ အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါတွေ ရဲ့ ရန်မရှာအောင်၊ အနောင်အယုက် မပေးအောင်၊ မကိုက်အောင်၊ လယ်ယာ သီးနှံတွေကိုလည်း အထွက်တိုးအောင်၊ ပိုးမွှားရောဂါတွေ မကျအောင်၊ ရောင်း ကုန် သီးနှံတွေလည်း ဈေးကောင်းရ အောင် စောင့်ရှောက်ကူညီပေးပါ” ဆို တာနှင့် နံနက် ထမင်းစားချိန်ရောက် တိုင်း “အရှင်ညောင်ပင်စောင့်နတ်မင်း ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်ပြီးတဲ့ စားမြိန်စာ ထုပ်ကို ပြန်လည်စွန့်ပါ” ဟု ပြောကာ ထမင်းထုပ်ကို ပြန်လည်ဖြုတ်ယူစား

ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် ကိုမောင်ဝန် အိပ် ပျော်နေစဉ် အသံတစ်သံကြားရသည်။

“ထ”

ရုတ်တရက် ကိုမောင်ဝန် အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်နှင့် နတ်ဝတ် နတ်စားဝတ်ထားသော နတ်သားတစ်ပါး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လာ...လိုက်ခဲ့”

မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ နတ်သားနောက်ကို ကိုမောင်ဝန် လိုက်ခဲ့မိသည်။

နတ်သားရပ်လိုက်သော နေရာ မှာ ကိုမောင်ဝန်၏ လယ်ဦး လယ်ထိပ် ရှိ ညောင်ပင်ကြီးခြေရင်းနားဖြစ်သည်။ ကိုမောင်ဝန်က နတ်သားနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်နေရာ၌ ရပ်နေမိသည်။

“ကိုမောင်ဝန်...မင်းက ငါ့ကို သိပ်ပြီး ရိုသေလေးစားတယ်။ နေ့တိုင်း ထမင်းဟင်းနဲ့ ပူဇော်တယ်။ အကျင့် သီလမြတ်တယ်။ ဒီတော့ မင်းကို ငါ ကူညီမယ်။ ပါးစပ်ဟ”

လို့ နတ်သားက ပြောလိုက် သောအခါ ကိုမောင်ဝန်က ပါးစပ်ဟ သည်။

“ရော...ဒီညညာနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ပျောက်တာကို ပြန်တွေ့အောင်၊ ပြန်ရ အောင် ဗေဒင်ဟောစားပေတော့” ဆိုပြီး နတ်သားက သူ့ညာဘက် လက်ချောင်း တွေကို ကိုမောင်ဝန်ရဲ့ ပါးစပ်ရှေ့မှာ လှုပ်ခါလိုက်သည်။ ရောင်စုံ မီးပွင့်များ က လင်းလက်စွာ ကိုမောင်ဝန်၏ ပါးစပ်ထဲ ဝင်သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် နတ်သား ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကိုမောင်ဝန် က သတိလစ်နေသကဲ့သို့ မတ်တတ် ရပ်နေသည်။ သို့သော် ပါးစပ်က ပိတ် ထားသည်။

နတ်သားက အိပ်ပျော်နေသော မအေးပျိုကို နှိပ်နှိပ်သည်။

“ထ...ထ”

မအေးပျိုကလည်း ရုတ်တရက် ထထိုင်မိသည်။ နတ်ဝတ်နတ်စား ဝတ်ထားသော နတ်သားကို မြင်သည်။

“လိုက်ခဲ့”

ကိုမောင်ဝန်ကို ခေါ်သကဲ့သို့ နတ်သားက မအေးပျိုကိုလည်း ခေါ် သည်။ မအေးပျိုကလည်း နတ်သား နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။

သူတို့ လယ်ဦး လယ်ထိပ်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးခြေရင်းနားတွင် ရပ်နေ သော ကိုမောင်ဝန်ကို မြင်သည်။ ကိုမောင်ဝန်ကလည်း မအေးပျိုကို မြင်သည်။ မြင်သော်လည်း စကားမပြော ဖြစ်။ နတ်သားက...

“ခေတ်ပျက်တော့မယ်။ ဒီ

ရေတမ္ဘာမှာ မနေနဲ့တော့။ ရန်ကုန် ကို ပြောင်း။ ကိုမောင်ဝန်က ငါပေးတဲ့ ပညာနဲ့ ပစ္စည်းပျောက်တာ ပြန်တွေ့ အောင်၊ ပြန်ရအောင် ဗေဒင်ဟောပြီး စားဝတ်နေရေးကို ဆောင်ရွက်”

စကားဆုံးသည်နှင့် နတ်သား ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဟာ...ကိုဝန်”

“ဟယ်...မအေးပျို”

ကိုမောင်ဝန်တို့ လင်မယား သတိပြန်လည်ဝင်ပြီး ခေါ်လိုက်ကြ သည်။ ထိုအချိန်သည် အရုဏ်တော် ချိန် ဝေယျာဘူမိဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း မှ တုံးမောင်းခေါက်ချိန်ဖြစ်သည်။

◆◆◆

မအေးပျိုတို့လင်မယား အိပ်ကြ လာခဲ့ကြပြီး...

“ကျွန်မတို့ အိပ်မက်မသဘော ယောင်ပြီး အိပ်ရာထဲက ထထွက် လျှောက်လာမိတာလား”

ဒေါ်ပြီးရောက်လာပြီး သူ့ထင်းခွဲ ဓားမကြီးကို ခဏကားပြီး ပြန်မပေးရသေးတာများလားဟု မေးသည်။ ဒေါ်ပြီးသည် မအေးပျိုတို့အိမ်နှင့် အိမ်နီးချင်း။

“ဒေါ်ပြီးရေ... ခင်ဗျား ဓားမကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မကူးမိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဓားမကြီးက မပျောက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားခွဲထားတဲ့ ထင်းပုံထဲမှာ ပြန်ရောက်နေတာ”

ဆိုသော ကိုမောင်ဝန်၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ပြီးက ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ထင်းပုံက ထင်ခြင်းပုံ၊ ထင်ခြင်းပုံထဲမှ ထင်းခြင်းတစ်ခြင်းကို ယူပြီး ထင်းချောင်းကလေးများဖြစ်အောင် စိတ်သည်။ ထင်းခြင်းတော်တော်များများ ခွဲစိတ်ပြီးသောအခါ မောလာသဖြင့် ဓားမကြီးကို ထင်းပုံခြေရင်းတွင် ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲဝင်ကာ ရေနွေးကြမ်းသောက် အမောပြေနေစဉ် ရွာထဲသို့ သွားမဖြစ်မည့်ကိစ္စတစ်ခုကို သတိရ၍ ရွာထဲသို့ သွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိတာကြောင့် ထင်းပုံခြေရင်းနားတွင် ဓားကို ပြန်ရှာသည်။ မွေးထားသော ခွေး ဖြူလုံးက ထင်းပုံပေါ် တက်အိပ်နေသဖြင့် ထင်းခြမ်းများ ပြိုကျနေပြီး ခွဲပြီးသား ထင်းစိတ်များပေါ် ဖုံးအုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမောင်ဝန်တို့ လင်မယား ရန်ကုန်ကို မပြောင်းဖြစ်။ ခေတ်ကုလည်း မပျက်သေး။ သူတို့လင်မယားက ရေတမာရွာသားများ၏ အခြေအနေကို လေ့လာသည်။ ပြောင်းဖို့ ရွှေဖို့ မဆိုထားနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပင် မရှိကြ။

ခေတ်ပျက်တော့မည့် သတင်းကိုလည်း မည်သူကမျှ မဆို။

ထိုသူက လင်မယားနှစ်ယောက်

“အိပ်မက်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အိပ်မက်မက်ပြီး တို့ ဘယ်တုန်းက လမ်းထွက်လျှောက်ဖူးလဲ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဒါဆို ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ ကိုဝန်”

“ငါတို့ကို နတ်မတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ထင်တာလဲ”

“ငါ့အပေါ်နှုတ် ခမ်းတွေက တဆတ်ဆတ်လှုပ်နေတယ်။ ငါတစ်ခုခုကို ဟောချင် ပြောချင်နေတယ်”

“ဘာကို ဟောပြောချင်တာလဲ”

“တစ်ခုခုပျောက်တာ”

ကိုမောင်ဝန်တို့ စကားပြောနေစဉ် ကိုခင်ထွန်း ရောက်လာပြီး မေးသည်။

“ကိုမောင်ဝန်... ကျွန်တော် နွားသားပေါက်လေး ဒီဘက်လာတာတွေမိလား”

ကိုခင်ထွန်းသည်လည်း လယ်

သမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုမောင်ဝန်၏ လယ်နှင့် ကန်သင်းရိုးသာ ခြားသည်။

“မတွေ့မိပါဘူးတော်”

မအေးပျိုက မတွေ့မိကြောင်း ဖြေလိုက်သည်။ သို့သော် ကိုမောင်ဝန်ကတော့...

“ခင်ဗျား နွားပေါက်လေး ဒီဘက်တော့ မလာဘူး။ ရွာနောက်ဘက်က ချုံတွေနဲ့ ငြိလို ထွက်မရဘူးဖြစ်နေတာ။ သွားပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါဗျာ။ သနားစရာ သတ္တဝါလေးပါ”

သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသော ကိုခင်ထွန်း နာရီဝက်မတိုင်ခင် မှာပင် ပြန်ရောက်လာပြီး ပြောသည်။ ပြောသော စကားက ကျေးဇူးတင်စကား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမောင်ဝန်။ ခင်ဗျားပြောသလို နွားလေးက ချုံနဲ့ ငြိနေတာ”

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် မုဆိုးမကြီး

အိပ်မောကျနေချိန်တွင် နတ်သားကို မြင်ပြန်သည်။ နတ်သား၏ စကားကို ကြားရပြန်သည်။

“ခေတ်ပျက်တော့မယ်။ ခေတ်ပျက်တယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တုတ်နဲ့ ရိုက်ကြ၊ ဓားနဲ့ ခုတ်ကြ၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်ကြ၊ တစ်အိမ်ကို တစ်အိမ်၊ တစ်ရွာကို တစ်ရွာ ပျက်ဆီးကြ၊ မီးရှို့ကြ၊ လူတွေ သားကွဲ မယားကွဲ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြ၊ သေကြတာ။ မင်းတို့လင်မယား ဒုက္ခမရောက်အောင်၊ မသေအောင် ရန်ကုန်ကို ပြေးရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ နေစရာပေးမယ်သူ၊ စားစရာကျွေးမယ်သူတွေနဲ့ တွေ့မယ်။ ရန်ကုန်မှာ ပစ္စည်းပျောက်ကို မှန်အောင် ပြောဟောပေးတဲ့ ဗေဒင်ဆရာလုပ်၊ ကြီးပွားချမ်းသာမယ်၊ သူဌေးဖြစ်မယ်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြေးတော့”

လင်မယားနှစ်ယောက် ကြားရသော စကားကလည်း တစ်ထပ်တည်း၊ မိုးလင်းစကတည်းက ရေတမာရွာက ခွာချင်သောစိတ် ရှိသည်မှာလည်း တစ်ထပ်တည်း။ ထို့ကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ မပြောဘဲ၊ မနှုတ်ဆက်ဘဲ ရွာက ရုတ်တရက် ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

ကြည့်ညှိရှိသေ လေးစားရသော ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂကိုပင် မကန်တော့ခဲ့။

ရန်ကုန်ရောက်သည်နှင့် “အစ်ကို”ဆိုသော တရုတ်ပေါက်ဖော် တစ်ယောက်က သူတို့နှင့် အတူနေရန် ဆင်မလိုက်တွင် နေရာပေးသည်။ ခရီးရောက်မချိန် “မမယ်သိုက်”ဆိုသော အသက် ၄နှစ်အရွယ် ကလေးမလေး တစ်ယောက် ပျောက်နေသည့်သတင်းကို ကြားရသည်။

“ကလေးမလေးက သနားပါတယ်။ စကားကလည်း သွက်သွက် လက်လက်မရှိ၊ မသွားတတ် မလာတတ်နဲ့”

“ကလေးအချင်းချင်းကိုလည်း မေးကြည့်တော့ မတွေ့ဘူးတဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“ကလေးမိဘတွေက ပျာလောင်ခတ်နေတာပဲ”

ကိုမောင်ဝန်တို့ လင်မယားကို မမယ်သိုက်၏ ဖခင် ကိုအောင်သိုက်က စုံစမ်းသည်။

“ကျွန်တော်သမီးလေး မမယ်သိုက်ကို တွေ့မိလား။ အသက် ၄နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သမီးလေးကို ဆံရစ်ဝိုင်း၊ ကလေး ထားပေးထားတယ်။ အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီ အနီလေးနဲ့”

“မတွေ့မိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မမယ်သိုက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်”

“ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ဗေဒင်ဆရာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းပျောက်တာကို ပြန်ရရင် ရမယ်၊ မရရင် မရဘူးလို့ မှန်အောင် ဟောနိုင်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာ”

တစ်ယောက်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“အခုဟာက ပစ္စည်းပျောက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ လူပျောက်တာပဲ”

“လူပျောက်တယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီ ကလေးမလေးမှာ လက်စွပ်ဝတ်ထားတယ်။ ခမည်းပေးထားတဲ့ ကျောက်နီ လက်စွပ်ကလေးကိုလည်း အဝတ်ဖြူနဲ့ ပတ်ထုပ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားတယ်။ အဲဒီပစ္စည်းတွေကြောင့် ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာ”

ကိုအောင်သိုက်က ကိုမောင်ဝန် ပြောသကဲ့သို့ သူ့သမီးငယ် မမယ်သိုက်၏ လက်ဝဲဘက် လက်သူကြွယ်တွင် ရွှေလက်စွပ်ဝတ်ပေးထားခြင်း၊ ခမည်းလက်စွပ်ကိုလည်း အဝတ်ဖြူဖြင့် ပတ်၍ လည်ပင်းတွင် ဆွဲပေးထားခြင်းမှာ မှန်သောကြောင့် ကိုမောင်ဝန်ကို ဆရာဟု ခေါ်ပြီး အားကိုးတကြီးမေးသည်။

“ဆရာပြောတာ မှန်ပါတယ်။ သမီးကိုသာ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပါ ဆရာရယ်”

ကိုအောင်သိုက်၏ ဝန်းကလည်း အလောတကြီးမေးသည်။

“ဗဟုတပါတယ် ဆရာရယ်။ ဆရာကို အားကိုးပါတယ်။ သမီးလေး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသာ ပြောပါ ဆရာရယ်”

ကိုမောင်ဝန်က ကလေးမလေး ရှိသောနေရာကို အတိအကျဟောပြောပေးခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် ယောင်ချာချာဖြင့် ငိုနေသော မမယ်မကို တွေ့ရသည်။ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ချိန်၊ ခေတ်ပျက်ချိန်၊ စစ်ဘေးရှောင်ရင်း ပြေးလွှားချိန်၌ လူအုပ်စုတွင် မျက်စိလည်ပြီး လိုက်ပါသွားသော မမယ်သိုက်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ခြင်းမှာ ကိုအောင်သိုက်တို့ မှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်မိသည်မှာ ပြောမပြတ်တော့အောင်ပင်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

ဟု ပြောရင်း ထိုင်ကန်တော့ကြသည်အထိ။

မအေးဖျိုကိုလည်း “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာကတော်ရယ်”ဆိုပြီး ကန်တော့ခဲ့ကြသည်။

ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေဖြင့် ဆင်မလိုက်တွင် စစ်ဘေးရှောင်စဉ် ကာလအတွင်း ကိုမောင်ဝန်တို့ ဇနီး

မောင်နံကို ကိုအောင်သိုက်တို့
လင်မယားက စားဝတ်နေရေးအတွက်
အကူအညီပေးခဲ့ကြပါသည်။

◆◆◆

ဆင်မလိုက်မှ မော်တင် (၈)လမ်း
သို့ ပြောင်းချိန်တွင် ကိုမောင်ဝန်မှာ
ပစ္စည်းပျောက်ကို မှန်အောင် ဟောပြော
နိုင်သော ဗေဒင်ဆရာဖြစ်နေပေပြီ။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်၏ ခြေ
တော်ရင်းတွင် ခိုလှုံပြီး နေရာတစ်နေရာ
ယူကာ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်နေသော
ကိုမောင်ဝန်မှာ နေချင်းညချင်းဆိုသလို
ကြီးပွားချမ်းသာခဲ့သည်။ တိုက်နှင့် ကား
နှင့် သူဌေးဖြစ်ခဲ့သည်။ လက်ဖျားမှာ
ငွေသီး ရွှေသီးဖြစ်နေသည်။

ဒီလိုနှင့် အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးပြီး
ကိုမောင်ဝန်မှ ဦးမောင်ဝန် မအေးဖျို
မှ ခေါ်အေးဖျိုဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ခေါ်အေးဖျို ကွယ်
လွန်ခဲ့ပြီး သားထောက် သမီးခံ တစ်
ယောက်မျှ မရှိသော ကိုမောင်ဝန်မှာ
လည်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သောက်
သောက်စားစားဖြစ်ခဲ့သည်။ အသုံး
ထက် အဖြုန်းက ပိုခဲ့သည်။ အလုပ်
ချိန်ပင် မမှန်တော့။ အလုပ်ကို တန်ဖိုး
မထားတော့။ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သော
ကျေးဇူးရှင် ဗေဒင်ကြည့်သူများကို
လည်း မလေးစားတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ဘဝ
ပျက်လုနီးပါး ဖီးပွားလျှောရာမှ နောင်တ
ရပြီး ရေတမာရွာသို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

◆◆◆

ရေတမာရွာသို့ ပြန်ရောက်သည်
နှင့် ဦးမောင်ဝန်သည် ရွာဦးကျောင်း
ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂကို ဖူးမြော်ကန်တော့
သည်။

ခေတ်ပြန်ကောင်းနေသည်မှာ
ကြာပြီ။

“ဒကာကြီး ပြန်ရောက်လာပြီ
ကိုး”

“တင်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော်
ကို သာသနာ့ဘောင်ထဲ သွတ်သွင်းချီး
မြှင့်ပေးပါ ဘုရား”

ဆိုပြီး ဦးမောင်ဝန်က ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် စုဆောင်း သိမ်းဆည်းထား
သည့် ရွှေထည် လက်ဝတ်ရတနာများ
နှင့် ငွေများအား ဆရာတော်ထံ ကပ်
လှူသည်။

များစွာသော ရွှေထည် လက်
ဝတ်ရတနာများကို ထုခွဲရောင်းချပြီး
ရွာဦးကျောင်းအနီးရှိ ဟောင်းနွမ်းပြိုပျက်
နေသော ဇရပ်ကို အသစ်ဆောက်လုပ်
စေပြီး ကမ္ဘည်းထိုးသည်။ “ဘကြီးဝန်
ဇရပ်” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

နှစ်ပေါင်း ရှည်ကြာပြီဖြစ်သော
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကိုလည်း
အသစ်ဆောက်လုပ်သည်။ ကျောင်း
ဆိုင်ဘုတ်မှာလည်း “ဘကြီးဝန်
ကျောင်း” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဘကြီးဝန်ကျောင်းနှင့် ဘကြီးဝန်
ဇရပ်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်
ကိုးတောင်ပြည့် မြေစိုက်စေတီတော်
တစ်ဆူကို တည်လှူ ပူဇော်သည်။
စေတီတော်၏ ဘွဲ့တော်ကို “မဟာ
အတုလ ဓမ္မရံသီစေတီတော်” ဟု ဘွဲ့
မည်ဆက်ကပ်သည်။ သို့သော်လည်း
လူအများက “ဘကြီးဝန်စေတီ” ဟုသာ
ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုကို
ရေစက်ချ အမျှဝေခြင်း မပြုမီ၊ ဆရာ
တော် ဦးအဂ္ဂက ဦးဘဝန်မှ ဖြစ်လာ
သော ဦးပဉ္စင်း ဦးဝါသဝကို...

“ဦးပဉ္စင်းကြီး စီးပွားဖြစ်ပြီး
သူဌေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်က ဦးပဉ္စင်း
ကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ လယ်ဦး လယ်ထိပ်ရှိ
ညောင်ပင်က နတ်သားမဟုတ်လား။

အဲဒီနတ်သားကြောင့် ဦးပဉ္စင်းကြီး
ပစ္စည်းပျောက်တာကို မှန်အောင် ဟော
ပြောနိုင်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်လာတာ
မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်
တဲ့ နတ်သားကို ကျေးဇူးဆပ်ရာလည်း
ရောက်အောင် ညောင်ပင်ဆိုတာက
တို့များ ကိုးကွယ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား
သခင်ကိုယ်တော်တိုင် ခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ စေတီ
တစ်ဆူပဲ။ ဒီစေတီဖြစ်တဲ့ ညောင်ပင်
ကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ ပူဇော်ပြီးမှ
ဦးပဉ္စင်းကြီးရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစု
ကို ပေါင်းစပ်ပြီး အမျှအတန်ပေးဝေရ
မယ်။ နတ်သားကို ရည်ရွယ်ပြီး အမျှ
ဝေရမယ်။ ပြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့
တဲ့ ဒကာမကြီး ခေါ်အေးဖျိုကိုလည်း
အမျှပေးဝေဖို့ လိုတာပေါ့”

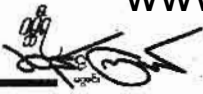
ဟု လမ်းညွှန်စကားဆိုခဲ့သည့်
အတိုင်း ဦးပဉ္စင်းကြီးက လိုက်နာခဲ့ပါ
သည်။

◆◆◆

ယခုအခါတွင် ရေတမာရွာသို့
ရောက်လာသူများသည် ရွှေညောင်ပင်
ကြီးကို တွေ့မြင်ကြရမည့်အပြင် မဟာ
အတုလ ဓမ္မရံသီ စေတီတော်ဟု ခေါ်
သော ဘကြီးဝန်စေတီ၊ ဘကြီးဝန်
ကျောင်း၊ ဘကြီးဝန် ဇရပ်တို့နှင့်အတူ
သက်တော် (၈၅)နှစ်၊ ဝါတော် ၄၅ဝါ
ရှိပြီဖြစ်သော ဆရာတော် ဦးဝါသဝကို
ပါ ပူးတွဲရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂ ဘဝနတ်ထံ
ပျံလွန်တော်မူပြီးသည့်အချိန်မှစ၍
ဘကြီးဝန်ဆိုသော ဦးပဉ္စင်း ဦးဝါသဝ
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ
ကြာပါပြီကော။

ပန်းတနော် နောင်လတ်

များများမြန်မြန် အောင်မြင်ရန် ရွတ်ပါ ဤဂါထာ

နတ်မောက်မှတ်ကျောက်

လွန်ခဲ့သည့် (၁၀)နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ် ရွတ်ဖတ်ခဲ့သည့် ဂါထာတော်တစ်ပုဒ်ကို အမှတ်တရ ပြန်လည်ရေးသားအပ်ပါသည်။ ချီးမြှင့်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က နတ်မောက်မြို့ ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်မှ တောင်ဖိလာဆရာတော်ကြီး ဦးဇနပတိ ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် (၁၀)နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်မှာ စနေဂြိုဟ် အဝင်ဖြစ်ပြီး ရုံးလုပ်ငန်းတွင် မှားယွင်းအစစ်ဆေးခံရ၊ သားကြီးက စာမေးပွဲကျ၊ ဇနီးက မကျန်းမာ၊ ဆွေမျိုးတွေနှင့် မသင့်မြတ်ဖြင့် ကသီလင်တ ဇုက္ခရောက်ခဲ့ရပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိက ပြည်မြို့ ရွှေဆံတော်ဘုရားရင်ပြင်သို့ အောင်မြေနှင့်ရန်သွားရာ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အောင်မြေနှင့်ရန် ဆုံ့ဖြတ် လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏ငယ်ဆရာတော်ကြီး ဦးဇနပတိမှ အောင်မြေနှင့် လျှင် ရွတ်ရန်ဂါထာကို ချီးမြှင့် လိုက်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး မိန့်သည်မှာ အလွန်ပင် ဆီလျော် သင့်မြတ်လှပါသည်။

“ဒီလိုရှိတယ် ဒကာကြီးရဲ့ လူတွေဟာ အခက်အခဲ ခုက္ခကြုံလာရင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို အမှတ်ရတယ်။ အမေကယ်ပါ၊ အဖေကယ်ပါနဲ့ ဟိုဂါထာရွတ်၊ ဒီဂါထာရွတ်၊ ဗေဒင်မေး၊ နတ်မေး၊ တောင်ပြေး၊ မြောက်ပြေးနဲ့။ အဲ... အောင်မြင် ပြည့်စုံနေရင်တော့ ဘာမှအမှတ်မရဘူး။ သိပ်လည်း အလေးမထားချင်ဘူး။ ဒုက္ခရောက်မှ ရွတ်တော့ ဂါထာက စွမ်းပါတော့မလား။ ခု ဖျားလို့ ခု ဆေးသောက် ပျောက်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ မဖျားခင်က ဆင်ခြင်နေ ထိုင်မှပေါ့။ အဲလိုပဲ ဒုက္ခရောက်ခင် ဒုက္ခမတွေ့မီကတည်းက ဘုရား၊ ဓာရား၊ သံဃာကို မမေ့မလျော့ ကြည်ညို ရှိခိုး ပူဇော်၊ မိမိနှစ်သက်ရာ ဂါထာ မန္တရ်လေးတွေ ရွတ်ပွား။ သတ္တဝါတွေကို မေတ္တာထား၊ နေထိုင်ခံရင် ဒုက္ခတွေ့ရင်တောင် မှ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။ ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး အေးချမ်း အောင်မြင်ရတာပေါ့။

ခု ဒကာကြီး အောင်မြေနှင်းမယ်ဆိုတော့ သုံးရက် လောက် တင်ကြပြီး ငါးပါးသီလခံယူ၊ လုံအောင်ထိန်း၊ ပြီးမှ အောင်မြေနှင်းပါ။ သီလမရှိရင် အောင်မြေပဲ နင်းနင်း၊ အောင်မြေထမင်းပဲစားစား မအောင်မြင်ပါဘူး။

အောင်မြေနှင်းလို့ အောင်မြင်တာမှာ လေးမျိုးကွဲ တယ်။ ဖြည်းဖြည်းအောင်မြင်တယ်။ နည်းနည်းပဲ အောင်မြင် တယ်။ မြန်မြန်အောင်မြင်တယ်။ များများအောင်မြင်တယ်။ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ နည်းနည်းပဲ အောင်မြင်သူ၊ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ များများ အောင်မြင်သူ၊ မြန်မြန်နဲ့ နည်းနည်းအောင်မြင်သူ၊ များများနဲ့ မြန်မြန်အောင်မြင်သူဆိုပြီး ကွဲပြားတယ်။ အဲဒီတော့ လူတိုင်း ဟာ များများနဲ့ မြန်မြန် အောင်မြင်ချင်ကြမှာပေါ့။ လုံးဝ မအောင်မြင်တဲ့သူနဲ့စာရင် ဖြည်းဖြည်းနဲ့ နည်းနည်းအောင်မြင် သူက တော်သေးတာပေါ့လို့ ဖြေသာရမှာပဲ။

ဒကာကြီးအနေနဲ့ များများနဲ့ မြန်မြန်အောင်မြင်ဖို့

ဘုန်းကြီး လမ်းညွှန်မိန့်ကြားရမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ရင် အချိန်ရ ရင်ပေါ့။

(၁) ခုနစ်ရက် သက်သတ်လွတ်စားပြီး ငါးပါးသီလခံယူ စောင့်ထိန်းပါ။ လုံအောင်လည်း စောင့်ထိန်းပါ။

(၂) ပြီးမှ အောင်မြေနှင်းပါ။

(၃) အောင်မြေအနီးရောက်ရင် အောင်မြေကို စောင့် ရောက်တဲ့ ထာရ်မြေနှုတ်မင်း မြေစောင့်နတ်ကို မေတ္တာပို့ပါ။ ပို့ပြီးမှ နင်းပါ။ အောင်မြေနှင်းနေစဉ်မှာလည်း ဒီဂါထာကို ရွတ်ပွားပါ။

နမောတေ ဝိဇေတံ မေ
ဇယတော၊ ဒေတော ဇယံ
နဋ္ဌထမ္ဘံ၊ သဗ္ဗထမ္ဘံ
ကရမေ ဇယ မင်္ဂလံ။

အဲဒီဂါထာကို အောင်မြေနှင်းစဉ်မှာ ဒကာကြီးအသက် ထက် တစ်ခေါက်ပိုရွတ်ပွားပါ။ ဒါဆို အင်္ဂါပြည့်စုံပြီးဖြစ်လို့ ဒကာကြီးဟာ များများနဲ့ မြန်မြန်အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။”

ဆရာတော် မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း စီရင်ဆောင်ရွက် ပါသည်။ တကယ်ပင် များများမြန်မြန် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ စာမေးပွဲကျခဲ့သော သားကြီး သည် ကျောင်းဆရာကြီးဖြစ်နေပါပြီ။ သမီးငယ်က ရှေ့နေ ကြီးဖြစ်နေပြီ။ တတိယသားက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းတက်နေ ပါပြီ။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးများ များများနဲ့ မြန်မြန် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

သို့အတွက် လိုသူတိုင်း၊ ယုံကြည်သူတိုင်း အောင်မြေ နင်းလျှင် ရွတ်ဆိုရန် ဂါထာတော်နှင့် ကျင့်စဉ်ကို ရေးသား တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

ကြော်ငြာထည့်သွင်းလိုပါက

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၁) (၃၁)လမ်း(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း - ၇၃၀၅၀၄၇၁။

သစ္စာနုလုံးသား
လွန်ကျော်ဦး

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ ထားတိုင်း မကောင်းပါဘူး လူလေးရယ်။ ဒီသံယောဇဉ်ထားမှုကြောင့်က လူလေး ခုလို ခံစားနေရတာမဟုတ်လား။ ခု လူလေး မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ နင်းရည်က တမလွန်ဘဝ ကို ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။”

“နင်းရည် တမလွန်ဘဝကို မရောက်ဘူး အဘိုး။ နင်းရည် တမလွန် ဘဝကို မရောက်ဘူး။”

မဲတူ မည်မျှ အဘိုး ပန်းမောင် စကားကို ခါးခါးသီးသီး တုံ့ပြန်ခြင်းဆန် နေမှန်းမသိ။ မဲတူ မျက်ဝန်းအစုံထဲတွင် မြင်ယောင်နေမိသည်က နင်းရည်။ မဲတူ နှင့် နင်းရည်တို့ လူငယ်ဘာသာဘာဝ ရည်ခံသည်က မကြာသေး။ နင်းရည် ရုတ်တရက် ဆုံးပါးခဲ့ပြီဟူသော သတင်း ကောင်းကို မဲတူ မယုံကြည်နိုင်ခဲ့။ ဒါ ကြောင့်လည်း မဲတူ၊ နင်းရည်ကို တွေ့ နှိမ့်နှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့ရသည့် မဲတူ အဖြစ်ကို အဘိုး ပန်းမောင်က ပြောသိမ့် ပေးနေသော်လည်း မဲတူ လက်မခံနိုင် ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“စိတ်ကို ဖြေစမ်းပါ လူလေး ရယ်။ လူလေးနဲ့လုံးသားထဲမှာ နင်းရည် နှိုနေတယ်ဆိုတာ အဘိုး ယုံကြည်ပါ တယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လက် တွေမှာ နင်းရည်က လူလေးနဲ့...”

အဘိုး ပန်းမောင်က စကား ဆက်မဆိုဘဲ အလိုလိုရိတ်တန်းသွားပြီး အရုဏာမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မဲတူကို ကြည့်နေသည်။ မဲတူရင်ထဲတွင် မျှိပ်သိပ် ထားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာက မေ့နိုင် ချောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်မှန်း သိသည်။

“လူလေးရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ အဖြစ်ကို အဘိုး ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်မှန်းသိရက် တမ်းတမျှော်လင့်နေမိတာ လူလေး နဲ့လုံးသားအများပဲ”

“ကျုပ်... ကျုပ် နင်းရည်ကို တမ်းတမျှော်လင့်နေမိတာ အများ... ဟုတ်လား အဘိုး”

“ဟုတ်တယ် လူလေး။ တကယ် တော့ လူလေးဘဝရဲ့ အစစ်အမှန်ကို လူလေးသိခွင့်ရခဲ့ရင် အဘိုးကို လူလေး နာကြည်းခံပြင်းသွားမယ်ဆိုတာကို သိ လို့ အဘိုးရင်ထဲမှာပဲ မျှိပ်သိပ်ပြီး ထား ခဲ့ရတာ”

မဲတူ သူ့ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ အဘိုးပန်းမောင်၏ စကားကို ထူးထူး ခြားခြား ကြားလိုက်၍ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားမိသည်။ မဲတူ အဘိုးပန်းမောင် မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဇရာ ကောက်ကြောင်းများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ သော်လည်း နှလုံးသားဓာတ်ခံဖြင့် မလျော့သော ငွေလုံနှင့် မဲတူဘဝကို မတိမ်းစောင့်အောင် တည့်မတ်နေသည့် အဘိုး ပန်းမောင်၏ ပြရပ်။

မဲတူ လူမှန်သိတတ်စ အရွယ် ကတည်းက ယုယကြင်နာစွာဖြင့် လောကဝံကြမ်းကြမ်းကို ဖြတ်သန်းရင်း လူဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ခဲ့သည့် အဘိုးပန်းမောင်။ မဲတူ မှတ်မိစ ကတည်းက အဘိုးပန်းမောင်နှင့် နှစ် ယောက်တည်း သီးသန့်ကမ္ဘာလေးတစ်ခု လို နေထိုင်ခဲ့သည့် တောင်ယာတဲလေး။ ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် မြူများ လွှမ်း ခြုံနေသည့် မြိုင်းပျူ တောင်စဉ် တောင် တန်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်း အသွယ်သွယ်။

“လူလေးလိုပဲ အဘိုးလည်း သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ပါကွယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အဘိုးဘဝ မှာ ရင်နာစရာ၊ ခံပြင်းစရာတွေကြောင့် ရင်မချီအောင် ခံစားရလို့ ဒီနေရာလေး မှာ ဘဝကို အဆုံးသတ်နိုင်အောင် အခြေချပြီး နေခဲ့ရတာပါ။ ခု အဘိုး

လည်း အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ အဘိုး ချစ်တဲ့ လူလေးကို အဘိုးလို နှလုံးသား မှာ မခံစားစေချင်ဘူးဆိုပါတော့ကွယ်”

အဘိုးပန်းမောင်က ဖြည့်ညင်းစွာ ပြောရင်း မြိုင်းပျူမြင်နေရသည့် တောင် စဉ် တောင်တန်းကို အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။ မဲတူ အဘိုး ပန်း မောင်အဖြစ်ကို ကြားသိခွင့်ရလိုက်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ မဲတူ လူပျိုသားအရွယ်ရောက်သည့်တိုင် အဘိုး ပန်းမောင် ယခုလို ကြေကြေ ကွဲကွဲ ခံစားနေမှုကို မတွေ့မမြင်ဘူးခဲ့။ အမြဲတမ်း ပြီးရွှင်ပြီး မဲတူ ရှေ့ဆက် လှမ်းရမည့် ဘဝခရီးအတွက် စိတ်ဓာတ် ခွန်အားသတ္တိတွေ၊ ငွေလုံလ ဝီရိယတွေ မွေးမြူဖို့ လက်တွေ့ ပြသခဲ့သည့် အဘိုးပန်းမောင်။

ယခုဆိုလျှင် မဲတူတစ်ယောက် တည်း တောတောင်အနံ့ ခြေဆန်ပြီး သားကောင်များကိုပင် ရှာဖွေပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မဲတူ၏ စွန့်စား မှုကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြီး ပီတိဖြစ်နေသည့် အဘိုး ပန်းမောင်။

“အင်းလေး တစ်နေ့နေ လူလေး အဘိုးရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို သိပြီး အဘိုးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ ရင် အဘိုး တမလွန်ကနေ...”

“အဘိုး... ကျုပ်ကို ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်သိတာက အဘိုး ကျုပ်အနားမှာ ရှိရင် ကျုပ်ပျော်တယ်။ ကျုပ်ဘေးမှာ အဘိုး အမြဲတမ်းရှိရင် ကျုပ်ဘဝမှာ ဘာမှ မလိုအပ်တော့ဘူး”

“ဟားဟား... ဟား...”

မဲတူ စကားသံနဲ့အတူ ထပ်ဆင့် ပြီး အဘိုး ပန်းမောင်၏ အားလုံးရ ရယ်မောသံက တောင်ကမ်းပါယတစ်ခု

လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်၏ အဖြစ်ကို ထူးထူးခြားခြား တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြမဆုံးဖြစ်သွားမိသည်။ အဘိုး ပန်းမောင် ယခုလို အားရပါးရ ရယ်မောသံမျိုးကို မဲတူ တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဘူးတာ အမှန်ပင်။

မဲတူပြောသည့် စကားထဲတွင် အဘိုးပန်းမောင် အားရပါးရ ရယ်မောဖို့ ပါသွားလို့လား။ မဲတူ အံ့အားသင့်ပြီး အဘိုး ပန်းမောင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဘိုး ပန်းမောင်က အားရပါးရ ရယ်မောပြီး စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တဲ့ မျက်နှာဖြင့် မဲတူကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး...

“ဗလ...ငါ့အားချက်နဲ့ မင်းသေခဲ့ပေမယ့် ခုအထိ မင်း...မင်း ငါ့နဲ့လုံးသားကို အနိုင်ယူနေတုန်းပါလား။”

“အဘိုးနဲ့လုံးသားကို အနိုင်ယူနေတုန်း...ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဗလက ငါ့နဲ့လုံးသားကို အနိုင်ယူနေတာ”

အဘိုး ပန်းမောင်၏ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလွဲသွားသည့် စကားသံနှင့်အတူ တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်နှာဖြင့် မဲတူကို ကြည့်နေသည့် အကြည့်စူးစူး။ မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိသည်။

“အဘိုး... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ကျုပ်ကို ပြောမပြနိုင်ဘူးလား။ အဘိုးပဲ ကျုပ်နဲ့ မခွဲဘဲ အတူနေမယ်ဆို”

မဲတူ၏ စကားသံကို ကြားလိုက်မှ အဘိုး ပန်းမောင် အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားသည်။ အဘိုး ပန်းမောင် မဲတူကို သိုင်းဖက်ပြီး ကြော့ကွဲစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံ။

“အဘိုးစိတ်ကို အဘိုးဖြေသိမ့်ပါ့မယ် လူလေးရယ်၊ လူလေးပြောသလို

အဘိုး လူလေးနဲ့ မခွဲဘဲ အတူနေမယ် သိလား။”

“ကျုပ် ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘိုးရယ်”

အဘိုး ပန်းမောင်စကားကို ကြားလိုက်ရ၍ မဲတူ မျက်ရည်တွေတွေကျနေမိသည်။ အဘိုး ပန်းမောင်က မဲတူအဖြစ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ မဲတူ ပါးပြင်ပေါ်မှ စီးကျနေသည့် မျက်ရည်စကို သုတ်ပေးရင်း...

“လူလေး...မင်းက ယောက်ျားမဟုတ်လား။ ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်လိုပဲ အခက်အခဲကြုံကြုံ မျက်ရည်မကျရဘူးကွ။ အဘိုးကြောင့် လူလေး ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျစေရဘူး။ အားရပါးရ ရယ်လိုက်စမ်း လူလေး၊ ရယ်လိုက်စမ်း”

အဘိုး ပန်းမောင်စကားကြောင့် မဲတူ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သံက တောတောင်တစ်ခုလုံး ဟိန်သွားသည်။

မဲတူ ဆတ်တစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ မဲတူ နူးလေးကို အသင့်ပြင်ပြီး ပစ်ကွင်းကောင်းရရန် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ တောင်ကမ်းပါးယံဘေးရှိ စမ်းချောင်းအစပ်တွင် ရေသောက်ရန် ဆင်းလာသည့် ဆတ်အား မဲတူ ပစ်ကွင်းကောင်းရ၍ နူးလေးဖြားတံကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် လေဟုန်ကို ခွင်းပြီး အရှိန်ဖြင့် သွားနေသည့် နူးလေးဖြားက ဆတ်ကို မထိဘဲ သစ်ပင်ကို ထိုးစိုက်သွားသံနှင့်အတူ လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းအစုံဖြင့် တောင်ကမ်းပါးယံပေါ်သို့ အပြေးတက်သွားသည့် ဆတ်။ မဲတူ

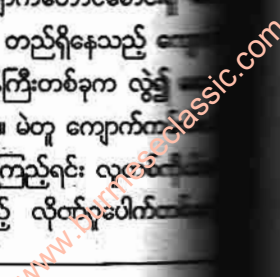
ကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ မချင့်မရဲဖြစ်သွားမိသည်။

မဲတူ အဘိုးပန်းမောင်ကိုယ်စား သားကောင်လိုက်ခဲ့သည်က ကာလကြာခဲ့ပြီ။ ယခုလို သားကောင်ပစ်ချက် လွဲချော်မှုမျိုး မကြုံဘူးခဲ့။ မဲတူရင်ထဲတွင် တန်ဆည်မရနိုင်ဘဲ မချင့်မရဲဖြစ်မိသည်။ မဲတူ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ဆတ်နောက်သို့ မျက်ခြေပြတ်မခံဘဲ အပြေးလိုက်မိသည်။

မဲတူ လှုပ်ရှားသံကို ကြားလိုက်ရသည့်ဆတ်က ကျောက်တောင်စောင်းပေါ်သို့ အပြေးတက်သွားသည်။ မဲတူ ကျောက်တောင်စောင်းပေါ်ရောက်တော့မောဟိုက်နေမိသည်။ မဲတူ အဘိုးပန်းမောင်နှင့် သားကောင်လိုက်စဉ်က သင်ပြခဲ့သည်များကို သတိရသွားမိသည်။ မဲတူ အသက်ကို ၀၀လင်လင် ရှာဖွေပြီး ခြေသံလုံလုံဖြင့် ဆတ်နောက်သို့ ဆက်လိုက်ခဲ့မိသည်။

ဆတ် ဦးတည်သွားနေသည့် ကျောက်တောင်စောင်းသို့ မဲတူ အသံရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ဒီကျောက်တောင်စောင်းလွန်လျှင် ဟိုဘက်တွင် ကြီးမားမားနက်နက်ရှိသည့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးလွဲ၍ သွားစရာ လမ်းမရှိတော့။ မဲတူ ဆတ်အခြေအနေကို တွက်ဆပြီး ခြေပျော်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် မဲတူ သွက်လက်သည့် ခြေလှမ်းအမျိုးမျိုး လာခဲ့စဉ် ကျောက်တောင်စောင်းအရောက် မဲတူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကျောက်တောင်စောင်းရှိ စောက်စွာ တည်ရှိနေသည့် ကျောက်ကမ်းပါးစွန်ကြီးတစ်ခုက လွဲ၍ ရတော့ချေ။ မဲတူ ကျောက်ကမ်းပါးကို စူးစမ်းကြည့်ရင်း လူလေးတစ်ယောက် ဝင်နိုင်သည့် လိုက်လှပေါက်တစ်ခု

တွေ့လိုက်ရသည်။ မဲတူ လိုက်ဂူပေါက်
ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်သွားမိစဉ်
ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်
အလင်းတန်း။ ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်
မှ ထူးဆန်းစွာ တိုးဝင်လာသည့် အလင်း
ရောင်နှင့်အတူ အတန်ငယ် ကျယ်ဝန်း
သည့် လိုက်ဂူ။

မဲတူ လိုက်ဂူအတွင်းဆီသို့
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်စဉ် ထူးဆန်းစွာ
တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် လူအရိုးစုတစ်ခု
နှင့် အထုပ်တစ်ထုပ်။ မဲတူ အထုပ်ကို
ဖြည့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေငွေ
ကျောက်မျက်များ။ မဲတူ ကျောက်လိုက်
ဂူအတွင်းတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ့
မြင်နေရသည့် လူအရိုးစုနှင့် ရွှေငွေ
ကျောက်မျက်များကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩ
တကြီးဖြစ်နေမိသည်။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...”

ရုတ်တရက် လိုက်ဂူအတွင်းဆီ
မှ ကြားလိုက်ရသည့် ကျားဟိန်းသံ
ကြောင့် မဲတူ နူးလေးကို ယူပြီး လိုက်
ဂူပေါက်ထဲမှ အပြေးထွက်လာမိသည်။
မဲတူသည် ‘တောတောင်အနံ့ သား
ကောင်ရှာရင်း ခြေရာထပ်ခဲ့ဖူးပြီ ယခု
လို ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်မျိုး မကြုံ
ဘူးခဲ။ ပြီး လိုက်ဂူအတွင်းဆီမှ ကြား
လိုက်ရသည့် ကျားဟိန်းသံ။

တောင်စဉ် တောင်တန်းများကို
မေးတင်ပြီး တဖြည်းဖြည်းငုပ်လျှိုးတော့
မည် နေမင်း။ မဲတူ အချိန်တန် ပြန်
ရောက်မလာလျှင် အမြဲတမ်း စိုးရိမ်
ကြောင့်ကြစွာဖြင့် မျှော်နေတတ်သည့်
အဘိုး ပန်းမောင်မျက်နှာကို မြင်ယောင်
သွားမိသည်။ မဲတူ လိုက်ဂူပေါက်ကို
အမှတ်အသားပြုလုပ်ပြီး တောင်ပေါ်မှ
တဖြည်းဖြည်းဆင်းလာခဲ့သည်။

“လူလေးကို အဘိုးပြောစရာရှိ
တယ်”

အဘိုး ပန်းမောင်ထံမှ မမျှော်လင့်
ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော တင်းမာသည့်
စကားသံကြောင့် မဲတူ အံ့အားသင့်သွား
မိသည်။ အဘိုး ပန်းမောင်က မဲတူ
မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဦးဖျံ့ တောင်
တန်းကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။

“လူလေး... ဒီနေ့က စပြီး
သားကောင်မလိုက်ခဲ့တော့။ တောင်ယာ
အလုပ်ပဲ လုပ်ရမယ်”

ထပ်ဆင့်ပြီး ထွက်ပေါ်လာသည့်
အဘိုး ပန်းမောင်စကားသံကြောင့် မဲတူ
ပိန္နဲအံ့ဩသွားမိသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်း
က မုဆိုးအတတ်အမွန်ကို ယုံကြည်
လေးနက်စွာဖြင့် ဂယနဏ သင်ပြခဲ့
သည့် အဘိုး ပန်းမောင်။ မဲတူ သား
ကောင်လိုက်သည်ကို သဘောကျမဆုံး
ဖြစ်ခဲ့သည့် အဘိုး ပန်းမောင်။

“ကျုပ် သားကောင်မလိုက်ရ
တော့ဘူး...ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်။ လူလေးကို
အဘိုး စိတ်မချတော့ဘူး”

“အဘိုးပဲ ကျုပ် သားကောင်
လိုက်ခဲ့တာ သဘောကျခဲ့တယ်မဟုတ်
လား”

“ဟိုတုန်းက အဘိုး သဘောကျ
လို့ ခွင့်ပြုခဲ့ပေမယ့် ခု လူလေး မုဆိုး
အလုပ်က အသက်အန္တရာယ်နီးလို့
စိတ်မချတော့ဘူး”

မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်၏ တိုက်ရင်း
လိုရင်းစကားကို တုံ့ပြန်စွမ်းအား မရှိ
တော့။ မဲတူ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘိုး
ပန်းမောင်စကားကို မြေဝယ်မကျ
လိုက်နာခဲ့သူ။ မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်
အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်
သွားမိသည်။ မဲတူ ဝါသနာပါသည့်
မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ခွင့်မရ၍ စိတ်ထဲ

တွင် ကြေကွဲစွာ ခံစားရင်း မဲတူခြေရာ
အနံ့ရောက်ခဲ့သည့် တောင်စဉ် တောင်
တန်းများကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“အဘိုးစကားကို လူလေး လိုက်
နာတယ်ဆိုတာ အဘိုး ယုံကြည်တယ်။
ဒါပေမယ့် လူလေး နားလည်အောင်
အဘိုး စာပွဲပြီးမပြောတတ်ဘူး။ အဘိုး
ရဲ့ အဖြစ်မှန်ကို လူလေးသိခဲ့ရင် ခွဲခြား
စိတ်ဖြာတတ်တဲ့ အသိတရားရဖို့
ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။

အဘိုး ပန်းမောင်က ပြောပြီး
တောင်ယာခင်းထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။
မဲတူ အမြတ်တနိုးထားခဲ့သည့် နူးလေး
ကို ကြည့်ပြီး သားကောင်ပစ်ခွင့်မရ၍
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ မဲတူ တောင်
ယာခင်းထဲသို့ တရွှေရွှေသွားနေသည့်
အဘိုး ပန်းမောင်ကို ကြည့်ရင်း မဲတူ
ငယ်စဉ်ကတည်းက လူ့လောက ပတ်
ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာပြီး အထီးကျန်
နေထိုင်ခဲ့သည့် အဘိုး ပန်းမောင်အဖြစ်
က ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေသည်။

မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်အဖြစ်ကို
တွေးမိရင်း မိမိ သားကောင်လိုက်ခဲ့စဉ်
မရောက်စမှ ရောက်ခဲ့ရသည့် ကျောက်
တောင်ကြီးရှိ လိုက်ဂူပေါက်ထဲတွင်
ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ မြင်ခဲ့ရသည့်
လူအရိုးစုနှင့် ရွှေငွေကျောက်မျက်များ။

မဲတူ တွေးမိရင်း အလိုလို စိတ်
ဝင်စားသွားမိသည်။ သည်အဖြစ်ကို
အဘိုး ပန်းမောင်များ သိရှိထား၍ မိမိ
ကို သားကောင်မပစ်ခိုင်းတာလား။ မဲတူ
လိုက်ဂူထဲ ရှိနေစဉ် ထူးထူးခြားခြား
ကြားခဲ့ရသည့် ကျားဟိန်းသံ။

မဲတူ ကျောက်တောင်ကြီးဘေးရှိ
လိုက်ဂူပေါက်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်မိ
သည်။ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသည့်

လိုက်ရအတွင်းသို့ မဲတူအရောက် ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် စကား သံသယသေကြောင့် အလိုလို နားစွင့်မိ လျက်သားဖြစ်နေသည်။

“မြလေးနွယ်...နင့်ရဲ့ ယွင်းမှား ခဲ့တဲ့ နလုံးသားအဆုံးအဖြတ်ကြောင့် ငါ လူမိုက်ကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတာ နင့်သိ စေချင်တယ်။ ခု ငါသွေးသားအရင်း အချာကို သားလို အားရမ်းရခဲခွင့်မရ တဲ့ ဇာဝပါ မြလေးနွယ်”

မဲတူ ထူးထူးခြားခြား ကြားလိုက် ရသည့် စကားသံကြောင့် သိလိုတော့ဖြင့် လိုက်ရအတွင်းဆီသို့ သွားနေမိသည်။ သည်လိုက်ရအတွင်းသို့ မဲတူ တစ်ယောက်တည်း ရောက်ရှိခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်ထားခဲ့သော်လည်း ယခုလို လိုက်ရအတွင်းဆီမှ အသံကို ကြား လိုက်ရ၍ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိ သည်။

“ငါ နင့်အပေါ် အသက်ထက် မက သံယောဇဉ်နဲ့ သစ္စာထားခဲ့တယ် ဆိုတာ မြလေးနွယ်အသိဆုံးပါ။ ဒါပေ မယ့် နင့် ငါ့အပေါ်တင်မကဘူး။ သား လေးအပေါ် သားဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကင်း ကွာခဲ့တယ်။ ပြီး နင့် ဗလနဲ့ ဟောက်ပြန်

ပြီး ငါနဲ့ ငါ့သားလေးကို သတ်ဖို့ ကြံ စည်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ငါ ဗလကို သတ်ပြီး နင့်ကို ဒီလိုက်ရအတွင်း မှာ ငါ အော်ခတ်ထားခဲ့တာလေ။ နင့် ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ မြလေး နွယ်။ ပြောလေ မြလေးနွယ်။ နင့်ပါးစပ် က ငါနဲ့ ငါ့သားလေးကို အသက် လောက် ချစ်ပါတယ်ဆို။ ခု နင့်ဟာ မိန်းမယုတ်ဖြစ်နေပြီ။ နင့်ကြောင့် ငါ နလုံးသားတွေ အမြဲတမ်း ပူလောင်ပြီး ခံစားနေရတာ။ ဟားဟား...ဟား...”

မဲတူ နားထောင်ရင်း အသံကြား ရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်ကြည့်မိရင်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိသည်။ အဘိုး ပန်းမောင်သည် မီးတုတ်အလင်းရောင် အောက်တွင် ငူငူကြီးရပ်ကာ လူအရိုး စုကို ကြည့်ပြီး ကြေကွဲခြင်း၊ နာကြည်း ခြင်းတို့ဖြင့် အရှုံးကြီးသဖွယ် မချီတင်ကဲ ပြောဆိုခံစားနေရသည်ကို တွေ့လိုက်ရ ၍ မဲတူ မှင်တက်မိနေသည်။

အဘိုး ပန်းမောင်သည် မျက်ရည် တွေတွေကျရင်း လူအရိုးစုကို ကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်ခံစားနေရသည့် ဖြစ်အင်္ဂါ မဲတူ အဘိုးပန်းမောင်အဖြစ်ကို မယုံနိုင်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ လူအရိုးစုကို စိတ်

ဝင်စားသွားမိသည်။

“မြလေးနွယ်...နင့် ငါ့အပေါ် စိမ်းကားရက်စက်တာကို ငါ ခံနိုင်ပေ မယ့် ငါ့သားလေး အဖြစ်မှန်ကို သိသွား ရင် တစ်သက်လုံး ကြေကွဲစွာ ခံစားနေ ရမှာကို ငါ မမြင်မတွေ့ချင်ဘူး မြလေး နွယ်။ နင့်ကြောင့် နင့်နဲ့ ငါ သေကွဲကွဲ ခဲ့ရသလို၊ ငါ...ငါ့သားလေးကို ငါ အပေးပါလို့ မျက်နှာပြရမှာ ငါ့ရက် တယ်”

အဘိုး ပန်းမောင်က ကြေကွဲစွာ ပြောရင်း လူအရိုးစုကို ကြည့်ပြီး အံ့ ကြိတ်ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာ။ မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်ရင်ထဲမှ မချီတင်ကဲ ခံစားရင်း ဖွင့်အန်လာသည့် စကားသံ ကို နားထောင်ရင်း မယုံနိုင်အောင်ဖြစ် နေမိသည်။

“အဘိုး”

“ဟင်... မင်း လိုက်လာတယ် ဟုတ်စ”

အဘိုး ပန်းမောင်က မဲတူအသံ ကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရ၍ အံ့အား သင့်ပြီး ဓားကို ကိုင်ရင်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံ ပြီး မဲတူ မကြည့်စဖူး ခက်ထန်သည့်

အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည် အကြည့် စူးရှ။

“ကျုပ်ရောက်နေတာ ကြာပြီ အဘိုး၊ အဘိုးရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာ ကို ကျုပ် မကြည့်ရက်ဘူး”

“ဘာ... ငါခံစားနေရတာကို မင်း မကြည့်ရက်ဘူး၊ ဟုတ်လား။ အေး၊ မင်းက မကြည့်ရက်ပေမယ့် ဟောဒီက မိန်းမယုတ်က ငါ့ဘဝကို လူဆိုးလူပိုက် ကြီးဖြစ်အောင် ငါနဲ့လုပ်သားကို ဖျက်ဆီး ခဲ့တာကွ၊ ဖျက်ဆီးခဲ့တာ”

အဘိုး ပန်းမောင်၏ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြင့် အံ့တင်းတင်းကြိတ်ပြီး ခံပြင်း စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံ။ မဲတူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“အေး၊ ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက် တွေကို မင်းသိသွားပြီဆိုတော့ မင်းလမ်း ကို မင်းသွားနိုင်ပြီ မဲတူ”

“ကျုပ်က ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ။ ကျုပ် အဘိုးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“ဘာ...၊ မင်းက ငါနဲ့ မခွဲနိုင် ဘူး၊ ဟုတ်လား။ ဘာလဲ မင်းက မင်း အမေလိုပဲ ငါ့ကို ပျားရည်နဲ့ ဝန်ချပြီး ငါနဲ့လုပ်သားကို ထပ်ပြီး ဒဏ်ခတ်ဦးမလို လား”

“ဗျာ... ကျုပ်... ကျုပ်က အမေလို...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟောဒီ အနီးစုက မင်းအမေ မြလေးနွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ ယုတ်ပဲကွ။ မင်းအမေရဲ့ သစ္စာတရား ဖျက်ယွင်းမှုကြောင့် ငါ့ဘဝပျက်စီးခဲ့ရ တာ”

အဘိုး ပန်းမောင် စကားကြောင့် မဲတူ မိခင်အဖြစ်ကို သိခွင့်ရခဲ့သော် ထည်း လူအနီးစုအဖြစ်သာ တွေ့ခွင့်ရ ခဲ့သည်။ မဲတူ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဖေ အမေလို အားရပါးရခေါ်ခွင့်မရ ခဲ့သည့် ဘဝ။

“အေး၊ မင်းအမေ ငါ့အပေါ် လှည့်ပြားပြီး သစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ ငါ လူ မိုက်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရတာကွ”

“အိ... ဒီလို အဘိုးက ကျုပ်... ကျုပ်အဖေလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေ ငါဆို တာ ပြောရမှာရက်လို့ ငါ လျှို့ဝှက်ပြီး ထားခဲ့ရတာ။ ဒါပေမယ့် မင်း ဒီကထဲကို ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟောဒီအားမြှောင် ကို တွေ့လို့ ငါသိခဲ့ရတာ”

အဘိုး ပန်းမောင်က မဲတူ သား ကောင်လိုက်တိုင်း ဆောင်နေကျ ဓား မြှောင်ကို ပြလိုက်သည်။

“ခုတော့ မင်း ငါ့အဖြစ်ကို သိ သွားပြီဆိုတော့ ငါ ကျေနပ်တယ်။ ဒါ ပေမယ့် ငါ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် သစ္စာနုလုံးသား ယွင်းပျက်ခဲ့တဲ့ မင်း အမေသိအောင် ငါ သက်သေပြမယ်”

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း အဘိုး ပန်းမောင်က မဲတူ၏ ဓားမြှောင်ဖြင့် သူ့ရင်ဝကို ထိုးစိုက်ပြီး လဲကျသွား သည်။ မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်ကို ပွေ လိုက်သည်။ အဘိုး ပန်းမောင်ရင်ဝမှ စီးကျလာသည့် သွေးများ။

“အဘိုးက ကျုပ်အဖေဆိုတာ ကျုပ်သိခွင့်ရလို့ ဝမ်းသာနေတာ။ ခုလို အဘိုးဖြစ်သွားတော့ ကျုပ် ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲ။ အဘိုး မသေရဘူး။ မသေ ရဘူး”

မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်ကို ပွေ ပြီး မချီတင်ကဲပြောရင်း မျက်ရည် တွေတွေကျနေသည်။

“မငိုနဲ့ လူလေး။ မင်း... မင်း ယောက်ျားမဟုတ်လား။ ယောက်ျားဆို တာ မျက်ရည်မကျရဘူးကွ။ အဘိုးလို သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့် စားခြင်းမျိုး မခံရအောင် လူလေးချစ်တဲ့ နှင်းရည်ကို မုဆိုးကြီး ထက်တူဆီမှာ

အဘိုး ပိုထားခဲ့တာ။ နှင်းရည်က လူ လေးအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းကလေးဆို တာ အဘိုးသိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီရတနာတွေကို ယူပြီး လူလေး နှင်း ...နှင်းရည်ဆီ သွား... သွား”

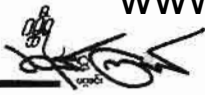
“အဖေ... အဖေ”

မဲတူ အဘိုး ပန်းမောင်ကို အခါခါလှုပ်ရှားပြီး အဖေဟု အားရပါးရ ခေါ်ရင်း ကြည့်လိုက်မိသည်။ အဘိုး ပန်းမောင်က မဲတူရင်ခွင်ထဲတွင် ငြိမ် သက်ပြီး သစ္စာယွင်းပျက်ခဲ့သည့် မြလေး နွယ်နှင့် တမလွန်ဘာဝတွင် ဆုံဆည်းနေ ပြီလား။ မဲတူ အဘိုးပန်းမောင်နှင့် မြ လေးနွယ်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သစ္စာ နုလုံးသား ယွင်းပျက်ခဲ့လျှင် အေးမြ ငြိမ်းချမ်းမှု ကင်းကွာပြီး ပူလောင်မှု သောကဝေဒနာခံစားရသည့်အဖြစ်များ။

“အဖေနဲ့ အမေ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း သစ္စာနုလုံးသားနှင့် ငြိမ်းချမ်း ရာဘဝ ဆုံတွေ့နိုင်ကြပါစေ”

မဲတူ ကြေကွဲစွာ ဆုတောင်းရင်း လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ် နေရာကြည့်ကြည့် ပြုန်းများ ယုတ်ဆိုင်း နေသည့် တောင်စဉ် တောင်တံတိုင်း များ။ မဲတူ ကျောခိုင်းပြီး သစ္စာရင်မ လေး နှင်းရည်ရှိရာသို့ ထာဝရနိမ္မိတ်ရန် တရွေ့ရွေ့ ခရီးနှင့်ခွဲပြီးမဟုတ်ပါလား။

လွန်ကျော်ဦး

စနေ ဘုည အနိဋ္ဌ နှင်.

သစ္စာဝါဒီ မြတ်စောလင်း

လောကီဘုံသား လူအများသည် မွေးဖွားသည်မှ သေဆုံးသည်အထိ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝခြင်း၊ မပြည့်ဝခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း စသော ဘဝသံသရာကို လျှောက်နေကြ၏။ ထိုသို့သော လူသားတိုင်းသည် ဂဏန်းသင်္ချာဖြင့် စီတန်းထားသော အကြွင်းလမ်းများကို လျှောက်နေကြ၏။ အကြွင်းလမ်းများ လျှောက်တဲ့အခါ ဘဝဇာတ်ခုံ ဖြစ်ပျက်စုံကို ရင်ဆိုင်ကျော် လွှား ဖြတ်သန်းကြရ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ခန်းသို့ အကြွင်းလမ်း၏ အစလော၊ အဆုံးလော မပြောပြနိုင်သော သုည၏အပေါ် တွင် ရပ်နေသော စနေသမီး ရောက်လာ၏။

“ဆရာ...သမီးကို မှတ်မိလားဟင်”

ကျွန်ုပ်သည် စာရေးနေရာမှ သူမအား မော့ကြည့်မိ သည်။ သူမသည် အသားမည်း၏။ အရပ်ပု၏။ အနည်းငယ် ပိန်၏။ အပြင်အဆင်မှာ ရိုးရိုးနှင့် ယဉ်နေ၏။ မန္တလေး မြောက်ပြင်မှ ရက်လုပ်သော ပိုးကြီးချိတ် ချိတ်ထမီအဆင် ဆန်းလေးနှင့် ရှန်သားအင်္ကျီကို လိုက်ဖက်ညီအောင် ဝတ် ဆင်ထား၏။ မိုးကုတ် ကျောက်နီ လည်ဆွဲ၊ မြရည်ဝင်း ကျောက်စိမ်းလက်ကောက်၊ ကြိုးပေါ်နေသော နီလာ လက်စွပ်တို့ဖြင့် သူမသည် မြန်မာယဉ်ကျေးမှု၊ မြန်မာ့အလှ၊ မြန်မာမလေးတို့၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို ရှုမငြိုးစေတော့၏။

သူမအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် အတိတ်ကို အရိုက်ထင်စေ၏။ တစ်ချိန်က သူမ ငယ်ရွယ်စဉ် ဘာ နှစ်သမီး အရွယ်က သူမမိခင်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ခန်းသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူး၏။ ဒီတုန်းက သူမမိခင်က သူသမီး၏ ပညာရေးနှင့်အတူ ဘဝကို ဖြတ်သန်းရမည့် ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးများအား စစ်ဆေးဖူး၏။ သူမသည် ငယ်သူဖြစ်သဖြင့်

မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပေလိမ့်မည်။

“သမီး...သမီး...အေးအေးခိုင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ သမီးငယ်ငယ်တုန်းက မေမေ နဲ့ တစ်ခေါက် ဆရာ့ဆိုင်ကို ရောက်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆရာဟောလိုက်တာတွေအားလုံး မှန်တယ် ဆရာ။ ခု ထပ် ပြီး ဘဝရှေ့ရေး ဘာတွေ ကြုံရဦးမလဲဆိုတာ ထပ်သိချင်လို့ ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ကျွန်တစ်ယောက်တည်း အဘ ဆရာနှင့် ဆွေးနွေးဦးမှပဲလို့ စဉ်းစားမိလို့ပါ ဆရာ”

သူမသည် သုညကြွင်း မဟာဘုတ်ပိုင်ရှင် စနေသမီး ဘင်္ဂမ္ဘားဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကို စဉ်းစားမိ ၏။

ကျွန်ုပ်တွင် သားကြီး အောင်မြတ်ချိုနှင့် သားငယ် ဝင်းဌေးတို့ ရှိ၏။ သမီး မထွန်းကား။ ထို့ကြောင့် သမီးလေး တစ်ဦးမွေးစားရန် ကြိုးစားကြသည်။ ကြိုးစားသည့် နှစ်ကြိမ် လုံးတွင် သုညကြွင်း စနေသမီးကလေးများသာ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော်လည်း မွေးစားခွင့်ပေးသော မိခင်များသည် စိတ်မချီ သော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြ၍ တစ်ဦးသော မိန်းကလေးတို့ တစ်ရက်နှင့် ပြန်လာခေါ်သွားကြပြီး ကျန်တစ်ဦးကို တစ်လ ကြာပြီးမှ ဝိယိုလျက် ပြန်လာခေါ်သွားကြသည်။ နှစ်တိုင် ရှိခိုးတောင်းပန်ပြီး ပြန်တောင်းသဖြင့် ပြန်ပေးလိုက်ရခြင်း သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ပြန်လာတောင်းခြင်းကိုပင် ဝမ်းသာနေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုကလေးမလေး သည် ချော၏။ လှ၏။ ပြူ၏။ ဝမ်း၏။ အရပ်သင့်၏။ မပိန်၊ မမည်းသဖြင့် အနိဋ္ဌပွား ကုဋ္ဌရုပ်ဖြစ်နေ၏။ မဟာ ဘုတ်ကျမ်းများ၏ အဆိုအမိန့်အတိုင်း အနိဋ္ဌပွား ကုဋ္ဌရုပ် များသည် မုချ ဆင်းရဲမည်ဆိုသည့်အတိုင်း၊ လိုက်လံ

လေးအား မွေးစားလိုက်သောအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်
ဟောခန်းတွင် လူကဲ့သွား၏။ အမြင့်ဆုံးဈေးရှိသော ဆန်
ကို စားနေရာမှ အနိမ့်ဆုံးဈေးရှိသော ဆန်ကို ဝယ်စားခြင်း
ဟင်း ငါးမျိုး ခြောက်မျိုးစားနေရာမှ နှစ်မျိုး သုံးမျိုးတောင်
အနိုင်နိုင်ဖြစ်သွားခြင်း။ ဘဏ်တွင် အပ်ထားသော ငွေများ
အကုန်ထုတ်သုံးရုံတင်မက၊ လက်ဝတ်ရတနာများ အပေါင်
ဆိုင်ရောက်သွားသည့်တိုင်အောင် စီးပွားရေး အနတ်ဝေယား
ပြသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သမီး မိန်းကလေးကို ချစ်သဖြင့် မွေးစား
လိုက်သော်လည်း သုညကြွင်း စနေသမီးဖြစ်နေသည်ကို
သတိမထားမိဘဲ ရှိခဲ့၏။ သတိထားမိသောအချိန်၌ နောက်
ကျနေပေပြီ။

သို့သော် ကျွန်ုပ် ကံကောင်းချင်၍ ထင်၏။ သူမိဘ
တွေက ပြန်လာတောင်းကြ၏။ ဒါကိုပင် ကျွန်ုပ် ကျေးဇူး
တင်ရမည်ဖြစ်သည်။

သုညကြွင်း စနေသမီး အေးအေးခိုင်သည် သဘော
ကောင်း၏။ သနားကြင်နာတတ်၏။ ဘာသာရေးအလုပ်ကို
ဝိသနာပါသကဲ့သို့ ဂန္ထိရပညာရပ်များကိုလည်း ဝိသနာပါ၏။
ရွတ်နောက်နောက် ရယ်စရာ ဟာသများကိုလည်း ပြော
တတ်၏။ မိန်းကလေးဖြစ်၍ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေသော်
လည်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆုံလျှင် နောက်ပြောင်တတ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ အလုပ်ကို ဖြည်းလေးစွာ လုပ်ကိုင်တတ်၏။ ဝေခ
ဉာဏ်အရာ၌ ထက်မြက်၏။ ဝေခဉာဏ် တိကျဉာဏ်၊ ဂန္ထိရ
ဉာဏ်ဟု သုံးမျိုးရှိရာတွင် လျင်မြန်စွာ တွေးခေါ်တတ်သော
(သင်္ကန်းပညာ-ဖြတ်ထိုးတဉာဏ်ဟု ခေါ်ဆိုရသော) ဝေခ
ဉာဏ်အရာ၌ ထက်မြက်၏။ အပေါင်းအသင်းအုပ်စုကို
မက်၏။ အလှဆင်ရာတွင် ခေတ်ပြိုင်၊ ခေတ်လွန် ဝတ်စား
ဆင်ယင်ခြင်းကို အားမကျတတ်။ မမြတ်နိုးတတ်။ ရိုးရာ
ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ ခြယ်သမှုတို့ကိုသာ ပြုလုပ်တတ်၏။ သို့
ကြောင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးသောရပ်ရပ်တွင် မြန်မာ့သနပ်
ခါးနှင့် အလှကို ဆင်ထားသော အေးအေးခိုင်သည် ရိုးစင်း
စွာ လှနေ၏။

အေးအေးခိုင်သည် ဘုရားကို ဝတ်ချပြီး အိမ်ပေါ်မှ
ဆင်းလိုက်သည်။ မကျန်းမာသော အမေကြီးအား လုပ်ကျွေး
နေသော သမီးအလိမ္မာကလေးဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်သို့
သွားရပေဦးမည်။ အေးအေးခိုင်သည် လိုင်းကားများရှိရာ

လမ်းမဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“အေးအေးခိုင်”

သူမသည် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ရှိရာသို့ သွားနေစဉ်
ကားငယ်လေးတစ်စီး ထိုးရပ်ပြီး သူမနာမည်ကို ခေါ်လိုက်
သဖြင့် သူမ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ဤလို ကားမျိုးဖြင့်
သူမအား ရင်းနှီးစွာ ခေါ်မည့်သူ မရှိ။ သူ ဘယ်သူလဲ။ သူမ
ထိုလူငယ်အား သေချာစွာ ကြည့်နေ၏။ လူငယ်သည် ကား
တံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလာပြီး သူမအနီးသို့ ပြီးရှင်သော မျက်နှာ
ဖြင့် ရပ်လိုက်၏။

“သူငယ်ချင်း အေးခိုင်၊ နင် ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား။
တို့ စတီးဝင်းရပ် ဆရာမကြီး ဖော်လှေထွန်းကျောင်းမှာ အတူ
နေခဲ့ကြတာ။ ငါ အေးဆွေလေ”

“ဟယ်...အေးဆွေ၊ နင်က တသွေးတစွေးပါလား။
ခု နင် ဘာလုပ်နေလဲ”

“ငါ ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာ မေးမနေနဲ့ လာ၊ ငါ ကား
နဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ နင် အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါ အလုပ်သွားမှာပေါ့”

သုညကြွင်း စနေသမီး အေးအေးခိုင်သည် အကြွင်း
စရိုက်အတိုင်းပင် အေးဆွေဆိုသော လူငယ် သူငယ်ချင်း၏
ကားပေါ်သို့ ပါသွားလေသည်။ ကျောင်းနေစဉ်က သိခဲ့သော
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ယခုလို ကြီးပြင်းလာသောအချိန်
တွင် ဘယ်စရိုက်၊ ဘယ်အကျင့်မျိုး၊ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးရှိသည်
ကို သေချာစွာ မသိဘဲ ခင်မင်တတ်သောစိတ်ဖြင့် လွယ်ကူ
စွာပင် ပါသွားသည်။ ကားလေးသည် မန္တလေး စိန်ပန်းရပ်
၏ တစ်နေရာ ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

“ဟာ...အေးဆွေ၊ နင် ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်တာလဲ”

“အေးခိုင်ကလဲ၊ ဒါ ငါတို့တိုက်လေ”

“ဟင်...နင်တို့တိုက်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာ
ကောင်းလိုက်တာ။ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ လူတွေ တစ်
ယောက်မှ မရှိကြဘူးလား”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေက ရုံးသွားကြတယ်လေ။ အိမ်ဖော်
တွေက ဈေးသွားနေတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ။ ခဏနေ သူတို့
ပြန်လာကြတော့မှာ”

အေးအေးခိုင်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။ ရင်ဖို
နေ၏။ သူမဘာတွင် မတွေ့မမြင်ဘူးသော ပစ္စည်းများက
လည်း သူမအား ဆွဲဆောင်နေ၏။ ထိုထက် ဆွဲဆောင်နေ
သောအရာကား နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားပင်
ဖြစ်၏။ လှပသော ပန်းချီတစ်ခုအတွင်းမှ အလွန်လှပသော

ပန်းပွင့်လေးများ။ ထိုပန်းပွင့်များထဲမှ ပန်းတစ်ပွင့်၏ ပွင့်ဖတ် ပေါ်တွင် ဝိတုန်းတစ်ကောင် နားနေလျက်၊ သူ၏ နှုတ်ခေါင်းဖြင့် ပန်းဝတ်ဆံအတွင်းမှ ဝတ်ရည်ကို စုပ်ယူနေသည့်ပုံပင်ဖြစ်၏။

“အေးခိုင်... ဘာတွေ ကြည့်နေတာလဲ၊ လာ - သူငယ်ချင်းကို ဒီထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတာကို ပြ မယ်။ ပြီးတော့ အဖိုးတန် လက်ဆောင်တစ်ခုလည်း ပေးရ မယ်။ လာ-အေးခိုင်၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

အေးအေးခိုင် မစဉ်းစားလိုက်နိုင်ပါ။ အေးဆွေခေါ်ရာ နောက်သို့ ပါသွား၏။ အေးအေးခိုင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက် သည်နှင့်...

“ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...”

မပြောမဆို ခိုးသည် ရွာချလိုက်၏။ ပြင်ပတွင် လျှပ်စီး တွေ လက်နေသည်။ ခိုးသည် မစဲ။ လေပြင်းများလည်း တိုက်ခတ်နေသည်။ စောစောက ကြည့်လင် တောက်ပနေ သော ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ခိုးသားတစ်လိပ်တို့ဖြင့် ပြည့် နေ၏။ ထို့ကြောင့် အလင်းရောင်အားပျော့၍ အမှောင်များ ဖုံးလွှမ်းလာ၏။

အေးအေးခိုင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ငိုနေ၏။ သို့သော် သူမ မရှိက်ပါ။ ပါးမိုမိုပေါ်မှ မျက်ရည်များ တလိမ် လိမ်ကျဆင်းနေသောကြောင့်သာ သူမ ငိုနေသည်ဟု ဆိုရ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကိုယ်သူမ နောင်တကြီးစွာ ရနေသည်။

အခုတော့ မိဘစကား နားမထောင်မိ၍ သားတစ် ကောင်နှင့် တိုးလိုးတန်းလန်း။ ဆရာစကားလည်း နား မထောင်တော့ အခု သူမ ငိုနေရပြီ။ အေးအေးခိုင်သည် သူမမိခင်ပြောသော စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေ သည်။ ထို့အတူ သူမ ငယ်စဉ် (၁၁)နှစ်သမီးအရွယ်က သူမနားနှင့်ပါ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရသည်မို့ မိခင်ပြောသော ထိုစကားများမှာ လုပ်ကြံပြောခြင်းမဟုတ်ပါဆိုတာ သူမ သိ သည်။

“သမီး...ဆရာကြီးက ပြောထားတယ်။ သမီး အရွယ် ရောက်ရင် သမီးချစ်တဲ့သူကို ပြောပါ။ မေမေတို့ ပေးစား မယ်။ သမီးချစ်တဲ့သူနဲ့ ယူပြီးလို့ မပေါင်းချင်လို့ ကွဲသွား လည်း ပြဿနာမရှိဘူး၊ သမီး။ မယူခင်မှာ အစော်ကားခံရ တာ။ မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်ဖြစ်ပြီး သူများတံတွေးခွက် ပက်လက် မျော့ရမှာ အရှက်ဆုံးပဲ သမီး။ သမီးလည်း ပါခဲ့တာပဲ။ ဆရာ ကြီးပြောတာ သမီး မှတ်မိမှာပါ။ သူညကြွင်း စနေသမီး

အနိဋ္ဌမားဟာ အလိုမတူဘဲ အစော်ကားခံရတတ်တယ်၊ တိုက်ပိတ်ခံရတတ်တယ်ဆိုတာ”

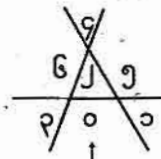
ထိုစကားများကို အေးအေးခိုင်သည် ပဲ့တင်ထပ်မျှ ကြားယောင်နေသည်။

သို့ပေမယ့် သူညကြွင်း စနေများ၏ စရိုက်အတိုင်း အားနာခြင်း၊ သနားကြင်နာတတ်ခြင်း၊ မရဏအိမ်တွင် ရှိ သောစိတ်သည် ချူချာ ပျော့ညှိနေခြင်းတို့ကြောင့် မိမိ၏ အားနည်းချက်အရ မိမိခံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဘာဆရာကို သမီးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘဝမှန်ကို ပြောခဲ့တာ ပါ။ ဘာ ဆောင်းပါးရေးချင်လည်း ရေးပါ။ သမီးလို သူည ကြွင်း စနေသမီးများ ကြုံတွေ့တတ်တဲ့ကိစ္စတွေကို ကြိုတင် သိထားရင် ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်တာပေါ့၊ ဘာဆရာရယ်”

သူမသည် ပါးမိုမိုပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် ဖွဖွလေး တိုယူနေရင်း ကျွန်ုပ်၏ ဟောပြောချက် များကို မှန်ကန်ကြောင်း ပြောချက်ပေးနေ၏။

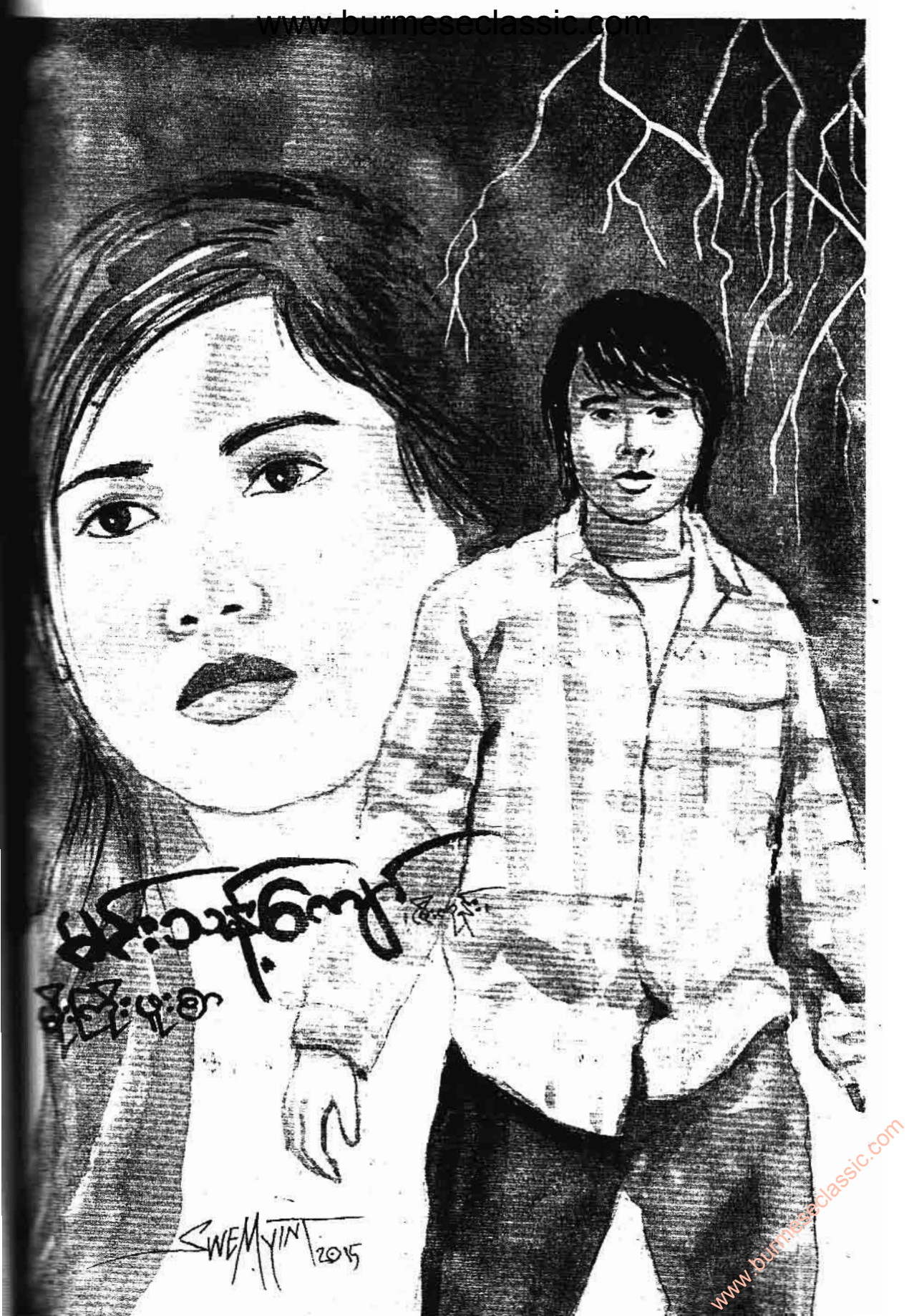

(စနေသမီး)

အဓိပတိ			
အတွန်း	သိုက်	ရာဇ	(ကျဋ္ဌဌာန)
မရဏ	ဘင်္ဂ	ပုတိ	(အနိဋ္ဌဌာန)

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ကချက်ထားသည့် အကြွင်းကဏန်းများ စိတ်နား ခင်းကျင်းထားသော ဝေဒဘဝဇာတ်ခုံတွင် သူမ အသက် ၂၄နှစ်၊ ၂၆နှစ်၊ ၄၅နှစ်ဆိုသော ကာလများသည် သူညကြွင်း စနေသမီးတစ်ယောက်၏ ခယောင်းတောထွင်း များကို လျှောက်ရဦးမည့်နှစ်များဖြစ်သဖြင့် အေးအေးခိုင် တစ်ယောက် (ဝါ) ကျွန်ုပ်၏ တပည့်မလေးတစ်ယောက် မချစ်မနှစ်သက်သူတို့၏ အချစ်ကို လှယူခြင်းမှ ကင်းဝေး ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း...

သစ္စာဝါဒီ မြတ်စော

မင်းသိန်းကျော်
မင်းသိန်းကျော်

SWEM YINT 2015

ရွာအမည်က “မိုးကြိုးပစ်ရွာ” ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါ၍လား မသိ၊ ထိုရွာနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် မိုးကြိုးများ အကြိမ်ကြိမ်ပစ်လေသည်။ မိုးဦးကျကာလမှစ၍ လေကြီး မိုးကြီး ကျလာပြီဆိုလျှင် မိုးချွန်းသံများ ကြားရပြီး ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ လျှပ်စီးများ လက်ကာ “ဂျိမ်း” ဟူသော အသံကြီး မြည်ဟီးပြီး မိုးကြိုးပစ်လေတော့သည်။

ယခုနှစ် မိုးတွင်းကာလတွင် ရှေးဦးစွာ မိုးကြိုးပစ်ခံရသူမှာ ဦးစံထွန်း၏ သား “မောင်စံလင်း” ဖြစ်၏။ သူသည် မိုးချုပ်ပြီဆိုကတည်းက လယ်ထွန်ခြင်းကို ရပ်တန့်ကာ လယ်ထွန်တုံးနှင့် နွားများကို ထားခဲ့ပြီး အမိုးအကာရိုရာ လက်ပံပင်ကြီးအောက် တဲကလေးသို့ ပြေးဝင်လေသည်။

သို့သော် လက်ပံပင်ကြီးသို့ မရောက်မီ မိုးကြိုးက သူ့အား ပစ်ချလိုက်လေသည်။ မောင်စံလင်းသည် မိုးကြိုးပစ်ခံရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး အသားများ မီးလောင်သကဲ့သို့ မည်းညစ်ပြီး နေရာတွင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးလေသည်။

မောင်စံလင်း မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး ကတည်းက မိုး သဲကြီးမကြီးရွာပြီဆိုလျှင် ရွာထဲမှ လယ်သမားများသည် လယ်ထဲသို့ မထွက်ရဲသော်လည်း မိုးရွာတုန်း ရေခဲဆိုသကဲ့သို့ ကြောက်ကြောက်နှင့် အရဲစွန့်ကာ လယ်ကွင်းထဲထွက်၍ လယ်ထွန်ကြရလေသည်။

ဒုတိယ မိုးကြိုးပစ်ခံရသူမှာ “မစန္ဒာ” ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ ကောက်စိုက်၊ ကောက်ရိတ် စသော လယ်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်စရာမလို

ချေ၊ ရိုးလည်း ရိုးသား၏။ လူချစ်လူခင်လည်း ပေါများလေသည်။

တစ်နေ့တွင် မစန္ဒာသည် သွားစရာကိစ္စပေါ်လာ၏။ တစ်ဖက်ရွာနေ အဖေဖြစ်သူ ရုတ်တရက် လေငန်းဖြစ်သွား၍ သူမအား ခေါ်ယူသောကြောင့် သွားရမည်ဖြစ်ရာ အိမ်တွင်းမှ အိမ်ပြင်သို့ တံခါးကလေးဖွင့်ကာ ထွက်ရုံပင် ရှိသေးသည်။ မိုးကြိုးက သူမအပေါ် ပစ်ချလိုက်ရာ ထိုနေရာတွင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးလေသည်။

တတိယ မိုးကြိုးပစ်ခံရသူမှာ “မောင်လှဝင်း” ဖြစ်လေသည်။ သူသည် မိုးရွာထဲ၌ လယ်ထွန်နေစဉ် မိုးကြိုးပစ်ခံရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူသည် ဝါးခမောက်ကို ဆောင်းထားရာ ခမောက်၏ ခေါင်အုပ်နေရာတွင် တပ်ဆင်ထားသော ငါးပြားစေ့အရွယ် မရိုတရို သတ္တုပြားကလေးအား မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

မိုးကြိုးပစ်ခြင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ရွာရှိ နတ်ကတော် ဒေါ်စံမေက တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်လံပြောဆိုနေသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

မိုးကြိုးပစ်ခံရသော မောင်စံလင်း၊ မစန္ဒာနှင့် မောင်လှဝင်းတို့သည် လူချစ်လူခင်ပေါများပြီး မိဘကို လုပ်ကျွေးကြသော ရိုးသား ကြိုးစားသူများဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း မည်သည့်အချိန်က မည်သူသည် မိဘများ ဆုံးမသည်ကို လက်မခံဘဲ မိဘအား နင်းပဲဆေ ပြန်လှန်ပြောဆိုကြောင်း၊ မိဘ၏ ကွယ်ရာတွင် မိဘအပေါ် ဆဲဆိုမှုများ ပင်ရှိကြောင်း၊ မိုးကြိုးပစ်ခံရသူ သုံးဦးတို့၏ ပြစ်ချက်များကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်၍ ပြောဆိုသည့်အပြင် ဤကဲ့သို့ လူကြီးမိဘများအား စော်ကားမော်ကားပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မိုးကြိုးက ဆုံးမ

လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ဤသို့ ပြောဆိုမှုများကြောင့် သေဆုံးသူများ၏ မိဘများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ နတ်ကတော် ဒေါ်စံမေနှင့် ရှင်းလင်းကြရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ရှိခဲ့လေသည်။

ယခုနှစ် မိုးတွင်းကာလတွင် ထူသုံးဦးမျှ သေအောင် မိုးကြိုးပစ်ခံရခြင်းအတွက် ရွာမှ လူများသည် ကြောက်လန့်ကာ မိုးရွာလျှင် လယ်ထဲသို့ မထွက်ရဲတော့ချေ။ မိုးရွာတုန်း လယ်ထွန်ကြရမည်ဖြစ်၍ မထွက်ဘဲထည့်မနေနိုင်ကြချေ။

မိုးအလွန်ကြီးကာ သဲကြီးမကြီးထပ်ချွန်းမြည်ဟီးပြီး မိုးကြိုးများ ဖန်နေချိန်တွင်သာ မိမိရသော ဘုရားတစ်မျိုးမျိုးကို ရွတ်ဆိုနေကြပြီး နီနည်းနည်းစဲသွားသည်နှင့် လယ်ထဲထွက်ကြရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိုးရွာလျှင် ရွာပြင် မထွက်ရဲသူသာ များလေသည်။

ဤအခြေအနေကို အခွံ့ကောင်းယူသူမှာ “မောင်ကျော်စိုး” ဖြစ်၏။ မောင်ကျော်စိုးသည် ရွာအရှေ့ခြမ်း ဦးထွန်းလှနှင့် ဒေါ်မြတို့၏ သားဖြစ်သည်။ သူသည် မိုးကြိုးပစ်မှုကို မကြောက်၊ သူ့ရည်းစားနှင့် ချိန်ထားသည်ကို လွဲမှားသာ ကြောက်သည်။

လယ်ကွင်းအစပ်တွင် လက်ပံပင်ကြီး ရှိ၏။ လက်ပံပင်ကြီးအောက်သို့ လယ်တဲကလေးတစ်လုံးရှိလေသည်။ အဆိုပါ လက်ပံပင်ကြီးနှင့် လယ်ကွက်ကျော်ကျော်လောက်တောင့်တဲပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိလေသည်။ အနီး

သည် အတော်မြင့်လျက် အုန်းသီးများ ပြုတ်ခဲနေအောင် သီးကာ အခက် အလက်များ ဝေဝေဆာဆာ ရှိလေ သည်။

အုန်းပင်သည် လယ်ကန်သင်း ပေါ်တွင် ပေါက်နေလေသည်။ အုန်းပင် ပေါက်နေသော လယ်ကန်သင်း၏ မြောက်ဘက်ရှိ လယ် ၄ဧကကို ဦးထွန်း လှမှ ပိုင်ဆိုင်ပြီး လယ်ကန်သင်း၏ တောင်ဘက်ရှိ ၄ဧကကို ဦးထွန်းလှ၏ ညီ ဦးထွန်းဝ.က ပိုင်ဆိုင်လေသည်။

ယခင်အကြိမ်များက အုန်းသီး များ ကြီးလာပြီဆိုလျှင် အခိုင်လိုက်ချ ကာ ရေနှင့် ရောင်းချပြီး ရငွေကို ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းသို့ လှူဒါန်းလေ သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးသည် အုန်းသီးရောင်းရငွေကို မသုံးချေ။

မောင်ကျော်စိုး၏ ရည်းစားမှာ ဝေးဝေးလံလံမှ မဟုတ်ချေ။ ဦးထွန်းဝ ၏ သမီးဖြစ်သူ “မသီတာအောင်” ဖြစ် လေသည်။ မသီတာအောင်သည် ဦးထွန်းဝမှ မွေးစားထားသော မွေးစား သမီးဖြစ်လေသည်။

မောင်ကျော်စိုးနှင့် မသီတာ အောင် ချစ်ကြိုက်နေကြသည်ကို နှစ် ဖက် မိဘများ သိသော်လည်း ဖခင် ဦးထွန်းဝမှ သဘောမတူချေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လယ် မြေအမွေကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးထွန်းဝ က မကျေနပ်သောကြောင့် အစ်ကိုဖြစ် သူ ဦးထွန်းလှအပေါ်တွင် စိတ်ကွက်နေ ခြင်းဖြစ်၏။

ဦးထွန်းဝ စိတ်ကွက်မည့်သာ ကွက်ရသည်။ သူတို့ဖခင် ကွယ်လွန်ပြီး ရက်လည်သည်နေ့မှာပင် ဆွမ်းသွတ် ခြင်းကိစ္စပြီးသောအခါ သူတို့ ဦးကြီး တော်စပ်သူ ဦးလှအောင်က သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကို လယ်မြေ ၄ ဧကစီ

အညီအမျှခွဲဝေပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဦးထွန်းလှနှင့် ဦးထွန်းဝတို့သည် ဖခင်ကြီးရှိစဉ်က ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ တစ်အိုးတည်းစားကာ၊ အေးအတူ ပူအမျှ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အိုးခွဲ၍စား လိုကြောင်း ဦးထွန်းဝမှ ပြောလာခဲ့၏။

“ကျွန်တော်တို့ လယ်မြေ ၄ဧက စီ အညီအမျှလည်း ရပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်သမီးကလေးနဲ့အတူ တစ်အိုး သပ်သပ်ခွဲပြီးစားတော့မယ်”

ဦးထွန်းဝနှင့် သမီး မသီတာ အောင်တို့သည် ရွာအနောက်ပိုင်းရှိ ခြံ မြေတစ်ကွက်ကို ဝယ်ယူကာ အိမ် ကလေးဆောက်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြလေ သည်။

ဦးထွန်းဝ သမီး မသီတာအောင် အား မွေးစားလိုက်သည်မှာလည်း ထူး ခြားသည့် အကြောင်းကလေးရှိလေ သည်။

ဦးထွန်းဝ ငယ်စဉ် လူမျိုးကာလ သားဘဝက မြို့တွင် ကျင်းပသော ဘုရားပွဲတော်သို့ သွားလေသည်။ ဘုရား ပွဲတော်တွင် ပွဲကြည့်ပြီး ညသန်းခေါင် လောက်တွင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်း၌ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာကြား လူသူ ပြတ်သောနေရာတွင် ကလေးငယ်ကြား ရလေသည်။

ညသည် ဝိန်းပိတ်အောင် မောင် နေပြီး လူသူလည်း ပြတ်နေသည်ဖြစ် ရာ ဦးထွန်းဝသည် ကလေးငယ်ကြား ရာသို့ စမ်းတမ်းဝါးဖြင့် လာရောက်ကာ ကလေးငယ်လေးအား ကုက္ကိုပုင်ကြီး အောက်တွင် ဖာကလေးဖြင့် သနား စဖွယ် စွန့်ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရ လေသည်။

ဦးထွန်းဝက ကလေးကို အချိန်မီ

မတွေ့ရှိပါက အေးလှသော ညအခါ တွင် ကလေးသည် သေဆုံးသွား ဖွယ်ရာရှိလေသည်။

ဦးထွန်းဝသည် ဘာကိုမျှ စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ ကလေးကို ကောက်ချီ ကာ အိမ်သို့ ယူလာခဲ့လေသည်။ ကလေးသည် ဦးထွန်းဝမှ နွေးနွေးထွေး ထွေး ပွေ့ချီလိုက်ချိန်မှ အင်္ဂါရပ်သွား လေသည်။

ဦးထွန်းဝသည် အိမ်သို့ ရောက် သော် အိမ်သားများအား နှိုးပြီး ကလေး တစ်ယောက် ကောက်ရလာကြောင်း ပြောကာ၊ ဤကလေးကို သူပင် မွေးစား တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိ အောင် ကြေညာလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ကလေးအား နို့တိုက် ရန်စီစဉ်ရာ ဦးထွန်းဝ၏အစ်ကို ဦးထွန်း လှ၏ဇနီး ဒေါ်မြမှာလည်း မောင်ကျော် စိုးအား မွေးဖွားထားရာ တစ်နှစ်သား အရွယ်ရောက်ရှိနေသော်လည်း နို့တိုက် နေရသေးသဖြင့် ဦးထွန်းဝ ကောက်ယူ လာသော ကလေးကိုပါ တစ်ပြိုင် တည်း နို့တိုက်မွေးခဲ့လေသည်။

ကလေးမလေးအား ရေကဲ့သို့ အေးမြစေခြင်းအထိမ်းအမှတ်ဖြင့် “မသီတာအောင်”ဟု နာမည်ပေးခဲ့ကြ လေသည်။ ဦးထွန်းဝသည်လည်း ထို အချိန်မှစ၍ အိမ်ထောင်မပြုတော့ချေ။

လယ်မြေ ၄ဧကစီ အညီအမျှ ရရှိသော်လည်း ဦးထွန်းဝစိတ်ထဲတွင် မတင်မကျဖြင့် တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားရပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို လိုနေသောတစ်ခုခု သည် ဘာလဲဆိုတာကို ဦးထွန်းဝ မသိ ချေ။

သူတို့ညီအစ်ကိုသည် တစ်ခါမှ တည်းတွင် အတူနေလာကြစဉ် မောင်ကျော်စိုးနှင့် မသီတာအောင်တို့

သည် အရွယ်ရောက်လာကြရာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရည်နေခွဲကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုလို လေကြီးမိုးကြီးတိုက်ခတ်၍ မိုးများ ထပ်ချွန်းနေချိန်တွင် မည်သူမျှ အပြင်မထွက်ရဲသော်လည်း သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အိမ်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာပြီး ချိန်းတွေ့နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

◆◆◆

တစ်နေ့သ၌ မိုးကြိုးပစ်ရွာသူကြီးသည် သူ့ရွာအား အခြားနာမည်တစ်ခုခုသို့ပြောင်းရန်အတွက် အစည်းအဝေးလုပ်ရန် ရွာမှ လူများကို မောင်းထု၍ လူစုလေသည်။

ရွာရှိ လူများ စုံလင်သည့်အခါတွင် သူကြီးက...

“ကျုပ်တို့ရွာက မိုးကြိုးပစ်ရွာဆိုတော့ နာမည်က စီးလွန်းသဗျာ။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါဆိုသလို ဖြစ်နေတယ်။ တစ်နှစ်တည်း လူသုံးယောက် မိုးကြိုးပစ်ခံရတယ်။ တခြားဘယ်ရွာမှာမှ ဒီလို မကြားဖူးဘူး။ အဲဒါရွာနာမည်ပြောင်းချင်တယ်ဗျာ။ ဘယ်လိုပြောင်းရင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ဆွေးနွေးပေးကြပါ”

ထိုအခါ လူကြီးတစ်ယောက်က...

“မူလနာမည်နဲ့လည်း ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်အောင် မိုးကြိုးလွှဲလို နာမည်ပြောင်းရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ကောင်းတယ်”

နောက်တစ်ဦးက...

“ခပ်ဆင်ဆင်ဆိုရင် မိုးကြိုးသွားဆိုတဲ့ နာမည်လည်း ကောင်းတာပဲ”

“ဟကောင်ရ...မိုးကြိုးသွားဆို

တာ မိုးကြိုးပစ်ရာက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အစိုင်အခဲလေ၊ မိုးကြိုးပစ်နဲ့ ဘာထူးမှာလဲ”

ဤသို့ဖြင့် ရွာသားများသည် တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဖြင့် အခြေအတင် ဆွေးနွေးကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူကြီးက...

“ကဲ...ကဲ...ပထမဦးဆုံးပြောတဲ့ မိုးကြိုးလွှဲကိုပဲ ယူမယ်ဗျာ။ နက်ဖြန်ဖြိုးကို သွားပြီး ရွာနာမည်ပြောင်းဖို့ တင်ပြရမယ်”

◆◆◆

မောင်ကျော်စိုးနှင့် မသီတာအောင်တို့သည် လက်ပံပင်ကြီးအောက်ရှိ လယ်တဲကလေးတွင် တွေ့ဆုံနေကြလေသည်။ မိုးကြီးလေကြီးကျပြီး လျှပ်စီးများ လက်နေချိန်ဖြစ်၍ လယ်ထဲကို မည်သူမျှ မထွက်ဝံ့သောကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် လွတ်လပ်စွာ စကားပြောခွင့်ရနေကြလေသည်။

မသီတာအောင်က...

“အဖေကလည်း ခုထိ သဘောမတူသေးဘူးနော်။ ကန်ကွက်တာလည်း

မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မပြောဘူး”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ အသင့်ပဲ မသီတာရယ်။ မသီတာနဲ့ လက်ထပ်ချင်လှပါပြီ။ မင်းအဖေက သဘောမတူသေးတာ ခက်တယ်။ အမွေကိစ္စကြောင့်လား။ မင်းမေးမကြည့်ဘူးလား”

“အမွေကြောင့်လားတော့ မသီဘူး။ အမွေခွဲတာ မညီမျှသေးဘူးလို့ ချည်း ပြောနေတယ်။ နောက်ဆုံး ညီမျှပါပြီလို့ သူစိတ်ထဲက လက်ခံလာမှ သဘောတူမယ်လို့ ပြောတယ်။ အဖေက တရားစာကြီးလေ။ သူ့နဲ့တယ်ထင်ရင် အလျော့မပေးတဲ့ လူမျိုး”

မိုးသည် သည်းလာလိုက် စဲသွားလိုက်ဖြင့် ရွာနေလေသည်။ လျှပ်စီးများ လက်နေသော်လည်း မိုးကြိုးပစ်ခြင်း မရှိချေ။ မသီတာအောင်သည် ကြာလျှင် အိမ်က လူများ ရိပ်မိမည်ကို မောင်ကျော်စိုးအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

◆◆◆

မိုးလယ်ကာလဖြစ်လေသည်။ လယ်အချို့သည် စိုက်ပျိုးပြီးစီးနေပြီဖြစ်လေသည်။ လယ်သမားတို့သည် မင်းနတ်ခြင်း၊ ကောက်ပင်စာခြင်း၊ ရေဖောက်ခြင်း၊ ရေပေါက်ပိတ်ခြင်းကိစ္စများကို ပြုလုပ်နေကြလေသည်။ ကောက်ပင်ကလေးများသည် စိမ်းစို၍ လေတိုက်သောအခါ လှိုင်းတွန့်ကလေးများ သဖွယ် ယိမ်းနွဲ့ကာ အလွန်လှပနေပါသည်။

ဗိုင်းတစ်အုပ်သည် လယ်ကွက်များပေါ်မှ ခပ်နိမ့်နိမ့်ပျံသန်းသွားကြသည်။ ရာထီဥတုသည် သာသာယာယာရှိနေရာမှ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်လာကာ အနောက်ကောင်ဆီး နှုတ်မည်းမည်းများ တက်လာလေသည်။

ကြာမီ မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာသွန်းလေတော့သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် လေများတအားတိုက်ခတ်လာကာ ကောင်းကင်တွင် လှုပ်စီးများ လက်လာ၍ မိုးချုန်းသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လယ်ထဲတွင် ရှိနေကြသူများသည် အရိပ်အကာများရှိရာသို့ အလျင်အမြန်ပြေးဝင်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် လှုပ်စီးများလက်လာကာ “ဂိုဏ်း” ဟူသောအသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ လယ်ထဲတွင် ရောက်နေသူများသည်လည်းကောင်း၊ ရွာထဲတွင် ရှိနေကြသူများသည် လည်းကောင်း ကျယ်လောင်လှသော မိုးကြိုးပစ်သံကြီးကို ကြောက်ရွံ့ကာ ပြေးမိပြေးရာပြေး၊ ပုန်းမိပုန်းရာ ပုန်းဖြင့် ဖြစ်နေကြလေသည်။

မိုးစဲသွားသောအခါမှ ပုန်းကွယ်နေရာမှ ထွက်လာကြကာ ဘယ်သူ့ရေဘယ်ဝါရေဟူသောခေါ်သံများ၊ ကလေးများကို ခေါ်ငင်သံများဖြင့် တစ်ရွာလုံး ဆူညံနေလေသည်။

“ဦးလှအောင်ရဲ့ လယ်ကန်သင်းပေါ်က အုန်းပင်ကြီးကို မိုးကြိုးပစ်လို့ဟေ့”

လယ်ထဲရောက်နေသူ တစ်စုံတစ်ဦး၏ အော်သံကြောင့် တစ်ရွာလုံးမှ လူများသည် လယ်ကွင်းထဲသို့ ထွက်လာကြကာ မိုးကြိုးပစ်ချသော အုန်းပင်နေရာသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ အုန်းပင်မှာ ဦးထွန်းလှနှင့် ဦးထွန်းဝမည်သူမျှ မပိုင်သောကြောင့် သူတို့အဖေ ဦးလှအောင်၏ နာမည်တပ်၍ ရွာသားတစ်ဦးက အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနေရာတွင် ရွာသားများသည် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ်မတွေ့ဘူးသော

အရာအား မျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ထိုအရာအား အခြားမဟုတ်ပါ။ လယ်ကန်သင်းအလယ်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော အုန်းပင်ကြီးသည် မိုးကြိုးပစ်ချမှုကြောင့် အပင်ထိပ်များမှသည် အောက်ဆုံးအထိ ထက်ခြမ်းကွဲကာ လဲကျနေခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ထက်ခြမ်းကွဲပုံမှာ မြောက်ပိုင်းလယ်ကွင်းထဲသို့ တစ်ခြမ်း၊ တောင်ပိုင်းလယ်ကွင်းထဲသို့ တစ်ခြမ်း၊ တိတိခိုခိုကျနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထို့ထက်ထူးဆန်းသည်မှာ တစ်ခြမ်းစီတွင် အုန်းသီးခိုင်တစ်ခိုင်စီ ပါလေရာ အုန်းသီးတစ်ခိုင်လျှင် အုန်းသီး(၁၀)လုံးစီ အညီအမျှ ပါရှိနေခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

ရွာထဲမှ လူရွပ် ပိုးသာထူးက - “ဒီထက် ထူးဆန်းတာတောင် ဒီလောက်ထူးဆန်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သဘာဝတရားကြီးရဲ့ တရားမျှတပုံများ”

ဟု ပြောလေသည်။

အုန်းပင် မိုးကြိုးပစ်ခံရသောနေရာသို့ ရွာထဲမှ မောင်ကျော်စိုး၊ မသီတာအောင်နှင့်တကွ ဦးထွန်းလှ၊ ဦးထွန်းဝတို့ စုံလင်စွာ ရောက်လာကြလေသည်။

သူကြီးသည် နောက်ဆုံးမှ ပြေးလာကာ...

“ဟေ့... နေကြဦး၊ နေကြဦး။ အုန်းပင်ထက်ခြမ်းကွဲတာက တိတိခိုခိုပါလား။ စာနဲ့ ခြမ်းရင်တောင် ဒီလောက်ညီမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအုန်းပင်ခြမ်းနှစ်ခြမ်းကို ငါယူရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ရွာသားတချို့က...

“ဟင်... သူကြီးဟာကလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းတို့ကလည်း ငါယူမယ်ပြောတာက ရွာထိပ်က ချောင်းကူးတံတားမှာ ခင်းဖို့ လိုနေလို့ ယူမယ်ပြောတာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဦးထွန်းဝက...

“ခုမှပဲ ကျုပ်စိတ်ထဲ ဘဝင်ကျတော့တယ်။ အမွေခွဲတာ လက်စသတ်တော့ ဒီအုန်းပင် ကျန်နေတာကိုး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲ မတင်မကျ ဖြစ်နေတာ။ ခုတော့ ကျွန်တော်အားလုံးသဘောပေါက်ပါပြီ။ သဘာဝတရားကြီးရဲ့ တရားမျှတမှုကိုလည်း သိပါပြီ”

ထိုအခါ မောင်ကျော်စိုးနှင့် မသီတာအောင်တို့သည် ဦးထွန်းဝအနာသို့ ကပ်လာကာ မသီတာအောင်က...

“အဖေ... ဒါဆို သမီးတို့ကိုစွဲကိုလည်း အဖေ သဘောတူပြီပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ သမီးရယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခုမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်။ မောင်ကျော်စိုးရေ... မင်း ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်းသာ လာပြီး တောင်းရမ်းပေတော့။ အခု ဝါကျွတ်မှာ မင်္ဂလာဆောင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

မောင်ကျော်စိုးသည် မသီတာအောင်၏ လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း...

“သူများတွေကတော့ မိုးကြိုးပစ်မှာ ကြောက်လို့ အပြင်ကို မထွက်ရဲကြဘူး။ တို့ကတော့ တို့နှစ်ယောက် နီးဖို့အတွက် မိုးကြိုးက အုန်းပင်ကို ပစ်ပေးရတယ်။ မိုးကြိုးဖူးစာပါပဲကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

* * *

မင်းသန့်ကျော်စိုး(ဒီဇင်ဘာ)

ရတနာချစ်သူများအတွက် သလင်းကျောက်အဆောင်

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

QUARTZ ဟု ခေါ်သော စလင်း (သို့မဟုတ်) သလင်း ကျောက်များသည် ဆီလီကွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် ပုံဆောင်ခဲ များဖြစ်၏။ ရတနာတန်းဝင် သလင်းကျောက်များကို အရောင် အလင်း၊ ကျောက်သား၊ အရည်အသွေးလိုက်၍ အတန်း အစားခွဲခြားသတ်မှတ်ကြလေ၏။ အရောင်နှင့် ကျောက်သား ပေါ် မူတည်၍ ကျောက်အမည်ပေးခြင်း၊ ကျောက်တန်ဖိုး ဖြတ်ခြင်း ပြုကြ၏။ အခေါ်အဝေါ်များ ကွဲပြားခြားနားမှု ရှိ တတ်ပါသည်။

အလင်းပွင့်သော သလင်းကျောက်သားမျိုးကို အရောင် ပေါ် အခြေခံ၍ သီးခြားအမည်များ ပေးထားကြ၏။ အကြည် မှန်ရောင် သလင်းကို သလင်းဖြူ (rock crystal)၊ အဝါရောင် ကို သလင်းဝါ (citrine)၊ မီးနီရောင် သလင်းကို သလင်းညို (smoky quartz) (မျက်မှန်တွင် အသုံးပြုကြသည်)၊ ပန်း ရောင် သလင်းကို သလင်းနီ (rose quartz)၊ ခရမ်းရောင်ကို သလင်းခဲရမ်းစွဲ (amethyst)၊ သလင်းအစိမ်းရောင်ကို သလင်းစိမ်း (green quartz) (သို့မဟုတ်) မိုးကုတ်မြ အမည်

ရောင်သလင်းကို မဟူရာကျောက်ပန်းရောင် (onyx) နှင့် အဖြူရောင်သမီးသော နို့နှစ်ရောင်သလင်းကို သူယောင် ကျောက် (cloudy-rose) ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်အသုံးပြုကြ၏။ ယင်း ရောင်စုံ သလင်းကျောက်များကို တစ်ရောင်ချင်းဖြစ်စေ၊ အရောင်စပ်၍ ဖြစ်စေ၊ အခြား အညံ့ပန်းကျောက်များနှင့် ခြယ်စီ၍ဖြစ်စေ၊ အလှဒီဒိုင်းအမျိုးမျိုး တီထွင်ဖန်တီး၍ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား ဝတ်ဆင်ကြသည်။

သလင်းကျောက်များထဲတွင် amethyst ခေါ် သလင်း ခရမ်းစွဲကျောက်သည် လူကြိုက်အများဆုံးဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာ့ ကျောက်မျက်ရတနာဈေးကွက်၌ မျက်နှာပန်းလှ အရောင် အဝယ်ကောင်း၍ အနုတ်အသိမ်းအသွက်ဆုံး ကျောက်ဖြစ် ပါသည်။

သလင်း (သို့မဟုတ်) စလင်းကျောက်မျက်သည် ကမ္ဘာ့လူသားများနှင့် အစောဆုံး ရှာဖွေတွေ့ရှိ သုံးစွဲလာခဲ့ သော ရတနာတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့သည်ဟူ၏။ သလင်းကျောက်မျက် ကို ရှေးဘီစီ ၇၀၀၀ မှ ၅၀၀၀ ခုနှစ်များအတွင်း နောင်

တူးဖော်တွေ့ရှိ အသုံးပြုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်ထွန်းလာမှု၊ ဘာသာအယူဝါဒ တိုးတက် လက်ခံ ကိုးကွယ်လာမှု၊ ယဉ်နတ်ပူဇော်ပသမှု၊ ရှင်ကြီးများ ကို တင်မြှောက်မှု၊ ဆေးဝါးကုသမှုများနှင့် အဆောင်လက်ဖွဲ့ ကိုယ်ခံပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးပြုမှုများတွင် လွန်စွာအစွမ်းထက် သော ဝိဇ္ဇာဓာတ်လုံးများအဖြစ် အဓိကကျသော အခန်းကဏ္ဍ များမှ ထည်လဲပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသော ယုံကြည်မှု ကျောက်မျက်ရတနာဖြစ်ခဲ့သည်။

သလင်းကျောက်များကို ကျောက်မျက်ထွက်ရာဒေသ တိုင်း၌ အခြားကျောက်မျက်များနှင့်အတူ ရောနှောတူးဖော် ရရှိနိုင်၏။ aquamarine ခေါ် သလင်းစိမ်းပြာရောင်သည် မိန်ရာသီ တပေါင်း၊ မတ်လပွား ခုနစ်ရက်သားသမီးများ အတွက် တစ်သက်ပန် ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားရမည့် အဆောင်ရတနာဖြစ်၏။ မှန်ကြည်ရောင်လက်၍ စိန်ရောင် ပြေနေသော သလင်းအကြည်ရောင်များကို ဘုရားစိန်ဖူးတော် အဖြစ် ကြည်ညိုပူဇော်ကြပြီး မီးခိုးရောင်၊ အပြာရောင်၊ အညို ရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်များကို အဖိုးတန် မျက်မှန်ပြုလုပ်ရာ တွင် အသုံးပြုရသဖြင့် ဈေးကွက်ကြီးမားစွာ ရှိလေသည်။

သလင်း၏ ဂုဏ်သတ္တိ

သလင်းကျောက်များကို မျက်စိဝေဒနာကုသရာ၌ အထူးအစွမ်းထက်သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ၏။ စိတ်မခိုင် ၍ စိတ်အားငယ်တတ်သူများ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာ တစ်မျိုးမျိုးစွဲငြိမ်းနေရသူများ၊ ပရလောက ဝိညာဉ်လောက နှင့် စုန်းအောက်လမ်း ပြုစားခရမှုများ၊ မကောင်းသော အင်းတိုက်၊ နတ်တိုက်၊ ပယောဂတိုက်၊ အနှောင့်အယှက်ခံ နေရသူများ၊ ကျန်းမာရေး အားနည်းသဖြင့် အားအင်ချို့တဲ့ နှံ့နေသူများသည် ရောင်စုံ သလင်းကျောက်များဖြင့် ပြုလုပ် ထားသော လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲသီး၊ ဆွဲပြား အစရှိ သည့် လက်ဝတ်ရတနာတစ်မျိုးမျိုးကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ရောဂါများကို ကုစားပျောက်ကင်းနိုင်ပါ သည်။

အစိမ်းတစ္ဆေ သရဲများ၏ လွှမ်းမိုးပြုစား နှောင့်ယှက် ဟန့်တားခံနေရသောနေရာဒေသ လူနေအိမ်များနှင့် အဆောက် အဦများတွင် သလင်းကျောက်ကို ဆောင်ထား၊ တားထား၊ တွင်းထားပေးလျှင် မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ အန္တရာယ်စက်ကွင်း အပေါင်းတို့မှ ကင်းဝေးလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာရနိုင်ပါသည်။

သာသမီးမရနိုင်သော မိဘများနှင့် သားသမီးမွေးဖွားရ

ခက်ခဲတတ်သော ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးများ သလင်း ကျောက်ကို ဝတ်ဆင်ထား၊ ဆောင်ထားကြခြင်းဖြင့် သား ကောင်းရတနာ သမီးကညာများကို ရရှိစေနိုင်ပြီး မွေးဖွားရာ တွင် အန္တရာယ်အခက်အခဲမရှိ လွယ်ကူချောမောစေနိုင်၏။

သွေးသားမသန်သော ရောဂါ၊ အပူနှင့် မကင်းသော အပူရောင်ဝေဒနာ၊ အဆစ်အမြစ်များ နာကျင်ရောင်ရမ်း ခက်ခဲနာ၊ နာတာရှည်အတွင်းဒဏ် ပယောဂနာ၊ အကျိတ် အခဲ ဘေလုံးနာ၊ မကောင်းသော စုန်းအောက်လမ်း နာနာ ဘာဝစွဲနာ၊ အစိမ်းပွေ သရဲတစ္ဆေစွဲနာ၊ မခံမရပ်နိုင်သော တက် ဖျား၊ အပူဖျား၊ အတွင်းဖျား၊ အမျိုးမျိုးသော ဘူးနာ၊ ဘောနာ၊ ဘင်နာ အစရှိသော ရောဂါများအတွက် သလင်းကျောက်ကို အသားနှင့် ထိအောင် ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင် ပါသည်။

နေ့နံနက်တွက်နှင့် ဝတ်ဆင်ခြင်း

ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ရာသီနက္ခတ် ဂြိုဟ်သွားနှင့် အညီ ဝတ်ဆင်ရလျှင် မည်သူမဆို မိမိတို့၏ မူလဖွားဇာတာ တွင် စုန်းခေါ် တနင်္လာဂြိုဟ်မင်းသည် ကရကင်ရာသီအိမ်၊ ဗြိစ္ဆရာသီအိမ်၊ မိန်ရာသီအိမ်များတွင် ထွန်းလျှင်၊ မြင်လျှင်၊ ပွင့်လျှင် သလင်းကျောက်ကို ဝတ်ထား၊ ဆောင်ထားရမည်။ ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားသောသူများ၌ အထူးထူးသော ကောင်း ကျိုးချမ်းသာများနှင့် ပြည့်စုံစေပါလိမ့်မည်။

နေ့ကိုက် နံကိုက် နေ့နံအလိုက် ဝတ်ဆင်ရလျှင် တနင်္လာသားသမီးများသည် သလင်းဖြူကို ဝတ်ဆင်ဆောင် ထားကြပါက ဉာဏ်ပညာထက်မြက်စေမည်။ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပွားစေပြီး လုပ်ငန်းစီးပွားအောင်စေနိုင်မည်။ ကျန်းမာခွန်အားကြီး၍ နပျိုသက်ရှည်မည်။ ချစ်သူခင်သူ ပေါများ စုန်းတက်စေ၍ မေတ္တာဓာတ် ခိုင်မြဲစေနိုင်ပါမည်။

ပန်းနီရောင် သလင်းကျောက်ကို အင်္ဂါသားသမီးများ ဆောင်ထားလျှင် နှလုံးရည်၊ လက်ရုံးရည် ထွန်းတောက်စေ၍ ဘဝအောင်မြင်တိုးတက်စေမည်။

အစိမ်းရောင် သလင်းကျောက်ကို ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားလျှင် ဘဝသာယာအေးချမ်းမည်။ ရွှေ မရား ငွေမရား နေထိုင်လုပ်ကိုင် အကျိုးဖြစ်စေမည်။

သလင်းခရမ်းစွဲကျောက်ကို ကြာသပတေးသားသမီး များ ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားကြလျှင် ဘဝတွင် မျက်နှာပန်းလှ လှ အထက်တန်းကျကျနှင့် နေထိုင်သွားနိုင်မည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ပြတ်တို့၏ မှိုင်းမခြင်း ခံရပြီး အန္တရာယ်ဘေးဒုက္ခ

ဆင်းရဲအပေါင်းတို့မှ လွတ်ငြိမ်းနိုင်ကြမည်။

ပန်းနရောင် သလင်းကျောက်ကို သောကြာသားသမီးတို့ ဆောင်ထားကြလျှင် အလုပ်စီးပွား အောင်မြင် တိုးတက်စေမည်။ မေတ္တာရေတွင် စန်းကောင်း၍ အိမ်ထောင်ရေတွင် သာယာနိုင်ပြီစေမည်။

မီးနီနက်ပြာရောင် သလင်းကျောက်ကို စနေသားသမီးများ ဆောင်ထားကြလျှင် ဘေးကင်းရန်ကွာ ကောင်းခြင်း မင်္ဂလာအပေါင်းတို့နှင့် ခညောင်းပြည့်စုံစေနိုင်မည်။ အပူသောကကင်း၍ အလိုဆန္ဒပြည့်စုံစေမည်။ မမြင်မတွေ့ရသော ဘေးရန်တို့မှ လွတ်မြောက်စေနိုင်မည်။

အနက်ရောင် သလင်းကျောက်ကို ဗုဒ္ဓဟူးညမွေးရာဟုသားသမီးများ ဆောင်ထားကြမည်ဆိုလျှင် ရန်သူမျိုးဝါးပါးတို့မှ ကင်းဝေးငြိမ်းအေးစေပြီး ကြံတိုင်းအောင် ဆောင်တိုင်းမြောက်စေ၍ လိုရာဘဝခရီးပေါက်မြောက်စေနိုင်မည်။

မတ်လပွားနှင့် သလင်းစိမ်းပြာရောင်

လအလိုက် ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားရလျှင် သရဖီပွင့်ချိန် နွေဇီနီတပေါင်း ပြုဗ္ဗလဂုနီနီကွတ် စန်းယဉ်သော မတ်လပွား ခုနစ်နေ့သားသမီးများသည် သလင်းစိမ်းပြာရောင်ကျောက်ကို ဆောင်ထားရမည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသို့ ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် ကံကောင်း အကျိုးထူးစေမည်ဟူ၍ ကမ္ဘာ့ကျောက်မျက်ပညာရှင်တို့က အခိုင်အမာယုံကြည်ထားကြ၏။ စိမ်းပြာရောင် မြကျောက်ကိုလည်း သလင်းစိမ်းပြာရောင်ကဲ့သို့ ဂုဏ်ရည်တူ ဝတ်ဆင်ထားနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

မည်သည့်နေ့သားသမီးမဆို မတ်လထဲ၌ မွေးဖွားသန်စင်လာသူဖြစ်လျှင် auamarine ခေါ် သလင်းစိမ်းပြာရောင် (သို့မဟုတ်) မြစိမ်းပြာရောင် ကျောက်မျက်ကို ဘဝတစ်သက်တာ ဆောင်ပန်းရတနာအဖြစ် ကိုယ်နှင့် မခွာယှဉ်ယှဉ်ကြည့်ကြည့်ဝတ်ဆင်ဆောင်ထားနိုင်သည်။ အမျိုးသားဖြစ်က လက်စွပ်ကွင်း၍ ဆောင်ထားနိုင်ပြီး အမျိုးသမီးဖြစ်က လက်ဝတ်ရတနာအဖြစ် ဆောင်ထားနိုင်သည်။ အလှတိုး၍ ကံကောင်းစေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မြစိမ်းပြာရောင် (သို့မဟုတ်) သလင်းစိမ်းပြာရောင်ကျောက်ကို ဆောင်ထားသော မတ်လပွား ခုနစ်နေ့သားသမီးများ၌ ဘေးရန်ဘယအပေါင်းတို့မှ ကင်းဝေးနိုင်မည်။ ကပ်ရောဂါဒုက္ခဆင်းရဲအမျိုးမျိုးတို့ကို ကျော်လွှားနိုင်ကြပြီးလျှင် မကြောင့်ကြ မတောင့်တရဘဲ သာယာပြည့်စုံသော ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ကြမည်။ မဟာဓန စီးပွားပေါများစေ၍

ပစ္စည်းဥစ္စာ လာဘ်သင်္ဃာတကရ ပေါကြွယ်ဝစေမည်။ ကောင်းကျိုးဝေပြာစေ၍ ဆိုးကျိုးပယ်ကွာစေရမည်။

သလင်းကျောက်အလှူ

စေတီပုထိုးများတွင် သလင်းကျောက် အကြည်ရောင်များကို ဘုရားစိန်ဖူးတော်အဖြစ် ကြည်ညိုလှူဒါန်းလျှင် ဘဝအဆက်ဆက်တို့၌ မြင့်မြတ်သော ဘုံတဝတွင် စံမြန်းနိုင်မည်။ လောကီ၌ တရားထူး တရားမြတ်များကို မြင်လွယ် သိလွယ် ရလွယ်ကြပြီးလျှင် မင်္ဂလာခံယူသည့် သံသရာတို့တိုလေးနှင့် မျက်မှောက်ပြု နိမ္မိတ်စေနိုင်မည်။ ရောက်ရှိရာ ဇီဝာဝတိုင်းတွင် ကောင်းမှုပါရမီများကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်သူများ ဖြစ်ရမည်။

သိကြား၊ ဗြဟ္မာ နတ်ကောင်း၊ ဧဝတာတို့ကို ပူဇော်လျှင် အလုပ်အကြံစီးပွား အောင်မြင်ကြပြီး ရွှေမုရား ငွေမုရား နေထိုင်နိုင်မည်။ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ကြ၍ လိုအပ်ဆန္ဒအဝဝ ပြည့်စုံစေနိုင်မည်။ မြင့်မြတ်သော သူရဿတီ၊ စန္ဒီအစရှိသော မယ်တော်တို့ကို ပူဇော်ယသလျှင် လူချစ် နတ်ချစ် ပေါများ၍ လာဘ်စနစ်ပွင့်စေနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ခုနစ်နေ့သားသမီး သူတော်ကောင်းတို့သည် မိမိတို့၏ မွေးလ၊ မွေးနေ့နှင့် ညီညွတ် အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည့် ကျောက်မျက်ရတနာများကို ကျွမ်းကျင်အညီ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင် ဆောင်ထားကြခြင်းဖြင့် အလိုရှိသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ ကို ပြည့်စုံစေပြီး မလိုသော အနိစ္စ မကောင်းကျိုးများကို ဖယ်ရှားကင်းပစေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်)

အသက်ကယ်တဲ့ စာသူငယ်

ရှစ်ခွင်ကျော် ဖောင်တော်သီ

“ကိုထွန်းရေ...လာဗျို့ တရား
ပွဲသွားရအောင်”

ဦးမြင့်စိုးဆိုတဲ့ လူဗျာ၊ ကျုပ်ကို
သက်သက်အရှက်ခွဲတာ။ ကလေး
စကားနဲ့ ပြောရရင် ကျုပ်ကို အငြီးလှန်
ချိုးလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။

တရားပွဲရိုမှန်း ကျုပ် မသိဘဲ
နေမလား။ ကျုပ် ရပ်မိရပ်ဖဲပဲ။ တရား
ပွဲအတွက် လိုအပ်တာ ကျုပ် အားလုံး
စီစဉ်ပေးပြီးပြီပဲ။ ကျုပ် တရားပွဲမသွား

ချင်လို့ ချောင်ထဲက ဘီလီယက်ခုံမှာ
ပုန်းနေတုန်း အတင်းရော ငွတ်ရော
လာခေါ်လို့ ဒရုတ်တိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့ရပါ
လေရော။

ရှက်တယ်ဗျာ။ ဘာသာရေးနဲ့
ပတ်သက်လို့ ကျုပ်က ဘာမှမသိတဲ့
ကောင်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဘုရားရှိခိုး
တောင် ပြောဉ်အောင် မဆိုတတ်ဘူး။
ပြီးတော့ သီလမပြုဘူး။ “ကာမောသိစ္စ
စာရက်” က လွဲလို့ တစ်ပါးမှ အလွတ်

မပေးဘူး။

ကျုပ်အလုပ်က အလုံ ဆင်မင်း
ဆိပ်ကမ်းမှာလေ။ ပင်လယ်ကမ်းဝေး
ကမ်းနီး ငါးဖမ်းသင်္ဘောတွေက ငါးတင်
ချလုပ်ငန်း၊ ငါးခိုးမှ နေ့တွက်ကိုက်မှာ
ဆိုတော့ ခိုးတယ်၊ ဝှက်တယ်၊ အာဇီနဲ့
ကံ ကျူးလွန်မိတယ်။ အဲဒါ တစ်ပါး။

ခိုးလိုရတဲ့ ငါးကို ဝယ်ရောင်း
တွေဆီ ပြန်ရောင်းတယ်။ ခိုးကယ်
ဘယ်ပြောမှာလဲ။ ပဲနင်းတို့ ငါးဆရာတို့

က ပေးတယ်လို့ လိမ်ပြောရတာပေါ့။
ခိုးတယ်ဆိုရင် သူ့ခိုးဈေးပဲ ပေးမှာ၊
ဈေးနှိမ်မှာလေး။ အဲဒီမှာ မသားသုံးရ
တာပေါ့။ နှစ်ပါးရှိသွားပြီနော်။

လုပ်ရတဲ့ အလုပ်က အလုပ်
ကြမ်း။ နေပူမိုးရွာမရောင်လုပ်ရတာ
ပင်ပန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ညနေ
အလုပ်သိမ်းပြီးတို တစ်ခွက် တစ်ဖလား
မော့ရတယ်။ သူ့ရာမေရီယက်ပေါ့။
သုံးပါးမြောက်ပေါ့။

မိုးဦးလေးဦးဆို လှိုင်းလေဒဏ်
ကြောင့် လှေသင်္ဘော မထွက်ဖြစ်တာ။
ငါတွေ သားပေါက်ချိန်ဖြစ်လို့ တာဖြစ်
ခံရတာဆိုရင် အလုပ်နားရပြီ။ အဲဒီ
အချိန် ကျုပ် ဘာလုပ်တယ် မှတ်လဲ။
ကြွက်ထိုး၊ ဖားရိုက်၊ ငါးရှာပေါ့။ ပါဏာ
တိပါတာကကျူးလွန်တာနော်။ အဲဒီ
လေးပါး ဘယ်လိုမှ အလွတ်မပေးဘူး။

အဲလို... အဲလိုတွေကြောင့်
ကိုယ်အကြောင်း ကိုယ်သိလို့ ဘာသာ
ရေးပွဲတွေဆို ဝေးဝေးက ရှောင်ပါတယ်
ဆိုကာမှ ခုတော့ သူငယ်ချင်း ကိုမြင့်စိုး
ဒုက္ခပေးလို့ တရားပွဲရောက်ရပြီ။

အဲဒါ... တရားဟောဆရာတော်
ရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာသုံးမျိုးတရားကို နာမိမှပဲ
ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဘယ်အဆင့်က
ဘာကောင်လဲဆိုတာ ဆင်ခြင်မိတော့
တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်ဆိုတာ တတိယတန်းစား
အဆင့်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အောက်
တန်းစားအဆင့်ပဲလို့ သိရတော့တယ်။
ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဝေဖန်တာနော်။

ဘုရား ဘယ်က လာလဲ။ ဘာ
ကြောင့် ဘုရားဖြစ်တာလဲ။ ဘုရားဖြစ်
တော့ ဘယ်လိုတရားတွေ ဟောလဲ။
ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး။ ဟိုး... မိဘ
ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တွေဖြစ်ခဲ့လို့ ကျုပ်လည်း အမွေခံ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာ။
ဆရာတော် ဒီလို ဥပမာတွေ ဥပမေးယူ
တွေနဲ့ ဟောလို့ ကျုပ်အဆင့်ကို ကျုပ်
သိရတာ။

ဒါပေမယ့်နော် ကျုပ်လို ဘုရား
မသိ၊ တရားမသိတဲ့ ကောင်ကို သေ
မင်းက လက်မခံဘဲ လူပြည်ကို ပြန်ပို့
ပေးတယ်ဆိုရင် ယုံမလား။ ဒါလောက်
အကုသိုလ်များတဲ့ကောင်ကို ဘယ်သူ
က ယုံမှာလဲ။

တကယ် သေမင်း လက်မခံလို့
သေတွင်းက လွတ်ခဲ့တာပေါ့။ တရား
သဘောနဲ့ ပြောရရင် ကျုပ်စေတနာ
အကျိုးကို ယုံကြည်တယ်။ မေတ္တာဆို
တာ အသွားအပြန် သက်ရောက်မှု ရှိ
တယ်ဆိုတာ ကျုပ် လက်ခံတယ်။ ဒီ
သဘောတရားကို လက်ခံလိုက်နာ
ကျင့်ကြံလို့ ဒီနေ့ထိ အသက်ရှင်ခွင့်ရ
နေခြင်းပါ။

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်မှာ
ကျုပ်တို့ မိသားစု လှိုင်သာယာမြို့သစ်
ကို ပြောင်းရပါတယ်။ ပြောင်းရမှာပေါ့
ဗာ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေက မြို့ထဲက
အစိုးရပိုင် မြေတွေကို ကျူးကျော်နေ
ထိုင်နေကြတာကိုး။

ပြောချင်တာက လှိုင်သာယာမြို့
သစ်ဆိုတာ လယ်မြေတွေကို အကွက်
ရိုက်၊ မြို့သစ်တည်ထားတာပါ။ ဖုန်ထူ၊
ဖုန်ပေါ့၊ ခြစ်ခြစ်တောက် နေပူဒဏ်ကို
ခံရ ရေက ရှား၊ မီးက မရှိ၊ မိုးတွင်းဆို
ရေတွေက ဗောင်းလန်။ နွေဘက်ဆို
ဖုန်တထောင်းထောင်း။ ဒုက္ခရောက်
ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ။ လှိုင်
သာယာမြို့သစ်ကို ကနဦး ပြောင်းရွှေ့
သွားသူတွေသာ မေးကြည့်တော့။

လယ်မြေတွေဆိုတော့ နွေဘက်
ဆိုရင် ပပ်ကြားအက်ကြောင်းကြီးတွေ

ပေါ်လာပြီး အဆိပ်ရှိ မြွေဆိုးတွန်သံ
တွေမှ မကြားချင်မှအဆုံး။ ညဘက်ဆို
လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမပါဘဲ မြေကြီးပေါ်
ခြေမချရဲဘူး။

ကျုပ်တို့ထက် ဒုက္ခရောက်တာ
က စာညို၊ စာဝါ၊ စာဝရီးလေးတွေပဲ။
လယ်မြေတွေ မြို့ကွက်ဖော်တော့ စမ်း
မစိုက်ကြတော့ဘူးပေါ့။ စပါးမစိုက်
တော့ စာသူငယ်လေးတွေ အငတ်
ဘေးကြုံပြီလေ။

တစ်ရက်မှာတော့ ကျုပ် ခွဲတင်း
ရတဲ့ ဆန်အိတ်ထဲက ဆန်ကွဲတွေကို
ကျုပ်မိန့်မ ဆန်ကောနဲ့ ပြာထုတ်လိုက်
တာ မနည်းဘူး။ လေးငါးပြည်လောက်
ရတယ်။ ကျုပ် စိတ်ကူးပေါက်ပြီး
ဆန်ကွဲ နို့ဆီဘူးတစ်ဘူးကို အိမ်ရှေ့
မှာ ပက်ကြပြီး ကျွေးကြည့်တယ်။ ကျုပ်
ကြည့်နူးလိုက်တာ။

စာသူငယ်လေးတွေဟာ ငတ်လေ
ပြီဆိုတော့လည်း ကြောက်ရလန့်ရမှန်း
မသိတော့ဘူး။ ခိုစာကျွေးရသလိုပဲ
ကျုပ်နားမှာ ပြုခဲ့လို့။

တစ်ရက်ကနေ တစ်ပတ်၊ တစ်
လကြာတဲ့အထိ ကျုပ် ဝတ္တရားမပျက်
မနက် တစ်ကြိမ်၊ ညနေ တစ်ကြိမ်
တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်ကျွေးတယ်။ အ
အကောင်ရေများလာသလို ကျုပ်အိမ်
က ဆန်ကွဲလည်း ပြောင်းသွားတာပဲ။
ကျုပ် လက်မလျှော့ဘူး။ ဆန်ကွဲကုန်
တော့ ဆန်ဝယ်ကျွေးတယ်။ ဘာ
ကြောင့်ဆို ကျုပ် စာကလေးတွေကို
သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်လယ်
မောင်း။ ကျုပ်ပန်းတွေပေါ်အထိ နား
ပြီး အစာတောင်းတတ်လာလို့ပဲ။ ကျုပ်
နဲ့ သိပ်အကျွမ်းဝင်ဖြစ်လာပြီလေ
ဆိုပါတော့။

ကျုပ် စေတနာသန်သန်နဲ့ တော
တာပါ။ ဒီ စာသူငယ်လေးတွေက တော

ပုဂံသုခ

အိမ်ခြံမြေ

မနက်ခင်း လောကဗြူဗြူမှာ ကွင်းပြင်လေးကို
ရှုရှိုက်လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်လွတ်ပေါ့ပါးရင်း
ခွန်အားများ တိုးပွားလာသလို ဖိုးရူး ခံစားလိုက်ရသည်။
ရေဒီယိုက ဘက်လားပင်လယ်အော်တွင် လေဝီအား
နည်ရပ်ဝန်းရှိနေသဖြင့် မှန်တိုင်းအခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်နိုင်
ကြောင်းကို ညက နားထောင်ခဲ့ရ၏။ သူတို့ လယ်သမား
များအနေဖြင့် ရေဒီယိုမှ မိလေဝသ သတင်းကို အစဉ်
သတိပြုနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဖိုးရူး၏ လယ် ၅
ဧကမှာ ရွာနှင့် ကပ်လျက်ရှိသောကြောင့် မိုးဦးကောင်း
ခဲ့သဖြင့် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးရာ အဆင်ပြေခဲ့၏။

အကျိုးစီးပွားအတွက် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ စီးပွားပိုမတက်ပါဘူး။ အလုပ်အကိုင် ပိုပြီးမကောင်းပါဘူး။

လျှော့တွက်တဲ့ သဘော။ အထင်သေးတဲ့ သဘောပေါ့။

ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ညှပ်ပြီးပြောလိုက်ပါဦးမယ်။ လိုတိုရှင်းလောက်ပါပဲ။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းပြီး စားမယ်ဝါးမယ်လုပ်တော့ ကြွက်ကလေးက “မစားပါနဲ့၊ အသက်ချမ်းသာပေးပါ။ အရှင်ခြင်္သေ့မင်းကို တစ်နေ့တစ်ချိန်မှာ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်” ပြောတော့ ခြင်္သေ့ကြီးက ဟားတိုက် ရယ်မောတယ်တဲ့။ “မင်းလိုကောင်က ငါ့ကို ကျေးဇူးဆပ်မယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား” တဲ့။ အထင်သေးတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခြင်္သေ့ကြီးက မစားဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

တစ်ရက်မှာတော့ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ မုဆိုးထောင်ထားတဲ့ ပိုက်ကွန်မှာမိပြီး သေဘေးကြုံတွေ့နေရစဉ်မှာ သူ့ကို ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကြွက်ကလေးက ရောက်လာပြီး ပိုက်ကွန်တွေကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး ခြင်္သေ့ကြီးအသက်ကို ကယ်တင်လိုက်တဲ့ ပုံပြင်လေးပါ။

ကျုပ်လည်း ဒီသဘောပါပဲ။ တစ်ရက်မှာတော့ ကျုပ် အလုပ်နားရက်ဖြစ်လို့ အရက်ကို မူးအောင်သောက်၊ နွေဥတုကလည်း ဖြစ်၊ အမိုးသွပ် အပူရှိန်ကို မခံနိုင်လို့ အိမ်အောက် ပပ်ကြားအောက် မြေကြီးပေါ်မှာ ဖျာခင်းပြီး နစ်နစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

ကျွန်မလင် ကိုထွန်းရယ်လေ၊ အရက်တစ်ပုလင်းကုန်အောင်သောက်၊ ထမင်းကို တစ်ဝတစ်ပြုစားပြီး အိမ်

အောက်မှာ လေလေး တဖြူးဖြူးနဲ့ အိပ်နေလိုက်တာ နစ်နစ်ခြိုက်ခြိုက်။ တခါခါခေါ်နေတောင် ဟောက်နဲ့။

“ကျွီ...ကျွီ...ကျွီ”

“ကျလီ...ကျလီ...”

ညနေစောင်းတော့ စာသင်လေးတွေက အစားတောင်းပြီလေ။

ဒီအချိန်က အစာကျွေးနေကျအချိန်ကို။

“ကျလီ...ကျလီ”

“ကျီ...ကျီ”

စာသင်လေးတွေ သိပ်ပြီး ဆာလောင်နေပြီထင်ပါရဲ့၊ အကောင်ရေများလာသလိုပဲ။ အသံတွေလည်း များလာတယ်။ ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာတယ်။ ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်မယောက်ျားနီးတော့မှာပဲ။ ကျွန်မပဲ ဆင်းကျွေးလိုက်ပါ့မယ်လေဆိုပြီး ဆန်နီဆီဘူးတစ်လုံးနဲ့ အောက်ဆင်းပြီး ကိုထွန်းအိပ်နေပုံကို အကြည့်...

“လာကြပါဦး အရပ်ကတို့ရေ၊ လာကြပါဦး”

ကျွန်မ လန်ဖျပ်ပြီး အသံကုန်အော်လိုက်ပါတယ်။ အမလေး... ကျွန်မနလုံးတွေ တဖုန်းဖုန်းနဲ့ ခုန်၊ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ တဖြုန်းဖြုန်းဖြစ်ရတဲ့ မြင်ကွင်းပါရှင်။

ကျွန်မ လက်မောင်းလုံးလောက်ရှိတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးဟာ နူးတစ်တိုက်သာသာလောက်မှာ ပါးပြင်းကြီးထောင်၊ လျှာနှစ်ခွက်လည်း တစ်လစ် တစ်လစ်နဲ့ ယိမ်းခါပြီး ကိုထွန်းကို ပေါက်တော့မှာကြောင့်ပါ။ ပေါက်ဖို့ အခွင့်မသာသေးလို့ပါ။

အခွင့်မသာဆို ကိုထွန်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် အစာကျွေးနေတဲ့ စာညို၊ စာဝရီး၊ စာသင်အုပ်စုက ပါးပြင်းထောင်နေတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး နေရာလပ်မရှိ

အောင် တို့ဆိတ်နေကြလို့ပါ။

“လာကြပါဦးရှင်၊ စာသင်ကြပါဦး”

ကျွန်မ စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲပြီး အော်မိခြင်းပါ။ ပထမတစ်ကြိမ်အော်ကတည်းက အိမ်နီးနားချင်းတွေက တုတ်၊ ဓားတွေနဲ့ အပြေးအလွှားရောက်လာကြပါတယ်။ ရောက်လာသမျှ လူတွေကလည်း မြွေဟောက်ကြီးကို ထိုးဆိတ်နေတဲ့ စာသင်အုပ်စုကို တအံ့တဩကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမုန်းမသိအောင် ဝေခွဲရခက်နေပုံပါပဲ။

ကျွန်မတို့ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ မြွေဟောက်ကြီးတစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီပြီး ဒဏ်ရာဗရပွနဲ့ ပါးပြင်းကြီးထောင်၊ ဒေါသမာန်ဖီရာကနေ ပြေလျော့ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဘက်ကို ထွက်ခွာသွားပါတယ်။

“သတ်...သတ်”

“ချ...ချ...ရိုက်သတ်”

“မသတ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ အစအဆုံး သိနေပါတယ်။ လှုပ်လိုက်ရင် ပေါက်ချလိုက်မှာစိုးလို့ ငြိမ်နေတာပါ”

ကျွန်မယောက်ျား ကိုထွန်းဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲမိမ့်။ ကိုယ်အသက်ကို ရန်ရှာတဲ့ ရန်သူအပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါလား။ ဘုရားမုန်းမသိတရားမုန်းမသိ၊ လူကြမ်း စိတ်ကြမ်းသမားကြီးက အပြောင်းအလဲမြန်လို့တာ။

“အဲဒါပဲကွ၊ စေတနာအကျိုးတယ်ဆိုတာ။ မေတ္တာဆိုတာ သက်သတ္တဝါတိုင်းမှာ အသွားအပြန်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ လက်တွေ့ပဲ”

ဟောတော့...ကိုထွန်းပါးစပ်ပြောတာမှ ဟုတ်ပါလေစရာရှင်။

ရှစ်ခွင့်ကျော် ဖောင်းတော်

သူနေထိုင်ရာ ကွင်းစုရွာလေးမှာ နောက်ဆီလျှင် ချောင်းရေမရှိ။ ကွင်း ထီးထီး၏ အလယ်တွင်ရှိသော ရွာစု အဝိုင်းလေးသာဖြစ်၏။ မိုးတွင်းဆိုလျှင် အနိမ့် မုရင်းစပါးခင်းများနှင့် ဆက်စပ် တည်ရှိနေသည်မို့ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်မှာ ကွင်းရေများနှင့် မွေးနေတတ်၍ တစ်ခါ တစ်ရံ ကွင်းရေလျှံတတ်သေးသည်။ အိမ်ခြေ ၅၀ သာသာခန့်သာ ရှိပြီး သူ အပါအဝင် အများစုမှာ ကရင်လူမျိုး များဖြစ်ကြသည်။ အများစုက လယ် သမားများဖြစ်သည်။

ယခင်နှစ်များကလို ကွင်းရေလျှံ မည့် အရိပ်လက္ခဏာ မတွေ့ရသဖြင့် သူ စိတ်သက်သာမိ၏။ လေနှင့်အတူ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေသော စပါးပင်များ ကို ကြည့်ရှင်း သူ၏ အတွေးများမှာ ဟိုးယခင်နှစ်များဆီတုန်းက လယ်လုပ် ခဲ့ရသည်များကို ပြန်လည် သတိရနေ မိလေတော့သည်။

“ဖိုးဂျူးရေ... ဖိုးဂျူး”

သူနှင့် ကန်သင်းတင် လယ်လုပ် သူ ဦးစောလှဝင်းမှာ သူ့အရင် လယ် ထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီး မိုးရွာလျှင် ကန် သင်းများကို ရေနေစေရန် ပြန်ထိုင်နေရာ က သူ့ကို လှမ်းခေါ်နေ၏။

“စောစောစီးစီး တယ် ဝီရိယ ကောင်းပါလားဗျ”

ဦးစောလှဝင်းကို သူက လှမ်းစ လိုက်သည်။

“ညက မုန်တိုင်းသတင်းကို မင်း ကြားတယ်မဟုတ်လား။ ငါတို့ မိုးလာ တော့မှာမို့ပေါ့ကွာ”

ဦးစောလှဝင်းက သူ့ကို လှမ်း ပြောနေ၏။

သည်နှစ်က ဝါထပ်သည်မို့ထင် ၏။ မိုးက သိပ်မရွာလှ။ ရွာလိုက်

ပြတ်လိုက်နှင့်မို့ လယ်လုပ်ရတာ သိပ် အဆင်မပြေသလိုဖြစ်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်လည်း နားထောင်ရ တယ် ဦးလေးရေ။ ရွာပါမှပဲဗျို့ နို့မို့ဆို ပျိုးကလည်း တစ်လနားနီးနေပြီလေ”

“ဒါနဲ့ မင်းလယ်ကွက်ထဲမှာ နွား ခြေရာတွေ တွေ့တယ်ကွ။ ညဘက် ညဘက် နွားကုန်သည်တွေ တို့ရွာက ဖြတ်ဖြတ်သွားပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရာ။ ပျိုးခင်း ကန်သင်းဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းပဲကျ ပျက်စီးကုန်ပြီ”

“ခက်တာပဲကွာ။ လူတွေက လည်း ကိုယ့်စီးပွားရေးလောက်ကိုပဲ ကိုယ်သိကြတာကလား”

ဖိုးဂျူးက ဦးစောလှဝင်းနှင့် စကားပြောရင်း သူ၏ ပျိုးခင်းများ ရှိရာ ဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။

“မနှစ်ကလည်း နွားဆွဲ စောလေး တို့နဲ့ ကျွန်တော် စကားများ ရန်ဖြစ်ရ သေးတယ်”

ဦးစောလှဝင်းက ကန်သင်းပေါက် ရင်း သူ၏ စကားကို နားထောင်နေ၏။

“ဒါကိုတော့ ငါလည်း သိတယ် လေကွာ”

သူတို့ရွာမှ စောသိန်းအောင်မှာ ရေကြည် သိုင်းချောင်း ရှမ်းစု စသည် တို့ဘက်မှ နွားများကို လိုက်လံ ဝယ် ယူလျက် နွားဆွဲသမားများကို ဂုဏ်ရမ်း ၍ နွားပွဲသို့ နွားများ ရောင်းချနေသော နွားကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ နွားဆွဲခ မှာ တစ်ကောင်ကို ရှစ်ထောင်၊ တစ် သောင်းရေကြသည်မို့ ညဘက် သန်း ခေါင်းအချိန်တွင် လယ်ကွင်းများမှ ဖြတ် ၍ ရဲကင်းများကို ရှောင်ကွင်းကာ ဆွဲ ကြရတာဖြစ်သည်။

မနှစ်က သည်လိုအချိန်တွင် နွားဆွဲ စောလေးတို့ လူစုနှင့် သူ

စကားများရာက ရိုက်ကြ နက်ကြဖြစ် ပူးခဲ့သေးသည်။

ယခုတော့ သူနှင့် ရန်ငြိုးရန်စ ရှိခဲ့သော စောလေးမှာ အများရောဂါနှင့် ဆုံးပါးသွားသည်မှာ သုံးလမျှပင် ရှိ ပြီဖြစ်၏။ စောသိန်းအောင်မှာလည်း နွားကုန်သည်အလုပ်ကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“နတ်လော ညနောက်ရောက် ရင် ဒီနေရာမှာ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့တွေ နံတယ် ဦးလေးရ”

ဦးစောလှဝင်းက ပေါက်တူး ပေါက်နေရာက ခေတ္တရပ်ရင်း နား ထောင်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ကြား ကန်သင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက် လယ် ကွက်စီတွင် ရှိနေကြသဖြင့် စကား တပြောပြောရှိနေကြသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါလည်း သတိ ထားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် စောမန်းတို့ အရက်ဆိုင်ဘက်က လေသင့်တယ်လို့ ထင်မိတာပဲ။ ဒီကောင်တွေဆိုက ခွေး တွေ၊ ခွေးပေါ်၊ ဝက်တွေ၊ ဝက်ပေါ်ပြီး အမြည်းလုပ်ရောင်းနေတာ မဟုတ် လား”

သူတို့ လယ်နှစ်ရှင်စလုံးမှာ ရွာ အစပ်မှာ ရှိကြသည်မို့ ဖိုးစောမန်းတို့ အရက်ဆိုင်နှင့်လည်း နီးကပ်နေသည်။

ဖိုးဂျူးကလည်း ဦးစောလှဝင်းနှင့် စကားပြောရင်း ပျိုးခင်း ကန်သင်းကို ပျက်ပြီး ပြန်ထိုင်ရန် လုပ်နေသည်။

နံနက်ခင်း၏ မိုးကောင်းကင်မှာ တိမ်ရောင် တိမ်လိပ်တို့က တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်သန်းပြေးလွှားနေကြပြီး မုတ်သုံ လေ၏ အငွေ့အသက်တို့ကလည်း ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို လွှမ်းခြုံနေလေ ၏။

အချိန်က မနက် ၁၀ နာရီခန့် ဖြစ်သည်။

နော်အေးသာမှာ နံနက်စာ ထမင်းဟင်းများကို ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသွား သဖြင့် ထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲများကို ပြင်ဆင် လျက်ရှိ၏။

“တောက်...တော်တော် လူပီဝ တဲ့ ကောင်တွေ။ နှစ်တိုင်း သည်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတာ။ ချောင်းတော့လည်း မမိဘူး။ မိလို့ကတော့ ငါ့အကြောင်း သိမယ်၊ ဟင်း...”

လယ်ထဲဆင်းပြီး ရေပေါက်လိုက် ရာက ပြန်လာသော ခင်ပွန်းသည် စော့ကျူးအသံကြောင့် သူမ အိမ်ရှေ့ ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျွန်း”

ဒေါသစိတ်ဖြင့် တရူးရှူးဖြစ်နေ သော ခင်ပွန်းသည်ကို သူမ မေးလိုက် သည်။

“ဟာကွာ... ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မနှစ်ကလိုပဲ။ စပါးခင်းထဲမှာ နွားတွေ ဖြတ်ဆွဲထားတာ ရစရာကို မရှိဘူး။ တောက်...”

“ဟင်”

ဖိုးကြီး၏ စကားကြောင့် သူမ အံ့သြသွားရသည်။ မနှစ်ကလည်း သူမ တို့ လယ်စိုက်ပြီး သိပ်မကြာလိုက်၊ နွားများ အုပ်စုလိုက် ဖြတ်သွားသော

ခြေရာတို့ဖြင့် လယ်သုံးလေးကွက်မှာ ပျက်စီးခဲ့ရပြီး ကောက်ပင်များကို ပြန် လည် ဖာထေးစိုက်ခဲ့ရဖူးသည်။

စောလေးတို့အုပ်စုနှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး ကတည်းက စလို နှစ်စဉ်လိုဖြစ်နေ သည်မို့လည်း အတွေးရခက်နေ၏။ နွားခြေရာများကလည်း တစ်ကြောင်းဆွဲ ခြေရာများမို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်နေရသည်။ ရွာတွင် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့ဖူးသော စောသိန်းအောင်မှာ နွားဝယ်ရောင်း အလုပ်ကို ရပ်နားထားပြီး ဆန်စပါး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသည်မှာ သူမ တို့အမြင်ပင် ဖြစ်သည်။ ပို၍ထူးခြားနေ သည်မှာ သူမတို့ လယ်တစ်ရှင်တည်း သာ နွားခြေရာများကို တွေ့နေရပြီး ရွာတွင်မှ ဖြတ်၍ထွက်လာသော ခြေရာ များဖြစ်နေ၏။ ရွာတွင်းလမ်းမှာကား အခြေအနေအရ ခြေရာကောက်ဖို့ရာ ခက်ခဲလွန်းနေသည်။

“ရွာလူကြီးကို သွားတိုင်ရင် ကောင်းမယ် ကိုကျွန်း”

“မင်းကလဲကွာ၊ မနှစ်ကလည်း သည်လိုပဲ ဘယ်လူ ဘယ်ဝါမှန်းမှ မသိ တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ကဲ...ရေခိုး ကိုကျွန်းရေ ထမင်း

စားကမယ်။ ပျက်တော့လည်း မနှစ်က လိုပဲ ပြန်ပြီး ဖာထေးစိုက်ရမှာပဲပေါ့”

နော်အေးသာက ခင်ပွန်းသည်ကို ဖျောင်းဖျော့ဆိုနေသည်။ သူတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကလည်း အလွန်ပင် ဆန်းကြယ်နေပေ၏။

ကွင်းစုရှာကလေးတွင် လူအများ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုဖြင့် လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်နေကြ၏။ ရွာကို ဝိုင်းပတ် နေသော ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ရေများဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ ရွာ လူကြီး ဦးစောရွှေ၏ အိမ်ရှေ့တွင် စုရပ် အဖြစ်လို ရောက်ရှိနေကြခြင်းပင်။ ရေ ကြီးနေတာကို အကြောင်းပြု၍ တစ် ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေကြ၏။

“ငါတို့တွေ နှစ်တိုင်း ဆည် မြောင်း တာတစ်ခုခုတွေကို ဆောင် လာရပြီး ရေလုံ့၊ တာကျိုးမှာကို စိုးရိမ် နေကြရတယ်။ အခုလည်း...”

လူမောင်က ရင်ထဲ ခံစားချက် ကို ပြောနေ၏။

“ဗျို...လူကြီး၊ အဲဒါ ဘယ် လိုလုပ်မလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးဗျ၊ ဟဲ... ဟဲ...”

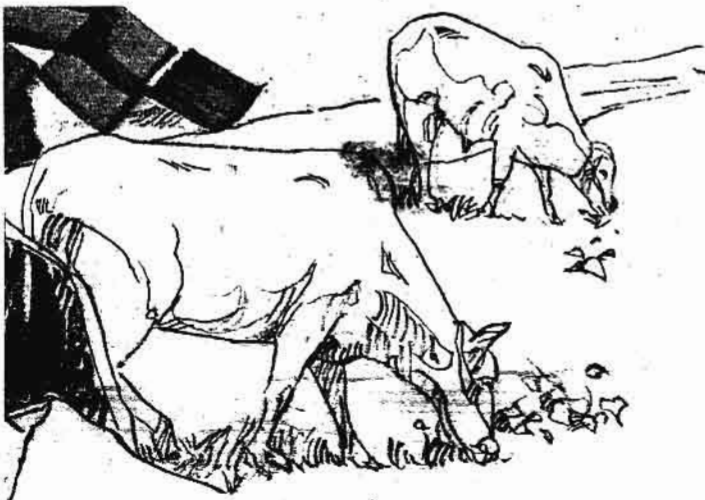
စောမောင်ဒွေးက ရွာလူကြီး ဦးစောရွှေကို လှမ်းစ၏။

“ဒါက ဟိုလိုရှိတယ်၊ ဟိုဟာက သည်လိုရှိတယ်၊ မင်းကလဲ...”

ဖိုးတင်ဝင်းက ဦးစောရွှေနားမှ နေ၍ ခပ်တည်တည်နှင့် နောက်နေ သည်။

“ဖိုးရွာမှ တာတွေ ပြင်ရတာ ဆည်မြောင်းက လူတွေရဲ့ အလုပ်ဆို တာ မင်းတို့ မသိဘူးလား”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ခေါ်နေ ကြသူများကို ကြည့်၍ ဦးစော ဦးစောရွှေ စကားစလိုက်သည်။

“မဆိုင်တာတွေကို မပြောကြနဲ့ ကွာ။ အခု ငါတို့ လူစုပြီး ခေါ်ရတာက ရွာမှာ ကွင်းရေလုံပြီး ရေမြပ်တဲ့ အိမ် တွေအတွက် အဆင်ပြေဖို့ ခေါ်ပြောရ တာ”

ဦးစောလူဝင်းနှင့် ဖိုးဂျူးတို့အုပ်စု က ငြိမ်၍ နားထောင်နေကြ၏။

“ရွာမှာ အိမ် (၈)လုံး ရေမြပ်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေရာချထားရ တယ်။ သူတို့တွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေဖို့ ပူးပေါင်းစဉ်းစားရအောင် ခေါ်ရတာဖြစ်တယ်”

ဦးစောရွှေက စကားကို ခေတ္တ ခဏရပ်ပြီး အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဆက်လက် ပြောနေသည်။

“ငါးအိမ်တစ်စုစီက မိသားတစ်စု ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ရေကုသည့်အထိ တာဝန်ယူပေးဖို့ ခေါ်ပြောရတာ။ အဲဒါ အားလုံးရဲ့ သဘောထားကို သိချင် တယ်”

ဦးစောရွှေ၏ စကားသံပြီးဆုံး သွားသည်နှင့် အားလုံးမှာ ခေတ္တငြိမ် သက်သွားကြ၏။ ပြီးနောက် အားလုံး က သူ့အုပ်စုနှင့်သူ အိမ်ထောင်တစ်စု စီအတွက် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးနေကြလေ တော့သည်။

ဖိုးဂျူးတို့ လူစုမှာ စောလေး၏ မိန်းမဖြစ်သော မုဆိုးမဖြစ်သူ နော်မူး လေးတို့ မိသားစုကို တာဝန်ယူရလေ ၏။ နော်မူးလေးမှာ ကလေးသုံးယောက် ဖောင်ဖြစ်ပြီး ဦးစောလေး ဆုံးပြီးနောက် ဦးတွင် မိသားစု စားဝတ်နေရေးမှာ သိပ်အဆင်မပြေသည့်ကြားက ယခုလို တွင်းရေလွှမ်း၍ အိမ်ရေမြပ်သည့်အထိ ငါးရွာသောအခါ အခြေအနေက အလွန်ပင် ဆိုးရွားနေရသည်။

မနက်ခင်း လေနအေးက ဖိုးစက် မိုးပေါက်များကို သယ်ဆောင်လာရ၍ ထင်၏။ စိမ်းမြမြ စိုက်ခင်းပြင်တို့၏ အလှကို ပိုမိုတောက်ပနေစေသလိုဖြစ် နေသည်။ စိုက်ပြီး ကောက်ပင် လှန်စ ပြုနေသော စပါးစိုက်ခင်းများမှာ လေ အလှည့်တိုက်လိုက်တိုင်းမှာ ယိမ်းနွဲ့နေ ကြတော့၏။

ဖိုးဂျူးတစ်ယောက် ဒီနှစ် လယ် လုပ်ရတာ ယခင်နှစ်တွေကထက်ပို၍ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။ ဆည်မြောင်း တာတမံမှ ပန်းတာအထပ်ထပ်ကို ပြည်သူများအတွက် အချိန်မီ ပြီးစီး လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ တာကကြီး ရေလျှံ မည့် အရေးကိုလည်း ပူပန်စရာ မလို အပ်တော့။ ရာသီဥတုကလည်း ဖိုး ကောင်းသော နှစ်ဖြစ်သဖြင့် လယ်လုပ် ရသည်မှာ အဆင်ပြေလှ၏။ ပို၍ ထူး ခြားသည်မှာ စိုက်ပြီး စပါးခင်းတွင် ယခင်နှစ်များကလို နွားခြေရာများ မတွေ့ရတော့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တူရွင်း ငန်းပြားကို ကိုင်ရင်း ရေ ပေါက်လိုက်နေရာက ဦးစောလူဝင်း၏ လယ်ရှိရာဘက်သို့ သူ ကြည့်မိ၏။ ဦးစောလူဝင်းကား သူ့ကို ကျောပေး

လျက် စပါးများကို ဓာတ်ခြုံထားဖို့ ကြံပက်နေသည်။

ဦးစောလူဝင်းကို သူ လှမ်း လိုက်သည်။

“ဗျို...ဦးလေး စပါးတွေလည်း ကုန်ပါဦးမယ်၊ နည်းနည်းလုပ်ပါဗျ”

သူ့စကားသံကြောင့် ဦးစောလူ ဝင်းကလည်း လှည့်ကြည့်၏။ ထို နောက် သူ့ကို ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ စပါးခင်းက ငါ့စပါးထက် ကောင်းပါတယ်ကွာ။ အဖျက်အဆီး လည်း မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား”

ဦးစောလူဝင်း ဘာကို ဆိုလို သည်မှန်း သူ သိသည်။

“ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ် ဦးလေးရေ။ လယ်လုပ်ရတာလည်း ဂန္တီရပ်ဗျို”

ဝေဝေဝါဖြစ်နေပုံရသော သူ့စိတ် ကို ဦးစောလူဝင်းက အကဲခတ်မိသည် ထင်၏။

“ဟေ့ကောင်...ထူးဆန်းမနေနဲ့၊ မေတ္တာ စေတနာ ရောင်ပြန်ဟပ်တယ် လို့ပဲ ထားလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဦးစောလူဝင်း၏ စကားကို သူ နှစ်ခြိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ယ် ဦးလေးရေ၊ ဟုတ် တယ်...ဟုတ်တယ်”

ဖိုးဂျူးက သူ့အတွေးနှင့်သူ သဘောကျလျက်ရှိနေလေသည်။ သို့ သော် စိတ်ထဲတွင် လက်သည်မပေါ် သော တရားခံကိုကား ရှာဖွေ စဉ်းစား မရနိုင်သဖြင့် ဘဝင်မကျဖြစ်နေရလေ ၏။

လွမ်းသျှင်နောင်
(မဟာသာဓဇာ)

ရောမြေ ကျော်ဝေ

သွေးတိုးအတွက် ဥန့်ရွက်

စာရေးသူတို့ နေထိုင်သောအိမ်၏ အရှေ့မျက်နှာစာတွင် မိတ်ဆွေကြီး ဦးမင်းဌေး နေထိုင်သော အိမ်တိုင်းခြံကြီးရှိပါသည်။ ဦးမင်းဌေးသည် တိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ခြံထဲတွင် ဆေးဖက်ဝင် အပင်များကိုသာ စိုက်ပျိုးထားပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဦးမင်းဌေး၏ နေအိမ်သို့ တောရွာမှ သူ၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော ဦးစောဝေလီနှင့် ဇနီး ဒေါ်နော်အယ်မလီ၊ သမီးဖြစ်သူ နော်မေးလေတို့မှ လာရောက် ကန်တော့ကြပါသည်။ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာကိုကွယ်သူ ကရင်တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့မိသားစု သုံးဦးသည် ဆရာ ဦးမင်းဌေးထံတွင် နေထိုင်ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြပါသည်။ နေ့လယ်စာစားသောက်ပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဒေါ်နော်အယ်မလီ သွေးတိုးတက်ပြီး မူးသဖြင့် စာရေးသူက အသင့်ဆောင်ထားသော ဒဏ်သလွန်စေ့ခြောက်များကို ပေးသောအခါ ဒေါ်နော်အယ်မလီက လက်ကာပြီး ဥန့်ရွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။ သမီးဖြစ်သူ နော်မေးလေက ဥန့်ရွက် (၇)ရွက်ကို ရေဆေးပြီး ဒေါ်နော်အယ်မလီကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်နော်အယ်မလီက ဝါးစားပြီး အသာလေး မိန်းနေပါသည်။ ဘဝမိနစ်ခန့်

ကြာသောအခါ သွေးတိုးကျပြီး မူးဝေခြင်းများ ပျောက်သွားပါသည်။

အများအခေါ် ဆေးရိုးပင်ဟု လွယ်ကူစွာ သိခဲ့ရပါသော်လည်း အမှန်စင်စစ်မှာ ဥန့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူနှင့် ဦးမင်းဌေးတို့ ကိုယ်တွေ့ သွေးတိုးပျောက်သော ဥန့်ရွက်၏ အစွမ်းသတ္တိကို သိခဲ့ရပါသည်။ ဆရာ ဦးမင်းဌေးက ဥန့်ကျီးပေါင်းရလျှင် အဆောင်စီရင်လို ရတယ်ဟု ပြောပါသည်။ စာရေးသူ ကြားဖူးနားဝရှိတာကတော့ ကိုယ်ပျောက်ဝိဇ္ဇာဖြစ်တယ်လိုသာ ကြားဖူးပါသည်။ ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်ကိုတော့ အတတ်မသိပါ။ လက်တွေ့သိခဲ့ရတာကတော့ ဥန့်ရွက် (၇)ရွက်ကို စားလိုက်ရုံဖြင့် သွေးတိုးရောဂါသက်သာ ပျောက်ကင်းတာကတော့ ကိုယ်တွေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သွေးတိုးရောဂါရှိသူများ သွေးတိုးအတွက် ဥန့်ရွက်က ဆေးစွမ်းထက်သည့်အကြောင်း ဤကမ္ဘာ့ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

အာရောဂျံ ပရမံ လာဘ်
ရောမြေ ကျော်ဝေ

အသုံးတည့်သော လယ် ကန်စွန်းရိုးနီ

သျှင်ထွေး (သန်လျင်)

ဆီးအောင်၊ ဆီးမထွက်လို့ အခက်တွေ့နေသူများအတွက် ဆေးနည်းကောင်းလေးတစ်ခုကို
ဝေမျှပေးချင်ပါတယ်။ ဆီးအောင်၊ ဆီးမထွက်ခြင်းမှာ အခဲခက်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ဖြစ်သလို၊ ရောဂါကို
ကြာရှည်စွာ လက်ခံထားပါက လူ့အသက်အန္တရာယ်ကိုပင် ဖုက္ခပေးတတ်ပါသည်။

အခု လက်ဆင့်ကမ်း ဝေမျှပေးမယ် ဆေးနည်းကတော့ ငွေကုန်း၊ အခြေကုန် သက်သာသလို၊
လွယ်လင့်တကူ အများသူငါ ကုသလို့ရတဲ့ နည်းကောင်းလေးတစ်ခုပါ။

အသုံးပြုရမယ် ပစ္စည်းကလည်း ရှာဖွေလို့ လွယ်ကူသလို၊ ကုသပုံကလည်း အလွန်ပဲ လွယ်ကူ
ရိုးရှင်းပါတယ်။

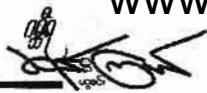
သတိထားစရာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ လယ်ကွင်းထဲမှာ ပေါက်တဲ့ ကန်စွန်းရိုးနီကို ဈေးထဲကနေ
ရအောင် ဝယ်ဖို့ပါပဲ။ လယ်ကန်စွန်းရိုး ခေါ်သလို၊ ကန်စွန်းရိုးနီလို့လည်း အများသူငါ ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။

ကန်စွန်းရိုးနီဟာ ဟင်းချက်စားစရာ၊ အတို့အမြွှုပ်အဖြစ်သာ မကဘဲ၊ ဆေးနည်းအတွက်လည်း
အသုံးတည့်ပါတယ်။ ဆီးအောင်၊ ဆီးမထွက်သူများကို ၁၅ မိနစ်အတွင်းမှာ သက်သာပျောက်ကင်းစေတဲ့
အစွမ်းရှိပါတယ်။

ကန်စွန်းရိုးနီအရွက်ကို ယူပါ။ မန်ကျည်းရွက်၊ ဘူးရွက်တို့နဲ့ ဆတူရောကြိတ်ပါ။ (ဥပမာပေးရရင်
ကန်စွန်းရိုးနီရွက် လက်တစ်ဆုပ်ဆိုပါက မန်ကျည်းရွက်၊ ဘူးရွက်တို့လည်း လက်တစ်ဆုပ်ပါပဲ။)

ကန်စွန်းရိုးနီရွက်၊ ဘူးရွက်၊ မန်ကျည်းရွက်တို့ ရောကြိတ်ပြီးသားကို ဆန်မှုန့်စစ်စစ်နဲ့ ဖျော်လိုက်ပါ။
ပြီးတော့ ဆီးခဲပေါ်မှာ နဲ့အောင် သုတ်လိမ်းပေးလိုက်ပါ။ ဆီးအောင်သူများ၊ ဆီးမထွက်သူများ ၁၅မိနစ်ကြာ
တဲ့အခါ ဆီးရွှင်၊ ဆီးပေါက်လာပါလိမ့်မယ်။

လွယ်လင့်တကူ ဆေးနည်းကောင်းလေးမို့ အများသိအောင် မျှဝေပေးလိုက်ရပါတယ်။

ကြော်ငြာနှုန်းထားများ

နောက်ကျောဖုံး	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၅၀,၀၀၀ ကျပ်
အရှေ့မျက်နှာဖုံးအတွင်း	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၀၀,၀၀၀ ကျပ်
နောက်ကျောဖုံးအတွင်းဘက်	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၈၀,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	(၄ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၆၀,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းဖြူ/ မဲ တစ်မျက်နှာ	(၁ - ရောင်)	-	၇" x ၁၀"	၁၅,၀၀၀ ကျပ်
အတွင်းဖြူ/ မဲ မျက်နှာဝက်	(၁ - ရောင်)	-	၅ . ၆" x ၄ . ၅"	၈,၀၀၀ ကျပ်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရုံးခန်းနှင့် ပြန်ချိမ်း

အမှတ်-၁၇၉၊ ဒုတိယထပ်(ဝဲ)၊ ၃၁လမ်း (အထက်)

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၅၈၄၆၂ / ၇၃၀ ၅၀၄၇၁

ဝင်းကိုဇော်

ဖာလိပ်ထဲမှ မိန်းကလေး

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရတနာ
ဆောင်မှ ကျောင်းသူလေးများ နေထိုင်
ရာ အခန်းတစ်ခန်းတွင်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏
ခုတင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်တွင်
မိန်းကလေးများ စုထိုင်နေကြသည်။
မိန်းကလေးသုံးယောက်က ဖျာလိပ်
တစ်လိပ်ကို ထောင်လျက် ကိုင်ထား
ကြသည်။ ဖျာလိပ်၏ထိပ်တွင် မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်၏ ဆံပင်ပုံများကို
ရေးခြစ်ထားသည်။ မျက်နှာဟု ယူဆ
မည့်နေရာတွင် သနပ်ခါးများ လိမ်းထား
ပေးသည့်အပြင် ဖျာလိပ်ကို ကျောင်းသူ
လေးတစ်ယောက်၏ အင်္ကျီနှင့် ထဘီ
ကို စွပ်ထားပေးကာ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်လုပ်ထားပေးကြ
သည်။

ဖျာလိပ်ကို ထောင်လိုက်ကိုင်
ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
က “အမေ မအောင်ဖြူအား ပင့်ဖိတ်
ပါတယ်။ သမီးတို့ မိန်းကလေးများသာ
ရှိနေသည့် ဤအခန်းအတွင်းသို့ ကြွ
တော်မူပါ” ဟု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုအပြီး
တွင် ဖျာလိပ်က လှုပ်ရမ်းလာသည်။
ဖျာလိပ်ကို ကိုင်ထားသည့် မိန်းကလေး
က လှုပ်သလား။ နတ်ဝင်လာ၍ လှုပ်
သလား။ မည်သူမျှ မသိ။

လှုပ်ရမ်းနေသည့် ဖျာလိပ်ကို
ကြည့်ကာ မိန်းကလေးများက မေးလို
ရာကို မေးကြသည်။ ဖျာလိပ်က လှုပ်
ရမ်းကာ မိန်းကလေးများကို တို့ထိ
သည်ကို ကြည့်ပြီး အားလုံးပျော်ရွှင်နေ
ကြသည်။

ထိုခဏ၌ ဖျာလိပ်သည် လုံးဝ
မလှုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက် ရပ်တန့်သွား
ပြီး ဘာမှမေး၍ မရတော့သဖြင့် တစ်

ယောက်က -

“ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူးနော်”

ဟု ပြောနေစဉ်မှာပင် အဆောင်
ဝရံတာအပြင်မှ ဖြတ်သွားသော လူ
ရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ အားလုံး
လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ အဆောင်စောင့်
ဝန်ထမ်း အဘိုး ဦးမောင်မောင်ကို
တွေ့လိုက်ကြရသည်။

၁၉၂၃ ခုနှစ်ဝန်းကျင်က ဖြစ်ပါ
၏။

သာယာဝတီမြို့ဟောင်းရှိ မြို့တွင်း
ရွာ ဗိုလ်တဲရှေ့တွင် အမျိုးသမီးများ
စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ သူတို့သည်
အငယ်ဆုံး အသက်(၁၀)နှစ်အရွယ်မှ
သည် အကြီးဆုံးအသက် (၅၀)ကျော်
ခန့်ရှိကြသော သာယာဝတီမြို့ဟောင်း
မှ အမျိုးသမီးများဖြစ်ကြသည်။ ဗိုလ်တဲ
ဝရံတာတွင် သာယာဝတီအရေးပိုင်
ကြီး ကာနယ်သာဆိုလ်က ဝရံတာ
လက်ရန်းကို လက်ထောက်လျက်
အားလုံးကို ကြည့်နေသည်။ နံနက်ခင်း
အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် နေရောင်ခြည်
နုနုအောက်ဝယ် အမျိုးသမီးများက
ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ရပ်နေကြရင်း စကား
တွေ ဖောင်ဖွဲနေကြပေသည်။

“သခင်ကြီးက တို့ကို ဘာလုပ်
ဖို့ ခေါ်လဲမသိ”

“သခင်ကြီးက သဘောကောင်း
တာပဲ၊ ဘာပြဿနာမှ ရှိမယ်မထင်ပါ
ဘူး”

“ယောက်ျားတွေ မလာရဘူးဆို
တော့ တစ်မျိုးပဲ”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဖြင့်
စကားတွေ ဝေစည်နေကြသည်။ သူတို့
အားလုံးသည် သူတို့အသိုက် မကြာမကြာ
ရောက်လာလေ့ရှိသော အရေးပိုင်ကြီး

ကို သိကြသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖို့
(အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးသောခေတ် ထုံးစံ
အတိုင်း) သခင်ကြီးဟု ခေါ်ကြရသည်။
ယခင်လာသည့်အခါများတွင် ယခုကဲ့
သို့ တစ်ရွာလုံး ရှိရှိသမျှ အပျို၊ အအို
များကို ဆင်ခေါ်ခြင်းမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့
သဖြင့် အားလုံး ဝေခွဲမရဖြစ်နေကြ
သည်။ ရပ်နေရွာရေဆိုလျှင် အမျိုးသား
များကိုသာ ဆင်ခေါ်လေ့ရှိသဖြင့် ရပ်ရွာ
အရေးကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း
သူတို့ တစ်စွန်းတစ်စ ရိပ်စားမိကြပေ
သည်။

ခဏမျှအကြာတွင် ရွာသူကြီး
ဦးနွေသီး ရောက်လာသည်။

ဗိုလ်တဲရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ
သော အမျိုးသမီးများကို လိုက်ကြည့်
နေသည်။

“သူကြီး... ကျုပ်တို့ကို ဘာလုပ်
မလို ဆင်တာတုန်း”

သက်ကြီးပိုင်း အမျိုးသမီးအချို့
က သူကြီးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေး
ကြသော်လည်း သူကြီးဖြစ်သူ ဦးနွေသီး
က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်တည်တည်
လုပ်နေသည်။

“ရွာထဲမှာ ဘယ်သူတွေ ကျွန်
သေးလဲဟေ့”

“မကျန်တော့ပါဘူး သူကြီးရယ်
လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ပါတော့။
အိမ်မှာ ထမင်းမချက်ရသေးဘူးတော့”

“ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်း၊ ထမင်း
မချက်ရသေးလည်း ပြန်မှချက်”

သူကြီးက ဟန့်လိုက်သဖြင့်
အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။

ဗိုလ်တဲရှေ့တွင် ရောက်နေသူများ
အားလုံးကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်
ကြည့်အပြီးတွင် သူကြီး ဦးနွေသီးက
အရေးပိုင်ကြီး ရပ်နေသော ဝရံတာ
ရှေ့သို့ သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုပြောနေ

သည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် အားလုံး အသံတိတ်နေကြသည်။

ခဏမျှ စကားပြောပြီးနောက် သူကြီးက -

“ကဲ...အားလုံး နားထောင်ကြ။ သခင်ကြီးရပ်နေတဲ့ ဝရံတာရှေ့ကနေ တစ်ယောက်ချင်း ဖြတ်လျှောက်ရမယ်။ သခင်ကြီးရှေ့ရောက်ရင် ခဏရပ်နေ။ သခင်ကြီးက သွားဆိုမှ သွား”

သူကြီးစကားအဆုံးတွင် မည်သူမျှ မသွားကြသေးဘဲ သူအရင်သွား။ ငါ အရင်သွားဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွန်းထုတ်နေကြသည်။ သူကြီးက ဝရံတာပေါ် တက်သွားကာ အရေးပိုင်ကြီးဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ အောက်မှ မိမိရွာသူများကို ကြည့်နေရင်း -

“လာကြလေ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ငြိမ်းမေ...နင် အရင်လာခဲ့”

သူကြီးအော်လိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးများက သူကြီးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြစဉ် နာမည်တပ်အခေါ်ခရသူ ငြိမ်းမေက ရှေ့သို့ ထွက်သွားလိုက်သည်။ အရေးပိုင်နှင့် သူကြီးတို့ ရပ်နေသော ဝရံတာရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လိုက်သည်။ အရေးပိုင်ကြီးရှေ့တွင် မရပ်ဘဲ ဆက်လျှောက်သွားသဖြင့် သူကြီးက -

“ဟဲ့...ဒီမှာ ခဏရပ်၊ ငါသွားဆိုမှ သွား”

ဟု လှမ်းကြိမ်းလိုက်သဖြင့် ငြိမ်းမေ ပြန်လှည့်လာကာ သခင်ကြီးရှေ့တွင် မျက်လွှာချကာ ရပ်လိုက်သည်။ သခင်ကြီးက ငြိမ်းမေကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ...

“နီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူကြီးက - “နင်သွားတော့ ရပြီ နောက်

တစ်ယောက်လာ၊ မြန်မြန်လုပ်”

တစ်ယောက်လျှောက်လာပြီး ဝရံတာရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ အရေးပိုင်ကြီးက အသေအချာကြည့်ပြီး...

“နီ”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်သည်။ နောက်တစ်ယောက်ရောက်လာပြန်၏။

“နီ”

မိန်းကလေးများရော၊ မိန်းမကြီးများပါ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သခင်ကြီးရှေ့တွင် သွားရပ်ပြကြရသည်။ သခင်ကြီးက လာရပ်သူတိုင်းကို “နီ” ချည်းသာပြောရင်း စုရုံးရောက်ရှိနေကြသူအားလုံး ကုန်သွားခဲ့သည်။

“ဘာမှန်းလည်း မသိပါဘူးဟာ”

“ငါတို့ ဘယ်လောက်ချောလဲ ဆိုတာ သခင်ကြီးက ခေါ်ကြည့်တာ ဖြစ်မှာပါအေ”

ခပ်ရွတ်ရွတ် အေးစန်း၏ အပြောကြောင့် အားလုံးက သဘောကျသွား

ကြပြီး ဗိုလ်တဲမှ ပြန်လည်ထွက်သွားကြတော့သည်။

သာယာဝတီဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တောင်သူလယ်သမားအရေးတော်ပုံခေါင်းဆောင် ဆရာစံကို အမှတ်ရမိကြ သကဲ့သို့၊ သာယာဝတီထောင်ကိုလည်း သတိရမိတတ်ကြပေသည်။

သာယာဝတီသည် ကိုလိုနီခေတ်က မတရားဖိနှိပ် အုပ်ချုပ်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့သော တောင်သူလယ်သမားထုကို ဦးဆောင်ခဲ့သူ ဆရာစံ၏ မူလဘူတဒေသအဖြစ် အားလုံးက သိရှိထားကြသကဲ့သို့ပင်၊ သာယာဝတီထောင်သည်လည်း နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင်သည့် မျိုးချစ်များကို နှိပ်ကွပ်ရာ အကျဉ်းထောင်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှားလှပေသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှ ဂူဝိုင်ကွာဝေသည် ယခု သာယာဝတီမြို့ဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုနေကြသောနေရာသည် အကယ်စင်စစ် မူလ သာယာဝတီမြို့ မဟုတ်ပါချေ။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ကြို့ပင်ကောက်မြို့မှ အရှေ့ဘက် မိုင်အကွာတွင် တည်ရှိနေသော မြို့တွင်း ရွာသည်သာ မူလ သာယာဝတီဖြစ်ပေသည်။

ယခု သာယာဝတီမြို့နေရာသည် ယခင်က ရွာကြီးကုန်းအမည်ရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

၁၈၅၄ ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှတို့က သာယာဝတီ ဒီဇင်ဘာလသတ်မှတ်ခဲ့ပြီး အရေးပိုင်ရုံးကို ရွာကုန်းကြီးတွင် ရုံးစိုက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ခရိုင်ရုံးစိုက်ရာမှ အစပြု၍ ရွာကြီးကုန်းသည် သာယာဝတီဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖျာလိပ်နတ်ကို မြန်မာ မိန်းကလေးအတော်များများ သိကြပါ၏။ မိန်းကလေးများ စုဝေးလျှင် မေးတတ်ကြ ပါ၏။ ယုံကြည်သည်၊ မယုံကြည်သည် အပထား၍ သိလိုသမျှတို့ကို အနည်း ဆုံး အပျော်သဘောဖြင့် မေးတတ်ကြ သည်။ သို့သော်လည်း ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူသည် သာယာဝတီနယ်မှ အစပြုခဲ့သည် ဆိုသည်ကို သိရှိသူ နည်းပါးပေသည်။

ဖျာလိပ်နတ်သည် သာယာဝတီ နယ်မှ “မအောင်ဖြူ”ဟူသည့် အမျိုး သမီးကို အကြောင်းပြုလျက် ပေါ် ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အထောက်အထားခိုင်မာမှု မရှိ သော်လည်း မအောင်ဖြူသည် သာယာ ဝတီနယ်၏ ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်အဖြစ် ထင်ရှားလှသည်။

သာယာဝတီမြို့ကို သတိုး နော်ရထာမင်းက တည်ထားချိန်တွင် မြို့၏ တောင်ဘက်မှ တောနက်ထဲတွင် ပတ္တမြားတွင်းတစ်တွင်းပေါ်ထွန်းခဲ့သည် ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုပတ္တမြားတွင်းအား မုဆိုး “ဝန စရာ”က တွေ့ရှိခဲ့ပြီး သိပ္ပံလက္ခဏာသွေး ဦးရွှေဝိုင်းအား ပြခဲ့ရာ ဦးရွှေဝိုင်းက ယင်းပတ္တမြားတွင်းကို ဝယ်ယူထားခဲ့ သည်။

သူဌေး ဦးရွှေဝိုင်းသည် မိမိဝယ် ယူထားသော ပတ္တမြားတွင်းမှ ပတ္တမြား တို့ကို သတိုး နော်ရထာဘုရင်ထံ ဆက်သ၍ ပတ္တမြားတွင်းအကြောင်း လျှောက်ထားခဲ့သည်။ သာယာဝတီမင်း က များစွာ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်လျက် ဦးရွှေဝိုင်းအား ကျေးလက်နယ်ပယ်များ ကို အပိုင်စားပေးခဲ့သည်။

ဦးရွှေဝိုင်း အပိုင်စားသည်ရွာကို ဦးရွှေဝိုင်းရွာဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြပြီးနောက် ဝိုင်းတွင် “ဝိုင်းရွာ”ဟု အမည်တွင်ခဲ့ သည်။ သူဌေး ဦးရွှေဝိုင်းနေခဲ့သော ရွာ သည် သိပ္ပလိင်မ ဖြစ်ပြီ။ ယခုအခါ လက်ပံတောရွာဟု လူသိများသည်။

သာယာဝတီမင်းသည် ပတ္တမြား တွင်းထုတ်လုပ်ရေးတာဝန်ကို အမိတ္တော ဒနအမတ်အား တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ အမိတ္တောဒနအမတ်သည် ပတ္တမြား တွင်းကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန် သူဌေး ဦးရွှေဝိုင်းအိမ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရာမှ သူဌေး ဦးဝိုင်း၏သမီး မအောင်ဖြူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။

အမိတ္တောဒနအမတ်သည် အိမ် ထောင်ကျပြီးနောက် သာယာဝတီမင်း ထံ အဆက်အသွယ်မပြုဘဲ နေမိရာ၊ တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် သာယာဝတီ မင်း၏ မင်းချင်းများက အမိတ္တောဒန အမတ်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အမိတ္တော ဒနအမတ်၏ ဇနီးဖြစ်သူ မအောင်ဖြူ သည် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ကျန်ခဲ့ သည်။

ထိုအချိန်သည် သာယာဝတီမြို့ တော်ကြီး အစဉ်အဆက် ထွန်းကားရေး အတွက် လူစတေးရမည့်အချိန်ဖြစ်နေ သည်။ ရှေးခေတ်ဦးကလာများတွင် လူ များကို သတ်ဖြတ်ကာ ဝိညာဉ်ကို မြို့ ရွာဒေသများအား စောင့်ရှောက်စေခြင်း ကို လူစတေးသည်ဟု ဆိုရိုးရှိခဲ့သည်။

မြို့တော်နယ်ပယ် အရည်တည် တံ့ ထွန်းကားစေရန် လူစတေးရမည့် အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိုး နော်ရထာမင်းအား အကြံပေး ပုရော ဟိတ်များက အကြံပေးခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် တနင်္ဂနွေအရပ် ဖြစ်သည့် အရှေ့မြောက်ဘက်အရပ်မှ

လာသော တနင်္ဂနွေသားသမီးတစ်ဦးအား မြို့အရှေ့မှ၊ နာတံခါးဝ၏ မော် ကွန်းတိုင်အောက်၌ “ဝင်းလတ်လတ် မြှုပ်နှံစတေးရမည်ဟု သမားနော်ရထာ မင်းအား လျှောက်တင်ခဲ့ကြသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဖမ်းဆီးခဲ့ထားရ သော မအောင်ဖြူသည် ဖခင်ဖြစ်သူ တားမြစ်သည်ကြားမှ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို တွေ့လိုတော့ဖြင့် ရွာမှ မြို့သို့ ညသန်း ခေါင်ကျော် တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။ မိုးမလင်းတလင်းအချိန် တွင် မြို့၏ အရှေ့မြောက်တံခါးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည်။

“အမှောင်ထဲမှာ ဘယ်သူလဲ ရပ်”

တံခါးစောင့်၏ အသံကြောင့် မအောင်ဖြူ ရပ်လိုက်သည်။

“အချိန်မတော် ဘယ်ကို လာ တာလဲ”

မအောင်ဖြူက ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် ရွာမှ လာခြင်းဖြစ် ကြောင်း ပြောပြရာတွင် -

“နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာနေ သမီးလဲ”

“မအောင်ဖြူပါ၊ တနင်္ဂနွေသမီး ပါ”

တံခါးစောင့်က မအောင်ဖြူ အပြေပေးသည်နှင့် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေထောင့်အရပ်မှ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ရောက်လာသော တနင်္ဂနွေသမီးဖြစ်နေသည်လေ။

မအောင်ဖြူသည် တံခါးစောင့်ထံ မျှော်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

မအောင်ဖြူက မိမိတွင် ကိုယ်၏ အရင့်အမာရှိနေကြောင်း အထပ်ထပ် အခါခါတောင်းပန်ပါသော်လည်း သမား နော်ရထာ၏ အမတ်များက မအောင်ဖြူ

အား ငြိတ်ခါးတွင် စတေးခဲ့ကြသည်။

မအောင်ဖြူသည် အာဏာသားတို့၏ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်မှုကို ခံရစဉ် နတ်မြတ် နတ်ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့အား ရိုခိုးကန်တော့လျက်...

“ဤကောင်းမှုစေတနာကြောင့် တမလွန်ဘဝတွင် မိဘများရှိရာသို့ လာ၍ ပကတိရုပ်သွင်ဖြင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြန်လည်ပြောပြရပါစေသတည်း”

“စင်ပွန်း အမိတ္တာဒနနှင့် ဘဝခြားနေသည့်တိုင် အတူတကွ ပေါင်းသင်းရပါစေသတည်း”

“မိမိကို သတ်သော သတိုးနော်ရထာမင်းဆက်ကို ဖြတ်မည့် လူစွမ်းကောင်း သားယောက်ျားမွေးဖွားရပါစေသတည်း”

“သာယာဝတီနယ်တွင် ဆင်ကောင်း၊ မြင်းကောင်း၊ လူကောင်း မထွန်းကားပါစေသတည်း။ ထွန်းကားခဲ့လျှင်လည်း အသက်မရှည်ပါစေသတည်း”

ဟု ဆုတောင်းကျိန်စာဆိုခဲ့သည်။

မအောင်ဖြူ စတေးခံရပြီးနောက် “ယက္ခမာဏဝီ” အမည်ဖြင့် နတ်စိမ်းဖြစ်ကာ ဝဇီရာယက္ခ ဘုမ္မစိုးထံတွင် ခစားရသည်။ ယက္ခမာဏဝီသည် မိမိ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မိဘများနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ကိုယ်ထင်ပြုကာ ငိုယိုပြောပြခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

သာယာဝတီနယ်သားတို့က ထိုအကြောင်းကို သိကြရသောအခါ အယူတိမ်းကာ နတ်စိမ်းဖြစ်နေသော မအောင်ဖြူသည် ဖျာနှင့် လိပ်ကာ စတေးခံရသဖြင့် ဖျာလိပ်နတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အကြောင်းကိုစွဲ တစ်ရပ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်လာပါက မိဘများကို ကိုယ်ထင်ပြ

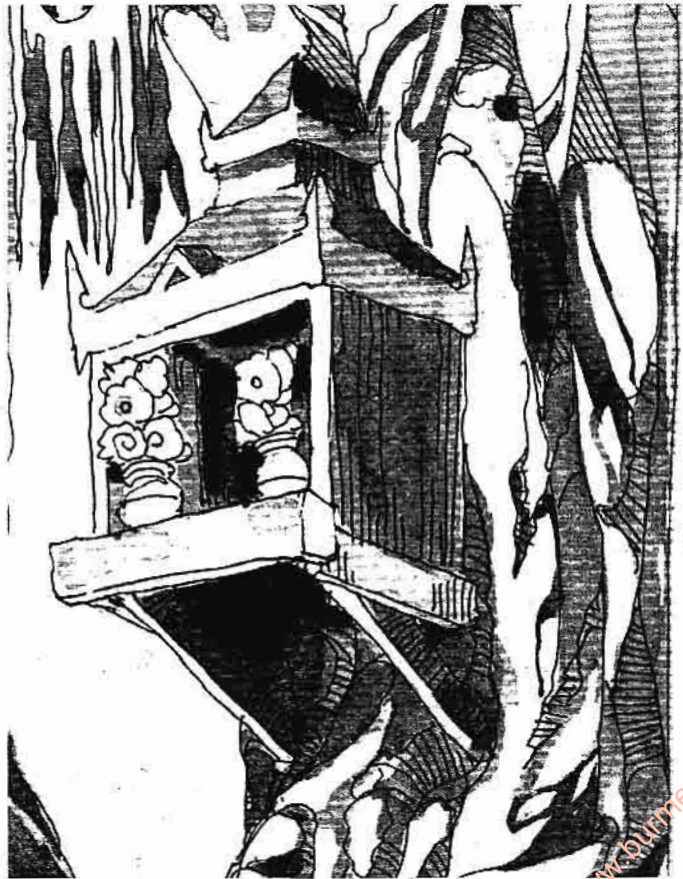
နိုင်ခဲ့သော ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူကို ပင့်ကာ မေးမြန်းကြရာမှ ဖျာလိပ်နတ် မေးသည့် ဓလေ့သည် သာယာဝတီနယ်မှတစ်ဆင့် အခြားနေရာဒေသများသို့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။

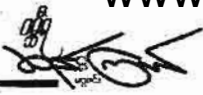
ဤသို့ဖြင့် ဖျာလိပ်နတ်သည် သာယာဝတီနယ်သို့ အမျိုးသမီးများ၏ ယုံကြည်ရာ နတ်တစ်ပါးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရှင်မ အောင်ဖြူနတ်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည်မေးမြန်းပါက မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆကြသည်။

မအောင်ဖြူနတ် ခေါ် ဖျာလိပ်နတ်ကို မေးရန် သင်ဖြူဖျာတစ်ချပ်ကို လိပ်၍ ထောင်ထားရသည်။ ဖျာလိပ်၏ ထိပ်တွင် အမျိုးသမီးဆံတစ်ခုကို တင်ထားရသည်။ သင်ဖြူဖျာလိပ်ကို အင်္ကျီထဘီဝတ်ထားပေးပြီး ဆံစုနှင့်အတူ

ပန်းပန်ကာ အမွှေးနံ့သာရည်များ ပက်ဖျန်းထားရသည်။ ဖျာလိပ်အနီးတွင် ကျောက်ပျဉ်နှင့် မှန်ကိုလည်း ချထားပေးရသည်။ မိမိတို့ မေးလိုရာကို မေးနိုင်သည်။

ဖျာလိပ်အောက်နှုတ်ခမ်းကို မိန်းကလေး သုံးယောက်က ထောင်လျက် ကိုင်ထားရသည်။ မအောင်ဖြူရောက်ပြီဆိုပါက ဖျာလိပ်သည် အလွန်လေးလံနေကာ မိန်းကလေး သုံးယောက် မနိုင်မနင်း မထားကြရသည်။ မိမိတို့က မေးလိုရာကို မေးလျှင် ဖျာလိပ်က လှုပ်ခါကာ အချက်ပြလေ့ရှိသည်။ စာမေးပွဲအောင်မည်ဆိုလျှင် မည်သူ့အား ငါးချက်ရိုက်ပြပါစသည်ဖြင့် ပြောရသည်။ အောင်မည်ဆိုလျှင် ငါးချက်ရိုက်ပြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုသို့မေးရာတွင် အမျိုးသားများ တစ်ယောက်မျှ ရှိမနေစေရပါ။ ဖျာလိပ်နတ်ကို အမျိုးသားများ မေး၍ လည်း မရပါချေ။

◆◆◆

၁၈၇၃ ခုနှစ်က သာယာဝတီမြို့ဟောင်းအနီးရှိ ရှာဖြူကုန်းရွာ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသော တောင်သူကြီးမိသားစုတွင် “မလှအောင်” အမည်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

မလှအောင်သည် ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် တစ်ရွာတည်းနေ ကိုစံပွင့်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ သားလေးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။

မလှအောင်သည် ဇာတိသာရဉာဏ်ရသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိလေရာ ဘဝဟောင်းတွင် မြို့ဝင်ပေါက်၌ စတေးခံခဲ့ရပုံကို အတိအကျမှတ်မိပြီး ပြန်ပြောပြရာမှ ရှေ့ နောက်မီ လူကြီးများက မလှအောင်သည် မအောင်ဖြူဝင်စားသူဖြစ်မှန်း သိရှိခဲ့ကြသည်။

မလှအောင်သည် မကွယ်လွန်မီ သူသေဆုံးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူသေလျှင် သာယာဝတီမြို့ဟောင်း နတ်စင်တွင် နေမည်ဖြစ်ကြောင်း နတ်စင်သို့ လိုက်လာပါက အချိန်မရွေး ကိုယ်ထင်ပြမည်ဖြစ်ကြောင်း ထူးဆန်းသော စကားများကို ဆိုကာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မလှအောင် မှာခဲ့သည့်အတိုင်း မလှအောင်၏ မိဘများနှင့် ကိုစံပွင့်တို့သည် သာယာဝတီသို့ လိုက်သွားခဲ့ကြသည်။ နတ်ကွန်းသို့ ရောက်သောအခါ နတ်ကွန်းကို မျက်နှာကွယ်လျက် အံ့ပင်ဖားလျှားချ၍ ကိုယ်ထင်ပြနေသည့် မလှအောင်ကို အားလုံးက မြင်ကြရသည်။ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြော

သဖြင့် ကိုစံပွင့်က လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟု ပြောစမှတ်ရှိကြပေသည်။

◆◆◆

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့် ၁၉၂၃ ခုနှစ်က သာယာဝတီအရေးပိုင် ကာနယ်သာဆိုင်သည် သာယာဝတီမြို့ဟောင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီး မြို့တွင်း ဗိုလ်တဲတွင် စခန်းချ နေထိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ညတွင် ကာနယ်သာဆိုင်သည် စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများ ရေးနေစဉ် မွှေးကြိုင်သော အနံ့များ ရုတ်တရက် ဝင်လာသဖြင့် စာရေးခြင်းကို ခေတ္တရပ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံလာရာ ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မိမိနောက်တွင် ရပ်နေသော အလွန်ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထုတ်အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ကို ဖဲကြိုးအနီစည်းကာ ဖားလျှားချထားသည်ကို မြင်ရသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း စက္ကူလိပ်တစ်ခုကို ကိုင်ထားသေးသည်။

ကာနယ်သာဆိုင်သည် မိန်းကလေးကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ...

“နင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလာလုပ်

တာလဲ၊ ခုထွက်သွား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းကာ နင်လွှတ်လိုက်သည်။

ညအချိန်မတော် ဗိုလ်တဲပေါ်သို့ တက်လာသူသည် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ဟု ကာနယ်သာဆိုင်က ယူဆမိသည်။ မိန်းမပျိုက ဗိုလ်တဲပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကာနယ်သာဆိုင်က ရွာရှိ မိန်းကလေးအားလုံးကို ခေါ်ယူကာ တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်ခဲ့သော်လည်း ဗိုလ်တဲပေါ်တက်လာခဲ့သော အမျိုးသမီးကို မတွေ့ရှိခဲ့ရပါချေ။

သူကြီး ဦးနွေသီးက ကာနယ်သာဆိုင်တွေ့လိုက်ရသော မိန်းမပျိုသည် ရွာတွင် မကြာခဏ ခြောက်လှန့်တတ်သော နာနာဘာဝတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို ကာနယ်သာဆိုင်အား ရှင်းပြရန် မလွယ်ကူကြောင်း သိရှိသဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောခဲ့ပါချေ။

ထိုစဉ်အချိန်များက သာယာဝတီမြို့ဟောင်းအနီးတစ်ဝိုက်တွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို အချိန်မတော် မကြာခဏတွေ့ရတတ်ကြောင်း ရွာသားများ သိရှိထားကြသည်။ သို့သော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်အား နာနာဘာဝအကြောင်း ရှင်းပြရန် ဦးနွေသီးလည်း မတတ်နိုင်ပါချေ။

ထို နာနာဘာဝသည် မအောင်ဖြူလား၊ မလှအောင်လား ဆိုသည့် သူကြီး ဦးနွေသီးကိုယ်တိုင်ပင် ကွဲပြားပြားသိရှိထားခြင်း မရှိခဲ့ပါတာက

ဝင်တိုက်

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

လိုအပ်ဆန္ဒပြည့်ဝ အောင်မြင်စေမည်

(ကာ၊ ကု၊ ဖွင့်) နဝင်းယတြာအစီအရင်များ

ဆရာ မြတ်ထွဋ်ခေါင် (မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာရှင်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း သီဟိုဠ် (၉)ညွန့်ကို တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုကာ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ပျဉ်းမ (၉)ညွန့် ထီးနီ (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)ခု၊ ကြက်လျှာ (၅)လက်နှင့် ရေသက်စေတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး လိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ကိတ်မုန့် (၁)ခု၊ ဂြိုဟ်တံခွန် (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - မွေးနေ့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆပ်ပြာတုံး (၅)တုံးလှူပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သရက်သီး (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ပျဉ်းမ (၁၉)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်း ထည့်၍ မိမိရောင်းချလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ရိုက်ပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၁)ထိပ်စီးကို (၅)နောက်ပိတ်နှင့် (က)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သရက်သီး (၂)လုံးနှင့် ဆူးတံခွန် (၁)လုံးတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ရဟန်းတစ်ပါးကို နန်းကြီးသုပ်လှူဒါန်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့ညနေ ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် နင်းဆီ (၉)ပွင့်နှင့် ဂြိုဟ်တံခွန်(၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၆နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ဇီညွန့် (၈)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတစ်စုံတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သပြေ (၆)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - မွေးနေ့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆန်(၉)လုံးလှူဒါန်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် လက်ဖက် (၉)ကျပ်သား တံခွန်လုံးအဝါ (၉)လုံးတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- အိမ်/ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဇော်စိမ်း (၈)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိတ်ကြမ္မာ - (၂)ထိပ်စီး (၄)နောက်ပိတ်နှင့် (တ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် နင်းဆီ (၉)ပွင့်၊ ထီးနီ (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - သောကြာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် ရွက်လှ (၉)ညွန့်၊ ထီးဖြူ (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် အုန်း(၉)ညွန့်နှင့် ကြက်လျှာ (၉)လက်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆု တောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်တွင် သီဟိုဠ်စေ့ (၉)စေ့ကို ဆွမ်းနှင့်တကွ သွားရောက်လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - မိမိမွေးနေ့တွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို ရေသန့်တစ်ဘူးနှင့် ခရမ်းသီးနှပ် ဆွမ်းဟင်းတစ်ခွက် လောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - မွေးနေ့တွင် ငွေ (၉၀၀)ကျပ်ကို ဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား လှူပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း မိမိမွေးနံထောင့်တွင် သရက်ရွက် (၉)ရွက်နှင့် ထီးနီ(၉)လက်ကို လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- အိမ်/ကားရောင်းလိုလျှင် - ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် နင်းဆီပန်း (၉)ပွင့်ကို လှူဒါန်းပါ။
- ထိတ်ကြမ္မာ - (၃)ထိပ်စီး (၇)နောက်ပိတ်နှင့် (၈)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် အုန်း (၆)ညွန့်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ရေသက်စေ သွားရော် ကလျာဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၁၅)ညွန့် သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး အရပ်ဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၁၈)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၉)၇ သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် မေဠိပန်း (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - သောကြာနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ပိတောက် (၂၉)ညွန့်နှင့် တိစ္ဆိကုက္ကား (၃)စုံတို့ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ကား ရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း သီဟိုဠ် (၆)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၃)ထိပ်စီး၊ (၄)နောက်ပိတ်နှင့် (၈)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ကံ့ကော် (၁၅)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် သီဟိုဠ် (၆)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ဇော်စိမ်း (၈)ညွန့်ကို သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဆီးယိုနှင့် ကံတိမုန့်ဆွမ်း သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုကို တောင်းပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် လောကသေ (၉)ညွန့်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို လှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီးအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ ၄နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း အင်ကြင်း (၂၁)ညွန့်ကို တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သွားရောက်လှူဒါန်းပြီး မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၉)လုံးလှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်/ ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ဆီး (၈)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၅)ထိပ်စီး၊ (၅)နောက်ပိတ်နှင့် (၁)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

www.burmeseclassic.com

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - သောကြာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေး ထောင့်တွင် ထန်း (၁၀)ညွန့်လျှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - တနင်္လာနေ့ ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေး ထောင့်တွင် မီးသက်စေ့လျှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ဆီး (၈)ညွန့် သွားရောက်လျှူဒါန်းပြီး အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၂၇)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ အင်္ဂါထောင့်တွင် ရေသက်စေ့ သွားရောက်လျှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - တနင်္လာနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ထန်းလျက် (၉)ကျပ်သား၊ နင်းဆီ (၉)ပွင့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လျှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီး - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေး ထောင့်တွင် ဝီရဝါ (၇)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကား (၃)စုံကို လျှူဒါန်း၍ မိမိလိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဆီ (၉)ကျပ်သားကို သွားရောက်လျှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ် / ကား ရောင်းလိုသော် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း ရွတ်ရာ (၄)ညွန့်အား တရော်ကင်ပွန်းနှင့် ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၆)ထိပ်စီး၊ (၆)နောက်ပိတ်နှင့် (အ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေစေရန် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မေမြို့ (၉)ညွန့်ကို သွားရောက်လျှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေစေရန် - စနေနေ့ညနေ ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် မီးသက်စေ့သွားရောက်လျှူဒါန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးဖြင့် ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- ငွေကြေးအခက်အခဲအတွက် - စနေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်တွင် ကံကော် (၁၅)ညွန့် သွားရောက်လျှူဒါန်း၍ အရဟံဂုဏ်တော်ကို ပုတီး (၉)ပတ်စိပ်ပါ။
- အလုပ်အကိုင်အခက်အခဲအတွက် - အင်္ဂါနေ့နံနက် ၁၀နာရီမှ ၁၂နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္လာထောင့်တွင် ပေါင်မုန့် (၉)ခုကို သွားရောက်လျှူဒါန်းပြီး ဒီဝါတပတိဂုဏ်တော်ကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- ကျန်းမာရေးအတွက် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ စနေထောင့်တွင် ပုလဲပန်း (၉)ညွန့်၊ ထီးနီ (၉)လက်၊ အမွှေးတိုင် (၉)တိုင်တို့ကို သွားရောက်လျှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- နိုင်ငံခြားခရီး - ကြာသပတေးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ကြာသပတေး ထောင့်တွင် ဝီရိတကာ (၂၉)ညွန့်နှင့် တံခွန်ကုက္ကားတစ်စုံလျှူဒါန်း၍ လိုရာဆုတောင်းပါ။
- စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအတွက် - တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် ၉နာရီမှ ၁၀နာရီအတွင်း တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပဲပေါင်မုန့် (၅)လုံးလျှူဒါန်း၍ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၉)ခေါက်ရွတ်ဆိုပါ။
- အိမ် / ကားရောင်းလိုလျှင် - ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက် ၆နာရီမှ ၇နာရီအတွင်း သီဟိုဠ် (၂၁)ညွန့်ကို ဖလားတစ်ခုအတွင်းထည့်၍ မိမိရောင်းလိုသော ကုန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပက်ဖျန်းပါ။
- ထိက်ကြမ္မာ - (၇)ထိပ်စီး၊ (၉)နောက်ပိတ်နှင့် (မ)အကွရာပါသောထိကို ရွေးထိုးပါ။
